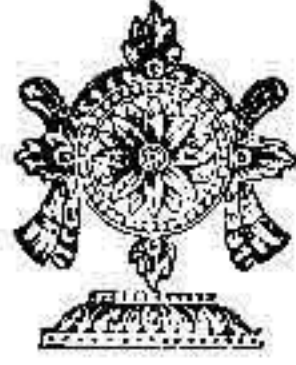

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமநுஜாய நம: .

பகவத் விஷயம்

ஐந்தாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆளுயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படி
வ்யாக்யானங்களும், ஜீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு
த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி, த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி பதிப்பின்
மறுபதிப்பு

பதிப்பிட்டு வெளியிட்டவர்கள் :

ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

ஈச்வர-ஸ்ரீ

வைகாசி உத்தராடம்

விலை ரூ. 160

தபால் செலவு தனி

26—5—1997 Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

அச்சிட்டோர் :— காம் ப்ரிண்ட்ஸ்

40-A, Dr. பெசண்ட் ரோடு, ராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

திருவாய்மொழி.

ஐந்தாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—கையார்ச்சக்கரம் : ப்ரவேசம்.

ஆராயிரப்படி.

(கையார்ச்சக்கரம்.) இப்படி “எம்பெருமானே ஆர்ராயியுங்கோள்” என்று பிறரைக் குறித்து அருளிச்செய்தருளி; தம்பக்கலுள்ள ப்ராதிகூல்யங்களொன்றும் பாராதே கிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான், ஸ்வஸர்வேஸ்வரத்வ ஜ்ஞாதத்தையும் ஸ்வகைங்கர்யப்ராப்யத்வ ஜ்ஞாதத்தையும் தமக்குக் கொடுத்தருளித் தம்மை ஸ்வாநுபவைகதாரக போஷக போக்யராக்கித் தம்பக்கல் பிரதிஸ்ய வ்யாமுக்தனாய்க்கொண்டு தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை ப்ரீத்யதிஸ்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

அஞ்சாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி ப்ரப்திபாஷாரஹமாம்படி எம்பெருமான் ஸ்வவிஷ்ணுஜ்ஞாதத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரத்தை ஸ்மரித்து அதிலே ஈடுபட்ட ஆழ்வார், “பிரீதங்களை அநுஷ்டித்து, பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமாகச் சொல்லுகிற வழிகள் கனாக் கண்டும் அறியாதே “புருஷார்த்தங்கள் வேணும்” என்னும் ப்ரதிபத்தியுமின்றிக் கே ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே அழுத்தாநின்றவைத்து ஒடுகிற தசையை உணர்வதும் செய்யாதே அதுக்குமேலே விஷயபாணுமாய் எம்பெருமான்பக்கல் இச்சையுமின்றிக் கே யிருந்தாய் தது; அவன் ஸந்தியிலே அஸத்யபாஷணம் மஹாபாதக ஸமமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞானவனுக்குக்கூட “இவன் நமக்கு ஸ்நேஹி” என்று கருதும்படி பெரும்பொய்களைச் சொல்லுவதும்செய்து, இப்படிகளாலே அத்யந் தம் உபேக்யனாயிருந்துள்ள என்னை, இவையொன்றும் பாராதே, விதிஸ்யத்தையான கேவல க்ருபையாலே, “தான் ஸர்வஸேஷி” என்னுமிடத்தையும் “தன் திருவடிகளில் அடிபை ப்ரமபுருஷார்த்தம்” என்னுமிடத்தையும் அறிவித்து, அவ்வடிமையாலல்லது எனக்குச் செல் லாபபடி பண்ணி என்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமுக்தனாய் என்னோடேவந்து கலந்தருளிஞ்ஞென்று பிரீதசாகிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

முதலிரண்டுபத்தாலே - ப்ராப்யபூதனான ஸேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங் களைச்சொல்லி, அநந்தரம், ஸ்ரீந்ரம்பத்தாலும் நாலாம்பத்தாலும் - ப்ராப்தாவான பகவத் சேஷபூதனுடைய ததேகாநுபவத்வத்தையும் ததேகப்ரியத்வத்தையுஞ் சொல்லி; ஆக, நாலுபத்தாலும் - ஸித்தருபமான பராவராத்ம யாதாத்ம்யத்வத்வ அருளிச்செய்தாராய்; அநந் தரம், அஞ்சாம்பத்தாலும் ஆறும்பத்தாலும் - ஸித்தோபாயபூதனான ஈஸ்வரவிஷயத்தில் சேதந னுக்கு ஸாத்யமான உபாயஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதில், இந்த அஞ்சாம்பத்தில் - ஸித்தமான உபாயஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்தை நிரூபிக்கிறது. எங்கனையென்னில்;— ப்ரீத்சொன்ன ததேகப்ரியத்வத்தாலே “பகவத்கைங்கர்யமே உத்தேசம்” என்று பிறர்ச்

உபதேசிக்கும்படி தமக்கு அவ்விஷயத்தில் பிறந்த ப்ராவண்யத்தை அதுஸந்தித்து, “இதுக்கடி அவனுடைய உபாயபாவம்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து, உபாயபூதனுடைய க்ருபாபாவர்யத்தை யும், அதடியாக ஆர்ரிதரை பாகவதரையிட்டுத் திருத்திக்கொள்ளும் ஆகாரத்தையும், திருந்தி னுர்க்கு நிாதிசயப்ரோமத்தை யுண்டாக்கி ப்ராப்யத்வரையை ஜிப்பிக்கும்படியையும், ப்ராப்ய லாபதசையில் ஆர்த்திபிறந்தார்பக்கல் அவனுடைய ரக்ஷகத்வ ஸாமர்த்த்யத்தையும், அப்ராப்ய வ்யஸநத்தோடே ஹார்த்தமான அதுபவம் நடக்கையாலே ப்ரீத்யப்ரீதிகளை ஸமமாக உண்டாச் சும்படியையும், ஆர்த்யதிசயத்தாலே அதுகரிக்கும்படி அவன் இவனுக்கு அஹம்பாவவிஷயமாப படியையும், இப்படி ஆர்த்திபிறந்தால் அகிஞ்சநானுர்க்குத் தன் உபாயபாவத்தை ப்ரகாசிப்பிக் கும்படியையும், ‘போகாகாங்கைஷ்’ யுடையார்க்கு அவ்வுபாயத்தில் ப்ரதிபத்திவிஸேஷகரத்வத்தை யும், பரிபூர்ணாதுபவப்ராவண்யம் பிறந்தால் ப்ரதிபந்நமான உபாயத்தில் விஸ்வாஸஜநகத்வத்தை யும், அதிசயிதஸாக்தியான உபாயவிஷயத்தில் அபிரிவிஷ்டாநுர்க்கு அந்த விஸ்வாஸத்தை யாவத்ப்ராப்தி அதுவர்த்திப்பிக்கும்படியையும் அருளிச்செய்து, சிரபாயோபாயபூதனுடைய யாதாத்ம்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அருளுகிறார்.

அதில், முதல் திருவாய்மொழியில் - உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபாவர்ய யத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாக; க்ருத்ரிமாதுகல்யவான்கள்பக்கவிலும் ஸர்வ ஸுலபனான ஈஸ்வர னுடைய க்ருபை அவ்யபிசரிதை என்னுமிடத்தையும், அந்த க்ருபாபாவர்யத்தாலே அஹ்ருத யோக்தியே பற்றாசாக அவன் அபிரிவிஷ்டனாய் மேல்விழும்படியையும், ஆர்ரிதருடைய கிந் தனதையையும் போக்கித் தன்னை யதுபவிப்பிக்கும்படியையும், அதுபவப்ரதிபந்தக தோஷநிவர்த் தகத்வத்தையும், தோஷருபஸாரீராதிகள் நிவர்த்தகத்துக்கு விதேயமென்னுமிடத்தையும், தோஷ ரூப ப்ரக்ருதியோடேகூட இருக்கச்செய்தேயும் அந்ததோஷம் நெஞ்சிற்படாதபடி விலக்ஷணவிக்ர ஹத்தை அதுபவிப்பிக்கும்படியையும், போக்தாவின் நிகர்ஷம்பாராதித ப்ரோமத்தை ஜிப்பித்துத் தானும் மேல்விழந்ததுபவிக்கும் என்னுமிடத்தையும், அதுபவிக்குமளவில் ஸர்வவிதபந்துவாய் புஷ்பாக்ருமபடியையும், இப்பந்தத்தோடே அஸாதாரணகாரகிஹ்நவிஸரிஷ்டனாய் அதுபவிப்பிச் சும் ஆகாரத்தையும், அந்த ஆகாரத்தை அழியமாறியும் ஆர்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங் களைப் பண்ணும்படியையும் அதுஸந்தித்து, இப்படி உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபா வர்யத்தை அதுபவிக்கிறார்.

இருபத்தினாலாயிரப்படி.

அஞ்சாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமாய் இவர்களையும் திருத்தும்படியாக ஸ்வவிஷயத்திலே ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த ரத்தை அதுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு, “இந்தநன்மை நமக்கு உண்டாகைக்கு ஹே ந வென்?” என்று பார்த்தார்; தம்மைப் பார்த்தவிடத்து, விபரீதாசரணமேயாய், பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமாகச் சொல்லுகிற வழிகள் கனாக்கண்டும் அறியாதே அதுக்குமேலே அம்ருதமிருக்க நஞ்சைத் தின்பாரைப்போலே விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய், இப்படியிருக்கிற தசையையும் உணரவறியாதே உபேக்ஷயனான என்னை இவையொன்றும் பாராதே தன் னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன் ஸேஷித்வத்தையும் என் ஸேஷத்வத்தையும் அறிவித்துத் தன் திருவடிக்களில் கைங்கர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி, இப்படி என் டிக்களிலே வ்யாமுக்தனாய் என்னைடேவந்து கலந்தருளினானென்று ப்ரீதராகிறார். “நிசுஹ வம்” என்கிற ஸ்லோகத்திலே எம்பார் “ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஓர் அஜ்ஞானமும் விஸ்மருதியும் ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஓரஸக்தியு முண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னையார்யரித்தால்,

முன்பு புத்திபூர்வம்பண்ணின குற்றத்தில் விஸ்மருதி, ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாக வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், இவனைவிடவேண்டுமளவில் அஸக்தி, இப்படியிருக்கைக்கு அடி. ஸ்வாபாவிகமான குடல்தொடக்கு.

௭. முப்பத்தாறாயிரப்படி.

நண்ணுதார் முறுவலிப்பலிலே ஸம்ஸாரிகள் புகிற க்லேசத்தை யங்ஸந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, “பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குவோம்” என்று பகவத்பரத்வத்தை உபதேசித்தார் - கீழ்; இரண்டு கிட்டம் தன்னிலே சேர்க்கிடக்க அதிலேயொன்று பொன்னாயிருக்குமாபோலே அவர்களிலே ஒருவராயிருக்கிற தாம், அவர்களையும் திருத்தும்படி தமக்குப்பிறந்த நன்மைக்கு “அடியென்?” என்றுபார்த்து, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செய்தானத்தனை யென்கிறார். “அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்து, புத்திபூர்வம் விரும்புவது ஸப்தாதி விஷயங்களை யெய்யாய், தன்பக்கல் எனக்குள்ளது அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமேயாயிருக்க; நான் புத்திபூர்வம் பண்ணிப் போந்த ப்ராதிகூல்யங்களை விஸ்மரித்து, ஜ்ஞாநம்பிறந்த பின்பு ப்ராமாதிகமாக வந்தவற்றில் அஜ்ஞானம், என்னை இவ்வளவாக விஷயீகரித்தான்; பிறரையும் நான்திருத்தவல்லேனும்படி பண்ணினான்” என்று தாம்பெற்றபேற்றின் கனத்தைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிறார். பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநத்தைத் தம்நெஞ்சிலே படுத்தினபடியையும், அதுக்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு நன்மை தமக்கின் றிக்கே யிருந்தபடியையும், அநாதிகாலம் தாம் விபரீதங்களை யெ அநுஷ்டித்துப் போந்தபடியையும், புருஷார்த்தோபாயமாகச் சொல்லுகிறவற்றில் தாம் ஒன்றும் கனாக்கண்டறியாதேயிருக்கிறபடியையும், (இழந்து நோவுபடாநிற்கச்செய்தே) “புருஷார்த்தம்வேணும்” என்னும் ப்ரதிபத்தியுமின்றிக்கே யிருந்தபடியையும் ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாண வொண்ணாதபடி ஆழ்ந்து நோவுபடா நிற்கச்செய்தே “நோவுபடாநின்றோம்” என்று அறிவிக்கவும்மாட்டாதே உணர்த்தி யற்றிருக்கிறபடியையும், அம்ருத மிருக்க விஷத்தை விரும்புவாரைப்போலே ஆராவமுதைவிட்டு இன்னமுதெனத்தோன்றின ஸப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பிப்போந்தபடியையும், அதுக்குமேலே அவன்பக்கல் இச்சையின்றிக்கே யிருக்க அவனையுயர்தார் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சொல்லிப்போந்தபடிகளையும் அங்ஸந்தித்து; இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தண்ணியேனாயிருக்கிற என்னை, அவையொன்றும்பாராதே, “தான்

கையார்ச்சுக்கரம் ப்ரவேஸம் - வருத்தவர்த்திஷ்டயமான ஸங்கதி - நண்ணுதார் இத்யாதிவாக்யத்வமேவ. உபதேசித்தாரென்றது - திருந்தினவர்களுக்குமேலே மங்களாசாஸனம்பண்ணுகையாலே, உபதேசித்துத் திருத்தி ஒரு ரென்றபடி. கிட்டம் - பீச்சாங்கட்டி. திருத்தும்படி - ஒன்றுந்தேவிலே. பார்த்து என்ற வந்தாரம், அதுக்குஹேது ஒன்றும் தம்பக்கல் காணாமையாலே யென்று கூட்டுவது. “விதிவாய்க்கின்ற” என்றத்தைப் பற்ற - நிர்ஹேதுக இத்யாதி. “நிர்ஹேதுகம்” என்றால் ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம்வாராதோ? ஸஹேதுகமானாலே வெண்ண - அநாதிகாலம் இத்யாதி. “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - தன்பக்கல் எனக்கு இத்யாதி. “அவனென்னையொழிந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - நான்புத்திபூர்வம் இத்யாதி. விஸ்மரித்து என்றதுக்கு ஹேது - மேலே “வ்யாமுத்தனாய்” என்றதிலே கண்டுகொள்வது. ப்ராமாதிகமாக இத்யாதிக்கு “காப்பாரார்” என்றதின் வ்யாக்யாநத்திலே ஸ்பஷ்டம். “மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற தாம்பெற்றபேற்றின் இத்யாதி. பாட்டில் ப்ரமேயங்களையும் உட்கொண்டு விஸ்தரிக்கிறார் - பகவத்பரத்வம் இத்யாதி. “கையார்ச்சுக்கரத்து” “அம்மாநாழிப்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்திலே இத்யாதி. “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - அதுக்குறுப்பாய் இத்யாதி. “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தைப்பற்ற - அநாதிகாலம் இத்யாதி. “நின்கண் கெருங்கவைத்தே எனதாவியை நீக்கவில்லென்” என்றத்தைப்பற்ற - புருஷார்த்தோபாயம் இத்யாதி. “நாவாய்போல்” என்றத்தைப்பற்ற - புருஷார்த்தம் வேணும் இத்யாதி. “அலைநீர்க்கடலு ளழுந்தும்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. “உன் னாவை” இத்யாதியைப்பற்ற - அம்ருதமிருக்க இத்யாதி. இன்னமுதெனத்தோன்றின - இனிய அம்ருதம் ஸம்ஸாரம்படி போக்யமாய் ப்ரகாஸித்த. “போனாநாநாருது” இத்யாதியைப்பற்ற - அதுக்குமேலே இத்யாதி. “நான் ஸர்வஸோஷியென்றது - “அம்மாநாழிப்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற. “யந்தொழிந்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற.

ஸர்வஸோஷி” என்னு மிடத்தையும் “தன்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” என்னு மிடத்தையும் என்னெஞ்சிலேபடுத்தி என்பக்கலிலே வ்யாழுக்தனாய் என்னோடேவந்து கலந்தா னென்று தாம்பெற்றபேற்றைச்சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கையார்சக்கரத்து என்கருமாணிக்கமேயென்றென்று
பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமேபுறமேயாடி
மெய்யேபெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்
ஐயோகண்ணபிரான் அறையோவினிப்போனாலே.

ஆ.—ஸ்வசரணபுகள ஸ்நேஹ கந்தாஹிதனாய், ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணனாயிருந்து வைத்து, ஸ்வவிஸ்ஸேஷத்தில் ஆத்மதாசன கூழமரல்லாதாரைப்போலே கையார்சக்கரத்து என்கருமாணிக்கமே யென்றென்று நான்சொல்ல, என்னுடைய இந்த அதிதுஸ்ஸஹமான ப்ராதி கூல்யத்தை ஒன்றும்பாராதே என்னை மெய்யாக ஸ்வாதுபவைக போகனாக்கி என்னோடே கலந்தருளினான். எம்பெருமானுடைய நிரவதிககாருண்ய ஸமுத்ரம் கரையுடைந்து பெருகப் புக்கால் எம்பெருமான் தன்னாலும் தடுக்கமுடியாதாகாதே. அவன் ஸர்வஸக்தனல்லனோ, அவனால் முடியாததுண்டோ வென்னில்; வல்லனாகில் போவதிறே யென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நான் அத்யந்தம் அந்நபரனுயிருந்துவைத்தே தன் ஸௌந்தர்யாதிகளில் ஈடுபட்டார் சொல்லும் சொல்லைப் பொய்யேசொல்ல, பரமபக்தர்கள் பெறும்பேற்றை ஸ்வக்ருபையாலே அவன் எனக்குத் தந்தருளினானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கையாரென்று தொடங்கி]-நான் பாஹ்யவிஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணனாய் அதுக்மேலே கையிலே பூர்ணமான திருவாழியையும் வடிவழகையுங் காட்டி என்னை யகப்படுத்தினவ என்று பலகாலும் பெரும்பொய்யைச் சொல்லி. [விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்] - உன்க்ருபை பெருகப்புக்கால் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாது. [ஐயோ கண்ணபிரான் அறையோவினிப்போனாலே] - எம்பெருமான் “எனக்கும் அரியது, உண்டோ” என்று அருளிச்செய்ய, அதுக்ரஹஸீலனாய் என் பொய்யிலே யகப்பட்ட நீ இனிவல்லையாகில் போய்க்காண யென்கிறார். ஐயோவென்றது-களிப்பாலே.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருத்ரிமமான அதுகலோக்திகளைப் பண்ண, ஸர்வஸுலபனான வனுடைய தப்பவொண்ணாத க்ருபாவைபவத்தாலே அக்ருத்ரிமப்ரேமபரர் பெறும்பேற்றைப் பெற்றேன் என்கிறார்.

கை-திருக்கையோடு, ஆர்-பொருந்தின. சக்கரம் - திருவாழியை யுடையவனாய், (அச்சேர்த்தியோடே), என் கருமாணிக்கமே - நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீயமான வடிவை எனக்கு அதுபாவ்யமாக்கினவனே, என்றென்று - என்று என்று பாரமார்த்திக ப்ரேமயுக்தரைப்போலே பலகாலும், பொய்யே - அந்தப்ரீதியின்றி யிருக்கச்செய்தே, கைம்மை - (எதிரியும் ஸத்யபுத்தி

பற்ற - தன்திருவடிகளில் இய்யாதி. “அடியேனொடுபாணன்” “என்னைமுற்றவுந்தானானன்” என்றதன் பற்ற - வ்யாழுக்தனாய் என்றது. கீழே “அகாதிகாஸம்” இய்யாதி வாக்யத்திலே, ப்ராதி கூல்யங்களை விஸ்வரீட்சி தென்றது - விஸ்மரியாவிட்டால் “அடியேனொடுபாணன்” என்னக்கூடாயையாலே வித்த மென்றபடி.

பண்ணும்படி) க்ருத்ரிமோக்தியை, சொல்லி-பண்ணி, (உக்திவிருத்தமாம்படி), புறமேபுறமே பாஹ்யவிஷயங்களிலே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றி, ஆடி-ஸர்வதா ஸஞ்சரித்துவைத்து, மெய்யே - பாரமார்த்திகப்ரோமயுக்தர் பெற்றபேற்றை, பெற்றொழிந்தேன் - பெற்றுவிட்டேன்; விதி-(இதுக்கு ஹேதுவாய், பொய்யையும் மெய்யாக நீ ப்ரதிபத்திபண்ணும்படி பண்ணக்கடவ தாய், நீ “அல்லேன்” என்னிலும் தவிரவொண்ணாதபடி ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே விதிசப்த வாச்சையான) உன்னுடைய க்ருபை, வாய்க்கின்று - (பலோந்முதியாகிற) இது, ஆர்-ஆரிலே; காப்பார் - விலக்கலாம்? (அதுக்கடி யென்னென்னில்), - கண்ணன் - ஸர்வ ஸுலபனாய்க்கொண்டு, பிரான்-எனக்கு உபகரித்த நீ, (உன்ஸ்வாதந்தர்பத்தாலே ஸக்தனென்னு), இனி-க்ருபை பரித்த பின்பு, போனாலே - கால்வாங்கிப் போகலாமோ? ஐயோ - ஐயோ, அறையோ - வல்லையாகில் போய்க்காண். ஐயோவென்றது - அது காண்போமென்கிற ஹர்ஷோக்தி. அறையோவென் றது-அதடியான கர்வோக்தி.

இ.—முதற்பாட்டில், என்பக்கலுள்ள அஹ்ருதயமான உக்தியை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு பாபக்தி யுக்தர் பெறும் பேற்றைத் தன் க்ருபையாலே எனக்குத் தந்தருளினான் என் கிறார்.

[கையார் சக்கரத்து] - வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் கையிலே திருவாழியைப் பிடித்தால், வேறோராபரணம் வேண்டாதிருக்கை. “சூஹரணவ்யூஹரணஸ்ய” [என்கருமாணிக்கமே] - நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவை எனக்கு முற்றாட்டாகத் தந்தலேன்! புறம்பு ஆத்மகுணத்திலும் போகவேண்டுமெதில்லை. “ஹிகாநாஸ்ய” என்கிற பொதுவையும் அழித்தது. [என்று என்று] - மெய்யே நல்லராயிருப்பார் சொல்லும் வார்த்தை இது, இது அந்ய பாராண நமக்குக் குற்றமாகக் கடவதிறே. ஒருகால் சொல்லி அதுஸரித்துவிட்டேனோ? இது தான் பொல்லாவார்த்தையோ, ‘ஸூரநநுஷ்ஷுததஸ்ய’ என்றும் ‘ஸூதொயவதிஸொஹநஸ்ய’ என்றும் சொல்லாநின்றதே என்ன, [பொய்யேகைம்மைசொல்லி] - நல்லவார்த்தையிறே நாமும் மெய்யாகப்பெற்றோமாகில் பொய்யென்றும், கைம்மையென்றும் - பர்யாயம்; இரட்டிப்பால் - மிகுதியாய், பெரும்பொய் என்கை. அதாகிறது - அகவாய் அறியாதாரப் பகட்டுகை யன்றிக்கே, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனும் “மெய்” என்றிருக்கும்படி சொல்லுகை. அகவாயில் நினைவொழியச் சொல்லக்கூடா தென்றிருக்குமிதே அவன். [புறமே புறமேயாடி] - பொய்யும் மெய்யுமாய்த் தான் கலந்துசொன்னதோ? பாஹ்யவிஷயங்களிலே அவகாஹித்து, வீபஸையாலே-அவைதன்னிலும் ஒன்றிலே துவக்குண்டால், புறம்பு கால்வாங்கமாட்டாதிருக்கை. ஆடியென்று - அவற்றிலே நடைபாடி யென்றுமாம். இதுதான்-ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்புள்ள காலத்தைப் பற்றச் சொல்லு கிறாராதல், இவ்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ப்ரோமம் “பெறுகிறபேற்றுக்குப் போராது,” என்றிருக்கையாலே சொல்லுகிறாராதல். மயர்வறமதிரலமருளப்பெற்றபின்பு காலத்யவர்த்திகளும் காதலாமலகவத் விஸதமாயிறே யிருப்பது. பரமபக்திபர்யந்தமாக உண்டானாலும். பேற்றைப் பார்த்தால், “முதலடியிட்டதில்லை” என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. உம்முடையபடி இது வாகில் பேறு இருந்தபடி யென்? என்ன-[மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்]-பேற்றில் ஒருபுரையில்கு; என்னால் வருமதிறே புரையுள்ளது; அவனால் வருமது புரையில்கையென்கை. [பெற்றொழிந் தேன்] - பேற்றில் இனிச்செய்யலாவதில்லை. பேறு என்னளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்குத் நிழலாம்படியாகப் பெற்றேன். [விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்] - விதியென்று பகவத்க்ருபை. கர்மபாதந்த்ரஸுக்குக் கர்மம் அதுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதவோபாதி; அவனுக்கும், க்ருபா பாதந்த்ரஸுக்கையாலே க்ருபையண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலே, விதியென்கிறது. பக

கிறது - பலபோக்தாவான இவனாலும், க்ருபாஜநகையான அவளாலும் ஒண்ணுதென்கை. ஸ்வ தந்தான அவனாலும் ஒண்ணுது, ஸ்வாதந்தர்யத்திலும் விஞ்சியிறே க்ருபை இருப்பது. இவனால் க்ருபையை விஞ்சக் குற்றஞ்செய்யவொண்ணுது. அவனால் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே குற்றங்கண்டு கைவிடவொண்ணுது. நிரங்குமமான ஸ்வாதந்தர்யத்தையுடைய நம்மால் தடுக்கத் தட்டுடன்? என்ன, [ஐயோ] - ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத்தேதா? க்ருபையைவிஞ்சிக் கால்வாங்கிக்காண், இனி யென்கிறார். “ஐயோ” என்றது-ஹர்ஷத்தாலே. க்ருபையின்மீழ் குற்றங்காண் ஐஞ்சுமில்லை; விடாசக்தியில்லை. [கண்ணபிரான்]-ஓரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்டதசையில் அந்த பந்தத்தைத் தப்பவிரகறியாதே ஸக்தியுமின்றிக்கே யிருந்த நீயோ போகப்புகுகிறாய்! கண்ணபிரானென்று ஸம்புத்தி. இனிப்போனால் அறையோவறை. அதுகாஹஸீலனான உனக்கு, “மெய்” என்று பேரிடலாவதொரு பொய் என்பக்கலிலே உண்டானபின்பு போகலாமோ? மிதரபாவம்பெற்றால் “நத்யுஜெயழ்” என்னும் உனக்குப் போகலாமோ? ஸுகீவ மஹாராஜரைப்போலே அறை கூவுகிறார்.

௪௫.—முதற்பாட்டு. என்பக்கலுள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தியாயிருக்க, இத்தை ஸஹ்ருதயமாகக்கொண்டு விரும்பி, “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னுப்படியான பேற் றைப் பண்ணித்தந்தா னென்கிறார்.

[கையார்சக்கரத்து] - வேறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான கையிலே திருவாழியைத் தரித்தானாயிற்று. இதுதான் ஆபரணமுமாய் வினைத்தலையில் ஆயுதமுமாயிறே யிருப் பது. ஒருகைக்குப் படையாயிருக்குமிறே. “கூராராழிவேண்சங்கேந்தி-வாராய்” என்று அங்குலர் க்கு ஆசைப்படுகைக்கு உடலாய், ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துணிக்கைக்கும் உடலாயாயிற்று இருப்பது. [கையார்சக்கரத் தேன்கருமாணிக்கமே] - அத்தென்பது - சாரியைச்சொல். இப்படி - வருமிட மெங்கும் கண்டுகொள்வது. [என்கருமாணிக்கமே] - கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநுஸந்தித் தால் அதாவே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை அநுஸந்திக்கவல்லரல்லரோ, அநந்தரம் வடிவழகிலே கால் தாழ்ந்தார். படிகடந்து அவ்வருகு போமவரல்லரோ. ஸாமஹரமாய் நீலரத்நம்போலே பெருவிலைய னான வடிவழகை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவனே. [என்று என்று] - இத்தை ஒருகால் சொல்லித் தான் விட்டேனோ. பகவத்விஷயத்தி லுட்புக்கதெல்லாம் குற்றமாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று, “போ

முதற்பாட்டு - கையார் இத்யாதி. அஹ்ருதயமான உக்தியென்றது - “பொய்யே கைம்மைசொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற ஸஹ்ருதயமாக வென்றது - “பொய்யேகைம்மை” என்ற த்விருத்தியாலே - பெரும்பொய் யாய், ஸர்வேஸ்வரனார் பெய்யாகக் கொள்ளுகையாலே. பேற்றைப் பண்ணித்தந்தா னென்றது - “மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்” என்கையாலே அர்த்தாத்வித்தம்.

“ஆர்-கை-சக்கரத்து” என்று அவ்யயித்து அர்த்தம் - வேறுப்புறத்திலே இத்யாதி. “ஆர் - கை” அழகிய கை. ஆர் - அழகு. வேறுப் புறத்திலே - ஒன்றுமில்லாதவிடத்திலே. ஆயுதமான திருவாழிக்கு ஆகர்ஷகத்வமுண்டோவென்ன - இதுதான் இத்யாதி. இப்போது “ஆர் - சக்கரம்” என்று அவ்யயிப்பது. படையென்று - ஆபரணத்துக்கும், ஸேனைக்கும், ஆயுதத்துக்கும் பேர். இது - சாடு; கை - ஹஸ்தமும், யுத்தமும். “உபயாகாரமுமுண்டு” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணகதகமுகே விராணம் - கூராராழி இத்யாதி. கூர்மைமிக்க திருவாழியையுந் வெளுத்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் எந்திவாராய் இத்யர்த்தம். துணிக்கை - சேதிக்கை. சாரியைச் சொல் - நிரந்தரமான ஸந்தர். திருவாழியாழ்வானை அநுஸந்தித்தவநந்தரம் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை அநுஸந்தியா தொழிவானென? என்ன, கையுந்திருவாழியும் இத்யாதி. வல்லரல்லரோ என்றது “சக்கரத்தண்ணலே” என்னத் தாமுமவராகையாலே யென்றபடி. வடிவழகிலே கால்தாழ்ந்தாரென்றது - திருவாழியில் ஸௌந்தர்யதான்கம் கிறேபோக வீசுகையாலே யென்றபடி. சாடு - படிகடந்து இத்யாதி. படி - திருமேனியும், வாசற்படியும் “என்கருமாணிக்கமே” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸாமஹரமாய் இத்யாதி. கருமையாலே - குளிர்ந்தியை. புகழித்து - ஸாமஹரமாய் என்றது. முற்றாட்டாக்கின - புரண்போஜநமாக்கின. அவ்நைப் புகாறும் அநு ஸந்திக்கிறது கல்லதென்றோ? என்பது பகவதின் உத்தரம். போராதென்று-பேரமை போரால் என்ன

ராத்” என்றிருக்கையாலே. இது பொல்லாதா யிருந்ததில்லை! என்ன; - அழகிதிறே, பாவபந்தத் தோடே சோன்னேனாகில்; [பொய்யேகைம்மைசொல்லி] - பொய்யென்றும், கைம்மையென்றும், இரண்டும் - பர்யாயமான சொல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - பிறரைப்பகட்டுகையன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞனும் “இதுமேய்” என்றுப் பரிசுக்குப் படி பெரும்பொய்யையன்றோ சொல்லிற்றென்கை. பொய்யும் மெய்யுமாகக் கலந்தத்தையே தான் சொல்லப்பெற்றதோ? [புறமேபுறமேயாடி] - இப்போது, புறமென்கிறது - ஸப்தாதிவிஷயங்களை. “பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்தது போராது” என்று இத்தை “பொய்” என்னா நிற்கச்செய்தேயும், ஸப்தாதிகள் புறம்பாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு; “பாவியேனைப் பலகாட்டிப்படுப்பாயோ” என்னுமவரிதே. ஜாதி - வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலேயாயிற்று விஷயங்கள்தோறும் தனித்தனியே கால்தாழ்ந்தபடி. இதுதான் எப்போதை நிலையைப்பற்றச் சொல்லுகிற ரேன்னில்; - காலத்யத்திலு முள்ளதும் ஸம காலத்திற்போலே தோற்றுகையாலே, பூர்வஸ்ருத்தத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிற ரேன்னவமாம். மயர்வறாதிலும் பெற்றபின்பும் தமக்க விஷயாங்குபமாகப் போராமையாலே சொல்லுகிறாராகவமாம். ‘இதுவாகில் உம்முடையநிலை பேறிருந்தபடியேன்’ என்ன [மெய்யே]-என்பக்கலுள்ளது பொய்யே யானாற்போலே, அவனடியாத வந்ததாகையாலே மெய்யேயாயிருக்குமிதே. பேற்றில் கண்ணழிவு சொல்லலாவதில்லை. [பெற்றொழிந்தேன்] - பரமபதத்தேறப்போனாலும் இப்பேற்றை அசையிட் டிருக்காமத்தனை. இனி இதிற்காட்டில் ஏற்றம் செய்யலாவதில்லை. “ஹேதுவில்லை” என்னா நின் றீர், பேறா கனத்திருந்தது; இதுக்கு அடியென் பின்னை? என்ன. - [விதிவாய்ச்சின்று]-பகவத்க்ருபை நரைபுரளப் பெருகாநின்றால் நம்மாற்செய்யலாவதுண்டோ? விதியென்கிறது - பகவத்க்ருபையை. கேசவன்தமார்க்கு இப்பாலெல்லாம் இவர், விதியென்கிறது - பகவத்க்ருபையை. அதுக்கடி - அவ னால் தப்பவொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே. [வாய்ச்சின்று] - பகவத்க்ருபை ஸ்வரஸ்வாதந்தர்ய மாகிற கரைபுரளப்பெருகிவந்து கிட்டாநின்றள்ளலிடத்தில். [காப்பாரார்] - இதுக்கு நிலாகராவா ருண்டோ? காப்பதெது? என்னாதே, ஆரென்கிறது இரண்டுசேதநாலே காக்கப்போமோ? பரதந்த்ர னான இவனாலும் தகையவொண்ணாது. ஸ்வதந்த்ரான அவனாலும் தகையவொண்ணாது;

பகட்டுகை - வஞ்சிக்கை. “பொய்யே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - பொய்யும்மெய்யும் இத்யாதி. “பகவத் விஷயாவகாஹம்போராது” என்று ஸ்வதோகதாஹஸ்தாகம் பண்ணுகிற, “புறமேபுறமே” என்பானென்? என்ன - பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. “இவர்க்கு” என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பாவியேனை இத்யாதி. இதுக்கடி - இவர் ப்ரக்ருதியென்ற கருத்து. பாவியான என்னை, அப்பஸாரமான பல விஷயங்களை யங்காட்டி மூடிக்க நினைக்கிறாரோ? இதயர்த்தம். “புறமேபுறமே” என்கிற அவதாரணங்களுடோடே கூட வீப் படைக்கு அர்த்தம் - ஜாதி இத்யாதி. இதுதான் இப்போது இல்லையே யென்னுமத்தை ஸங்கித்து, இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. போராமையாலே - ப்ரேமம்போராமையாலே. இத்தால் - வாஸ்தவம் அன்றென்றபடி. “மெய்யே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - என்பக்கல் இத்யாதி பலிதம். பேற்றில் இத்யாதி. பூதகிர்த்தேசமாக - “பெற்றொழிந்தேன்” என்பானென்? பரமபதாதிகள் வேண்டாவோ? என்ன - பரமபதத்து இத்யாதி. ஹேதுவில்லையென்றது - “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்கையாலே. வாய்ச்சின்று - கிட்டமிடத்தில். இப்பாலெல்லாம் என்றது - “என்றமொன்றாகி” என்கிறபாட்டைப்பற்ற. பகவத்க்ருபையை. “விதி” என்னைக்கு ஹேதுவேது? என்ன - அதுக்கடி இத்யாதி. “காப்பாரார்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம், கர்மவிபிரிஷ்டனாயும் ஸ்வாதந்தர்யவிபிரிஷ்டனாயுமிருக்கிற சேதகேஸ்வரர்களாலே தகையப்போகாதென்று - முந்தி னது; இரண்டாவது - அதுக்கு க்ருஷிபண்ணினவர்கள் இத்தைக்காப்பரோவென்று; சேதாவந்நிர்த்தேசத்துக்கு பாவம் - காப்பதெது இத்யாதி. கர்மம் ப்ரதிபந்தகமாகையாலே - காப்பதெது என்னாதே என்றபடி. “இரண்டு சேதநர்” என்றதின் விவரணம் - பாதந்த்ரான இத்யாதி. பாதந்த்ரான - கர்மபாதந்த்ரான, ஸ்வதந்த்ரான - “கர்மானுகுணமாகவே கிர்வஹிக்கக்கடவேன்” என்னும் ஸ்வதந்த்ரான என்றபடி. பூர்வவாய்விவரணம் -

பல பாக்தாவான இவனாவும் தகையவோண்ணது. பலபரதாதாவான அவனாவும் தகைய வோண்ணது. [காப்பாரார்] - க்ருபாஜநகையான அவள் காக்கவோ? க்ருபா பாதந்தானா நீ காக்கவோ? க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ? “சித்ருவாவெத” (மித்ரபாவே) என்கிற ஸ்லோகத்திலே, எம்பார், “ஸ்ர்வஜ்ஞனுக்கு ஒரு அஜ்ஞாநமும் விஸ்ம்ருதியும், ஸர்வஸக்திக்கு ஒரு அஸக்தியு முண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னையாஸ்ரயித்தால், முன்பு புத்தி பூர்வம் பண்ணின துற்றத்திலே விஸ்ம்ருதிபண்ணி, ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாய் வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், அவனைவிடவேண்டிவருமளவிலே அஸக்தி; இப்படி இருக்கைக்கு அடி - ஸ்வாபாவிகமான குடல்தோடக்கு. “ஆர்” என்பானென்? ஸ்வதந்த்ரானு என்னால் தகையத்தட்டென்? என்ன- [ஐயோ] - ஆமாகில் செய்துபார்த்துக்காணாய். ஐயோ வேன்கிறது - ஹர்ஷாதீஸயத்தாலே சோல்லுகிற பாசரம். [கண்ணபிரான்] - உபகாரசீலானு க்ருஷ்ணனே! ஒருதாயுடைய மெய்க்குப் போகமாட்டாத நீயோ என்னுடைய பொய்க்குப் போகப்புகிறாய், ஓரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்ட தகையிலே அந்த பந்தத்தைத் தப்ப விரகறியாதே ஸக்தியுமின்றிக்கே யிருந்த நீயோ போகப்புகிறாய்? (ஆர்ஜவமானகட்டவிழ்க்கமாட்டாதவன். க்ருத்ரிமமான பந்தத்தை அவிழ்க்கமாட்டா நென்றபடி.) [அறையோலினிப்போனாலே] - இனிப்போனாயாகில் அறையோவறை. என்பக்கலிலே, “மெய்”

ப்ர:—(காப்பாரார்)—புலகாணெ (கஅ) கலயபுஷாந புகாணெ ஸுத்ரீ வா
கீநுபுதி ராஜி, “சிராவி து விவக்ஷாவிகாவிதூதி விந்ஷணடி | ப்ருததிலாதி ததவபு
ஹவலிஸுயலி ஹிதெதா|| ௨|| சித்ருவாவெத ஸுப்ராவா நத்யஜெயம் கயஸநாபொஷொ
படியுவி தஸுஸுராததாசெததமவிபுகடா|| ௩||”

பலபாக்தா இத்யாதி. ஆ*, இத்தால்-அவனுடைய க்ருபையை அண்டுகொண்டு சொல்லிற்ற. அன்றிக்கே இதுக்கு க்ருஷி பண்ணினவர்கள் தகைவர்களே? என்று தாற்பர்யம் - க்ருபாஜநகையான இத்யாதி. “ந கஸுரிணாவாராயுதி” என்ற - க்ருபா ஜநகையான அவள் காக்கவோ? “தாமரையானாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்ற - க்ருபாபாதந்தானா நீ காக்கவோ “க்யவயாவயபுவாயஸ” என்ற - க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ? என்றபடி. இப்போது க்ருபாபாதந்தானா யிருந்தானையாகிலும், ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வஸக்தியன்றோ; அபாதாநுகுணமாகத் தத்கார்யமும் ஒருகால் பிறவாதோ? என்ன-மித்ரபாவேந இத்யாதி. “ஹொஷொயடியுவி” என்னையாலே - அஜ்ஞாநமும் விஸ்ம்ருதியும். “கயஸந நத்யஜெயடி” என்னையாலே - அஸக்தியும். “ஹொஷொயடியுவி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒருவன் தன்னை இத்யாதி. ஆஸ்ரயித்தால் - அஹ்ருதயமாக ஆஸ்ரயித்தால் என்றபடி. “ஹொஷொயடியுவி” என்றதுக்கு பாவம் - விஸ்ம்ருதியும் அஜ்ஞாநமுமாகி, அஜ்ஞாநத்துக்குத் தாற்பர்யம்-ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் இத்யாதி. “நத்யஜெயடி” என்றதுக்கு பர்வம் - அவனைவிடவேண்டி இத்யாதி. இப்படியிருக்கக்கடி இத்யாதி - இப்படி அர்த்தங்கொள்ளுகிறது. இப்படி யிருக்கக்கடி ஸ்வாபாவிகமான குடற்றொடக்கென்கையாலே என்றபடி. இத்தால் - ஸ்வாபாவிகமான வாராயணத்வ ப்ரயுத்தமான ஸம்பந்தம் உண்டாகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வாதிரிபந்தமான தோஷதர்ஸனாதின் ஸ்ரீநலிஷயத்தில் ஸர்வானுக்குக் கூடாதென்றதாயிற்ற. “ஐயோ” என்கிற இது - விஷாதத்திலேயன்றோ? - ஐயோவேன்கிறது இத்யாதி. “கண்ணபிரான்” என்றதுக்கு பாவம் - ஒருதாயுடைய இத்யாதி. தாயுடையமெய். இத்யாதிவாக்யம் - ஸந்தித்தம். ஆனாலும், ஒருதாயினுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமடியான தோஷத்துக்கு விட்டுப்போகாதநீயோ என் அஹ்ருதயோக்திக்கு விட்டுப்போகப்புகிறது பென்றபடி. தாயுடைய மெய்யாவது - “படிஸகொவிதவஸடி” முதலானது. ஆர்ஜவமான - ருஜுவான. “இனி” என்றதுக்கு பாவம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. மெய்யென்று பேசிடலாவதென்றது - ஸர்வரன்கினைவாலே பென்றபடி.

என்று பேரிடலாவதொரு பொய்பெற்றபின்பு போனாயாகில் அறையோவறை. பகவத்க்ருபையை அண்டைகொண்டு ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தை அறைகூவுகிறார். கண்ணபிரானேன்று ஸம்புத்தியாகவு மாம்; அன்றிக்கே, பரோக்ஷிர்த்தேஸாமாய், கண்ணபிரானுவன் இனிப்போனாகில் அறையோ வறை யென்னுதல். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

போனாய்மாமருதின்தடுவே என்போல்லாமணியே
தேனையின்னமுதே என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்லத்
தானேலெம்பெருமான் அவனென்னாகியொழிந்தான்
வானேமாநிலமே மற்றுமுற்றுமென்னுள்ளனவே.

ஆ.—(போனாய்.) தன்திறத்திலே ப்ரோமகந்தாஹிதனா யிருந்துவைத்து, நிரதி ஸயப்ரேமயுக்தர் சொல்லும் பாகரங்களை நான் சொல்ல, ஸர்வேஸ்வரனான தான், அத்பந்த நிஹீதரனான என்னுள்ளே ஸபரிகாமாக வந்து புகுந்தருளினா னென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்பக்கல் ஸ்நேஹஹீநனாயிருந்து வைத்து அஸ்த்தானே பபஸங்கிகள் சொல்லும் சொல்லை நான் சொல்ல, ஸர்வேஸ்வரனான தான் ஸவிபூதிகளையுக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினா னென்கிறார்.

[பொல்லாமணியே] - பிறர் கண்ணெச்சில் படாமெக்குச் சொல்லுகிறது. துணையா மணி யென்றுமாம். கூத்து - பொய்.

ப.—அநந்தரம், அஹ்ருதயமான ப்ரோமோக்தியே பற்றாசாக ஸவிபூதிகளான ஸர் வேஸ்வரன் என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானா னென்கிறார்.

மா - மஹாகாயங்களாய் அஸுராவிஷ்டங்களாய்க்கொண்டு நளிகைக்குத் தன்வில்தான் செலிந்த, மருதின - மருதுகளின், தடுவே - தடுவே, போனாய் - போனவனே! (அவற்றை நிரஸித்து அவ்வருகுபட்டபோதை ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலே), பொல்லா-தொனையாத, என்மணியே- (ரத்தம்போலே அனிகலதேஜஸ்ஸை யுடையையாய்க்கொண்டு), எனக்கு தர்ஸாயனானவனே! தேனே - தேன்போலே ரஸிப்பிக்கும் வடிவில் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவனே! இன்அமுதே- (விரோதிபலத்தை நினைத்து ஸத்தை யழிந்த என்னை) உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் அம்ருதமானவனே! என் றென்றே - என்றென்று தனித்தனியே, சில - (பாரமார்த்திக ப்ரோமத்தாலே) சொல்லுவன சில, கூற்று - பாகரத்தை, சொல்ல - பாவித்துப் பலகாறுஞ் சொல்ல, எம் - எனக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியான, அவன் - அவன், தானேல் - தான் செய்தபடியாகில், என் - என் அபிமாநத்துக் குள்ளே, ஆகியொழிந்தான் - ஆம்படியாய் விட்டான்; வான் - ஆகாசம், மாநிலம் - பூமிமுத லான பூதபஞ்சகங்களும் தத்கார்யமான லீலாவிபூதியும், மற்றும் - அபரிச்சித்ன மாஹாத்ம்யத்தை

அறையோவென்றது - ஐயித்தவன்சொல்லும் வார்த்தை. இந்த ஸப்தம் - நிகேஷதவாசி. ஸ்வதந்தானவனை இப்படி நிகேஷிப்பது எத்தைக்கொண்டு என்ன, பகவத்க்ருபையை இப்பாதி. பரோக்ஷிர்த்தேஸமாவது - முன்னிலையன்றிக்கே சொல்லுகை. நான் உன்னை ஐயித்தேனென்று-“அறையோவறை” என்று! அறைகூறுகிரு ரென்றபடி. கையார்ச்சகரத்து என் கருமாணிக்கமே - கண்ணபிரானே - என்றென்று பொய்யே என்ற தொடங்கி, காப்பாரார், இனிப்போனால் - ஐயோ - அறையோ என்று அவ்வயம். (க)

யுடைய நித்யவிபூதியும், முற்றும் - எல்லாம், என் - எனக்கு, உள்ளன - உள்ளே யிருந்து நடத்
தும்படி யாயிற்று.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அல்தாரேபயஸங்கிகள் சொல்லும் வார்த்தையை நான்
அற்றருதயமாகச்சொல்ல, ஸர்வஜ்ஞான அவன் அதை மெய்யாகக்கொண்டு தன் விபூதியேரே
நானிட்ட வழக்கானு நென்கிறார்.

[போனாய்] - பமளார்ஜுனங்கள் நடுவே போனபோது யஸோதைப்பிராட்டி ப்ரோபத்
தாலே சொன்னவார்த்தையை, ப்ரோமகந்தமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் சொன்னேன். [போனாய்]-
ககழிந்தது, இனி ப்ரதிக்ரியையிலலை. பலரதுபவமே யென்றிருக்கிறார். பூதகாலமாயிருக்க,
இவர்க்கு வர்த்தமான காலம்போலே இருக்கிறது; ஸர்வரன் கொடுத்த ஜ்ஞானவையாத்யம்
இவர்க்கு வயிறெரித்தலுக்கு உறுப்பாயிற்று. நலியவந்தவைதானே நலியப்பற்றாமை, தானே
சென்று புக்கானென்கிறார். [மாமருது] - மஹாஸூரர்கள் வடிவுக்குத் தகுதியாக ஆவிர்ப்ப
வித்த மருதுகள். இவன் மௌக்த்யத்தை யறிந்து பணைத்தவை யென்றுமாம். அவ்வருகே
சாய்ந்தவை, இப்பெரிய வடிவோடே உள்ளே சாய்ந்தனவாகில் என்னுக்கடவ தென்கிறார்.
[நடுவே - போனாய்] - இருவரும் க்ருதஸங்கேதர்களாயிருக்க, ஒன்றிலே துளைகண்டு போனாற்
போலையாயிற்றுப் போயிற்று. புணர் மருதமிதே. மௌக்த்யத்தாலே ஓரருகு ஒதுங்க
அறியானே. “பரிஷாஜ்யூநயொரிப்யுஜமாசி” என்று ருஷி வயிற்பிடிக்கிறான்; இவர்
“மாமருதின் நடுவே - போனாய்” என்கிறார். [என் பொல்லாமணியே] - “ததஃ கடகடா
ஸஷுலஸிராகணபூநததூரஃ கரிஷெகஷணஃ” - இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்துவிழுந்த
ஒசையைக்கேட்டு அபூர்வதர்ஸாதத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணுந் தானுமா யிருக்கிறபடி.
“புணர்மருதமிதநடந்தபொற்குன்றினை” என்னக்கடவதிதே. “அழகிது என்னில் -
நாட்டில் அழகோபாதிபாம்” என்று, வ்யாவ்ருத்திதோற்ற, [பொல்லாமணியே] - என்
னுதல்; பொல்லாவென்று - நாட்டார் கண்டு கண்ணெச்சிற்படாமைக்குக் கரிகிறுகிறு
ரென்னுதல். “கண்ணெச்சிற் கரிதாகச்சொல்லியது” என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினான். துளையா
மணி; அதுபபுத்தமாயிருக்கும் மணியென்றுமாம். பொல்லல் - துளைத்தல். இதுவும்-யஸோ
தைப்பிராட்டி ஸர்வஜ்ஞானதயாய்சின்று சொன்ன வார்த்தை. [தேனே] - வந்து எடுத்துக்கொண்ட
போதை ஸ்பர்ஸத்தாலும் முக்தஜல்பித்தத்தாலும் கொண்டாடிச் சொன்ன வார்த்தை. [இன்ன
முதே] - அப்போதை போக்யதையாலே சொன்ன வார்த்தை. நிரதிஸ்ய போக்யமாய், போன
உயிரை மீட்கவற்றாயிருக்கை. [என்றென்றே] - ஒருகால் சொல்லி அதுதபித்து மீண்டேனோ.
[கூத்து] - சிலருடைய செயலை வேறேசிலர் அதுகரிக்கை. ப்ரோமபரவஸாயானவன் சொல்லக்
கேட்ட வார்த்தையை அற்றருதயமாக நான்சொல்ல, [தானேல்லித்யாதி] - தானாகில், இத்தலையி
லுள்ளதெல்லாம் அறியவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாயிருக்க, அற்றருதயமான உக்கியையும்
ஸம்பந்தத்தையுங் கொண்டு நானிட்ட வழக்கானுன். என்னையுடையவன் நானிட்டவழக்கானுன்.
உடையவன் தன்னுடைமையான எனக்கு உடைமையானுன்; அதரோத்தரமாயிற்று. அவன்
விபூதி செய்ததென்? என்னில், [வானேயித்யாதி] - “யவெஸ்யுதெ தஸ்ய தஜதபு” என்கிற
படியே, விபூதியும் நானிட்டவழக்காயிற்று. ஸவிபூதிகளுக்கொண்டு உள்ளே புகுந்தான்.
[வானே மானிலமே] - பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [மற்றும்] - அவற்றின் கார்யமான
அண்டங்களும். [முற்றும்] - நித்யவிபூதியும். [என்னுள்ளனவே] - நித்யஸூரிகள் செல்
லாமை பார்த்து அங்கேயிராதே, ஸீலாவிபூதி அழிந்தபடி பார்த்து இங்கேபுகுந்தான். உபயவிபூ
தியிலுமுள்ள நிர்வாஹம் என்பக்கலிலே இருந்து பண்ணுமத்தனையாய்விட்டது.

[போனாய்மாமிருதிநடுவே] - அப்போது கண்ணீரின்ற யசோதைப் பிராட்டியானவள், யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே அவன்போனபடியைக்கண்டு பாவபந்தம் தோற்றச் சோன்ன பாசுரத்தை அதில்லாத நான் சோன்னேன். 'பூதகாலத்திலே' என்று தோற்றுகிறதில்லையாயிற்று இவர்க்கு ஜ்ஞாநவைஸாத்யத்தாலே. ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணிக்கோடுத்த ஜ்ஞாநவைஸாத்யம் வயி றேரிகைக்கு உடலாய்விட்டதித்தனை. [மாமிருதிநடுவே] - பேரிய வடிவுகளையுடைய அஸுரர் களிதே அவையாய் கிற்கிறார்கள். இவனுடைய மேளகத்யத்தை யறிந்து, பெருத்துத் தடித்து தர்ஸ னீயமான வேஷத்தோடேயாயிற்று இருவரும் க்ருதஸங்கேதராய் ஒருவிவரமற நின்றபடி. ஒன்றிலே வேளிகண்டு போனாற்போலே யாயிற்றுப் போனபடி. "யசோதை யசோதை யசோதை" (யமளார்ஜுநயோர்மத்யே ஜகாம) என்ற ஆபத்தையாயிற்றுச் சோல்லுகிறது. [என்போல்லா மணியே] - "ததஃ கடகடாஸப்தஸமாசுநதத்பரஃ ஜகாமகமலேக்ஷணஃ" என்கிறபடியே, இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்துவிழுகிற ஓசைகேட்டு அபூர்வதர்ஸநத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணும் தானுமா யிருக்கிற படி. "புணர்மருதமிறநடந்த போற்குன்றினை" என்னக்கடவதிறே. அழகிது என்னில்-நாட்டில் அழகோபாதியாமென்று, வ்யாஸ்ருத்தி தோற்ற-பொல்லாமணியே யென்கிறாராதல்; நாட்டார்கள்ண்டு கண்ணெச்சில் படாமைக்குக் கரிபூசுகிற ரேன்னுதல். பொல்லல்-தோளைத்தல். பொல்லாமணி-

அப்போது - மருதின் நடுவே போனபோது. சொன்னபாசரம் - "போனாய்" இத்யாதி. அதில்லாத
கான் சொன்னேன் என்றது - "சிலகத்துச்சொல்ல" என்றத்தைப்பற்ற. மசோதைப்பிராட்டி ஸக்கிலிதையாய்க்
கண்டவனாகையாலே "போனாய்" என்னலாம, காலவ்யவதானத்தாலே அஸக்கிலிதரான இவர் "போனாய்" என்று
அவன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன - பூதகாலத்திலே இத்யாதி. அப்படி வ்யாத
மானால் அதுபவிக்கலாமே யென்ன - ஸர்வோஸ்வான் இத்தாதி. இத்தால் - ஜ்ஞாநைவஸத்யத்தாலே ஸமகாலம்
போலே தோற்றிவயிறெறிதைக்கு உடலான ஆகாரம் தமக்கு உண்டாயிருக்கவும், ஸ்வனைச் சத்தாலே தமக்கு ப்ரோம
மில்லையாக அருளிச்செய்கிருவொன்று கருத்து. வயிறெறிதை - க்லேபரீக்கை. "போனாய்" என்ற - வயிறெறி
தைக்கு, அது பயஜேறதுவாவான் என்? என்ன - பெர்யவடிவு இத்யாதி. அஸுரர்கள் மருதனாய் நித்திரது
எதுக்கென்ன - இவனுடைய இத்யாதி. அதாவது - "இவன்மேல்விழுவன்" என்னுமத்தாலே என்றபடி.
பெருத்து, தடித்து - உயர்ந்து, ஸ்தலித்து. "மருது" என்கிற ஏகவகை தாற்பார்யம் - ஒன்றிலே இத்யாதி.
நடுவேபோதை பயஜேறதுவோ? என்ன - யஜே இத்யாதி. "வ்யூராயாபித தவ்யூரம் ஸகஷ்டுரிண
உவாஹவ்யூரயஜேரஜுமூநயொரிப்யூஜமாசிகரிவெகூண?" நடுவே ஒருஸ்வோகம்விட்டு மேலே
'தத: சுடசுடாஸஸுஸரிகூணபுநததூர: | சூஜமாசிவ ஜஜெநாடிடிஸெவசிகமாஜுரிகா||'
இதி பஞ்சமேம்ஸே ஷஷ்ட்டே. எக்பொல்லாமனியே - எனக்கு லோகவிலகணமாய் - தர்ஸநீயமா - யிருக்கிற

தொனையாமணி, அறுபத்தமாயிருக்கும் மணி யென்றுமாம். இதுவும் - யசோதைப்பிராட்டி ஸந்ரி ஹிதையாய்நின்று சோன்ன வார்த்தை. [தேனே] - வந்து எடுத்துக்கொண்டபோதை ஸ்பர்ஸத் தாலும் முக்தஜல்பத்தாலும், கொண்டாடிச் சொல்லுகிற வார்த்தை. [இன்னமுதே] - அப்போதை யில் போக்யதையாலே சோன்ன வார்த்தை. நிரதிசயபோக்யமாய், போனஉயிரை மீட்கவற்றா யிருக்கை. “அமுதேன்றும் தேனேன்றும் ஆழியானேன்றும்” என்று சொல்லுகிறபடியே நிரவதிக போக்யமாயிருக்கை. [என்றென்றே] - ஒருகால் சொல்லி “தப்பச்செய்தோம்” என்று மீளத் தான்பெற்றதோ. [சிலகூத்துச்சொல்ல] - ஒருவன் நினைவையும் செயலையும் வேறொருவன் செய்யு மது - கூத்தாவது. பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி இவற்றிலே ஈடுபட்டுச்சொல்லும் பாகரத்தைக் கிடர் அதில்லாத நான் சொல்லிற்று. [தானேலெம்பெருமான்] - தானாகில், ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ நியந்தாவா யிருப்பானொருவன். அகவாயறியாதானொருவனல்லன், அறிந்தால் உபேக்ஷிக்கமாட் டர்தா னொருவனல்லன். [அவன்] - அப்படி ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியானவன். [என்னாகி யொழிந்தான்] - நானிட்டவழக்கானான். என்னையுடையவன் நானிட்ட வழக்கானான். உடை யவன்தான் உடைமையானான், அதரோத்தாமாயிற்று. அவன் விபூதி செய்ததென்? என்னில், — “யவெவ்வுதெ தவ்வு தவதடி” (யஸ்யதேதஸ்யதத்தநம்) என்கிறபடியே விபூதியையும் நானிட்ட வழக்காக்கினான். ஸவிபூதிகளுக்கொண்டு என்னுள்ளே புருந்தான்; [வானேமா

கனே! பொல்லாமைக்கு - வைலகூண்யமும், ஆரோபிதமான மாலிங்யமும், தொனையாமையுமாக மூன்று அர்த தம். அப்போது தர்ஸநீயதை ஏதென்ன, நந இத்யாதி. “ஸுரிாகுணபூததநுரஃ” என்றது - “சூரி மாரிவ ஜஜநஃ” என்று வ்ரஜஜரத்துக்கு விசேஷணமானாலும், ஸப்தஸர்வண கௌதுஹலம் இவனுக்கும் உண்டென்று கருத்து. அப்போதையில் ஸ்ப்ருஹணீயதைக்கு ப்ரமாணந்தரம் - புணர்மருதம் இத்யாதி. தன் னிலே பொருத்தி நிற்கிற மருதுகள் முறிந்துவிழும்படிபட்டது, பொற்குன்றுபோலே ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை வித்யர்த்தஃ. திருமொழி-இரண்டாம்பத்து - அஞ்சாந்திருமொழி - முதற்பாட்டு, “பாராயதுண்டு” இத்யாதி. கண்ணெக்சிசில் - த்ருஷ்டி. ஸ்பர்ஸத்தாலுமென்றது - “மணியே” என்றதுக்கு - ஸ்ராமஹாரதையை அர்த்தாந் தரதயா விவகரித்து. அப்போதையில் போக்யதையாவது - அவன் வடிவை அநுபவிக்கிறபோதையில் போக் யதை யென்றபடி. “தேனே, அமுதே” என்றதுக்கு பாவம் - நிரதிசய இத்யாதி. “இன்னமுதே” என்ற துக்கு பாவம் - போனவுயிரை இத்யாதி. ஸப்ரமாணகமரக விவரணம் - அமுதேன்றும் இத்யாதி. நித்யபோக்ய மான அம்ருதமென்றும், ஸர்வாஸஸமவாயமான தேனென்றும், நிரதிசயபோக்யமான திருவாய்மொழியையுடையவ னென்றும் இத்யர்த்தஃ. இரண்டாந்திருவந்தாதி-என்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. “கூத்து” என்றதுக்கு த்ருதயம் - ஒருவன் இத்யாதி. நினைவையும் செயலையும் என்றது - சொலவுக்கும் உபலக்ஷணம். இவற்றிலே - யமனார் ஜாமத்ய ப்ரவேசாதிகளிலே. தானாகிலென்றது - தானானுலென்றபடி. ஸர்வஜ்ஞந்வ ஸர்வநியத்த்ருத்வங்கள் ஸர்வவ்ஸாமியானவனுக்கே யுள்ளதொன்றாகையாலே, ஸ்வாமியாசியான “எம்பெருமான்” என்ற ஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வநியத்தாவாயென்கிறார். இந்த இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகம் - அகவாய் இத்யாதி. “அவனென்னுகியொழிந்தான்” என்று தொடங்கி மேலுக்கெல்லாம் நாலு தாற்பர்யம், அதாவது - நானிட்ட வழக்கானான் என்ற தொடங்கி, விபூதியையும் நானிட்டவழக்காக்கினான் என்னுமளவும் ஒருதாற்பர்யம், இரண்டாவது - ஸவிபூதிகளாய் என்று தொடங்கி, என்னுள்ளானவே என்னுமளவாக. மூன்றாவது - உபய விபூதி என்ற தொடங்கி. காலாவது - அன்றிக்கே வானேயித்யாதி உபயவிபூதியைஸ்வீயழம் இத்யாதி. “வானேமனிலமே மற்றமுற்றமென்னுள்ளானவே” என்றதுக்கு காலர்த்தம். மூந்தினது - ஸவிபூதிகளாய்க் கொண்டு எனக்குப் பாதத்தானானான் என்றது; அன்றிக்கே, ஸவிபூதிகளாய்க் கொண்டு என்னுள்ளே இருந்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே, உபயவிபூதி நிர்வாஹமும் என்பக்கலிலே இருந்துபண்ணுமென்னுதல்; அன்றிக்கே, உபயவிபூதிவிலும் பண்ணுகிற ஆதரத்தை என்னிடத்திலே பண்ணினா னென்னுதல். “எம்பெருமான்” என் தத்தைக்கட்டி “அவன்” என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் - அப்படிஸர்வஜ்ஞனாய் இத்யாதி. “எம்பெருமான்” என்றத்தைக் கடைகிழ்த்து பாவம் - என்னையுடையவன் இத்யாதி. பவிதம் - உடையவன் இத்யாதி. ஸவிபூதி களாய் - என்ற இரண்டாமர்த்தத்திலே, “என்னுகியொழிந்தான்” என்னுள்ளே புருந்தான்; “மற்றமுற்ற

நிலமே] - பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [மற்றும் - தத்கார்யமான அண்டங்களும், முற்
றும்] - நித்யவியூதியும், [என்னுள்ளனவே] - உபயவியூதி நிர்வாஹமும் என்பக்கலிலே யிருந்து
பண்ணுமத்தனையாய்விட்டது. அன்றிக்கே, [வானேயித்யாதி] - உபயவியூதி ஐஸ்வர்யமும் என்
பக்கலிலேயாய்விட்டது என்றுமாம். விஷயப்ரவணஞானவன், தானுகந்தவிஷயமே எல்லா ஐஸ்
வர்யமாக நினைத்திருக்குமாபோலே. “உன்னுகமுற்று மகத்தடக்கி” என்கிறபடியே. (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

உள்ளனமற்றுளவாப் புறமேசிலமாயஞ்சொல்லி
வள்ளல்மணிவண்ணனே யென்றேன்றேயுன்னையும்வஞ்சிக்கும்
கள்ளமனந்தவிர்ந்தே யுன்னைக்கண்டுகொண்டியந்தொழிந்தேன்
வேள்ளத்தனைக்கிடந்தாய் இனியுன்னவிட்டேன்கொள்வனே.

ஆ.—(உள்ளன.) அந்தஃகரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கச்செய்தே,
ஸர்வஜ்ஞான நீயுங்கூட “மெய்” என்றிருக்கும்படி, வள்ளல்மணிவண்ணனே என்றென்று
புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி வஞ்சிக்க, நான் இப்போது உன்னுடைய ப்ராஸாதத்தாலே அந்தக்
கள்ளம்தவிர்த்து அக்ருதரிமநிவாதிபக்தியுத்தாய் உன்னைக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன். வெள்
ளத்தனைக்கிடந்தாய், இனி நான் ஆத்மாந்தமாக, உன்னையல்லது மற்றொரு ப்ராப்யம் வேண்டே
னென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், த்ருதயம் அந்யபரமாயிருக்க, வாங்கமாத்ரத்தாலே உன்னைப்
பெற்ற நான் உன்னையொழிய வேறொரு புருஷார்த்தத்தை ஆசைப்படுதே நென்கிறார்.

[உள்ளனவென்று தொடங்கி] - அந்தஃகரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கச்
செய்தே “பாமோதாரனே, நிர்திஸ்ய போக்யமானவனே” என்றிற்போலே புறப்பூச்சாகச்
சில பொய்களைச் சொல்லி ஸர்வஜ்ஞான உன்னையும் வஞ்சிக்கும்படியான கள்ளமனம் தவிர்த்து
உன்னைக் காணப்பெற்று க்ருதார்த்தனானேன். [வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாய்] - என்பக்கலுண்
டான வ்யாமோஹத்தாலே அவஸரப்ரதிஷ்டனாய்க்கொண்டு வந்து திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்
தருனினவனே !

மென்னுள்ளன” வியூதியும் என்னுள்ளே புதுந்தது என்றபடி. கீழையுங்கூட்டி பாவம் - உபய இத்யாதி.
காலாமர்த்தத்துக்கு - “அந்தாமத்தன்புசெய்து” என்கிறபடியே, அவற்றிலுண்டான ஸ்கேஹத்தை என்பக்கலிலே
பண்ணினு நென்றபடி. உபயவியூத்யைஸ்வர்யமும் இவருடைய திருவுன்னமேயாயிருக்கக்கூடுமோ? என்ன,
விஷயப்ரவணன் இத்யாதி. “ஸமஸ்தமும் இவரிடத்திலேயாக அவன் நினைத்திருக்கும்” என்னைக்கு நியாமக
மேது? என்ன - உன்னுகமுற்றும் இத்யாதி. அதாவது - கோவைவாயாளிற்படியே கூடுமென்றபடி. உன்
னுகமுற்றமகத்தடக்கி - உன்திருமேனிக்கு வேண்டும் காந்து, பூமலை, பரிவட்டம், ஆபரணதிகளெல்லாம் என்
னுன்னையாம்படி பண்ணி இதயர்த்தி. ஆகம் - உடம்பு. “சூயவனவாயநாஹொகெமாயபூஷாஸு
லூபா ஸுதஃ | யதெதஸுஸியிதவஹி யபெஸ்யுதெ கஸ்யுதஃ ||” உதி | யதிஸுஸாஸ்தரே.
மாமருதின்கடுவே-போனும், என்பொல்லாமணியே தேனேதொடங்கி, சொல்ல-எம்பெருமான் அவன்-நானேல் -
என்னுனியொழிந்தான் இத்யாப்ய அவ்வயி

ப. - அந்தரம், ஸர்வஜ்ஞான உன்னையும் வஞ்சிக்கும்நெஞ்சில் க்ருத்ரிமஸ்வபாவம் தீர்த்து காணப்பெற்றேன்; இப்படி உபகாரகான உன்னையொழிய அபாய்யமுண்டோ? என் கிருர்.

உள்ளன - அந்தர்க்கதங்கள், மற்று - உன்னையொழிந்த ப்ராக்ருத விஷயங்களாய், உளவா - நடக்க, புறமே - கண்டாதுபரியாம்படி புறம்பே, வள்ளல் - உதாரானவனே! மணி வண்ணனே - விலகடினவிக்ரஹபுக்தனே! என்றென்று - என்றுஎன்று பலகாலும், சில-சில, மாயம் - மித்யோக்திகளை, சொல்லி - பண்ணி, உன்னையும் - ஸர்வஜ்ஞான உன்னையும், வஞ் சிக்கும்-விப்ரலம்பிக்கும்படி, கள்ளம்-க்ருத்ரிமஸ்வபாவமான, மனம்-நெஞ்சு, தவிர்த்து-தவிர்த்து, உன்னை-(ஆறுகல்ய பாவணையே பற்றாசாக அங்கீகரிக்கும்) உன்னை, கண்டுகொண்டு - அபரோ ஷித்து அதுபவிக்கப்பெற்று, உய்த்தொழிந்தேன் - அஸத்கல்பனான நான் உஜ்ஜீவித்துவிட்டேன்; (இப்படி என்னைத்திருத்துகைக்காக), வெள்ளம் - க்ஷீரார்ணவத்திலே, அனைக் கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனே! இனி-உன்க்ருஷி பவித்தபின்பு, உன்னை - (நித்யாவஸரப்ராதிசுஷ்டியை நிர்திஸ்யபோக்யனான) உன்னை, விட்டு-விட்டு, என் - ஸர்வாமாய் துராராதமான எத்தை, கொள்வன் - கைக்கொள்ளுவேன்?

இ. - முன்றும்பாட்டில், "பொய்யேகைம்மைசொல்லி" என்றும், "சிலகூத்துச் சொல்ல" என்றும் சொன்ன வார்த்தையை விவரியாநின்றனுகொண்டு இப்படி வாங்கமாத்ரத்தாலே உன்னைப்பெற்ற நான் உன்னையொழிய வேறொன்றை ஆசைப்படே நென்கிருர்.

[உள்ளன] - உள்ளுள்ளன. [மற்றுளவர்] - வேறே சிலவுளவாக. அந்தர்க்கானம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கை. [புறமேசிலமாயஞ்சொல்லி] - புறப்பூச்சாகச் சிலவார்த்தை களைச் சொல்லி, இத்தால் - "கூத்துச்சொல்ல" என்றத்தைச் சொல்லிற்று. கீழே, கூத் தென்கிறது - பிறருடைய வ்யாபாரத்தைத் தான் அதுகரிக்கும் அளவாயிற்று; இங்கு - "சிவஸ்ய நு ஆவஸ்ய நுக்" என்கிறபடியே க்ருத்ரிமத்தைச் சொன்னே நென்கிருர். சொல்லு கிறவைதான் எவை? என்னில், [வள்ளலித்யாதி] - பரமோதாரனே! பெருவிலையான நீலாத் நம்ஃபாலே ஸ்லாக்யமான வடிவை எனக்கு உபகரித்தவனே! [என்றென்றே] - அவைத்யா சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிருர்" என்று தோற்றம்படியாகப் பல காலும் சொல்லி. [உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்] - ஸர்வஜ்ஞான நீயும் "மெய்" என்று ப்ரமிக்கும்படி பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மனஸை. [தவிர்த்தே] - அஹ்ருதயமாக இழிந் தாரையும் மேல் விழும்படி கொண்டு முழுகும் விஷயமிதே. [உன்னை] - மித்யாவமடியாக "நத்யஜ்யம்" என்னும் உன்னை ப்ராப்தனாய் நிர்திஸ்ய போக்யனான உன்னை. [கண்டுகொண்டு] - நிதியெடுத்தாற்ஃபாலே லபித்து; [உய்த்தொழிந்தேன்] - "கலவனெவ" என்னும்படி யிருக்கிற நான் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன் [வெள்ளத்தனைக் கிடந்தாய்] - பரமபதத்தைவிட்டு, க்ஷீராப்தி யிலே என்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக அவஸரப்ராதிசுஷ்டியைக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [இனி] - ஸத்ருஸமான பரமபதத்தைவிட்டு, விஸத்ருஸமான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அவஸரப்ராதிசுஷ்டியைபின்பு. [உன்னைவிட்டு] - நான் விட்டவன்றும் என்னைவிட மாட்டாத உன்னையொழிய. [என்கொள்வனே] - பச்சைகொண்டு பலவேளையிலே நிஷ்ப்ரயோஜந மான விஷயங்களைப் பற்றவோ? ஆராதிக்குமிடத்திள் துராராதமைப் பற்றவோ?

சாடு. — பொய்யேகைமம்மைசோல்லி” என்றும், “சிலகூத்துச்சோல்ல” என்றும் சோன்னவார்த்தையை விவரியாநின்றகொண்டு, இப்படி வாங்மாத்ரத்தாலே உன்னைப்பெற்ற நான் உன்னைகயாழிய வேறென்றை ஆசைப்படே னென்கிறார்.

[உள்ளன] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளன. [மற்றுளவா] - வேறேசிலஉளவாக. அந்தக்காரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்க. [புறமேசிலமாயம்சோல்லி] - புறப்பூச்சாகச் சில பொய்களைச் சோல்லி. இத்தாலே “கூத்துச்சோல்ல” என்றவிடத்தைச் சோல்லிற்று. [வள்ளல்மணிவண்ணனே] - பரமோதாரனே! பெருவிலையான ரத்நம்போலே ஸ்லாக்யமான வடிவை எனக்கு உபகரித்தவனே! [என்றென்றே] - அபுத்தயா சோல்லாநிற்கச்செய்தேயும் “ஸஹ்ருதயமாகச் சோல்லுகிறான்” என்று தோம்றும்படியாகப் பலகாலும் - சோல்லி. [உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்] - உள்ளுவாருள்ளத்தேல்லாம் உடனிருந்து அறியும் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வாந் தர்யாமியான நீயும் “மேய்” என்று கருதும்படி உன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மகஸ்ஸை. [தவிர்ந்தே] - அஹ்ருதயமாக இழிந்தாரையும், மேல்விழும்படி கொண்டு முழுகும் விஷயமிறே. [உன்னை] - “மீத்ரபாவமேயடியாக “தத்யஜேயத்” (நத்யஜேயம்) என்னும் உன்னை. ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை. * [கண்டுகொண்டு] - “ஒருபடி காணவல்லோமே!” என்ற நான், நிதியேத்தாற்போலே லித்து. [உய்ந்தொழிந்தேன்] - “ஊவஜைவ” (அஸந்நேவ) என்னும் படி இருக்கிற நான் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். ஐஹிகா க்ருவ்யுணியிறே. இனி, நீர்செய்யப்பார்த்த

ப்ர:—(கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்)—ஹாநொவயு(ந.க0) சபுவிஷயாபா
“சபயத ஹ்ரிஸ்யுதம் தத்யாபு உவஜைவணி ஸ்ஹணாசுவெநதவெவெவெவா ஸுணிகதவி
ஸஜெததெவாஸ்யுதம் ஐஹிகாக்ருவ்யுணி”

முன்றும்பாட்டு - உள்ளன இத்யாதி. வாங்மாத்ரத்தாலே யென்றது - “சிலமாயஞ்சோல்லி” என்றத்தைப்பற்ற. உன்னைப்பெற்றநான் என்றது - “உன்னைக் கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற. உன்னையொழிய யென்றது - “உன்னைவிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற. வேறென்றைஆசைப்படே னென்றது - “என்கொள்வன்” என்றத்தைப்பற்ற. பொய்யேகைமம்மைசோல்லியேன்றும் என்றது - “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தை விவகரித்து. இத்தனைவிவரிக்கிறது - “உள்ளனமற்றுளவா” என்று. ஆக, “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தை விவரிக்கிறது. - “உள்ளனமற்றுளவா” என்றென்றபடி, “புறமேசிலமாயஞ்சோல்லி” என்றது - “கூத்துச்சோல்ல” என்றத்தை விவரிக்கிறது.

உள்ளன - உள்ளேயிருக்கின்றனவென்ற விவகரித்து, ஹ்ருதயத்திலுள்ளன என்கிறார். நாத்பரம்ப-அந்தக்காரணம் இத்யாதி. புறப்பூச்சு - மேற்பூச்சு. கீழ்ச்சொன்னது எத்தை அறுவதிக்கிறதென்ன - இத்தாலே இத்யாதி. “வள்ளல்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பாமோதாரனே என்ற. பதவ்யபதையுங்கட்டி பாவம் - பெருவிலையான இத்யாதி. வீப்ஸைக்கு பாவம் - அபுத்தயா இத்யாதி. “உன்னையும்” என்கிற அபிஸப்தத்துக்கு பாவம் - உள்ளுவாந் இத்யாதி. அறுஸந்திப்பார் அறுஸந்திக்குமெல்லாவற்றையும் கூடவிருத்த, அறிதி - அறியாநிற்குமவனே இத்யர்த்தம். திருமலை முப்பத்துகாலாம்பாட்டு, “உள்ளத்தேயுறையும்” இத்யாதி. பகட்டுவஞ்சிக்கும். அஹ்ருதயோத்திமாத்ரத்தாலே கெஞ்சில் க்ருத்ரிமத்தைத் தவிரக்கடுமோவென்ன-அஹ்ருதயமாக இத்யாதி “வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாய்-உன்னை” என்றுகட்டி பாவம் - மீத்ரபாவம் இத்யாதி. “உன்னை” என்றதுக்கு, “எம்பெருமான்” “மணிவண்ணன்” என்றத்தைக்கடாகித்து பாவார்த்தம் - ப்ராப்தனுமாய் இத்யாதி. “உள்ளனமற்றுளவா” என்று கீழேயிருக்க, ஒருபடிகாணவல்லோமே என்ற இது கூடும்படியென்? என்ன;—“கன்னமனந்தவிர்ந்தே” என்று - விஷயவைவலகூண்யம் நடுபடுத்தினபின்பு அப்படியிருக்கக் குறையில்லை யென்றபடி. ஒருபடியென்றது - சாடு. கண்டால் உஜ்ஜீவமாய் இருக்குமோ? என்ன, ஐஹிகா

என்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நீயே போக்கி உன் திருவடிகளிலே என்னை அழைத்தருளாய் க்ருஷ்ணனே !

அதவா, கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ப்ரலேஷம் ஜ்ஞாநாஸந்தாநமாத்ரமேயாய் பாஹ்யகாணயோக்யமன்றிக்கே ஒழிந்தவாதே, 'அதுக்கடி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம்' என்று அதுஸந்தித்து, உன்னோட்டை ஸம்ப்ரலேஷத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுக்கக்கூடாது உபாயாதுஷ்டாநத்தைப் பண்ண, உன்பக்கலுண்டான ப்ரோமாதியாயத்தாலே நான் கூழ்மனாகிறிலேன்; நீயே இத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

[என்ஓள்வனென்று தொடங்கி]-இதாவிஷய ப்ராவண்பத்தைத் தவிர்த்து உன்னைக் கண்டல்லது யரிக்கமாட்டாதபடி அபேகைஷவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும், வன்கள்வனென் - நினைத்தபடி கிடையாமையாலே மஹாபாபியேனென்கிறார். [மனத்தையென்று தொடங்கி] - உன் குணங்களை நினைக்கையாலே ஸிதிலமான காரணங்களை நிலைத்துத்தி உன்னை ஆப்ரயித்து என் ஆத்மாவை ப்ரக்ருதியோடு பிரிக்கமாட்டுகிறிலேன்.

ப.-அநந்தரம், இந்த விப்ரஸம்போக்த்யாதிமூலமான தோஷத்தைப்போக்கி அங்கி கரிக்கவேணு மென்கிறார்.

(அநந்யப்ரயோஜநர் சொல்லுமாபோலே), உன்னை-(பாமப்ரயோஜநபூதனான) உன்னை, விட்டு - விட்டு, என்-என்னப்ரயோஜநத்தை, கொள்வன் - கொள்வேன்? என்னும் - என்கிற, வாசகங்கள் - பரசுரங்களை, சொல்லியும் - பலபடியாகச் சொல்லுவதும்செய்து, வல் - அநாதி ஸித்தமாக ஆத்மாவை அபஹரித்த, கள்வனென் - க்ருத்ரிமனான நான், மனத்தை - (விஷயாதாங்களிலேபோன) நெஞ்சை, வலித்து - வாவலித்து, கண்ணரீர் - (அவற்றின் இழுவால் பிறக்கும்) கண்ணரீரையும், கார்த்து - (வாஸநாநிவ்ருத்தியாலே) மாற்றி, மனத்தை - அந்தநெஞ்சை, நின்கண்-(நிரதியாயபோக்பனான) உன்னிடத்திலே, நெருங்கவைத்து - நெருங்கவைத்து, எனது ஆவியை - என் ஆத்மாவை, நீக்க கில்லேன் - ஸம்ஸாரத்திலின்றும் விடுவிக்க மாட்டுகிறிலேன்; (இதுக்குஹேதுவான), என்கண் - என்னுடைய, மலினம் - அவித்யாதி தோஷத்தை, அறுத்து - போக்கி, என்னை-அபரக்தனான என்னை, கண்ணனே - ஸோகித்தாரை "ஸோஸாஹு" என்னும் க்ருஷ்ணனே! கூவியருளாய் - (உன்பக்கலிலே) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும்.

(அன்றியே),வன்-அநாதிஸித்தமாக, கள்வனென்-க்ருத்ரிமனான நான், உன்னை-உன்னை, விட்டு-ஒழிய, என்-வேறு என்னப்ரயோஜநம்? கொள்வன் - கொள்வேன், என்னும்-என்று, வாசகங்கள் சொல்லியும் - செல்லாமைதோன்றச் சொல்வதும்செய்து, மனத்தை - உன்னைப் பெருமையாலே ஸிதிலமாகிற நெஞ்சை, வலித்து - யோக்யோக்யமாம்படி சிக்கெனப்பண்ணி, கண்ணரீர் - அதுபவ அலாபத்தாலேவந்த கண்ணரீரையும், கார்த்து-மாற்றி, (யாரணாதிமுகத்தாலே), நின்கண்-உன்பக்கலிலே, நெருங்க - ஸமாதிபர்யந்தமாம்படி சிக்கென, வைத்து - வைத்து, எனது ஆவியை - என் ஆத்மாவை, நீக்க - உபாஸநமுகத்தாலே முக்தமாம்படி பண்ணிக்கொள்ள, கில்லேன்;- மாட்டுகிறிலேன்; என்கண் மலினமறுத்து என்னைக்கூவியருளாய் - நீயேபண்ணித்தந்தருளவேணு மென்றுமாம்.

இ.-நாலாம்பாட்டில், "பொய்யே கைம்மைசொல்லி," "சிலகத்துச்சொல்ல," "புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி" என்று இவ்விஷயத்திலே பொய்சொல்லிப் போருகைக்கு நிபந்தனம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே யானபின்பு, இத்தைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

[என்கொள்வன் இத்யாதி]-பரமைகார்திகளைப்போலே, “உன்னைவிட்டு என்ன ப்ரயோஜனத்தைக்கொள்வன்?” என்று சொல்லாநின்றனவத்து, [வன்கள்வனேன்] - களவாவது-பாத்ரவ்யாபஹாரம். வலிய களவாவது - “வொரெணா தாவஹாரிணா” என்கிறபடியே, பகவச் சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரிக்கை. த்ரவ்யங்களில் தலையான வஸ்து ஆத்மவஸ்து, உடையவன் ஸர்வாதிகன். அகவாய் இப்படி யிருக்கையாலே, உக்திமாத்ரமான ஆதுகல்யங்கொண்டு என் விரோதியைப் போக்க கூதமனல்லே நென்கிறார் மேல்; [மனத்தைவலித்து]-விஷயங்களினின்றும் மனஸ்ஸை நிவர்த்திப்பித்து. நான் இந்தரிய ஜயம்பண்ண நினைக்கையாவது-அவை என்னை மேலிடுகை. “ஐத்ரி யாணி ப்ராயீநி ஹராணி ப்ரஸம்ம சிதஃ”, [கண்ணீர் கார்து] - விஷயாதபவத்தால் வந்த கண்ணீரை மாற்றி. விஷயப்ராவண்யம் ஸாஸ்த்ரோப தேஸத்தால் போமோ? உன் போக்யதையைக் காட்டினாலன்றோ அந்தக்கண்ணீர் மாறுவது. [நின்கண்ணெருங்கவைத்தே] - மனஸ்ஸை உன்பக்கலிலே செறியும்படிபண்ணி, இதுவும் என்னாற் செய்யலாவதொன்றன்று, உன் வடிவைக்காட்டி மனஸ்ஸைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். உ-ம் ஸா-ம் ஸா-ம் ஸா-ம் தாவஹாரியான வடிவே வேண்டாலோ விஷயங்களில் துவக்கறுக்கைக்கும் உன் பக்கல் ப்ரவணமாக்குகைக்கும். [எனதாவியை நீக்ககில்லேன்] - என் ஸார்த்தினின்றும் என் ஆத்மாவைப் பிரிக்கமாட்டுகிறிலேன். ஆனபின்பு, நீயே செய்தருளவேணும். [என்கண் மலின மறுத்து] - மலினம்-மாலிந்யம். அதாகிறது - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். என்னுடைய ப்ரக்ருதிஸம் பந்தத்தை நீயே போக்கி. [என்னைக் கூவியருளாய்] - அகூதமனான என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கண்ணனை] - தன்பக்கல் அஸக்தியை அதுஸந்தித்து ஸோகித்தவனை, “ஶாஸ-ம்-ஹ” என்றிலையோ!

அதவா, “கண்டுகொண்டுப் பந்தொழிந்தேன்” என்றவிடம் - ஜ்ஞாநாநுஸந்தான மாத்ரமாய், ஸாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேசைக் பிறந்து அது கைவாராமையாலே “இதுக்கடி ப்ரக்ருதிஸம் பந்தம்” என்று பார்த்து, இந்த விரோதியைப் போக்குகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ண உன் பக்கல் ப்ரோமாதியாயத்தாலே மாட்டுகிறிலேன்; நீயே இத்தை அறுத்துத்தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

[என்கொள்வன் இத்யாதி] - ஸ்வரூப ப்ராப்தனை உன்னையொழிய, அளர்த்ததேஹதுவான விஷயங்களை விரும்புவேனோ என்று, ஸ்வரூபாநுரூபமான அபேசைகையைப்பண்ணி நிற் கச்செய்தேயும், [வன்கள்வனேன்] - அபேசுதித்தபோதே கிடையாமையாலே, மஹாபாபியே நென்கிறார். [மனத்தைஇத்யாதி] - குணாநுஸந்தானத்தாலே ஸிதிலமான மனஸ்ஸைத் திண்ணி தாகப்பண்ணி, இழவால்வந்த கண்ணீரையும் மாற்றி, இப்படி நீயென்றால் உடைகுலைப்படாத படி உன்பக்கலிலே நெருங்கும்படி சேர்த்து, ப்ராணயத்தஸ்த்திதியான என்னுடைய ஸார்த்தி னின்றும் என் ஆத்மாவைப் பிரிக்க கூதமனாகிறிலேன். ஹோம விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந் தத்தை யறுத்து, உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும். [கண்ணனை] - உன்னையொழி யச் செல்லாதார்க்கு வந்து முகங்காட்டி அவர்கள் விரோதியைப் போக்குமவனல்லையோ? “வாரித்ராணாய ஸாய-ம்-நாடி”. அஜ்ஞரோடு பக்திபரவஸரோடு வாசியில்லையிறே உபாயார் தநாநுஷ்டானத்துக்கு அகூதமராகைக்கும், ஸர்வரணே கடவனாகைக்கும்.

சுரு.—நாலாம் பாட்டு. “‘போய்யேகைம்மைசோல்லி’ என்றும், ‘சிலகூத்துச்சோல்லி’ என்றும், ‘உள்ளனமற்றுளவாப் புறமே சிலமாயஞ்சோல்லி’ என்றும்-பகவத்விஷயத்திலேயும் பொய்

நாலாம்பாட்டு - என்கொள்வன் இத்யாதி. “பெற்றெழுந்தேன்” “கண்டுகொண்டொழிந்தேன்” என்று - மீழும்மேலும் ப்ரீதியாயிருக்க, இப்பாட்டிலும் மேலிற்பாட்டிலும் - துஃகமாயிருக்கைக்கு அடியென்

சோல்லிப்போந்தே னென்றார்; 'இப்படி போய்யானைகக்கு நிபந்தனமேது' என்று பார்த்தார்; ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாயிருந்தது; 'மேய்யேபெற்றெழுந்தேன்,' 'கண்டுகொண்டேய்ந்தொழிந்தேன்' என்றவற்றை மறந்தார்; இந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவற்றில் நின்று மீட்டு உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாய்ப்படிபண்ணி, தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப்பிரிய அநுஸந்திக்கைக்கு கூடிமனாகிறிலேன், நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

அன்றிக்கே, " 'கண்டுகொண்டேய்ந்தொழிந்தேன்' என்றார்; அது - ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமான கரட்சியாயிருந்தது; காட்சிக்கு அநந்தாம் வாய்மைய ஸம்ஸலேஷாபேசைகூப்பிற்று கையைநீட்டினார், கைக்குள் அகப்படக்கண்டிலர்; அத்தாலேதளர்ந்து; இதுக்குஅடி - தேஹஸம்பந்தமாயிருந்தது, இதைக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கு நடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநகூடிமனாகிறிலேன் பக்தி பாரவாய்த்தாலே; ஆனபின்பு நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருளவேணு மென்கிறார்" என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. க்ரமத்திலேவரும் பக்தி தமக்கு உண்டாக நினைத்திராரிறே.

[என்கொள்வனுனை விட்டென்னும்]-பரமைகாந்திகளைப்போலே, உன்னையொழியநான் எத்தைக்கொள்வன்? என்று இங்ஙனே வாயாலே சோல்லாநித்கச்செய்தேயும். [வன்கள்வனைன்] - களவாவது - பரத்ரவ்யாபஹாரம். வலியுள்ளவாவது - "வொரொணாதாவஹாரிணா" (சோரேணாத்மாபஹாரிணா) என்கிறபடியே, பகவதீயமான ஆத்மவஸ்துவையன்றோ "நான், என்னது" என்றிருந்தது. விறகுகளவு கண்டாரளவல்லவிறே ரத்நாபஹாரம் பண்ணினாரளவிலே தோஷம். த்ரவ்யங்களை உபாதாநம் பண்ணுகிறவிடத்திலே ஆத்மவஸ்துவை ப்ரதாநமாகச் சொன்னார்களிறே. த்ரவ்யம் விலகுகணமாவது, உடையவன் ஸர்வேஸ்வரனாவது, இனிச் சோல்ல

ப்ர: - (வன்கள்வனைன்)-உஜ்யோமவவபுணெனுக உக்யாரிஸெ யுதராஷ்ட்ரம் ப்ரகிஸநதுஜாகம், "யொந்யுயா ஸஹோத்யாநகியுயா ப்ரகிவஷ்யதெ. கிம் தெந நக்யுதம் வாவம் வொரொணாதாவஹாரிணா||நச||".

என்ன, த்வேதாபரிஹரித்தார்கள் ஆசார்யர்க ளென்கிறார் - போய்யே இத்யாதி. ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமா யிருந்ததென்றது - "மலினம்" என்றத்தைப்பற்ற. எப்படியாகிலும் "பல விர்த்தியுண்டாயிற்று" என்றாரேயென்ன, மேய்யேபெற்றெழுந்தேன் இத்யாதி. மறந்தாரென்றது - அர்த்தவித்தம். அவற்றில்நின்றும் மீட்டென்றது - "வலித்து" என்றத்தைப்பற்ற. "நின்கண்ணெருங்க" இத்யாதியைப்பற்ற - உன்பக்கலிலே இத்யாதி. என்விரோதியைப் போக்கி யென்றது - "அறுத்து" என்றத்தைப்பற்ற. "கூவியருளாய்" என்றத்தைப்பற்ற - உன் திருவடிகளிலே இத்யாதி. பட்டர் நிர்வஹத்துக்கு - அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்தரென்ற அர்த்தம் ஸூசிதம்.

பூர்வர்கள் நிர்வஹத்துக்கு - பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ப்ரபந்தரென்ற அர்த்தம் ஸூசிதம். அகப்படக்கண்டிலர் என்றது - "வன்கள்வனைன்" என்றத்தைப்பற்ற அர்த்தவித்தம். தளர்ந்தென்றது - "மனத்தை வலித்துக் கண்ணீர்காந்து" என்னையாலே அர்த்தவித்தம். "எனதாவியைநீக்கவில்லேன்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸாதநாநுஷ்டாந இத்யாதி. பக்திபாரவஸ்யத்தாலே யென்றது - "மனத்தைவலித்து" என்னையாலே அர்த்தவித்தம். தம்முடைய இந்த பக்தி, ஸாதநமாகாதோ, 'ஸாதநாநுஷ்டாந கூடிமனாகிறிலேன்' என்பானென்? என்ன, க்ரமத்திலே இத்யாதி. க்ரமத்திலேவரும் பக்தி - க்ரமஜ்ஞாநங்களை யறுவடித்து அந்த அடைவிலேவரும் பக்தி. இங்கே - "ஹஸ்யாடிள ஸஹ்யஹாவம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

"வாசகங்கன்சொல்லியும்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - வாயாலே இத்யாதி. ஆத்மாபஹாரம் க்ராமோ? என்ன, விறகு இத்யாதி. அப்படி இவ்வாத்மவஸ்து ஸ்லாக்யமோ? என்ன - த்ரவ்யங்களை இத்யாதி. ப்ரதாநமாக என்றது - "சூத்ராநகியுயாநகியுயா ப்ரகிவஷ்யதெ. கிம் தெந நக்யுதம் வாவம் வொரொணாதாவஹாரிணா||நச||" என்றத்தைப்பற்ற. சொல்லுங்களியே - பாசாநிக ளென்றபடி. த்ரவ்ய

வேண்டாவிடே. [மனத்தைவலித்து]-இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமான மனஸ்ஸை அவற்றினிஃ
ஊம் மீட்டு. மனத்தை மீட்டென்னுதே, வலித்தென்கிறது - அவற்றிலே நெஞ்சப்பட்ட உறுதினை
நினைத்து. நான் இந்திரியஜயம்பண்ண நினைக்கையாவது - அவை என்னைமேலினேக. “ஊதி
பாணிபூராய் நிஹராணிபூலஹம்” (இந்திரியாணிப்ரமாதீநிஹரந்திப்ரஸபம்மநம்). [கண்
ணீர்காந்து] - அவற்றினுடைய அலாபத்தாலே பாய்கிற கண்ணீரையும் மாற்றி. [நின்கண் நெருங்
வைத்தே] - அம்மனஸ்ஸை உன்பக்கலிலே கொண்டுபோந்து மூட்டி நிரந்தரமாக அங்ஸந்தித்து
[எனதாவியைக்கீக்கில்லேன்] - இத்தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப் பிரிய அங்ஸந்திக்க சுகமன
கிறிலேன். [என்கண்மலினமறுத்து] - இதுக்கு அடி என்னிடத்திலுண்டான மாலிந்யமிடே. மலி
னம் - மாலிந்யம். அதாவது - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். மெய்யறைய்க் கேட்டேனென்கிறார். † (மெய்-
ஸ்ரீரம்) அத்நையறுத்து உன் திருவடிகளிலே என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கண்
ணனை] - போகநிவர்த்தகனன்றோ நீ, எனக்குச் செய்தருளவேண்வேது - அழகிய வடிவைக்காட்டி
“பாஸுமஃ” என்னுமத்தனையன்றோ. அவ்வடிவைக்கண்டால் ‡ “மற்றென்றினைக்காணு”
என்னும்படியாயிதே யிருப்பது.

அதவா, [என்கொள்வன் இதயாதி] - ஸ்வரூபாநுரூபமான பாசரத்தை வாயாலே
சொல்லிநிற்கச்செய்தேயும். [வன்கள்வனென்] - உத்தேஸ்யவஸ்துவைக் ககே லபிக்கப்பெறுத

ப்ர:—(மனத்தைவலித்து)—ஸ்ரீஹமவதீதாவஸுவிதீயெ, “விஷயாலிநிவதபுதெ
நிராஹாரஸ்யுஷெஹிநஃ । ரஸவஜபு ரஸொவ்யஸ்ய வரஹுஷாநிவதபுதெ ॥ ௩௯ ॥
யததொஹ்யுவிசௌதெய வுரஹஸ்ய விவஸிதஃ । ஊதிபாணிபூராய்நிஹராணி
பூலஹம்” ௩௯ ॥ தாநிஸவபூணிஸம்பயி யுக்ருவீததிதரஃ । வஸொஹ்யஸ்யுதிபா
ணிதஸ்யுபூதிபூதிவிதா ௩௯ ॥”

ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தாலும், உடையவன் வைலக்ஷண்யத்தாலும் தோஷாதிரயமுண்டென்கிறார் - த்ரவ்யம்
இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “தூணகாஷாபஹரணெ யொஷாஷஃவரிகீரிதஃ । ஸுணபூர
தாவஹாரெவிதாவாநெவஹெதபு ॥ ஸுபாகஷுஹரணெ யொஷாஷஃவரிகீரிதஃ ।
பெராதி யஸாவஹாரெவிதாவாநெவஹெதபு ॥ சூதவஸுயதொநவ பூரெதஸஸு
வரஃபுரித ॥ தஸாஷாதாவஹரணெஷாஷஸ்யாநொநவிஷுதெ” இத்யாதி ப்ரமாணங்கள்
கண்டுகொள்வது. பெரந்யுபாஸஹிதாநிந்யுபாபூதிவஷுதெ ௧௦ ௧௧ ௧௨ ௧௩ ௧௪ ௧௫ ௧௬ ௧௭ ௧௮
வஹாரெணாதாவஹாரிணா” இயுத்யோகபர்வணி ஏசசுவாரிம்ஸே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸநத்
ஸுஜாதஃ. வலிக்கை - இழுக்கை. “வலித்து” என்கிற பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - மனத்தை இத்யாதி.
உறுதி - தார்ட்யம். இந்திரியஜயம் பண்ணுகை அரிதோ? என்ன - நான் இந்திரியஜயம் இத்யாதி. உத்தார்த்தே
ப்ரமாணம் - ஊதிபாணி இத்யாதி. தோஸுத்விதீயே, “யததொஹ்யுவிசௌதெய வுரஹஸ்ய விவஸிதஃ”
இதி பூர்வார்த்தம். “காந்து” - மாற்றி. அதாவது - “அலாபத்தால்வந்த ஸோகம் த்யாஜ்யம்”
என்று விட்டென்றபடி. காடு - மெய்யறைய் இத்யாதி. மெய்யன் - ஸத்யவான், ஸ்ரீரவானும். உன் திருவடி
களிலே இத்யாதிக்கு ப்ரதீகம் - “கூலியருளாய்” என்கிறது. “கண்ணனை” என்றதுக்கு அர்த்தவ்யய்;
கண்ணனென்று - க்ருஷ்ணஞய், கோகநிவர்த்தகன் என்று - ப்ரதமார்த்தம். இரண்டாமர்த்தம் - எனக்குச்
செய்தருள இத்யாதி. இப்போது, கண்ணனென்றது - கண்ணுக்கு விஷயமானவன் என்றபடி. வடிவைக்
காட்டினால் போருமோ? என்ன - அவ்வடிவை இத்யாதி. மற்றென்றினைக்காணவே - எனக்கு நிரதிரயபோக்
யனுவனைக் கண்டகண்கள் வேறொரு பரவ்யூஹ விபவார்ச்சகனைக் காணவே இத்யார்த்தம்.

ஸ்வரூபாநுரூபமான என்றது - “என்கொள்வனுன்னிவிட்டு” என்றத் ததப்பற்றி. வாயாலே
சொல்லி நிற்க என்றது - “வாசகங்கஞ்சொல்லியும்” என்றக்ஷேபம். பத்திபாவஸ்யத்தாலே ஸாக்ஷாதம்

இன்னுப்பாலே 'மஹாபாபி' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறார். [மனத்தை வலித்து இத்யாதி]-
பக்திபாவஸ்யத்தாலே சரிதிலமாகிற மநஸ்ஸைத் திண்ணிதாக்கி "தனகேழிலொண்கண்ணநீர்
கொண்டாள்" என்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. [நின்கண் நெருங்கவைத்தே] - * "காலாழும்
நெஞ்சுழியும்" என்கிறபடியே, உன்னைக்கிட்டினவாறே உடைகுலைப்படுகிற மநஸ்ஸைத் தரித்து
நின்ற உன்னை அநுஸந்திக்குப்படிபண்ணி, இஃசாரத்தினின்றும் ஆத்மாவைப் பிரிய அநுஸந்திக்க
சுடிமனாகிறிலேன். "இவன், தான் தன் விரோதியைப்போக்கி க்ரமத்திலே வந்துகிட்டிகிறான்" என்று
ஆரீயிராதே, நனைத்தகாரியம் தலைக்கட்டவல்ல நீயே என் விரோதியைப்போக்கி என்னை யழைத்
துக்கொண்டருளவேணும். [கண்ணனே]- "பக்தி உபாயமன்று" என்று ஸோகித்தவனுக்கு நல்
விரகு சொல்லிக்கொடுத்தவனன்றோ நீ. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கண்ணபிரானே விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதை
நண்ணியும்நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டுத்
திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால்
புண்ணைமறையவரிந்து என்னைப்போரவைத்தாய்புறமே.

ஆ.—(கண்ணபிரானே.) ஸ்ரீ வைகுண்டதிலையனாய் * அயர்வறுமமமார்களைதிபதியா
யிருந்துவைத்து ஸர்வபோக்யனும்படிவந்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனான உன்னைக் கண்டு
வைத்தும் உன் திருவடிகளைப் பராபிக்கப்பெறுகிறிலேன். என்றானென்னில்; நடுவேயோரு
டம்பிலிட்டுப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால் திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் புண்ணைமறையவரிந்து என்
னைப்போரவைத்தாய்புறமே, அதினாலே யென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், மலினமாவது பாக்ருதி ஸம்பந்தபென்னுமிடத்தை ஸ்பக்ஷ
மாக அருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணபிரானையென்று தொடங்கி] - அயர்வறு மமார்களுக்கு போக்யனாயிருந்து
வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி எனக்கு போக்யனான உன்னைப் பெற்று
வைத்தே பெருநார் கணக்கானேன். [நடுவேயென்று தொடங்கி] - பெருதொழுகிறது என்?

பாக்யோக்யதை இல்லாமையைச்சொல்லுகிறவர், "வன்கள்வனேன்" என்பானென்? என்ன - உத்தேஸ்யவஸ்
துவை இத்யாதி. இன்னுப்பு - வெறுப்பு. சொல்லுகிறார் - "வன்கள்வனேன்" என்று என்றபடி. பக்தி
பாவஸ்யத்தாலே யென்றது - அர்த்தவரித்தம். தனகேழில் இத்யாதி - தன்னுடைய ஒப்பில்லாத அழகிய
கண்களிலே நீர் கொண்டான் இத்யர்த்தம். காலாழும் இத்யாதி - கால் - தமோரூபின்றது, நெஞ்சு சிதிலமாகா
நின்றது, கண்கள் சுழலாநின்றது இத்யர்த்தம். உடைகுலை - சைதில்யம். "எனநாவியை நீக்ககில்லேன்"
என்றத்தைப்பற்ற - இஃசாரத்தில் நின்றும் இத்யாதி. "கண்ணன்" என்றதுக்கு - நிர்வாஹகன் என்று
அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நனைத்தகாரியம் இத்யாதி. "கண்ணன்" என்று - க்ருஷ்ணனைச் சொல்லு
கிறதாக்கி, தாத்பர்யாந்தரம் - பக்தி இத்யாதி. இந்த தவீதியையோஜனையில், "கண்ணன்" என்று - நிர்வாஹக
னென்னுதல், க்ருஷ்ணனென்னுதல் என்று அர்த்ததவ்யம். உன்னைவிட்டு - என்கொன்வன் - என்னும் வாச
கங்கள் இத்யாத்யந்வயம் க்ரமேண. (ச)

என்னில், - திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தார்க்கு ப்ரக்ருதியோடு இருக்கைக்கு ஹேது வின்றியே இருக்கச்செய்தே ஒரு ஹேதுமான ஸரீரத்திலே என்னை ப்ரவேசரிப்பித்து அவித்யா கர்மாதிகளாலே த்ருடமாகக்கட்டி ஸரீரமததோஷம் தெரியாதபடியாகப்பண்ணி உன்னைக் காண வொண்ணாத நிலத்திலே என்னைப் போரவைத்தாய்.

ப.—அநந்தரம், கீழ் தோஷரூபமாகச்சொன்ன ப்ரக்ருத்யாதிகளிலே ஹந்தித்தாய் நீயன்றோவென்று, நிவர்த்யம் அவனுக்கு விபேயமானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து, பிரானை - (“கோடுகெஃபாரணவ்ஜ” என்று) உபாயோபதேஸத்தைப்பண்ணி உபகரித்து, (ஆஸ்ரயித்தவர்களை), விண்ணோர் - நித்யஸூரி களுக்கு தர்ஸரீயமான, கருமாணிக்கத்தை-விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அதுபவிப்பித்து, அமுதை - நித்யபோக்யமான உன்னை, நண்ணியும்-நீ-தந்த ஜ்ஞாநமுகத்தாலே கிட்டியிருக்கச்செய்தேயும், (போமாலாபத்தாலே), நண்ணகில்லேன் - கிட்டாதார்கணக்கானேன் ; (அதுக்கடி), நடுவே - (நிர்வாணமயான ஆத்மாவோடும் ஸ்வதஸ்ஸம்பந்தமற்று ஹேயப்ரத்யரீகானை உன்னோடும் துவக்கற்று, இருவரையும் அகற்றுக்கைக்கு) நடுவேபுகுந்தது, ஓர்-ஓர், உடம்பில் - உடம்பிலே, இட்டு-ஸம்ஸர்க்கிப்பித்து, பல-பலவகையாய், செய் - காயிகபர்யந்தமாக அதுஷ்ட்டிதமான, வினை - கர்மங்களாகிற, வல் கயிற்றால் - ப்ரபல பாஸங்களாலே, திண்ணம் - த்ருடமாய்படி, அழுந்த - தூர்விவேசமாக, கட்டி-கட்டி, புண்ணை-ஆந்தரதோஷத்தை, மறைய-காணவொண்ணாத படி, வரிந்து-நிரந்தரமாகச் சூழ்ந்து, என்னை - (இக்கட்டு அவிழ்க்கைக்கு அஸக்தனாய் அப்ராப்த னான) என்னை, புறமே-உனக்குப்புறம்பான விஷயப்ரகா ஸம்ஸாரத்திலே, போர-போர, வைத் தாய்-இட்டுவைத்தாய். நீ நினைத்தால் விடுவிக்கலாடுமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழ் “மலினம்” என்றது - ப்ரக்ருதியை யென்று ஸ்பஷ்ட மாக அருளிச்செய்து அதிலேயிட்டு என்னை நோவுபட விட்டிருந்தா யென்கிறார்.

[விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தை - கண்ணபிரானை - அமுதை] - நித்யஸூரிகளுக்குப் பரம போக்யமான உடம்பு படைத்தவனை, அவர்கள் நித்யாதுபவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தே நித்யா பூர்வமான வடிவிதே. [கண்ணபிரானை] - அவ்வடிவை க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து எனக்கு உபகரித்தவனை. [அமுதை] - போன உயிரை மீட்கவற்றாய் நிர்திஸாயபோக்யமான வடிவை என்னை அதுபவிப்பித்தான். [நண்ணியும் நண்ணகில்லேன்] - கிட்டியும் கிட்டாதார்கணக் கானேன். பெருகச்சொல்லுகிறது - ஜ்ஞாநலாபத்தை ; பெருமையாகிறது - ஜ்ஞாநாதகலமான ப்ராப்தியில்லாமை. அதிந்நிக்கையொழுகிறது என் ? என்னில் ;—அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே நீ வைக்கையாலே யென்கிறார் ;—[நடுவேயோருடம்பிலிட்டு] - ஸரீரஸம்பந்தம் அநாதியாயிருக்க, “நடுவே” என்பானென் ? என்னில் ;—இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாதுபவத்தி யல்லாமையாலும், கர்மோபாதிகமாகையாலும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே விடக்காண்கையாலும், முத்துக்கு மாலிந்யம் அநாதியாயிருக்க, ஒருநாளிலே கடைந்து தெளியச்சாண்கையாலே “ஸ்வ ரூபாதிரோகி” என்று தோற்றுமாபோலே, பகவதர்ஹமான வஸ்துவுக்கு மாம்ஸாஸ்ருக்மய மான அசித்தோடு என்ன சேர்த்தியுண்டு. பெருமானோடே அதுபவிக்கப்பாரித்த பிராட்டி முன்பே சாவணன் தோற்றினாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு ஸரீரஸம்பந்தம். ஸம் ஸர்க்கமொழிய, ஆஸ்ரயத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தமில்லை யென்கை. [திண்ணமித்யாதி] - பல வாய்ச் செய்யப்பட்டு வலிதான பாபமாகிற பாஸத்தாலே த்ருடமாக நெருங்கக்கட்டி. [புண்ணை மறையவரித்து] - ஸரீரமததோஷம் தெரியாதபடிபண்ணி. அகவாயைப் பார்த்தால் காக்கை நோக்கும்படியாயிருக்க, தோலின் கைப்பாணிப்புறத்தால் வந்தவழுமுட்சியைப் பார்த்து

ஸ்வரூபை பண்ணும்படியே பண்ணிவைத்தது. [என்னை] - ஸ்வரூபத்தை அப்பாப்தனாய் அபாக்தனாயிருக்கிற என்னை. [புறமே - போரவைத்தாய்] - அநுபவத்திலே பாரித்திருக்கிற பிராட்டியை அபேசாகவநிகையிலே வைத்தாற்போலே, இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பு. ஸ்வகர்மத்தால் வந்தத்தை அவன் குற்றமாக்குவானென்? என்னில்;—ப்ராஜை தானே கிணற்றிலே விழுந்தாலும், “மாதா நோக்கிற்றிலன்” என்னுமத்தைக்கொண்டு “அவள் தள்ளி னாள்” என்னக்கடவதிறே. ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தேகாபாதி கர்மமும் அவனைக்குறித்து “பொறுத்தோம்” என்னக் கழிகிறதிறே.

சுரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. கீர் “மலினம்” என்கிறது எத்தையென்ன, இன்னதென்
கிறார்.

விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தை - கண்ணபிரானை - அமுதை. [விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை என்று தோடங்கி] - “தவிப்ராவெலாவிவநு வெராஜாமரவாஹஸஸிநுதே” (தத்விப்ராவெலாவிவநு வெராஜாமரவாஹஸஸிநுதே) என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவமான வடிவத்தை எனக்கு உபகரிக்கக்கூடக் கருஷ்ணனாபவந்து அவதரித்தவனே. [அமுதை]-இப்படி அவதரித்துத் தன்னுடைய போக்யதைதையாயிற்று இவரை அநுபவிப்பித்தது. [நண்ணியும் இதயாதி] - பெற்றுவைத்தே பெறுதார்கணக்கானேன். இவர் நண்ணினாராகச் சொல்லுகிறது - பிறந்த ஜ்ஞானலாபத்தை ; நண்ணப்பெறுததாகச் சொல்லுகிறது—ஸரீரஸம்பந்தத் தோடெயிருக்கிற இருப்பை. [நடுவேயோருடம்பிலிட்டு] - ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கம் அநாதியாயிருக்கச்செய்தேயும், நடுவேயோருடம்பு என்கிறார்-அது ஒளபாதிசமாய்த் தோற்றுகையாலே. சலகில் கிடந்தமுத்துக்கும் பொன்னுக்கும் அடிக்கேறினநாள் அரிவாரில்லை, பின்பு கழியக்காண்கையாலே “இது வந்தேறி” என்று தோற்றுகின்றதிறே ; அப்படியே பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்தாலே கழியக்காண்கையாலே “இதுவந்தேறி” என்று தோற்றுகிறே. ராஜபுத்ரன் வழிபோகாநிற்கச்செய்தே வேடர்

ப்ர:—(விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை)—ஐயென, “ததிஷ்டாஃபரஃபடிஃஸடா
 வஸ்யுனி ஸாநிரயஃ । திவீவஹக்ஷராததம் । ததிஷ்டாஸொலிவந்யுவொஜாமுவாஃஸஸ
 திஸதெ । விஷ்டாந்யுதரஃபடி||உ||”

அஞ்சாம்பாட்டு - கண்ணபிரானை இத்யாதி. இன்னது என்றது - “கடுவேயோருடம்பில்” இத்யாதி
பைப்பற்ற.

விண்ணோர் கருமாணிகீகத்தைக் கண்ணபிரானை யழைத-என்று அவ்வயித்தது-நித்யஸூரிகளுக்கித
என்று தொடங்கி, அநுபவிப்பித்தது என்னுமளவும் அருளிச்செய்கிற அர்த்தம் சேருகைக்காக பாட்டுக்கெல்லாம்
அவ்வயம் அருளிச்செய்கைக்காக - விண்ணோர் கருமாணிகீகத்தையென்று தொடங்கி யென்றது. கண்ண
பிரானை - அமுதாயிருக்கிற உன்னை கண்ணியும் கண்ணகிலேன், கடுவேயோருடர்பிலிட்டு - பலசெய்வினை
வன்கயிற்றால் - திண்ணமழந்தக்கட்டி - புண்ணைமறையவாரிந்து என்னை - புறமே - போசவைத்தாய் இத்தவ்வய
இதிலேஷ்டஃ. விபூஷாஸஃ-கெயபாவிநஃ, விவாஹஸஃ-வாஹகிஸீலாஃ, ஜாமுவாஹஸஃ-ஜாமுஹஸஃ,
வாஹஸஃ-வாஹஸஃ; ஜீவாஸஃ-ஜீவாஸஃ இது யாது? அழைதயென்று - புஷ்பாநீகக்ரஹணம்-“கண்ண
பிரானை” என்றபதத்தோடே கூட்டி ஸ்வாரஸ்யம் அருளிச்செய்கைக்காக. பெருநாரகணக்கானேன் - பெரு
நாரைப் போலேயானேன். இப்படி சொல்வது எத்தைப்பற்றவென்ன - இவரீ இய்யாதி. ஜீவாநலாபத்தை -
மாஸாநாபவத்தை. ஸாரஸ்யம்பந்தத்தோடே என்றது - “உடம்பிலிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற. இருக்கிற இருப்பி
யுடைய போருகையை - கண்ணப்பெருததாகச் சொல்லுகிறதென்று தாற்பார்யம். உடம்பிலிட்டு - உடம்பிலே
ஸர்ஸர்க்கிப்பித்து. அசித்ஸம்ஸர்க்கம் அநாதியாயிருக்க, “கடுவே” என்பானென்? என்ன - ஜீவாநலாபித இத்
யாதி. அநாதியான இத்தை, “ஒளபாநிகம்” என்றறியலாம்படி எவ்வனே? என்ன - கலகில் இய்யாதி.
கலக - முத்துச்சிப்பி. வந்தேறியாகில் ஸ்வாபாவிதமாகத் தோற்றும்படி எவ்வனே? என்ன - ராஜபுத்திர

கையிலே அகப்பட்டுத் தன்னை வேடனாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணுமாபோலே இருப்பதொன்றிறே, சேதநன் தேஹத்திலே அஹம்புத்திபண்ணி “செவொஹம்” (தேவோஹம்) என்றிருக்கும் இருப்பு. [திண்ணமழுந்தக்கட்டி] - அவித்யாதிகளாலே த்ருடமாக நெருங்கக்கட்டி. [புலசெய்வினை இத்யாதி] - தான் பலவாய்ச்செய்யப்பட்டிருந்துள்ள வினையாகிற வலிய பாசங்களாலே த்ருடமாம்படி வந்தித்து. [புண்ணைமறையவரிந்து] - தோலைமேலிக் கைப்பாணியிட்டு மெழுக்குவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணின இத்தனையொழிய, அகவாய் புறவாயாயிற்றுக்கில் காக்கைநோக்கப் பணிபோருமத்தனையிறே. [என்னை] - ஸ்வரக்ஷணத்திலே அஸக்தனாய் அப்ராப்தனுமாயிருக்கிற என்னை. [பேரவைத்தாய்புறமே] - ஏகாந்தபோகத்துக்காகப் போந்த பிராட்டி அஸோகவரிகையிலே யிருந்தாற்போலே தோற்றுகின்றதாயிற்று, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு தேஹத்திலேயிருக்கிற இருப்பு. [புறமே] - உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே - வைத்தாய். பேரவைத்தாய் என்று - அவன்செய்தானாகச் சொல்லுகிறாரிறே, தம்முடைய ஸ்வரூபத்தோபாதி “கர்மமும் அவனைக் குறித்துப் பரதந்தரம்” என்றிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே. (10)

ஆறும்பாட்டு.

புறமறக்கட்டிக்கொண்டு இருவல்வினையார்துமைக்கும்
முறைமுறையாக்கைபுகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன்
நிறமுடைநாஸ்தடந்தோள் செய்யவாய்செய்யதாமரைக்கண்
அறமுயலாழியங்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னையே.

ஆ.—(புறமற.) தம்முடைய இந்த தேஹஸம்பந்த ப்ரதிபந்தகம் போயிற்றதென்ற தோற்றுப்படி தமக்கு எம்பெருமான் தன்னையுள்ளபடியே காட்டியருள, அப்படியேகண்டு ப்ரீதராய் அந்தப்ரீத்யதிரயத்தாலே தாம் கண்டபடியைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், இவர்க்குப் ப்ரக்ருத்யதுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநம் விஸ்மருதமாம்படி எம்பெருமான் திருவழகைக்காட்டக்கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

[புறமறவென்று தொடங்கி] - ஐந்தமறுத்துவிட வொண்ணாதபடி ஐந்தித்து புண்ய பாபகர்மங்கள் நனிகைக்கிடாக பர்யாயேணவரும் ஸரீரப்ரவேசத்தை “தவிர்த்தது” என்று தோற்றும்படி. [அறமுயலாழி] - ஆஸ்ரிதபரித்ராணமாகிற பரம தர்மத்திலே முயலாநின்றதுள்ள திருவாழி.

இத்யாதி. கீழ்ப்பதத்தையுங்கட்டி ஸப்தார்த்தம் - தூன்பலவாய் இத்யாதி. புண்ணை - மாம்ஸாஸ்குப்பூயங்களை. இஸ்ஸரீரம் புண்ணாயிருக்குமோ? என்ன - தோலைமேலி இத்யாதி. மேலி - போர்த்து. கைப்பாணி - மணியாஸநம். மெழுக்குவாசரி - பூச்சுவாசரி. காக்கைநோக்க - காக்கைகுத்தாமல்பார்க்க. காக்கைநோக்க வென்கிறவிடத்திலே - “படிநாஸூகாயஸூயடிஹவ ஹிஹபுவெசு | ஐணரீராயவொகொயம் ஸாநஸூகாகாஸுவாரபெசு” என்றது அநுஸந்தேயம். பணிபோரும் - க்ருஷிபோரும். ஸ்வரும் இத்தையுள்ளவ லிரும்பாநிற்க, புறமேயென்பானென்? என்ன - ஏகாந்தபோக இத்யாதி. ஸ்வரூபஜ்ஞாமென்றது - “கண்ணியும்” என்றத்தைப்பற்ற. தேஹத்திலேயிருக்கிற இருப்பு என்றது - “உடம்பிலிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற. ஸப்தார்த்தம் - உன்குணங்கள் இத்யாதி. ஸ்வகர்மாநுருணமாக வந்தத்தை அவன் செய்தானாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - பேரவைத்தாய் இத்யாதி.

ப.---அந்தரம், இத்தோஷத்தோடே யிருக்கச்செய்தே அது நெஞ்சிற்படாதபடி அவன் பாகாரிப்பித்த விலகூணவிக்ரஹத்தை அதுபவிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

புறம் - புறம்பு ஒருதலை, அற-தெரியாதபடி, கட்டிக்கொண்டு - வந்தித்துக்கொண்டு, இரு - (புண்யபாபரூபமான) இருவகையையுடைய, வல்-ப்ரபலமான, வினையார் - கர்மத்தினர், குமைக்கும் - பீடிக்கக்கு ஸ்த்தலமாய், முறைமுறை - தேவாதிக்ரமவிஸிஷ்டமான, ஆக்கை - ஸரீரத்திலே, புகல் - பஹுப்ரகாரமான ப்ரவேஸத்தை, ஒழிய-தவிரும்படியாக, நிறம்-தர்ஸயமான வேஷத்தை, உடை-உடைத்தாய், நால்-நாலுவகையாய், தடம் - சுற்றுடைத்தான, தோள்-தோள்களையும், செய்ய-சிவந்த, வாய்-திருப்பவளத்தையும், செய்ய-சிவந்த, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்-கண்களையும், அறம்-ரகூணதர்மத்தில், முயல் - உத்யுக்தமான, ஆழி-திருவாழியை யுடைத்தாகையாலே, அம்-பேரழகுடைய, கை-திருக்கையையு முடைத்தாய், கரு-ப்ரயாமளமான, மேனி-வடிவையுடைய, அம்மான்-தன்னை - ஸோஷியானவனை, கண்டுகொண்டொழிந்தேன்-என் இழவெல்லாம் திரும்படி அபரோகித்து அதுபவித்துவிட்டேன். ஆந்தரமான விக்ரஹாதுபவப்ரீதி "இனி ஸரீரஸம்பந்தம் நமக்கில்லை" என்கிற ப்ரதிபக்தியைப் பிறப்பித்ததென்று கருத்து.

இ.---ஆறும்பாட்டில், இவர்க்கு ப்ரக்ருத்யநுஸந்தாரத்தால் வந்த வ்யஸரம் விஸ்மருதமாய்ப்படி அவன் வடிவழகைக்காட்டக் கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

[புறமறக்கட்டிக்கொண்டு]-புச்சம் உள்ளே யகப்படும்படி பந்தித்துக்கொண்டு, சிலரால் தலைகண்டவிழ்க்க வொண்ணுகிருக்கை. "ஃஃஃபாடி-ராத்யுபா" என்று-கர்மாறுகுணமாக ஸர்வஸக்தி பிணைத்த பிணையைச் சிலரால் அவிழ்க்கவொண்ணுமோ? [இரு வல் வினையார்] - பெரிதாய் வலிதான கர்மங்கள். வினையாரென்கிறது - அவற்றாலே நெருக்குண்கிறபடியைக் கண்டு சொல்லுகிறதாதல், அவைதான் பலவகையாகையாலே பஹுவசநமாதல். [குமைக்கும் முறைமுறையாக்கை புகலொழிய] - திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும் நுழையும் கூடாத்ரபதார்த்தம்போலே, தேவாதி ஸரீரங்கள்தோறும் புக்கு அஹம்புத்திபண்ணி நோவுபடுகிறதிதே ஜ்ஞாநாத்மகூணமான வஸ்து. புண்யம் தேவஸரீரத்திலே புகவிட்டு நலியும், பாபம் தீர்யக்ஸ்த்தாவரங்களிலே புகவிடும்; புண்யபாபங்களிரண்டும் மறுஷ்யஸரீரத்திலே புகவிடும்; இப்படி அடைவடைவே அஸ்த்திரமான ஸரீரத்திலே அஹம்புத்திபண்ணி நோவுபடுகிறதுதவிர. "தவிர்த்தது" என்று தோற்றும்படி. [கண்டுகொண்டொழிந்தேன்]-உத்தேஸ்யனானஉன்னைக் கண்டுஅதுபவிக்கப்பெற்றேன். ஸரீரப்ரவேஸம் தவிர்த்தேன். அவனுடம்பைக் கண்டவாறே தம்முடம்பை மறக்கும்படியிறே அவ்வடிவில் வைலகூண்ய மிருப்பது. [நிறமுடையித்யாதி] - வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய், * ஸர்வபூஷணபூஷாரஹங்களாய், கல்பகதருபணைத்தாற்போலே நாலாய், "ஃஃஃபாடி-ராத்யுபா" என்று ஸகல லோகாபாஸ்ரயமான தோள். [செய்யவாய்] - "ஸவிஸாலஸலிதாயாராஃ விஸாணம் சிவ வடிஜ்ய" என்று - முகமாகிறது முறுவலெடுத்துவைக்கக் கொள்கலமாயிற்று. [செய்யவாய்]-தோளை அண்டைகொண்டார்க்கு "ஃஃஃபாடி-ராத்யுபா" என்னும் வாய். [செய்யதாமரைக்கண்] - "நாசி: கசிவதூகாஷ:" என்கிறபடியே இதுக்கடியான ப்ராப்தியெல்லாந் தோற்றும்படி விஸேஷகடாகூஷம் பண்ணும் கண். [அறமுயலாழியங்கை] - "ஃஃஃபாடி-ராத்யுபா" என்கிறபடியே ரகூணன ஸர்வானிஹங்காட்டில் ஆஸ்ரிதரகூண தர்மத்திலே உத்யுக்தமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [கருமேனி]-அத்திருவாழிக்குப் பரபாகமாய் ஸ்ரமஹரமான திருமேனியை யுடையவன். [அம்மான்-தன்னையே] - அவையடக்க

“என்னது” என்னலாம்படியான ப்ராப்தி இருக்கிறபடி. ஆக்கைபுகலொழிய - கருமேனியம்மான் தன்னை - கண்டுகொண்டொழிந்தேன். “நீலதொயடிபுலா” என்னும்படியிறே ஹ்ருத பத்திலே யிருக்கிறபடி. முன்பு இவ்வுடம்பு அவனுடம்பை மறப்பித்தாற்போலே, இப்போது அவனுடம்பு இவ்வுடம்பை மறப்பித்தது.

சுடு.—ஆறும்பாட்டு. “போவைத்தாய்புறமே” என்று - இவர் நொந்தவாறே, “இவருடைய இழவை மறப்பித்து உளராக்கி நடத்தவேணும்” என்றுபார்த்துத் தன்வடிவழகைக்காட்ட, அவ்வடிவழகைக் கண்டவாறே தம் உடம்பை மறந்து ப்ரீதராய், கண்டுகொண்டே னென்கிறார். இவரை மெய்ம்மறக்கப் பண்ணிற்று அவன்வடிவு.

[புறமறக்கட்டிக்கொண்டு] - பிணைத்தவிடமறிந்து இவனால் அவிழ்த்துக்கொள்ளவொண் னாதபடியாக, புச்சந்தோற்றதபடி உள்முடியாக முடிந்து. “ஊராயாடிபுறதுயா” (மமமா யானாரத்யயா) - ஸர்வசக்தியான நான் பிணைத்தபிணை ஒருவரால் அவிழ்க்க ஒண்ணுது என்றுனிறே. [இருவல்வினையார் இத்யாதி] - இருவகைப்பட்ட மஹாபாபம் தகர்க்கும். * (வினையார் என்கிறது - அவற்றால் நெருக்குண்கிறபடியைக்கண்டு சொல்லிற்றதல்; அவைதாம் பலவகையாகையாலே - பஹுவசநமாதல்.) [குமைக்கும் முறைமுறையாக்கை] - புண்யத்துக்கென்னு தேவஸாரத்தை ப்ரவேஸரியா, பாபத்துக்கென்னு திர்யகாதிஸாரத்தை ப்ரவேஸரியா, உபயத்தாலுமென்னு மநஷ்ய ஸாரத்தை ப்ரவேஸரியாப் படும்பாட்டுக்கு ஒரு முடிவில்லையிறே. திறந்துகிடந்த வாசல்தோறும் ழுழைந்து திரியும் பதார்த்தம்போலே, கர்மாநுகுணமாக தேவாதி ஸாரங்கள்தோறும் ப்ரவேஸரித்துத் திரியும். [புகலொழிய] - புகழைதவிர. ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான வஸ்துவிறே உபசயாத்மக மாய் அஸ்த்திரமான ஸாரத்திலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறது, அதுதவிர. [கண்டுகொண்டொழிந் தேன்] - உத்தேஸ்யவஸ்துவைக் கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன். ஸாரப்ரவேஸம் தவிர்ந்தேன். [நிறமுடை இத்யாதி] - “ஸவபுலவிஷணவிஷாஹபுரஃ” (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா) என் கிறபடியே ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாய், நாலாய், சுற்றுடைத்தான திருத்தோள்களை யுடையனாய்;

ப்ர:—(புறமறக்கட்டிக்கொண்டு)—ஹவஜீதாலு ஸவஜெ, “ஹெவீஹெஜுஷா”

உத்யாதி||கச||

ஆறும்பாட்டு - புறமற இத்யாதி. “நிறமுடைநால்தடந்தோன்” இத்யாதியாலே - வடிவழகைக் காட்டுகையாலே, இவருடைய இழவை மறப்பித்து இத்யாதி அர்த்தவரித்தம். வடிவழகை யென்றது - “நிற முடை” இத்யாதியைப்பற்ற காட்டவென்றது - “கண்டுகொண்டு” என்னையாலே அர்த்தவரித்தம். உடம்பை மறந்து என்றது - தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தபடியாக வந்த து:கத்தை மறந்தென்றபடி. சுடுபாடு - இவரை இத்யாதி. மெய்யென்றது - சாடு; ஸாரமும், ஸத்யமும். மெய்ம்மறக்கப்பண்ணிற்று - ஸார மடியாகவந்த து:கத்தை மறக்கப்பண்ணிற்று.

ஸப்தார்த்தம் - புச்சந்தோற்றதபடி இத்யாதி. புறம் - புச்சம். அப்படி அவிழ்த்துக்கொள்ள வொண்ணுதோ? என்ன - ஃஃஃஃ இத்யாதி. உத்தப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் - ஸர்வசக்தியான இத்யாதி. “வினையார்” என்ற பஹுவசநம் - நிந்தாயாம். “குமைக்கும்” என்றது - ஆக்கைக்கு விசேஷணமாகையாலே, பாதிக்கைக்கு விஷயமான வென்றபடி. தகர்க்கும் - பாதிக்கும். இருவல்வினையும் தகர்க்கிறதோ? என்ன - புண்யத்துக்கென்னு இத்யாதி. “முறைமுறை” என்றதுக்கு பாவம் - திறந்து இத்யாதி. பதார்த்தம் - ஸ்வா. ஆக்கை - ஸாரம். புகலொழிய - புகழைதவிர. தேவாதி ஸாரபரிக்காஹம் ஸுகருபமன்றோ, தவிருகிறதென்? என்ன-ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. உபசயம்-வ்ருத்தி. இது-ஷட்பால விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “கண்டு கொண்டொழிந்தேன்” என்றது-முழுச்சொல்லாய், கண்டேனென்றபடி. இவ்விடத்திலே, நிறமென்று-அழகு. ஸவபுலவிஷணவிஷாஹபுரஃ ஸவபுலவிஷணாதி ஹவிஷயிதாம் ஹவபுரஃ என்றபடி.

“ஸவித்ர ஸவித்ர தரயாரம்ஸிஸ்ரணம்ஃவவஹ்” (ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முகபங்கஜம்) என்கிறபடியே - “முறுவலேடுத்தகலம்” என்னும்படி திருமுகத்தைச் செவ்வி பெறுத்தாரின்முள்ள ஸ்மிதத்தையும், இழவுமறக்கும்படி குளிரக்கடாசுபிக்கிற திருக்கண்களையு முடையனாய்; தன்னிஷம் ஆர்ந்தாசுணமாகிற பரமதர்மத்திலே முயலாரின்முள்ள திருவாழியை யுடைய அழகியதிருக்கையையும், அதுக்குத்தப்பிலும் தப்பவொண்ணாத குளிர்ந்தவடிவழகையும், “இதேல்லாம்எனக்கு” என்று அநுபவிக்கும்படியான ப்ராப்தியையுமுடையவனை - காணப்பெற் றேன். “தீவதொயடிபயஸ்வர” (நீலதோயதமத்யஸ்த்தா) என்கிறபடியே ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிறபடி. முன்பு இவ்வுடம்பு அவ்வுடம்பை மறப்பித்தாற்போலே, இப்போது அவ்வுடம்பு இவ் வுடம்பை மறப்பித்தது.

எழாம் பாட்டு.

அம்மாநாழிப்பீரான் அவனெவ்விடத்தான்யாநர்
எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்றவார்க்குங்கண்டர்
கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்று கைதஸ்பூசலிட்டே
மேய்ம்மாலாயொழிந்தேன் எம்பீரானுமேன்மேலானே.

ஆ.-(அம்மான்.) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அந்யந்தநிதமீனாய், கைம்மாதூன்பொழித் தாயென்று பொய்யே தொழுது அலற்றுகையாகிற ப்ராநிகூல்யபுக்தனுமா யிருந்த என்னை, ஸர்வப்ரகாரேனாபி நிரஸ்தஸுமாப்யதிகனாயிருந்த தான் தன்னுடைய நிரவதிககாருண்யத்தாலே ஸ்வவிஷய நிரதிஸாய் அக்ருத்ரிம பக்தியுக்தனுக்கித் தானும் நிரதிஸாய் அபிநிவேஸயுக்தனுய்க் கொண்டு என்னுள்ளே வந்து புகுந்தருளினு னென்கிறார்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், தாம்பெற்ற பேற்றாலே விஸ்மிதரான ஆழ்வார், எத்தனையேனும் பாடிகளுக்கும் எம்பெருமான் க்ருபையுண்டாகக் கிடையாததில்லை பென்கிறார்.

[அம்மானென்று தொடங்கி] - திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையன ஸர்வேஸ்வரன் எத்தனையேனுமளவுடைபார்க்கும் சென்று கிட்டவொண்ணாத விலக்தணன் ; நான் அதி

ப்ர:—வஹஸெம்ஸொகன॥ சுக்ரு ருராபதிநவெலாயாம் தஜ்ஜஷ்ஷம்வஜ்ஜுருவ
வணங்குநெ, “புலம்வவொஹம்சிராபதிதாஜெராவஸுதரீணஸ்ய । ஸவிதாஸஸிதாபாரம்
ஸித்ராணம் சிவவஜ்ஜஸ்ய॥உக॥”

“தடம்” - சுற்றுடைமை; அதாவது - வர்த்துலதை. “வூரிதாயாராழி” என்றதற்கு அர்த்தம் - முறுவலேடுத்தகலம் என்று. “வூரிவாஹுமாரியாதிதாபாராஸுஹுமாரிவாஸுவிதாயாராணிஹாணாரிவவஹுமி” இது பஞ்சமேம்ஸே ஸப்ததஸே. “செய்யவாய்” என்னையாலே - முறுவலை லகித்திறது. “வூரிதாயாராழி” என்னையாலே - போக்யதையில் வந்தால் ஸ்மிதமே போக்யமாய், அதுக்கு ஆதாரமாயிருக்கிறது முகமென்றபடி. இழவு - கீழிற்பாட்டைக் கடாகித்து அறவென்று - மிகுதிக்கும், தர்மத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, உபயத்தையும் தந்த்ரோண அருளிச்செய்கிறார் - தன்னிலும் இத்யாதி. ஆனால் இவர் தண்டாரோ? என்ன - நீலகொதாயடி இத்யாதி. “ஆர்க்கபுகலொழிய” என்றது - ஸாரிசிவமுத்திஸாப்பற்றுவோ? என்ன - முன்பு இத்யாதி. இருவல்வினையார் - புறாறக் கட்டிக் கொண்டு - குமைக்குள் - ஆர்க்காரிலே - நிறைமுறை - புகலொழிய - நிறமுடை என்று தொடங்கி, *ண்டுகொண்டொழிந்தேன் இய்யங்கவய? (சு)

கூழ்தான். [கைம்மாவென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீகஜேந்தராமுவாணுடைய ஆர்த்தியை நீக்கித் தைப் போலே என் துக்கத்தைப் போக்கவேணும் என்று தலையிலே கையைவைத்து அஹ்ருதயமாகக் கூப்பிட்டே அக்ருத்ரிம பக்தியுத்தனானேன்; என்னை இப்படியாக்கின அவன்தானும் என்னை யல்லது அறியானானேன். ஆனபின்பு எத்தனையேனும் பாபிகள்மேலும் எம்பெருமானுடைய க்ருபை பெருகப்புக்கால் தடையின்றிக்கே பெருகுங்கிடிகோள்.

ப.—அநந்தரம், தன்க்ருபாதிசயத்தாலே, எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டர்க்கும் ஸ்வ விஷயத்தில் ஆசையைப்பிறப்பித்துத் தானும் விருப்புமென்று, ஸ்வலாபமுகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.

ஆழி-கையுந்திருவாழியுமாய், பிரான்-ஆர்ரிதரை அதுபவிப்பிக்கும் மஹோபகாரக னான, அம்மான் - நிருபாதிக ஸ்வாமியான, அவன் - அவன், எவ்விடத்தான் - (அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநரான ஸூரிகளும் அளவிட்டு அதுபவிக்கவொண்ணாதபடி) எந்நிலத்திலே நிற்கிறான்? யான் - (இவ்விஷயத்திலே க்ருத்ரிமோக்தயாதிகளைப்பண்ணும் நிக்ருஷ்டனான) நான், ஆர் - எவ்வளவாயிருப்பானெருவன்? (இப்படியிருக்க), கைம்மா - (உன்திருவடிகளிலே ஆராதனத்திலே உத்யுக்தமான) ஆணையினுடைய ஜந்மாத்பகர்ஷம்பாராதே, துன்பு-க்லேஸத்தை, ஒழித்தாய் - போக்கினவனே! என்று-என்று, கை-கை, தலை-தலையிலேயாரம்படி, பூசலிட்டே-ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிட்டே, மெய்ம்மால் - பாரமார்த்திக ப்ரேமத்தையுடையேன், ஆயொழிந்தேன் - ஆய்விட் டேன்; எம்-என்தண்மைபாராதே இப்படி திருத்தின, பிரான் - உபகாரகனானவனும், என் மேலான் - எக்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானேன்; (ஆதலால்), எ-எத்தனையேனும், மா பாவியர்க் கும் - மஹா பாபிகளாயிருப்பார்க்கும், விதி - தப்பவொண்ணாத பகவத்க்ருபாருபவிதியானது, வாய்க்கின்று - பிலோந்முகமாமளவில், வாய்க்குங்கண்மர் - பவித்தேவிடுங்கிடிகோள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் க்ருபையாலே தாம்பெற்ற பேற்றைக்கண்டு விஸ்மித ரானவர், எத்தனையேனும் அயோக்யர்க்கும் க்ருபையுண்டாக இழக்கவேண்டாகிடென்கிறார்.

[அம்மானாழிப்பிரான்]-கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை நித்யஸூரிகளை யதுபவிப் பித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். [அவனெவ்விடத்தான்]-அவனெவ்வளவிலுள்ளான்; நித்யாதுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளுக்கும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி அவ்வரு கானவன். [யானார்] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகானவன். உபயவிபூதியும் இருவர்க்கும் ஸடுவே. நீர் கண்டபடி என்? என்னில்,—[எம்மா இத்யாதி]-எல்லாவகையாலும் மஹாபாபத் தைப் பண்ணினவர்கள் பக்கலிலும் பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் தகையின்றியிலே பெருகுங்கிடிகோள். பகவத்க்ருபை ஏறிப் பாயப்புக்கால் “கரையிலே நின்றோம்” என் னத் தப்பவிடவில்லை. [கைம்மா இத்யாதி] - “ஜந்மமும் வ்ருத்தமும் ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே பூர்வ ஜந்மவாஸனையேயான ஆணையினுடைய துக்கத்தைப்போக்குகைக்கு அரைகுலையத்தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே வந்து தோன்றித் தைப்போலே, என் துக்கத்தைப் போக்கவேணும்” என்று கையைத் தலையிலேவைத்து அஹ்ருதயமாகக் கூப்பிட்டே அக்ருத்ரிம பக்தியுத்தனானேன். கைதலை பூசல் - தலையிலே வைத்ததை மாறுதென்றுமாம். ஆணைக்கு உதவினதும் தங்களுக்கு உதவிற் றாக உபகார ஸ்ம்ருதியாலே அஞ்ஜலி பண்ணிச் சொல்லுமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொல்லியே, அந்தப்பொய்ம்மால் போய் மெய்ம்மாலாய் நின்றேன். அவன் செய்ததென்?என்னில்,—[எம்பிரானு மென்மேலானே]-நான் மெய்சொன்ன அன்றோடு பொய்சொன்ன அன்றோடு வாசியற எனக்கு உபகாரகனாய் போந்தவன், என்னை இப்படியாக்கின தானும் தன் பேராக மேல்விழுந்தான். க்ருஷி யும் தன்னதேயாய்விட்டது. மெய்ம்மாலாயொழிந்தேன் - எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்மர்.

நா. - ஏழாம்பாட்டு. அவன் க்ருபையாலே தாம் பெற்றபேற்றைக்கண்டு விஸ்மிதராய் பகவத்க்ருபை நடையாடாநிற்க, சிலர்க்கு “நான் அயோக்யன்” என்று இழக்க வேண்டாகிழிகோ ளென்கிறார்.

[அம்மான்] - ஸர்வேஸ்வரன். [ஆழிப்பிரான்] - கையும் திருவாழியுமான அழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். [அவனெவ்விடத்தான்] - அவனெவ்வளவிலுள்ளார் பரிமாறுமவன். [யானார்] - நித்யஸூரிகளுக்கு இவ்வருகா யிருந்தேன் நான். பிள்ளையமுதனார், “அம்மாநாழிப்பிரான்” என்றுமேலேகாட்டி, “யானார்” என்று குறையச்சொல்லிக் காட்டுவர். [எம்மாபாலியர்க்கும் இத்யாதி] - எல்லாவழியாலும் மஹா பாபத்தைப்பண்ணினவர்கள் பக்கலிலும் பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் தடையில்கிழிகோள். பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் “கரையிலேநின்றோம்” என்னுத் தப்பவிரகில்லை. நீர் கிட்டினபடி யென்? என்னில், - [கைம்மா இத்யாதி] - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆணையானது பூர்வஜந்மவாஸநையாலே, முட்பாய்ந்தவாறே “அம்மே” என்பாரைப்போலே, நோவு பட்டவாறே திருவடிகளை ஸ்மரிக்க, ஸர்வாதிகளுன தன்மேன்மைபாராதே மவேன்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து ரக்ஷித்த நீர்மையை அநுஸந்தித்து, “இதோரு உபகாரமிருக்கும் படியே!” என்று அந்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸ்நேஹிகள் சொல்லும் பாசுரத்தை பாவபந்தமில் லாத நான் சொன்னேன். [கைதலைபூசலிட்டே] - தலையிலே கையைவைத்து, வாயாலேகூப்பிட்டு டென்னுதல்; மாறாதே அஞ்சலிபண்ணி என்னுதல். தலையிலேவைத்த கை மாறாதே யென்று மாம். ஆனைக்கு உதவினது தங்களுக்கு உதவிற்றேன்றிருக்கும் பரஸ்மருத்த்யேகப்ரயோஜநர், அந்த

ஏழாம்பாட்டு. அம்மான் இத்யாதி. க்ருபையாலே யென்றது - “விதிவாய்க்கின்று” என்றத்தைப் பற்ற. தாம்பெற்றபேற்றை யென்றது - “என்மேலானே” என்றத்தைப்பற்ற. கண்டு விஸ்மிதராய் என்றது - அர்த்தவித்தம். “எம்மாபாலியர்க்கும்” இத்யாதியைப்பற்ற - பகவத்க்ருபை இத்யாதி.

கையுத்திருவாழியுமான அழகென்றது - “ஆழி” என்றதுக்கு லக்ஷ்யார்த்தம். “ஆழிப்பிரான்” என்றவிடத்தில், ஸூரிகளேவ்யத்வம் சொன்ன இது - “அவன் எவ்விடத்தான்” என்றத்தைப்பற்ற. ஸூரிகளாக ஸப்தம் இங்கிலையேயாகிலும், “எவ்விடத்தான்” என்று - பாயபதஞ் சொல்லுகையாலே, ஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்து என்னக் குறையில்கை. “பிரான்” என்றத்தால் சொல்லுகிற உபகாரம் - காட்சி இத்யாதி. “எவ் விடத்தான்” என்றதுக்கு - லக்ஷணயா, ஸூரிகளுக்காராத்யனென்று அர்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார் - எவ்வளவில் இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு ஸ்வாதம் - பிள்ளையமுதனார் இத்யாதி. வாய்க்கின்று - வாய்க்கப்புக்கால். பகவத்க்ருபை பன்னமடையான அபாபிகளிடத்திலேபன்றோ பாவலிக்கிறது, மேட்டுமடையான ஸதோஷராயிருக்கிற நம்மளவும் வருமோ? என்ன - பகவத்க்ருபை இத்யாதி. கர்மமாகிற கரையிலே நின்றால் தப்பவிரகில்லை யென்றபடி. நீர்கிட்டினபடியென் என்றது - பகவத்க்ருபை எங்கும் பெருகுகிற படியை யறிந்தபடியென்? என்னிலென்றபடி. திரயக்கானவன் திருவடிகளை ஸ்மரிக்கக்கூடுமோ? வென்ன பூர்வஜந்ம இத்யாதி. “அவனெவ்விடத்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வாதிகளுன இத்யாதி. “சுதனிக” இத்யாதியைப்பற்ற - அரைகுலைய இத்யாதி. ஸ்நேஹிகள் - அநுஸந்தித்து - சொல்லும் என்ற அந்வயம் “தன்பொழித்தாய்” இத்யாதியைப்பற்ற - இதோரு உபகாரம் இத்யாதி. “கைதலைபூசலிட்டே” என்றதுக்கு மூன்றாந்தம். முத்தின அர்த்தத்துக்கு, பூசலிடுகையாவது - கூப்பிடுகை; த்விதியார்த்தத்துக்கு - பூசலிடுகை. கூட்டுகையாய், தலையிலே கையுக்கையுக்கூட்டி அஞ்சலிபண்ணி யென்றபடி; த்ருதியார்த்தத்துக்கு - “இட்டே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு - மாறாதே யென்று அர்த்தமாய், பூசலிடுகையாவது - கூட்டுகையாய், திசைதோன்றக் கையைத் தலையிலே கூட்டிவைத்தென்றபடி. இப்படி த்ரிவிதமாக அருளிச்செய்தது - முதல்கூப்பிடாய், பின்பு அதுவும் மாட்டாதே அஞ்சலியாய், அதுவும் மாட்டாதே தலையிலே கையைவைக்கையாகிற அர்த்தகாமத்தைப்பற்ற - இரண்டாமர்த்தத்துக்கும், மாறாதேயென்றது - ஏவகாரார்த்தம். “கைம்மா தன்பொழித்தாய்” இத்யாதியைக் கடரகித்து, “மெய்ம்மால்” என்றதுக்கு பாவம் - ஆனைக்கு இத்யாதி. பரஸ்மருத்த்யேகப்ரயோஜந - நித்ய

உபகாரத்துக்குத்தோற்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அஞ்சலிபண்ணிச் சோல்லும்பாகரத்தை, அஹ்ருதயமாகச் சோல்லி அது நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து போய்ம்மால்போய் மெய்ம்மாலாய்விழுந்தது: அவள் ஊம்மளவில் செய்ததென்? என்ன,—[எம்பிரானுமென்மேலானே] - (நான் மெய்சொன்னவன்றோடு போய்சொன்னவன்றோடு வாசியற) என்றுமொக்க மெய்ம்மாலாய்ப் போருகிறவன் விடுமோ. எனக்கு உபகாரகனானவனும், கலியர் சோறுகண்டாற்போலே என்பக்கலிலேவந்து மேல்விழுந்தான். இது இருந்தபடியால் - [எம்மாபாலியர்ச்சும் விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டிர்] - எவ்வளவு மஹா பாபத்தைப்பண்ணினார்க்கும், பகவத்க்ருபை பெருகாநின்றள்ள விடத்தில் தப்பவிரகில்லைகிடர். பூசலிகை - ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிகைக்கும், ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்திக்கிறதுக்கும் பேர். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும் ஏவித்தோழும்
மாலார்வந்தினநாள் அடியேன்மனத்தேமன்னினார்
சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும்நன்மக்களும்
மேலாத்தாய்தந்தையும் அவரேயினியாவாரே.

ஆ.—(மேலாத்தேவர்களும்) நித்ய ஸித்த புருஷர்களாலும், கர்மபூமியிலே வந்த மாறாய் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருந்துவைத்து ஸ்வாதுபவைகபோகரான திவ்யபுருஷர்களாலும் அபிவந்த்யமானான எம்பெருமான் இன்னாள் அடியேன்மனத்தே மன்னினான். இனி ஸர்வகாலமும் எனக்கு, சேலேய்கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் மற்றுமெல்லாம் ஆவான் அவன் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், தனக்கு விலகிண்போக்தாக்க ஞண்டாயிருக்கச் செய்தே, என்னுள்ளே இப்போது புகுந்தான், எனக்கினி ஸர்வவிதபோகமும் எம்பெருமானே யென்கிறார்.

[மேலாத்தேவரென்று தொடங்கி] அபர்வமும் அமரர்களும் பூமியிலே வைஷ்ணவர்களும் அந்நய ப்ரயோஜனராய்த் தொழும்படியான பெருமையுடையவர் இப்போது என்னையல்ல ததியாதே, என்மனஸ்ஸிலேவந்து செறிந்தார். [சேலேயென்று தொடங்கி] இனி மொழெகனான ஸ்திரீகளும் அதுக்குறுப்பான அபரிமிதஸம்பத்தும் குணவான்களான புத்ராநிகளும் பரிவுடைய தாயும் தந்தையும் மற்றுமெல்லாமாவார் அவரே.

ப.—அநந்தரம், உபயவிபூகிராதான மேன்மையையுடையவன் என்னெஞ்சில் வந்து புகுந்து நன் ஸர்வவிதபந்துதவத்தையும் அதுபவிப்பியாபின்றான் என்கிறார்.

மேலாம் - ஸர்வப்ரகாரோத்க்ருஷ்டரான, தேவர்களும் - ஸூரிகளும், நிலம் - இவ்விபூதியில், தேவரும் - பகவத்க்ருபைப் பெருகுகளாலே உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவான பாகவதரும், மனி - அநந்தப்ரயோஜனத்வாதிகளாலே ஒருநீராகப் பொருந்தி, தொழும் - அதுபவிக்கும்படி

ஸூரிகள். அஹ்ருதயமாக என்றது - முதற்பாட்டைக் கடாவித்து. மால் - ஸ்ரேஷ்டம். மேலுக்கு அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. “எம்பிரானுமென்மேலானே” என்றதற்கு பாவம் - என்றுமொக்க இத்யாதி. ஸப்நார்த்தம் - எனக்கு இத்யாதி. “என்மேலான்” என்றத்தை - ஹேதுவாகக்கொண்டு, “எம்மாபாலியர்ச்சும்” இத்யாதியை உபஸம்ஹரிக்கிறார்-இதுஇருந்தபடியால் இத்யாதி. இது என்பக்கல் பாவண்யம். அம்மான் இத்தராய்ய, யானார், கைர்மாதன்பொழிந்தாய் இத்யாய்ய, என்மேலானே, ஆகையாலே - எம்மாபாலியர்ச்சும் இத்யாய்ய அஃவயி. (எ)

யான, மாலார் - ஸர்வாதிகரானவர், (தம்முடைய மேன்மை நிற்கச்செய்தே), இனநாள் - இப் போது, வந்து - என்பக்கலிலே அபிமுகராய்வந்து, அடியேன் - ஸர்வகாலமும் தமக்கு போஷ பூதனான என்னுடைய ஸம்பந்தமே பற்றுசாக, மனத்தே - நெஞ்சக்குள்ளே, மன்னினார் - ப்ரா திஷ்ட்டிதாரனார்; இனி-இனிமேற்பட்டு, (ஒளபாதிகபந்துக்கள்போலன்றியே), சேலேய்கண்ணிய ரும் - விலக்ஷணத்ருஷ்டிகளான ஸ்த்ரீகளும், பெரும் - அதிசயிதமான, செல்வமும் - ஐஸ் வர்யமும், நல் - குணதிகரான, மக்களும்-புத்ரர்களும், மேலாய்-ப்ரியஹிதங்களால் மேற்பட்ட, தாய்தந்தையும்-மாதாபிதாக்களும், அவரே - அவரே, ஆவார் - ஆகிறின்பர். இவ்வோவிய ஸித்தி-னாற்பிறக்கும் ப்ரீதி, தம்மை அதுபவித்துப் பிறக்கும்படி யாகாநின்றோன்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உபயவிபூதி யுத்தனானவன் விபூதியைவிட்டு என்னுள்ளே ஸ்தாவரப்ராதிஷ்டையாய் நின்றான். நானும் என் விபூதியெல்லாம் அவனையாகப் பற்றினேனென் கிறார்.

[மேலாய்இத்யாதி]-நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுண்டான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஒரு ரீர கச்சேர்ந்து அடிமைசெய்யும் ஸர்வாதிகனானவன் வந்து. காட்டில் திரயக்குக்களோடு இளையபெருமா ளோடு வாசியற அடிமைகொண்டாற்போலே, விலக்கடியுண்டான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிறவர்களோடு நிலவரான நித்யஸூரிகளோடு வாசியற அடிமைகளானும் ஏற்றத்தை யுடையவனென்கை. [இன நான்] - இப்போது. பூர்வக்ஷணத்தில் அறியாதயிருக்க, இங்கனே பவித்துக்கொடு நிற்கக்கண் டேன். [அடியேன்மனத்தே மன்னினார்]-ஸம்பந்தமடியாக மனஸ்ஸிலே செறிந்தார். இனி நீர் செய்யப்பார்த்த தென்? என்ன, -[சேலேய் கண்ணியரும்] - போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளும் அதுக் குறுப்பான நிரவதிகஸம்பக்தும், குணவான்களான, புத்ரர்களும், பரிவுடையதாயும் தந்தையும் ஆவாரவரே. க்லேஸாகரமான அவ்வோபந்துக்களாலே க்லேஸப்பட்டவேண்டா. "ரீதாவிதா ஸாதா", "கஹந்தாவச".

நாதி.—எட்டாம்பாட்டு. உபயவிபூதிநாதனானவன் என்பக்கலிலே மேல்லிழுந்து என்னை விடாதே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தான்; நானும் இனி நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டு, அவனையே எல்லாவுறவமுறையுமாகப் பற்றப் பார்த்தே என்கிறார்.

[மேலாத்தேவர்களும்] - நித்யஸூரிகளும். [நிலத்தேவரும்] - பூஸாரான ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களும். [மேலித்தோழும்மாலார்] - இளையபெருமானும், இடக்கைவலக்கையறியாத குரங்கு களும் ஒக்க அடிமைசெய்தாற்போலே. இரண்டேவிபூதியிலுள்ளாரும் ஒரு மிடருகச் சேர்ந்து அடிமை செய்யும் ஸர்வாதிகனானவன். [வந்து] - தானிருந்தவிடத்தே நான் செல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, நானிருந்தவிடத்திலே தானேவந்து. [இனநான்] - இப்போது. பூர்வக்ஷணத்தில் அறியாதிருக்க, இங்கனே விழிந்துகொண்டு நிற்கக் கண்டேன். இப்படி வருகைக்கு அடியேன்? என்னில் - [அடி

எட்டாம்பாட்டு - மேலாத்தேவர்களும் இத்யாதி. உபயவிபூதிநாதன் என்றது - "மேலாத்தேவர் கள்" இத்யாதியைப்பற்ற. என்பக்கலிலே-புகுந்திருந்தான் என்றது - "அடியேன் மனத்தே மன்னினார்" என்றத்தைப்பற்ற. நானும்இனி நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டென்றது - அர்த்தவித்தம். "சேலேய்கண்ணியரும்" இத்யாதியைப்பற்ற - அவனையேஎல்லாவுறவு இத்யாதி. உறுமுறை - ப்ராப்தஸம் பந்தம்.

மேலாத்தேவர்களும் - மேலானதேவர்களும். மேல் - அந்யோந்யம் ஸஹ்ருதயராய். மால் - பெருமை. நித்யஸூரிகளோடொக்க ஸம்ஸாரிகளும் தொழுதமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இளையபெருமானும் இத்யாதி. கீழ்-இரண்டுபதத்தையுங் கூட்டி ஸப்தார்த்தம் - இரண்டேவிபூதி இத்யாதி. "இனநான்" என்றத்தை - க்ஷணபரமாக்கி, இப்போது என்கிறார். இதுக்குபாவம்-பூர்வக்ஷணத்தில்இத்யாதி(மனத்துள்ளான்)இத்யாதிக்கு

யேன்] - விடவொண்ணாத ப்ராப்தியை யிட்டு வந்தான். வந்துசெய்ததேன்? என்னில்,—[மனத்தே மன்னினார்] - “மனத்துள்ளான் மாகடல்நீருள்ளான் மலரான் தனத்துள்ளான்” என்கிறபடியே - பாமயோகிகள் நெஞ்சிலும் திருப்பாற்கடலிலும் பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்திலுமிருக்கக் கீடவ அவன், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னெஞ்சிலே ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாயிருந்தான். இனி நீர்செய்யப்பார்த்த தேன்? என்ன,—இனி எனக்கு ஒரு செயலுண்டோ? இவனை யொழிய வேன்கிறார், [சேலேய் இத்யாதி]-தங்கள் நோக்காலே துவக்கவல்ல ஸ்த்ரீகளும், நிரவதிக ஸம்பத் தும், குணதிகரான புத்ரர்களும், தந்தாமையழிய மாறியாகிலும் ப்ரஜையை நோக்கும் மாதாபிதாக்களுமெல்லாம் இனி அவரே எனக்காகப் பற்றப்பார்த்தே னென்கிறார். [அவரேயினியாவாரே] - கீலேசுகரமான அவ்வோ ஸம்பந்தங்களாலே கீலேசுப்படவேண்டா. “ரீதாவிதா” (மாதாபிதா) “ஊமந்தாவது” (அஹம்தாவத்).

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும்
நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்றநான்துளங்கத்
தேவாரகோலத்தோடும் திருச்சக்கரம்சங்கினோடும்
ஆவாவென்றருள்செய்து அடியேனோமோனானே.

ஆ.—(ஆவாரார்) - ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள்ளே அதிநயநீயனும்படி நின்ற நான்நடுங்க, எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிக காருண்யத்தாலே யாவா னென்று அருள்செய்து, தன்னுடைய ஸர்வலோகேஸ்வரத்வ ஸூசகமான நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தோடும் திருவாய் திருச்சங்கு தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யாயுதங்களோடுங் கூடவந்து, அவர்களோடு கலந்தருளுமாபோலே அடியேனோடும் கலந்தருளினு னென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் நான் பட்டக்கீலேசமெல்லாம் நீங்கும்படி தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே அப்ராக்ருதமான வடிவோடேவந்து என்னோடே ஸம்ஸாரே ஸித்தா னென்கிறார்.

ப்ர:—(சேலேய்கண்ணியரும் இத்யாதி)—ஸுவாவொவநிஷ்டி || சு || “ரீதாவிதா ஸாதா” உத்யாதி. கயொய்யாகாணோடு அ|| ராஜிநாமஜ்ய வுநராமகெந ஸாஜிநெண டிஸாரயம் பூத்யூக்தி ஓக்ஷணவயநம் “சுகமனாவநுஹாராஜெ” உத்யாதி||

அர்த்தம் - பாமயோகிகள் இத்யாதி. “மனத்தேமன்னினார்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் நித்யஸம்ஸாரிஇத்யாதி “மனத்துள்ளான்” இத்யாதி பாகரம், மூன்றாந்திருவந்தாதி மூன்றும்பாட்டு. “சேலேய்கண்ணியரும்” இத்யாதி விஸேஷணத்துக்குபாவம் - த்யாகத்தினுடைய தெளர்கடயம் சொல்லுகை. சேல் - மதஸ்யம். ஏயிகை - ஒப்பு துவக்கவல்ல - ஈடுபடுத்தவல்ல. புத்ராதிகளை அழியமாறி ஜீவிக்கும் மாதாபிதாக்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மேலாத்தாய்தந்தை யென்று. ஆவார் - ஆகிறவர்கள்; இதுக்குபாவம் எல்லாம் என்றது. பலிதம் - எனக்காக இத்யாதி. “அவரே” என்கிற அவதாரணார்த்தம் - கீலேசுகரமான இத்யாதி. அவனுடைய ஸர்வவிதபத்து. தவத்திலே ப்ரமாணம் - மாதாபிதா இத்யாதி. “ரீதாவிதா ஸாதாநிவாஸஸூரணம்ஸுஹ்யுத்” இத்யாதி ஸுபாலோபநிஷ்தி. இப்படியிருந்த பேருண்டோ என்ன, ஊமந்தாவது இத்யாதி., ஊமந்தாவநுஹாராஜெவித்யூக்தவொவநிஷ்டியெ || ஸாதாஸத்யாவொய்யுஸ விதாஸரிராவயஜ்” அடிதொடங்கி, தந்தையும் - ஆவார் - இனி - அவரே இத்யங்கிய தந்தையும் - இனி, (அவரே - ஆவாரே) அவரேயாகாதிப்பொன்று உரையில் அர்த்தம்

(அ)

[ஆவாரொன்று தொடங்கி]-கூபுதிதமான கடலின் நடுவே அழுந்துகிற நாவாய் போலே ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தின் நடுவே அகப்பட்டு நின்று ரக்ஷகராவார் ஆவாரொன்று நான் நடுங்க. [தேவாரொன்று தொடங்கி] - அறவிலக்ஷணமான ஒப்பணியோடும் திவ்ய யுதங்களோடும் கூடவந்து தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையை என்பக்கலிலே பண்ணி என்னோடே ஸம்ஸாரேஷித்தான்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வவித பந்துவானவன் தன் அஸாதாரண விக்ர ஹதம்,காடேகூட என்னோடே கலந்தா நென்கிறார்.

துணை-துணை, ஆவார் - ஆவார், ஆர்-ஆர், என்ற - சொல்லி, அலை-அலைகிற, நீர்-நீரையுடைத்தான், கடலுள் - கடலிலே, அழுந்தும் - அழுந்துகிற, நாவாய்போல்- நாவாய்போலே, பிறவிக்கடலுள் - ஸம்ஸாரஸமுத்ரமத்பத்திலே, நின்று-நின்று, நான் - (கரையேறிக்கொள்ள மாட்டாத) நான், துளங்க-நடுங்க, (அவ்விழுவிலே), தேவு - திவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளால், ஆர்-பூர்ணமான, கோலத்தொடும் - வடிவோடும், திருச்சக்கரம் சங்கிலொடும் - அவ்வடிவுக்கு ஸோபாவஹமான திவ்யயுதங்களோடுங்கூட, ஆ-ஆ என்று-ஐயோ ஐயோ என்று, அருள்செய்து - க்ருபைபண்ணி, அடியேனொடும் - தன் னுடைமையான வென்னுடனே, ஆனன்-கூடினன். கீழ், "விதி" என்று சொல்லிப் போந்தத்தை இங்கே "அருள்" என்று வெளியாக்கினாராயிற்று. தேவு - அழகு; திவ்யமாய், அப்ராக்கருதமென்றபடி.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நான் ஸம்ஸாரத்தில் பட்ட க்லேஸமெல்லாம் தீரும்படி தன் க்ருபையாலே அப்ராக்கருதமான வடிவோடேவந்து கலந்தானென்கிறார்.

[ஆவாரார் துணையென்று] - இத்தஸையில் நமக்குத் துணையாவாராரொன்று. [அலைநீர்இத்யாதி]-கூபுதிதமான கடலுக்குள்ளே யழுந்துகிற நாவாய்போலே ஸம்ஸாரார் ணவத்திலே நின்று நான்துளங்க. நாவாயென்று- அதில் நிற்கிறவர்களைச் சொல்லுகிறது; 8ஹாஃ க்ரொஸணி இதிவத். கேவலம் நாவாயைச் சொன்னபோது, கரையிலே நின் றார், "இதுக்குத்துணையாவாரார்" என்கிறார்களாகக்கடவது. அப்போது-தனக்கு ஒடுகிற தஸையை யுணரமாட்டாதவளவைச் சொல்லுகிறது. நாவாய் "ஆவாரார் துணை" என் கையாவது - "வ்யுஷ்டிஷு-தீக்ஷாஸூராயுஃ" என்றாற்போலே யாகக்கடவது; நடுங்குகை யாவது-அசைந்துவருகை.இந்நடுக்கத்தில் அவன் செய்ததென்ன?என்ன—[தேவாரித்யாதி]- அப்ராக்கருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாரத்தோடும், அவ்வடிவுக்குச்சேர்ந்த திவ்யயுதங்களோடும். "ஆழ்வார்களைச்சேர்த்துக்கொண்டாற்போலே என்னையும் சேர்த்துக்கொண்டான்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். எம்பெருமானார் "காராழிவெண்சங்கேந்தி - வாராய் என்று இவர் உகந்தபடியே வந்தான்" என்றருளிச்செய்வர். அப்ராக்கருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாரமே யாதிலும் பூவேளைக்காரரைப்போலே ஆழ்வார்களையொழியக் காணமாட்டார். [ஆவா வென்றருள் செய்து] - ஐயோ! ஐயோ! என்று தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையைப் பண்ணி. *கேசவன்தமர் தொடங்கி, க்ருபையை - விதிசுபத்தத்தாலே சொல்லிப் போந்தவர், இப்பாட்டிலே "அருள்" என்று வெளியிடுகிறார். [அடியேனொடுமாளுனே]- ஸ்வரூபாதுருபமாக ஸோஷியாய்வந்து கலந்தான்.

சுடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பலசொல்லியென்? நான் ஸம்ஸாரத்தில் பட்ட க்லேஸமெல்லாந் தீரும்படி தன்க்ருபையாலே அப்ராக்ருதமான வடிவோடு வந்து கலந்தா னென்கிறார்.

[ஆவாரார்துணையென்று] - துணையாவாராரென்று. [அலைநீர்த்யாதி] - கஷுபித மான கடலுக்குள்ளே அழுந்துகிற நாவாய்போலே, ஸம்ஸாராரணவத்திலே நின்று நான் நடுங்க. நாவாய்போல் என்கிறவிடத்தில் - நாவாய்மாத்ரத்தை நினைத்தபோது, ஆவாரார் துணையென்றவிடம் - கரையில் நின்றார் வார்த்தையாகக்கடவது. அதுக்குக்காத்த - நோவுபடாநிற்க உணர்த்தியற்றிருந்தபடி. அன்றிக்கே, உணர்த்துக் கொண்டு போலே தத்ர ஸ்த்தரான புருஷர்களைச் சொல்லிற் றகவுமாம். நடுங்குகையாவது - அசைந்துவருகை. இந்நடுக்கத்தில் அவன் செய்ததென்? என்னில்—[தேவாரித்யாதி] - †(தேவு-அழகு; திவ்ய மாய், அப்ராக்ருதமென்றபடி.) அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடும், அவ்வடி வுக்குச்சேர்ந்த திவ்யாயுதங்களோடுங்கூடவந்து, ஐயோ ஐயோ என்று என்பக்கலிலே க்ருபை யைப்பண்ணி, என்னோடேவந்து கலந்தான். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திரு மாலையாண்டான் பணிக்கும்படி — “(திருச்சக்கரம்சங்கினோடும் - அடியேனோடுமானான் என்று) கையில் ஆழ்வார்களோடு பொருந்தினாற்போலே என்னோடேவந்து கலந்தானென் கிறார்” என்று. அதை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இங்ஙனையாகவருக்கும் - ‘கூரா

ஒன்பதாம்பாட்டு-ஆவாரார் இத்யாதி. நாலாம்பாட்டும் அஞ்சாம்பாட்டும் தவிரக் கீழ்ப்பாட்ட டெல்லாம் - தம்மோடேகலந்தமை சொல்லுகையாலே - பலசொல்லி யென் என்றது. “பிறவிக் கடலுள்ளின்று என்னுளங்க” என்றதைப்பற்ற-நான் ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. தீரும்படி என்றது - அர்த்தவித்தம். தன்க்ருபையாலே யென்றது—“அருள்செய்து” என்றதைப்பற்ற. “தேவாரிகோலம்” என்றதைப்பற்ற - அப்ராக்ருத இத்யாதி. கலந்தானென்றது - “அடியேனோடுமானான்” என்றத் தைப்பற்ற.

“அலைநீர்க்கடலுள்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-கஷுபிதமான கடலுக்குள்ளே யென்று. அழுந் துகிற-அமிழாநிற்கிற. “நாவாய்போல்” என்கிற பதத்துக்கு-நெனமாத்ரமாக வித்தவத்கரித்து, அசேதந மான நாவாய்க்கு, “துணையாவாரார்” என்னும் நினைவு கூடுமோவென்னல்- நாவாய்போல் இத்யாதி. நாவாயைந்ருஷ்டாந்தமாக்கினதுக்கு பாவம்-அதுக்கு இத்யாதி. அதுக்குக்கருத்து என்றது - கரையிலுள் ளார் “இதுக்கு ரகசாரார்” என்று கோவுபடவேண்டும்படி அசேதநமான நாவாய்போலென்றதுக்குக் கருத்தென்றபடி. கரையிலே நின்றார் வார்த்தையாம் பகஷத்தில் - தன்னுடைய அவஸ்த்தையைத் தான் சொல்லமாட்டேனென்று கருத்து. நாவாயிலிருக்கிற மறுஷ்யரைச் சொல்லும்போது - தமக்குஜ்ஞாந முண்டாய் “நமக்கு உபாயமாரோ” என்று துக்கப்படுகிறாரென்று கருத்து. முந்தினபகஷத்தில், அசேதநத் துக்குத் துளக்கமேதென்ன, நடுங்குகை இத்யாதி. மற்றைப்பகஷத்தில், மாநஸசலநத்தைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே கோக்காவருளிச்செய்கிறார்—அப்ராக்ருத இத்யாதி. “தேவு - கோலத்தொடும்-ஆர்-திருச்சக்கரம் சங்கினோடும்வந்து, ஆவாவென்றருள்செய்து அடியேனோடுமானான்” என்று அவயித்து, அப்ராக்ருத இத்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. “கோலம்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸம்ஸ்த்தாந மென்று. “ஆர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - கேர்ந்த என்று. வந்து என்றது - அத்யாஹாரலப்யம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் ஸப்தநிர்வாஹம் - தேவாரிகோலத்தொடும்- அதா வது - அப்ராக்ருதமாய் அழகிதான திருமேனியோடே; திருச்சக்கரத்தொடும் சங்கினோடும் அடியே னோடுமானான்—அதாவது - திருவாய்யோடும் ஸ்ரீபாஞ்சஜஸ்பத்தொடும் பொருந்தினாற்போலே, அப் ராக்ருதவித்ரஹத்தொடே என்னோடேவந்து கலந்தானென்று. “அடியேனோடும்” என்றஸப்தத் தாலே - கையில் ஆழ்வார்களோடு சேர்ந்தாற்போலே என்னோடேசேர்ந்தா னென்றபடி. அதனை -

ராழிவேண்சங்கேந்தி-வாராய்' என்றயிற்று இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது, ஆசைப்பட்டபடியே திவ்யாயுதங்களோடேவந்து கலந்தா னென்கிறார் " என்று அருளிச்செய்தருளும்படி. இவர் தாம் பூவேணைக்காரரைப்போலே, இவைகாணாதபோது கைமேலே முடிவாரொருவரிதே. [அருள்செய்து அடியேனோமொனான்] - * கேசவன்தமர்தொடங்கி, லோபத்தாலே, க்ருபையை-விதிஸப்தத்தாலே சொல்லிப்போந்தவர், இப்பாட்டிலே "அருள்" என்று வெளியிடுகிறார். [அடியேனோமொனான்]- ஸ்வரூபாநுபமாக ஸேஷியாயே வந்துகலந்தான்.

பத்தாம் பாட்டு.

ஆனானுடையானேன்று அஃதேகோண்கேந்துவந்து
தானேயின்னருள்செய்து என்னைமுற்றவுந்தானான்
மீனாயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க்குறளாய்க்
காரானமுமாய்க் கற்கியாமின்னங்கார்வண்ணனே.

ஆ.—(ஆனானுடையானேன்று.) தான் என்கோடேபண்ணின ஸம்ப்ர லேஷத்தை அதுவந்தித்தவித்தனையுமேகொண்டு உகந்துவந்து தானே இன்னருள்செய்து, இதுக்கு முன்பு என்கோடு ஒன்றும் ஸம்ப்ரலேஷியாதானாய்க்கொண்டு என்னை வேறு படக்காணவொண்ணாததொருபடி ஸம்ப்ரலேஷித்து, இதுக்கு முன்பு தான் பண்ணியருளின ஸர்வதிவ்யாவதாரங்களையும் எனக்கு போக்யமாகக் காட்டியருளினான். ஆதலால், இதற்குமுன்பு தான்பண்ணியருளின இந்தத் திருவவதாரங்களெல்லாம் என்பக்கலுள்ள அபிரிவேஸத்தாலே; வேறுமெனக்காகப்பண்ண எண்ணினதுக்கும் முடிவுண்டோ வென்கிறார்.

" திருச்சக்கரம்சங்கிடுமெம் " என்றத்தை - த்ருஷ்டாந்தமாக யோஜித்த ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தை. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், "அடியேனெமெம்" என்றசுஸப்தத்துக்கு-அதிலேயேயானான் என்கோடுமெம் என்றபடி. ஆர் - திருச்சக்கரமென்றது - திருமேனிக்குத் தகுதியான வென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில், ஆர்கோலம் - அழகியதிருமேனி; "கோலத்தொடும்" என்ற சுஸப்தம் அவ்யயம்; கோலத்தோடேயென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே ஹேத்வந்தாம் - இவர்தாம் இத்யாதி. பூவேணைக்காராவது - ராஜாக்களுக்கு தத்தக்காலங்களிலே பூவிடாவிடில் குத்திக்கொண்டு முடியுமவர்கள். இவை - கைமேலே - காணாதபோது - முடிவாரொருவரிதே என்று ப்ரக்ருதார்த்தங் கண்டு கொள்வது; கைமேலேமுடிவார்-யுத்தத்திலே முடிவாரொன்று காடுவுக்கு அர்த்தம். " அருள்செய்து " என்கிறவிடத்தில் விதிஸப்தமில்லாமற் போவானென்? என்கிற சங்காபரிஹாரார்த்தம் புந்ரபாதிக்காஹணம் - அருள்செய்து இத்யாதி .கேசவன்தமர் தொடங்கி என்றது - " மதுகுதனை " என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி யென்றபடி. தொடங்கியென்றது - "என்றுமொன்றாகி" "கையார்சக்கரம்" "அம்மானாழிப் பிரான்" என்கிற பாட்டுக்களைப்பற்ற. லோபத்தாலே - "க்ருபையைவெளியிடவொண்ணாது" என்கிற லோபத்தாலே. " அருள்செய்து " என்கிற ல்யபந்தத்துக்கு - " அடியேனெமெமொனான் " என்கிற பதத்தோடு ஏகவாக்யதை தோற்றுக்கைக்காக, அருள்செய்துஅடியேனெமெமொனான் என்றகீழே சொல்லிற்று; இப்போது, "அடியேனெமெமொனான்" என்கிறமாதாத்துக்கு - " அடியேன் " என்கிறதினாலே ப்ரதிகோடித்தேகோபஸ்த்திதமாயிருக்கிற ஸேஷிதவ விஸிஷ்டனாய்வந்து கலந்தானென்று அர்த்தவிஸேஷம் சொல்லுகைக்காக புந்ரபாதிக்காஹணம்-அடியேனெமெமொனான் என்ற. உரையவ்யம் க்ரமத்திலே.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்பக்கல்பண்ணின மஹோபகாரத்தை நான் சிறிது அதுஸந்திக்க, இந்த க்ருதஜ்ஞதையே பற்றாசாக வந்து என்னோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி யருளிஞன் என்கிறார்.

[தானே இன்னருள் என்று தொடங்கி] - நான் அபேஷியாதிருக்கத் தன் பேறுகக்கொண்டு என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து எனக்கு எல்லா போகமுமானான். என்னை முற்றவும்தானானான் என்கிறது - என்னை உள்ளும் புறம்பும் ஓரிடமொழியாமே வ்யாபித்தான் என்றுமாம். [மீனாய்என்று மேலுக்கு] - என்னை விஷயீகரிக்மைக்காக மதஸ்யகர்மாதி அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணிப் பிண்ணியும் என்பக்கலுள்ள அபிநி வேஸாதிஸயத்தாலே கற்சியாகக்கடவ பரமோதாரன்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அஸாதாரணவிக்ரஹ விஸரிஷ்டனானவன் தன்னுடைய ஸர்வாவதாரங்களையும் அதுபவிப்பித்துக்கொண்டு என்பக்கலிலே கலந்தானென்கிறார்.

(ஐகதர்ஷணார்த்தமாக), மீன்-மதஸ்யமும், ஆய், ஆமையும் - கூர்மமும், ஆய், நாகிங்கமும் - நாகிம்ஹமும், ஆய், குறள் - வாமநனும், ஆய், காஞ்சேரனமும்-வநவராஹமும், ஆய்-ஆய், இன்னம்-இன்னமும், கற்கி-கல்கியும், ஆம்-ஆவதான, கார்-காளமேகம் போலேஸ்வாமளமான, வண்ணன் - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை யுடையவன், (என்னை), ஆள்-அடிமையாக, உடையான் - உடையன், ஆனான்-ஆனான், என்று-என்கிற, அஃதே-அந்த உக்திமாத்ரமே, கொண்டு - பற்றாசாகக்கொண்டு, உகந்து - அதிப்ரீதனாய், வந்து-வந்து, தானே-அபேஷாநிரபேஷமாகத்தானே, இன்-நிரதிஸயபோக்யையான, அருள்-க்ருபையை, செய்து-பண்ணி, என்னை-என்னைப்பற்ற, தான்-தான், முற்றவும் - ஸகலாவதார விஸரிஷ்டனாய்க்கொண்டு, ஆனான்-ஸம்ஸ்லேஷித்தான். அவ்வவதாரவைலக்ஷணங் களை யதுபவிப்பித்தானென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் தன் க்ருபையாலே ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத் தன் பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தை அதுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞதையே பற்றாசாக வந்து என்னோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணினான் என்கிறார்.

[ஆனானுடையான்] - என்னை அடிமை கொள்வானானான் என்கிற இந்த உக்தியையே குவாலாகக் கொண்டு. இப்படி சொல்லுகைக்குத் தான்பண்ணின க்ருஷியை மறந்தான். என்னுடைய உக்திமாத்ரத்தையே குவாலாக நினைத்தான். பலம் புலிக்கிற நானன்றிக்கே, உகப்பும் தன்னதேயாயிற்று. [வந்து] - தான் இருந்தவிடத்தே நான் செல்லுகையன்றிக்கே, நான் இருந்தவிடத்தே தான் வந்து. அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேறுக க்ருபைபண்ணி. [என்னை முற்றவும்தானானான்] - உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறக்கலந்தான் என்னுதல், “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும்” என்கிற படியே ஸர்வவித பந்துவுமானானென்னுதல். [மீனாய்] - ஜ்ஞாநப்ரதாரார்த்தமாக ஜலசாஸஜாதியானான். [ஆமையுமாய்] - யாரணார்த்தமாகக் கூர்மருபியானான். [நாகிங்கமுமாய்] - சடக்கை விசேஷதியைப் போக்குகைக்கு இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து பிறந்தான். [குறளாய்] - கொடுத்து வளர்த்தகையைக்கொண்டு அர்த்தியானான். [காஞ்சேரனமுமாய்] - ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றும் எடுக்கைக்கு வராஹரூபத்தைச்

கொண்டான். [காளுரோனம்] - மறுகூயர் நடையாடாத காட்டிலே மிகவும் வர்த்திக்கும் வராஹம். என் கார்பம் சமைந்தபின்பும், 'ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்குந்தனையும் இவர்க்கு என் வருகிறதோ' என்று கொண்டு அஃதை மீண்டிலன். மேல்வரும் விரோதத்தைப் போக்குகைக்கு இன்னமும் கற்கியாக விருந்தான். நான் தன்னைத் தப்பு கைக்காக பிறந்தவளவும் போரும் அவன் ரகழிக்கைக்காகப் பிறந்தபிறவி. நான் கர்மத் தாலே பிறந்தவையடங்க அறுகரஹத்தாலே பிறந்தான். [கார்வண்ணனே] - வார்ஷுக் வலாஹகம்போலே இருக்கிறானித்தனை, வர்ஷித்தானாபிருக்கிறிலன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவன் தன் க்ருபையாலே ஸப்தாதீவிஷய ப்ராவண் யத்தை யறுத்துத் தன்பக்கலிலே ரூசியைப்பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தையங்ஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞதையேபற்றுகாக வந்து, என்னோடே நிரவதிக்ஸம்ஸலேஷத்தைப்பண்ணினானென்கிறார்.

[ஆளுளுடையான்] - என்னை அடிமைகொள்வானானென்று, அறியாதே இங்ஙனே ஒருவார்த்தை கொன்னென்; இந்த உக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு. இப்படி சொல்லுகைக்குத் தான் பண்ணின க்ருஷியையடைய மறந்தான், இந்தவுக்தியையே குவா லாகநினைத்தான். [உகந்து]-பலபோக்தாலான நானன்றிக்கே, உகப்பும் தன்னதேயாயிற்று. [வந்து] - அதுவும் மாறுபிறிற்று. [தானேஇன்னருள்செய்து]-நான் அர்த்தியாதிருக்கத்தானே தன்பேறுக க்ருபையைப்பண்ணி. [என்னைமுற்றவும்தானானான்] - உள்ளோடுபுறம்போடு வாசியறக் கலந்தானென்னுதல், எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமானானென்னுதல். * ஆகமுற்று

ப்ர:—(ஆளுளுடையான்இத்யாதி) -- (காளுரோனம்) — சூரண்காணெ ஸ்ஷுதிஃஸா நாவணஸூகி ரோநீயஃ, “வனகவஸ்யரொயநீ” உத்யாதி || ௧௪ || “சுஷுஸ்யததொராஸோவாஸுஷு உவொதி.௧||௧௫||”.

பத்தாம்பாட்டு-ஆளுன் இத்யாதி. அவன் தன்க்ருபையாலே ஸப்தாதீவிஷய ப்ராவண்யத்தை யறுத்தென்றது - கீழிற்பாட்டைக் கடக்கித்து. “ஆளுடையான் - ஆளுன்” என்றத்தைப்பற்ற- தன்பக்கலிலே யித்யாதி, க்ருதஜ்ஞதையென்னுமளவும். பற்றுகாக - ஹேதுவாக. “என்னைமுற்றவும்தானானான்” என்றத்தைப்பற்ற-என்னோடே இத்யாதி.

என்னையென்றது - அர்த்தவரித்தம். “ஆளுடையான் - ஆளுன்-என்ற” என்று அவ்வித்து அர்த்தம் - அடிமைகொள்வானானென்று என்று. அறியாதேஇத்யாதி - அர்த்தவரித்தம். “அஃதே கொண்டு”என்றத்தைப்பற்ற - இந்தவுக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு என்றது. “அஃதே” என்கிறவவ நாவணத்துக்குவாவம் - இப்படி சொல்லுகைக்கு இத்யாதி. க்ருஷியென்றது - “மீனாபாயமாய” என்கிற அவநாங்கனைப்பற்ற. “கொண்டு” என்றதுக்கு வாவம் - இந்தவுக்தியை இத்யாதி. துவால்- அநிகம். உகப்பும் - என்கிற சஸப்தத்தாலே - க்ருஷியும் தன்னதென்றபடி. அதுவும் மாறுபிறிற்று- உகப்புமாறுபிறிற்றோலே யென்றபடி. “தானே” என்ற அவநாணார்த்தம் - நான்அர்த்தியாதிருக்க இத்யாதி. “இன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்பேறுக வென்றது. “என்னைமுற்றவும்தானானான்” என்றதுக்கு அர்த்தம்—முந்தின அர்த்தத்திலே, என்னையென்றது - என்னோடேயென்றபடியாய், முற்றவுமென்றது - எல்லாவிடத்திலுமென்றாய், உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறத் தான் என்னோடு கலந்தானென்றபடி த்விதீயார்த்தத்தில், என்னையென்றது-எனக்கென்றபடியாய், முற்றவுமென்று-ஸர்வ விதபோக்யமுமென்றாய், நான்எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமுமானானென்றபடி. த்ருதீயார்த்தம்-என்னைத் தனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமுமாகக்கொண்டானென்று. அதுக்கு ப்ரமாணம்-ஆகமுற்றும் இத்யாதி. இந்த ப்ரமாணமே-மூன்றுமார்த்தஸூசகம். இந்தவுக்திமாத்ரத்தையே கொண்டு தன்பேறுக விரும்பக்கூடுமோ

மகத்தடக்கினான். [மீனாயித்யாதி]-ஸர்வவிஸஜாதீயனானதான் ஜ்ஞாநப்ரதானார்த்தமாக ஜல
சரஸஜாதீயனானான், தாரணார்த்தமாகக் கூர்மரூபியானான், சடக்கேன விரோதியைப்போக்
குமைக்காக இரண்வேடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்துபிறந்தான், கோடுத்து வளர்ந்தகை
யைக்கொண்டு அர்த்தியானான், ஸம்ஸாரார்ணவத்தில்நின்றும் என்னையெகைக்கு வராஹ
ரூபத்தைக்கொண்டான். [காஞ்ரேனம்]-காட்டங்கக்கோலஞ்செய்தான். “ஸோஹயஸு
ஷண காரணஞ்சு” (ஸோபயந்தண்டகாரணம்) என்கிறபடியே - காட்டங்க மயிற்கழுத்
துச் சாயலாக்கும்படியான வடிவையுடையவனென்னுதல், மஹத்யஸஞ்சாரமில்லாத காட்
டிலேவர்த்திக்குமென்னுதல். [கற்கியாமின்னம்]-என்காரியம் சமைந்தபின்பும், “ஸம்ஸாரத்
தில்நின்றும் கால்வாங்குந்தனையும் இவர்க்குஎன்வருகிறதோ” என்று கொண்டகுதைமாறு
கிறிலன். மேல்வரும் விரோதத்தைப் போக்குகைக்கும் இன்னம் கற்கியாகவிருந்தான். நான்
தப்புகைக்குப் பிறந்தபிறவிகளோபாதிபோரும் அவன் என்னை ரக்ஷிக்கைக்காகப் பிறந்த
பிறவி. நான் கர்மத்தாலே பிறந்த பிறவியடையத் தானும் அங்குரஹத்தாலே பிறந்தான்.
[கார்வண்ணனே] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிறுனத்தனை. வர்ஷித்தானாயிருக்
கிறிலன். வண்ணம் - ஸ்வபாவம். மீனையென்று தோடங்கி, என்னெழுற்றவும் தானான
னென்று அந்வயம். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

கார்வண்ணன்கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணன்தன்னை
வர்வளவோண்கழனிக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அடிக்கீழ்ப்புகுவார்பொலிந்தே.

ஆ. — (கார்வண்ணன்.) *நீலமேகநிபனாய் புண்டரீகதளாமலாயதேசுஷணனாய்
ஆர்வரீதஸுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆர்வண்

னென்ன, என்னைப்பெறகைக்கு அநாதிகாலம் எதிர்குழல்புக்குத் திரிந்தபின்பு கிமுதவென்கிறார்-மீனாயி
இத்யாதி. “ஜநகஸிபுஷபெரிஷிவ்யு” இத்யாதி ப்ரமாணங்களைப்பற்ற - ஸர்வவிஸஜாதீயனான வென்
றது. ஜ்ஞாநப்ரதானார்த்தமாக - வேதோபதேசமுதேக ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதானார்த்தமாக. “காஞ்ரே”
என்றதுக்கு அர்த்தம்வயம், —முந்தினது - காட்டிலே ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே பரந்து வ்யாபித்திருக்கிற ஏன
மென்று; இரண்டாவது - காட்டிலே பொருத்தி வர்த்திக்கிற ஏனமென்றபடி. ஜுரீதல் - பொருத்து
தல் சாட்வர்த்தந்தோன்றுகைக்காக-காட்டங்கக்கோலஞ்செய்தான் என்றது. கோலம் - அழகும்,
வராஹமும். சாயல் - நிறம். கொண்டகுதை-கொண்ட உத்யோகம். ஸப்தார்த்தம் - மேல்வரும்
இத்யாதி. விரோதத்தைப் போக்குகைக்கும்-என்ற சகாரப் - கீழே-விரோதியைப்போக்குகைக்காக
என்றத்தோடே ஸமுச்சயம். அநேகாவதார கதகத்துக்கு ஹ்ருதயம் நான்தப்புகைக்குஇத்யாதி. இருவர்
பிறவிக்கும் ஹேதுவேதன்ன - நான்கர்மத்தாலே இத்யாதி. “கார்வண்ணன்” என்கிறவிடத்திலே,
வண்ணமென்று - ஸ்வபாவமாதல், நிறமாதல்; இரண்டும் - வர்ஷுகவலாஹகம் என்றத்தைப்பற்ற.
கார் - வர்ஷுகவலாஹகம். பவிதம் - வர்ஷித்தானாயிருக்கிறிலன் என்றது. வர்ஷித்த மேகம்போலே
யிருக்கிறிலன் இத்யர்த்தம். மீனாயித்யாரப்ய, கார்வண்ணன் - ஆளுடையான் - ஆனான் - என்றஃதே
கொண்டித்யாரப்ய, முற்றவுந்தானானான் இத்யந்வயம். (க0)

ணத்தாலுரைப்பார் பகவச்சேஷதைகரதிகளாய்க் கொண்டு அவன் திருவடிகளின்கீழே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லார் நிரவதிக வைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடைய ராய்க்கொண்டு எம்பெருமான் திருவடிக் கீழே புகுவரென்கிறார்.

[கார்வண்ணனென்று தொடங்கி] - காளமேகம்போலே ஸ்ராமஹரமான திரு நிறத்தையுடையனாய் உத்புல்லபுண்டரீக தடாகம்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாகையாலே ஸ்ரலாக்யனான க்ருஷ்ணனை, ஏர்களின் ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் அழகியதாயிருக்கிற வயலோடுகூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த சீரிதான படியையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதி பூர்வமாகச் சொல்லுமவர்கள். கவிகளுக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையு முடைய ஒள்ளியதமிழ் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஆவிர்ப் பதஸ்வரூபகுண ஸம்பத்விஸிஷ்டராய்க்கொண்டு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ப்ராபிப்பர்க ளென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்த, பிரான் - மஹோபகாராகனாய், (ஆஸ்ர ிதர்க்குஉபகரிக்கும்), கார் - காளமேகம்போலேஸ்ராமஹரமான, வண்ணன் - வடிவையும், கமலம் - தாமரைபோலே, தடம் - பெருத்த, கண்ணன்தன்னை - கண்களையுமுடையவனை, ஏர்-ஏர்களின், வளம் - மிகுதியையுடைத்தாய், ஒண் - ஸ்ரலாக்யமான, கழனி - கழனியை யுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, சீர்-சீரும், வண்ணம் - சந்தமுமுடைத்தாய், ஒண் - அர்த்தப்ரகாஸகமாகையாலே நல்ல, தமிழ்கள் - த்ராமிடரூபமாயிருக்கிற, இவை - இவை, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், ஆர்வண்ணத்தால் - “கவயொய்யணி” என்கிறபடியே) அம்ருதபாசம் பண்ணுவாரைப்போலே, உரைப் பார்-சொல்ல வல்லவர்கள், பொலிந்து - ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபகுணபிவ்ருத்தியை யுடையராய்க்கொண்டு, அடிக்கீழ் - அந்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை, புகுவார் - ப்ராபிப் பர்கள். ஆர்வண்ணத்தா லுரைப்பாரென்று - ஸ்வச்சந்தத்தாலே உரைக்குமவர்களார், அவர்கள் அடிக்கீழ்ப்புகுவார்க ளென்றுமாம். இது - கவித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை யப்யஸிக்க வல்லார் இங்கே நிரவதிகவைஷ் ணவஸ்ரீயையுடையராய் அவன் திருவடிக் கீழே புகக்கடவரென்கிறார்.

[கார்வண்ணனித்யாதி]-உபகாரஸீலனான க்ருஷ்ணனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. தாமுநின்று அவ்வடிவை என்னை அறுபலிப்பித்தவன். [ஏர்வளமித்யாதி]-ஏர்களின் ஸம்ருத் தியை யுடைத்தாய் அழகிதான வயலோடுகூடின திருநகரி. வளமென்று - அழகுக்கும், மிகுதிக்கும் பேர். இங்கு மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. [சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள்]- சீரையுடைத்தான தமிழென்னுதல், கவிகளுக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையு முடைய அழகிய தமிழென்னுதல். சீராகிறது - பாலிலேகதேஸாம். வண்ணமாகிறது - துங்கலோசையென்றும், வண்ணவோசையென்றுஞ் சொல்லக்கடவது. [ஆர்வண்ணத்தா

உரைப்பார்] - ஸாதாமாகச் சொல்லுமவர்கள். ஆருதல் - பருகுதல். அம்ருதபாகம் போலே யிருக்கை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்னக்கடவதிறே. [பொலிந்தே - அடிக்கீழ்ப்புகுவார்] - அத்யவஸாயமாத்ரமாய் ருசியின்றிக்கே யிருக்கப் போய்ப்புகுகையன் றிக்கே, இங்கே வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நெடுநாளதுபவித்து, தாய் நிழலிலே யொதுங் கினுற்போலே போய் அதுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

நி.ரு.—நிகமத்தில்-இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார், நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையராய் அவன் திருவடிக்கீழே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கார்வண்ணன்] - காளமேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [கண்ணபிரான்] - க்ருஷ்ணராய் வந்தவதரித்து அவ்வடிவை என்னை அங் பவிப்பித்தவன். [கமலத்தடங்கண்ணன்தன்னை] - உத்புல்லபுண்டரீக தடாகம்போலே குளிர்ந்து செவ் வியை யுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவேல்லாம் கண்ணாயிருக்கிறபடி. “நிறமுடைநாற்றடந்தோள்” என்று - கீழே தமக்குக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ணின வடி வைச் சொன்னபடி. இவர் தேஹஸம்பந்தத்தை அங்ஸந்தித்து அஞ்சினபோது, ஸ்ரமஹர மான வடிவைக் காட்டித் தன்னை முழுக்கக்கொடுத்துத் திருக்கண்களாலே குளிரநோக் ின்றநிலை. [ஏர்வளவொண்கழனி] - ஏரினுடைய ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் அழகியதான வயலோடேகூடின திருநகரி. வளமென்று - மிகுதிக்கும், அழகுக்கும் பேர். இங்கு மிகுதி யைச் சொல்லுகிறது. [சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள்] - சீரிதான ப்ரகாரத்தையுடைத்தான அழகிய தமிழென்னுதல், கவிக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையுமுடைய அழகிய தமிழென்னுதல். சீரென்று-பாலிலேகதேசம். வண்ணம் - ஓசை. [ஆர்வண்ணத்தால்]- பூர்ணமாகவேன்னுதல். ஆர்தல் - பருகுதலாய், “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிற படியே பருகுவாரைப்போலேயென்னுதல்; அபிநிவிஷ்டராய் உரைப்பாரென்கை. [பொலிந்தே-

நிகமம் - கார்வண்ணன் இய்யாதி. “உரைப்பார்” என்றத்தைப்பற்ற-அப்யஸிக்கவல்லார் என்றது. “பொலிந்து” என்றத்தைப்பற்ற - நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையராய் என்றது. “அடிக்கீழ்ப்புகுவார்” என்றத்தைப்பற்ற-அவன் திருவடிக்கீழே இய்யாதி.

வடிவு என்றது - “கார்வண்ணன்” என்றது - பஹுவரீஹி யாகையாலே. கமலத்தடம் - கமலங்களையுடைத்தான தடாகம். “தடம்” என்றதுக்கு - வீஸ்த்ருதமென்றாக்கி, அர்த்தாந்தரம் - வடிவேல்லாம் இய்யாதி. அதாவது - கமலம் போலேயாய்ப் பெருந்த கண்ணையுடையவ னென்றபடி. அதர் - “சூவயா வாயா கரிஷ்யோணை ஸகலாஹம் கிலஸவபுதொகூழிதெனது” இய்யாதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்லோகோறுஸந்தேயம். இப்போது வடிவழகையும் கண்ணழகையும் சொன்னதற்கு ஹவம் - நிறமுடை இய்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இவர் தேஹஸம்பந்தத்தை இத் யாதி. முழுக்கக்கொடுத்து என்றது - “பிரான்” என்றத்தைப் பற்ற. திருநகரி - ஆழ்வார் அருளிச் செய்த வென்ற கூட்டிக்கொள்வது சீரிதான ப்ரகாரமென்றது - வக்த்ருப்பந்த ப்ரதிபாத்ய கைல கடிப்பக்கனை. இரண்டாமர்த்தத்தில், சீர்களையும் வண்ணத்தையுமுடைய ஒண்தமிழென்னை. பாலி லேகதேசமென்றது - ஏழுத்து; அசை, சீர், பந்தம், அடி, தொடை, நிரை, இத்தனையுக்கூடினது - ஒருபா; இதில் ஏகதேச மென்றபடி. இவையாயிரத்துகளிப்பத்துமென்று கூட்டிக்கொள்வது. ஆர்வண் ணத்தால் - ஆதாபூர்த்தி ப்ரகாரத்தோடே யென்ற த்விதீயார்த்தம். தொண்டர்க்கு இய்யாதி- ஆஸ்ரிதர்க்கு அம்ருதபாகம் பண்ணுதலுக்கு ஸூக்திமாகையினைச் சொன்னே னிய்யார்த்தம். பருகுவாரைப் போலே உரைக்கையாவதென்றது - அபிநிவிஷ்டராய் இய்யாதி பொலிந்து - இங்கே ஸ்ரீவைஷ்

அடிக்கீழ்ப்புதுவார்] - விஸ்ரம்பமாத்தாமேயாய் ருசியின்றிக்கேயிருக்கப் போய்ப்புதுகையன் றிக்கே, எம்பெருமானாரைப்போலே நூருண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே யிருந்து, பின்பு தாய்நிழலிலே யோதுங்குவாரைப்போலே அவன் திருவடிகளிலே புகப்பெறுவர். (கக)

ஸவஸ்ரீ ஸம்ருத்தராயிருந்து “பொலிக்தே” என்றதுக்கு பாவம் - விஸ்ரம்பம் இய்யாதி. விஸ்ரம்ப மாத்தாமேயாயென்றது - “பேறுதப்பாது” என்று விஸ்ரவாஸ்மாத்தாமேயா யென்றபடி. கண்ணபிரான் - கார்வண்ணன் - கமலத்தடம் தொடங்கி, உரைப்பார் - பொலிக்தே - அடிக்கீழ்ப்புதுவார்இத்யங்க்யதே.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—சூரேஷுநிலுஸாதகஸ்ய து வஹநி ஸ்ய ப்ரபுஷுஸீயஹிதவொயந சீக்ஷாண: । ஸததிரொயிவஹுஸ்ய சிர சூஹதா ஸ்ரௌரொ: சுரெவவசிகதீகி ஸஸம்ஸமூப: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்தாவலி:—வசு ஸாயதரகாஸ ஸ ஹநஸதயா ரகுகொஷ்யுஹாவா ஸுஸுஸா தாததாநாடிசுதநுதயா ஸ்ரீ ம ஜெண்டிராவநாதுநாநாவஸுஸுயொமாடிவஹிஸலிதயாஸ்யாஜிர சூஹிவாஷாதா ருணுயீதவசுதிங்கசிகுஸரிவெதாரிலுநு: சுதாய: ॥

திருவாய்மொழி } கையாருப் சக்கரத்தோன் தாதலின்றிக்கேயிருக்கப்
நூற்றத்தாதி. } பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு—மெய்யான
பேற்றையுபகரித்த பேராளின் தன்மைதனைப்
போற்றினனெனமாதன்பொலிந்து.

சூழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சேயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—பொலிகபொலிக: ப்ரவேசம்.

ஆ.—*ஒன்றுந்தேவில்தம்முடைய உபதேசத்தாலே வைஷ்ணவிக்ருதரான ஜனங்களைக் கண்டு நிசநியயஹர்ஷயுக்தராய், அந்தஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவர்களைத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், * ஒன்றுந்தேவில் - தாம் பகவத் பாத்வத்தை உபபாதிக்கக்கேட்கையாலே லோகத்தில் சேதநர்க்குப் பிறந்த வைஷ்ணவ ஸ்ரீஸயக் கண்டு அவர்களுக்கு மங்களஸாஸனம்பண்ணி, ஸாத்விகராயிருப்பாரெல்லாம் விஸ்த்ருதராயும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளாரெல்லாம் ஸங்குசிதராயும், உத்தம தர்மங்களெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தமாயும், இப்படி க்ருதயுக ஸமமாயிற்றென்றும், காலதர்மாதி காரதிகளுடைய வுத்தமத்வம் பகவத்ஸ்பர்ஸத்தாலே யென்றும், பகவத்ஸ்பர்ஸதீந மாகில் இவையெல்லாம் ஹேயமென்றும் உபபாதித்து; தம் வாயாலே பகவத்பாத்வத் தைக்கேட்டு அதில் துணியமாட்டாதாரைத் துணிவித்து முடிக்கிறார். * “ஒன்றுந்தேவு கேட்டுத் திருநாட்டினின்றும் திருவாய்மொழி யறுபகிக்கவந்த நித்யஸூரிகளைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மங்களஸாஸனம் பண்ணுகிறார்” என்றஞ் சொல்லுவார்.

ப.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழே - பகவத்க்ருபாபாவஸ்யத்தை அதுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டரான ஆழ்வாருடைய ப்ரீதியை அதுபவிக்ளைக்கு, பகவத்க்ருபுபவவித்தராய் ஸூரிஸமரான பாகவதர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் துரிதமெல்லாம் நீங்கும்படிப் ப்ரேமபரவஸாராய்த் திரண்டுவந்தபடியைக் கண்டு, “ஈஸ்வரன் இவர்களையிட்டு ஜகத்தைத் திருத்த நினைத்தானாகக்கடும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அவனுடைய நிரதிஸாயமாஹாத்ம்யத்தையும், மாஹாத்ம்யப்ரகாஸகமான ஸ்ரீயஃபதித்வாதி சிஹ்ரத்தையும், ஆஸ்ரிதோபகாஸகமான விக்ரஹாதியோகத்தையும், உபகாரார்த்தமான ஸமுத்ரஸாயித்வத்தையும், அதுக்குமடியான ஸ்ரீவைகுண்டவாஸத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமான ஆயுதவத்தையையும், அவதாரதசையிலுண்டான அதிஸாயிதாதிக்கத்தையும், ஆகியலக்ஷணமான ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ரத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அப்ரச்யதஸ்வபாவத்தையும், அதிஸாயிதஸீலவத்தையையு மதுஸந்தித்து, “இவ்வோ ஸ்வபாவங்களில் வித்தரான பாகவதர் இங்கே ஸந்திஹிதராகப்பெறுவதே!” என்று ஹ்ருஷ்டராய் மங்களாஸாஸனம்பண்ணி, இவர்களை யதுவர்த்தித்து ஸுத்தஸ்வபாவராய் இவர்களைநிடாக்க நீங்களும் பகவத்விஷயத்தை யதுபவிக்கப் பாருங்கோளென்று லௌகிகரைக்குறித்து உபதேஸித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், * “ஒன்றுந்தேனில் பாத்வேப தேஸத்தாலே திருந்தினவர்களுடைய வைஷ்ணவப்ரீ, நித்யஸூரிகளும் இங்கேவந்து கண்டு அதுபயிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே, “இஸ்ஸமுதாயத்தைக்கண்டு மங்களா ஸாஸனம் பண்ணுகிறார்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். “ஆழ்வாருடைய வைஷ்ணவப்ரீயை யதுபயிக்கைக்கு நித்யஸூரிகளும் இங்கேவா, அவர்களுக்கு மங்களா ஸாஸனம் பண்ணுகிறார்” என்று - நித்யஸூரிகள் பக்கவிலே ப்ராதாந்யந்தோற்ற அரு ளிச்செய்வார் ஆளவந்தார். இவருடைய பாத்வேபதேஸத்தாலே “ஸுதாதஜ்ஞாய தெஜ்ஞாந்ய” என்று ஸாத்விகர் விஸ்த்ருதராயும், ராஜஸனும் தாமஸனும் அஜ்ஞாநத் தாலும் அநவதாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயும், ஸாத்விகபரிக்காஹத்தாலே வைஷ்ணவதர்மம் அபிவ்ருத்தமாயும், இதரதர்மங்கள் அபிபூதமாயும், இப்படி க்ருதயுக ஸமமாயிற்றென்றும்; தேஸகாலதர்மாதிகாரிகள் “ஸுவெபுஷா^த கிலயபிபூணா^ண தரோவெஷவெலாவிபி^ஸ” என்கிறபடியே பதவதஸ்பர்ஸத்தாலே நன்றாய், அல்லாதபோது ஹீநமென்றும் சொல்லி, தம்முடைய உபதேஸத்தாலே திருத்த யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தி, ஒருபடியா லும் திருந்தாதாரை உபேகித்து முடிக்கிறார். “ஸ்வா^ந த^ந யிகு^நவா^நஸக்ய” என்னுமளவுகண்டு மீளவேணுமிதே திருந்தாதார்க்கு. * வீற்றிருந்தேமுலகில் - எம்பெரு மானுக்கு மங்களாஸாஸனம் பண்ணினார்; இதில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களா ஸாஸனம் பண்ணுகிறார்.

சு.தி.—இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி—“ஆழ்வாருடைய பரிவையெண்ணவழியைக் காண்கைக்காக நித்யஸூரிகள் இங்கேயோ, அவர்களைக்கண்டு மங்களாபாஸநம்பண்ணுகிறார்” என்று.

பொலிகபொலிக பாவேஸே. இத்திருவாய்மொழிக்கு தவேதாஸந்தி—இத்திருவாய்மொழி யை இத்யாதி யாலும், நண்ணுதாந் இத்யாதி யாலும். ஒன்றத்தேவுக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் கேரோ ஸந்தி; கடுவே கையார்ச்சகரம் - பராஸந்திகம். ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையென்றது.

பரிஹாரமாக, *ஒன்றுந்தேவிலே - பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருத்தி ஸம்ஸாரபரமபதவிபாகமற்று அங்குள்ளாரும் இங்கே வரலாம்படியிருக்கிற இருப் பைக் கண்டே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று, இங்குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந் தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி. தாம் பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்க அத் தாலே திருந்தின ஸாத்விகரடைய விஸ்த்ருதராயிருக்கிறபடியையும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளார் அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடியையும், ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகிற படியையும், அதுக்கு விருத்ததர்மங்கள் அபிபூதமாய்ப்போருகிறபடியையும், தேசகாலங்கள் அதிகாரிகளாங்கங்கள் என்கிற வற்றுக்குண்டான நன்மைகள், “ஸவெஷுஷாஃ கில யஜ்ஞாநாஃ தஜோ வெஷுஷவாவியிஃ” (ஸர்வேஷாம் கில தர்மானா முத்தமோவை ஷ்ணவோவிதிஃ) என்கிறபடியே - பகவதஸ்பர்ஸத்தாலேயாயிருக்கிறபடியையும், அது இல் லையாகில் எல்லாநன்மைகளு முண்டானாலும் அவையடையத் தண்ணிதாயிருக்கிறபடியை யும் சோல்லி, தம்மாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந்தும், திருந்து

ப்ர:—(பொலிகபொலிக)—ஸவெஸு, ஜோக்ஷயஜெஷு, ஸவெஷுஷாஃ கில யஜ்ஞாநாஃ தஜோ வெஷுஷவாவியிஃ । ரக்ஷதெ ஹமவாநிஷுஹுஷாநாத ஸர்ராவக ॥

ஆழ்வார் உபதேசத்தாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸம்ருத்தியை யென்றபடி. நித்யஸூரி கள் இங்கே வரவென்றது - “தேவர்கன் தாமும் புகுந்து” “கேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்” என்னுமவற் றைப் பற்ற. இங்குள்ளார்பக்கலிலே ப்ராதாந்யமாவது - மங்களாஸாஸகவிஷயத்வம். பாட்டு ப்ரமே யங்களை உட்கொண்டு விவாணம் - தாம் பகவத் இய்யாதி. ஸாத்விகரடைய என்றது - “கடல் வண்ணப் பூதங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. “மலியப்புது” என்றத்தைப்பற்ற - விஸ்த்ருதராய் என் றது. அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும்-ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ளார் என்று அகவலிப்பது. ஸங்குசிதராய் என்றது - “உள்ளீரோல்” என்றத்தைப் பற்ற. ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே என்றதுக்கு மூலம் - “மேவித்தொழும் அடியாரும் பகவரும் மிக்கதலகே” என்றது. உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே - என்றவிடத்திலே - “ஐவெஷுஷவஹுஹுஷாநாதாநி விஷயெ வாவயஸுநாநொராயாஜாவெஷு வெஷவாவெஸ்பெலிஹ கிலிரஹிதெநாவலிகவபு ஹாணாக் । நாவொவஜித் ப்ரவ்யுதம் வஹுஹிராவலிதம் யாஜெநய ப்ரவ வெஷுஷாநாஹுஷுஷுஜீஜெஷு ரிஷிஷிவகதிஃ கஸுநாநுஸுநாநு” என்கிற ஸ்லோகம் அதுஸந்தேயம். வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமா யென்றது - “பெரியகதையுதம்பற்றி” என்றத்தைப் பற்ற. “திரியுங்கலியுதம்நீங்கி” என்றத்தைப்பற்ற - அதுகீத விருத்ததர்மங்கள் இய்யாதி; “சமயத்தை யெல்லாமெடுத்துக்களைவன” என்றத்தைப் பற்றவாதல். தேசகாலங்கள் என்றது - “மண்மேல், கலியும்கெடும்” என்றத்தைப்பற்ற. இந்த இரண்டும் - அதிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பகவத ஸ்பர்ஸத்தாலேயென்ன வேண்டியிருக்க, பகவதஸ்பர்ஸத்தாலேயென்றது - பகவதர்களுக்கு பகவா னோடுண்டான அவிகாபாவஸம்பந்தத்தைப்பற்றவென்று கருத்து. ஸவெஷுஷாநிதி - “ஸவெஷுஷாஃ கிலயஜ்ஞாநாஃ தஜோ வெஷுஷவாவியிஃ । ரக்ஷதெ ஹமவாநிஷுஹுஷாநாத ஸர்ராவக” இதிமோக்ஷதர்மே. ஸர்வேஷாம் தர்மானாம் மத்யே வைஷ்ணவோவிதிருத்தமஃ, பகவாந் விஷ்ணுர்ப்பக்தராதாந்யஸர்ராவதராகுதே இத்யங்கயஃ; விதிஃ - தர்மஃ; இது உத்தமமரணபடியென்? என்ன; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் “ஜ்ஞாநீக்யாவெஷுஷஜிதம்” என்று - தனக்குதராகமாகக்

கைக்கு யோக்யஸ்யயுடையாரைத் திருத்தியும், திருந்தாதாரை உபேகித்தும், இப்படி பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

பொலிகபொலிகபொலிக போயிற்றுவல்லுயிர்ச்சாபம்
கலியும்நரகமும்நைந்த நமனுக்கிங்கியாதோன்றுமில்லை
கலியுங்கேடுங்கண்டுகோண்மின் கடல்வண்ணன்புதங்கள்மண்மேல்
மலியப்புதுந்திசைபாடி ஆடியுழிதரக்கண்டோம்.

ஆ.—(பொலிக.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வபாபங்களும் போய், தத்பல பூமியான நரகங்களும் தத்பலயாதநாஸ்திதங்களாய், தத்பலாநுபவப்ரபோஜகளுள் யமனும் ஸ்வகர்த்தவ்யாஸ்திதனாய், இனிமேலும் ரௌரவாதிரகயாதநாஸ்திதமான அவைஷ்ணவ ஜந்துக்கள் உளவாதபடிபாகவும், எம்பெருமானுடைய அபரிமித கார்பீர்யௌதார்பாதி கல்யாணகுணாநுபவ லப்தஸத்தாகாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இஃஜகத்தெல்லாம் நிறையும்கூட வந்து புகுந்து, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவ சேஷ்டிதங்களைப் பாடி பாடி வர்த்திக்கக் காணப்பெற்றோம்; இந்த ஸம்ருத்தி நித்யஸித்தைபாகவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்தியைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

[பொலிகவென்று தொடங்கி] - ஆத்மாக்களை மிகவும் ஸலியக்கடவ பாபம் போயிற்று; கர்மாதகுணமாக ஸலியக்கடவ நரகம் கோப்புக்குலைந்தன்; ஸம்ஸாரத்தில் யமனுக்கு ஒருஸாத்யம் இல்லாதபடியாயிற்று; கலியுகந்தான் முதலிலே ஸலிக்கும்; இதைக்கண்டு கொள்ளுங்கோன்; எம்பெருமானுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இஃஜகத்தெல்லாம் நிறையும்கூட வந்து புகுந்து ஹர்ஷப்பாகர்ஷத்தாலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதினைப்பாடி ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம்; இஸ்ஸம்பத்து மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாகவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரவதிக மாஹாத்மியயுக்தனான ஸர்வேஸ்வரானாலே லப்தஸத்தாகாரான பாகவதருடைய ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்.

கடல் - சத்நாகாமாய் தர்ஸநியமான கடல்போலே, வண்ணன் - குணவைஸ்க்ஷ ண்பத்தாலும் ரூபவைஸ்க்ஷண்பத்தாலும் அபரிச்சிந்தமாஹாத்மியான ஸர்வேஸ்வரானாலே, பூதங்கள் - (லப்தஸ்வரூபஸத்தாகாரான) பாகவதரானவர்கள், மண்மேல் - (பாகவத்குணங்

கொள்ளுமையாலே. பாகவத ஸம்பந்தமுண்டானால் தேசகாலங்களுக்கு கண்மையுண்டென்று சொல்லு மையாலே, இந்த ஸம்பந்தமில்லாதபோது எல்லாம் வ்யர்த்தமாமென்று அருளிச்செய்தது - இத்திருவாய் மொழியிலே உத்தமன்றிச்சேயிருத்தாலும், ப்ரதிகோடித்தேவ அர்த்தாத் வரித்தம். "தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தம்" என்றத்தைப்பற்ற - திருவடிகளிலே வீழ்த்தும்என்றது. திருத்தியும், உபேகித்த மென்றது - "தொழுதுய்மினீசே," "உய்யும்வகையில்லை" என்றத்தைப்பற்ற.

களுக்கு மேட்டுமடையான) பூமியிலே, மலிய - ஸம்ருத்தமாய்ப்படி, புகுந்து - வந்துபுகு
ந்து, (பகவத்குணங்களை), இசை - இசையிலே, பாடி - பாடி; ஆடி - (ஹர்ஷப்பாக்ஷத்
தாலே) ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி, உழிதர - எங்கும்வ்யாபரிக்க, கண்டோம் - கண்
டோம்; (ஆதலால்), வல்லுயிர்ச்சாபம் - ஆத்மாவுக்கு வந்தேறிபாய் அதுபவவிநாயகமாய்
ப்பாலமான அவித்யாதிருபமானசாபமானது, போயிற்று - நஸித்துப்போயிற்று; (அவித்
யாக்ரமாதிகள் போகையாலே), நலியும் - தத்பலமாய் நலியும்; நாகமும் - நாகங்களும்,
கைந்த - சிதிலமாயிற்றின; (ஆதலால்), நமனுக்கு - தந்நிர்வாஹகனான யமனுக்கு, இங்கு-
இந்தவிபூதியில், பாது - நிர்வாஹ்யமாயிருப்பதேதனும், ஒன்றும் - ஒரு அம்சமும்,
இல்லை - இல்லை; கலியும் - இதுக்கெல்லாம் அடியான காலதோஷமும், கெடும் - நசிபாதிற்
கும்; கண்டுகொண்மின் - “இது ‘கலா க்யதயுமம் தவஸு’ என்கிறபடியே கார்த்த
யுகதர்மவ்ருத்திகளான பாகவதஸந்நிதிபாலே வந்தது” என்னுமிடம் ப்ரத்யக்சித்துக்
கொள்ளுங்கோள்; பொலிக பொலிக பொலிக-இது ஸம்ருத்தமாகவேணும், த்ரிசாவ்ருத்தி-
“ஸாணிஸாணிஸாணி” என்கிற ஸ்ருதிச்சாபையாலே. பூதஸப்தம் நபும்ஸகமாகை
யாலே அஃநிக்ஷ.

இ.—முதற்பாட்டில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸகம்
பண்ணுகிறார்.

[பொலிக] - ஸம்ருத்தமாயிருக்க. முக்காலருளிச்செய்தது - வைதிகமான மங்
களாஸாஸகமும் “ஸாணிஸாணிஸாணி” என்று முக்கால்சொல்லுகையாலே. [போயிற்று
வல்லுயிர்ச்சாபம்]-உயிரினுடைய வலியபாபமானது போயிற்று. பாபமாகிறது-அவித்யா
கர்மவாஸநாருசிகள்; இத்தை - ஸாபமென்கிறது, அதுபவித்தாலல்லது போகாமை
யாதும், ஆகந்துகமாகையாலும். கர்மம் போகையாலே, கர்மநுகுணமாக அதுபவிப்பிக்
கும் நாகமும் கோப்புக்குலைந்து கட்டழிந்துபோயிற்று. சிதைகிடப்பாரில்லாமையாலே
சிதைக்கடம் பேணவேண்டாவிதே. கர்மமும் கர்மநுபவ ஸந்தாநமும் போகையாலே,
அதுக்கு நிர்வாஹகனான யமனுக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸாத்பமொன்று மில்லாதபடி
யாயிற்று. ‘நமந்தமராலாசாயப்பட்டறியார்’, ‘வூவாநாஷகிலீக்ஷுவாஸகமவஸு’.
அவன்முத்தப்பாப்பபூமியிலே பாராயில் ஆராயுமித்தனை; இங்கு ஓரவகாஸமில்லை பெண்கை.
அபாபான தர்மபுத்தாநுக்கு ஒரு பாபலேஸத்தாலே நாகதர்ஸகம் பண்ணவேண்டிற்று,
அதுவுமில்லையிதே இவர்களுக்கு. [கலியும்கெடும்] - அதுக்கெல்லாம் அடியான காலதோஷ
மும் போயிற்றதே. கலிக்கடைத்தகாலமாயிருக்க, போகையாவதென்னென்னினில் - [கண்டு
கொண்மின்] - அதுபூதார்த்தத்திலும் ஸம்ஸாயமுண்டோ. இவையடங்கப்போகைக்கு அடி
பென்? என்ன - [கடல்வண்ணன்இத்யாதி] - பாகவத ஸஞ்சாரமில்லாமையினாலே கால
தோஷமுண்டாகிறது, அவர்கள் ஸஞ்சாரமுண்டாகையாலே கலி துர்ப்பலமாயிற்று.
[கடல்வண்ணன் பூதங்கள்] - பூதங்களென்கிறது - “பூஸத்தாயாம்” என்று தாதுவர்கை
யாலே, அவன் ஸத்தையே ஸத்தையாயுகையாலே. அவன் வடிவழகை யதுபவித்து
அத்தாலே ஸப்தஸத்தாகாராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [மண்மேல்] - அழகுக்குத்
தோற்றிருப்பார் உள்ளது பாம்பதத்திலேயாயிருக்க, அதுக்கு ஸம்பாவகையில்லாத பூமி
யிலே. அவர்களுக்குஅளவென்?என்னில்-[மலிப்புகுத்து]-“அடியார்கள் குழாங்கள்” என்
னும்படிநெருங்கப்புகுத்து. [இசைபாடியாடி]-“வணததாரிமாயணாவஸு” என்னும்படியே

பாடி இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாதே ஆடி. [உழிதரக்கண்டோம்] - ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம். போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் கைந்த, நமனுக்கிங்கியாதொன்று மில்லை, கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின் - பொலிக பொலிக பொலிக.

நடு.—முதற்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

[பொலிக பொலிக பொலிக] - ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாகவேணும். “*ஸாணிஸாணிஸாணி*” என்று வைதிகமான மங்களாஸாஸநங்கள் முக்கால் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிதே. “முற்பட பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணி, பின்னை பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டாவோ? பெரியாழ்வாரைப்போலே” என்ன, “அப்படியே யன்றோ செய்தது, * வீற்றிருந்தேழுலகிலே - பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார் கண்டிரே; பின்னை இதிலே - பாகவதஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார். பரமாசார்யரான இவரைப் பின்சென்ற ரித்தனைகாணும் பெரியாழ்வாரும். [போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்] - உயிரினுடைய வலியுயிர்ச்சாபம் போயிற்றது. ஸாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நஸரியாமையாலே, பாபத்தை - ஸாபமென்கிறது. ஆத்மாவைப் பற்றிக்கிடக்கிற அவித்யாதிகள் போயிற்றது. [நலியும்நரகமும்கைந்த] - கர்மாங்குலமாக சேதநரைக்கொண்டுபோய் நலியக்கடவதான நரகங்களும் ஸிதிலமாயிற்றின. நரகாநுபவத்துக்கு ஆளில்லாமையாலே, நரகங்களும் கட்டிமேய்க்கை தவிர்த்து கோப்புக்குலைந்தது. அவ்விடங்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருக்கும்வர்கள் செய்ததென்? என்னில், - [நமனுக்கிங்கியாதொன்றமில்லை] - யமனும் இனிப்பரமபதத்திலே போய் ஆராயில் ஆராயுமத்தனை; தனக்கு அடைத்த இந்நிலத்தில் ஆராயலாவதொன்றில்லை. [யாதொன்றமில்லை] - தர்மபுத்ரனுக்கும் ஒருகால் நரகதர்மம் பண்ணவேண்டிற்றிதே, அதுக்கும் ஆளில்லை. இவையெல்லா முண்டாவது க்ருதயுகத்திலேயன்றோ, கலியுகத்

முதற்பாட்டு - பொலிகபொலிக இத்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்தியை என்றது - “கடவுண்ணன்பூதங்கள்” இத்யாதியைப்பற்றி. “பொலிகபொலிகபொலிக” என்றத்தைப்பற்றி, மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார் என்றது.

பெரியாழ்வாரைப்போலேயென்ன, நம்பின்னையென்று கூட்டிக்கொள்வது. வீற்றிருந்தேழுலகிலே “போற்றி” என்று - பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணினார் என்றபடி. பெரியாழ்வாரைப்போலேயென்று - பின்பு அவதரித்த பெரியாழ்வாரைப் பூர்விகரான நம்மாழ்வாருக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன; அங்ஙனல்ல, பெரியாழ்வாரே நம்மாழ்வாரைப் பின்சென்ற ரென்கிறார் - பரமாசார்யரான இத்யாதி. பாபத்துக்கு - ஸாபஸப்தவாச்யத்வங்கூடுமோ? என்ன, லக்ஷணயா கூடுமென்கைக்காக, ஸக்யஸம்பந்தத்தை யுபபாதிக்கிறார் - ஸாபோபஹதரை இத்யாதி. ஜாத்யேகவசநமாக்கி, ஸாபத்துக்கு - அவித்யாதிகளாக அர்த்தாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - ஆத்மாவை இத்யாதி. “உயிர் - வல் - சாபம் - போயிற்று” - ஆத்மாவைப்பற்றிக்கிடக்கிற வலிய அவித்யாகர்மாதி ரூப ஸாபம:னது நஸித்துப் போயிற்றென்று ஸப்தார்த்தம். “நரகம்” என்றத்தை - ஜாத்யேகவசநமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - நரகங்களும் என்று. பாபம்போனமாத்ரத்தாலே நரகங்களுக்கு ஸ்வரூபேண சைதில்யங்கூடுமோ? என்ன நரகாநுபவத்துக்கு இத்யாதி. கட்டிமேய்க்கை - பரிபாலனம். கோப்பு - கட்டு, ஸவரணை யென்றபடி. “இங்கு” என்றதுக்கு பாதிகோடித்வேகோபஸ்திதமானத்தை அருளிச் செய்கிறார் - யமனும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நமக்கு இத்யாதி. அதுக்கும் - தர்மபுத்ரனைப்போலே

திலே யுண்டாமோ பின்னே? என்னில், — [கலியுங்கேடும்] - அந்தக்கலிகாலமும் நஸித்துப் போம். கீழ்ச்சோல்லிக்கோண்டு போந்தவற்றை - பூதகாலபரமாக்கி, கலியுங்கேடேமென்ற இத்தை - பவிஷ்யத்தாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். அன்றிக்கே, இவையுமெல்லாம் போயிற் றின, அதுவும் நஸித்ததென்றே யிருக்க அமையுமென்று, இங்ஙனே ஏகரீதியாகச்சோல்லவ மாம். கலிக்கடைத்த காலமாயிருக்கச்செய்தே - கெடுமாவதென்? என்னில், — [கண்டு கோண்மின்] - அநுபவத்தாலே யறியுமதுக்கு உபதேசம் வேணுமோ? நீர் “இது நஸிக் கும்” என்று சொல்லுகிறது என்கொண்டு? என்னில், — [கடல்வண்ணன் இத்யாதி] - பாக வதஸஞ்சார மில்லாமையிறே இப்பொல்லாங்கு உண்டாகைக்கு அடி, அதுஉண்டானபின்பு இது நிற்குமோ. “**கதகுலஸணாரிஷ்டினி**”. [கடல்வண்ணன்பூதங்கள்] - பூதங்க ளென்கிறது - (“**ஹிவஸ்தூயாம்**” என்று தாதுவாகையாலே), அவன் ஸத்தையே ஸத் தையாய் அறுகையாலே. அவனுடைய ச்ரமஹரமான வடிவழகை அநுஸந்தித்து அத் தாலே தங்கள்ஸத்தையாம்படி யிருக்குமவர்கள். அவனுக்கிலே தோற்றிருப்பாருள்ளது நித்யவிபூதியிலேயன்றோ? என்னில், - [மண்மேல்] - இங்கேயென்று படியேத்துக்காட்டு கிறார். பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்திலே, மருபூரியில் தண்ணீர் போலே எங்கேனும் ஒருவரிருவர்உண்டாமத்தனையன்றோ? என்ன, — [மலியப்புருந்து] “**அடி யார்கள் குழாங்கள்**” என்கிறபடியே, நெருங்கப்படுந்து. [இசைபாடி இத்யாதி] - ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாடுவது, உடம்புஇருந்தவிடத்திலிராதே ஆவேதாய்க்கொண்டு. யமாதிகள் தலைமேலே அடியிட்டே சஞ்சரிக்கக்கண்டோம். - உழிதருகை - நிர்ப்பயமாக எங்கும் ஸஞ் சரிக்கை. (கடல்வண்ணனென்றுதொடங்கி, உழிதரக்கண்டோம்) - போயிற்று வல்லு யிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த, நமனுக்கு இங்குயாதொன்றுமில்லை, கலியுங்கேடுங் கண்டுகொண்மின் - பொலிக பொலிக பொலிக.

(க)

ஒருகால் காகதர்ஸனம்பண்ணுதலுக்கும். “**கலியுங்கேடும்**” என்றதுக்கு - பவிஷ்யத்காலபரமாக வும், பூதகாலபரமாகவும் யோஜனாத்வயம். பவிஷ்யத்கால பரமானபோது, “**கேடும்**” - போம், போகப்புகுதிற தென்றபடி. பூதகாலபரமானபோது, “**கேடும்**” - கெட்டதென்றபடி. ஏகரீதி யாக - “**போயிற்று, நைந்த**” என்கிற பதங்களோடே ஏகரீதியாக. பாகவதசஞ்சார முண் டானால் பொல்லாங்குகள் போமோவென்ன-பாகவதசஞ்சாரம் இத்யாதி. “**யதூஷ்டாக்ஷரஸம் லிஷொசிஹாமாமொசிஹீயதெ** | **கதகுலஸணாரிஷ்டினிவ்யாபிஷ்டுஷிபுக்ஷதஸாராஸம்**”. வ்யாதிதூர்ப்பிக்ஷதஸ்கரா? என்றது - திருமக்தரத்தில் த்ருதியபதோத்தமான பகவதேகபோகத்வ விரோ தியான விஷயப்ராவண்யத்தையும், மத்யமபதோத்தமான பகவதேகோபாயத்வ விரோதியான ஸ்வரக்ஷ ணேஸ்வராவ்யமடியாக வருகிற உபாயதூர்ப்பிக்ஷத்தையும், ப்ரதமபதோத்தமான பகவதக்யார்ஹஸேஷத்வ விரோதியான ஆத்மாபஹாரமாகிற தஸ்ஸரத்தையும் சொல்லுகிறது. யத்வா, காட்டில் வீளைகிற வ்யாத்யாதி களைச் சொல்லவுமாம். இங்கே - “**மஹாத்மாக்களுண்டாயிருக்கச்செய்தே வ்யாதிதூர்ப்பிக்ஷதஸ்கரங்க ளுண்டாகைக்கு அடியெது**” என்ன, “**சுவகுஜ்யாயதூவகுஜ்யெனெ வகுஜ்யாயதூவ ரிசீநிகா**? | **கதகு த்ரீணிவிவ்யபுஜெ ஷுஷிபுக்ஷம் ரிணம்ஸயபு**” என்று அருளிச்செய் தார். “**பூதங்கள்**” என்கிறவிடத்திலே - “**ஹிவஸ்தூயாபு**” என்றதிலே கோக்கு. படி - பூமி மாதிரியும். “**மண்மேல்**” என்றத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு “**மலியப்புருந்து**” என்றதுக்கு அவதாரிகை- பகவதநுபவத்துக்கு இத்யாதி. கடல்வண்ணன் பூதங்கள் தொடங்கி, கண்டோம், போயிற்று வல் லுயிர்ச் சாபம் தொடங்கி, கண்டுகொண்மின், பொலிகபொலிகபொலிக இத்யவ்யம்.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்டோங்கண்டோங்கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம்
தொண்டியெல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுது நின்றூர்த்தும்
வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள்மண்மேல்
பண்தான்பாடிநின்றடிப் பரந்துதிரிகின்றனவே.

ஆ—(கண்டோம்). கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம், கண்ணுக்கினியன
கண்டோம், தொண்டியெல்லீரும்வாரீர், தொழுதுதொழுது நின்றூர்த்தும். அது என்?
என்னில்:— வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள் மண்மேல் பண்தான்பாடி
நின்றடிப் பரந்து திரிகின்றனவென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்ட ஆழ்வார்
அதுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோள், இன்ஸம்ருத்தியை அதுபவிக்க என்கிறார்.

[கண்ணுக்கினியன கண்டோம்] - கொடுவுலகங்கண்டு முன்பட்டேரையெல்லாம்
நிரக்கண்ணுக்கு இனிய வைஷ்ணவர்களைக் கண்டோம். [தொண்டி] - சபலமுடையீர்.
[வண்டாரென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீயப்பதியினுடைய போக்யதையிலே ஈடுபட்டிருக்கும்
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பகவத்கதைக்கு அடைவில்லாத ஸம்ஸாரத்தில் பகவத்குணாநுஸக்
தாநபலாத்காரத்தாலே பண்களைப் பாடிக்கொண்டு எங்கும்பரந்து திரியாநின்றார்கள்.

ப.—அந்தாம், பாதவப்ரகாஸகமான ஸ்ரீயப்பதித்வாதிகளையுடைய ஸர்
வேஸ்வரன்குணங்களிலே வித்தரான பாதவதரைக் கண்டுகத்து, மங்களாஸாலநம்பண்ண
வாருங்கோ னென்று அதுகூலவர்க்கத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்.

வண்டு - வண்டுகளாலே, ஆர் - பூர்ணமாய், தன் அம் - செவ்வியையுடைத்
தான, துழாயான் - திருத்துழாய்மாலையை யுடையனாய், மா - அவ்வழகையதுபவிக்கிற
லக்ஷ்மிக்கு, தவன்-வல்லபனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, பூதங்கள் - ஸோஷபூதரானவர்கள்,
மண்மேல் - (இந்தபோக்யதைக்கு நிலவரில்லாத) பூமியின்மேல், (அதுபவபாஸாராகக்
கொண்டு), பண்தான் - பண்மிகும்படி, நின்ற-நின்ற, பாடி-பாடி, ஆடி-(ப்ரோமபா
வாய்தத்தாலே) ஆடி, பரந்து - எங்கும்பரந்து, திரிகின்றன - வ்யாபரியாநின்றார்கள்,
கண்ணுக்கு - நம்கண்ணுக்கு, இனியன-போக்யமான ஸம்ருத்திகளை, கண்டோம் -
காணப்பெற்றோம்; கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்-ஒருகால்கண்டு விடுகையன்றியே,
“கஹரிஹாடி” என்று தீராவ்ருத்திபோலே, நிரந்தராதபவம் பண்ணப்பெற்றோம்;
தொழுதுதொழுது-இந்த ப்ரீதிபாவசராய்க்கொண்டு நிரந்தராவ்ருத்திபண்ணி, நின்ற-
நின்ற, ஆர்த்தம் - ஸஹர்ஷகேரலாநுலம் பண்ணுவோம்; தொண்டி-பகவத்பாகவத
விஷயத்தில் அதுகூலரானவர்களே! (இப்போகத்தையிழுவாதே), எல்லீரும் - எல்லாரும்,
வாரீர் - வாருங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அதுபவிக்கைக்கு
அதுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோள் என்கிறார்.

[கண்டோம்] - காணப்பெற்றோம். ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆவர்த்திக்கிறார். [கண்ணுக்கினியன கண்டோம்] - “காணிலுமுருப்பொலார்”, “கொடுவுலகங்காட்டேல்” என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பாகவதர்களைக் கண்டு அறுபவிக்கப்பெற்றோம். “சூஹாடிஸீத நெஞ்சாடி ஸுஹகீக்யதமாசூவாநு | ஸஹாவரமுணாவிலெடி ஸுஹகீக்யதமாசூவாநு” [தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்] - “பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேன்” என்னும் பாகவதவிஷயத்தில் சபலரெல்லாரும் திரளுங்கோள். திரண்டு செய்யப்புகு கிறதென்? என்ன, - [தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம்] - மங்களாஸாஸனம்பண்ண வாரு ங்கோள். வீப்ஸையாலே அதுதானே ப்ரயோஜனமாயிருக்கை. [வண்டார் இத்யாதி] - தோள்மரகை யழகையும், பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி யழகையும் யாரகமாகவிருக்கும் பூநீவைஷ்ணவர்கள். [வண்டார் தண்ணந்துழாய்] - வண்டிகள் படிக்கிற திருந்துழாய். [மண்மேல்] - “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே” என்னும் தேசமொழிய, இதுக்கு விருத்தமான ஸம்ஸாரத்திலே. [பண்டான் இத்யாதி] - பகவதறுபவத்தால் வந்த ப்ரீதியா லே, பரப்ரேரிதராயன்றிக்கே தானே பண்களைப் பாடியாடி. [பாந்துதிரிகின்றனவே] - “ஸுஹகீக்யதமாசூவாநு” என்று இருந்தவிடத்தே சென்று அறுபவிக்குமவர்களை நாமிருந்தவிடத்தே அறுபவிக்கப்பெற்றோம். கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்.

நடு. — இரண்டாம் பாட்டு. இவ்வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அறுபவிக்கைக்கு அநுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோ ளென்கிறார்.

[கண்டோம் இத்யாதி] - காணப்பெற்றோம். ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே - பலகாலும் சோல்லுகிறார். [கண்ணுக்கினியனகண்டோம்] - “கொடுவுலகங்காட்டேல்” என்று - அஹாகவதரைக்கண்ட இன்னாப்புத்தீர், ஹாகவத ஸமுதாயத்தைக் காணப்பெற்றோம். [தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்] - ஹாகவதவிஷயத்தில் சபலராய், + “பேராளன்பேரோதும் பெரி யோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்” என்றிருப்பாரடையத் திரளுங்கோள். “வாருங்கோள்” என்கிறது என்ன ப்ரயோஜனத்துக்கென்னில், — [தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தம்] - ப்ரயோ ஜனத்துக்கு ப்ரயோஜனம் தேடவேணுமோ? கைமேலே ப்ரயோஜனமன்றோ. வீப்ஸையாலே அதுதானே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறது. ஆர்த்தம் - ஆர்த்துக்கோள்வோம். ஸஹர்ஷகோலாஹலம்

இரண்டாம்பாட்டு - கண்டோம் இத்யாதி. இவ்வைஷ்ணவஸம்ருத்தியை என்றது - “மாதவன்பூதங்கள்” இத்யாதியைப்பற்ற. “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்” என்றத்தைப்பற்ற - அறுபவிக்கைக்கு இத்யாதி.

இனியன - இனியவஸ்துக்களை. கொடுவுலகங்காட்டேல் - ச்வேயோத்தரமான ஜகத்தை எனக்குக் காட்டாதொழியவேணும். இன்னாப்பு - வெறுப்பு. பாகவதஸமுதாயமென்றது - “இனியன” என்ற பஹுவசைத்தைப்பற்ற. “தொண்டர்” என்று - பாகவதபக்தரை விவகித்து அருளிச் செய்கிறார் - பாகவதவிஷயத்தில் சபலராய் என்று. பேராளன் இத்யாதி - ஸர்வாதிகனுடைய திருநாமங் களை ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணுகிற மஹான்களைக் கண்காலமும் பிரியகாமனல்லேன் இத்யர்த்தம். என்ன ப்ரயோஜனத்துக்கென்னில் என்றதுக்கு உத்தரம் - “தொழுது” என்று. அதாவது - வேறொரு ப்ர யோஜனார்த்தமாக வன்று அழைக்கிறது. உத்தேய்யரான பாகவதர்களைத் தொழுகைக்காக வென்றபடி. ஆனால், பாகவதர்களைத் தொழுகைதானும் ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவாகவும் கூடுமே, அதுக்காகவோ அழைக்கிறதென்னில்; அதுக்கு உத்தரம் - “தொழுது தொழுது” என்கிற வீப்ஸை. இந்த வீப்ஸைக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரயோஜனத்துக்கு இத்யாதி. கைமேலே யென்றது - சாடி; அஞ்சலி யும், ஹஸ்தகதமும். “ஆர்த்தம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸஹர்ஷகோலாஹலம் இத்யாதி. வண்டார்.

பண்ணுவோம். [வண்டார் இத்யாதி]-வண்ணேள் மாறா தபடியானசெவ்வீத்துழாய்மாலையையுடையனும், ஸ்ரியஃபதியாகையாலேவந்த ஏற்றத்தையுடையனாயிருக்கிறவனுடைய ஸ்ரியஃபதித்வத்திலும் ஒப்பினையிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே” என்னும்தேசமொழிய, விருத்தமான பூமியிலே, பரப்ரேரீதராயன்றிக்கே தங்கள் ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு, பண்மிகும்படிநின்று தாங்களேபாடி, அது இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி, பரந்துதிரிகின்றன. கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம் தோண்டரெல்லீரும் வாரீர் தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

திரியங்கலியுகம்நீங்கித் தேவர்கள்தாமும்புகந்து
பேரியகிதயுகம்பற்றிப் பேரின்பவேள்ளம்பெருகக்
கரியமுகில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல்
இரியப்புருந்திசைபாடி எங்குமிடங்கோண்டனவே.

ஆ.—(திரியும்.) வைஷ்ணவதர்ம விபர்பயதேஹதுவான கலியுகம் நீங்கி, ஸர்வகாலமும் கலியுகாத்ம வ்யவஹிதமாய்க்கொண்டு கேவல க்ருதயுகமேயாய்ச் செல்லும் படிபாகவும், *அயர்வறுமமமார்களும் புகுந்து பேரின்பவேள்ளம் பெருகும்படியாகவும், கரியமுகில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல் இரியப்புருந்து இசை பாடி எங்கும் இடங்கொண்டன; இவர்களைத் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம், தோண்டரெல்லீரும் வாரீர் ரென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், *அயர்வறுமமமார்களுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி ஸம்ஸாரமடைய வைஷ்ணவர்களே யாயிற் றென்கிறார்.

[திரியுமென்று தொடங்கி] - ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவத்தைவிட்டு அந்யதாவாகக்கடவதான கலியுகம் நீங்குவதும் செய்து விலக்ஷணமான அயர்வறுமமமார்களும் வந்துபுகுந்து கேவல வைஷ்ணவ தர்மமே நடையாடக்கடவதாய் யுகாந்தர வ்யவதாமயின்றிக்கேயிருக்கும் க்ருதயுகம்வந்து ப்ரவேசித்து பகவதநுபவத்தாலே நிரதிஸாயா நந்தம் பெருகும்படி. [கரியமுகில்வண்ணனெம்மானென்று தொடங்கி] - காளமேக நிபமானவடிவழகாலே எண்ணத்தோற்பித்து அடிமைகொண்ட கடல்வண்ணனழகிலே எண்ணப்போலே தோற்று அடிமையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமியெல்லாம் ஆரவாரப்படும் படி புகுந்து இசை பாடி எங்கும் தங்களுக்கு ஸ்த்தானமாகக் கொண்டார்கள்.

ப.—அகந்தாம், ஆஸ்ரிதார்த்தமான வடிவையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்பாதிதளில் வித்தரான பாகவதர், இந்த விபூதிஸூரிகளுக்கும் நிலமாம் படி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் அவஷ்டம்பித்தார்க ளென்கிறார்.

ஆர்தல் - பொருந்துதலாகையாலே மாறா தபடியானவென்றது. “பண்டான்பாடி” என்றதுக்கு பாவம் - பரப்ரேரீதராய் இத்யாதி. பண்டாள் - தானென்றது - தாமென்றபடியாய், தாங்களே பண்பாடியென்று பொருள். வண்டார்தண்ணந்துழாயான் என்றதொடங்கி, கண்டோம் கண்டோம் இத்யாதிக்கு முன்னே கூட்டிக்கொள்வது; (ஆர்த்தம்) இத்யவ்ய இத்யேஷஃ. (உ)

திரியும் - சேதநருடைய ஸ்வபாவங்கள் அதரோத்தரமாம்படியான, கலியுகம்-
கலியுகம், நீங்கி - கடக்கப்போய், தேவர்கள் - (அஸ்கஸிதஜ்ஞானௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய)
ஸூரிகளும், தாமும் - ஸ்வயமேவ, புகுந்து - ப்ரவேசித்து, பெரிய - (புகாந்தரவிச்சேத
மில்லாதபடி) ஏகாகாரமாய்வளர்ந்த, கித்யுகம் - க்ருத்யுகமானது, பற்றி - கைக்கொண்டு,
பேரின்பவெள்ளம் - பகவத்துபவஜநிதமான அபரிச்சிந்நாநந்த ஸாகரம், பெருக - மேன்
மேலும் பெருகும்படியாக, கரிய - ஸ்யாமளமான, முகில் - மேகம்போலே அதுபாவ்ய
மான, வண்ணன் - வடிவை யுடையனாய்க் கொண்டு, எம்மான் - எனக்கு ஸ்வாமியாய்,
கடல்வண்ணன் - அநவதிகருண ஸாகரான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பூதங்கள் - ஸ்வபாவங்
களிலே வித்தரான பாகவதர், மண்மேல் - இப்பூமியிலே, இரிய - ப்ரீதிகோலாஹலம்
பிறக்கும்படி, புகுந்து - ப்ரவேசித்து, (ஹர்ஷத்தாலே), இசை-கீதங்களை, பாடி - பாடி
கொண்டு, எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசங்களும், இடம் கொண்டன - தங்களுக்கிடமாம்படி
கைக்கொண்டார்கள். தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும் - வாரீரென்று அர்வபம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், *அயர்வறுமமரர்களுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி
ஸம்ஸாரமடைய வைஷ்ணவர்களே யாயிற் றென்கிறார்.

[திரியும் கலியுகம் நீங்கி] - “ஹலிஷ்யத்யுயரொதாஸ்ய” என்கிறபடியே,
பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வபாவம் மாறாடியிருக்கும் கலிஸ்வபாவம் போய். சுதூதர
தேவதைகள் பராகவும் பாதேவதை அபரானாகவும் கடவதாயிதே இக்கால மிருப்பது.
[தேவர்கள் தாமும் புகுந்து] - தேவர்களென்கிறது - ஆக்கரான இந்த்ராதிகளையன்று,
இவர்களுடைய லோகத்தைக் கண்டால் ஸங்கைபண்ணும் நித்யஸூரிகளும் புகுந்தார்கள்.
“வாஸு-ஷெவெரிநாயஸ்ய-தஸ்யாஹாராயெரிஷெ-த்யுயஷெவெஷு க்வாடிகம்வஸ்ய”
என்னக்கடவதிதே. [பெரியகித்யுகம்பற்றி] - யுகாந்தரவ்யவதாநமின்றிக்கே யொரு
போதியான க்ருத்யுகம் ப்ரவேசித்து. கேவலம் வைஷ்ணவ தர்மமே நடையாடக்கடவ
காலமாகை. [பேரின்பவெள்ளம் பெருக] - பண்டே பெரிதான ஆந்த ஸமுத்தரம்,
அதுக்குமேலே பெருகும்படி. அந்தக்கலேஸ பாஜநமான தேசத்திலே *அந்தமில்பேரின்ப
முண்டாம்படியாயிற்று. [கரிய இத்யாதி] - காளமேகநிபஸ்யாமளமான வடிவழகாலே
என்னை அடிமைகொண்டாற்போலே, அவ்வடிவிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.
[மண்மேலிரியப்புகுந்து]-பரம்பதத்திற்போலே பூமியெல்லாம் ஆரவாரப்படும்படிபுகுந்து,
பகவதபவஜநித ப்ரீதியாலே பாடி, எங்கும் தங்களுக்கு ஸ்த்தாநமாகக் கொண்டார்கள்.
பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்கு இடமில்லாதபடி ஸிஷ்யர்களும் ப்ரஸிஷ்யர்களுமாய் வ்யாபித்
தார்கள். “பூகாராஹாநஸீக்யத்யு” என்கிறபடியே ப்ரதிகுலர்க்குஇடமில்லையாயிற்று.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி ஸம்
ஸாரமடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாயிற்று என்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு - திரியும் இத்யாதி. நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்துஎன்றது - “தேவர்கள்
தாமும்புகுந்து” என்றத்தைப்பற்ற. “எங்குமிடங்கொண்டன” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரம்
இத்யாதி.

[திரியும்கலியுகம்நீங்கி] - “ ஹவிஷ்யத்யுயரொதராட ” என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் மாறும்படியான கலிகாலமானது கழிந்தது. மத்வரஸ்வபாவமான காலமென்றுமாம். [தேவர்கள்தாமும்புகுந்து] - இவ்வருகில் ஆக்கரான இந்த்ராதிக ளன்றிக்கே, அவர்கள் மந்தமும் பொறுக்கமாட்டாதே சர்த்திபண்ணும் நித்யஸூரிகளு மகப்பட “இவ்விடம் ஸம்ஸாரம்” என்று பாராதே புகுந்து. [பெரியகித்யுகம்பற்றி] - கலிகாலாதிகளால் வ்யவஹிதமல்லாத ஒருபோகியான க்ருத்யுகத்தையுடைத்தாய். அன்றிக்கே,

ப்ர:—(திரியும் கலியுகம்)— கிஷாமாரதெ ரோக்யபெரிஷிவகாரிஸெஸ
ய்யாபெஸ்ரீ கிஷதாஹஸெஸு ஹவாநு, “தத: கலியுமெ ப்ராபெஷு உதயெஷு
புமவரய்யெ । வுஷொநாநிசுநிவபுருக்யாரொஹயிஷ்யாநி ரோநவாநு தத:
வஸாநி விஷ்யணிசுணா: காஷாயவாலிந: தெஷாநி தரொயநி உஹஸெஸெ
வாநு தத: தெஷாநி தத: உதயெஷு ஹவாநி காஷவசவிபுராஸுருஷெஷு
நாஸ்யணி ரிபி வுஷக்யரோமதெ । சுஷுதொயாஸுதொரெஷா: சுஷுஸஸ்யாவஸுநா
ரா । சுஷுநாஸுதொமாவசுஷுலீரயாஸு வுஷக்யா: । நிஷுதயஜுஸாஸுயாப

“திரியும்” என்றதுக்கு—“பாஸ்திரிந்தது” என்றும்போலே, பதார்த்தஸ்வபாவங்கள் மாறும் கலியுகமென்ற முந்தின அர்த்தத்தைப் ப்ரமாணபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார், ஹவிஷ்யகி இய்யாநி. மஹாபாரதே மோகதர்மே த்வீசத்வாரிம்ஸே பக்வான், “தத: கலியுமெ ப்ராபெஷு உதயெஷு புமவரய்யெ । வுஷொநாநிசுநிவபுருக்யாரொஹயிஷ்யாநி ரோநவாநு” இய்யாப்ய, “விபுராஸுருஷெஷு நாஸ்யணி ரிபி வுஷக்யரோமதெ । சுஷுதொயாஸுதொரெஷா சுஷுஸஸ்யாவஸுநாரா । சுஷுநாஸுதொமாவசுஷுலீரயாஸு வுஷக்யா: । நிஷுதயஜுஸாஸுயாப விஷுநாநிவிஷ்யுதா: । சுஷுயாபெஷு யீபெஷு வுஷக்யாஸுஸுஸவஸிஷுதா: । சுஷுஷொதாஸு லீஷனி மாராவருஷா ப்ராஸுயி । வுஷக்யாஸுஸுயெஷெஷு ப்ராஸுயி ந ஷிஷா: । தத:ருஷா: ப்ராஸுயி காஸுயெஷெஷு வொஷிதா: । ந ஸுஷுணி வித: வுஷுநாஸுஷுஷாஸுஷொதா: । நஷுதயாநகஷுதாணி ஹவிஷ்யத்யுயரொதராட” இதி. மத்வரமாவது - போவதுவருவதாகை. “தாமும்” என்ற சஸப்தத்துக்கு பாவம் - இவ்வருகில் இய்யாநி. “தாமும்” என்ற சஸப்தம் - ப்ராதாந்யத்திலேயாய், அப்படி ப்ரவீர்த்தரானவர்களு மென்றபடி. ஆக்கரான - ஸ்ருஜ்யரான. சர்த்திபண்ணும் என்றது - ஹேயதையைப்பற்றி. புகுந்து - புகுரலாம்படி. “பெரியகித்யுகம்” என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்.—முந்தினது - கலிகாலாதிகளால் இய்யாநி; கலிகாலாதிகளால் என்றது - கலித்ரோதாத்வரபாங்கனா லென்றபடி. க்ருத்யுகத்தையுடைத்தாய் என்றது - உடைபடா யென்றபடி. “பற்றி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - உடைத்தாய் என்றது. யுகாந்தரவ்யவஹிதமல்லாத - க்ருத்யுகமென்று சொன்னது - “பெரிய” என்று தைர்க்யம் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம். “பற்றி” என்கிறவித - பூதங்களுக்கு விசேஷணம். வ்யவஹிதமல்லாத - க்ருத்யுகமென்றது அபூதமென்ற கருத்து. இந்த முதல்பக்ஷத்திலே அவ்யயம்; தேவர்கள் தாமும்புகுரலாம்படியாகவும் - பேசுபவென்னம் பெருகலாம்படியாகவும் - திரியும் கலியுகம் நீங்கி - பெரியகித்யுகத்தையுடையரான கலியுகமென்னம் நெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள் மண்மே விரியப் புகுத் திசைபாடி யெங்கு மிடக்கொண்டனவென்று. “பெரியகித்யுகம்” என்றதுக்கு இரண்டாமர்த்தம் - அன்றிக்கே ஆப்பான்

ஆப்பான் “ஆதிஸ்ருஷ்டியில் க்ருதயுகத்தைக்காண்சொல்லுகிறது” என்பராம். [பேரின்ப வேள்ளம்பெருக] - “அந்தமில்பேரின்பவேள்ளம். இங்கே யுண்டாம்படி. [பெரியகிதயுகம் பற் றிப் பேரின்பவேள்ளம்பெருக] - ஆதி க்ருதயுகத்தைப்பற்றி நடுவுள்ள காலதோஷங்கள் தெரியாதபடி பேரின்பவேள்ளம் பெருகிறது. “கிண்ணகம்இத்தைப்பற்றிப் பெருகிறது” என்னக்கடவதிறே. [பற்றி] - கலியைப்போகப்பற்றி, க்ருதயுகத்தைப் புதராப்பற்றியென்று மாம். [கரியஇத்யாதி] - “செவ்யஸ்யாதி” என்கிற வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டாற்போலே எழுதிக்கொள்ளும் ஸ்ராமஹரமான வடிவிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [மண்மேலிரியப்புகுந்து] - பெரிய ஆரவாரத்தோடே ஸஞ்சரிக்க லாவது நித்யவியூதியிலேயிறே. ஸம்ஸாரத்திலே ஆரவாரத்தோடே புகுந்து. [இசைபாடி] - பகவதநுபவஜநித பரீதியாலே பாடி. [எங்குமிடங்கொண்டனவே] - எங்கும் தங்களுக்கு

வினோதகலிவஜிபுகாஃ சுநய்யாபெவ்யயீயனெ ஸ்ராமஹரஸ்யவஜிபுகாஃ சுநி ஹொத்ராஸ லீகணி மாராவஞ்சுபுணீஸ்யுகி । ஸ்ராமஹரஸ்யவ்யயீயனெ ஸ்ராம ஸ்ராமணி ந டிக்ஷிணாஃ தத்ருஜாஃ ப்ரஹ்மயானி காலயபெருண வொதிகாஃ நய்யுணணி விதஃவா த்ராமஸுஷாநஸஹொதிராஃ நய்யுதாநகலத்ராணி ஹிஷ்யுத்யுபரொத்ராடி”.

(கரியமுகில் வண்ணன்) — ஸ்ரீ சிவபொய்யாகாணெ ॥ அந ॥ ராசிசிஷு கத்பா லித்ருகாடும் ப்ருகிமஹதாஃ வெளராணாஃ சிமொராயஃ, “செவ்யஸ்யாசி ஸ்ராமாவாஹம் விரிஸஸ்தம் டிஷ்வதம் । சுதாஹ்ருஷ்யாசிஹொராசி ஜமதஸொக நாஸநடி”.

இத்யாதி. இப்போது, பெரியவென்று - ஸ்ரலாக்யமாய், யுகாந்தர ஸம்ஸர்க்க தோஷமின்றிக்கே ஸ்ரலாக்ய மான ஆதிஸ்ருஷ்டியில் க்ருதயுக மென்றபடி. இப்போது, “பற்றி” என்றது - தொடங்கி யென்றபடி. இந்தப் பகஷத்தி லந்வயம்; திரியும் கலியுகம் நீங்கி - பெரியகிதயுகத்தொடங்கிப் பேரின்பவேள்ளம் பெருகலாம்படியாகவும் - தேவர்கள்தாமும் புருரலாம்படியாகவும் - கரியமுகில்வண்ண னென்று தொடங்கி மேலெல்லாம் யதாக்கமம். தாற்பர்யம் - அந்தமில் இத்யாதி. ஆப்பான் நிர்வாஹத்திலே, ஜெழயுகட்டி ஸப்தார்த்தம் - ஆதிக்க்ருதயுகத்தை இத்யாதி. த்வீத்யார்த்தத்தில், “பற்றி” என்றால் - தொடங்கியென்று காட்டுமோ வென்ன, கிண்ணகம் இத்யாதி. “கலியுகம்நீங்கி” என்றதையுந் கூட்டி, “பற்றி” என்றதுக்கு மூன்றாமர்த்தம் - கலியைப்போகப்பற்றி இத்யாதி. போகப்பற்றி யென்றது - போயென்றபடியாய், “கலியுகம்நீங்கி” என்றத்தை விவரிக்கிறது. புதராப்பற்றி யென் றது - வந்தென்றபடி. அதாவது - கலியுகம்போய் க்ருதயுகம்வந்தென்று மூன்றாமர்த்தம். ஆக, “பற்றி” என்றதுக்கு - உடையாரயென்றும், தொடங்கியென்றும், வந்தென்றும் அர்த்ததரயங் கண்டுகொள்வது. போகப்பற்றி, புதராப்பற்றியென்று - முழுச்சொல்லு. ஸ்ராமஹரத்வம் - ஸ்யாமத்வம். திருமேனிக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே மேகமானாலும் ஸமுத்ரமானாலு மொன்றே யமைந்திருக்க, “முகில்வண்ணன்” என்றும், “கடல்வண்ணன்” என்றும் இரண்டையும் சொல்லுவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே, முத்தினத்தை - த்ருஷ்டார்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - செவ்யஸ்யாதி இத்யாதி. எழுதிக்கொள்ளும் - அவர்களை எழுதிக்கொள்ளு மென்றபடி. இரிய - ஆரவாரித்து. “மண்மேல்” என்றதுக்கு பாவம்-பெரிய ஆரவாரத்தோடே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. “எங்கும்” என்றதுக்கு பாவம் - பாஹ்ய இத்யாதி. “கொண்டன” என்ற பஹுவசைத்துக்குத் தாத்

ஸ்த்தாநமாகக் கொண்டார்கள். வாழ்ந்திருந்திருந்த இடமில்லாதபடி ஸ்ரீஷ்யர்களும் ப்ரஸீஷ்யர்களுமாய் வ்யாபித்தார்கள். “பூரகாராவாநஸீக்யத்யு” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு இடமில்லாதபடி யாயிற்று. (க.)

ப்ர:—(எங்குமிடங்கொண்டனவே)—யுககாணெ || சக || ஸ்ரீ வாயீகி, “தெவாஸகௌகமிணீஸதம் ஸஸிவெக்யவதளகஸாழ் | ஸூரகாவநிவிஷாநாம் ஸாமரம் வாமிவததாழ் || கூரு || ராக்ஷஸாலிஸயம் ஜமஸூரஸம் ஜமஸூராவரொ கவரொஸரொஸராக்ஷயாஜிஷயெஸெவாவெவிரொ || கூரு || க்யஸஸம் ஹி கவிஹி வயூஷம் பூரகாராவரிவானாழ் | டிபுஸாமிராக்ஷஸாஜீநாஃ பூரகாஸம் வானஸீ க்யத்யுகள ||

நான்காம் பாட்டு.

இடங்கோள்சமயத்தையெல்லாம் எடுத்துக்களைவனபோலே
தடங்கடற்பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்க்
கிடந்துமிருந்துமெழுந்துங் கீதம்பலபலபாடி
நடந்தும்பறந்துங்குனித்தும் நாடகஞ்செய்கின்றனவே.

ஆ.—(இடங்கோள்.) ஸர்வஜகத்தையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டிருக்கிற வேத பாற்றய ஸமயங்களைப்பெல்லா மெடுத்துக்களைவனபோலே, ஜகத்தெல்லாம் தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய், பாம்புகளுக்கிரவதிக கல்பாணகுணம்ருத பாகத்தாலே மத்தராய்க் கிடந்துமிருந்துமெழுந்தும் கீதம்பலபலபாடி நடந்தும் பறந்தும் குனித்தும் இங்குனே தர்ஸநீயமான சேஷத்தங்களைப் பண்ணுநின்றார் - இவர்களைத் தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தம், தொண்டொல்லீரும் வாரீ ரென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அவிசால்பமான பாற்றய ஸமயங்கள் எல்லாவற்றையும் வேரோடே பறிப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய் பகவத்குணாபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பாடியும் ஆடியும் கனித்துத் திரிபாநின்றார் களென்கிறார்.

[தடங்கடற்பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்] - ஆஸ்ரிதாதுக்ர தார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளின மஹாகுணத்தையுடையவ னுக்கேபற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாய். நாடகம் - மனோஹாஸிசேஷத்தம்.

ப்யம் - ஸ்ரீஷ்யர்களும் இய்யாதி. வ்யாபித்ததற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பாககாரம் இய்யாதி. “க்யஸஸம் ஹி கவிஹிவயூஷம் பூரகாராவரிவானாழ் | டிபுஸாமிராக்ஷஸாஜீநாஃ பூரகா ரம் வானஸீக்யத்யு” இதி யுத்தகாண்டே. “செவஸூரகிம் சிஹாஸாஹம் ஸ்ரீரஸதம் டிபுஸத்யு | கடிபுஷ்யாஸிஹாராசிம் ஜமதஸ்ரோகநாஸந்யு” இய்யோத்யர் காண்டே பெணாஜமகோரதஃ. எங்குமிடங்கொண்டன - தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தம் - தொண்டொல்லீரும் வாரீரென்ற கீழிற்பாட்டோடே அவ்வயம். (க.)

ப. — அநந்தரம், ஆஸ்ரிதோபகாரகணன அர்ணவஸாயியி னுடைய குணத்திலே வித்தரணவர்கள், பாஹ்யஸமயங்களை உத்பாடகம்பண் ணுவாராப்போலே அநேகவிதமான ஹர்ஷசேஷ்டிதங்களைச் செய்யாநின்றார்க ளென்கிறார்.

இடங்கொள் - (வைதிகஸங்கோசம்பிறக்கும்படி) ஸர்வப்ரதேசத்திலுமவஷ்டம் பிக்கக்கடவதான, சமயத்தை-பௌத்தார்ஹதாதிபாஹ்யஸமயங்களை, எல்லாம்-எல்லாம்- (ஸவாசநமாக), எடுத்து - உத்பாடகம்பண்ணி, களைவனபோலே-போகடுவாராப்போலே, நடம் - விஸ்தீர்ணமான, கடல் - டகலிலே, பள்ளி - (ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந் தருளுகிற, பெருமான் தன்னுடை - ஸர்வாதிகன் குணங்களிலே ஈடுபட்ட, பூதங்களே - பகவதர்கள் தாங்களே, ஆய்-லோகமெல்லாமாய், (அவ்லோப்ரதேசங்களிலே,) கிடந்தும்- டந்தும், இருந்தும் - இருந்தும், எழுந்தும்-நின்றும், (பகவத்குணசேஷ்டித பாகாரகங் களான), பலபல - பலபல, கீதம் - கீதங்களை, பாடி - பாடிக்கொண்டு, நடந்தும் - தர்ஸ னீயமாய்ப்படி ஸஞ்சரித்தும், பறந்தும் - ஹர்ஷத்தாலே தரையிலே கால்படாதபடி மேற் கிளம்பியும், குனித்தும் - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும், இப்படி, நாடகம் - நாடகங்கள், செய்கின்றன - செய்யாநின்றார்கள். இப்பாட்டும் - கீழோடே அந்விதம்.

இ. — நாலாம்பாட்டில், அவிசால்யமான பாஹ்யஸமயங்களை வேரோடே அறுப்பாராப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய், பகவத்குணபவஜரிதஹர்ஷத் தாலே களித்துத் திரியாநின்றார்க ளென்கிறார்.

[இடங்கொள் இத்யாதி] - பயிர்தேயும்படி களைவளருமாபோலே ஸாத்விகர்க்கு அவஸாயியில்லாதபடி எங்கும் வ்யாபிக்கும் பாஹ்யஸமயங்களையெல்லாம் பறித்துப்போகடு மாபோலே. போலே யென்கிறது - இதுதான் ஸ்வயமுத்தேதர்யமன்றிக்கே, பகவதது பவத்தோடே ஸ்வைராஸஞ்சாரம் பண்ணத் தானேநசித்துப்போயித்தனை; அல்லது பகவத் விபூதிக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறவர்கள் அதை யழிக்கத்தேடுகிறார்களென்றே. [தடங்கடவித்யாதி] - ஆஸ்ரிதாநுகர்ஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண் வளர்ந்தருளின மஹாகுணத்துக்கே அற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேயாய். “பாலாழிநீகிடக் கும் பண்பையாங்கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்றிருக்குமவர்கள். [கிடந்துமித்யாதி] - ஒரோப்ரதேசங்களிலே கிடந்தும், ஒரோவிடங்களிலே யிருந்தும், ஒரோவிடங்களிலே நின்றும், பகவததுபவ ஜரிதஹர்ஷத்தாலே பலபாட்டுக்களைப்பாடியும் மனோஹாரியாய்ப்படி யுலாவியும், கால்தரையில் பாவாதபடி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும். [நாடகம்செய்கின்றனவே] - இவர்கள் வ்யாபாரம் இவர்க்கு வல்லா ராடினாற்போலேயிருக் கிறது. எம்பெருமானுருடைய ஸ்திதிகமஸாபநாதிகளை நாம் கொண்டாடுமாபோலேயும், ஆளவந்தார் நடையை ராஜா கொண்டாடினாற்போலேயும் இவர் கொண்டாடுகிறபடி.

ஈடு. — நாலாம் பாட்டு. அவிசால்யமான பாஹ்யஸமயங்களை வேரோடே அறுப்பாராப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய், பகவத்குணபவஜரிதஹர்ஷத் தாலே களித்துத்திரியாநின்றார்க ளென்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு - இடங்கொள் இத்யாதி “இடங்கொள்” இத்யாதியைப்பற்ற - அவிசால்ய மான இத்யாதி.

[இடங்கோள் இத்யாதி] - பயிர்தேயும்படி களை வளருமாபோலே, ஸாத்விக ரோதுங்கும்படி வளருகிற வொஹ்யஸமயங்களையெல்லாம் பறித்துப்போகவோரைப்போலே. “போலே” என்பானென்? என்னில்:—ஸாத்விகர்க்கு “பிறரைநலியவேணும்” என்றொரு அபி ஸந்தியில்லையிறே; நேற்செய்யப்புல்தேயுமாபோலே, இவர்களுன்றலுன்ற அவை தன்ன டையே தேயுமத்தன. [தடங்கடல்பள்ளிப்பெருமான்] - *தாளுந்தோளும் முடிகளும் பரப்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற அழகையநுஸந்தித்து, †“பாலாழிகீடச்சுத் பண்பை யாங்கேட்டேயும் காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்று, அதிலே ஈபேட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களையாய். [கிடந்து இத்யாதி] - தங்களுக்கு இஷ்டஸர்வசேஷத்த லிஷயமாம்படி பூயி யைக் கைக்கோண்டு. ஒரோப்ரதேசங்களிலே கிடந்தும், ஒரோப்ரதேசங்களிலே யிருந்தும், ஒரோலிடங்களிலே நின்றும், பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்தாலே பலபலபாட்டுக்களைப்பாடி யும், மனோஹாரியாம்படி உலாலியும், கால்தரையிலேபாவாதபடி ஸஸம்ப்ரமங்குத்தம் பண்ணியும். [நாடகஞ்செய்கின்றனவே]- இவர்கள் வ்யாபாரம் இவர்க்கு வல்லா ராடினாற் போலேயிருக்கை. “எம்பெருமானாருடைய ஸ்த்திதி கமஸ்யநாதிகளை நாம் கோண் டாமோபோலேயும், ஆளவந்தார்நடையை ராஜா கோண்டாடினாற்போலேயும் இவர் கோண்டாடுகிறபடி” என்று அருளிச்செய்வார். இங்கும் கீழே அவ்வயம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே ஓக்கின்றதிவ்வுலகத்து
வைகுந்தன்புதங்களேயாய் மாயத்தினுலேங்கும்மன்னி
ஐயமொன்றில்லையரக்க ரகர்பிறந்தீருள்ளீரேல்
உய்யும்வகையில்தோண்டிர் ஊழிபெயர்த்திடுங்கொன்றே.

ஆ.—(செய்கின்றது.) என்கண்ணுக்கொன்று செய்கிறாற்போலே யிரா நின்றது. என்?என்னில் - இந்த லோகத்திலெங்கும் ஆர்ச்சர்யமாம்படி வைகுந்தன் புதங்களேயாய், எங்கும் அவர்களே மன்னுக்கையாலே அவைஷ்ணவரான உங்களுக்கு உய்யும் வகையின்றியே, அதத்விஷயப்ரவணரான நீங்களெல்லாரும் உபஸம்ஹ்ருதராய், ஸ்ருஷ்டிபெருமாபோலே யிருத்தது; இது நிஸ்ஸம்ஸய மென்கிறார்.

தேயும்படி - கூலிக்கும்படி. களைகை - போக்குகை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பரஹ்யகிரஸ நம்பண்ணினார்களோ, “களைவனபோலே” என்பானென்? என்ன-போலே இத்யாதி. நேற்செய்ய - பிணையடிக்க. புல்தேயும் - களங்களிலிருக்கிற புல்தேயும். “தடங்கடல்பள்ளிப்பெருமான் தன்னு டைப்பூதங்கள்” என்கிற ஸமயிய்யாஹ்ராரத்தாலே - “பாலாழி” என்கிற பாட்டின் அர்த்தம் உபஸத் திதமாக அத்நையும்கட்டி பாவம் - நாளும் இத்யாதி. “பாலாழி” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அஸக்ருல் லிதிதம். இவர்கள் வ்யாபாரத்தை “நாடகம்” என்கிறதென்? என்ன - இவர்கள்வ்யாபாரம் இத்யாதி. வல்லார்-கூத்துவல்லார். “அவர்களுடைய ஸ்த்திதி கமஸ்யநாதிகள் இவர்க்கு ஆகர்ஷகங்கள்” என்றதக்கு த்ருஷ்டாந்தங்கள் - எம்பெருமானாள் இத்யாதி. அருளிச்செய்வார் - கஞ்சியரிதி ஸேஷி. நாடகம்செய் கின்றன - நின்றார்த்தம் - வாரீசென்று கீழோடே அவ்வயம். (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அஸுரராக்ஷஸரான உங்களை முடித்து யுகத்தையும் பேர்ப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றதென்று தொடங்கி] - செய்கிறபடி பார்த்தேமுக்கு இங்கனே யாம்போலே யிராநின்றது. [இவ்வுலகத்தென்று தொடங்கி]-என்னென்னில்;- இவ்வுலகத்திலெங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய் தங்களுடைய இச்சாறுகுணமாக எங்கும்விடாதே வர்த்தித்து. [ஐயமொன்றில்லை] - ஒரு ஸம்ஸ்யம் இல்லை. [அரக்கரென்று தொடங்கி]-ராக்ஷஸரும் அஸுரருமாய்ப் பிறந்து வர்த்திக்கிறீர் உள்ளீராகில் ஹேபரான நீங்கள் பிழைக்கக் கு உபாயம் இல்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மன்னுகையாலே யுகந்தானே உங்களை முடித்துப்போரு மென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரதிகுலரான அஸுர ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளைக் குறித்து, ஸ்ரீவைகுண்டராதனுடைய குணதுஸந்தாந வித்தரான பாகவதர் உங்களை நிரஸித்துப் போகடுவர்கள், உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை யென்கிறார்.

செய்கின்றது - இவர்கள் செய்கிற வ்யாபாரம், என்கண்ணுக்கு - என்கண்ணுக்கு, ஒன்றேயொக்கின்றது - அதிசயிதமாயிருப்பதொன்றுபோலேயிராநின்றது, (எதென்னில்), இவ்வுலகத்து - (ப்ரதிகுலப்ரகரமான) இந்தலோகத்திலே, வைகுந்தன் - பாம்பத நிலயனுடைய, பூதங்களை - குணதுபவவித்தரான பாகவதர்தாங்களே, ஆய் - ஆய், மாயத்தினால் - ஆர்ச்சர்யவ்ருத்திகளாலே, எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், மன்னி - நிரந்தரவாஸம்பண்ணி, அரக்கரகர் - ராக்ஷஸியாயும் ஆஸுரியாயுமுள்ள ப்ரக்ருதிகளோடே, பிறந்தீர் - பிறந்தவர்கள், உள்ளீரேல் - உண்டாகில், தொண்டர் - இதரவிஷய சபலரானவர்களே, கொன்று-உங்களைநிரஸித்து, (கவி க்ருதயுகமாய்ப்படி), ஊழி-காலத்தை, பெயர்த்திடும்-பேதிக்கும்படியாயிராநின்றது; (ஆதலால்உங்களுக்கு), உய்யும் - உஜ்ஜீவிக்கும், வகை - ப்ரகாரம், இல்லை-இல்லை; (இதில்), ஐயம் - ஸந்தேஹம், ஒன்று - ஒன்றும், இல்லை - இல்லை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வைஷ்ணவர்கள் அஸுரராக்ஷஸரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தையும் முடிப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றது இத்யாதி] - செய்கின்றது-செய்கிறபடி. என்கண்ணுக்கொன்று செய்கிறுப்போலே யிராநின்றது. அதேதென்னில்,—[இவ்வுலகத்து] - பகவத்குணத்துக்கு மேட்டுமடையான தேசத்திலே. [வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்] - “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு” என்றும், “கண்ணன் விண்ணுர்தொழுவே சரிசின்றன சங்கம்” என்றும் ஆசைப்படும் வைஷ்ணவர்களேயாய். [மாயத்தினால்]-“ரோபாவயுநஐஜாநடி” என்கிறபடியாலே, இச்சையாலே. [எங்கும் மன்னி] - எங்கும் வர்த்தித்து. [ஐயமொன்றில்லை] - ஸம்ஸ்யமொன்றுமில்லை. [அரக்கர் இத்யாதி] - அஸுரராக்ஷஸரான நீங்கள் மதுஷ்யவேஷத்தைக்கொண்டு பிறந்துகலந்து திரிகிறீருள்ளீராகில். ஸுகஸாரணர்களைப் போலே சுடற்கரையிலே யொற்றுப்பார்க்கவந்தார் குரக்குவடிவைக்கொண்டு. [உய்யும் வகையிலில்லை] - உஜ்ஜீவிக்கும் விரகில்லை. பகவத்வ்யதிரித்த விஷயங்களிலே ஸக்தரான நீங்கள். [ஊழிபெயர்த்திடும்கொன்றே] - வைகுந்தன் பூதங்கள் உங்களைக்கொன்று கல்பத்தையும் போக்குமென்னுதல், ஊழிதானே உங்களையும்கொன்று தானும் பேருமென்

ஊதல். வைஷ்ணவஸகாரம் காலதோஷத்தையும்போக்கி விரோதிகளையும் ஸரிப்பிக்கு
மென்மை. அரக்கரகரர் - தொண்டர் - பிறந்திருள்ளீரேல் உப்யும்வகையில்லை, -வைகுத்
தன் பூதங்கள் - கொன்று ஊழிபெயர்த்திடும் - ஐயமொன்றில்லை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஸுரராக்ஷஸரான உங்களையும்
முடித்து யுகத்தையும் பேர்ப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றது இத்யாதி]-செய்கிறபடி பார்த்தேனுக்கு, என் கண்ணுக்கொன்று
போலே இரானின்றது. என்போலே இரானின்றதென்றால்;—ஹவத்துணங்களுக்கு மேட்டு
மடையான ஸம்ஸாரத்திலே, நித்யவிபூதியிலிருப்புக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களையாய். [மாயத்தினால் எங்கும்மன்னி] - “சாயாவயம் தஜிசுரதடி” (மாயாவயம்
ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே, இச்சாபர்யாயான ஜ்ஞாநத்தாலே. இச்சையாலே எங்கும் புதுக்
திருத்து. [ஐயமொன்றில்லை] - “இங்கேயிருந்தே அவ்விருப்புக்குத் தோற்றிருப்பார்கள்” என்ற
தில் ஒரு ஸம்ஸாரமில்லை. “பேர்த்திடும்” என்னுமதில் ஒரு ஸம்ஸாரமில்லை யென்றுமாம்.
[அரக்கர் இத்யாதி] - ராக்ஷஸராயும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாய் மிருப்பார் மனுவ்யஸாரத்தை
யேறிட்டுக்கொண்டு, ஸ்ரீவாநரஸேனையின் நடுவே சுகஸாரணர்கள் புதுத்தாற்போலே
புதுப்பார்த்தாருண்டாகில் உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை. “வாழாட்பட்டு
நின்றிருள்ளீரேல்” என்று - தேடவேண்டாதே, எல்லாரும் வாழாட்பட்டு, அரக்கரகரர்
பிறந்திருள்ளீரேலென்று - தேடவேண்டும்படியாயிற்று * ஒன்றுந்தேவுங்கேட்டு ஸம்ஸாரம்

அஞ்சாம்பாட்டு - செய்கின்றது இத்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றது - “வைகுத்தன்
பூதங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. அஸுரராக்ஷஸரான உங்களையும் முடித்தென்றது - “அரக்கரகரர் பிறந்தி
ருள்ளீரேல் உப்யும்வகையில்லைகொன்றே” என்றத்தைப்பற்ற. யுகத்தையும் பேர்ப்பார்களைன்றது
“ஊழிபெயர்த்திடும்” என்றத்தைப்பற்ற. யுகத்தை - கலியுகத்தை.

செய்கிறபடி-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் செய்கிறபடி. பார்த்தேனுக்கு என் கண்ணுக்கு என்றது -
பார்த்திருக்கிற என்னுடைய கண்ணுக்கென்றபடி. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ‘விரிவலு-ஊதக-புடா’
என்கிற விடத்திலே - விரித்தமாயிருக்கிற அக்கத்தினுடைய கூடங்கொன்று, அக்கஸாப்தத்
தக்கு ஐப்பதஷஷ்டயாக அர்த்தம் சொன்னாற்போலே, இங்கேயுன் கண்டுகொள்வது. யத்வா,
“பண்டேனமாய்” என்கிற பாட்டிலே “கண்டேனுக்கு” என்கிற பாகரத்துக்கு அர்த்தம் -
கண்டமாநாத்திலே என்று சொன்னாற்போலே, பார்த்தேனுக்கு என்கிறதற்கும் - பார்த்தமாநாத்
திலே யென்று அர்த்தங்கண்டுகொள்வது. ஒன்றுபோலேயிராகின்ற தென்றது - “ஒன்றையொக்
கின்றது” என்றத்தைப் பற்ற. என்போலே இரானின்றதென்றால் என்றதுக்கு - “ஊழிபெயர்த்
திடும்” என்றத்தோடே அவ்யம். “ஊழிபெயர்த்திடும்” என்றதுக்கு - ஊழியையும் பேர்ப்
பர்கன்போலே இரானின்றார்களென்று அர்த்தமானபோது, என்போலேயிராகின்றதென்றால்
என்றது - என்போலேயிராகின்றார்களென்று வென்றபடி. என்போலேயிராகின்றதென்றால் என்ற
அர்த்தம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உங்களையும் கொன்று யுகத்தையும் பேர்ப்பார்கன்போலே இரானின்ற
தென்ற கண்டுகொள்வது. நித்யவிபூதியிலிருப்பென்றது - “வைகுத்தன்” என்றத்தைப்பற்ற.
இச்சாபர்யாயம் என்றதுக்கு நிகண்டு - சாயா இத்யாதி. இச்சையாலே - “எங்கும் வ்யாபித்துத்
திருத்தவேணும்” என்கிற இச்சையாலே. ஐயம் - ஸம்ஸாரம். “இவ்வுலகத்து வைகுத்தன்பூதங்கள்”
இத்யாதிபதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, “ஓர் ஐயம் இவ்லை” என்றவயித்து ஸப்தார்த்தம் - இங்கே
இத்யாதி. அஸுரராக்ஷஸர்கள் ஸந்திவிதராயிருக்கிறார்களோ “அரக்கரகரர் பிறந்தீர்” என்மைக்கு
என்ன - ராக்ஷஸராயும் இத்யாதி. ராக்ஷஸராயும் - ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளாயும். “உள்ளீரேல்”
என்று யதிசப்தார்த்த கடிதமாகச் சொல்லுவானென், அத்தனை அபூர்வமோ என்னவாழாள்

திருத்திணைபடி. [தொண்டிர்] - ஸௌவாஸ்யவ்யூதிஃ" (ஸௌவாஸ்யவ்யூத்திஃ) என்கிற இதர
விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்க உங்களைக் கல்பந்தானே ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு தானும்
பேருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, வைகுந்தன் பூதங்கள் உங்களையும் கொன்று ஊழியையும்
பேர்ப்ப ரேன்றுமாம். †(அரக்கரசுரர் - தொண்டிர்-பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும்வகையில்லை,
வைகுந்தன்பூதங்கள் - கொன்று - ஊழிபெயர்த்தீமே - ஐயமொன்றில்லை. இது வாக்யார்த
தத்துக்குச் சேரும்). (6)

ஆறும்பாட்டு.

கொன்றுயிருண்ணும்விசாதி பகைபசிதீயனவேல்லாம்
நின்றுவ்வுலகிற்கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்
நன்றிசைபாடியுந்துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார்
சென்றுதொழுதுயம்மின்தொண்டிர் சிந்தையைச்சென்றிறுத்தியே.

ஆ.—(கொன்று.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வவாதா பரிஹாரத்தமாக
ஸங்கசக்காதா ஸார்ங்காதி. திவ்யாயுதோபேத பரமபுருஷ கைங்கர்யைக ஸ்வரூபரான
ஸ்ரீவைஷ்ணவஜநங்கள் இந்தலோகத்திலே போந்து, நன்றிசைபாடியும் துள்ளியாடியும்
ஞாலம்பரந்தார். நீங்களும் இந்ததேவதைகளையிட்டு அந்நய ப்ரபோஜனராய்க்கொண்டு
எம்பெருமானை ஆஸ்யித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸகலதுகைகளையும் போக்கு
கைக்காக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களே லோகமெங்கும் பாடியாடிப்பாரந்தார், நீங்களும் இதர
தேவதா பாத்வஸங்கையைத்தவிர்த்து அவனை யாஸ்யித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

[கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி] - கொன்று ப்ராணஹாதி பண்ணக்கடவதான
வ்யாதிதொடக்கமானவை நின்று. [கடிவான்]-கடிகைக்காக. [நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்]-
ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். துள்ளியாடுகை - ஸஸம்ப்ரமமாக ஆடுகை.

ப.—அநந்தரம், ஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஸமுந் தீரும்படி ஆஸ்ரிதஸம்ஸகூ
ணர்த்தமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடியாரானவர்கள் ஜகத்தெங்கும்

இத்யாதி. நிரதிசய ஸு-கருபமான அடிமைப்பட்டினின்றபேருண்டாகி வித்யர்த்தத் திருப்பல்லாண்டு(௩).
கொண்டு - இதரவிஷயராபல்யமென்றார்த்தம், ஸௌவா இத்யாதி. "ஊழி" - கல்பம் - கலியுகம். செய்
கின்றதென் கண்ணுக்கென்று தொடங்கி, எங்கும் மன்னிநின்றார்கள், ஐயமொன்றில்லை, தொண்டி
ரான - அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும்வகையில்லை, ஊழியானது - உங்களையுங்கொன்று -
தானும்பேர்த்திடுமென்று ப்ரதமயோஜனைக்கு அவ்யயம். செய்கின்றதென் கண்ணுக்கென்று தொடங்கி
எங்கும் மன்னினார்கள். ஐயமொன்றில்லை, தொண்டிரான- அரக்கரசுரர்தொடங்கி, உய்யும்வகையில்லை,
உங்களையுங்கொன்று - ஊழியையும் பேர்த்திடுமென்று இரண்டாமயோஜனைக்கு அவ்யயம். அர்த்த
பேதமொழிய அவ்யயத்தில் அதிவ பேதமில்லை. (4)

பார்தார்கள்; அவர்களை யாப்ராயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று கீழ்ச்சொன்னவர்களை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

கொன்று - ஸரீரத்தைமுடித்து, உயிர் - ப்ராணனை, உண்ணும் - க்ரஸிக்கக் கடவ, விசாதி - வ்யாதியும், பகை - பகையும், பசி - பசியும்முதலான, தீயன - க்ருரஸ்வ பாவங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், இ-இந்த, உலகில் - லோகத்திலே, நின்று - நின்று, கடிவான் - கடிக்கைக்காக, நேமி - சக்ராயுதனான, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தமர் - அடியாராய்க்கொண்டு, போந்தார் - போந்தவர்கள், நன்று-விலக்ஷணமான, இசை- இசைகளை, பாடியும் - பாடியும், துள்ளி - ஸஸம்ப்ரமமாகக் கிளர்ந்து, ஆடியும் - ஆடியும், ஞாலம் - பூமியெங்கும், பார்தார் - பார்தார்கள்; தொண்டர் - (தேவதாரந்தரங்களையும் விஷயாரந்தரங்களையும் உத்தேஸ்யமாகவும் போக்யமாகவும் நினைத்து) சபலரானவர்களே! சிந்தையை - உங்கள் அந்யபரமான நெஞ்சை, (ப்ராப்தமான பாகவதவிஷயத்திலே), செம்- செவ்விதாக, நிறுத்தி - நிறுத்தி, சென்று-(அவர்கள் பரிஸரத்திலே) சென்று, தொழுது- ஸேஷத்வாதுருபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, உய்ம்மின் - பிழைக்கும்படி பாருங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸகலருடைய துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பார்தார்கள், அவர்களோடே நீங்களும் அவனை யாப்ராயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[கொன்றுஇத்யாதி] - கையுந்திருவாயியுமான அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், கடிவான் போந்தாரானவர்கள் - அதுக்காக லோகத்திலே பூமியிலே பார்தார்கள். “யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸிவொசிஹாஹாமொசிஹீயதெ” - இத்யாதி.

[நன்று இத்யாதி] - பதவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்தாலே நன்றான இசையைப் பாடியும். துள்ளியாடுகை - ஸஸம்ப்ரமமாக ஆடுகை, [சென்று இத்யாதி.] - சென்று அவர்களைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று பணிக்கும் திருமாலையாண்டான். அவர்களோடே சென்று ஸர்வேஸ்வரனைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று அருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். [தொண்டர்] - தேவதாரந்தரங்களிலே பாத்வஸங்கைபண்ணி அவ்வோலிடங்களிலே தொண்டுபட்டிருந்தவர்கள். திருந்துகைக்கு யோக்யதையுண்டானவர்கள். “கஜேஸ்ராஸ்ரூபாநஸரஸம்ஸயா-தூலிநஸூகி | நாயம்ஹொகொவ்விநவரொநவஸம்ஸம்ஸயா-தநஃ” தேவதாரந்தரங்களிலும் ப்ரயோஜனாரந்தரங்களிலும் போன நெஞ்சை வகுத்த விஷயத்திலே அந்யப்ரயோஜகமாக்கி. “யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸிவொ” - என்னக்கடவதிதே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸகல துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பார்தார்கள்; அவர்களோடே நீங்களும் அவனை யாப்ராயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு - கொன்றுயிர் இத்யாதி. ஸகலதுக்கங்களையு பென்றது - “கொன்று” இத்யாதியைப்பற்ற. போக்குகைக்காக என்றது - “கடிவான்” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றது - “நேமிப்பிரான்தமர்” என்றத்துக்கு எம்பெருமானார் கிர்வாஹத்தைப்பற்ற. லோகமடங்கப் பார்தார்க ளென்றது - “ஞாலம்பார்தார்” என்றத்தைப்பற்ற. “சென்றுதொழுதுய்ம்மின்” இத்யாதியைப்பற்ற - அவர்களோடே இத்யாதி.

[கொன்றயிர் இத்யாதி] - தேஹவஸஸேஷத்தைப் பிறப்பித்து ப்ராணன்களை அபஹரிக்கக்கடவதான வ்யாதி. அன்றிக்கே, ப்ராணனை விஸஸேஷிப்பித்து ஸரீரத்தை முடிக்கும் வ்யாதியென்னுதல். உயிரென்று - இப்போது, ஸரீரம். அப்படி செய்யும் பகையும் பசியும். இப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? தண்ணியவையெல்லாம், - [நின்றிவ்வுலகில்கடிவான்] - விடாதே நின்று போக்குகைக்காக. [நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்] - கையுந்திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்கள் வந்தார்கள். போந்தநேமிப்பிரான் தமர் [நன்று இத்யாதி] - நன்றான இசைபாடியும், ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும், இப்படி பூமியடையப் பரந்தார்கள். [சேன்றுதொழுதுயம்மின்] - அவர்கள்பாடே சேன்று அவர்களைத்தொழுது உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோ ளென்னுதல்; அவர்களோடே சேன்று ஸர்வேஸ்வரனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோ ளென்னுதல். [தொண்டர்] - அப்ராப்த விஷயத்தில் தொண்பேட்டிருக்கிற நீங்கள். திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடைய நீங்கள். அதுசெய்யுமிடத்தில் [சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே] - தொழுதவநந்தரம் 'தேஹிமேததாமிதே' (தேஹிமேததாமிதே) என்னுதே தொழுங்கோள்.

ஏழாம்பாட்டு.

நிறுத்திநம்முள்ளத்துக்கோள்னும் தேய்வங்களும்மையுயயகுகுளர்
மறுத்துமவனோடேகண்டர் மார்க்கண்டேயனுங்கரியே
கறுத்தமனமொன்றும்வேண்டா கண்ணனல்லால்தேய்வமில்ல
இறப்பதெல்லாம் அவன்முர்த்தியாயவர்க்கேயிறுமினே.

முந்தின அர்த்தத்துக்கு, உயிரென்று - ப்ராணன், கொன்றென்றதுக்கு - தேஹத்தை யென்று அபஹரிப்பது. த்வீதியார்த்தத்துக்கு, உயிரென்று-ஸரீரம், ப்ராணனையென்று அத்யாஹரிப்பது. முந்தினவர்த்தத்திலே - கொல்லுக்கைக்கும் உண்கைக்கும் ப்ராணன்கள் விஷயம்; த்வீதியார்த்தத்துக்கு - ஸரீரம் விஷயம். இப்போது - இரண்டாயர்த்தம் சொல்லுகிறபோது. "கொன்றயிருண்ணும்" என்றத்தை - பகை பசிக்கும் விஸேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - அப்படி இத்யாதி. தண்ணியவையெல்லாம் என்றது - "தீயனவெல்லாம்" என்றத்தைப்பற்ற. "விசாதிபகைபசி" என்றத்தை - "வ்யாயிடி-உபிக்ஷ-தஸுராஃ" என்றத்தோடே யோஜித்தும் அருளிச்செய்வார். விடாதே என்கிறதுக்குக் கீழே - இவ்வுலகில் என்று அவ்வித்துக்கொள்வது. விடாதே யென்றது - அர்த்தவரித்தம். நேமிப்பிரான்தமர் - ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே, நித்யஸூரிகள்; எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். போந்தநேமிப்பிரான்தமர் - செய்ததென்னென்னில் என்று அத்யாஹரிப்பது. போந்த - வந்த. திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹம் - அவர்கள்பாடே இத்யாதி. அவர்கள் - நித்யஸூரிகள். பாடேசேன்று - ஸமீபத்திலே போய். எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் - அவர்களோடேசேன்று இத்யாதி. விவரணம்-திருந்துகைக்கு இத்யாதி. அதாவது - அப்ராப்த விஷயத்திலேயாகிலும் ஸேஷதவத்துக்கு இசைகையாலே, திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடைய நீக்கென்றபடி. அது - ஆஸ்ரயணம். செந்நிறுத்தி - செவ்வையாக நிறுத்தி. சிந்தைக்குச் செவ்வையாவது - அகந்யப்ரயோஜனத்தையென்று விவகரித்து அருளிச்செய்கிறார்-தொழுது இத்யாதி. தொண்டர், கொன்றயிருண்ணுமென்று தொடங்கி, தீயனவெல்லாம் - இவ்வுலகில் - நின்று - கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார்; போந்த நேமிப்பிரான்தமர், கன்றிசைபாடியுந்தொடங்கி, பரந்தார்; அவர்களோடே மின்சென்று - சிந்தையைச்செந்நிறுத்தி - தொழுதுயம்மின் இய்யவ்ய: (ச)

ஆ.—(நிறுத்தி.) மற்று, காங்கள் ஆப்ராயிக்குற ப்ரஹ்மருத்ராதிதேவதை
கள் எங்களுக்கு ஈக்ஷகராகமாட்டாரோவென்னில்; - உங்களாலே ஸமாப்ரரிதைகளான
தேவதைகள், உங்களை எம்பெருமான் ஈக்ஷிக்குமிடத்தில் புருஷகராமமத்தனை; இப்
பொருளில் மார்க்கண்டேயனும் ஸாக்ஷி. ஆகையால், ஈசாயணனே ஸர்வேஸ்வரன்,
இதிலொன்றும் ஸம்ஸாயிக்க வேண்டா. ஆதலால் அவனை யாப்ராயியுங்கோள். அக்ரீந்த்
ராதிதேவதைகளையும் ஆராத்யதயா ஸாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிபாதின்றனவிதே பென்
னில்; - அப்படியன்று ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறது. எங்ஙனென்பென்னில்; - அக்ரீந்த்
ராதி ஸமஸ்ததேவதாந்தர்யாமிதயா ஸாரீரிபூதனான பரமபுருஷனே ஸர்வகர்மஸமாாத்ய
னென்றது. ஆனபின்பு, நித்யநைமித்திககர்மயரூப ஸர்வகர்மங்களாலும் அக்ரீந்த்ராதி
ஸமஸ்ததேவதாந்தர்யாமியான பரமபுருஷனை யாப்ராயியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாப்பாட்டில், உங்கள் தேவதைகள் உங்களை ஈக்ஷிப்பது அவன் ப்ர
ஸாதத்தாலே யானபின்பு அவர்களை “அவனுக்கு ஸேஷபூதர்” என்று புத்திபண்ணி,
தத்ஸமாராதந புத்யா அவர்களை ஆப்ராயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறுத்தியென்று தொடங்கி] - உங்கள் ஹ்ருதயங்களினே நீங்கள் நிறுத்திக்
கொள்ளுகிற தேவதைகள் உங்களை ஈக்ஷிக்கும்போது தாங்களாக ஈக்ஷிக்கக் கூடாமல்லாம
மீளவும் அவன் ப்ரஸாதங்கொண்டேஈக்ஷிப்பது, இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸ்ரீமார்க்கண்டேய
பகவான் ஸாக்ஷி. [கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா] ஸம்ஸாயிக்கவேண்டா. [இறுப்ப
தென்றுமேலுக்கு] - இந்த்ராதி தேவதைகளை ஸாரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு அந்
தராத்மதயா நின்றான் ஸர்வேஸ்வரனென்று புத்திபண்ணி அத்தேவதாமுகமாகப்
பண்ணும் நித்யநைமித்திககர்மங்களை தத்ஸமாராதநபுத்யா பண்ணுங்கோள்.

பு.—அநந்தரம், தேவதாந்தரபராரானுரைக்குறித்து; அவனையொழிய இவர்
களுக்கு ஈக்ஷணஸக்தியில்லை, ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனே பரதேவதை, ஆனபின்பு,
தேவதாந்தரவிஷயமான நித்யநைமித்திகாதிதர்மங்களை, அவர்களுடைய பகவச்சரீரத்வ
புத்தியைப்பண்ணி அதுஷ்ட்டிக்கும்படி பாருங்கோ ளென்கிறார்.

தும் - உங்கள், உள்ளத்து - நெஞ்சக்குள்ளே, நிறுத்தி - ஸுபாப்ராயமல்
லாமையாலேவலியப்பிடித்து நிறுத்தி, கொள்ளும் - கொள்ளும், தெய்வங்கள் - தெய்
வங்கள், உம்மை - உங்களை, உய்யக்கொளும் - உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொள்வதும், அவ
னோடே - தங்களுக்கும் பலப்ரதத்வஸக்தி கொடுத்தவன்தன்னோடே, மறுத்து - மீண்டு
சென்று கிட்டிக்கிடர், (இது), மார்க்கண்டேயனும் - மார்க்கண்டேயனும், கரி - ஸாக்ஷியாக,
கண்டர் - கண்டிகோள், (ஆகையாலே), கறுத்த - (இதரதேவதாபாத்வப்ரதிபத்தி பண்
ணும்படி)மலிமமான, மனம்-நெஞ்ச, ஒன்றும் - ஒருபடியாலும், வேண்டா - வேண்டுவ
தில்லை; (“யொயொயாயாயாந்தநுஹதூ” என்கிறபடியே), கண்ணனல்லால் - (தேவ
தாந்தரங்களுக்கு ஸாரீரியான) க்ருஷ்ணனையொழிய, தெய்வம் - பரதேவதை, இல்லை -
இல்லை, (ஆனபின்பு), இறுப்பது-ஸாஸ்த்ரீயமாய்க் கர்த்தவ்யமான நித்யநைமித்திகங்களை,
எல்லாம் - எல்லாம், அவன் - அந்தக்ருஷ்ணனுக்கு, முர்த்தியாயவர்க்கே - ஸாரீரங்களான
அந்ததேவதைகளை விஷயீகரித்து, இறுமின் - ஸர்வயஜ்ஞநாம்போக்தாவான அந்த
க்ருஷ்ணன் பர்பந்தமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். இதிலே - பாகவதோத்கர்ஷணேதுவான
பரம்பம் சொல்லிற்றுபிறறு.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நெடுநாளாய்வித்தவர்களை பலம்கிட்டுவதற்கு முன்பே விடவோவென்னில்; அவர்கள் பலம் தருவதும் அவனைக் கொண்டாயிற்று; ஆன பின்பு “அவர்கள் அவனுக்கு ஸாரீரபூதர்” என்று புத்திபண்ணி பகவதஸ்மாஸ்ரயண புத்யா ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறுத்தி இதுபாதி] - உங்கள் நெஞ்சில் நீங்கள் நிறுத்திக்கொள்ளு கிற தேவதைகள். த்யேயவஸ்துக்களை நிறுத்துகையும் த்யாதாவுக்கே ஸர்மென்கை. “சுஷு-ஷுரீ-சு: வு-ர-வெஷா ஸ்யு-சு-த-நி-கி-ஷ-தி” என்கிறவன் அவஸாப்ரதீக்ஷணய நிர்கிறதன்றே; யுத்த்யாபாஸங்களாலும் வசநாபாஸங்களாலும் பொரிபுறந்தடவி நிறுத் துகை. [உம்மையுய்யக்கொள்]-உங்களை உய்யக்கொள்ளுமிடத்தில். ரக்ஷிக்கும்போது தாங் கள் அக்ஷமராகையாலே; “பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கிலாத தேவரை”, “திருவில்லாத தேவரை”; [மறுத்துமவனோடே கண்டிர்]-மீண்டுமவனோடே சேர்த்து அவன் ப்ராஸாதத் தாலே கிடர். நீங்கள் அவர்களை யாஸ்ரயித்தாலும் பலம் தருவான அவனை; “ஹஸித:”; “நவரி வாலந ஸாஸ்ய-பூ-பூ-தெ ஸவெ-பூ-ர-ஹரிபூ”. இவர்களை யாஸ்ரயிக்க, வேறையொருவன் பலம் தருமதெங்கே கண்டோமென்னில், [மார்க்கண்டேயனும் கரீரீய]- ஸ்ரீமார்க்கண்டேயபகவான் ஸாஷி. [கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா] - இதர தேவ தைகள் பக்கல் பாத்வபுத்தியாகிற தண்ணிய நெஞ்ச ஓன்றும் உங்களுக்கு வேண்டா. “சுஷு-ஷு-ர-பூ-த-ந-ஸ-ஸ-ஸ-பா-த-ர. [கண்ணன்ல்லால் தெய்வமில்லை] - “ஸவெ-பூ-தெ-வா தெவகீ-வ-சு-வ-ன-வ” என்கிறபுதிபே க்ருஷ்ணனை யொழிய ஆஸ்ரயணியரில்லை. அவனுக்கு ப்ரகாரபூதராய்க் கொண்டு உளராயித்தனை அல்லாததேவதைகள்; யொயொ யா-யா-த-ந-ஹ-ஸ-த:”. [இருப்பதெல்லாம்] - “தேவதாராதம்” என்று தோற்றுகிற நித்யநைமித்திக கர்மமெல்லாம். [அவன்மூர்த்தியாயவர்க்கே யிறுமின] - “இவர்கள் அவனுக்கு ஸாரீரபூதரானவர்கள், அந்தராத்மா ஸர்வேஸ்வரன்” என்று புத்திபண்ணி தத்ஸமாஸாத புத்யா பண்ணுங்கொள். தன் திருவடிகளைப் பிடித்தார்க்குத் தானே பலம்கொடுக்கக்கடவனாயிருக்குமிதே அவன்.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. நாங்கள் நெடுநாள் தேவதைகளுக்குப் பச்சையிட்டு ஆஸ்ர யித்துப் போந்தோம்; அதின்முடிவுகண்டு பின்னை பகவதஸ்மாஸ்ரயணம்பண்ணுகிறோ மென்ன; நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன்பக்கலிலே கொண்டு சேன்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று, ஆனபின்பு, அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பெறில் அழகிது; அது வும் மாட்டிகோளாகில், நீங்கள் அவர்களுக்கு இகேறிவற்றை “இவர்கள் அவனுக்குத்தங்

ஏழாம்பாட்டு - நிறுத்தி இதுபாதி. “அவனோடேகண்டிர்” என்கையாலே உத்தரப்ரத்யத் தரமாக அருளிச்செய்கிறார் - நாங்கள் இதுபாதி. இந்த ஸங்காபரிஹாரம் “ஓடிபோடி” என்கிற பாட்டிலும் சொல்லிற்றே யென்னில்; அங்கே - அவர்களை யாஸ்ரயித்தால் பலமில்லை யென்றது, இங்கு- தேவதைகள் ஈஸ்வரன்பக்கலிலே கொடுப்பாய்ச் சேர்ப்பார்களென்கிறதாய்கையாலே புரருத்தியில்லை. “நிறுத்தி” இதுபாதியைப்பற்ற, நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற இதுபாதி. அவனையே யாஸ்ரயிக்கப்பெறில் அழ கிதென்றது - கீழிற்பாட்டில் “சென்றதொழுதுயின்” என்றத்தைக் கடாஷித்து. இகிகிறவற்றை யென்றது - “இறுப்பதெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற. அவனுக்குத்தநுபுதரீ என்றது - “அவன்

புதர், இவர்கள் முகத்தாலே நாம் லகவத்ஸமாராதநம்பண்ணுகிறோம்” என்று புத்திபண்ணி யாகிலும் இடப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறுத்தி] - த்யேயவஸ்துவை ஸ்த்திதிப்பிக்கையும த்யாகம் பண்ணுகிறவனுக்கே லாரமாயிற்று. ஆஸ்ரயிக்கிற இவன் எடுத்துநிறுத்த, நிற்கிறவையிறே அவை. [நும்முள்ளத் துக்கொள்ளும் தேய்வங்கள்] - உந்தாமுடைய ஹ்ருதயங்களிலே கொள்ளுகிற தேவதைகள். [உள்ளத்துக்கொள்ளும்] - “புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிப்பர்கர்” என்று தாங்களறிந்த தாக உபாஸிக்குமத்தனை. [உம்மையுமயக்கொள்] - உந்தாமை உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொண் டார்களாகிறபடி. [மறுத்துமித்யாதி] - நீங்கள் “அவனிலும் இவர்கள் ஆஸ்ரயணியர்” என்றுபற்றி, இவர்கள் உங்களை அவன்பக்கலிலே கொண்டேபோய்க்கிழகோள் ரக்ஷிப்பது. என்றும் ரக்ஷணதர்மம் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே, “தவமிவாது தவராஜ்யபூஜதே வஸவெபூஸ்ரயணமஸரிது” (நஹிபாலநஸாமர்த்யம்ருதேஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்) என்கிறபடியே வேறுசிலரை யாஸ்ரயிக்க, அவன் பலப்ரதனாகையாவதென்? என்ன, [மார்க்கண்டேயனும் கரியே] - கரியென்று-ஸாக்ஷிக்குப் பேர். இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாக்ஷி ப்ரீமார்க்கண்டேயன், அவன் நெடுநாள் தேவனையாஸ்ரயிக்க, அவனைப்பார்த்து, “நெடுநாள் நீ நம்மையாஸ்ரயித் தாய், இவ்வாஸ்ரயணம் பாழேபோகவொண்ணாது, உன்னோடு என்னோடு வாசியில்லை, உனக்கொருபுகல்காட்டித்தரப்போரு” என்று ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே கொண்டேசென்று, அவன் அபேக்ஷிதத்தைத் தலைகாட்டிக்கொடுத்தான்; ஆனபின்பு, இதில் ஸாக்ஷி அவனே. [கறுத்தமனமொன்றுமேவண்டா] - கூழாத்ரதேவதைகள் பக்கலிலே பரத்வ ப்ரதி பத்திபண்ணியிருக்கும் தண்ணியநெஞ்சு உங்களுக்கு வேண்டா. [கண்ணனல்லால் தேய்வமில்லை] - “ஸவெபூஜேவாஜேவகீ வுசு வனவ” (ஸர்வேதேவா தேவகீ புத்ர ஏவ) என்கிறபடியே, அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு தேவதை

ப்ர:—(கண்ணனல்லால் தேய்வமில்லை) — சிவமாலாஸ்தே வாலுபேவ சிவமாத்யாய்யாயெ ஸ்ஷம், “ஜெஜாதீஷி ஸாக்ஷாணிவயாநி லொகெசுயொ லொகாலொகவாலாஸ்யீவ । சூயொப்யஸாஹுதயஸ வண ஸவெபூ ஜேவாஜேவகீ வுசு வனவாநா”

மூர்த்தியாய்” என்றத்தைப்பற்ற. இடப்பாருங்கோள் என்றது - “இறுமின்” என்றத்தைப்பற்ற.

இவன் ஸ்த்திதிப்பிக்கவேணுமோ? ஸ்வயமாக நிற்கமாட்டார்களோவென்ன, - த்யேயவஸ்துவை இத்யாதி. விவரணம் - ஆஸ்ரயிக்கிற இத்யாதி. அடுத்து என்று பாடமானபோது - பலாத்கரித் தென்றபடி. நிறுத்த ஸ்த்திதிப்பிக்க. “உன்னத்து” என்றதுக்குபாவம்-புறம்பே இத்யாதி. உரியக் கொள்-ரக்ஷிப்பது. மறுத்துமி-பின்னையும். ரக்ஷணதர்மமந்ததேவதைகளுக்கில்லையோவென்ன என்றும் இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் நஹி இத்யாதி. இதம் ப்ரமாணம் பூர்வமேவ லிசிதம். அது எப் படியென்ன - அவன்நெடுநாள் இத்யாதி. ஸர்வேஸ்வரனைப்பக்கலிலே - இத்யாதிக்கு ப்ரமாணம் - “சுஹந்தெஜநகொவதஹுஷீகெஸாஷிதாமாஸா” । சூயுபூஜாதாவளராரணம் கிரியபூஜெநாவஸவபூஜெ” இத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது. ருத்ரனையுபாஸித்த மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆயுப்ரதாதா நாராயணனென்கையாலே - அவன்கொடுப்பித்ததுவித்தம். “கண்ண னல்லால் - இல்லை” என்று தேவதாந்தரங்களினுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம்பண்ணுகிறாரோ வென்ன- ஸவெபூஜேவா இத்யாதி. “ஜெஜாதீஷி ஸாக்ஷாணிவயாநிலொகெசுயொலொகா

யில்லை; “யொயொயாய்யா த துஹதஃ” (யோயோயாய்யா ததநம்பக்தஃ) என்கிற படியே-அவனுக்குத் தநபூதராயுளராகி லாமித்தனை. [இறுப்பது இத்யாதி]-ஆனபின்பு, நீங்கள் அவ்வவதேவதைகளுக்குக் கோடுக்கும் ஸமாராதநத்ரவ்யங்களை யெல்லாம் “இவர்கள் அவனுக்கு ஸாரீரபூதர்” என்று புத்திபண்ணி, அவர்களுக்குக் கோடுக்கப்பாருங்கோள். இறுப்பதெல்லாம் - “தேவதாந்தராய” என்று தோற்றுகிற நித்யநைமித்திக கர்மங்களை யெல்லாம், அவன்மூர்த்தியாயவர்க்கே - அவனுக்கு ஸாரீரபூதரான அவர்களுக்கே. “அந்தராத்மா ஸர்வேஸ்வரன்” என்று புத்திபண்ணி தத்ஸமாராதந புத்த்யா பண்ணுங்கோள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்குந் தன்மூர்த்தி
நிறுத்தினுன்தேய்வங்களாக அத்தேய்வநாயகன் தானே
மறுத்திருமார்வனவன் தன் பூதங்கள் கீதங்கள் பாடி
வேறுப்பின்றி ஞாலத்துமிக்கார் மேவித்தோழுதுயம்மினீரே.

ஆ.—(இறுக்கும்) கேவலேந்த்ராதிகளையே ஸ்வகர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிஸித்தபுத்ரபர்வாதிபலங்களை அவர்கள் பக்கலிலே பெற்றன்றோ எல்லாரும் புலிக் கிறதென்னில்;— இந்த்ராதிகளை எல்லாரும் ஸ்வாதிகாரா நுகுணகர்மங்களாலே யாராதித்து ஸ்வாபிஸித்தங்களைப் பெற்று அநுபவிக்கும்படி அந்த ஸர்வேஸ்வரனான பாம்புருஷன் தானே ஸ்வஸாரீரபூதரான அந்த இந்த்ராதிகளை, ஸர்வகர்மஸமாராத்யராய் ஸமாராதகாபி லித்த பலப்ரதாந ஸமர்த்தராய்ப்படி பண்ணியருளினான்; ஆதலால், அவனே ஸர்வேஸ் வரன். இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாகையாலும், பகவதேகபோகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே இந்த லோகம் பூர்ணமாகையாலும், நீங்களும் எம்பெருமையையே அரப்பப்போஜகராய்க் கொண்டு ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ னென்கிறார்.

ப்ர:—ஸ்ரீமதவதீதகாஸு ஸவூரே ஸமவாநு, “யொயொயாய்யா த துஹதஃ ஹக்ஸுஜயாநி துதாநிவ தி | தஸு தஸு ரவகாஃ ப்ரகாஃ தாக்ரெவ விடியாநி ஹி” || உகா.

கொகவாஸுயீவ | துயொயொயாய்யா ததபூதவஹஸவெபுடெவாடெவகீவ து வாவ’ இதி பாநதேபீஷ்டம். தேவதைகள் தத்பரதந்த்ரைகனென்றதக்கு ப்ரமாணந்தாம் யொய இத்யாதி. “யொயொயாய்யா த துஹதஃ ஹக்ஸுஜயாநி துதாநிவ தி | தஸு தஸு ரவகாஃ ப்ரகாஃ தாக்ரெவவிடியாநி ஹி” இதி தீதாயாஸவூரே. இறுப்பது-கொடுப்பது. தம்முள் எத்த - நிறத்தி - கொள்ளும் தெய்வங்களும் உம்மை உய்யக்கோள் - மறுத்துமவனோடேன்மர், மார்க்கண்டேயனுக்கரியே இத்யாஸ்யாவ்யா. அவனோடே - அவன்பக்கலிலே; கொண்டுபோய் இத்யாஸ்யாவ்யா. அவன்மூர்த்தியா யவர்க்கே - அவனுக்கு ஸாரீரபூதரானவர்களுக்கே. (எ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரங்களை யாப்ரயித்து அபேஷிதங்களைப் பெற்றூரில்லையோவென்னில், அந்த தேவதைகள் ஆப்ரிதரபேஷிதங்கள் கொடுக்கவல்ல ராம்படி பண்ணினான் எம்பெருமானே; அவனை யாப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[இறுக்குமென்று தொடங்கி] - பிந்ருசிகளான அதிகாரிகள் ஸ்வவர்ணஸ்வாப்ரமோசித கர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதங்களைப்பெற்று அதுபவிக்கும்படி ஸ்வாரீரபூதமான தேவதைகளை ஸர்வேஸ்வரன்தானே ஸமாராத்யராகவும் ஆராதகர்க்கும் அபிமதபலங்களைக் கொடுக்க வல்லராம்படியும் பண்ணினான். [மறுத்திருமார்வனென்று தொடங்கி] - அவனழகுக்குத் தோற்று அநந்யப்ரயோஜனரான வைஷ்ணவர்கள் இகழாதே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு பூமியிலே திரண்டார்கள்; அவர்களைப்போலே நீங்களும் எம்பெருமானை அநந்யப்ரயோஜனராய் ஆப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வதேவதாநாயகனாய் ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷரவான க்ருஷ்ணனுடைய பேஷபூதரானவர்கள் லோகத்திலே அதிகராய் வர்த்தியாநின்றார்கள், அவர்களை யாப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

இறுக்கும் - கர்த்தவ்யமாய், இறை - கடமையான நித்யநைமித்திகங்களை, இறுத்து - ஸமர்ப்பித்து, உண்ண - உஜ்ஜீவிக்மைக்காக, எவ்வுலகுக்கும் - நானாருசிகளான ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், தன் - தன்னுடைய, மூர்த்தி - ஸாரீரபேதங்களை, தெய்வங்களாக - தத்தகர்மாராத்யதேவதைகளாக, நிறுத்தினான் - நிறுத்தினவன், அத்தெய்வநாயகன் தானே - ஸர்வதேவதாநாயகனான க்ருஷ்ணன்தானே, (ஆகையால்), மறு - அந்த ஸர்வாதி கத்வஸூசகமான ஸ்ரீவத்ஸத்தை, திருமார்வன் - திருமார்பிலுடையான, அவன்தன் - அவனுக்கு, பூதங்கள் - பேஷபூதரான பாகவதர்கள், கீதங்கள் - நானாகீதங்களை, பாடி - பாடி, ஞாலத்து - ஸாம்ஸாரிகதேவதத்தாலுண்டான, வெறுப்பு இன்றி - விஷாதம் இல்லாதபடி, மிக்கார் - ஸர்வேவாதக்ருஷ்டராய் வர்த்தியாநின்றார்கள்; நீர் - நீங்கள், மேவி - அவர்களைக்கிட்டி, தொழுது - தொழுது, உய் மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரங்களை யாப்ரயித்து அபேஷிதங்கள் பெற்றூரில்லையோவென்ன ;—ரஜஸ்தமஃப்ரகராரயிருக்குமவர்களுக்கு ஆப்ரயணீயராகவும், அபேஷிதப்ரதாராகவும் தேவதைகளைப் பண்ணினான் ஸர்வேஸ்வரனே; ஆனபின்பு, அவனையாப்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண] - ஸ்வவர்ண ஸ்வாப்ரமோசித கர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதங்களைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்க. [எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக] - பிந்ருசிகளான அதிகாரிகளை யுடைத்தான ஸர்வலோகங் களுக்கும், தன் ஸாரீரபூதரான தேவதைகளை ஸமாராத்யராக நிறுத்தினான். “ ஸ்ரீராம ரொஹி ” என்றிருப்பார் தலைவணங்குகைக்காக நிறுத்தினான். [அத்தெய்வநாயகன் தானே]-ஆப்ரயிக்கிறவர்களைஓர் ஆப்ரயணீயரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகன் அவன்தானே. சேதநுடைய குணநுபமாக ஆராத்யராகவும், அபிமதபலப்ரதராம் படியாகவும் பண்ணினான். [மறுத்திருமார்வன்] - மறுவையும் திருவையும் மார்விலே யுடையவென்னுதல், ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்விலேயுடையவென்னுதல். [அவன் தன் பூதங்கள்] - அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலழகிலே தோற்றுத் தாங்கள் உளராயிருக்கும்

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், பகவதபவஹர்ஷத்தாலே பாடி, “ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தோம்” என்னும் வெறுப்பின்றிக்கே பூமியிலே திரண்டார்கள்; நீங்கள் அவர்களோடே கூட அந்நிய ப்ரயோஜனராய்த் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோ னென்னுதல், அவரைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோ னென்னுதல்.

சுடு.—எட்டாம் பாட்டு. ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள சேதநர் குணங் குணமாக ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி இதரதேவதைகளை லோகமடங்கப் பரப்பிவைத்தான்; அவனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோக மடங்கப் பரந்தார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[இறுக்குமித்யாதி] - செய்தபயிருக்குக்கடமையிறுக்குமாபோலே, உந்தாமுடைய புண்யபாபாநுபமாக அவ்வவதேவதைகளுக்குக் கோடுக்கும் த்ரவ்யங்களைக்கேர்த்து ஜீவிக்கைக்காக, எல்லாலோகங்களிலும், தனக்குத் தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி னான்; இவ்வருதுள்ளாரோடு அத்தேவதைகளோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க நியாமகரூ யிருக்கிற தானே. ராஜாக்கள் ஊர்தோறும் கூறுசெய்வார்களை வைக்குமாபோலே. [மறுத் திருமார்வன்] - ஸ்ரீவத்ஸத்தையும் பிராட்டியையுமுடைய மார்வனென்னுதல், ஸ்ரீவத் ஸத்தையுடைத்தான திருமார்வையுடையவனென்னுதல். [அவனித்யாதி] - அவனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே கீதங்களைப்பாடி, “ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கவேண்டாநின்றதே!” என்கிற வெறுப்பின் றிக்கே பூமியெங்கும் பரந்தார்கள். [மேவித்தொழுதுயம்மினீரே] - ஆனபின்பு, நீங்கள் அவர்களைச் சென்றுஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்னுதல், அந்த ஸத்வரிஷ்ட்டரானவர்க

எட்டாம்பாட்டு - இறுக்கும் இத்யாதி. மேச்சொன்னபடியே, பலப்ரதாநஸக்தருமன்றிக்கே, பகவத்ப்ரகாரமான ஆகாரத்தாலே யொழிய ஸ்வதனவ அநுபாஸ்யருமாயிருக்க, இந்த தேவதைகளை ஈஸ் வரன் தான் ஸ்ருஷ்டிப்பானென்? என்ன - ராஜஸராயும் இத்யாதி. சேதநர்குணாகுணமாக - இத் யாதிக்கு - “யக்ஷா க்ஷாஸ்விந்ராஜஸாஃ । வெபுதாநும-ருதயணாஸ்ராமெய்யஜெஹதாஃ லஸாஜநாஃ” இத்யாதியிலே கோக்கு. பாப்பிவைத்தான் - என்றவந்தாம், ஆதையாலேயென்று கூட்டிக்கொள்வது. “மறுத்திருமார்வன்” இத்யாதியைப்பற்ற - அஸாதாரண இத்யாதி. “மேவித் தொழுதுயம்மினீரே” என்றதைப்பற்ற-அவர்களைப்போலே இத்யாதி.

“இறுக்குமிதையிறுத்து” என்று - நித்ய வகமித்திகாதி ரூபேண அவர்களை யாராதிக்கை யைச் சொல்லுகிறது. கடமை - ருணமும், வரியும். புண்யபாபாநுபமாக என்றது - புண்ய வ்ருத்திக்கும் பாபகூயத்துக்குமாக என்றபடி என்னுதல்; அன்றிக்கே, தேவதாந்தர மைஸ்ரயண றேதுவான புண்யபாபாநுருணமாகவென்னுதல். “அத்தெய்வநாயகன்” என்றதுக்குபாவம் - இவ் வருதுள்ளார் இத்யாதி. “நிறுத்தினான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. கூறு செய்வார்கள் - தாந்யாதிகளை விபஜிக்கும் அதிகாரிகள். யணியக்காரரை யென்றபடி. முக்தினவர்த் தத்தில், திருவேன்று - பிராட்டி. த்விதியார்த்தத்தில், திருவேன்கிறது - மார்வுக்கு வ்யேஷணம். திருமார்வ னென்றபடி. கீழேயுங்கூட்டி “பூதங்கள்” இத்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம்-அவனுடைய இத்யாதி, வேண்டாநின்றதே - வேண்டியிருந்ததே. வெறுப்பு - குதளை. “மேவி” என்று - கிட்டியென்னுதல் அந்நிய ப்ரயோஜனராய் யென்னுதல். தொழுதை - பாகவதவிஷயமாதல், பகவதவிஷயமாதல். அத்தெய்வ நாயகன் தானே - இறுக்குமென்றுதொடங்கி, தன்மூர்த்தியை - தெய்வங்களாக - நிறுத்தினான்; ஆகை யாலே அவர்களைவிட்டு - மறுத்திருவென்று தொடங்கி அந்வயம். திருமார்வனவந்தன் பூதங்கள் - திரு

ளோடோக்க நீங்களும் அந்நயப்ரயோஜநராய் ஸர்வேஸ்வரனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோ ளென்னுதல். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மேலித்தோழுதுயம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை
நாவிற்கோண்டச்சுதன் தன்னை ஞானவிதிபிழையாமே
பூவிற்புகையும்விளக்குஞ் சாந்தமும்நீரும்மலிந்து
மேலித்தோழுமடியாரும் பகவரும்மிக்கதுலகே.

ஆ.—(மேலித்தோழுது.) பகவதஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி ப்ரதிபாதகமாய் பரிஸுத்தமான ருக்குக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு பக்திமார்க்கம் தப்பாமே புஷ்பதூப தீபாதுலேபந ஸலிலாத்யபகரணங்களாலே அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து பரிஜநங்களும், பரமபுருஷகுணசேஷத்தாதுபவைகபோகரான திவ்யஜநங்களுமேயாயிற்று இந்தலோகம்; நீங்களும் அப்படியே அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பகவத்பரிசர்ச்சைக போகரான வைஷ்ணவர்களும், அதுக்கு ஸ்ரீமான்றிக்கே தத்ருணைகதாரகரான வைஷ்ணவர்களுமேயாயிற்று இந்த லோகம்; நீங்களும் அவர்களைப்போலே அந்நயப்ரயோஜநராய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[வேதப்புனிதமென்று தொடங்கி] - வேதத்தில் பகவத்ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளில் ருக்குக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் விடாத ஸ்வபாவஞானவனை வேதாந்தங்களில் ப்ரதிபாதிக்கிற பக்திமார்க்கம் தப்பாமே. [பூவில் புகை] - பூவோடுகூடின புகை. மலிவு - மிகுதி. மேலித்தோழுகை - அந்நய ப்ரயோஜ நராய் ஆஸ்ரயிக்கை.

ப.--அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரைக்கைவிடாத அப்ரச்யுதஸ்வபாவனுடைய கைங் கர்பநிஷ்ட்டராலும் குணநிஷ்ட்டராலும் லோகம் மிகுந்தது, அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

வேதம் - வேதத்தில், புனிதம் - ஸ்வரூபகுணவி ப்ரதிபாதகமாகையாலே பரம பாவநங்களான, இருக்கை - ஸ்ரீ புருஷஸூக்தநாராயணவாகாதி ருக் விஸேஷங்களை, நாவில் - நாவிலே, கொண்டு - உச்சரித்துக்கொண்டு, ஞானவிதி - பக்திரூபஜ்ஞாநவிதா நம்பண்ணுகிற ஸர்ஸ்த்ரமர்யாதை, பிழையாமே - தப்பாதபடி, (ஆராதனோபகரணமான), பூவில் - புஷ்பத்தோடுகூடின, புகையும் - தூபமும், விளக்கும் - தீபமும், சாந்தமும் - சாந்துப்படியும், நீரும் - திருமஞ்சனமும், மலிந்து - பூர்ணமாகவுடையாய்க்கொண்டு, அச்சுதன் தன்னை - அப்ரச்யுதஸ்வபாவனு ஸர்வேஸ்வரனை, மேலி - அந்நயப்ரயோஜந

மார்பையுடையான அவனுக்கு ஸேஷபூதானவர்க ளென்றபடி. “கடல்வண்ணன்பூதங்கள்” இத்யாதி ஸ்தலங்களிலும் - கடல்வண்ணனுடைய பூதங்களென்று வடிவத் தத்புருஷருக்க் கண்டுகொள்வது.

ராய்க்கொண்டு, தொழும் - ஸோஷவ்ருத்திமுகத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கும், அடியாரும் - ஸோஷ பூதாரயும், பகவரும் - அவனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குணநுணர்ந்தநலித்தாரான முநி களையும், மிக்கது - மிகவுடைத்தாயிற்று, உலகு - லோகம், (ஆனபின்பு), மேனி - அவர் களைக்கிட்டி, தொழுது-தொழுது, நீர் - நீங்கள், உய்ம்மின்கள் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

இ - ஒன்பதாம்பாட்டில், கைங்கர்யநிஷ்ட்டரும் குணநிஷ்ட்டரும் பூமியிலே புகுந்து ஸம்ருத்தமாக வர்த்தியா சின்றார்கள், நீங்களும் அவர்களோடொக்க ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[மேனி இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராயத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், வேதத்தில் விபூதிவிஷயமாகச் சொன்னவை யன்றிக்கே, பகவத்குணங்களையும் வடிவழ கையும் ப்ரதிபாதிபாதிநின்றள்ள ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளை நாக்கிலே கொண்டு. [அச்ச தன்தன்னை] - அஹ்ருதயமாகச்சொன்னத்தை ஸஹ்ருதயமாக நினைத்து “நத்யுஜெயபு” என்னுமவன். அகலாயப்பாராதே உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு நமுவவிடாதவனை. [ஞான விதிபிழையாமே] - வேதாந்தங்களில் ப்ரதிபாதிக்கிற பக்திமார்க்கம் தப்பாமே. ஞான மென்று - ஜ்ஞாநவிஸேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. [பூவிற்புகையும்] - பூவோடே கூடின புகையையும், ஸமாராத ந்ரவ்யங்களையும் மிகுத்து. [மேலித்தொழுமடியாரும்] - அநந்யப்ரயோஜநராயத் தொழும் கைங்கர்யநிஷ்ட்டரும். [பகவரும்] - அதுக்குக்ஷமான் றிக்கே குணநுபவம்பண்ணும் குணநிஷ்ட்டருமாகக் கொண்டு லோகமடங்க ஸம்ருத்த மாயிற்று. கிடந்தநிடத்தே கிடந்து குணநுபவம்பண்ணும் ஸ்ரீபாதாழ்வாரையும், தொடர்ந்து அடிமைசெய்யும் இளையபெருமானையும்போலே இருக்குமவர்கள். மேலித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பகவத்குணநிஷ்ட்டரும் கைங்கர்யநிஷ்ட்டருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமியெங்கும் பரந்தார்கள், நீங்களும் அவர்களோடொக்க அநந்யப்ர யோஜநராய ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[மேலி இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். [வேதப்புனிதவிருக்கை நாலிற்கொண்டு] - வேதத்தில் அவன்விபூதிவிஷய மாகப் பரக்குமவற்றை யன்றிக்கே, அஸாதாரண விக்ரஹத்திலும் குணங்களிலும் ஸ்வரூபத் திலுமாகப் பரந்திருக்கிற ஸ்ரீபுருஷ ஸூக்தாதிகளை நாக்கிலேகொண்டு. [அச்சதன்தன்னை] - இவர்கள் நாலிலேகொண்டு அஹ்ருதயமாகச் சொன்னால் அதை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு

ஒன்பதாம்பாட்டு - மேலி இத்யாதி. பகவத்குணநிஷ்ட்டரும் என்றது - “பகவரும்” என் றத்தைப்பற்ற. கைங்கர்யநிஷ்ட்டரும் என்றது - “அடியாரும்” என்றத்தைப்பற்ற. பூமியெங்கும் பரந்தார்கள் என்றது - “மிக்கதுலகு” என்றத்தைப்பற்ற. “மேலித்தொழுது” இத்யாதியைப்பற்ற- அநந்யப்ரயோஜநராய் இத்யாதி.

புனிதவிருக்கை - பவித்ரமான ருக்குக்களை. பவித்ரத்வம் - அஸாதாரண விக்ரஹாதி ப்ரதிபாதகமானவற்றுக்கே என்று தருத்து. மேலே “ஞானவிதி” என்று - ஜ்ஞாநவிஸேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகையாலே, “நாலிற்கொண்டு” என்று - அஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகை அடியார்க் கும் பகவர்க்கும் விருத்தமானையாலே, “வேதப்புனிதவிருக்கைநாலிற்கொண்டு” என்றத்தை - “அச்ச தன்தன்னை - மேலித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள்” என்று உபதேஸவிஷயமாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஸேஷமாக அங்வயிப்பது. கீழேயுங்கூட்டி, அச்சதஸப்பதத்துக்கு - நவ்யூவயத் துஷ்யுதஃ என்கிற வ்யுத்தி யிலே கோக்காகஅர்த்தம்-இவர்கள்நாலிலே இத்யாதி. “மகிஸுஜ்ஞாநவிஸேஷஃ” என்றத்தைப்

“தத்யஜெயத்” (நத்யஜெயம்) என்னுமவன். [ஞானவிதிபிழையாமே] - ஞானமென் கிறது - ஜ்ஞானவிசேஷமான பக்தியை. பக்திபலாத்க்ருதமான க்ரியைகளி லொன்றும் தப் பாமே. [பூவில் இத்யாதி] - பூவோடேகூடினபுகை தொடக்கமான ஸமாராதநோபகரணங் களை மிகுத்துக்கொண்டு அவனைவிடாதே நின்று அடிமைசெய்யுமவர்களும், குணநுஸந்தாநத் துக்கு அவ்வருகொன்றுக்கு கடிமரன்றிக்கேயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், மிக்கது லோகம். (தொடர்ந்தடிமைசெய்யும்) இளையபெருமானையும், (கிடந்தலிடத்தேகிடந்து குணநுபவம் பண்ணும்) ஸ்ரீபரதாழ்வானையும்போலே இருப்பாரேயாயிற்று லோகமடைய; நீங்களும் மேவித்தொழுதுயம்மின். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மிக்கவுலகுகள்தோறும் மேவிக்கண்ணன் திருமுர்த்தி
நக்கபிரானே அயனுமிந்திரனும்முதலாகத்
தேர்க்கவமரர்குழாங்கள் எங்கும்பரந்தனதொண்டிர்
ஒக்கத்தொழுகின்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லையே.

ஆ.—(மிக்க.) சதுர்முகபசுபதிஸுதமகப்ராப்ருதி ஸமஸ்ததேவநிகரங்களும் பரமபுருஷஸமாஸ்ரயணத்தாலே லப்தலோகாதிபத்யரானார்கள்; ஆனபின்பு, நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை யாஸ்ரயிக்க வல்லிக்கோளாகில், இக்கலியுகமொன்று மில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நீங்களாராதிக்கிற தேவதைகளும் எம்பெருமானை ஸமாஸ்ரயித்துத் தந்தாமுடைய பதங்களைப்பெற்றது, நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை யாஸ்ரயித்துப் பிழையுங்கோ ளென்கிறார்.

[மிக்கவென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதாகணங்கள் விலகஷண மான திருமேனியையுடைய க்ருஷ்ணனை ஆஸ்ரயித்து ஸம்ருத்தமான லோகங்கள் தோறும் தங்கள் ஐஸ்வர்யங்களால் விஸ்த்ருதமாயின. [ஒக்கவென்று தொடங்கி] - அவர் களைப்போலே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிக்க வல்லிக்கோளாகில் கலியுக ப்ரபுத்தமான ஸகல தோஷங்களும் நீங்கும்.

பற்ற-ஜ்ஞானவிசேஷமான இத்யாதி. விஶீபத உகிவிஶி; என்கிற வ்யுத்பத்தியிலே கோக்காகவர்த்தம் லகி லமலாதுக இத்யாதி. அதாவது - விஶீபத உகிவிஶி; என்று - ஆராதனாபமான கர்மங் களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “பூவில்” என்றது - த்ருதியையாய், பூவோடே என்றபடி. பகவா - பகவான்கள். ஜ்ஞானாதிகர் இத்யர்த்தஃ. அவர்களாகிறார் - குணநிஷ்ட்டர். மிக்கது - ஸம்ருத்தமாயிற்று. லோகம் - மிக்கது என்றவ்யம். இளையபெருமான் கைங்கர்யநிஷ்ட்டர், ஸ்ரீபரதாழ்வான் குணநிஷ்ட்ட டர். ஞானவிதிபிழையாமே யென்று தொடங்கி, மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும் - உலகு-மிக்கது; அவர்களோடொக்க-வேதப்புனிதவிருக்கை காலிற்கொண்டச்சுதன் தன்னை - மேவித்தொழுதுயம்மினீர் கள் இத்யவ்யம். கீழிற்பாட்டுக்களிற்போலே, இப்பாட்டிலும் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தொழுதென்ற பகடத்திலே; வேதப்புனிதவிருக்கை காலிற்கொண்டு - ஞானவிதிபிழையாமே பூவிற்புகையுந் தொடங்கி, அச்சுதன் தன்னை - மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும் - மிக்கதுலகு; அவர்களை - மேவித்தொழுதுயம் மினீர்கள் என்று அவ்வயம். (க)

ப.—அந்தரம், இப்படி ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸேஷபூதரான பாகவதருடைய ஆஸ்ரயணியதையைப் ப்ரதிபாதித்து, இப்பாட்டில்-ப்ரயோஜனாந்தரார்த்தமாக தேவதாந்தரங்களை யாஸ்ரயிப்பாசைக்குறித்து; அவனை யாஸ்ரயித்து தேவதைகள் அபிலஷிதபதங்கள் பெற்றவோபாதி நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிப்புகளாகில், உங்களுடைய புத்திபேதஜேதுவான காலதோஷமில்லை யென்கிறார்.

நக்கன் பிரானோடு - நக்கனான ஸர்வானோடேகூட, அயனும் - ப்ரஹ்மாவும், இந்திரனும் - இந்த்ரனும், முதலாக - முதலாக, தொக்க - திரண்ட, அமரர்குழாங்கள் - தேவதாஸமுஹங்களானவை, கண்ணன் - ஸர்வாபாஸ்ரயபூதனான க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - ஸ்ரீமத்தான, ஸூர்த்தி - விக்ரஹத்தை, மேவி-ஆஸ்ரயித்து, மிக்க - போக்யபோகோபகராணதிகளால் ஸம்ருத்தமான, உலகுக்கள்தோறும் - லோகங்கள்தோறும், எங்கும் - ஸர்வதா, பார்தன - விஸ்தீர்ணமான ஸம்பத்தையுடையரானார்கள்; தொண்டர் - இதர புருஷார்த்த சபலரானவர்களை! ஒக்க - நீங்களுமவர்களோடொக்க, தொழ - அவனையே தொழ, கிற்றிராகில் - வல்லிகோளாகில், கலியுகம் - (உங்களுக்குத் தேவதாந்தரப்ராயணபுத்யபகர்ஷஜேதுவான) கலியுகதோஷம், ஒன்றும் - ஒன்றும், இல்லை-இல்லை. கலியுகத்தில் பாகவதர்ச்சகஸிமுகராய்ப்படி பாஷண்டோபஹதராயிதே ஜகங்க ளிருப்பதென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நீங்களாராதிக்கிற தேவதைகளும் அவனை யாஸ்ரயித்துத் தந்தாமுடைய பதங்களைப் பெற்றது, நீங்களும் அவர்களைப்போலே அவனை யாஸ்ரயித்துப் பிழைபுகோ ளென்கிறார்.

[கண்ணன் திருமூர்த்தியை - மேவி] - க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தைப்பொருந்தி யாஸ்ரயித்து. [நக்கபிரான் இத்யாதி] - பிரானென்று - ஸ்வகோஷடிப்ரஸித்தி. தொக்க-திரண்ட. மிக்க வுலகுகள் - ஸம்ருத்தமான லோகங்கள். ப்ரஹ்மாதொடக்கமாகத் திரண்டதேவதா ஸமுஹங்கள் ஸம்ருத்தமான லோகங்கள் தோறும் தங்களுடைய ஐஸ்வர்யத்தாலே விஸ்த்ருதரானார்கள். [தொண்டர்] - தேவதாந்தரஸேஷபூதரான நீங்கள். நீங்களும் அவர்களைப் போலே ஆஸ்ரயிப்புகளாகில் கலியுகப்ரயுக்தமான ஸ்கலதோஷங்களும் நீங்கும். தொக்க அமரர்குழாங்கள் - மிக்கவுலகுகள் தோறும் - எங்கும் பார்தன.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிற இத்தை நீங்களும் செய்திகோளாகில், யுகப்ரயுக்தமான தோஷங்களும் போமென்கிறார்.

[மிக்க இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்கும் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை ஸாம்பாஸ்ரயமாகப்பற்றி. [நக்கன் இத்யாதி] - ருத்ரனோடே ப்ரஹ்மா

பத்தாம்பாட்டு - மிக்க இத்யாதி. “நக்கபிரானோடு” என்ற தொடங்கி, ‘அமரர்குழாங்கள்-கண்ணன் திருமூர்த்தி - மேவி’ என்றத்தைப்பற்ற-நீங்கள்ஆஸ்ரயிக்கிற இத்யாதி. நீங்களும் செய்திகோளாகில் என்றது - “ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில்” என்றத்தைப்பற்ற. “கலியுகமொன்றுமில்லை” என்றத்தைப்பற்ற - யுகப்பாயுக்தமான இத்யாதி.

“கண்ணன் திருமூர்த்தி - மேவி” என்றவயிப்பது. மேவுகை - சபாஸ்ரயத்வேகப்பற்றுகை. “தொக்க” - திரண்ட. பஹுவசகத்தோடேகூட்டி “எங்கும் பார்தன” என்றதுக்கு விவரணம் - விபூதி விஸ்தாரத்தையுடையரானார்கள் என்ற “தொண்டரொக்க” இத்யாதியைப்பற்ற - அப்பாற்பத இத்

வும் இத்தரணும் இவர்கள் தோடக்கமாகத் திரண்ட தேவதா ஸமுஹங்க ளோங்குமொக்கப் பாரந்து விபூதீவிஸ்தாரத்தை யுடையராளுர்கள். அப்ராப்த விஷயத்தே தோண்டேபட்டே - திரிகிற நீங்கள் அவர்களோடொக்க ஸர்வேஸ்வர ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணப்பெழில், உங்கள் தோஷம் போகையேயன்றிக்கே யுகப்ரயுகத்தோஷமும் போமென்கிறார். (க0)

பதினோரம்பாட்டு.

கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள்செய்யும்
மலியஞ்சுடரோளிமுர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன் தன்னைக்
கலிவயல்தேன்னன்குருகூர்க் காரிமாறன்சடகோபன்
ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்குமே.

ஆ.—(கலியுகம்.) ஸ்வாஸ்ரிதர் அபேஷித்தால் கலியுகத்தையே க்ருதயுகமாக்கி ய்ருளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, வைஷ்ணவத்வ விரோதி ஸகலவிரோதங்களையும் போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சுற்றார்க்கு தேவதாந்தாங்களிலுண் டான பாத்வஜ்ஞாநமும் எம்பெருமான் பக்கலுண்டான ப்ரயோஜனாதர பாத்வமாகிற மாஸதேதாஷமும் போமென்கிறார்.

[கலியுகமென்று தொடங்கி] - தன்னுடையார்க்கு கலியுகதோஷம் ஒன்றும் தட்டாதபடி அருள்செய்யும் ஸ்வபாவனாய், மிகவும் விலகாது தேஜோரூபமான திரு வடிவை யுடையனாய், அத்யாஸ்சர்யகுண சேஷ்டிதனுன க்ருஷ்ணனை. [கலிவயல்] - ஸம் ருத்தமான வயல். [ஒலிபுகழ்] - வ்யக்தமாக பகவத்குணப்ரதிபாதகமாகை.

ப.—அசந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, அப்யஸித்தவர்கள் நெஞ்சில் ஸகல மாஸிஸ்யமும் அறுக்குமென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தன் - தனக்கு, அடியார்க்கு - அஸாதாரணஸேஷபூகரானவர்களுக்கு, கலி யுகம் - கலியுகதோஷம், ஒன்றும் - ஒன்றும், இன்றிக்கே - தட்டாதபடி, (ஸ்வவிஷயஜ் ஞாநப்ரேமவ்ருத்திகளை), அருள் - தன்னருளாலே, செய்யும் - கொடுக்கையாலே, மலி யும் - அபிவ்ருத்தமான, சுடர் - ப்ரகாசத்தையுடைத்தான, ஒளிமுர்த்தி - தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய், மாயம் - ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை, பிரான் - அவர்களை யதுபவிப்பிக்குமுபகாரகனுன, கண்ணன்தன்னை - க்ருஷ்ணனைப்பற்ற, கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - ஸயலையுடைத்தாய், தென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ஸ்லாக்ய மான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், காரி - ஜகதவைலக்ஷண்யத்தையும்,

யாதி. தோண்டேபட்டு - அடிமைப்பட்டி. உங்கள் தோஷம் போகையே இப்பாதிக்குக் கருத்த - நீங் கள் பாகவதர்களானால் உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே யுகப்ரயுகத்தோஷமும் போமென்கை. யுகப்ரயுகத் தோஷம் - கலியுகப்ரயுகத்தோஷம். தொண்டர், நக்கபிரானென்று தொடங்கி, குழாய்கள் - கண்ணன் திருமுர்த்தி - மேலி - மிக்கவுலருகந்தோறும் - எங்கும்பார்த்தன; ஆகையாலே நீங்களும் - ஒக்கத்தொழி நிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை இப்பவ்யடி. (க0)

மாதன் - குலவைகளுள் பத்தையுமுடையான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், ஒளி - ஸுப்ரஸித்தமான, புகழ் - பகவத்குணப்பாதையையுடத்தான, ஆபிரத்து - ஆபிரந்திருவாய்மொழியில், இப்பத்து - இப்பத்தும், உள்ளத்தை - அப்பவிரத்தவர்கள் செஞ்சை, மாக - (பகவதணாம் ப்ரதிபத்திருபமாயும், அதுக்கடியான பகவதுத்கர்ஷாதி ஸங்காருபமாயும், தேவதாந்தரபாத்வ ப்ரதிபத்திருபமாயும், ப்ரயோஜனாந்தர ப்ராவண்ய ரூபமாயுமுள்ள) மாக, அதுக்கும் - அதும்படிபண்ணும். இது அறுசொசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்பவிரத்தார்க்கு இதுதானே இதர பாத்வஜ்ஞாந்தத்துக்கும் ப்ரயோஜனாந்தரபாதைக்கும் அடியான மாகஸ தோஷத்தைப் போக்கு மென்றிரார்.

[கலியுகமித்யாதி] - தன்னடியார்க்குக் கலியுகமொன்றும் தட்டாதபடி அருள் செய்யும். காட்டுக்கிட்ட நினைப்பகற்றிதே அந்தப்புரத்துக்கிடுவது. “கௌக்யதபுமம் தவ்யு”, “கவ்யு கௌக்யிதம் ஜகய்யு”, “கொகொபடியுவிதவ்யுல்யுத”. [மலியும் சடரோளிமுத்தி] - மிகவும் விலகலுண்டேஜாருபமான வடிவையுடையவன். அருளாதே அகாதரிக்கெனும் விடவொண்ணாத வடிவு. அருள் செய்தது அவ்வடிவுதானேயாயிற்று. அத்பரஸ்சர்வ குணசேஷத்தங்களை யுடைய க்ருஷ்ணனை. [கலிவயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [ஒளிபுகழ்] - பகவத்குணங்களை வ்யக்தமாக ப்ரதிபாதித்த இப்பத்து. [உள்ளத் தைமாகறுக்குமே] - அந்தக்காணதோஷத்தைப் போக்கும். அதாவது—தேவதாந்தரங் களில் பாத்வ ஸங்கை, பகவத்பாத்வத்தில் அபிஸங்கை, புதிவைஷ்ணவ விஷயத்தில் ஸஜா தியபுத்தி, அபாகவதணம்ஸ்லேஷம், ப்ரயோஜனாந்தரபுத்தி, இப்படிப்பட்ட அந்தக்காண தோஷங்களை யறக்கும்.

நடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குத் தேவதாந்தரங்கள் பக்க ளுண்டான பாத்வஸங்கையும், எம்பெருமான்பக்கல் ப்ரயோஜனாந்தரபாதையுமான மாகஸ தோஷம் போ மென்றிரார்.

[கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே] - “கௌக்யதபுமம் தவ்யு” (கலெளகீகூத யுகம்தஸ்ய) என்கிறபடியே, கலிதோஷங்க ளொன்றும் வாராதபடியாகத் தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும். காட்டுக்கிட்ட வங்க மல்லவிறே அந்தப்புரத்துக்கிடுவது. [மலியும் சடரோளி முத்தி] - அருள்செய்யாதோழிந்தானும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. சடரோனும், ஒளி பெண்ணும் - பரியாயமாய், இரண்டாலும் - மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. மலிதல் - நிறைத

ப்ர:—(கலியுகமொன்று மின்றிக்கே)—“கௌக்யதபுமம் தவ்யு, கலிவ்யுல்யு க்யுதபுமமே | பவ்யுலெகலிமொலிஞா கயுடபெ பவ்யுநாவுதா”.

நினைம் - கலியுகம் இதுயாதி. “இப்பத்து உள்ளத்தைமாகறுக்கும்” என்றத்தையுத்த-இத் திருவாய்மொழிகற்றர்க்கு இதுயாதி.

கலிவிலாமல் போமெனென்ன, கௌக இதுயாதி. “கௌக்யதபுமம் தவ்யு கலிவ்யு ல்யு க்யுதபுமமே | பவ்யுலெகலிமொலிஞா கயுடபெ பவ்யுநாவுதா”.

ஸர்வர்க்கும் கலியுகமாலிருக்க, அடியார்க்கு அந்ததோஷமொன்றும் வாராதபடி அருள்செய்யும்படி எப்படி யென்ன-நாட்டுக்கே இதுயாதி. அஃகம் - அங்கம். மூல்யதாமித்யர்த்தம். சடரோளி - மிக்க தேஜஸ் வென்றத்தையிருக்க, “மலியும்” என்றபதம் வ்யர்த்தமன்றோ வென்ன, மலிதல் இதுயாதி அப்போது, “சடரோளி - மலியும் - முத்தி” என்றவயம். “பிரான்” என்றது - குணசேஷத்தங்களை யால்

லாய், மிக்கதேஜஸ்ஸாலே நிறைந்த வடிவேன்றபடி. [மாயித்யாதி] - ஆய்சர்யமான குணசேஷிதங்கையுடைய க்ருஷ்ணனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [கலிவயலித்யாதி] - கலியென்று - மிகுக்குக்கும், ஆரவாரத்துக்கும் பேர். இவற்றால் - பூஸாரத்தைச் சொல்லுதல்; நவேது, அறுப்பது, உழுவதாய்ச் செல்லுகிற ஆரவாரத்தைச் சொல்லுதல். இப்படிப்பட்ட வயலையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருநகரியில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த, ப்ராஸித்தமான புகழையுடைத்தான ஆயிரத்திலும், இந்தப் பத்தும்; தேவதாந்தரங்கிளபக்கல் பரத்வஸங்கைபண்ணுதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்பக்கல் ஸஜாதீயபுத்தி பண்ணுதல், “அபாகவதஸஹவாஸம் கன்று” என்றிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷித்தல் செய்கையாகிற மாநஸதோஷங்களைப் போக்கும். (கூக)

நிதர்க்கு அதுபலிப்பிக்கும் உபகாரகனென்றபடி. மிகுக்கு - பூஸாரம். அருளிச்செய்தவென்று அர்த்த வரித்தம். ஒலி - ஸப்தம். அதாவது - ப்ராஸம்ஸையாய், ப்ராஸித்தியைக் காட்டுகிறது. பரத்வஸங்கையும், ஸஜாதீயபுத்தியும், “அபாகவதஸஹவாஸம் கன்று” என்றிருக்கையும், ப்ரயோஜநாந்தரத்தை யபேக்ஷித்தல் செய்கையுமாகிற மாநஸதோஷங்களைப் போக்குமென்றது - “கண்ணனல்லாத்தெய்வமில்லை”, “தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தம்”, “ஊழிபெயர்த்திடும்கொன்றே”, “சிந்தையைச் சென்றிற்றத்தியே” இப்பாதிபதங்கள் இத்திருவாய்மொழியிலே யிருக்கையாலே என்று கண்டுகொள்வது. மாசென்று - அழுக்காய், அத்தாலே தோஷம் சொல்லுகிறது. கலிவயல் என்று தொடங்கி, சுடகோபன் - கலியுக மொன்று மித்யாரப்ய, அருன்செய்யும் - சுடரொளி மலியும் - மூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணந்தன்னை, சொன்ன - ஒலிபுகழித்யாரப்ய அங்வய. சொன்னவென்று - அத்யாஹாரப்ய. சுடகோபனொலிபுகழா பிரமென்றதற்கு - “ஆழ்வாருடையதாய்ஸுப்ராஸித்தமான பகவத்குணப்ரதையையுடைத்தான வாயிரம்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். உள்ளத்தைமாசறுக்கும் - நெஞ்சை மாசறுப்படிபண்ணும்.

“கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா” என்று - ப்ராணவோக்த அந்யார்ஹஸேஷத்தையும், “அவர்களை, சென்றுதொழுதுய்யமின்” என்று - கமஸ்வினர்த்தமான ததீயஸேஷத்தையும், “சிந்தையைச் சென்றிற்றத்தி” என்று - த்ருதீயபதவித்தமான ஐய்வர்ய கைவல்ய வ்யாங்குத்தமான புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே, “மாசறுக்கும்” என்கிறவிடத்திலே - பதத்யார்த்தமும் சொல்லுகிறது.

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி:—சூத்திராவபேச விலவெஸூரிகாவ வுஜ்ஜாரஸுவெஷவஸுஜிவிஸரியுரிநடி. சூவொகயந் கதிகிதலம் கவிநாவ்ய யுஷ்யரிஸாவஸுஜிஷஸிஷுஷி ருநிஷிபுத்யெ||

த்ரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்தாவலி:—வாயொயிபுளவகாநள வாரஸதௌவலிகாவஜுதள ஞாத்யூலாவெ வெகாணகெயு வகூபுஹரண வஸிதா ஞெவதா வூவநாடிள | வூநாஜிவாவநெயொ வாகவநிபரிதெ வவபு கடுஷுஜூலாவெ நித்யாவஸெஷவஸெஷெஜுதடிவஸரிநம் பூவகூபுஷம் ஸா ரி||

திருவாய்மொழி } பொலிகபொலிகவென்றுபூமகள்கொண்டொண்டர்
நூற்றந்தாதி. } மலிவுதனைக்கண்டுகந்துவாழ்த்தி—யுலகில்
திருந்தாதார்தம்மைத்திருத்தியமாறன்சொல்
மருந்தாகப்போகும்மனமாக.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸாரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸாரணம், சிவன் திருவடிகளே ஸாரணம்.

முன்றந்திருவாய்மொழி—மாசறுசேர்தி : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(மாசறுசேர்தி.) இப்படி ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யாத் யநவதிக கல்யாண குணவிபூஷிதனாயிருந்த எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்ரேஷிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெருதே சிரகாலம் அவஸந்நையாயிருந்தா னொருபிராட்டி, தன்னுடைய வ்யஸநத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே “மடலூர்ந்தாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்ரேஷிக்கவேணும்” என்று மனோரதித்து மடலூருகையிலே வ்யவஸிதையாயிருந்த விடத்தில், இவளுடைய தோழி யானவள் “நீ ஆசைப்படுகைக்கிடான ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்கள் அவனுக் குண்டோ? உண்டானால்தான் அவனை யுத்திர்ய மடலூருகை யுத்தமோ? இவ்வுரெல் லாம் உன்னைப்பழிசொல்லாதோ?” என்ன;—

ஒ.—முன்றந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் - வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக்கண்டு மங்களாஸாஸநப்பண்ணியும், ஸம்ஸ்யாநரைத்திருத்தியும் சென்ற லாவவ்ருத்தி பர்யவஸித்தபின்பு எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகளிலே தோற் றப்பழையபடியே பாஹ்யஸம்ஸ்ரேஷாபேகைஷபிறந்து அது கைவராமையாலே அவஸந்ந ராய்; எம்பெருமான் மேல்விழவும், தம்மோடே கலந்தால் “அவனுடைய குணங்களுக்கு க்லாசி பிறக்கும்” என்று பார்த்து அகலும் ஸ்வபாவரான ஆழ்வார், தம் ஸ்வரூபத்துக் குப் போராதபடி “வழியல்லாவழியேயாகிலும் எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்ரேஷிப் போம்” என்று தமக்குப்பிறந்த தஸாவிபாகத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானைப் புணர்ந்து பிரிந்தா னொரு பிராட்டி தன்னாற்றாமையாலே எல்லாரும் இகழும்படி தன்னுடைய குடிப்பிறப்பையும் பந்துக்களையும் தோழிமாரையும் மற்று முள்ள மர்யாதைகளையும் பாராதி மடலூர்ந்தாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்ரேஷிக்க யிலே அத்யவஸிக்க, இத்தையறிந்த தோழியானவள் “இதுகாரியமன்று” என்று கற் பிக்க, அவளுக்குத் தன் தஸையை யறிவித்து மடலூருகை தவிரே னென்கிறாள். * ஏறுருமிறையோனில் - தான்முடியப் பார்த்தாள், இத்திருவாய்மொழியில் - அவன் ஸ்வரூபத்தை யழிக்கப் பார்க்கிறாள்.

ப.—முன்றந்திருவாய்மொழியில், கீழ் அதுஸந்தித்தபாகவதேதாத்கர்ஷதேஹது வான பகவதுத்தகர்ஷத்தையும், குணவிக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தையும் அதுஸந்தித்து, அவனுடைய ஆலோகாலாபாதி முகத்தாலே ஸம்ஸ்ரேஷித்து அதுபவிக்மைக்கு ஆசைப் பட்டு அது கிடையாமையாலே, ஆஸாஜநகமான ஆபிரூப்பாதிஸயத்தையும், அவயவ விஸேஷவைலக்ஷண்யத்தையும், ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகமான பாலசேஷ்டிதத்தையும், அபிரிவேஸாவர்த்தகத்வத்தையும், அநந்யார்ஹதாபாதி கத்வத்தையும், ஆகர்ஷகத்வ ஸ்வ பாவ யோகத்தையும், ஆஸத்திஹேதுவான அர்ணவஸாபித்வாதிகளையும், அகிலவிரோதி நிவர்த்தநத்தில் அநாயாஸத்தையும், உத்துங்கதேஸ வாஸித்வத்தையும், அஸாதாரணசிஹ்ந யோகத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம் விஸரிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் தமக் குப்பிறந்த அபிரிவேஸாதிஸயத்தாலே, “இரண்டு தலைக்கும் அநதுரூபமான ஸ்வப்ரவ் ருத்திவிஸேஷத்தாலேயாகிலும் ப்ராபிக்கக்கடவோம்” என்கிற த்வராதிஸயத்தால் தமக் குப் பிறந்த வ்யவஸாயவிஸேஷத்தை அந்யாபதேஸ முகத்தாலே, நாயகனான ஸர்வரோடு கலந்து பிரிந்தா னொருநாயகி தத்ப்ராப்த்யபிரிவேஸா த்வரையாலே, தன்குடிப்பிறப்புக்கும் பெண்மைக்கும் அநதுரூபமாம்படி “அவனுடைய மெய்ப்பாட்டை யழித்து மடலூர்ந்

யோபாதி. “ அநீதிசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ” என்று பிறரைத்திருத்தினவர், “ நீர்செய்யப்பார்க்கிற இது அநீதி, அதைத்தவிரும் ” என்று பிறர் திருத்தவும் திருந்தாபடியானார். பிறரை ஹகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராக்குக்கைக்குத் திருத்துகிற இவரை, “ ஹகவத்ப்ரா வண்யமாகாது ” என்று திருத்தப்பார்த்தால் திருந்தாரிறே.

அன்றிக்கே, “ ஏறாளுமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்று அலாபத்தாலே கூப்பிடும் தம்மோடொக்கக் கூப்பிடுகைக்குத் துணைதேடி லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அனுஸந்தித்தவிடத்து, நாம் ஹகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமாபோலே அவர்கள் இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணரா யிருக்கிற படியைக்கண்டு, அவர்கள் அநர்த்தத்துக்கு நோந்து அவர்களுக்கு ஹகவத்ப்ரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்தி, “ இவர்களிலே ஒருவனாயிருக்கிற என்னை, இவர்களையும் திருத்தும்படியாக்ருவதே ஸர்வேஸ்வரன் ” என்று அவன் தமக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரித்து, நாம் திருத்தத் திருத்தின ப்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாஸாஸகம்பண்ணி, இப்படி பரஹிதத்துக்கு வேண்டுவே தெல்லாம் செய்து கையொழிந்தபின்பு பழைய தம்மிழுவே தலையெடுத்து, “ வழியல்லாவழியேயாகிலும் கிட்மேத்தனை ” என்னும்படியான விடாய் பிறந்து மடலெடுக்கையிலே யொருப்பட்டுச் செல்லுகிறது - இந்தத்திருவாய்மொழி. ஓரோ விஷயங்களிலே ஓரோருத்தர்க்கு ஸங்கமுண்டானால் அவ்விஷயங்கள் கிடையாவிட்டால் “ அவை இப்போதே பெறவேணும் ” என்னும்படியான த்வரைபிறந்தால், பின்னையவை யிருந்தவிடங்களிலே புனைகுழந்து புறப்படவேண்மும்படியா யிருப்பதொரு ஸாஹஸத்தைப் பண்ணிப் புறப்படவிடத்தே முகத்திலே விழிப்பாரைப்போலே, “ அத்தலைக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும் முகத்திலேவிழிக்குமத்தனை ” என்று ஸாஹஸத்திலே யொருப்பட்டு, தமக்கு இவ்வளவாகப் பிறந்த தலையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

ஹதிகள் பண்ணுதே மடலெடுக்கிறதென்னென்ன - மடலெடுக்கையாவது இத்யாதி. துதப்ரேஷணத்தைப்பற்ற நிஷித்தமாய் அவற்றிலும் காயகரமாகையாலே மடலெடுக்கிறோம் என்று கருத்து. துதப்ரேஷணதிகள்போலன்றிக்கே ஸாஹஸப்ரவ்ருத்தியுமாய், அல்ப பலமுமாயிருக்கமென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-பொருட்டென்று தொடங்கி. “ தத்வஸ்யஸுஷுபஸம்ஹவெசு ” என்றிருக்கிற இவர் அநீதியிலே ப்ரவர்த்திக்கிறதென் ? என்ன, ஸ்வாபதேஸத்திலே பரிஹாரம் - பிறரை இத்யாதி.

ஏறாளுமிறையோனோடே ஸங்கதியாக ஸங்கத்யந்தரம்-அன்றிக்கே இத்யாதி. சிழிற்றிருவாய்மொழி யோடே ஸங்கதி அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து - “ மல்யும்சுடரொளிமூர்த்தி, மாயப்பிரான, கண்ணன் தன்னை ” என்கிற மூன்றவ்ஸேஷணத்தையும், “ மாசறுசோதி, ஆசறுசேவனை, ஆதிமூர்த்தியை ” என்கிற பதங்களாலே அதுபாஷிக்கையாலே. ஏறாளுமிறையோனோடே அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து - “ நாயி, எனைநாயேயுதி ”, “ முன்செய்யமரமையிழந்து ” இத்யாதிகளைக் கடாஷித்து. தம்மோடொக்க இத்யாதி-கண்ணாதாரில் ப்ரமேயம். அவர்ஐக்கு இத்யாதி - ஒன்றுத்தேவிலே ப்ரமேயம். இவர்களிலே இத்யாதி-கையாரசக்கரத்தில் ப்ரமேயம். நாம்திருந்த இத்யாதி-பொலிகவில் ப்ரமேயம். கையொழிந்த பின்பு - திருத்துகிற கார்யமானபின்பு. பழையதமிழுவேயென்றது - ஏறாளுமிறையோனில் இழுவே யென்றபடி. வழியல்லாவழியே யாகிலும் என்றது - அத்தலையாலே பெறுகையன்றிக்கே ஸாதகா துஷ்டாந்தைப் பண்ணியாகிலு மென்றபடி. மடலெடுக்குமது ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திவ்ஸேஷ மென்னு மதுக்கு - “ மடலெடுக்கையாவது ” இத்யாதி வாக்யத்திலே ஒருத்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்து, த்ருஷ்டாந்தாந்தம்-ஓரோவிஷயங்களிலே இத்யாதி. அவை - விஷயங்கள். ஒரு ஸாஹஸத்தைப்பண்ணி யென்றது - அக்கிப்ரேஷணத்தைப்பண்ணி யென்றபடி. முகத்திலே விழிக்குமத்தனை என்றது - “ துமுறவல் தொண்டைவாய்ப்பிரானை ” என்கிறவிடத்தைக் கடாஷித்து.

“அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார் மடலெடுக்கக்கடவர்கள்” என்று ஒன்றுண்டு தமிழர் சொல்லிப்போருவது. அதாவது - “த-ஆயுசீலவயெய் வுதாடி” (துய்யசீலவயோவ்ருத்தாம்) என்று சீலத்தாலும் வயஸ்ஸாலும் அபிஜநத்தாலும் வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் குறைவற்றிருப்பன இரண்டு விஷயமாய், அதுதன்னில் “அறிவு, நிறைவு, ஒர்ப்பு, கடைப்பிடி” என்றாற்போலே சோல்லுகிற நாயகலக்ஷணங் கள் நாயகனுக்கும் உண்டாய், “நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு” என்றாற்போலே சோல்லுகிற நாயகியுடையலக்ஷணங்கள் நாயகிக்கும் உண்டாய், இப்படி இரண்டுதேலையும் குறைவற்று இவர்கள் தாங்கள் ப்ராப்தயௌவநருமாயிருக்க; இவர்களைப் புறம்புகட்டி வாரின்றிக்கேயிருக்க, யாத்ருச்சிகமாக அவனும் “வெட்டைக்கு” என்று புறப்பட்டு, இவளும் “பூக்கோய்துவீளையாட” என்று உத்யாநத்திலே புறப்பட, அவ்விடத்திலே தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் கண்கலவியுண்டாய், சிலரடியாகவந்த ஸம்ஸ்லேஷ மல்லாமையாலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாகப் பிரிந்து, குணதிகவிஷயமாகையாலே இரண்டுதேலைக்கும் ஆற்றமைவிஞ்சி, ஒருதலையை யொழிய ஒருதலைக்குச் செல்லாமைபிறந்து,

உல்லோகமாகச் செல்லப்போகாதே, மடலெடுக்கை ஸாஸ்த்ரவிர்த்தமோடுமென்ன-அபிமத விஷயத்தை இப்பாதி. ஸமயவிர்த்தமென்றபடி. “பிரிந்தாற்றமாட்டாதார்” என்னைக்கு, பிரிவு ஸம்ஸ் லேஷபூர்வமன்றோ; அந்த ஸம்ஸ்லேஷம்வருகைக்கு ஹேதுவெது, பிரிவு வருவானென்? பிரிந்தால் ஆற்றமை வருகைக்குத்தான் ஹேதுவேதென்ன - அதாவது இப்பாதி. யாத்ருச்சிகஸம்ஸ்லேஷமாகையாலே பிரிவு விளைந்தது, குணதிகவிஷயமாகையாலே ஆற்றமை விளைந்த தென்றபடி. ‘த-ஆயு சீலவயெய் வுதாடி’ த-ஆயுசீலவயெய் வுதாடி. ராவவொஹபுதிவெடுவெஹீந்தென யலிலிவெகக்ஷணா” இது ஸுந்தாகாண்டே லீதாம்ந்ருஷ்ட்வா ஹநாமன். இந்தஸ்லோகத்திலே, “உக்ஷணாடி” என்னையாலே - வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் என்றது விர்த்தம். கீழே - ஸம்ஸ் க்ருதலக்ஷணம் அருளிச்செய்து, த்ராவீடலக்ஷணம் அருளிச்செய்திருர்-அறிவுநிறைவு இப்பாதி. அறிவு ஸம்ஸேஜ்ஞாகம். நிறைவு - ஐஸ்வர்யாதிபூர்த்தி. ஒர்ப்பு - நிருபணஸாமர்த்த்யம். கடைப்பிடி - ஒரு விஷயத்தை ஸ்வீகரித்தால் யாவதாயுஷம் விடாமலிருக்கை. நாண் - லஜ்ஜை. மடம் - மடப்பம். மடப்பமாவது - ஸ்திரீந்நமும், பவ்யதையும். அச்சம் - பீடுகை. பயிர்ப்பு - பிடித்ததுவிடாமலிருக்கை. பிரிவில் வைவரண்ய மென்றமாம். ஸ்வாபதேஸத்திலே, வெட்டைக்குப் புறப்படுகையாவது - ஹிரண்ய ராவணாதி நிராஸகார்த்தமாக அவதரிக்கை; பூக்கோய்து விளையாடுகையாவது - “அற்ப சாரங்கனைவ சவைத்தகந்து” என்கிறபடியே விஷயப்ரவணனாகை; உத்யாநமாவது - “பெய்தகாவு” என்கிற லீலாவிபூதி; தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் கண்கலவியுண்டாயென்றது - யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமடியாகபகவத்கடாக்ஷம் பிறக்கை; தோழ்மாராவாதி - “தூர்த்தரோடிசைந்த” என்கிறபடியே விஷயப்ராவண்யஸஹகாரிகள். கண்கலவி - காத்நர்வவிவாஹம். சிலரடியாகவந்த ஸம்ஸ்லேஷ மல்லாமையாலே யென்றது - “நா வஸவா ரா வுக்ஷாரெண” இப்பாதியைப்பற்ற பிரிவோடே வ்யாப்தமாக - பிரிவோடே தலைக்கட்ட. ஸ்வாபதேஸத்திலே, இதுக்குக் கருத்து - ஸ்வாதந்த்ரயமடி யாகவே கடாக்ஷிக்கையாலே, அந்தக்கடாக்ஷம் அவன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலே, இந்தச்சேதகன் நினைந்த போதாக பலவ்யாப்தமாகாதொழிகை யென்று. குணதிகவிஷயமாகையாலே - பாஸ்பரம் குணதிக விஷயமாகையாலே. இரண்டுதேலைகீது மென்று தொடங்கி, செல்லாமைபிறந்து என்றதுக்கு - ஆற் றமைவிஞ்சுகை இரண்டுதேலைக்கும் ஸமமானாலும், செல்லாமை யொருதலைக்கே விஞ்சிவிருக்குமென்ற தாத்பர்யம். ஒருதலைக்கு அத்தனைசெல்லாமை இல்லாமைக்கு ஸூசகம் - “பழிக்கஞ்சிக்கடுதல்” இப் பாதி வாக்யம். இனி, மடலெடுக்கும் லக்ஷணமே தென்ன; தத்ப்ரகாரத்தையும் அதுதான் கார்யகாமம்

தேவரீக்து வந்து அறிவித்தால், அவள் கூட்டிற்றிலளாகில் பின்பு அவன் இதுசெய்யக்கடவன்; இத்தனையல்லது ஸ்த்ரீகள் மடலெடுக்கக் கடவரல்லர்கள் என்று இங்ஙனே ஒருமர்யாதை கட்டினார்கள் தமிழர்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, பிராட்டிதான் மடலெடுத்ததாக இராரின்றது, தமிழர் “ ஸ்த்ரீகள்மடலுரக்கடவரல்லர் ” என்றுசொன்ன இது பின்னைச்சேரும்படி என்றி ண்ணில்; அவர்கள் ஒருதலையிலேதான் அதனை யிசைந்தார்களே, அப்படியிசைக்கைக்கு அடி ஆற்றாமையே, அது இரண்டுதலைக்கு மொத்தின்பு ஒருதலையிலொதுக்குவாரார். வரம் புழியவாகிலும் முகங்காட்டிவைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்க வேண்டும்படியா யிருப்பதொரு விஷயம் புறம்பில்லையே; இங்ஙனையிருப்பார் சிலரைக் கல்பித்துக் கொண்டார்களித்தனை யிறே. இஃக்கு ஒருமர்யாதை கட்டுகையாவது - ஆசைக்கு ஒரு வரம்பிட்டார்களாமித்தனை யிறே; அப்போது பின்னை ராஜாஜ்ஞைக்கு நிற்கவேணும், இல்லையாகில் வேலியடைத் தால் நிற்கவேணும், ஆகையால் அவர்கள் ப்ரேமஸ்வபாவம் அறிந்திலர்களாமித்தனை.

இவர்தாம் * வளவேழலகிலே - நாம் அவனோடே கலக்கையாகிற இது அவ னுக்கு அவந்யாவஹம், நம்பேற்றுக்காக அவனோடேகலந்து அவனுக்கு அவந்யநீதை விளைப் பதிற்காட்டில் நாம் அகன்று முடிந்தாகிலும் அத்தலைக்கு அதிசயத்தைப்பண்ணவமையுமென் றிருக்குமத்தோடும் சேராது; இனி * ஏறாளுமிறையோனிலே - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் கசித்துப்போக வமையுமென்று சொன்னவத்தோடும் சேராது; ஆக,

கிச்சை. வரைபாயப்புகாநின்றேன் - ப்ருகுபதம்பண்ணப்புகாநின்றேன். இது இன்சேசேரும்படி என்னேயென்று ஸங்கிச்சிருர்-இஃது இய்யாதி. பிராட்டி - இத்திருவாய்மொழியில் நாயகி. புருஷர் கள் மடலுரக்கைக்கு எந்தலேறுதுவோ, அந்தலேறுதுவே ஸ்த்ரீகளுக்கும் உண்டாகையாலே ஸ்த்ரீகள் மடலுரத்தட்டில்லையென்று பரிஹரிச்சிருர் - அவர்கள் இய்யாதி. ஒருதலையிலொதுக்குவாரார் என் றெவ்விடத்திலே - “வநீணாங்கிம-ஊனகுஹாரஃ வாகிஸூரவி வதம-ஹுணா । வாகி வஸஹ-ஹுணம் வெபாணம் வாகிஸூரவ-ஹுணமவெச” என்றி ஸ்லோகம் அதன் தேயம். கீழே - தமிழர்மர்யாதாப்யுக்தஸங்கையை அகப்புகம்யவாதத்தாலே பரிஹரித்து; அப்புகம்ய, அவர்கள் “இவ்வே” என்றதுக்குக் கருத்து இன்னதென்கிருர் - வார்பழியி இய்யாதி. அன்றிக்கே, பெண்மடல் லோகத்திற்கண்டோமில்லை யென்ன - வார்பழிய இய்யாதி யாதல். வரம்பாவது - ஸ்த்ரீ த்வாபிமாசாதிகள். விஷயம்புறம்பில்லையே- ஈஸ்வரஜாப்போலே இதிலேஷஷ. ஈஸ்வரையொழியப் புறம்பில்லையென்றபடி. ஆகையாலே இவன் பகவதவிஷயத்தில் மடலுரக்கைக்குத் தட்டில்லை. புறம்பு விஷயமுண்டாய். வாஸவதத்தாதிகள் மடலெடுக்கிறதாயிருக்கிறதே யென்ன - இங்ஙனே இய்யாதி. இப்படி கல்பித்துக்கொள்ளுகையாலே, அர்த்தஸத்திதியைப் பார்த்தால் ஆன்மடலுமில்லை, பெண் மடலுமில்லை யென்று கருத்து. “ஒருதலையிலொதுக்குவாரார்” என்ற முத்தினபரிஹாச விவரணம்- இஃதுகேரே இய்யாதி. ப்ரேமஸ்வபாவமறியாமையிறே இவ்வயவஸந்தைகட்டினதுக்கு நிபந்தன மென்று கருத்து. அப்போது - ராகப்பாதமன்றிக்கே, “புருஷர்களே மடலெடுக்கக்கடவர்கள்” என்று வைதமமாக்கல்பித்தபோ தென்றபடி. வேலியடைத்தால் நிற்கவேணும் என்ற வகந்தாம், இப்படி நில்லாமல் ஸ்த்ரீகள் ப்ரவர்த்திக்கையாலே ஆற்றாமை இரண்டுதலைக்கும் ஸமனாகையாலே, ஸ்த்ரீகள் மடலுரத்தட்டில்லை யென்று சொல்வது.

கீழே - மடலெடுக்கை அந்யாபதேஸஸமாதிக்குச் சேராநென்று ஸங்கித்துப்பரிஹரித்து, ஸ்வாபதேஸத்திலு மிதுசேராநென்று ஸங்கித்துப்பரிஹரிச்சிருர்-இவர்தாம்என்று தொடங்கி, இதில் என்கிற உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டாவென்கிறார் என்றி வாய்மையாக.

வீதராகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது, ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, ஆனால் இது இருந்தபடியென் ? என்னில்; இவற்றக்கெல்லாம் பரிஹாரம், பட்டர் திருமடல் அருளிச்செய்கிறபோது அருளிச்செய்தருளிநார், இங்குத்தைக்கும் வேண்டுவது சொல்லவேணுமிறே. ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஜநகதலத்திலுள்ளார்க்குமே லில்லையிறே ; அக்குடியிலே பிறந்த பிராட்டியானவள், “யாநஸக்யாபுராஜ்ஜீ” என்கிறபடியே, பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது + “மன்னனிர்ராமன்பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடைய வணங்கு நடந்திலளே” என்கிறபடியே - அவர்பின்னே பிராட்டி புறப்பட்டுப்போகையாலே ஸிஷ்டாசாரமுண்டாயிருந்தது; இனித்தான் * மயர்வறமதிகல மருளப்பெற்ற இவர் அங்ஷ்ட்டிக்கையாலே இதுதானே ப்ரமாணமாகத் தட்டில்லையிறே, “யஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்” (யத்யதாசரதிஸ்ரேஷ்ட்டஃ) என்றும், “ஸபக்ஷபிராணம் காராதே” (ஸயத்ப்ரமாணம்தருதே) என்றும் ஸத்துக்களுடைய அங்ஷ்ட்டாநத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளக் கடவதிறே. ஆனாலும் காமத்தை நிஷேத்யாநின்றதேயென்னில்; அப்ராப்த

ப்ர:—ஸ்ரீ சிஷ்யோஜ்யாகாணெ||நந|| வநவாஸாயுஷம் மஹதா ராஜெண ஸஹமஹ ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, ஆனால் இது இருந்தபடியென் ? என்னில்; இவற்றக்கெல்லாம் பரிஹாரம், பட்டர் திருமடல் அருளிச்செய்கிறபோது அருளிச்செய்தருளிநார், இங்குத்தைக்கும் வேண்டுவது சொல்லவேணுமிறே. ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஜநகதலத்திலுள்ளார்க்குமே லில்லையிறே ; அக்குடியிலே பிறந்த பிராட்டியானவள், “யாநஸக்யாபுராஜ்ஜீ” என்கிறபடியே, பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது + “மன்னனிர்ராமன்பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடைய வணங்கு நடந்திலளே” என்கிறபடியே - அவர்பின்னே பிராட்டி புறப்பட்டுப்போகையாலே ஸிஷ்டாசாரமுண்டாயிருந்தது; இனித்தான் * மயர்வறமதிகல மருளப்பெற்ற இவர் அங்ஷ்ட்டிக்கையாலே இதுதானே ப்ரமாணமாகத் தட்டில்லையிறே, “யஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்” (யத்யதாசரதிஸ்ரேஷ்ட்டஃ) என்றும், “ஸபக்ஷபிராணம் காராதே” (ஸயத்ப்ரமாணம்தருதே) என்றும் ஸத்துக்களுடைய அங்ஷ்ட்டாநத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளக் கடவதிறே. ஆனாலும் காமத்தை நிஷேத்யாநின்றதேயென்னில்; அப்ராப்த

ஸபக்ஷபிராணம் காராதே ஜெனாகஸுதநுவதயுக்தெ||உக||”

ஆகவீதராகராயிருப்பார் என்றவிடத்திலே, ஆக என்றவநந்தரம், இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது என்றத்தை அநுஸந்திப்பது. ஸ்வரூபத்தோடு மென்றது—“வளவேமுலகிலே” இத்தயாதி வாக்யத்தாலும், “இனி ஏருளுமிறையோனிலே” இத்தயாதிவாக்யத்தாலும் சொன்ன ஸேஷத்வபாரதத்தாய் விஸிஷ்ட ஸ்வரூபத்தோடு மென்றபடி. வீதராக இத்தயாதி - காமம் வீதராகர்க்கு நிஷித்ததயா த்யாஜ்ய மாகையாலே செய்வதொன்றல்ல வென்றபடி. ஜ்ஞாநாதிகர்-ஸிஷ்டர்கள். ஆனால் - இப்படியானால். அருளிச்செய்கிறபோது - அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறபோது. இங்குத்தைக்கும் - மாசறுசோதிக்கும். வேண்டுவது - வேண்டினபரிஹாரங்கள். ஸங்காந்தரயத்தையும் அவ்ரோஹகாமத்தாலே பரிஹரிக்கிறாராகத் திருவுள்ளம்பற்றி. அதில், “ஸிஷ்டாநுஷ்ட்டாநமிக்கிலே” என்ற ஸங்கைக்கு ஸிஷ்டாநுஷ்ட்டாநமுண்டென்று பரிஹரிக்கிறார் - ஜ்ஞாநாதிகராய் இத்தயாதி. யாநஸக்யாபுராஜ்ஜீ. “யாநஸக்யாபுராஜ்ஜீ” இத்தயோத்யாகாண்டே ப்ரயாணகாலே. பெரிய திருமடலில் மன்னனிர்ராமன் இத்தயாதி. ராஜாவான சக்ரவர்த்திதிருமகன் பின்னே, வைதேவியென்று சொல்லப் படுகிறவளாய் அன்னம்போன்ற நடையையுடையளாய் அப்ராப்தஸ்வபாவையான பிராட்டிபோலித்திலளே இத்தயாத்தஃ. இவருக்கு ஒருஸிஷ்டாசாரம் வேணுமோ, இவருடைய ஆசாரமே காமக்கு ப்ரமாண தமமன்றேவென்கிறார்-இனித்தான் இத்தயாதி. ஜ்ஞாநாதிகர் செய்தது ப்ரமாணமென்றத்தைக் காட்டுகிறார், யஜ்ஞாநாதிகர் இத்தயாதி. “யஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்” (யத்யதாசரதிஸ்ரேஷ்ட்டஃ) என்றும், “ஸபக்ஷபிராணம் காராதே” (ஸயத்ப்ரமாணம்தருதே) என்றும் ஸத்துக்களுடைய அங்ஷ்ட்டாநத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளக் கடவதிறே. ஆனாலும் காமத்தை நிஷேத்யாநின்றதேயென்னில்; அப்ராப்த

விஷயத்தில் காமத்தையிறே நிஷேதித்தது, அவை நிலையில்லாமையாலே; ஸகவத்விஷயத்
தில் காமத்தை “நிஹியூவலிதவ்யு” (நிதித்யாஸிதவ்யு) என்று விதியாநின்ற
திறே. வேதாந்தவிஹிதையான ஸக்தியையிறே - இங்கு, காமமென்கிறது. * வளவேழல
கில் - காமகிட்கை அவனுக்கு அவத்யமென்று அகன்ற இவர், அத்தலையையழித்து முகங்
காட்டேவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிற இது இவர் ஸ்வரூபத்தோடு சேருமோ என்னவர்
வேண்டா; அங்கு அகலநினைத்ததும் அத்தலைக்கு அவத்ய பரிஹாரத்துக்காகவிறே; தமக்கு
ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருந்தது, “தன்னையாசைப்பட்டார் பெருதேமுடிய, முகங்காட்
டாதேயிருந்தான்” என்கிற அவத்யத்தை பரிஹரிக்கைக்குச் செய்கிறாராகையாலே † (இது
வும் இவர் ஸ்வரூபத்தோடே சேரும்). அங்கு அகன்றது ஜ்ஞாநகார்யம், இங்குமேல்விழுகிறது
ஸக்திகார்யம். இத்தனை கலங்கப்பண்ணிற்றில்லையாகில் அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்
துக்கு நமஸ்காரம். இவர்தாம் இப்படி கலங்கிற்றிலராகில் இவருடைய ப்ரேமத்துக்கு
நமஸ்காரம். அவன் அருளிற்றும் மதிநலமிறே, அதுபடுத்துகிறபாடினே இதேல்லாம்; மதியின்
கார்யம் அது, நலத்தின்கார்யம் இது. இனித்தான் ஸித்தோபாயத்தை ஸ்லீகரித்து அது
பலியாஸிட்டால் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாகரிக்குமித்தனையிறே; அவன் ஸ்வரூபம் அந்யதாகரித்

ப்ர:—வ்யூஹரணுகெ(சு-ரு)பெரிதெய்யீ ஸ்ராவஹணை, “சூதரவா
சுரொஹ்ஷவ்யு ஸ்ராகவெய்யா சீகாவெய்யா நிஹியூவலிதவ்யு”.

தங்கனாகையாலும் அஸ்திசங்கனாகையாலும், தத்விஷயத்தில் காமத்தையிறே நிஷேதித்த தென்ற
படி. “இதாவிஷயத்தில் காமமாகாது, பகவத்விஷயத்தில் காமமாம்” என்னுமதுக்கு நியாமகமே
தென்ன - பகவத்விஷயத்தில் இய்யாதி. “நிஹியூவலிதவ்யு” என்ற பக்தியையயன்றே விதிக்
கிறதென்ன - வேதாந்தவிஹித இய்யாதி. “இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது” என்ற ப்ரதம
ஸங்கையை அதுவதித்து, ஷட்விதமாக பரிஹரிக்கிறதாகத் திருவுன்னர்பற்றி; ப்ரதமம், மடலெடுக்கை
அதிகயாதாயகமென்று பரிஹரிக்கிறார், - வளவேழலகில் இய்யாதி. இவர் ஸ்வரூபத்தோடு - அத்
தலைக்கு அதிகயாதாயகமான ஸ்வரூபத்தோடு. செய்கிறாராகையாலே என்ற ஹேதுவுக்கு - என்னவர்
வேண்டா என்றத்தோடே யவ்யம். த்விதீயபரிஹாரம் - அங்கு அகன்றது இய்யாதி. இத்தால் - பக்தி
கார்யமான கலக்கத்தாலே, ஸ்வரூபவிருத்தமானாலும் தவிரப்போகா தென்றபடி. ஆக, முந்தினபரி
ஹாரம் - அப்யுபகமே; இரண்டாவது - அப்யுபகமே. இப்படி அத்தலைக்கு அவத்யத்தை
வினைத்தாலும் கிட்டப்பார்க்கிற இது கலக்கத்தாலேயிறே, கலங்குமைக்கு ஹேதுவேதென்ன-
இத்தனை இய்யாதி. கலங்கப்பண்ணிற்றில்லையாகில் - அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தை வினைத்ததில்லை
யாகில், வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்காரம் - வைலக்ஷண்யத்துக்கு அவத்யம். ஹேத்வந்தாம்-இவர்
தாம் இய்யாதி. கலங்கிற்றிலராகில் - அதிமாத்ர ப்ரேமயுக்தரல்லராகில், ப்ரேமத்துக்கு நமஸ்கார மென்
தது-அல்லாதார் ப்ரேமத்திற்காட்டில் இவர் ப்ரேமத்துக்கு வாசியில்லாமையாலே, ப்ரேமத்துக்கு அவத்ய
மென்றபடி. அதாவது - ஈஸ்வரவைலக்ஷண்யத்தாலும், தாம் ப்ரேமஸ்வபாவராகையாலும் கலங்கினா
ரென்றபடி. “வளவேழலகிலகன்றது ஜ்ஞாநகார்யம், இது பக்திகார்யம்” என்கைக்கு, இவர்க்கு ஜ்ஞாந
பக்திகளுண்டோவென்ன, அவனருளிற்றும் இய்யாதி. “அங்ககன்றது ஜ்ஞாநகார்யம்” இய்யாதி வாக்ய
விவரணம் - மதியின்கார்யம் இய்யாதி. “வளவேழலகில் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது” என்ற
ஸங்கைக்கு த்ருதீயபரிஹாரம் - இனித்தான் இய்யாதி. “ததஸ்யுஸாஹ்யஸம்ஸவெஸ” என்ற
இராதே, இப்படி அந்யதாகரிக்கலாமோ வென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இய்யாதி. அவன் ஸ்வரூபம்-
ரகதத்வஸ்வரூபம். அவன்ரகதத்வஸ்வரூபம் இப்போது அந்யதாகரித்த தென்கைக்கு நியாமக

தால் இத்தலைசொல்லவேண்டாவிதே. “இத்தலையில் கர்த்தவ்யமில்லையாகில் அவனுக்கு அஸக்தியில்லையாகில் நடுவுவிளம்பத்துக்கு ஹேதுவேன்?” என்று தோற்றமிதே. ஆற்றமையையும் ஆவிஷ்கரித்து அம்பும் தோடுக்கவேண்டுமென்படியான விஷயத்தை யன்றே இவர்பற்றிற்று. இவர் தமக்கு “மடலெடுக்கக்கடவேன்” என்று துணிந்த துணிவுக்கு மேற்பட அங்ஙனம் டிக்கவேண்டுமெனில்லையாயிற்று குணதிகவிஷயமாகையாலே. கடலைப் பெருமாள் ஸாணம்புக்கவிடத்தில் தானாகவந்து முகங் காட்டாமையாலே நாலுமுன்றம்பை விட்டு உடம்பிலே பாதிவேந்தபின்பிதே வந்து முகங்காட்டிற்று; இங்கு அதெல்லாம் வேண்டாமையாலே, “வாவரதய” (சாபமாநய) என்கிறவோபாதி, “மடலாருவேன்” என்று அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார். தம்முடைய ஸ்வரூபத்தில் கலக்கம் அங்ஙனம் தியாநிற்கச்செய்தேயும், அவனுடைய குணஜ்ஞாநத்தில் கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு. * ஏறாளுமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டா என்று முடித்துக்கொள்ளப்பார்த்தவிடத்தில், அது தம்கையதன்றிக்கே, அவனுளதாக இது அழியாததாயிருந்தது; இனி “அத்தலையே பிடித்து + (அழிப்போம்” என்று,) வேர்ப்பற்றேடே யழிக்கப்பார்க்கிறார்; உண்டாம்போதும் அத்தலையாலேயுண்டாய், இல்லையாம்போதும் ஒன்றாக இல்லையாம்படியிதே வஸ்துஸ்வரூபந்தானிருப்பது. “உயிரினுற்துறைவிலம்” என்றார் அங்கு, இங்கு - உயிர்க்கு உயிரினால் குறைவிலம் என்கிறார். * ஏறாளுமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும்

ப்ர:—யுபகாணெ (உக) ஸகிஷு ப்ரகிஷு ஸகிஷு, “வாவரதய ஸளரிஞெ ஸராஸாஸீவிஞெவாவரதய | ஸாமரம் ஸொஷயிஷ்யாதி வஷ்யாம்பாணு வவஷ்யோ||உஉ||”.

மேதென்ன - இத்தலையில் இத்தயாதி. ஆக, மடலெடுக்கையை அப்யுபகம்ய பரிஹரித்தார் - கீழெல்லாம்; இத்தெல்லாம்வேண்டவது இவர் தம் மடலெடுத்தாலன்றே, “வளர்ந்தும்” என்கையாலே - மடலெடுக்கவேயில்லையே யென்று அப்யுபகம்யவாதத்தாலே காலாம் பரிஹாரம் - ஆற்றமையையும் இத்தயாதி. இவ்வாக்யத்தை - இவர்தமக்குமடலெடுக்க இத்தயாதி வாக்யாதந்தாம் அதுஸந்தித்துக் கொண்டது. குணதிக விஷயமானால் உத்தியோகமாத்ரமே போருமோ வென்ன-கடலை இத்தயாதி. “வாவரதய ஸளரிஞெ ஸராஸாஸீவிஞெவாவரதய | ஸாமரம் ஸொஷயிஷ்யாதி வஷ்யாம்பாணு வவஷ்யோ||” இது யுத்தாண்டே ஸமுத்தாம் ப்ரதிராம. மடலெடுக்கும்படிசுலங்கு கிறதசையிலே “குணதிகன்” என்று குணஜ்ஞாநமுண்டாகக் கூடுமோவென்ன-தம்முடைய இத்தயாதி. கீழே “இனி ஏறாளுமிறையோனிலே” இத்தயாதி வாக்யத்தாற் சொன்ன ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஏறாளுமீ இத்தயாதி. இது - அஞ்சாம்பரிஹாரம். அதாவது - அத்தலையில் விரியோகத்துக்கு உறுப்பல்லாத ஸ்வஸத்தா ஸாதத்துக்கு உடலாக அவனையழிக்கப் பார்க்கிறாணையாலே, பராதிசயகாத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமில்லையே யென்று கருத்து. அத்தலையேபிடித்து வேர்ப்பற்றேடேயழிக்க வென்றது - அவனுக்கு நிரூபகமான ரக்ஷணதர்மம் இவர் மடலெடுத்தால் அழியுமாகையாலே, நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்யவித்தியில்லே யென்னு மத்தைப்பற்ற. அவனை யழித்தால் ஸ்வஸத்தை யழியுமோவென்ன - உண்டாம்போதும் இத்தயாதி. ஒன்றாக - ஒன்றும். “ஏறாளுமிறையோனில்” இத்தயாதிவாக்யத்தை முகபேதேந விவரிக்கிறார் - உயிரினால் இத்தயாதி. “இனி ஏறாளுமிறையோனிலே” இத்தயாதி ஸங்கைக்கு அப்யுபகமவாதேந பரிஹாராத்ராம் - ஏறாளுமீ இத்தயாதி. இது - ஆரூம்பரிஹாரம். அதாவது - ஸ்வரூபவிருத்தமானாலும், ஆற்றமையின் முற

† குண்டலிதம் வ்யாக்யாக விருத்தம்.

என்னுடைமையும் வேண்டாவென்றார், இதில் - எனக்கு உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டா வென்கிறார். “ராவணன் மாயாஸிரஸ்ஸைக்காட்டினைபோது, இதரஸ்தீர்கள் அஹ்ருதயமாக அமுமாபோலே தன்னுற்றமையாலே கூப்பிட்டு, இவ்வார்த்தை .கேட்டபோதே முடியாதிருப்பானென்” என்று பட்டரைச் சிலர்கேட்க, “ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவநிமித்தம், அத்தலையில் ஸத்தையாயிற்று; அதுக்கு அழிவில்லாமையாலே யிருந்தாள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி அத்தலையை அழித்தாகிலும் முகங்காடவேித்துக்கொள்ள வேண்டும் படி தமக்குப் பிறந்த தஸாவியேஷத்தை; எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஆற்றாமை மீதார்ந்திருக்கச் செய்தே இவள் தரித்திருந்த இருப்பைக்கண்டு, தோழியானவள், “முன்புத்தையளவுகளன்றிக்கே இவள் தேறியிருந்தாள், அவன் வாராதிருக்க இவளுக்கித்தனை தேற்றம் உண்டாம்போது, ஸாஹஸங்களிலே துணிந்தாளாகவேணும்” என்றுபார்த்து, “நீசெய்யநினைக்கிற இது உன்தலைமைக்கும் அவன்தலைமைக்கும், உன் மதிப்புக்கும், † (அவன்மதிப்புக்கும்) உன்பிறப்புக்கும் உன்னுடைய மரியாதைகளுக்கும் போராதுகிடாய்” னென்ன; “என்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாகிலும் † (அவன்ஸ்வரூபத்தையழித்தும்) மடலேக்கை தவிர்” என்று துணிந்த துணிவைத் தோழிக்கு அறிவிக்க;

குதலாலே ஸ்வரூபத்தை அதிகரித்து அவனை யழிக்கப்பார்க்கிறா என்றபடி. இத்தால் - ஏனாறு மிறையோனிற்காட்டில் இதுக்கு ஆற்றாமை அதிகமென்று கருத்து. “உண்டாம்போதும் அத்தலையாலேயுண்டாய்” என்கைக்கு, அவன் ஸத்தையடியாக இத்தலையில் ஸத்தையுண்டானமை எங்கே கண்டோமென்ன; ஸம்வாதம் - ராவணன் இத்யாதி. கூப்பிட்டு என்ற வகந்தரம், ஸத்தையோடே விருத்தா னென்று கூட்டிக்கொள்வது. முடியாதிருப்பானென் என்றதுக்கு - அவர் ஜீவித்திருந்தமையை தபோவியேஷத்தாலே யறிகையாலே முடியாதிருந்தாளோ வென்று தாற்பர்யம். ஜீவநிமித்தம் - ஜீவிக்கைக்கும் முடிக்கைக்கும் நிமித்தம். ஸத்தையாயிற்று - ஸத்தாததராஹித்யங்களை யிற்று. யதவா, ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவநிமித்தம் என்கிறவிடத்திலே - “அவர் ஜீவித்திருக்கிறார்” என்கிற ஜ்ஞாநம் ஜீவநிமித்தமென்றென்று இவ்வளவே இவ்விடத்துக்கு அபேகிதம். அஜ்ஞாநத்தையுங் கூட்டிச் சொன்னது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்னுதல். அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே “எதிர்த்தலையுண்டு” என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே, ஜ்ஞாநம் ஜீவநிமித்தமென்ற தாற்பர்யம்.

ஆக, ப்ராஸங்கிகரங்காஸமாதாகங்களைப்பண்ணி, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார்-இப்படி இத்யாதி. தஸாவியேஷத்தை-சர்வானுக்கு அறிவிக்கவேணுமென்று பார்த்தென்ற கூட்டிக்கொள்வது. மீதார்ந்து - மேலேவ்யாபித்து. தேற்றம் - தெளிவு. “யாமடலூர்த்தம், யாமடமின்றி” இத்தயாதியைப்பற்ற - உன்தலைமைக்கும் என்றது. தலைமை - வைலகண்ணயம். “ஆதி ஸூர்த்தி” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்தலைமைக்கும் என்றது. “என்னேகிறதெகாண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்மதிப்புக்கும் என்றது. “குதிரியாய்மடலூர்த்தம்” என்றத்தைப்பற்ற-உன்பிறப்புக்கும் இத்யாதி. “என்னேகிறதெகாண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்னுடைய மரியாதைகளுக்கும் போரா தென்று. “யாமடலூர்த்தம்” என்றத்தைப்பற்ற - என்ஸ்வரூபத்தையழித்தாகிலும் என்றது. தோழிக்கு அறிவிக்க என்றதுக்கு-தோழிக்கு அறிவிக்கிற வ்யாஜத்தாலே சர்வானுக்கு அறிவிக்கின்ற

† குண்டலித கார்த்தங்களிரண்டும், “அழித்தாகிலும்” என்ற விடத்தில், “அழித்தும்”, என்ற பாடமும், “அறிவிக்க” என்கிற விடத்திலே, “அறிவிக்கிற பாகரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்” என்ற பாடமும் வ்யாக்யாக விருத்தங்கள்.

இத்தைக்கேட்டு அஞ்சி, ஸர்வேஸ்வரன், இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாமைவந்து முகங்
காட்டித் தானும் ஸத்தைபெற்று இவனையும் தரிப்பித்தானாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. இவர்
மடலிலே துணிந்தால் கடுகவந்துமுகங்காட்டிப் பிழைக்கில் பிழைக்குமித்தனைபோக்கி,
இல்லையாகில் ஸத்தாகிடக்க விரகில்லையிறே அவனுக்கு; ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்குத் தப்ப
வொண்ணாதிதே அவனுக்கு. இதுக்குமுன்பு, “அவனாலேபேறு” என்று போந்தாரே
யாகிலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வகாலீநமா யிருப்பன பரபக்தி பரஜ்ஞாந
பரமபக்திகளென்று சிஷ்யுண்டிறே, அவைதவிரவொண்ணாதிதே. இனி, பக்திமானுக்கும்
பக்தியுண்டு; ப்ரபந்நனுக்கும் பக்தியுண்டு, ருசியையொழிய ப்ரபத்தி பண்ணக்கூடாதே.
பக்திமானுடையபக்தி, வைதமாய்வருமது; ப்ரபந்நனுடையபக்தி, ருசிகார்யமாயிருக்கும்.
பக்திமானுக்கு ஸாதநரூபமாயிருக்கும், இவனுக்கு தேஹயாத்ராஸேஷமாயிருக்கும். பக்தி
மானுக்கு பலஸ்ரத்தையில்லாதபோது தவிரலாயிருக்கும், ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூப
ப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே ஒருகாலும் தவிராதாயிருக்கும்.

முதற்பாட்டு.

மாசறுசோதி என்செய்யவாய்மணிக்குன்றத்தை
ஆசறுசீலனை ஆதிமூர்த்தியைநாடியே
பாசறுவெய்தி அறிவிழந்தேனெனாளாயம்
எசறுமூரவர்கவ்வை தோழியென்செய்யுமே ?

அத்யாஹரிப்பது. “இரைக்கும் கருங்கடல்வண்ணன்” என்றத்தைப்பற்ற-முகங்காட்டித் தானும்ஸத்தை
பெற்று என்றது. முகங்காட்டாவிடில் இவனுக்கு ஸத்தையில்லையாம்தொழிய, அவனுக்கு ஸத்தை
யில்லையாமோ வென்ன - இவர்மடலிலே இய்யாதி. அதாவது - பரமப்ரணயியாகையாலே, இவனை
தரிப்பியாவிடில் அவனுக்கும் ஸத்தை கிடவாதென்றபடி. விரகில்லாமை எப்படியென்ன - ப்ரஹ்
மாஸ்தரத்துக்கு இய்யாதி. ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு - அதனைப்போலே துர்லங்க்யமானதுக்கு.
இத்திருவாய்மொழியில், “மடல்” என்றுசொல்லுகிறது - ஸ்வாபதேஸத்திலே, பக்தியையிறே;
இது பின்னை அவனையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கிற இவர்க்கு உண்டாகலாமோவென்ன - இதுக்கு
முன்பு இய்யாதி. அதாவது - ஸாதநபக்தியன்று, ஸாத்பபக்தி இவராதென்றபடி. இவர்தாம் சூர்த்த
ப்ரபந்நராகையாலே, ப்ரபத்தேபூர்வபாவித்வேகவும் பக்தியுண்டென்கிறார் - இனிபக்திமானுக்கும்
இய்யாதி. இனிமேல் - பக்திப்ரபத்தி நிஷ்பட்டர்களுடைய பக்திநாரதம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்-
பக்திமானுடைய இய்யாதிபால், வைதமாய் - “நிஹியூரலிகவ்யு:” என்கிற விதிமுலமாய். ருசி
கார்யமாயிருக்கும் - ராகப்ராப்தமாயிருக்கும். விவரணம் - பக்திமானுக்கு இய்யாதி வாக்யத்வமும்.
அதாவது - வைதமாகையாலே அவனுக்கு ஸாதநரூபமாயிருக்கும், தேஹயாத்ராஸேஷமாகையாலே
இவனுக்கு ருசிகார்யமாயிருக்கு மென்றபடி. ஆக, ஸ்வயம்ப்ராயோஜாத்வத்தால் வந்த ஏற்றத்தை
அருளிச்செய்து, நித்யத்வத்தாலும் ஏற்ற முண்டென்கிறார் - பக்திமானுக்கு பலஸ்ரத்தை இய்யாதி.
அதாவது - ஸாதநரூபமாயிருக்கையாலே பக்தனுக்குத்தவிரலாயிருக்கும், ப்ரபந்நனுக்கு அதுபவகந்
கர்யரூப தேஹயாத்ராஸேஷமாயிருக்கிற வாகாரத்தாலே கிஞ்சித்காராய்மனை ஸேஷத்வரூபஸ்வ
ரூபப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே தவிராததாயிருக்கு மென்றபடி.

ஆ.—நிரதிராய நிர்மலஜ்யோதிஸ்ஸௌந்தர்ய ஸௌரீல்யாத்யஸங்க்யேய கல்பாணகுணகணமஜோததியாயிருந்த பரமபுருஷனை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே அறிவழிந்து எத்தனை காலமுண்டு தோழி; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒருயுக்தாயுக்ததை யுண்டோ? என்னை ஏகையிலே தீர்த்திருக்கிற ஊரவர் கவ்வைதா னிப்படி அறிவழிந்திருக்கிற என்னை எத்தைச் செய்வதென்று தோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி மடலூரத்துணிந்தமையை அறிந்த தோழி 'இது அபிவாதகாம்' என்று நினைக்க, 'நான் அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே அகப்பட்டுப் பழிக்கு அஞ்சாததையானேன்' என்கிறாள்.

[மாகு என்று தொடங்கி] - என்னோட்டை ஸம்ப்ரீலஷஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத் தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை யுடையனாய், மடலூர்ந்தாகிலும் ஸம்ப்ரீலஷிக்க வேண்டும்படி அபரிச்சேத்யமான அறுகையுடையனாய், தன் பேறுகவந்து ஸம்ப்ரீலஷிக்கும் ஸ்வபாவனுமாய்ப் பெருமதிப்பனுமானவனை. [நாடியே என்று தொடங்கி] - நிரந்தரமாகத் தேடி துக்கப்பட்டு அறிவிழந்து அநேக காலமுண்டு தோழி! ஏகையிலே துணிந்த ஊரார் சொல்லும்பழி எத்தைச்செய்வது? [பாசறவு] - பந்துக்கள் பக்கல் பற்றுகையுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், இவளுடைய வ்யவஸாயம் அறிந்த தோழி விலக்க உத்யோகித்து, "ஊரார் பழிசொல்வார்காண்" என்ன; அவனுடைய ஆபிரூப்யாதிகளிலே பகப்பட்டுக் கலங்கின என்னை ஊர்ப்பழி என்செய்யு மென்கிறாள்.

மாகு - அழுக்கு, அறு - அற்ற, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய், செய்ய-சிவந்த, வாய் - வாயையுடைத்தான, என்மணிக்குன்றத்தை - மாணிக்கமலைபோலே எனக்குபோக்யனுனவனாய், (ப்ரணயித்வத்தால்வந்த தாழ்ச்சியாலே), ஆக - குற்றம், அறு - அற்ற, சீலனை-ஸீலத்தையுடையனாய், ஆதி - தான்முற்பாடனுபவந்து அறுபணிப்பித்த, மூர்த்தியை - ஸ்வாமியானவனை, நாடியே - நிரந்தரமாகத்தேடி, பாசு - மெனிபிற்பகமை, அறவெய்தி - அழிந்து, அறிவு - அறிவும், இழந்து - இழந்து, எனை-நானையம் - எத்தனைகாலத்தோம், தோழி - தோழி, ஏசு - ஏசுதலிலே, அறும் - அறுதிப்பட்ட, ஊரவர் - ஊரவரது, கவ்வை - ஆரவாரம், என் - எத்தை, செய்யும் - செய்வது? பாசறவு - சிறமழிவு. பாசென்று - ஸ்நேஹமாய், அத்தைமிகவெய்தியென்றுமாம், ஏசுதல் - பழித்தல். கவ்வை - அலர்.

இ.—முதற்பாட்டில், மடலூரத் துணிந்தமையை யறிந்ததோழி, "இது அபிவாதம்" என்று நினைக்க, நான் அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே அகப்பட்டுப் பழிக்கஞ்சாத தையானேன் என்கிறாள்.

[மாசறுசோதி] - நான் அவனை மாசறுசோதியாக்கக்காண் புகுகிறது, விரத்தராய் ஸ்வரூபஜ்ஞராயிருக்கிற இவருட்பட இப்படி மடலெடுக்கும்படியிறே விஷயவைலக்ஷணம். "ஹதாநாடி" என்கிறவடிவை நிலைநிறுத்தப் புகுகிறேன். விஸேஷணங்களடைய - மடலெடுக்கைக்கு விஷயமாக்குகிறாள். அழுக்கற்ற அழகை உடையவனை. அழகுக்கு மாசாகிறது - வ்யதிரேகத்தில் மடலெடாதோழிகை. இவ்வழகு விஸ்வலேஷத்தில் மடலிலே 'மூட்டாதாகில், அல்லாதவிஷயத்தோபாதியா

மென்கை. அவ்வடிவைப் பிரிந்தபோது என் மாயாதையை நோக்கியிருக்கவே
வென்கிருள். [என்செய்யவாய்] - கலந்தபோது அகவாயில் ஹ்ரஸந்தோற்றம்
ஸ்மிதத்தாதே விக்குதனாயிருந்தபடி. [என்செய்யவாய் - மாசறுசோதி] - ஸ்மிதமும்
வடிவழகுமாயிற்று என்னை மடலிலே முட்டிற்று. பண்டுமொரு ஸ்மிதமிதே ஊர்ப்புசல்
விளைத்தது, இவள் கையிலே மடலைக்கொடுத்து ஊர்ப்புசலாக்கின்றொரு ஸ்மிதமாயிற்று.
“கவாக்யநாடி” என்று - ஒருத்தரையும் மதியாதவள், என்னைவே கலந்து பெறா
பெறுபெற்றாற்போலே விக்குதனாயிருக்க, நான் ஸ்திரீத்வத்தை நோக்கியிருக்கவே
[மணிக்ஞன்றத்தை] - கலந்தபோது குளிர்ந்தவொளியை யுடையனும், பிரிவுப் பஸக்த
மாய்த் தன் செல்லாமையாலே கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றபடி. “கவிகாராய”
என்கிற வடிவும் இப்படி விக்குதமாயிருக்க, நான் அவிக்குதையாயிருக்கவே
[ஆசறுசேலனை] - “தன்னுடைய உத்கர்ஷமும் இவள் அபகர்ஷமும் பாராதி
கலப்பதே, இதொருசீலவத்தையே” என்று சொல்லும்படி பண்ணக்காரன் நான் புரு
கிறது. வடிவிலே யகப்பட்ட அளவேயோ, அகவாயில் குணத்திலேயுமன்றி அகப்
பட்டது. குற்றமற்றரீலத்தை யுடையவனை. அதாவது - கலக்கிறபோது தன்பெறாக
வந்து கலக்கை. என்பெறாக வந்து கலந்தானே என் ஸ்வரூபத்தை நோக்கியிருக்க.
[ஆதிமூர்த்தியை] - என்னைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போந்தவனை. “பிஹா
வாஸாஷ்வ-விவ-ஜி” என்கிறபடியே, என்பேற்றுக்கு முற்பாடனாயிருக்க, நான் ஆத்
ருமையிலும் பிற்பாடை யாகவே. தன் மேன்மைபாராதே என் கிறுமைபாராதே கலந்
தவனன்றோ, நான் ஆறியிருக்கவே [ஆதிமூர்த்தியை] - அவன் நீர்மை அதுவான
லும் உன்மதிப்புக்குப் போராதுகாண் மடலெடுக்கை என்ன; பெருமகிப்பனைக்
குறித்து மடலெடுத்தால் அம்மதிப்பு உண்டாமித்தனை யன்றோ. “காரணஹ்யெய்ய”
என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் முட்டுகிற விஷயத்திலேயன்றோ நான் மடலெடுக்கிறது.
[நாடியேபாசறவெய்தி] - அவன் என்னைப்பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணினானோ பாதி
போரும் நான் ஆற்றுமையாலே தேடி க்லேஸப்படுகிற நாள். பாசறவென்று - து
மாதல், பந்துக்களோட்டைப்பற்றறுதியாதல். பாசென்று - பசுமையாய், வைவரண்பத்
தைப்பெற் றென்னவுமாம். [நாடியேபாசறவெய்தி] - நிரந்தரமாகத்தேடி பசித்தது இது
வென்கிருள். ஆனாலும் உன்னறிவுக்குப் போராநென்ன - [அறிவிழந்தனை நாளையம்] -
அறிவிழந்து அநேகங் காலமுண்டு. நாம் அறிவிழந்து எத்தனைகாலத்தோம். திரியக்குக்
களின் காலிலேவிழந்து தூது விட்டபோதே போயிற்றில்கையோ அறிவு; *மதியெல்லாம்
உள்கலங்கியன்றோ அப்படிசெய்தது; ஆனாலும் ஊரார் சொல்லும் பழிக்கு அஞ்சவேன்
டாவோ? என்ன-[ஏசறுமித்யாதி] - அவ்வெல்லை கடந்திலோமோ? என்கிருள். [ஏசறு
மூரவர்] - “ஏசியறவேணும்” என்றிருக்கிறவர்கள். ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிறவர்
கள். கல்லை - பழி. [தோழியென்செய்யுமே] - இவ்விஷயத்துக்குப் புறம்பானார்
சொல்லுமதுக்கு ஒரு பாயோஜனமில்லையென்று அறியாயோ? அவர்கள் பழி நமக்குப்
புறம்பாமித்தனை யன்றோ? நமக்கு இது உபகாரகமன்றோ, பழிபற்றறுக்கிறது. “அஸ
செழிலாருபர் நிற்குமதனைப் பலாநியார் பாக்கியத்தால்” - நமக்கு ஸ்மாரகமன்றோ என்
கிருள்.

சுடு.—முதற்பாட்டு.—“ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸீலத்தாலும் மதிப்பாலும் பழிப்பற்ற தோருவிஷயமாயிற்று அது, நீசெய்யப்புகிற இது அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்பை விளக்கப் புகிறாய் கிடாய்” என்று தோழி சொல்ல; நான் அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்புண்டாக்கப் புகிறேனல்லேன், பழிப்பு அறுக்கப் புகிறேன்காணென்கிறாள்.

[மாசறுசோதி] - கலந்துபிரிந்தவள் ஆற்றாமையின்றிக்கே மர்யாதைகளை நோக்கிக்கொண்டிருக்கையாகிறது அத்தலைக்கு அவத்யம்போலே காணும்; பிரிந்தால் இப்படி

முதற்பாட்டு - மாசறு இய்யாதி. மடலெடுக்கைக்குறப்பாக நாயகிசொல்லுகிற “மாசறு சோதி” இய்யாதி விஸேஷணங்கள்—“மடலெடுக்கவொண்ணாது” என்று நிஷேதிக்கிற தோழிக்கும் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே ஹேதுத்தேவக விவக்ஷிதங்களென்கிறார்—ஸௌந்தர்யத்தாலும் இய்யாதி. “ஆதி மூர்த்தியை” என்னுமளவும் கடாக்கித்த—ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸீலத்தாலும் மதிப்பாலும் என்றது. மதிப்பாவது - காரணத்வப்பயுத்தமானமேன்மை. நீசெய்யப்புகிறவிது - நீசெய்யப்புகிறவித்தால். பழிப்பு - அவத்யம். மடலெடுத்தால் ஸௌந்தர்யத்துக்குப் பழிப்புண்டாகையாவது - “நாயகனுனவன் நாயகிபக்கவிலே பரமப்ரணயியாகையாலே, ‘காரிநாஃரணநஸ்ரீ வுபுஜகிலுமகதாஃவயுமாமா மொகநெந’ என்கிற கணக்கிலே தன்ஸௌந்தர்யத்தைத் தானே மேல்விழுந்துப் ப்ரணயியானவ னுக்கு அறுபவிப்பிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, ப்ரணயி மடலெடுக்கும்படி தாழ்த்தபோதே ஸௌந்தர்யம் நிஷ்பலமன்றோ” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமாகை யென்றபடி. ஸீலத்துக்குப் பழிப்புண்டாகையாவது - “நாயகனுனவன் நாயகிவிஷயத்திலே தலை தடுமாறா நித்த வேண்டியிருக்க, இவன் மடலெடுக்கும்படி உபேக்ஷிக்கையாலே, தலை தடுமாறாப் பரிமாறுகிற ஸீலகுண மும் அவனுக்கு ஸங்குசிடம்” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமுண்டாகை. மதிப்புக் குப் பழிப்புண்டாகையாவது - “தன்னை யாசைப்பட்டு மடலெடுக்கும்படி ஒருவிஷயம் இப்படி கேசவு ப்ரநிதிகிறவனவிலும் உபேக்ஷித்தபோதே,ஸ்வவிஷய ப்ராவண்யாதிவித்தப்பர்த்தமாகஸர்வவஸ்துக்களை யும் உண்டாக்கும்படியான அவன் மேன்மை யென்னென்பது” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமுண்டாகை. பழிப்பு அறுக்கப் புகிறேனென்றது - “மாசறு, ஆசறு” என்று விஸேஷிக்கை யாலே விர்த்தம். மடலெடுத்தால் ஸௌந்தர்யத்துக்குப் பழிப்பறும் ப்ரகாரமாவது—“இப்படி ஸர்வப்ரகார விவக்ஷணயான இவளுங்உட மடலெடுத்தபோதே அவனுடைய ஸௌந்தர்யம் அபரிச்சித்தமன்றோ” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலேயென்றும்; ஸீலத்துக்குப் பழிப்பறும் ப்ரகாரமாவது - நான் “மடலெடுக்க” என்று உபக்ரமித்தபோதே அவன் வந்து முகங்காட்டுகை நிர்சிதமாகையாலே “தன்னை யாசைப்பட்டு மடலெடுக்க ஒருப்பட்டபோதே, தன்பெருமைபாராதேவத் துமுகங்காட்டுவதே! இவன்ஸீல மிருத்தபடியென்” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே யென்றும்; மதிப்புக்குப் பழிப்பறாகையாவது— “காரீணமுத்தமையான விவன் மடலெடுக்கும்போதே ஸர்வாதிகவஸ்துவேயாகவேணும்” என்று நாட் டார்சொல்லுகிற வழியாலே யென்றும் தாற்பாயம்.

“மாசறுசோதி” என்றதுக்கு - மடலெடுக்கையாலே மாசறுசோதி யென்ற அபர பாலித்தேவவும், மாசறுசோதியாகையாலே மடலெடுக்கிறேனென்று பூர்வபாலித்தேவவும், இரண்டு தாற்பர்யம். அதில் முந்தின தாற்பர்யத்தில், மடலெடுக்கையாலே மாசறுசோதியென்று விவக்ஷி த்தபோதே - மடலெடாதொழிகை சோதிக்கு மாசென்று வ்யதிரோகமுகத்தாலே பலிதத்தை வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் - கலந்துபிரிந்தவள் இய்யாதி. ஆற்றாமையின்றிக்கே - மடலெ டுக்கும்படியான வாற்றாமையின்றிக்கே. மர்யாதைகளை-ஸ்ரீர்வ மர்யாதைகளை. நோக்கிக்கொண் டிருக்கையாகிறது—“நோக்கிக்கொண்டிருக்கவேணும்” என்று மடலெடாதிருக்கையாகிறது. அத்தலைக்கு— ஸௌந்தர்யவிஸேஷ்டமான அத்தலைக்கு. அவத்யம் - ஸௌந்தர்யஹாதி. மர்யாதைகளை நோக்கிக்கொண் டிருத்தால் அத்தலைக்கு அவத்ய மாகவேணுமோவென்ன-பிரிந்தால் இய்யாதி. இப்படிப்பண்ணாதவன்— இப்படிமடலெடுக்கப் பண்ணாதவன். பூர்வபாலியான இரண்டாம் தாற்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்—

நான் என்னுடைய இய்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “தவிரேன்” என்னைக்கு ஹேதுவேதென்ன-வடிவு இய்யாதி. வடிவு - வடிவில் ஸௌந்தர்யம். அபரபாவியான முந்தின தாற்பர்யத்திலே, “சோதி” என்று - ஸௌந்தர்யமென்று அருளிச்செய்து, சோதியென்று - வீக்ரஹமாய், இதுக்கு மாசு இன்ன தென்று காட்டுவாராக வடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார்-கேடுவாய் இய்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. கொடுவாய் என்றது - வார்த்தைப்பாடு. மடலெடுத்தால் வடிவுக்கு ப்ரத்யுத அதிசயமொழிய, ஹேயமன்றகாணென்கிறார்-அவன் அவ்வடிவை இய்யாதி. உகந்தார்த்துக் கொடாதொழிகை அவத்யமோவென்ன-ஹக்காநாஃ இய்யாதி. “மடலெடுக்கவொண்ணாது” என்று நிஷேதிக்கிற தோழியைக் குறித்து, “மடலெடாதிரேன்” என்று சொல்லுகிற நாயகி, “மாசறுசோதி” என்றபோதே - மடலெடா தொழிகை மாசென்று நாயகிக்கு விவக்ஷிதமென்று தோற்றுகையாலும்; நிஷேதிக்கிற தோழிக் கும் “மடலெடுக்கை மாசு” என்று விவக்ஷிதமென்று தோற்றுகையாலும், இரண்டையும் அருளிச் செய்கிறார் - மடலெடுக்கை இய்யாதி. மடலெடா தொழிகை மாசானபடி எப்படி யென்ன - வ்யதிரோகத்தில் இய்யாதி. “ஆசறுசிலனை” என்ற குணத்தை முற்படச் சொல்லாதே, வடிவைச் சொல்லுவானென்னென்ன - வடிவிலே இய்யாதி. வடிவிலேயேனைந்தவன் என்கிறவிடத்திலே - “ர-வியதிவதிக்கநயுகாஃ” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது மண்ணை - ஈடுபடுகை. “மாசறு” என்றவர்த்தமானார்த்தம் - நாம்மடலெடுக்க இய்யாதி. மாசற்று வருகிறபடி பாராயென்றது - “அதி விலக்ஷணையான இவள் இப்படி மடலெடுத்தபோதே அவன் அபரிமித ஸௌந்தர்யயுக்தனன்றோ” என்று நாட்டார் கொண்டாடிச் சொல்லுகிறத்தைப் பற்ற. அவன் முன்னேயில்லாதிருக்க, பாராயென்று - காட்டக்கூடுமோவென்ன; லென்கிகர் கொண்டாகையாலே, அதைக்கேட்டு, “பாராய்” என்று சொல்லுகையாலே விரோதமில்லை. வடிவை முற்படச் சொன்னதுக்குத் தாற்பர்யந்தாம்-மேல் ஆசறு இய்யாதி. சுவாக்யநாடிநாஃஇதி சாந்தோக்யே (ந-கச) “ஸவ-புகரே-பூர்ஸவ-புகாரிஸவ-பூமந ஸவ-பூரஸஸூரபிடிஸூரதொவாக்யநாடிநாஃ”வாகுஃ-உகிஃ, ஸெர்ஸூரவநீகிவாகி, ஸந ஸவதீக்யவாகி; தசுஹெதஃ (சுநாடிநாஃஇதி) சூடிநாடிவாகு, ஸவ சூடித-பூரஸாவ பூரஸஃ. சிவப்புத்தோற்றுவது ஸ்மிதத்தாலே யாகையாலே-ஸ்மிதம்பண்ணி என்கிறார். “சுவாக்ய நாடிநாஃ” என்கிற ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம்-ஒரு வார்த்தைஇய்யாதி. ஹேதுபூர்வகமாக அநாதாஸப்தார்த்தம்-முகம்பார்த்து இய்யாதி. ஆனால், “சுவிகாராய” என்றத்தோடு விரோதியாதோவென்ன-கீமநிபந்

வார்த்தைசொல்லுகைக்குத் தன்னோடொப்பதொரு தத்வாந்தரமில்லாமையாலே அநாதரித் திருக்குமவனிறே. “கர்மநிபந்தநமான விகாரமில்லை” என்ற இத்தனைபோக்கி, ஆப்ரித ஸம்ஸர்லேஷவீஸ்லேஷங்களால் வரும் விகாரமில்லை யென்னில் ஒருசேதநனோடு கலந்த தன்றிக்கே யொழியுமிறே. அவன்கலந்தபோது பண்ணின ஸ்மிதமன்றோ என்னை அவ்யவ ஹந்தமான உபாயத்திலே ஸூட்டிற்று. ஸம்ஸாரி முக்தனானால் அவனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷம்போலேகாணும் இத்தலையைப்பெற்று அவன் ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றநிலை. [என் செய்யவாய் இத்யாதி] - இவளுடனே கலந்தத்தாலுண்டான ப்ரீதியாலே ஸ்மிதம்பண்ணி வடிவிலே வேறுபாடுதோற்ற நின்றநிலையாயிற்று இவனைக் கையும் மடலுமாய் படி தொட்டு விட்டது. † (பண்மே ஒருஸ்மிதமிறே ஊர்ப்பூசலை விளைத்தது) வாய்க்கரையிலேநின்று மடலேடுக்கிறுளிறே; கழுத்துக்கு மேலேயிறே இவள் மடலேடுக்கப்பார்க்கிறது. [மணிக் குன்றத்தை] - கழுத்துக்குமேலே யன்றிக்கே மெய்யேமடலேடுக்கப் பண்ணிற்றென்கிறுள். என்னோடுவந்து கலந்தத்தாலே வடிவில் வைவார்ண்யம்போய்ப் புகர்த்துக்குளிர்ந்து ‡ (வளர்ந்து) நிலைபெற்றபடியும், பிரிவை ப்ராஸங்கித்துக் கால் வாங்கமாட்டாதே நின்ற நிலையுங்காண் என்னை மடலிலே துணியப்பண்ணிற்று. மாணிக்கமலைபோலே ஷோக்ய னானவனை. [ஆசறுசீலனை] - வெறும் வடிவழகுக்கண்டன்றகாண் நான் துவக்குண்டது, அகவாயில்லாததையும் கண்கொணென்கிறுள். ஆச - குற்றம். குற்றமற்ற ஸீலத்தை யுடையவனை. அவன்கலக்கிறபோது என்பேறாகக் கலந்தானாகிலன்றோ நானும் பிரிவில் என்பேற்றுக்கு வேண்டுமத்தைச் செய்திருக்கலாவது; அம்மேன்மையுடையவன் இப்படி தாமுநின்று என்னைப்பெற்றவிது பெறுப்பேறாகத் தான் நினைத்திருக்க, நான் அவனைப்

நாம் இத்யாதி. வீஸ்லேஷதையையிலே ஸ்மிதங்கடமோவென்ன-அவன்கலந்த இத்யாதி அவ்யவநித மான உபாயத்திலே-மடலெடுக்கையிலே. இதே “விகாரித்ரவ்யம்போலே விக்ருதனாகாநிற்க” என்றத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வமாக விவரிக்கிறார் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. சேதநனை விகாரித்ரவ்யமென்றது - ஸ்வ பாவார்ண்யதா ஹவமுண்டாகையாலே. “மணிக் குன்றத்தை” என்றதையுங்கூட்டி புந் ப்ரதிக்ஷாஹண பூர்வகமாக ஹாவம் - என்செய்யவாய் இத்யாதி. இவளுடனே இத்யாதி - தொட்டுவிட்டது - ஈடுபடுத் திற்று. சாடு-வாய்க்கரையிலே இத்யாதி வாக்யத்வமும். வாய்க்கரை - ஹீமாஸந்தியென்று சாடு. ப்ரக்ருதம் - திருப்பவளம். நின்ற - ஈடுபட்டுநின்று. கழுத்துக்கு மேலேயிறே - கழுத்துக்கு மேலான திருப்பவளத்திலேயிறே யென்று ப்ரக்ருதம்; அஹ்ருதயமாக வென்று சாடு. கழுத்துக்குமேலே யன்றிக்கே இத்யாதியும் சாடு. திருப்பவளமாத்ரமன்றிக்கே யென்று - ப்ரக்ருதம்; அஹ்ருதயமாக வன்றிக்கே யென்று - சாடு. மெய்யே - சரீரமே, ஸத்யமாகவென்றும். “மணிக் குன்றத்தை” என்ற துக்கு ஹாவம்- என்னோடே இத்யாதி. வைவார்ண்யம்போலு லொழிய புகர்த்திருக்கை கடாமையாலே. புகர்த்திருந்தபோதே - வைவார்ண்யம்போய் என்றது வரித்தம். புகர்த்துக்குளிர்ந்து என்றது-“மணி” என்றத்தைப்பற்ற. “குற்றம்” என்றத்தைப்பற்ற - நிலைபெற்றபடியும் இத்யாதி. தாத்பர்யம் - வெறும்வடிவழகு இத்யாதி. சேலம் - ஸௌபரீல்யம். ஸப்தார்த்தம் - ஆச இத்யாதி. சேலத்துக்குக் குற்ற மாவது - பார்த்தமாக ஸம்ஸர்லேஷிக்கை. தன்பேறாக ஸம்ஸர்லேஷிக்கை - குற்றமற்றிருக்கை. இது சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - அவன்கலக்கிறபோது இத்யாதி. யத்வா, சேலத்துக்குக் குற்றமில்லா மையேதென்ன - அவன்கலக்கிறபோது இத்யாதி என்னுதல். என்பேற்றுக்கு வேண்டுமத்தைச்செய் திருக்கலாவதென்றது - என்னுடைய ஸ்ரீத்வமாகிற பரமலாபத்தைப் பெறுகைக்குறப்பாக மட லெடாதிருக்கலாவ தென்றபடி. மேல் “ஆதிமூர்த்தி” என்றத்தைக் கடாக்கித்துஹாவம்- அம்மேன்மை

† குண்டலித கர்த்தம் ப்ரகரித்தம்.

‡ குண்டலிதம் வ்யாக்யாததுக்குச் சேராத.

பிரிந்து வைத்து “வரில்போகடேன், கெடில் தேடேன்” என்று நினைத்திருக்கலாமோ? அவன் தன்துணம் பரிஹரித்துப்போக, என்னைப் பழி பரிஹரித்திருக்கச்சொல்லுகிறாயோ? [ஆதிமூர்த்தியை] - “ஒருகுடியிலே பிறந்த உனக்கு, அவன் தானே வரவிருக்குமதொழிய நீ பதற்கிறவிது உன்மதிப்பை யறுத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறாய்சிடாய்” என்ன,—நான் மதிப்பை யறுத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறேனல்லேன், மதிப்பையுண்டாக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கிறேனென்கிறாள்; “காரணம்துயேய” (காரணமதுத்யேய) என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் ஒதுமிடமசெய்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் ஆசைப்பட்டது, இவ்விஷயத்தை ஆசைப்பட்டேப் பெருதே முடிந்தாலும் அதுதானே மதிப்பாம்படியான விஷயமன்றோ. வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதற்கு முன்பேயும் ஒருபொருளுண்டு இதுக்கு அருளிச்செய்வது - “வ-டுவ-பு-ஜ” (பூர்வஜ) என்கிறபடியே நம்மோட்டைக் கலவிக்கு அவன் முற்பாடறாகச் செய்தே, பிரிவில் ஆற்றுமைக்கு நான் பிற்பாடையாகவோ. “ஆனாலும், ‘அபிமத விஷயத்தைப்பிரிந்தாள், அந்தரம் மடலூர்ந்தாள்’ என்னுமே, ‘சிலநாள் ஆற்றுமையோடே பாடாற்றிக்கிடந்தாள், பின்பு தன்னால் பொறுக்கவொண்ணாமையான வளவானவாறே மடலேத்தாள்’ என்னும் வார்த்தை படைக்கவேணுங்காண்” என்ன, [நாடியே பாசறவெய்தி]-இன்றோ, நான் எத்தனைகாலமுண்டு இப்படி க்லேஸப்படுகிறது. அவன் இத்

ப்ர:—(ஆதிமூர்த்தியை)—கயவ-பு-ஸரிவாயாபு, “ந காரணம் காரணாநா யாதா யூதா காரணம்துயேய”.

(வ-டுவ-பு-ஜ—என்கிறபடியே)—ஜி.தனாயாபு, “ஜி.தனெ வுண்ணீகாகு நபிலெ விஸ்வாவந | நபிலெவஸு-ஹுஷீகெஸ சிஹாவா-ஸுஷவ-டுவ-பு-ஜ”.

யுடையவன் இய்யாதி. ‘ஆசறு’ என்றத்தால் பவிதம் - அவன் தன்துணம் இய்யாதி. கீழே, வரில் போகடேன் கெடில் தேடேனென்றது - வந்தால் விட்டுவிடேன் கெட்டால் தேடானென்றபடி. துணம் பரிஹரித்து-தன்பேருகக் கலந்து ஸீலகுணத்துக்கு அவத்யம் வாராமல் பரிஹரித் தென்றபடி. “ஆதி” என்றதுக்கு அர்த்ததவயம். முந்தினது - ஜகத்காரணமென்று; தவ்நீயம் - தம்முடைய ப்ராவண்யத்துக் கடியென்று. மூர்த்திஸுப்தம் - ஸ்வாமி வாசகம். முந்தினவர்த்தம் - ஒருகுடியிலே இய்யாதி. ஒருகுடி - அத்வீதீயமான குடி. மதிப்பு-ஆதித்யம். மதிப்பை யுண்டாக்கிக்கொள்ளும் ப்ரகாரமெதென்ன - காரணம்து இய்யாதி. “ஆதி” என்றதி னிரண்டாமர்த்தம் - வ்யாக்யாநம் இய்யாதி. வ்யாக்யாநம் - ஒன்பதினாயிரப்படி. அன்றிக்கே, வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதற்குமுன் பென்றது - ப்ராஸங்கிகமாகப் பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்யும்போ தென்றபடி. அந்தப்பொருள்தானேதென்ன - வ-டுவ-பு-ஜ இய்யாதி. “ஜி.தனெவண்ணீகாகு நபிலெவிஸ்வாவந | நபிலெவஸு-ஹுஷீகெஸ சிஹாவா-ஸுஷவ-டுவ-பு-ஜ.” ஜிதந்தேபுண்டரீகாகு என்று - ப்ரணவோத்தஸேஷதவமும், நமஸ்தே என்று - நமஸுஸப்தோத்த பாரதந்தர்யமும், விஸ்வபாவத என்று - காராயண ஸப்தோத்தகாரணதவமும், நமஸ்தேஸ்து என்று - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையும், ஹ்ருஷீகேஸ என்று - கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்தநாநிவ்ருத்தியும் சொல்லுகிறது; விஸ்வபாவத என்று - ஜகத்காரணதவம் சொல்லியிருக்க, பின்னையும் பூர்வஜ என்னும்போது - யஸ்மாத்தூர்வம்ஜாயதேஜகத் ஸபூர்வஜ? என்று காரணதவம் சொல்லுகையன்றிக்கே, சேதனோஜ்ஜீவதத்துக்கு முற்பாடனாய் க்ருஷிபண்ணுமவெனன்றேயாகவேணு மென்றபடி. விஸ்வாவந என்று-விஸ்வத்தை ஹவிப்பிக்குமவன் - உண்டாக்குமவன். ஜகத்காரண மென்றபடி. பாடாற்றி - பொறுத்து. “என்காணையம்” என்னுமனவுக்கும் ஹாவம் - இன்றே இய்யாதி. விவரணமாதல், “ஆதிமூர்த்தி” என்றதி னிரண்டாமர்த்தத்தைக் கடாகித்தாதல் - அவன் இய்யாதி. பட்ட

தலையைப் பெறுகைக்குப் பட்டதெல்லாம் போராதோ நான் அவனைப்பிரிந்துபட்டது. காலமெல்லாம் தேடிக்காணப்பெறுதே துக்கப்பட்டதென்றிந்த தத்தனையாகாதேதான்; சிறைக்கூடத்திலேபிறந்து அங்கேவளருமாபோலே. விஸ்வலக்ஷத்தாலே உந்நெயமித்தனைகாணும் ஸம்ஸ்வலக்ஷம். பகவத்தத்வமுள்ளலிடமெங்கும் புக்குத்தேடிக் காணப்பெறுமை நசையற்று, பின்பாகாதே மடலேத்தது. [பாசறவெய்தி] - துக்கத்தையுடையேனாய். பாசறவு - துக்கம். பாசு என்று - பசுமையாய், அது அறுகையாவது - வைவார்ண்யமாய், வைவார்ண்யத்தை பஜித்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, பாசென்று - பாசமாய், அதாவது - பற்றாய், பந்துக்கள்பக்கல் ஸங்க மற்றென்னுதல். [பாசறவெய்தி]-ஸ்நேஹமடைய அவன்பக்கலிலே யெய்தியென்னுதல். எல்லாம்செய்தாலும் இது அறிவுடையார் செய்வதொன்றல்லவேன்ன, [அறிவிழந்தேனைநானாயம்] - அறிவு குடிபோய் எத்தனையோர்காலத்தோம். * மயர்வறமதிலே மருளப்பெற்றவன்றே போயிற்றில்லையோ நம்முடைய அறிவு. திரியக்கின்காலிலே விழுந்து தூதுவிட்டவன்று, அது “ஜ்ஞாநகார்யம்” என்றிருந்தாயோ இன்றிருந்து கற்பிக்கைக்கு; அன்றே * மதியெல்லாமுள்கலங்கிற்றில்லையோ. தன்பக்கலிலே கைவைத்தால் மற்றொன்று அறியாதபடி பண்ணும் விஷயமிதே, † “பேரின்பமெல்லாந்துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவதிதே. “நொவஜநம்ஸ்வரநு” (நொபஜநம்ஸ்வரந்) என்று - ப்ராப்தி ஸமயத்தில் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாதபடி பண்ணுகையே யன்றிக்கே, ஜ்ஞாநம்பிறந்த ஸமயமேபிடித்தும் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாமே பண்ணவல்ல விஷயமன்றோ? தன்னையநுஸந்தித்து லோகயாத்தரையையும் அநுஸந்திக்கும்படியோ அவன்படி. நீ யெல்

ப்ர:—(நொவஜநம்ஸ்வரநு என்று ப்ராப்திஸமயத்தில்)-உமாநொமெயு (கஉ)
“வனவநெவெஷ்ட:” உத்யாதி “நொவஜநம்ஸ்வரநுநிடிம்ஸ்வரநு”.

தெல்லாம் - பட்டகாலமெல்லாம். “எனைநானாயம் - நாடியே - பாசறவெய்தி” என்று அவ்வித்து லாவம் - காலமெல்லாம் இய்யாதி. ஸர்வகாலமும் துக்கப்பட்டமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - சிறைக்கூடத்திலே இய்யாதி. இத்தால் - வ்யஸநாதிசயத்தாலே, ஸர்வகாலமும் துக்கப்பட்டதாய்த் தோற்றுகிறதென்று கருத்து. ஸம்ஸ்வலக்ஷம் ஒருகாலுமில்லையோ வென்ன - விஸ்வலக்ஷத்தாலே இய்யாதி. உந்நேயம் - அதுமேயம். அவதாரணத்தோடேகூட்டி “நாடி” என்றதுக்குலாவம் - பகவத்தத்வம் இய்யாதி. பாத்வாதிகளெங்கும் புக்கென்றபடி. “பாசறவெய்தி” என்றதுக்கு நாலர்த்தம். அதாவது பாசறவு - துக்கமும், வைவார்ண்யமும்; எய்தி - ப்ராபித்து. மூன்றாமர்த்தம்,—பாசு - ஸங்கம், அறவு - நிவ்ருத்தி, பந்துவிஷயாஸக்தி நிவ்ருத்தியை யடைத்தென்றபடி. நாலாமர்த்தம்,—பாசத்தை - ஸ்நேஹத்தை, அற - மிகவும், எய்தி என்று கண்டுகொள்வது. எத்தனையோர்காலத்தோம் - எத்தனை காலங்களை யுடையோமானோம். அப்படி அநேக காலமுண்டோ வென்ன - மயர்வற இய்யாதி. போணமைக்கு வியாமகமெதென்ன - திரியக்கின் இய்யாதி. தூதுவிட்டவென்றது - அஞ்சிறையமட நாரையிலே. கற்பிக்கைக்கு - “மடலெடுக்கவேண்டா” என்று கற்பிக்கைக்கு. தூதுவிட்டது அஜ்ஞாநகார்யமென்றது அவ்விடந்தன்னிலே ஸ்புடமென்கிறார் - அன்றே மதியெல்லாம் இய்யாதி. மதிகலங்கினால் “ஆசறுசேனை ஆதிமூர்த்தியை” என்னும்படி யென்னென்ன - தன்பக்கலிலே இய்யாதி. இத்தால் - லௌகிகஜ்ஞாநமில்லையென்ற வித்தனைபோக்கி, பகவத்விஷய ஜ்ஞாநமில்லையென்கிறதன்றென்று கருத்து. உக்கத்துக்கு ப்ரமாணம் - பேரின்பம் இய்யாதி. அந்த அழகியதோனைத் தொழுதவர்கள், ஒரோமனையிடத்திற் பிறந்தவர்கள் பிறந்து ப்ராபிக்கும் நிரதி ஸயஸூகமெல்லாவற்றையும் பரித்யஜித்தவர்களாவர் கிடிகோ ளித்யர்த்தம். தோளழகுநானே மற்றுள்ள இன்பங்களைத் துறக்கும்படி பண்ணுமென்கை, † இரண்டாந்திருவந்தாத் - நார்பத்திரண்டாம்பாட்டு- “நினைப்பன்” இய்யாதி. வ்யதிரித்தவிஷயஜ்ஞாநாபாவம் ப்ராப்த்யவஸ்த்தையிலேயன்றோ வென்ன- நொவஜநம் இய்யாதி. அப்படிவிலக்ஷணவிஷயமோவென்ன - தன்னை இய்யாதி. அவன்படி -

லாம்சொன்னாலும் பழிக்கு அஞ்சவேணுங்கா ணென்ன, [ஏசறும் இத்யாதி] - நமக்கு மட லேடுக்கை குற்றமாகிலன்றே அவர்களுக்கும் பழிசொல்லுகை குற்றமாவது. அறிவுடை யார்க்கு வரக்கடவதான பழி, அது வாஸனையோடே குடிபோன நமக்கு வாராதுகாண்; இதுக்கு அஞ்சவேண்டா. இதுக்கு முன்றுபடியாக அருளிச்செய்வர்,—"இவனையொருபழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே" என்று அதிலேயற்றிருக்கிற வென்னுதல்; ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிற. அன்றிக்கே, "பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு பழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே" என்று துக்கப்பட்டிருக்கிற வென்னுதல். ஏசற் றிருக்கிற நமக்கு. அதாவது - ஏசமெல்லையெகடந்தவென்னுதல். [ஊரவர்கவ்வை] - பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்தார் "இது பழி" என்னிலன்றே பழியாவது; இதுக்குப்பறம் பாய் நின்றவர்கள் சொல்லுமது நமக்குப்பழியோ? [தோழி] - ஸமாநஸுகதுக்கையான உனக்கு, "இதுபழி" என்று தோற்றிலன்றே எனக்கு மீளவேண்டவேது. [என்செய்யுமே] - ஏசறமெல்லையிலே நிற்கிற எனக்கு, இது ஏசாம்படியிருப்பார்களோல்லும் வார்த்தைகோண்டு காரியமென்? ஊரார்பழி புகழா மெல்லையிலேயன்றே நாம் நிற்கிறது; அவர்கள் சொல்லுகிற விது நமக்கு அவத்யமோ, யாரகமாமித்தனையன்றே? "அலரெழிலாருயிர்நிற்கும்" என்னக் கடவதிறே. † "அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்டவென்காதல்" என்கிறபடியே, அவர் கள்பழி யாரகமாகவன்றே மடலேடுக்க விருக்கிறது. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

என்செய்யுமுரவர்கவ்வை தோழியினிநம்மை
என்செய்யதாமரைக்கண்ணன் என்னேநிறைகொண்டான்
முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமேலிவைய்தி
என்செய்யவாயுங்கருங்கண்ணனும் பயப்பூர்ந்தவே.

அவன் வைலகூண்டம். "ஏசறும்" என்றதுக்கு முன்றர்த்தம், - ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிற வென்று முந்தினது; ஏசறமென்று - முழுச்சொல்லாய், துக்கப்பட்டிருக்கிறவென்று இரண்டாவது; ஏசறகை - துக்கப்படுகை. ஏசுகையை - லேளகிகர் சொல்லுகிற நிகழையை, அற்றிருக்கிற - கடத் திருக்கிற வென்று முன்றாவது; இப்போது, தனக்கு விசேஷணம். அதாவது - ஊரார்பழி புகழாம் படி யிருக்கிற நமக்கென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்திலே கோக்காக லாவம் - நமக்கு இத்யாதி. முன்ற மர்த்தத்திலே கோக்காக லாவம் - அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி. பழிசொல்லுகை குற்றமாவதென் றது - "ஏசுகையிலேயற்றிருக்கிற ஊரவர்" என்றதைப்பற்ற. பூர்வவாக்யவிவரணம் - ஏசுகை யிலே துணிந்திருக்கிறவென்றது. இரண்டாமர்த்தம்; ஏசுகை - துக்கப்படுகை யென்றாக்கி, அதை ஸ்வேறுதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கே பகவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. ஏசமெல்லையைக் கடந்திருக்கையாவது - ஏசுகையை முணியாம விருக்கையென்றபடி. "ஊரவர்" என்றதுக்கு லாவம் - பகவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. "என்செய்யும்" என்றதுக்கு - புகழாமென்று தாற்பார்யம். முன்றமர்த்தத்தை யுபஜீவீத்துகொண்டு, "ஊரவர்கவ்வை - என்செய்யும்" என்றதுக்கு லாவம் - ஏசறமெல்லையிலே இத்யாதி. இது - மடல். விவரணம் - ஊரார் இத்யாதி. "என்செய்யும்" என்ற ஸ்வர்த்துக்கு - வ்யதிரோகத்திலே கோக்காக தாற்பார்யார்த்தம் - அவர்கள் சொல்லுகிற இத் யாதி. "பழியாகம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அலரெழில் இத்யாதி. அலரெழில் - அபவாத முதிக்கில், ஆருயிர்நிற்கும் - பூர்ணப்ராணன் நிற்குமித்யர்த்தம். அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்ட வென்காதல் - பழியைத்தூற்றினவது ஹேதுவாகக்கொண்ட வென்காத லித்யர்த்தம். மாசறசோதி தொடக்கி, ஏனைநாயம், தோழி - ஏசறமுரவர்கவ்வை - என்செய்யு மித்யவ்யம். (க)

ஆ.—(என்செய்யும்.) எம்பெருமான் தன்னுடைய, அதிசீ தளமாய் ஸர்வ ஸத்வமநோஹாமாய் அருணகமலஸத்ருமமான அழகிய திருக்கண்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்றித்துப் போனான்; அவனை ஸம்ப்ரலேஷிக்கப்பெறுமையாலே, தத்ஸம்ப்ரலேஷஜநித மான ஒளஜ்ஜ்வல்யமுமிழந்து, மேனிமெலிவெய்தி, தத்ஸம்ப்ரலேஷத்தால் புதுக்கணித்த என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த; இனி நம்மை என்செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி யென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஏதேனும் தசையிலும் 'இங்ஙனென்கை சடல்ல' என்ற தோழியைக் குறித்துத் தரிப்பு அரிதாம்படி ஹ்ருதயத்திலும் ஸரீரத்திலும் பிறந்த ஸாதிஸ்யத்தை அறிவிக்கிறாள்.

[என்செய்யும் என்று தொடங்கி] - ஸம்ப்ரலேஷதசையில் என்பக்கல் மிகவும் ப்ரவணனாய் ஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை நிறையைக் கொண்டான். நிறைபோவதுக்கு முன்பே அழகிய நிறத்தையும் இழந்து உடம்பும் மெலிந்து அவனுக்கு அத்யந்தம் ஸ்ப்ருஹணீயமான என்னுடைய சிவந்த வாயும் கறுத்த கண்ணும் விவர்ண மாயிற்றின. நிறையாகிறது - மநஸ்ஸில் ஒடுகிறது ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடியிருக்கை.

ப.—அநந்தரம், அவன்கண்ணழகாலே என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்து என் வைலக்ஷண்யமடங்க அழிந்திருக்க, ஊரார் என் செய்வ தென்கிறாள்.

செய்ய - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - கண்ணழகையுடைய னாய்க்கொண்டு, என் - எனக்கு பவ்யனுனவன், என்னை - என்னை, நிறைகொண்டான் - பூர்த்த்யபஹாரம் பண்ணினான்; (ஸ்த்ரீ த்வபூர்த்தி போனபடியாலே), முன் - முன்புதோற்று கிற, செய்ய - விலக்ஷணமான, மாமை - மாமைநிறமும், இழந்து - இழந்து, மேனி - (அதுக்காராயமான) ஸரீரமும், மெலிவு எய்தி - மெலிவு எய்தி, (அவன்செய்யவாயும் செய்யதாமரைக்கண்ணும் குறியழியாதிருக்க), என் - என், செய்யவாயும் - செய்யவாயும், கருங்கண்ணும் - கருங்கண்ணும், பயப்பு - ஒருவெருப்பாம்படியான வைவரண்பம், ஊர்ந்த - பார்த்தன; தோழி - தோழி, இனி - இனி, நம்மை - நம்மை, ஊரவர்கவ்வை - ஊரவர்கவ்வை, என்செய்யும் - என்செய்யும். நம்மையென்று - ஸமதுக்கையான தோழி யையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், எல்லா தசையிலும் பழி பரிஹரிக்கவேண்டாலோ வென்ன, பழி பரிஹரிக்குமெல்லை கடந்ததுகாணென்று தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள்.

[தோழி - இனி - என் செய்யுமாவர் கௌவை] - இனியென்று தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள். மேலடங்க-'இனி' என்கிற இதன் விவரணம். [தோழி] - இப்படி அவ காண்பதற்கு முன்னே மீட்க வேண்டாலோ? - [நம்மை] - நிறத்தில் வேறுபாடு அவ னுக்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. "வாகுஷுஃவஸுவஹிநஸ". 'வாயாலே மடலெடுக்க வேண்டா' என்கிறாளத்தனை, வைவரண்பம் இருவருக்கும் ஒத்திருக்கும். "யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமாதும் எம்மின் முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ", 'எனக்கு அவன் வேணும்' என்னும் அளவிதே இவளுக்கு உள்ளது. 'இவள் நோவுபோகவேணும்' என்றும், 'இருவரும் சேரவேணும்' என்றும் இரட்டித்திதே அவள் நோய் இருப்பது. "தடாஸீஹி ஸ்ரமோத்யயுராஹுஸுஜவாஸாராநு" என்று பெருமானிற்காட்டில் ஒளி

மழுங்கினாரிதே மஹாராஜர். இவ்வைவரண்யத்துக்கு அடி சொல்லுகிறது [என் செய்ய இய்யாதி] - கண்ணுலே 'தவாவூ' என்று சொல்லி என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினான். கிட்டினால் "என்னுடையவன்" என்னும்படியிதே இருப்பது. வாத்ஸல்யத்தாலே குதறிச்சிவந்த கண்ணுலே 'ஆத்மாத்மீயங்கள் நீயிட்டவழக்கன்றோ?' என்று சொல்லி என்னை உரிஞுகைகொண்டான். "நூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றுபேசி" என்னக்கடவதிதே. சொலவொன்றும் செயலொன்றுமாயிற்று. அவனுக்குப் புண்டரீகாக்ஷத்வம்போலே இவனுக்கு ஸ்தரீத்வம். "என்னை நிறைகொண்டான்" என்று வாய்விடப் பண்ணுகை. இழந்தவை இன்னவை என்கிறாள், மேல்—[முன்செய்யமாமையிழந்து] - முன்னேயுள்ளமாமை யென்னுதல், நிறைக்குமுன்னே யென்னுதல், முன்னே - காணக்காண வென்னுதல். முன்பு தோன்றினவற்றை வாங்கியிதே கிழிச்சிலையறுப்பது. [செய்யமாமை] - ஸ்ப்ருஹணீயமானமாமை யென்கை; சிவப்பைச் சொல்லுகையன்று தாத்பரிபம். [இழந்து] - அவன் விரும்பினதாகையாலே நிறம், நிதியிழந்தாற்போலே சொல்லுகிறாள். [மேனிமெனியெய்தி] - வடிவதான் நீர்ப்பண்டம்போலே காணக்காண சருகாகிறபடி. நிறம் வந்தாலும் அவன்தான் வந்தாலும் ஆப்ராயமில்லையென்கை. [என் செய்யவாயும்] - அவயவியாகத் தேடுகிறேனோ அவயவங்கள்தோறும் அழிந்து வாராநிற்க. அவன் வாய் புலற்றுமதாகையாலே - என்னதென்கிறாள். அவன் உகந்த வழியாலே தமக்கு ப்ராப்யமாகலாமிதே. "தொழுது வைத்தேன்". அவன் 'என்னது' என்று சொல்லக்கேட்டிருக்குமே. அத்தாலே, என்னது என்கிறாள். சிவந்தவாயும், கறுத்தகண்ணும் ஒரு வெளுப்பாயிற்று. ப்ரளயகாலத்தில் ஸ்கேக்ஷத்ரம்போலே ஏகோதகமாய் அழிந்தது. [பயப்பூர்த்தவே] - விஷம் ஊர்ந்தாற்போலே வைவரண்யம் வண்டலிட்டுவாராநின்றது. மடலை நீக்ஷத்தித்தாயாகிலும் வடிவை மறைக்கலாமோ வென்கை.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "கீழிற்றிருவாய்மொழியில்நின்றும் இத்திருவாய்மொழிக்குப்புதுருகைக்கு வழியிரண்டாயிருக்கும்; * சீலமில்லாச்சிறியனிலே-கூப்பிட்டார்; கூப்பிடச்செய்தேயும் வந்து முகங்காட்டாமையாலே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் எனக்கு வேண்டாவென்றார்; இப்படியொழியப் பேறிழவு புறம்பேயாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைக்கண்டு வெறுத்தார்; 'ஈஸ்வரனு'ம் கைவாங்கின இவர்களை நான்திருத்துவேன்' என்று, பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத்திருத்தினார்; 'இவர்களிலேயொருவனாயிருக்கிற எனக்கு இவ்வாசியுண்டாவதே' என்று, பகவத்க்ருபையைக் கொண்டாடினார்; தாந்திருத்தத்திருந்தின புநீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார்; தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டினவாறே பழைய இழவே தலையேடுத்து, தம் ஆற்றாமையாலே மடலூர்ந்

இரண்டாம்பாட்டு—என்செய்யும் இய்யாதி. முதற்பாட்டுக்கு வ்யாக்யாநம் அருளிச் செய்தவகந்தாம் மத்யே ஒரு பூநீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி, "ப்ரவேஸமும் பாட்டும் அடியேனுக்குப் ப்ராஸாதிக்கவேணும்" என்ன, அவருக்காக அருளிச்செய்கிறார் - கீழிற்றிருவாய் மொழியில்நின்றும் இய்யாதி. வேண்டாவென்றார் - ஏறாளுமிறையோனிலே. வெறுத்தார்-கண்ணுதாரிலே. திருத்தினார் - ஒன்றத்தேவிலே. பகவத்க்ருபையைக் கொண்டாடினார் - சையார்ச்சக்கரத்திலே. மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார் - பொலிசுபொலிசவிலே. தொடங்கின கார்யம் - ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துகை. பழைய இழவே - ஏறாளுமிறையோனிவிழவே. வழியல்லாவழி - ஸ்வயத்தாம். "செய்ய வாய்" என்று -

தாகிலும் பெறப்பார்க்கிற ரேன்னுதல். அன்றிக்கே, கீழே, 'மலியுஞ்சுடரோளிமுர்த்தி' என்று - வடிவழகை யறுஸந்தித்து, அந்ததரம் பாஹ்யஸம்ஸலேஷாபேகை பிறந்து அப்போதே பெருமையாலே, வழியல்லாவழியே மடலூர்ந்தாகிலும் பெறப்பார்க்கிற ரேன்னுதல்.

[மாசறுசோதி இத்யாதி] - † (மடலேதேத்தாகிலும் பெறவேண்மேம்படி பழிப்பற்ற வடிவழகை யுடையனாய், என்னோட்டைக்கலவியால் வந்த பரிதிதோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி, அந்தக்கலவியாலே வேறுபட்டுள்ள வடிவையுடையனாய், என்னோடேகலக்கிறவிடத்துத் தன்பேருகக் கலந்தவனுமாய், மடலேத்துப்பெறுதே முடிந்தாலும் 'இந்த விஷயத்தை யாசைப்பட்டன்றோ மடலேத்தது' என்று அதுதன்னைப்பீடாகச் சொல்லலாம்படி மதிப்பனுமாயுள்ளவனை). "[என்செய்யவாய் - மாசறுசோதி - மணிக்குன்றத்தை] - என்று அந் வயாதிருப்பது, 'இனி விசேஷணந்தோறும் ஒருபொருள் சொல்லவேணும்' என்னுமத்தாலே சொன்னோம்" என்று அருளிச்செய்வார். † ([நாடியே இத்யாதி] - நெருள் தேடி துக்கப்பட்டு, அறிவுகுடிபோனார் செய்யுமத்தைச் செய்கிறது எத்தனைகாலமுண்டு? "இவ்விஷயத்திலே கைவைத்தார்க்கு ஒரு பழிசொன்னோமாகவேணும்" என்று அதிலேதுணிந்திருக்கிற.)

ஊரவர்கோல்லும் பழி நமக்கு என்செய்யப்புகுகிறதென்று நின்றது - கீழ்; இரண்டாம்பாட்டு—இதென்னவார்த்தை சொன்னாயானாய், எல்லாம்செய்தாலும் பழிபரிஹரிக்க வேணுங்காணென்ன; நான் "பழிபரிஹரிக்கவேண்டா" என்றேனல்லேன், பழிபரிஹரிக்கு மேல்லை கடந்ததுகாணென்கிறார்.

[என்செய்யும் ஊரவர்கவ்வை தோழி யினிநம்மை யென்று] - தன்வடிவைக் காட்டுகிறார். இந்த இனிக்குப் பொருள் சொல்லுகிறதாயிற்று - பாட்டில் மேலிந்தழையுமாய். என்செய்ய தாமரைக்கண்ணென்று தோடங்கி, என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த - என்செய்யும் ஊரவர்கவ்வை தோழி இனி நம்மை என்று அவ்வயம். இனி என்னை யென்னோதே, நம்மையென்கிறார் - வாயாலே "மடலூராக் கடவதல்ல" என்று நினைதியா நிற்கச்செய்தேயும், உடம்பு வேளுக்கிறமை அவளுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே.

அவயவஸோபை, "மாசறுசோதி" என்று - ஸமுதாயஸோபை, "மணிக்குன்றத்தை" என்றது - இரண்டுக்கு மாஸ்யமான விக்ரஹத்தை யென்னு மர்த்தவியேஷம் தோற்றுகைக்காக அவ்யித்தது. அவ்யித்தாப்போருமோ, கீழைப்போலே பரிதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்ய வேண்டாவோவென்ன - இனிவிசேஷணம் இத்யாதி.

வருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இரண்டாம்பாட்டுக்கு அவதாரிகை - ஊரவரி இத்யாதி. எல்லாம் செய்தாலும் - ஆற்றாமையாலே எத்தனைகாலம் பாடாற்றியிருந்தாலும். பரிஹரிக்குமேல்லை - "தது வ்யவடிஸம்மவெசு" என்றிருக்கை.

"பரிஹரிக்குமேல்லைகடத்தது" என்றது என்கொண்டென்ன - என்செய்யுழுவாய் இது யாதி. இனியென்று-தன்வடிவைக் காட்டுகிறார் என்றபடி. "இனி" என்றால் - வடிவைக்காட்டின தாமோவென்ன-இந்த இனிக்கு இத்யாதி. அதாவது, மேலே சொல்லுகிறவைவரையாதிகளை-"இனி" என்று பராமர்ஸிக்கிறதாய்கையாலே, அர்த்தாத், "இனி" என்று - வடிவைக்காட்டின தாகலா மென்ற படி. இனிக்கு - "இனி" என்கிறதுக்கு. அவ்யயபாதர்ஸாமுகே உத்தார்த்தம் விஸதிகரோதி - என்செய்யதாமரைக்கண்ணன் இத்யாதி. "நம்மை" என்றதுக்கு - ஆத்மநிபஹுமசகமாக்கி, தன்வடிவைக்காட்டுகிறார் என்றார் கீழ்; அங்மனன்றிக்கே, தோழியையுங் கூட்டிக்கொண்டு - "நம்மை" என்கிறானென்று விவகரித்து, நிவேதிக்கிறவனைக் கூட்டிக்கொள்ளுவானென்னென்ன - இனி என்னை இத்யாதி. இப்போது, தன்வடிவை யென்றது - தன்கன்வடிவை யென்று கண்டுகொள்வது. நாயகிக்

* “தோழிமாரும் எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ” என்னக்கடவதிநே. “எனக்கு அவன் வேணும்”, “இவளுக்கு அவன் வேணும்” என்னுமிதுவேயாயிற்று வாசி.. இவளிலும் தோழிமார்க்கு ஆற்றுமை விஞ்சியிருக்கும்; அதுக்கடி - நாயகனைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றுமையிநே இவளுக்குள்ளது, இவள்கோவுபடக் காண்கையாலும், இவளும் அவனுமாய்ச் சேரலிருக்குமது காணப்பெறுமையாலும் தோழிக்கு இரட்டித்திருக்குமிநே. “ததாஸீதித்யாதி” (ததாஸீதித்யாதி) - “பெருமானும் பிராட்டியுமான இருப்பிலே பிரிவுவிளைந்தது” என்று இளையபெருமாள் மஹாராஜர்க்கு அறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செலிப்படப்பட, பெருமாள் திருமேனியில் வைவரண்யம் இவருடம்பிலே மாற்றியுற்று. “ஸத்யஸூக்திஷ்டவஃ” (அத்யர்த்தம் - நிஷ்டரபஃ) என்று - பிராட்டியைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றுமையிநே பெருமாளுக்கு உள்ளது, இவர்தம்முடைய ஆற்றுமையைக் காண்கையாலும், பிராட்டியும் தாமுமாகச் சேரலிருக்கக் காணப்பெறுமையாலும் இவர்க்கு அவ்வளவன்றிக்கே மிக்கிருக்குமிநே. அலிதேயவசநமாயிற்று - அர்த்தஸப்தம். அத்யர்த்தமாவது - அலிதேயமல்லவேன்கிறது. †(வாசாமகோசரமேன்றபடி.) [தோழி இனிநம்மை] என்கிறாள் - “வாகு டுஃவம் ஸுவணு நள” (ஏகம்துஃகம்ஸுஃகஞ்ச

ப்ர:—(என்செய்யுமுரவர்கவ்வை தோழியினிநம்மை) — ஸுந்நாகாணே, [நடு] லீதாஸூகி ஹந-ஓரோது, “ததஸூஹாஸஜம் சொகம் ராஸிஸூரூதிஷ்டகரிணஃ | ஸுந்நாகாவாநரோது, ரப ஸுந்நி வாய நுநெடியஸ || நடு || ஸுந்நாகாவாநரோது ஸு ஸுந்நெநெரிதம்வஃ | ததாஸீதிஷ்டஹாத்யஸூகம் ராஹுமுஸு ஹவாஸுரோது || ந.க ||”.

(வாகு டுஃவம் ஸுவணு நள என்கிற ப்ராப்தியைமுன்னிட்டுக்கொண்டு)— கிஷிநாகாணே வணுநெ, “ஹம் வயஸூராவி ஹுநெயாநெ.ஹெகம் டுஃவம் ஸுந்நவநள | ஸுந்நி வொ ராவவம் வாகு ரித்யுவாவ பூஹுஷ்டவஸ”.

தோழிய தோழிக்கு உடம்பு வெளுக்கக்கடுமோவென்ன - தோழிமாரும் இத்யாதி. தோழிமாரும், ஈடுபடுகிற எனக்குமுன்னே, “இவளுக்கு அவன் உதவப் பெற்றதில்லை” என்று அவன்பொருட்டு ஈடுபடாநிற்பார்கள் இத்யர்த்தம். மாயவர் - ஈடுபடாநிற்பார்கள். உடம்புவெளுக்கிறமை இருவருக்கு மொத்திருந்தால் வாசியேதென்ன - எனக்கித இத்யாதி. எனக்கித அவன்வேணும் என்னும் காயதி, இவளுக்கு அவன்வேணும் என்னும்தோழி என்ற கூட்டிக்கொள்வது. “எம்மில்முன்” என்கிறவிடத்தில், “எம்மில்” என்கிறதுக்குஹாவம்-இவளிலும் இத்யாதி. விஞ்சியிருக்கைக்கு அடியேதென்ன-அதுக்கடி இத்யாதி. தோழிமார்க்கு இரட்டித்திருக்குமேன்றத்துக்கு ஸம்வாதம் - ததாஸீதி இத்யாதி. “ஸுந்நாகாவாநரோது ஸு ஸுந்நெநெரிதம்வஃ | ததாஸீதிஷ்டஹாத்யஸூகம் ராஹுமுஸு ஹவாஸுரோது” இதி ஸுந்தாகாண்டே பஞ்சதரிம்ஸே லீதாஸூகி ஹநுமான்.

இஸ்ஸிலோகத்துக்கு அடியேதொடங்கி அர்த்தம்-பெருமானும்பிராட்டியும் இத்யாதி. மாற்றியுற்று - இங்குமுண்டாயிற் றென்றபடி. இவர்தம்முடைய - பெருமானுடைய தாமுமாக - பெருமானுமாக. இவ்வர்த்தத்தை இஸ்ஸப்தம் வசிக்குமோ வென்ன - அலிதேய இத்யாதி. அத்யர்த்தம் - வாசாமகோசரமாய்ப்படி. வைவரண்யமாகிறவர்த்தம் வாக்குக்கு அலிதேயமாய்ப்படி யென்றபடி. இவ்விடத்தில், அதி யென்கிறது - நவர்த்தகம். அவருடம்பு வெளுக்கிறது தனக்காகவென்று இவன் எப்படியறிந்தானென்ன-தோழியினிநம்மை இத்யாதி. அதாவது-ஸுமாநஸுததுகைக ளாகையாலே, உடம்புவெளுக்க

* திருவாய்மொழி - க, க டி.

† குண்டலித கர்த்தம் க்ளாசித்தம்.

வாய்விட்டுச் சொல்லும்படியன்றோ பண்ணிற்று. “நிறைகோண்டான்” என்கிற இது னுடைய வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது - மேல். உன்னை அவன் கொண்டதுதான் என்தென்ன, “நிறைகோண்டான்” என்கிற சொல்லுக்குள் அடங்கினவைதன்னை எண்ணுகிறாள். [முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமெலிவெய்தி என் செய்யவாயும் சருங்கண்ணும் பயப் பூர்ந்த - என்செய்யு முரவர்கவ்வை தோழி இனிநம்மை] - நீ “மடலாருவேன்” என்கிற வாயைப் புதைத்தால், என்வடிவு மடலெடுக்கிறவித்தை என்கொண்டு மறைப்பாய்? [முன் இத்யாதி] - இதுக்குமுன்றுபடியாக அருளிச்செய்தருளுவர், - தன்பக்கல் கைவைப் பதற்குமுன்னே - பிறந்தபோதே உண்டான நிறத்தையிழந்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, அல் லாத இழவுகளுக்கு முன்னே நிறத்தையிழந்தென்னுதல்; முன்பு தோற்றினவற்றைப் பறித் துக்கொண்டு, பின்பிறே கிழிச்சீரை யறுத்துக்கொள்வது; அவன்தானும் முந்துறவிரும்பிற்று இந்நிறத்தைக்காணும்; அங்ஙனன்றிக்கே, முன்னே - காணக்காண நிறத்தை இழந்தென் னுதல். [செய்யமாமை] - “செய்யமாமை” என்றும் சொல்லாநின்றது, “மணிமாமை” என்றும் சொல்லாநின்றது; இரண்டாலும் - சிவப்பும், கறுப்புமல்ல இங்குச்சொல்லுகிறது; இரண்டிலுமொக்க வேறின ப்ரயோஜனம் - ஸ்ப்ருஹணீயதையாயிற்று. [இழந்து] - அவனோடு கலந்துபெற்ற நிறத்தைத் தநமாக நினைத்திருந்தபடியாலே - இழந்தென்கிறாள். [மேனி மெலிவெய்தி] - இனி அவன்வந்தாலும் நிறம்வந்தாலும் தோங்குகைக்கு ஆஸ்ரய மில்லை; ஆஸ்ரயமுண்டானாலிறே தோங்குவது. நீர்ப்பண்டம்போலே காணக்காணச் சருகாகாநின்றதாயிற்று. [என்செய்யவாய் இத்யாதி] - அவயவியாகத் தேடுகிறேனோ, அவய வங்கள்தோறும் வற்றிவருகிறபடி பாராயோ? [என்செய்யவாயும்சருங்கண்ணும்] - இப் போது தன்னுடைய அவயவங்களைத் தானே ப்ரஸம்ஸிக்கிறாள்ல்லள்; அவன்வந்து கிட்டின

இத்யாதி. “நிறை” என்றதின் முந்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக உத்தரபதாவதாரிகை - நிறை கோண்டானென்கிற இன்னுடைய இத்யாதி. மற்றைப்பகுத்தில், அடக்கம் போனபோதே யல்லாத வையும் போயிற்றென்கிறாளென்று உத்தரபதஸங்கதி யாகக்கடவது. வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது - “ஸர் வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிக்கொண்டுபோனான்” என்றதின் வ்யாக்யானமாயிருக்கிற தென்றபடி. உத்தர ப்ரத்யுத்தராஸ்பேண கீழ்வாக்யவிவரணம் - உன்னையவன் இத்யாதி. இப்படி அந்வயித்ததுக்கு ஸர்வ மாதல், “மாமை” இத்யாதிக்கெல்லாம் ஸர்வமாதல் - நீமடலாருவேனென்கிற இத்யாதி. புதைத்தால் - முடினால். இதுக்கு-“முன்” என்றதுக்கு. முன்றுபடியாவது - அவனோடு கலப்பதற்கு முன்னே யென்னுதல், மேனிமெலிவெய்துகை தொடக்கமான இழவுகளுக்கு முன்னேயென்னுதல், காணக் காணவென்னுதல் என்று. முன்-முன்னே. மேனிமெலிவெய்துகை தொடக்கமான இழவுகளுக்கு முன்னே, நிறமிழக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - முன்புதோற்றின இத்யாதி. கிழிச்சீரை - சாளிகை. ஹேத்வந்தாம் - அவன்நானும் இத்யாதி. அதாவது - தான் முந்தற விரும்பினதாகையாலே முற்பட அபஹரித்தா னென்றபடி. அவன் முந்தற நிறத்தை விரும்புகையாலேயன்றோ, அவனுக்கு உறுப்பல் லாத ஆத்மாத்மீயங்களை வேண்டாவென்கிற - ஏறாருமிறையோனிலே, முந்தற “மணிமாமைகுறை வில்ம்” என்றது. இது இருபத்துநாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். ஏறாருமிறையோனிலே மணிமாமை யென்றும் சொல்லாநின்றது. இது வ்யாஹதமன்றோவென்னில் என்று ஸங்காவாக்யத்தைப் பூரித் துக்கொள்வது. இங்கு - இவ்வோவிடங்களிலே. போய்என்னுதே, “இழந்து” என்றதுக்கு பாவம்- அவனோடு இத்யாதி. அவன்வந்தாலும் நிறம்வந்தாலும் என்றதுக்கு பாவம் - அவன்வந்தால் நிறம் வருமே, அந்தநிறத்துக்கு ஆஸ்ரயமில்லையென்றபடி. “முன் - மேனிமெலிவெய்தி” என்று, முன் என்கிறபதத்தை இங்கேயுங் கூட்டிப்பாவம்-நீர்ப்பண்டம் இத்யாதி. நீர்ப்பண்டம் - ஜலமயபதார்த்தம். அவயவியாக - ஸாரீரியாக. “செய்யவாயும் சருங்கண்ணும்” என்று விஸேஷணமிட்டு - தன் அவயவங் ளை தானே வர்ணிக்கலாமோ வென்ன - இப்போது இத்யாதி. அவனுடைய ஸ்ரீஸஹஸ்ரகாமத்தி

போது அவனுடைய பூரிஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு விஷயம் இவையேயாயிற்று. அத்நைச் செவியாலே கேட்டிருக்குமே, அத்தாலேசோல்லுகிறாள். தான் இழந்தக்ரமம் சோல்லாநிற்கச் செய்தே, அவன் உகந்தக்ரமம் தோற்றுகின்றதுகாணுமிவளுக்கு. [என் இத்யாதி] - அவன் தனக்கு இத்தை ஸர்வஸ்வமுமாக நினைத்திருந்தபடியாலே, இவளும் “உன்னது என்னது” என்று ஒருதலை பற்றுகிறாள். ஸ்வஸ்வரூபமும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாயிறே உத்தேச்யமாவது. இங்ஙனன்றாகில், “ஆக்ஷரஸூஹவெநுபுத்யு” (தவ்யக்ஷரஸூபவேம்நுத்யு) என்கிற வழியாலே பற்றுகிறாள். [என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த] - அவனுடைய வாய்ப்புகுசோறு பறியுண்ணுகின்றதென்கிறாள். † “செங்கனி வாய்நுகர்த்தான்”, ‡ “மணநோக்கமுண்டான்” என்னக்கடவதிறே. [செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த] - கடலும்மலையும் குடியிருப்புமான விடமெல்லாம் ப்ரளயகாலத்தில் ஏகோதகமாபோலே, எங்குமோக்க வைவார்ண்யமேயாயிற்று. ஒருவேளுப்பாயிற்று. விஷம்பரந்தாற்போலே காணக்காண வண்டலிட்டே வைவார்ண்யமானது பரப்புமாறிற்று. (ஈ)

ப்ர:- (இங்ஙனன்றாகில், “ஆக்ஷரஸூஹவெநுபுத்யு” என்கிறவழியாலே பற்றுகிறாள்) - ஸ்வஸ்வரூபமே, “ஆக்ஷரஸூஹவெநுபுத்யு” ஆக்ஷரம் ஸ்வஸ்வரூபம் வடிவம். ॥ ३०३॥ ஆக்ஷரஸூஹவெநுபுத்யு” ஆக்ஷரம் ஸ்வஸ்வரூபம் வடிவம். ॥ ३०३॥

கென்றது - அவன்பண்ணும் ஸ்தோத்தரத்துக்கென்றபடி. விஷயமென்று அறியும்படி எப்படியென்ன - அத்நைச்செவியாலே இத்யாதி. “செய்யமாமை, செய்யவாயும், கருங்கண்ணும்” என்கிறவர்களை யாஸ் பலித்தவர்த்தம் - தான் இழந்த இத்யாதி. தானிழந்தக்ரமமாவது - மாமை, மேனி, செய்யவாய், கண், இவற்றை யிழந்தக்ரமம். “என்” என்று - மமகாரந்தோற்றச் சோல்லலாமோவென்ன - அவன் தனக்கு இத்யாதி. இத்தை - அவயவத்தை. ஸர்வஸ்வமுமாக நினைத்திருந்தபடியாலே யென்றது - “செங்கனிவாய்நுகர்த்தான்” “மணநோக்கமுண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற. உன்னதென்னதென்று - உன்னதானையாலே என்னது என்று. ஒருதலை - ததியத்வாகாரம். இதுக்கு ஸ்வரூபதேசம் - ஸ்வஸ்வரூபமும் இத்யாதி. ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாயிறே - ப்ராப்யபூதனுக்கு உபயுக்தமாயிறே. ஸ்வஸ்வரூபமும் இத்யாதிவாய்த்துக்குத் தாத்பர்யம்-ப்ராப்யபூதனுடை யுடைய “மதியம்” என்கிற அபிமானந்தர்ப்பூதமான வழியாலேயன்றோ ஆத்மஸ்வரூபந்தானும் “வெநுநுபுத்யு” இத்யாதிப்படியே ப்ராப்யமாயிற்று; ஆகையாலே, ஆத்மதர்மமான ஜ்ஞாநபக்த்யாதி என்ற அவனுக்கு உறுப்பான வழியாலே யன்றோ ஆதரிக்க ப்ராப்தமென்று. “ஆக்ஷரஸூஹவெநுபுத்யு” ஆக்ஷரம் ஸ்வஸ்வரூபம் வடிவம். ॥ ३०३॥ ஆக்ஷரஸூஹவெநுபுத்யு” ஆக்ஷரம் ஸ்வஸ்வரூபம் வடிவம். ॥ ३०३॥ இதி பகவச்சாஸ்த்ரே. அல்லாத அவயவங் களுக்கும் வைவார்ண்யமொத்திருக்க, கண்ணையும் வாயையும் விசேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. “வாய்ப்புகுசோறு” என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-செங்கனிவாய் இத்யாதி. சிவந்த கனிபோன்ற வாயைபுஜித்தவனை யித்யர்த்தம். மணநோக்கமுண்டானே - பிராட்டியுடைய அழகிய கோக்கை தாரகமாகவுடையவனை யித்யர்த்தம். † முத்தினபாசரம், திருமொழி மூன்றும்பத்து ஏழாந் திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு, “பண்டிவன்” இத்யாதி. ‡ பித்தினபாசரமும், எட்டாம்பத்து பத்தாந் திருமொழி முதற்பாட்டு, “வண்டார்” இத்யாதி. “முன்செய்யமாமை” இத்யாதியையுங் கூட்டி பாவம்-கடலும் இத்யாதி. “பயப்பு” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவேளுப்பாயிற்று என்றது. வெளுப் பாயிற்றென்றது - வென்னமாயிற்றென்று சாதி, வெளுத்ததென்று ஸஹஜார்த்தம். “ஊர்ந்த” என்ற துக்கு பாவம் - விஷம் இத்யாதி. பறப்புமாறிற்று - இடமில்லாதபடி பரம்பிற்று. அவயவ பூர்வமே லோகம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஊர்ந்தசகடம் உதைத்தபாதத்தன்பேய்முலை
சார்ந்துகவைத்தசேவ்வாயன் என்னேநிறைகொண்டான்
பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும் அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன்
தீர்ந்தவென்தோழி என்செய்யுமுரவர்கவ்வையே?

ஆ.-(ஊர்ந்தசகடம்.) “ஆகிலும் மடலுருகை நமக்குப் போராது” என்று தோழிசொல்ல, —தன்னுடைய அதிதைவாதிமாறுஷ திவ்யசேஷ்டிதங்கனாலும் ஆழகாலும் என்னை நிறைகொண்டான்; ஆனபின்பு, பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவன் திறமல்லது மற்றேதேனும் சொல்லிலும் கேளேன். நான் ஏதேனு மொன்றைச் சொன்னால் அதனைச் செய்கையிலே எனக்கு முற்படவே துணிந்திருக்கக்கடவ நீ என்னை ப்ரதிபந் திக்கலாமோ? நீ ப்ரதிபந்திக்கிறது “ஊரவர் நம்மைப்பழிசொல்லுவர்” என்றிறே, அது தஞ்சுணபாஜிதரான நம்மைச்செய்வதென்? என்கிறான்.

ஒ.---மூன்றும்பாட்டில், ஏதேனும் சிலவற்றாலே போதுபோக்கி யிருக்கு மத்தனையல்லது அஸத்ருஸங்களிலே ப்ரவர்த்தித்தால் நாடு பழி சொல்லாதோ? என்ன, — ‘எனக்கு அவனாலல்லது செல்லாது, நாட்டார் சொல்லும் பழி என்னை எத்தைச் செய்வது?’ என்கிறான்.

[பேய்முலை என்று தொடங்கி] - யசோதைப்பிராட்டி முலையிலே அணையுமா போலே அணைந்து பேய்முலையைச் சுவைப்பதும் செய்து தாய் முகத்தில் சிரிக்குமா போலே முதுவல் செய்கையாலே சிவந்த திருப்பவளத்தையுடையவன் இச்சேஷ்டிதங் களாலே என்னை நிறைகொண்டான். [பேர்ந்தும் என்று தொடங்கி] - போயும் வந்தும் அவன் திறமான சொல்லாலல்லது போது போக்குகைக்கு வேறொரு சொல் உடையே னல்லேன். ‘தீர்ந்த’ என்றதுக்குக் கருத்து - அந்தாங்கையான நீயே நிகேஷிக்கக்கடவை யோ? என்று.

ப.---அகந்தாம், அவனுடைய விரோதிரிவர்த்தகமான அதிபாலசேஷ்டிதத் திலே அகப்பட்ட என்னை ஊரார் அலர் என்செய்யு மென்கிறான்.

ஊர்ந்த - நலியநினைந்துஊர்ந்துவந்த, சகடம் - சகடத்தை, உதைத்த - (ஸ்தந் யார்த்தியாயமுதுமிமிர்ந்த அந்யபாய்யாபாரத்தாலே முறிந்துவிழும்படி) உதைத்த, பாதத் தன் - திருவடிகளையுடையவனாய், (அதுபக்வதசையாம்படி அதிஸுஸாவஸ்த்தையிலே), பேய்முலை - பேய்முலையை, சார்ந்து - (தாய்முலையோபாதி நெஞ்சு பொருந்திச்) செறிந்து, கவைத்த - (ப்ராணஸஹிதமாகப் பசையற) உண்ட, செம் - சிவந்த, வாயன் - திருப்பவ ளத்தையுடையவன், (இப்பருவம்நிரம்பாச்செயலாலே), என் - என், நிறையை - நிரப் பத்தை, கொண்டான் - அபஹரித்தான்; (ஆகையாலே), பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் - மீண்டும் மீண்டும், அவனோடன்றி - அவனோடுசேர்ந்ததன்றி, ஓர் - வேறொரு, சொல் - வார்த் தையை, இலேன் - உடையேனல்லேன், என் - என்னோடொருநெஞ்சாம்படி, தீர்ந்த அதுதியுடைய, தோழி-தோழி, ஊரவர் - ஊரவருடைய, கவ்வை-அலர், என்-எத்தை,

செய்யும் - செய்யும்? அவன்கொண்டநிறையை மீளஅழைக்குமோ, அவனைப்பொழிப வேறே சிலரை நான்பெற்றிடப்பண்ணுமோ வென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஏதேனுமொரு லோகயாத்நையாலே போது போக்கி யிருக்கவன்றோ அடுப்பது என்ன,—அவனால்லது எனக்குச் செல்லாதான பின்பு அவ்வெவ்லைகழிந்தே நென்கிறான்.

[ஊர்ந்த இத்யாதி]-பூதனை விஷயமாகவும் ஸகடாஸூரன் விஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களாலே, அவர்கள் நிரஸநமென்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை யிழந்தேனென்கிறான். பருவம் நிரம்பிப் ப்ரணயத்திலே தேஸிகனாய்ச் செய்தவையொழிய, பாலசேஷ்டிதங்களும் தனக்காகச் செய்தானென்றிருக்கிறான்; “அவதரித்தது தனக்கு” என்றிருக்கையாலும், ஸ்நேஹம் ஸத்தரப்ரயுக்தமாகையாலும். ஊர் ஸகடமன்று, ஊர்ந்த ஸகடம். அது செய்ததெல்லாம் செய்தற்றது, இவன் மௌக்த்யத்தாலே யகப்பட்டான், திருவடிகளினுடைய அவதாரத்தாலே பிழைத்தானித்தனை. தாயார் சக்ஷகமாக நிறுத்தின ஸகடம், பாடிக்காப்பாரே களவுகாணுமா போலேயிறே நலிந்தது. [உதைத்த பாதத்தன்] - “ஹ-ந்யாயீ-பூரூ-ரொடி-ஹ” என்று, முலையை நினைத்துச் சிறித் திருவடிகளை நிமிர்த்தான், மேல் விழுந்த ஸகடம் துகளாய்ப் போயிற்று. “இது பக்வதஸா” என்னும்படியிறே பூதனாநிரஸநதஸா. [பேய் முலை இத்யாதி] - யஸோதைப்பிராட்டிமடியிலேயிணைந்து முலைக்கீழே முழுகிற்றோபோலே யாயிற்று முலையுண்டது. [சுவைத்த] - “ஹ்ரணஸவரிதம்பவள” என்னுமாபோலே உயிரும் முலையிலே சுரக்கும்படியாயிற்று முலையுண்டது. [செவ்வாயன்]-பிள்ளைகள் தாய் முகத்திலே சிரிக்குமாபோலே ஸ்மிதம்பண்ணின திருவதரத்தில் பழுப்பையுடையவன். [என்னை நிறைகொண்டான்]-ஒரு செயலாலே இரண்டு ஸ்த்ரீ வதம் பண்ணினான். ஆசைப்பட்டாரில் உகவாதாரதே நன்றாயிற்றுகாணும்; அவனை நற்கொலையாகக்கொள்ளான், என்னை உயிர்க்கொலையாகக் கொள்ளான். நிறை - நிறைவு, அடக்கம் - ஸ்த்ரீத்வம். நிரூபகமான ஸ்த்ரீத்வம் போனால் நிரூப்யமுண்டோ? என்னை. அவன் அப்படிச் செய்தால் லோக யாத்நையோடே போதுபோக்கினாலே என்ன, [பேர்ந்தும் இத்யாதி] - போயும் வந்தும் அவன் திறமான சொற்களால்லது வேறு போதுபோக்குகைக்குச் சொல்லுடையே னல்லேன். “அவனை நினை, அவனைமற,” என்று சொல்லுகிற வித்தனையிறே. இத்தையிறே * ஏதுசெய்தால் மறக்கேன் என்கிறது. “நாம் இவ்விஷயத்தில் மூட்டப்படும் பாடும் நம் மாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி ப்ரவணையாவதே!” என்று ப்ரீதையானான். [தீர்ந்தவென் தோழி] - அந்தரங்கையான நீ, நிகேஷதிக்கக் கடவையோ? “அதிற்குறையுண்டோ ஊரார் பழிக்கு அஞ்சியன்றோ நான் விலக்குகிறது” என்ன, ஊரார் பழிகொண்டு கார்யமென்? உன்னெஞ்சில் குறையில்லாமையேயன்றோ எனக்கு வேண்டுவதென்கிறான்.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. “என்செய்யுமாவர்கவ்வை” என்றான்; “எல்லாம்செய்

மூன்றும்பாட்டு - ஊர்ந்தசகடம் இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - பழிபரிஹரிக்குமெவ்லை கடந்ததென்று சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலே மீளவும் “என்செய்யுமாவர்கவ்வை” என்றதற்கும்; மடலாருகிற ஸமயத்திலே பழிசொல்லவேண்டி யிருக்க, அவன் பண்ணினவுபகாரம் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறதுக்கும் அநுகுணமாக அவதாரிகை - என்செய்யுமாவர்கவ்வை என்றான் இத்யாதி. என்றான் என்றவசத்தாம், கீழே, மீளவுமிப்பாட்டிலே “என்செய்யுமாவர்கவ்வை” என்று சொல்லு

தாலும் பழி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ” என்றிருக்குமிடே இவள்; “இதுபழி” என்று பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனெங்குத்தான், “இதுபழி” என்று மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற நான் எவ்வளவிலே நிற்கிறேன், “இது பழி” என்று சொல்லுவார்கள்தான் எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிறத் தைச் சொல்லுகிற தோழியான நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறு யென்கிறாள்.

[ஊர்ந்தசகடமுதத்த பாதத்தன்] - இதுக்கு முன்பெல்லாம்; ஸகடாஸுர நிரஸந் பண்ணினதும், பூதநாஸ்தந்யபாநம் பண்ணி அவளை நிரஸித்ததும், “கம்ஸன் வர விட்டவற்றைப் போக்கினது” என்றிருந்தாள் அவள்; “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண் யத்தை விளைக்கக்காகச் செய்தான்” என்றிருக்கிறாளாயிற்று இவள். ப்ருவம்நிரம்பிப் ப்ர ணையியாய் அதில் தேசிகனுனபின்பு செய்தவையன்றே இவளுக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ரா வண்யம் மிகுதகத்துச் செய்தவையாவது, பால்யத்திலே செய்தவை இவளுக்கு உடலாம் படி யெங்ஙனே? என்னில், —இவளுக்குத் தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தை விளைக்க அவ னுக்கு ஸக்தாப்ரயுக்தமென்கை. * “எந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்” என்று - அவற்றை யொழியவேயும் பின்பு பண்ணின வ்யாபாரங்களுமெல்லாம் தனக்காகப்பண்ணினான் என் றிருக்கிறாளாயிற்று. [ஊர்ந்தசகடம்] - ஊருகிற ஸகடமல்ல; அது செய்வதெல்லாம் செய் தற்றது. இவன் ஜீவநாத்நஷ்டத்தாலே தப்பினவித்தனை. இரண்டு ஸகடத்தை இரண்

வானென்னென்ன என்ற அந்யாஹரிப்பது. பரிஹரிக்கிறார் - எல்லாம்செய்தாலும் இத்தாதி. எல்லாம் செய்தாலும் - எத்தனை ஆற்றாமைபட்டாலும். இவள்-தோழி. பழிக்கிறஸமயத்திலே உப காரக்களைச் சொல்லுகிறதற்கு விரோதமில்லை. ப்ரத்யக கன்னிடத்திலே அத்யந்த ப்ராவண்யத்தை ஜபிப்பிக்கிறதிலே ஹேதுக்கனென்கிறார் - இதுபழியென்று இத்யாதி. இது - “ஊர்ந்தசகடம்” இத் த்யாதினையப் பற்ற அநென்குத்தான் - அவன் எத்தனை உபகாரக்களைப் பண்ணினான். “பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும்” இத்த்யாதினையப்பற்ற - இதுபழியென்று மீளாகுமா இத்யாதி. நான் எவ்வளவிலே நிற் கிறேனென்றது - ஊரார்பழி புகழாமெல்லையிலே நிற்கிற என் நிலை எது என்றபடி. “ஊரவர்” என்றத்தைப்பற்ற - இதுபழியென்று இத்யாதி. எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள் என்றது - பகவத் விஷயாவசாஹந்தையே “தோஷம்” என்று சொல்லுகிறவர்கள் நிற்கிற நிலை எது என்றபடி. “தீர்ந்தவென்தோழி” என்றத்தைப்பற்ற - அவர்கள் இத்யாதி. நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறு யென் றது - ஸாஸஸுகதுகையான உன்னிலை எது என்றபடி.

“ஊர்ந்த” என்றதொடங்கி - அவன் வ்யாபாரங்களைச் சொல்லி, “என்னை நிறைகொண் டான்” என்றதுக்கு ஸாவம் - இதுகீதழிபெல்லாம் இத்யாதி. இவன் இவ்வ்யாபாரங்களை “ஸ்வார்த்தம்” என்றபோதே - தோழிஇதுக்கு ஹேது அந்யாதாவாக நினைத்திருந்தமை அர்த்ததவறித்தம். இது க்கு முன்பெல்லாம் - காயகி ஸ்வார்த்தமாகச் சொன்னதுக்கு முன்னெல்லாம். அவள்-தோழி. சட ஸ்த்தஸங்கையை யறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ப்ருவம் இத்யாதி. இவளுக்குத் தன்பக்கல் இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - அவன் தன் ஸத்தையை ரோக்கித் தந்ததே ஹேதுவாக ப்ரவணையாகிறானாகையாலே பரஸ்யாவஸ்த்தையில் வ்யாபாரங்களும் ப்ராவண்ய லோதுவாகலாமென்று கருத்து. ஸத்தாபாயுக்தம் - பால்ய யௌவநாத்யவஸ்த்தைகளென்கிற வாகியின்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரயுக்தம். பலிதம் - எந்நின்ற இத்யாதி. அதாவது - அவதாரந்தொடங்கிப் பின்புண்டான வ்யாபாரங்களெல்லாம் ஆஸ்ரித வஸீகர ணார்த்தமா யிருக்குமென்றபடி. அவற்றையொழியவேயும் - ஜம்மங்களை யொழியவேயும். எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய் - ரூபப்ரகார வ்யவஸ்திதங்களான ஸலஜம்மங்களிலு மவதீர்ணானவனே இத்யர்த்தம். * திருவிருத்தம் முதற்பாட்டு, “பொயிந்நின்ற” இத்யாதி. “ஊர்ந்த” என்ற பூதநிர்த்தேஸத் துக்கு ஸாவம் - ஊருகிற இத்யாதி. புறம்பேயிருக்கிற ஸகடம் இவன் ஸயிக்கிறவுள்ளே யிருக்கைக்கு ஹேதுவேது, அது ஊருகைக்கு ப்ரஸக்தியேது, அசேதநமானவதுதான் ஊரக்கடமோவென்ன -

டருகுமிழுத்து நடுவே தோட்டிலையிட்டு வளர்த்திப்போனான் தாயார்; பாடிக்காப்பாரே களவு காணுமாபோலே, காவலாக வைத்த சகடமே அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்துவந்ததாயிற்று. அசேதநமான சகடத்திலே அஸுரர்கள் ஆவேசித்து நலிவதாக ஊர்ந்துவந்தவித்தனையிறே. [உதைத்தபாதத்தன்] - அதுவும் செய்வதெல்லாம் செய்து, இவனும் அகப்படுவதெல்லாம் மகப்பட்டு நின்றான்; திருவடிகளினுடைய அவதானத்தாலே தப்பினவித்தனை. இவனை யடி காத்துத் திரிந்த வித்தனையிறே. [உதைத்தபாதத்தன்] - முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிரிந்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய்த் துகளாய்ப்போன வித்தனையாயிற்று; “ஹந்யாயீபுபூரூ ரொடிஹ” (ஸ்தந்யார்த்தீப்ரருரோதஹ). நமக்குப்புகலான திருவடிகள்தானே நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித் தருமாயிற்று. சகடாஸுரநிரஸநம் பண்ணினலிது, பருவம் நிரம்பி கம்ஸவதம் பண்ணினத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிறே இதுக்குமுன்பே பூதநைய நிரஸித்தசெயல். சகடம்வந்து கிட்டினபோது சிலராலே பரிஹரிக்கலாம்; பூதனை தாய் வடிவுகொண்டேவந்து நலியப்புக்கால் பரிஹார மில்லையிறே, ஈன்றாரே நஞ்சிட்டாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே. [பேய்முலை இத்யாதி] - பிள்ளைகள் முலையுண்ணப்புக்கால் தாய்மார் முலைக்கீழே முழுசினவாறே பால்சுரக்கும், பிள்ளைப் பாலையுண்டு உபகாரசம்ருதியாலே

ப்ர:—(உதைத்த பாதத்தன்)— ஸ்ரீவிஷ்ணுவாஸாரணே, வணுவேஸெ,

[சு] “கடாவிஹ் கட்டஸ்யாஸுயாநொஸ்யஸுருடிநஃ | விஷ்ணுவரணாவாஹ்யுபுஹ்
ஹந்யாயீபுபூரூரொடிஹ || க || தஸ்யவாடிபூஹாரொண சகடம்வரிவகீபுத்யு |
வியஸகூபிஹாணஹவிபரீதம் வவாதவெவா || ௨ ||”

இரண்டுசகடத்தை இத்யாதி. வளர்த்திப்போனான் - கண்வளர்த்திப்போனான். பாடிக்காப்பார் - க்ராம ரகசர், தலைபாரிகளென்றபடி. அஸுரர்கள் அதிலே யாவேசித்து வருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அசேதநமான இத்யாதி. “தானானவேஷத்தோடே வரில் ஆராய்ச்சிப்படும்” என்று, தெரியாதபடி இதிலே யாவேசித்து வந்தார்களென்று கருத்து. “பாதத்தன்” என்று - பாதத்துக்கு நிரூபகத்வம் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - அதுவும் இத்யாதி. அடிகாந்து என்றது - சாடு; ப்ரதிபதம். “உதைத்த” என்று-உதைத்தருகமாயிருக்க, “திருவடிகளினுடைய அவதானத்தாலே” என்கிறபடியென்னென்ன - முலைவரவு இத்யாதி. இத்தால்-அபுத்திபூர்வக வ்யாபாரமென்றபடி. முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறினதுக்கு ப்ரமாணம்-ஹந்யாயீபு இத்யாதி. “கடாவிஹ் கட்டஸ்யாஸுயாநொஸ்யஸுருடிநஃ | விஷ்ணுவரணாவாஹ்யுபுஹ் ஹந்யாயீபுபூரூரொடிஹ | தஸ்யவாடிபூஹாரொண சகடம் வரிவகீபுத்யு” இது பஞ்சமேம்ஸே. திருவடிகள் அவனுடைய அநிஷ்டத்தைப் போக்கினமையைச் சொன்ன வித்தால் பவிதம் - நமக்கு இத்யாதி. நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித்தரும் - நமக்கு அநிஷ்டங்களைப் போக்குகிறவனுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கினவழியாலே நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித் தருமென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - சகடாஸுர இத்யாதி. யத்வா, பூதநாநிரஸநம் முந்தினதாயிருக்க, அதை சகடாஸுரநிரஸநாதாம் சொல்லுவானென்னென்ன - சகடாஸுர இத்யாதி என்பதுதல். அதாவது - உத்தரோத்தராதிஷ்டாதிஷ்டங்களை நிரஸித்து ஈடுபடுத்தினபடியாலே, சகடாபேக்யா அதிக ஷாபதமாயிருக்கிற பூதநா நிரஸநத்தைப் பின்பு அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. பூதனை “அத்யந்த ஷாபதனை” என்று தோற்றியிருக்குமளவன்றிக்கே, அவனால் வந்தஷாபத்வம் அபரிஹார்யமென்கிறார் - சகடம் இத்யாதி. ஈன்றாரே - பெற்றவர்களே. ஈன்றாரே நஞ்சிட்டாற்போலே என்கிற விடத்திலே - “விஷ்யாவலிநயாவாலிஸாஹெடிநயாவஹா | கிங்கூபுஃகஸ்யவாஸுருரோமரடி யாஸூராதரி” என்றது அதுஸந்தேயம். முழுசினவாறே - முட்டினவாறே. “சார்த்த” - முழுசி.

முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணுமாயிற்று; அப்படியே அவளும் தாயாய் வந்து முலை
கோடுக்கையாலே இவனும் பிள்ளையாயே முலைக்கீழே முழுசி முலையுண்டே, உபகாரஸ்ம்ருதி
யாலே முகத்தைப்பார்த்து அதரத்தில் பழுப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணியாயிற்று முலையுண்
டது. * “மழலைமென்னகையிடையிடையருளா வாயிலேமுலையிருக்கவேன்முகத்தே”
என்னக்கடவதிறே. † “உயிரைவற்றவாங்கி யுண்டவாயான்” என்கிறபடியே - முலைப்
பாலோடேகூட விரங்கி உயிரையும் சுரக்கும்படியாகவாயிற்று முலையுண்டது. [என்னை
நிறைகொண்டான்] - ஒரு வ்யாபாரத்தாலே இரண்டு ஸ்தர்வதம் பண்ணினான். தன்னை
ஆசைப்பட்டாரில் உகவாதார்க்கே நன்றாயிற்று; அவளை நற்கொலை பாகக் கொன்றான், என்னை
உயிர்க்கொலையாகக் கொன்றான். அவனுடைய வ்யாபாரங்களிலே யொன்று குறைதல்,
நான் இழந்தவற்றிலே யொன்று குறைய இழத்தல்செய்யிலன்றோ நீ சொல்லுகிற ஹிதவசநம்
கேட்கவல்லேனாவது. ஆகில், இங்ஙனெடுத்த தசைகளுண்டானால் அவ்விஷயத்தை மறந்து
லோகயாத்நரையை யந்வேஷித்துப் புறம்பு ஏதேனு மொன்றைக்கொண்டு போதுபோக்கி
யிருக்கவேண்டாவோ, எல்லாம் செய்தாலும் இழக்கலாவதொன்றோ நிறையென்ன, --
[பேர்ந்துப் பெயர்ந்தும் இத்யாதி] - மறக்கையாவது ஸ்மரிக்கையிலே யொன்றாகவேணுமே
நான் ஆறியிருக்கைக்கு. ‡ “ஏது செய்தால் மறக்கேன்” என்னக்கடவதிறே; நாட்டார் அ

பழுப்பு - சிவப்பு. ஸ்மிதம்பண்ணி யுண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - மழலை இத்யாதி. இது * பெருமாள்
திருமொழி, ஏழாந்திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு, “குழகனே” இத்யாதி. மழலை இத்யாதிக்கு
அர்த்தம்-வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே, முலை சுரக்கும்படியாக என்முகத்திலே இடையிடை
யிலே மழலைச் சிரிப்பாகச் சிரியாவென்று. “சுவைத்த” என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-உயிரைவற்ற இத்யாதி.
ப்ராணனைப் பாலோடொக்க வற்றும்படியாக புஜித்தவாயையுடையவன் இத்தர்த்தம். † திருமொழி, (க, ந)
முற்றமூத்திலே, (க). “நிறை” என்று - அடக்கமாய், ஸ்த்ரீகளுக்கு அஸாதாரண தர்மமாகையாலே,
அத்தைக் கொள்கை - ஸ்த்ரீத்வத்தை முடிக்கையென்று பலிப்பது; அத்தை யருளிச் செய்கிறார் - ஒரு
வ்யாபாரத்தாலே இத்யாதி. ஒருவ்யாபாரத்தாலே - பேய்முலை சுவைக்கையாலே. “இரண்டு ஸ்த்ரீவதம்
பண்ணினான்” என்னைக்கு, பூதசையை முடித்தாற்போலே தன்னைமுடிக்கவில்லையே; அடக்கத்தைக்
கொண்ட வளவன்றோவென்ன - தன்னை இத்யாதி. விவரணம் - அவளை இத்யாதி. “ஊர்ந்தஸாகடம்”
இத்யாதியையுங்கூட்டிக்கொண்டு, “நிறை” என்றதுக்கு - ஸாகல்யபரமாக அர்த்தாந்தரம் - அவ
னுடைய இத்யாதி. இழக்கலாவதொன்றோ - இழக்கத்தக்கதோவென்றபடி. பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும்-
போயும்வந்தும்; அதாவது - விஸ்வலேஷித்தம் ஸம்ஸ்வலேஷித்தம்; அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன்-
அவனோடு ஸம்பந்தியாமல் ஒருவார்த்தையுடையே னல்லேன் இத்யர்த்தம். அதாவது - ஸம்ஸ்வலேஷித்த
போதோடு விஸ்வலேஷித்த போதோடு வாசிபற அவனையொழிய எனக்கு ஒரு வார்த்தை யில்லையென்ற
படி. இத்தால்பலிதம் - ஸம்ஸ்வலேஷதசையிலும் விஸ்வலேஷதசையிலும் அவனைமறக்கப்போகாதென்று.
மறக்கச் சொல்லுகிறவனைக்குறித்து, “விஸ்வலேஷதசையிலே மறக்கப்போகாது” என்னும் இவ்வளவே
சொல்லவமைந்திருக்க, “பெயர்ந்தும்” என்று - ஸம்ஸ்வலேஷதசையிலும் மறக்கப்போகாதென்று
சொல்ல ப்ராஸக்தியேதென்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - மறக்கையாவது இத்யாதி. அதாவது,
மறக்கையாகிறது - இதரவிஷய ஸ்மரணமாகையாலே, அதுபூதவிஷயத்தை மறக்கையும் - இதரவிஷ
யத்தை ஸ்மரிக்கையிலே யொன்றாகவேணும்; அப்படி இதரவிஷய ஸ்மரணரூபமான விஸ்மரணம்
ஸம்ஸ்வலேஷதசையில் இல்லாதவேயாதி, விஸ்வலேஷதசையிலுமில்லையிறே; அது உண்டாகவேணுமே
நான் ஆறியிருக்கைக்கென்று - இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. அப்படி ஸம்ஸ்வலேஷ தசையிற்போலே
விஸ்வலேஷதசையிலும் மறக்கப்போகாதோவென்ன; ஸம்வாதம் - ஏதுசெய்தால் இத்யாதி. எத்தைச்
செய்தால் மறக்கலாம்; கூடினால்தான் மறக்கலாமோ, மறக்கலாமாகில் கூடித்தான் பார்ப்போமென்ற
படி. ‡ திருமொழி - ஒன்பதாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, மூன்றாம்பாட்டு. “விஸ்வலேஷாவஸ்த்தையில்

மத விஷயங்களோடு கலந்தபோது அவற்றை நினைத்து, பேரலிருந்தபோது அவற்றை மறந்திருப்பார்கள், கலந்தவிஷயத்தினுடையவும் பிரிந்தவிஷயத்தினுடையவும் தன்மையாலே; இது போகத்தில் விஸஜாதீயமான விஷயமாகையாலே, பிரிந்தபோது மறக்கலாயிருந்ததில்லை, இனிக் கூடித்தான் பார்ப்போமோ மறக்கலாமாகில் என்கிறாள். கூடினாலும் மறக்கலாமோ? என்னில்,—அது செய்யலாமன்றாயிற்று பிரிந்தபோது மறக்கலாவதென்றி வ்யதிரேகோக்தி. [பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும்] - போயும்வந்தும். [அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன்] - “அவனைமற, அவனைநினை” என்றே நீ சொல்லுவது, ஆகையாலே அவனையொழிய எனக்கு வேறொரு சொல்லின்றிக்கே யிருந்தது. இவள் இப்படி சொன்னவாறே, நிஷேதிக்கிற தோழி யுகந்தாள் - “நாம் இவளை அவனோடே சேர்க்கப்படுமோம், அப்படி சேர்ப்பித்தநாமே இவளை மறப்பிக்க யத்நித்தாலும் மறவாதபடி அவகாஷிப்பதே” என்று உகந்தாள்; இவள், நிஷேதிக்கிற உகந்தி டைவிட்டு இவள் நெஞ்சைக் கண்டாள் [தீர்ந்தவென்தோழி] - தாய்மார்சொல்லுகிற ஹித வசநத்தை நீயும் சொல்லுகையாலே, “நீயும் அவர்களோடொக்க நிஷேதிக்கிறாய்” என்றிருந்தேன், உன்னினைவு இதுவாகப்பெறுவதே, நீ நீயாம்படியே யிருந்தாய், வரலிரு என்கிறாள்; “ராவணன்வரவிட்டஆள்” என்று ஸங்கித்திருந்தவள், “பெருமாள்பக்கலினின்றும் வந்தவன்” என்று அறிந்தபின்பு அவனைக்கொண்டாடினாற்போலே; “சுஹபுலேஷக விபுஷாஸ்யாஸகலிஹாஸிதா” (அர்ஹஸேசகபிஸ்ரேஷ்டமயாஸமபிபாஷிதாம்)-

பா:—(தீர்ந்தவென்தோழி)—ஸுநாநகாணே [நகா] ஹநருகிணு பூதி லீதா, ‘சுஹபுலேஷகவிபுஷாஸ்யாஸகலிஹாஸிதா’ யப்யுவி ப்ரேஷிதஸுநாந ராஜேண விதிதாநா ||க|| ப்ரேஷயிஷ்யதிஷ்யபுஷேஷா ராஜேநஹ்யவரீ ஷதிதபு | வராகு ரிவிஜ்ஞாய திகாஸாவிஸாஷத: ||கக||” (ஸலீலிஸுவரீ ஸ என்கிற அவர்கள்படியாயிருந்ததீ, நீ என்கிறாள்).

மறக்கப்போகாது” என்னுதே, “எதுசெய்தால்மறக்கேன்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹவம் - நாட்டாரோன்று தொடங்கி, கூடித்தான்பார்ப்போமோ மறக்கலாமாகில் என்னுமளவும். கலந்தவிஷயத்தினுடையவும் பிரிந்தவிஷயத்தினுடையவும் என்றது - கலந்தவிஷயமென்றும் பிரிந்தவிஷயமென்றும் இரண்டில்லாமையாலே, கலந்து பிரிந்தவிஷயத்தினுடைய வென்றபடி நடஸ்த்தஸங்கையை யது வதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - கூடினாலும் இத்யாதி. “பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும்” இத்யாதிக்கு - விலகண விஷயமாகையாலே ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்திற்போலே விஸ்லேஷஸமயத்திலும் மறக்கப் போகாதென்று ஒரு தாத்பர்யம் கீழேயருளிச்செய்து, ஸம்ஸ்லேஷதசையோடு விஸ்லேஷதசையோடு வாசியற நீ அவனுக்கு ஸ்மாரிகையானவழியாலும் அவனைமறக்கப்போகாதென்று தாத்பர்யாந்தரம் - அவனைமற இத்யாதி. அன்றிக்கே, “ஓர் சொல்லிலேன்” என்னுதே, “அவனோடன்றி” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹவமாதல். அதாவது - “கலவியில் அவனை நினை, பிரிவில் அவனை மற” என்றிறே நீ சொல்லுவது; “அவனைமற” என்று சொன்னதும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்குமென்றபடி. விவரணம் - நாமீவளை இத்யாதி. இவளை - நாயகிபை. இவள் - நாயகை. உக்தியைவிட்டு இவள் நெஞ்சைக் கண்டாள் - “அற்றருதயோக்தி” என்று தோழி நெஞ்சை யறிந்தாளென்றபடி. தீர்ந்தவென்தோழி - என்கிறாள் என்று கூட்டுவது. நீ நீயாம்படியேயிருந்தாய் என்றது - எனக்கு நாயகன் விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் உனக்கு அபிமதமாம்படி யிருக்கையிறே ஸ்வரூபம், ஆகையாலே நீநீயாம்படியே யிருந்தாயென்றபடி. வரலிரு - வந்திரு. முந்தற வெறுத்திருந்தவள், பின்பு ஆதுகூல்யத்தை யறிந்து கொண்டாடினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராவணன் இத்யாதி. கொண்டாடினபடியைக் காட்டுகிறார்-சுஹபுலேஷக இத்யாதி. “யப்யுவிப்ரேஷிதஸுநாந ராஜேணவிதிதாநா” இத்யுத்தரார்த்தம், ஸுந்தர

“ஸலீலிஸு^ஸவரீஸு^ஸ” (ஸகீபிஸ்ஸு^ஸகமாஸ்வ) என்கிற அவர்கள் படியாயிருந்த நீயென்கிறான். “ஸரீலிஸு^ஸவரீஸு^ஸ” (ஸமாத்வாதஸு^ஸதத்ராஹம்) என்கிறதும் உன்னோடே சொல்லலாயிருந்தது. அத்தோழிதானும், “பிறர்சொல்லுகிற ஹிதவசநமும் இவள்சேவியிற்படும்படியோ இவள்தான் நின்றநிலை” என்று அறிகைக்காகச் சொன்னா ளித்தனையிறே. ஊரார்பழிக்கு அஞ்சியன்றோ நான் விலக்குகிறதென்ன, — [என்செய்யும் இதயாதி] - ஆகில் உனக்கு வார்த்தைசொல்ல வடுப்பது இப்படியேகாண், “நாட்டார் பழிசொல்லுவார்கள்” என்று சொல்லாதே “என் நிலைவு இருந்தபடி இது” என்று சொல்லலாவதுண்டாகிற் சொல்லிக்காணு யென்கிறான். ஊரார் பழிகோண்டு காரியமென், உன்னெஞ்சிற் குறையில் லாமையெயன்றோ எனக்கு வேண்வேது என்கிறான். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டு அன்னைசொல்நீர்படுத்து
நரநெல்வித்திமுளேத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள்
பேரமர்காதல் கடல்புரையவிளவித்த
காரமர்மேனி நங்கண்ணன்தோழிகடியனே ?

ப்ர:—(ஸரீலிஸு^ஸவரீஸு^ஸ தத்ராஹம் என்கிறதும் உன்னோடே சொல்லலாயிருந்தது)—ஸு^ஸநாரகாணெ^{௩௩} ஹந^{௩௩}கு^{௩௩}ஹம் புகிலீதா, “ஸரீலிஸு^ஸவரீஸு^ஸ தத்ராஹம் ராவவஸு^{௩௩} நிலெஸு^{௩௩}நெ^{௩௩} | ஹ^{௩௩}நாரகா^{௩௩}நு^{௩௩}ஷா^{௩௩}நொ^{௩௩}மா^{௩௩}நு^{௩௩} ஸவ^{௩௩}புகா^{௩௩}ஸி^{௩௩}பி^{௩௩}நீ”.

காண்டே ஹதாமந்தம் ப்ரதி லீதா. “ஸரீலிஸு^ஸவரீஸு^ஸ தத்ராஹம் ராவவஸு^{௩௩} நிலெஸு^{௩௩}நெ^{௩௩} | ஹ^{௩௩}நாரகா^{௩௩}நு^{௩௩}ஷா^{௩௩}நொ^{௩௩}மா^{௩௩}நு^{௩௩} ஸவ^{௩௩}புகா^{௩௩}ஸி^{௩௩}பி^{௩௩}நீ” இதிக தத்ராவ. “ரீயாவரீ லிஸாவி^{௩௩}த^{௩௩}ஸு^{௩௩} - ஸவ^{௩௩}புக^{௩௩}ஸெ” என்றதுக்குமாவம் - ஸலீலி^{௩௩} இதயாதி. அதாவது-பெருமாள் “தோழிமாரோடேயிரு” என்றருளிச்செய்த தோழிமாரோபாதியாயிருந்தாய் நீயென்றபடி. அவர் கள்படியாய் - தோழிமார்படியாய். “ஸு^{௩௩}, ஸலி” என்கிறஉபஸர்கார்த்தம்-ஸரீலிஸு^{௩௩} இதயாதி. என்கிறதும் - என்கிற ரஹஸ்யமும். உன்னோடே - திருவடியோடே. “தீர்த்தவெந்தோழி” என்னும் படியான இவள் “பழிக்கு அஞ்சவேணும்” என்பானென்னென்ன - அத்தோழிதானும் இதயாதி. “தீர்த்தவெந்தோழி” என்று இவள் இப்படி கொண்டாடினவாறே, “என்னைக்கொண்டாடுகிறது கொண்டுகார்யமென், ஊரார் பழிசொல்லுகிறார்களே” என்ன என்றிவ்வளவும் அவதாரிகையாகக் கொண்டு, அவள் சொன்னதுக்கு உத்தரம் - என்செய்யுழரவர்கவ்வை யென்று. இதுக்கர்த்தம் - ஊரார்பழிகொண்டு கார்யமென்? என்று. “ஊரவர்கவ்வை-என்செய்யும்” என்னையாலே பலிதம் - ஆகில் உனக்கு இதயாதி. இப்படியேகாண் - இப்படியேகாண்இதயர்த்தம். தீர்த்தவெந்தோழி - என் னோடு ஒரு நெஞ்சாம்படி யறதியுடைய தோழி. கவ்வை - பழி. “ஸலீலிஸு^ஸவரீஸு^ஸ” என் கிறதுக்கு ஆகாம் கண்டிகொள்வது. ஊர்த்த இதயார்ப்பய, தீர்த்தவெந்தோழி - ஊரவர்கவ்வை - என் செய்யு மிதயவ்யடி. (௩)

ஆ.—(ஊரவர்கவ்வை.) “இப்படி தன்னைப்பிரிந்து அதயந்தம அவஸந்நையா யிருக்கச்செய்தே, தன்னுடைய ஸோபத்தாலே தன்னை உனக்குக்காட்டித் தாராதேயிருக் கிற அவனை யாசைப்படுகிறதுதான் என்” என்று தோழிசொல்ல; ப்ரதிபத்தக மாதஸ ஹஸ்ரங்க ஞானவாயிருக்கச்செய்தே, அவற்றையே வர்த்தகமாகக்கொண்டு தன்நிருவடி களிலே நிரவதிகமான அபிதிவேஸத்தை எனக்குவிளைவித்த காமர்மேனி நங்கண்ண னையே! தோழி லுப்தனென்று சொல்லுகிறதென்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம் பாட்டில், இப்படி தன்னைப்பிரிந்து துக்கப்படா நிற்க, வாராத நிர்க்க்ருணனை ‘நீ’ என்கெய்ய ஆசைப்படுகிறாய்? என்ன, ‘தன்பக்கவிலே எனக்கு அநி மாத்ர ப்ரேமத்தை விளைப்பித்த ப்ரமோபகாரகனையே நீ நிர்க்க்ருணனென்று சொல்லு வது’ என்று தோழியை கர்ஷிக்கிறாள்.

[ஊரவர் என்று தொடங்கி] - ஊரார்சொல்லும் பழியாகிற எருவையிட்டுத் தாயார் சொல்லும் ஹிதவசநமாகிற நீரைப்பாய்ச்சி ஸங்கமாகிற நெல்லேவித்தி முளைத்த நெஞ்சாகிற பெரிய செய்யிலே. [பேரமர்காதல் என்று மேலுக்கு] - பெரிதாய்க் கால தத்தவமுள்ளதனையும் கிடையாவிட்டாலும் விடாதகாதலைக் கடல்போலே விளைவித்த வர்ஷுகமான மேகம்போலே ம்ரமஹரமான நிறத்தையுடையனாய் நாமிட்ட வழக் கான க்ருஷ்ணன்.

ப.—அநந்தரம், தன்பக்கவிலே அபிதிவேஸத்தை வளரும்படி க்ருஷிபண் ணின உபகாரஸீலனை, அதுபகாரகரைப்போலே குறையச்சொல்லக்கடவையோவென்று; தன்னைமீட்கைக்காக அவனை வியற்பழித்ததோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஊரவர் - ஊரார், கவ்வை - அலமாகிற, எரு-எருவை, இட்டு-இட்டு, அன்னை- தாயாருடைய, சொல் - நிரந்தரஹிதவசநமாகிற, நீர்-நீரை, படுத்து - நிறுத்தி, ஈரம்- ஆசையாகிற, நெல்-நெல்லை, வித்தி-விரைத்து, முளைத்த - அதுமுளைத்த, நெஞ்சம்- நெஞ்சமாகிற, பெரும்-பெரிய, செய்யுள் - விளைநிலத்துக்குள்ளே, பேர்-மிகவும்பெருத்து, அமர்-ஊர்ப்பூசலையுடைத்தான, காதல்-அபிதிவேஸத்தை, கடல்புரைய - கடல்போலே ஸம்ருத்தமாக, விளைவித்த - பவிக்கும்படிபண்ணின, கார் - வர்ஷுகவலாஹக ஸ்வபா வத்தை, அமர்-உடைத்தான, மேனி-நிருமேனியையுடையனாய், நம்-நமக்கு பவ்யனான, கண்ணன்-க்ருஷ்ணன், தோழி - (முன்பு அவன்குணத்தைச்சொல்லி முட்டின) தோழி! கடியனே-(இன்று அவன், குறைசொல்லி வியற்பழிக்கும்படி) கடியனானோ? பேரமர்- பெரியவமர்த்தியுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “இவளை எத்தைச்சொல்லி மீட்கலாவது” என்று பார்த்து “ஊரர்கிடக்க, உன்னோடே கலந்துவைத்து நிர்க்க்ருணரைப்போலே வாராத அவன்தானோ நன்றாகச் செய்தான்” என்ன; இவர்கள்பழி நமக்கு உத்தேச்யமாம்படி ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனைக் குறைசொல்லக் கடவையோ வென்கிறாள்.

[ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு] - ஊரார் சொல்லுகிற பழியை ப்ரேமத்துக்கு எருவாக இட்டு. ப்ராநிகூல்ய நிவ்ருத்தி பிறந்து இவ்விஷயத்தே கைவைத்தவன்றே பழிசொல்லத் தொடங்கினார்கள். ‘விவ்ஷணஸூயபிபூதா நதூராக்ஷஸுவெஷித’

என்றானிறே யொருத்தி. நான் மறக்கப்பார்த்தாலும் அவர்கள் ஸ்மாரகராய் அவத்யகர
மாகாநின்றார்கள். இவர்களாலேயிறே எனக்கு தரித்திருக்கலாயிற்று. [அண்ணெசொல்
நீர்படுத்தி] - தாயார்சொன்ன ஹிதவசனத்தையே நீராக நிறுத்தி. ஊரார் பழிசொல்லப்
புக்க பின்பிறே தாய்மாரும் அறிந்தது. எருவாகிறது ஒருகால் இட்டுவிடுமித்தனையிறே,
நீர் எப்போதும் வேணும்; அகத்துக்குள்ளேயிருந்து எப்போதும் சொல்லாநிற்கும் இவள்,
ஊரார் ஒருகால் சொல்லி விடுமித்தனை. [சுரநெல்வித்தி] - ஸங்கமாகிற நெல்லைவித்தி.
ஸங்கத்துக்கும் அவன் அடி யென்றிருக்கிறான். [முளைத்த] - வித்தினாலும், முளைக்கும்
போது அவன் வேணுமென்றிருக்கிறான். “சுரிவக்ஷஜயஸு^ஸவடி^ஸ”. [நெஞ்சப்பெரும்
செய்யுள்] - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே தரிபாதவிபூதிஸைத்ருஸமாம்படி பண்ணி.
[பேரமர்காதல்]-ஊரார்பழியும் தாயார்ஹிதவசனமும் கேளாதபடியான காதல். அமர்ந்த
காதல் - தர்மயதாபந்தியானகாதல். பெரிதான அமரை விளைத்தகாதல். ஊரார்பூசலாக்
கினகாத லென்னவுமாம். ஈரம்-ஸங்கம். காதல்-காமம். “ஸஜா^ஸதஞாயதெகா^ஸ”
[கடல்புரைய விளைவித்த] - “சுபு^ஸரெயொ^ஸரெஹா^ஸயி^ஸ” என்ற கடலொப்பாமித்
தனை. கிடையாவிடிலும் விடமாட்டாத காதலென்கை. “கடல்புரைய” என்றார் முதல்;
அநந்தரம் “கடலின்மிகப் பெரிதால்” என்றார்; பின்னை, “மண்டிணிஞாலமு மேழ்கட
லும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்” என்றார்; முடிவில், “அதனிற் பெரிய வென்னவா”
என்றார்; இதிறே காதல் பெருகினபடி. இதிறே, *பொய்ந்தின்றஞானத்திற்குப் பின்பு
இவ்வளவும்வர விளைத்துக்கொண்ட கார்யம். [காரமர்மேணி] - எருவும் நீருமுண்டானா
லும் வர்ஷம் வேணுமி^ஸறே. வர்ஷுக வலாஹகம்போலே ஸ்ராமஹரமான வடிவு. [நங்
கண்ணன்] - விருப்பனாலும் விடவொண்ணாத பவ்யதை. இவ்வடிவும் பவ்யதையு
மாயிற்று புறம்புள்ளாரோட்டைத் தொக்கையறுத்ததும், அபரிச்சிந்நமானகாதலை
விளைத்ததும். [நங்கண்ணன்] - க்ருஷ்ணனென்றால் “பெண்களுக்குக்கையாள்” என்று
ப்ராஸித்தமி^ஸறே. [தோழிகடியனை] - இவ்விஷயத்திலே மூட்டுகைக்கு க்ருஷிபண்ணின
நீ, இப்படி ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனை “நிர்க்க்ருணன்” என்னக்கடவையோ? அவன்
நீர்மைசொல்லிப் பொருந்தவிடுகையும், குற்றம்சொல்லி மீட்கையும்உனக்கே பரமாவதே!
தாய்மார்வார்த்தைபோலே இரானின்றதி உன்வார்த்தையும்!

நடு.—நாலாம்பாட்டு. “என்செய்யுழரவர்கவ்வை” என்றான்; ஊரார்சொல்
லும்பழியேயாய், அவன்தான் நமக்கு உடலானானே அவர்கள் சொல்லும்பழி பொறுத்திருக்
கைக்கு; ஆனபின்பு அவன்கடியன்காணென்றான்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லியாகிலும்

நாலாம்பாட்டு.-ஊரார் இத்யாதி. “என்செய்யுழரவர்கவ்வை” என்று கீழிற்பாட்டிற்
சொன்னவகந்தரம், “கடியனை” என்கிற பிரிநிலையாலே - அவன்கடியனல்லாமையைச் சொல்லு
கைக்குப்ராஸத்தியெது; அது தோழிசொன்னது கொண்டென்னிங், “நீர்ந்தவென்தோழி” என்று-
இவன்ப்ராவண்யம் கண்டுகக்குமவள் “கடியன்” என்று சொல்லுகைக்கடியெது; அவன் முகங்காட்டா
திருக்க, “கடியனல்லன்” என்று சொல்லக்கூடுமோ; கடியனல்லாமையை ஸாதிக்கிறவீவன், அவன்
முகங்காட்டாதிருக்க, ஊரார்பழிமுதலானவற்றாலே தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த இவ்வளவு
மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்தெது; என்கிற ஸங்கைகளின்மேலே யருளிச்செய்கிறார் -
என்செய்யுழரவர்கவ்வை என்றான் இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் - “அவன் கடியனல்லாமையைச்
சொல்லுகைக்குப்ராஸத்தியெது” என்கிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம். ஏதேனுமொன்றை இத்யாதி வாக்

மீட்கவேணுமே அவளுக்கு, “அவன் நீர்க்கருணைக்கான்” என்ன; “கேடுவாய் நீசொல்லும் வார்த்தையேயிது, அவன் நமக்கு என்னதிறைசெய்தான்” என்ன, “ஊரவர்பழிசொல்லி லும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டான விடத்திலு” இத்தலையில்வந்து முகங்காட்டி டிற்றிலன் கண்டாயே” என்ன; அவன் இப்போது வந்து முகங்காட்டி டிற்றிலகினாலும், தான் முகங்காட்டாதபோதும் தன்னையொழிய நமக்கு மற்றேன்றால் பொருந்தாதபடி பண்ணினானே! அவன் செய்தபடி போல்லாதோ வென்கிறான்.

[ஊரவர் இத்யாதி] - இதேல்லாம் செய்தாய் நீயோ. ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியுண் டான வன்றுதொடங்கி ஊரவர் பழிசொல்லத் தொடங்கினார்களாகாணர். “விவீஷண ஸு யஜிபூதா” (விவீஷணஸ்துதர்மாத்மா) - என்றார்களிறே தங்களைவிட்டுப்போருவ தற்குமுன்னே; இவன் இக்குடியிலுள்ளார்படியல்லன், இவனுக்கு வாசியுண்டு; அந்த வாசிதன்னைச் சொல்லுகிறது ‘தர்மாத்மா’ வென்று. “மறக்குடி யறஞ்செய்யக்கேடும்”

ப்ர:- (விவீஷணஸு யஜிபூதா என்றார்களிறே தங்களைவிட்டுப்போரு வதற்கு முன்னே)—சூரணுகாணே, [கள] ராஜிபூதி ஸூபுணவா, “சுஹம் ஸூபுணவாநாஜி ராக்ஷஸீகாரிஸூபுணி” | சூரணு விவராரீடி ரெகாலவபு ஸயஜாரா || ௨௨ || ராவணோநாஜிரெஹாதா வயீயாநு ராக்ஷஸேஸுரோ: | வீரோ விபுரவஸு: வுஞ்சுர யதிதெ நெராசுராமத: || ௨௩ || பூவ்யபிநிபுஸுஸா கும் ஹகணேயாஜிஹாஸய: | விவீஷணஸுயஜிபூதா நதா ராக்ஷஸவெஷித: || ௨௪ || பூவ்யாதவீயபுளவாரணே ஹாதரளவாரடிஷணா |

யத்தாலே - “இவன் ப்ராவண்யங்கண்டுகக்குமவன் ‘கடியன்’ என்னக்கடியெது” என்கிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம். அவன்நீர்க்கருணைக்கான் என்ன என்றது - “அவன்கடியன்கான்” என்றதின்நிகமம். நீர்க்கருணைஎன்றது - “கடியன்” என்கிறத்தோடே பர்யாயம். கேடுவாய் இத்யாதி வாக்யத்தாலே - உத்தரப்ரத்யுத்தராமுகேந அந்த நீர்க்கருணையை த்ருடிகரிக்கிறார். அவன் இப்போதுவந்து இத் யாதி வாக்யத்தாலே - “அவன் முகங்காட்டாதிருக்கச்செய்தே ‘கடியனல்லன்’ என்று சொல்லக் கூடுமோ, ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த சூவ்வளவுமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறவிதுக்குக் கருந்தெது” என்கிற ஸங்காத்வயமும் பரிஹ்ருதம். ஏதேனுமொன்றை இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - தோழிக்கு இவன் ப்ராவண்யம் கண்டுகக்குமது உண்டேயாகிலும், “இவளுடைய அநிமாத்ரப்ராவண்யம் எத்தையைபு மழிக்குமோ” என்கிற அதிஸங்கையாலே சொல்லக்கூடுமென்று கருத்து.

ஊரவர்கவ்வைதொடங்கி, “கடல்புரையவிளைவித்த” என்னுமனவுக்கும் பாவம்-இதேல் லாம் இத்யாதி. விரையாக ரூபித்த ஸங்கத்துக்கு அந்தரபாவியான ஊரவர்பழியை, விரைப்பதற்கு முன்னே இடக்கடவ எருவாக ரூபிக்கலாமோவென்ன - ப்ராதிகூல்ய இத்யாதி. அதாவது - ஸங்க முண்டானது கண்டு பழிசொல்லுகிறதன்று, அவன்பக்கல் அத்வேஷமுண்டானதுகொண்டே பழி சொல்லுகிறார்களென்றபடி. ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்திபாத்ரத்திலே பழிசொன்னாருண்டோ வென்ன- விவீஷணஸு இத்யாதி. “பூவ்யபிநிபுஸுஸா கும் ஹகணேயாஜிஹாஸய: | விவீஷண ஸுயஜிபூதாநதா ராக்ஷஸவெஷித:” இத்யாரண்யகாண்டே ராமம் ப்ரதி ஸூர்ப்பணகா. இங்கு, தர்மாத்மாவென்று - ஹிம்ஸாதி ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தி மாத்ரம் சொல்லுகிறது. துஸப்தார்த்தம் - இவன்இக்குடியில் இத்யாதி. “தர்மாத்மா-ஸநாதநதர்மமான பெருமானே ஆத்மாவாகவுடையவன்” என்றும் சொல்லுவார்கள். தர்மாத்மாவென்றால் - அதுபழியோவென்ன - மறக்குடி இத்யாதி. மறக்

என்றதினே; “நது நாக்ஷவவெவ்விதம்” (நதுநாக்ஷஸசேஷ்டிதம்) - ஜாதிமாத்ரமே இவன்பக்கல் உபஜீவிக்கலாவது. ஊரார்சொல்லுகிற பழியை இவளுடைய ப்ரேமத்துக்கு எருவாக இட்டான். ஊரார் பழிசொல்லிற்றிலர்களாகில், இவள்தானும் கைவாங்கியிருக்கங்காணும்; இவள் “மறப்பேன்” என்னுமன்றும், மறக்கவொண்ணாதபடி ஊரார் ஸ்மாரக கோடியிலே நிற்பர்களாயிற்று. [அன்னை இத்யாதி] - தாயாரும் இதுக்குமுன்பெல்லாம், “என்மகள்” என்றே யிருந்தாள், ஊரார் பழிசொல்லப்புக்க பின்பாயிற்று இவள் அறிகிறது. அன்னைசொல்லுண்டு - தாயாருடைய ஹிதவசநம், அத்தை நீராகப்பாய்ச்சி. எருவாவது - அடியிலே ஒருகாலேயிட்வேவேதினே, நீர் மாறாமல் பாய்ச்சவேணுமே; ஊரார் ஒருகால் சொல்லிவிடுமீத்தனையே, தாயார் அகத்துக்குள்ளேயிருந்து எப்போது மோக்க ஹிதஞ் சொல்லாநிற்குமினே. [நரநெல் இத்யாதி] - ஸங்கமாகிறநெல்லை வித்தி. இவள், ஸங்க மிருக்கும்படி வ்யுத்தத்திபண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலேயாயிற்று; * “முலையோமுமுமுற்றும் போந்தில - பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகமீவள்பரமே” என்று - பால்யாத்ப்ரப்ருதி வேறென்றறியாள். புறம்பே சீலவிஷயங்களிலே ஸங்கமுண்டாய் விரக்தி பிறக்க வேண்டாவாயிற்று இவளுக்கு. ஸ்வவிஷயஞ்ஞாநத்துக்கு உபகாரகமான மூலஸூக்ருதமும் அவன்தானே யாயிற்று. [முனைத்த] - எருவுமிட்டு நீரும்பாய்ச்சினாலும் முனைக்கும்போதும் அங்குரஸக்தி யுண்டாம்போதும் அவன் உண்டாக்கவேணுமே;

தடி - கிராதவம்ஸம். அறம்-தர்மம். ஸப்தார்த்தம் - ஊரார் இத்யாதி. பழி எருவானபடி எங்ஙனே யென்ன; பயிர் எருவிலே வேருன்றமாபோலே ப்ராவண்தவர்த்தகமாகையாலே யென்கிறார் - ஊரார் பழி இத்யாதி. விவரணம் - இவள்மறப்பேன் இத்யாதி. தாய் அறிந்தபின்பு ஊராரறியவேண்டியிருக்க, ஊரார்பழியைத் தாயாருடைய ஹிதவசநமாகிற நீர் பாய்ச்சுமதுக்குப் பூர்வபாலியான எருவாக ரூபிக்கலாமோவென்ன - தாயாரும் இத்யாதி. “என்மகள் என்றேயிருந்தாள் என்றது - “மாத்திர குணமன்றோபுத்தரியதும், ஆனபின்பு, என்னைப்போலே இவளும் மாயாதாதிக்கமப்பண்ணாள்” என்றே யிருந்தாளென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - அன்னை சொல்லுண்டு இத்யாதி. அன்னைசொல்லை எருவாகவும், ஊரார்பழியை, நீராகவும் ரூபியாதொழிவானென்னென்ன - எருவாவது இத்யாதி. அதாவது - அர்த்தஸ்வபாவத்தைப்பற்ற இப்படியே ரூபிக்கவேணுமென்றபடி. எதத்விவரணம்-ஊரார் இத்யாதி. ஸாமான்யேக “நரம்” என்றாற்போருமோ, இன்னவிஷயத்தில் நரமென்று விசேஷிக்கவேண்டாவோவென்ன - இவள்ஸங்கம் இத்யாதி. வ்யுத்தத்திபண்ணிற்றும் - பரிசீலகம் பண்ணிற்றும். “நரநெல் வித்திமுனைத்த” இத்யாதிகள் காரமர்மேனிக்கு விசேஷணமாகையாலே - இவ்விஷயத்திலே வ்யுத்தத்திபண்ணினது ஸப்புடம். உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - முலையோ இத்யாதி. யௌவஸூசிசமான முலையானவை மிகவும் முழுக்கத்தோற்றினவிலை, ஸ்வாமியானவனுடைய மலையோ திருவேங்கடமென்று ஸந்தைசொல்லுவாரைப்போலே பலகாலும் அப்யஸிக்கிறபாகரம் இவன்தலையிலே கிடப்பதொன்றே இத்யர்த்தம். * திருவிருத்தம் - அறுபதாம்பாட்டு. இத்தால் அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்தி - புறம்பே இத்யாதி. பகவத்விஷய ஸங்கத்துக்கடி ஸூக்ருதமாயிருக்க, “நரநெல்வித்தி” என்று - அவனை ஹேதுவாகச் சொல்லலாமோவென்ன - ஸ்வவிஷய இத்யாதி. இவர்க்கு மூலஸூக்ருதமும் அவனையென்றபடி. மேலும் மேலுமெல்லாம் அவன்க்ருஷியை யருளிச்செய்கையாலே, “முனைத்த” என்றது - முனைப்பித்தவென்றபடி. ஸாதகமுண்டானால் ஸாத்யம் தன்னடையே விர்த்தியாதோ, இவன் முனைப்பிக்கவேணுமோவென்ன - எருவும் இத்யாதி. அங்குரஸக்தி - அங்குரிப்பிக்கும்ஸக்தி “ஸாதகஸம்பத்தியுண்டானாலும் ஸாத்யவிர்த்தியவன்தினை” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸரீராரொராமு இத்யாதி. “ஸரீராரொராமுரெஸிஸூயபூம்ஹொமாமெஸுவாநுஷ்டிகாநு | டிடிாகி யூயதாம்பூம்ஸாஸிபவமபூஷ்டொஹரி” இதி பாகவதே. “ஸரீராரொராமுரெஸி

“ஸரீராரொமூலிக்யாதி” (ஸரீராரோக்யமித்யாதி) - ஸுகஸாதநங்கனையுஞ் சொல்லி, அவற்றுக்குப் பலமான ஸுகந்தன்களையும் தனித்துச்சொல்லி, இரண்டுக்கும் அவன்கடா ஸுகம் வேணுமென்றதிதே. சிறியத்தைப் பெரியது நலியுமாபோலே, ஒருவன்பண்ணின் ஸுகஞ்சுத்தினுடைய பலத்தை வேறொருவன் பறித்துக்கொள்ளாமே, அவன்தானே புலிக்கும்படி பண்ணும்போதும் அவன்கடாஸுகம் வேணுமே. [நெஞ்சப்பெரும்செய்யுள்] - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே புடைபடுத்தி, நித்யவிபூதியோபாதி பரப்புடைத்தாம்படி பெருக்கினாயிற்று. நெஞ்சமாகிற பெரிய செய்யிலே. ஊரார் அலராசிற எருவையிட்டு, தாயாருடைய நிரந்தரஹிதவசநமாகிற நீரைநிறுத்தி, ஆசையாகிற நெல்லை வித்திமுளைத்த நெஞ்சமாகிற பெரிய விளைநிலத்துக்குள்ளே. [பேரமர் இத்யாதி] - ஊரார் சொல்லும் பழிக்கும் தாயாருடைய ஹிதவசநத்துக்கும் மீளாதபடியான காதலாயிற்று. இங்கே “கடல்புரைய” என்றது, † “கடலில்மிகப்பெரிதால்” என்றொன்றின்று, ‡ “அதனில் பெரியவென்னவா” என்று - ஈஸ்வரன்தன்னை விளக்கோலை கொள்ளும்படியான காதலென்றது; ஆக, * பொய்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர விளைத்துக்கொண்ட காரியம் இதுவாயிற்று. கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வஶுண்ணவர்த்தியா யிருக்குமிதே பரமஶக்தி; அது உண்டாகவேணுமிதே அவ்வருகு போம்போது, அங்கே போகக்கொண்டு அங்குள்ளாது ஒருபடியாய் இவரது ஒருபடியா யிருக்கவொண்ணாதே. முதலிலே * மயர்வறமதிநல மருளி

ப்ர:—(முளைத்த) — ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணே, ப்ரயஸெஸெ, நவஸெ, உக்ஷீம் ப்ரகிஶ்ரு: , “ஸரீராரொமூலிகெஸ்யபூரீரீவக்ஷஜயஸுவம் । டெவிஷ்ஷஜுஷி டுஷ்டாநாம் வாராஷாணாம் நடிவபுஷ்டு || கஉரு || ஶம் ரீதாஸவபுஷோகாநாம் டெவடெவொஹரி: விதா । ஶயெயதவிஷ்ணுநாஸாஜி ஜமஜாஸம்வராவரபு ||”

ஸ்யபூரீரீவக்ஷஜயஸுவம் । டெவிஷ்ஷஜுஷி டுஷ்டாநாம்வாராஷாணாம்நடிவபுஷ்டு ||” இதி ப்ரதமேம்ஸே நவமே லக்ஷ்மீப்பாதி இத்தர: . இதுக்கர்த்தம் - ஸுகஸாதநங்கனையும் இத் யாதி. பிராட்டிக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான அபேதத்தைப்பற்ற, பிராட்டிவ்ஷயமான இஸ்ஸ்லேஷம் இவ்விடத்துக்கு ஸம்வாதமாகக் குறையிலே. ஸரீராரொமூலிகெஸ்யபூரீரீவக்ஷஜய: என்று - ஸுகஸாதநங்கன், ஸுகமென்று - தத்பலத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஸுகத்துக்கும் அவன் வேணும்” என்கிற நிபந்தனமென்ன - சிறியத்தை இத்யாதி. அணுவான நெஞ்சை “பெரும் செய்” என்னலாமோவென்ன - ஸம்ஸ்லேஷ இத்யாதி. புடைபடுத்தி விஸ்தரிப்பித்து. ஸப்தார்தம் - நெஞ்சமாகிற இத்யாதி. “பேரமர்காதல்” - பெரியதாய்ப் பொருந்தின காதலென்று விவகரித்து அர்த்தம் - ஊரார் இத்யாதி. “கடல்புரைய” என்றால், “கடலில்மிகப்பெரிதால்” இத்யாதியோடு விரோதியாதோவென்ன - இங்கே கடல் இத்யாதி. இத்தால் பொய்நின்றஞானந்தொடங்கி முனியே நான்முகனாவும். உத்தரோத்தரம் பக்தி அபிவ்ருத்தமாக விளைகையாலே விரோதமில்லை மென்றபடி. இவ்வளவும் - அதனிற்பெரியவென்னவா என்னுமளவும்: முனியேநான்முகனாவும் என்றபடி. “கடல்புரைய” என்றது உபலக்ஷணமென்று கருத்து இதுவாயிற்று - இப்பக்தியாயிற்று. அவன் கருபையை ஸாதகமாகப்பற்றின இவர்க்கு பக்தியை விளைக்கிறது எதுக்கென்ன - கைங்கர்யத்துக்கு இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம் - அது உண்டாக இத்யாதி. அங்கேபோனால் அது ஆவார்யகமோவென்ன - அங்கே இத்யாதி. போகக்கொண்டு - போனவென்றபடி. இப்போது விளைத்ததென்ன - முத

† திருவாய்மொழி-எ,ந,ச.

‡ திருவாய்மொழி-க0, க0, க0.

னதுதன்னையே இவ்வளவாகப் பெருக்கினாயிற்று. பெரிதாய் அமர்ந்த காதலாயிற்று. தர்மயநுபந்தியான காதல். அன்றிக்கே, பெரிய அமரை விளைக்கக்கூடவதான காதல். ஊர்ப் பூசலைவிளைத்த காதலிறே. † காமவேள் மன்னுஞ்சிலைவாய் மலர்வாளிகோத்தெய்கிற காதலென்னுதல். ‡ (ஈரம் - ஸங்கம். காதல் - காமம்.) “ஈரம்” என்றதுக்கும், “காதல்” என்றதுக்கும் வாசியென்? என்னில்,—“ஸங்காதனயதெ காஜி” (ஸங்காதஸ்ஞ்ஜாய தேகாமஜி) என்று - அதிலே ஓரவஸ்த்தாவியேஷமிறே; பூர்வாவஸ்த்தையைப்பற்ற, மேல் பிறக்கும் அவஸ்த்தாவியேஷந்தான் தர்வயாந்தரமென்னலாயிறே யிருப்பது. [காரமர் மேனி] - அடியிலே எருவுமிட்டு நீரும்பாய்ச்சினாலும், மேல்வர்ஷியாதாகில் அப்பயிர் தலை குளிர்ந்திராதிறே; வடிவாலேயாயிற்று வர்ஷித்தது. வர்ஷ-பகவலாஹகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவு. [நங்கண்ணன்] - வெறும்வடிவிற்பசைகண்டு அகப்படுவளன்று, அகவாயில் தண்ணளியும் உண்டாகவேணுமாயிற்று. க்ருஷ்ணனென்றால் “பெண்களுக்கு ஸேஷபூதன்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. வடிவையும் தந்து தன்னையும் நமக்குத்தந்த க்ருஷ்ணன். [தோழி] - நீதான் ஆராய் இவ்வார்த்தை சோல்லுகியாய். இவ்விஷயத்திலே இப்படிபொருந்தவிட்ட நீயே மீட்கப்பார்த்தாலும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டாம் படி பண்ணினானாகில், இனி அவன் என்செய்வான். இரண்டுமுனக்கேபணியோ. “நீர்மையுடையவன்” என்று பொருந்தவினேகையும் உனக்கே பணியாய், “நீர்க்ச்ருணன்” என்று அகற்றப்பார்க்கையும் உனக்கே பணியாயோ இருப்பது! முன்பு நீர்மையுடையவனாகச் சோல்லப்பட்டவன், இன்று பழிக்கும்படி கடியனானானே? (4)

லிலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பெரிதாய் இத்யாதி. அமரை - யுத்தகார்யமான பூசலை. இது இரண்டாமர்த்தம். முந்தின அர்த்தத்துக்கு, அமர்ந்தகாதல் - தர்மயநுபந்தியானகாதல். அப்படி இவன் காதல் ஊர்ப்பூசலை விளைக்குமோவென்ன - ஊர்ப்பூசலை இத்யாதி. ஊர்ப்பூசல்-ஊரார்சொல்லும்பழி. அமரென்று யுத்தமாய், யுத்தத்தை விளைக்கிறகாதலென்ற விவகரித்து, மூன்றாமர்த்தம்-காமவேள் இத்யாதி. காமத்தைவிளைக்கும் மம்மதன் தன்னுடைய பொருந்தின சிலையிடத்தப் புக்கப்பாணக் களைத் தொடுத்தெய்கிற இத்யர்த்தம். எய்கிற காதலென்றது-யுத்தத்தை விளைக்கிற காதலென்றபடி. இது பெரியதிருமடலிலே. ஆக, “அமர்” என்றதுக்கு-பொருந்தியிருக்கையும், யுத்தகார்யமானபூசலும், யுத்தமுமென்று அர்த்ததர்யம். ஐஜ்ஞாஸுப்ராயசத்தை யநுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார்-ஈமென்றதுக்கும்இத்யாதி. ஈரம்-ஸங்கம். காதல் - காமம். ஸங்கத்தினுடைய அவஸ்த்தை காதலானால், “ஸங்கம், காதல்” என்கிற வ்யவஹாரங்கூடுகிற வழி யென்னென்ன - பூர்வாவஸ்த்தையை இத்யாதி. “ய்யாயதெகாவிஷயாநுபாஸஸஸஜஸெஷ-ருவஜாயதெ || ஸஜாதஜாயதெகாஜிகாரிதொபாவிஜாயதெ” உகி மீதாயாம் அகியெயாகஉகாரமர்-மேசத்தோடொத்த. பயிர் தலைகுளிர்ந்து-பயிர் தலைசெழித்து. மேசத்ருஷ்டாந்தமாகத் திருமேனியைச்சொன்னதுக்குஹாவம்-வடிவாலேஇத்யாதி. அகவாயில் தண்ணளியும் - மகஸ்வலில் குளிர்ந்தியும். “கண்ணன்” என்றால் தண்ணளிதோற்றுமோவென்ன - க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி. “நம்-காரமர்மேனி, நம்-கண்ணன்” என்று கூட்டி ஹாவம்-வடிவையும் இத்யாதி. நீதானாய் இத்யாதி வாக்யாந்தரத்திலே இரண்டுமுனக்கேபணியோ இத்யாதி வாக்யத்தை யநுஸந்தித்து, அந்தரம் “கடியன்” என்றதுக்கு ஹாவமாக - இவ்விஷயத்திலே இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இனி என்செய்வான் - இனி என்ன செய்யவேணும். விவரணம்-நீர்மை இத்யாதி. “கடியனே” என்ற காரம் - பிரிநிலையாய், அன்றே யென்றபடி. காமேணாவ்யம்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

கடியன்கோடியன்கோடியமால் உலகங்கோண்ட
அடியன் அறிவருமேனிமாடத்தன் ஆக்ஷுங்
கோடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்குமெல்லே
துடிகோளிடமடத்தோழி! அன்னையென்செய்யுமே?

ஆ.--(கடியன்.) நீ சொன்னபடியே அவன் லுப்தன், நிர்க்கருணன், துஷ்
ப்ராபன், வஞ்சகன், துரவகமஸ்வரூப ஸ்வபாவசேஷத்தன், மற்றும் ஸாதஸஹஸ்ரதோ
ஷங்களை யுடையவனாகிலும், கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்கும், என்னே! ஒரு
நெஞ்சினுடைய அபிநிவேஸமேயிது என்று பிராட்டி அருளிச்செய்ய; தோழியானவள்,
“இப்படி அபிநிவேஸிக்கை நோடா, அன்னைமார் பொடியில் செய்வதென்” என்ன; விர
ஹாக்கிபாலே தக்தராயிருக்கிற நம்மை எத்தைச்செய்வதென்கிறாள்.

ஒ.--அஞ்சாம்பாட்டில், நான் சொன்னபடி குணவானன்றிக்கே நீ சொல்லு
கிறபடியே நைர்க்கருண்யாதி அநேக தோஷங்களை யுடையனையாகிலும் என்னுடைய
நெஞ்ச அவணையல்லது அறியாது என்கிறாள்.

[கடியன் என்று தொடங்கி] - ஸ்வகார்யபரனாய் பிறர் நோவறியாதே ஒரு
வர்க்கும் எட்டாதானாய் வஞ்சகனாய் துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவனாய் இருந்தானையாகிலும்.
[கொடிய என் என்று தொடங்கி] - அதிலோகமான என் நெஞ்ச அவணையல்லது அறி
யாதேயிருக்கும். [எல்ல] - தோழியைக்குறித்து ஸம்போதந வசநம். [துடிகோள்
இடைமடத்தோழி] - ப்ரணயகதைகள் அறிகைக்கு ஈடான வைலக்ஷணயத்தை யுடைய
யையாய்வைத்து என்னை இப்படி நலியலாமோ? என்று கருத்து. [அன்னை என் செய்
யுமே] - ‘இங்ஙனே நீ துணிந்தால் தாயார் பொடியாளோ?’ என்னில்,—அவள்
பொடிந்து செய்வதென்?

ப.--அநந்தரம், நீ இயல்பழித்தபடியே குணஹீனனாகிலும், என் நெஞ்ச
என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின அவனையொழிய அறியாதென்கிறாள்.

கடியன் - (ஸ்வகார்யத்தில் எதிர்த்தலைபாராமல் ஸீக்ரப்ரவ்ருத்திபண்ணும்)
கடுமையையுடையனாய், கொடியன் - (அக்காரியம் தலைக்கட்டினால் புரிந்துபாராமல்
போம்) கொடியவனாய், நெடிய - (போகப்புக்கால் விலக்கவரிதாம்படி) பெரிய, மால்-
மேன்மையை யுடையனாய், உலகம் - லோகமடங்க, கோண்ட - தன்னதேயாம்படி
எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றும் ஒட்டாமல் அநந்யார்ஹமாக்கி, அடியன் - காற்கடைக்கொள்ளும்
வஞ்சகனாய், அறிவு - (“வாஹு, க்யூதி ரிது” என்று) விவேகிக்க, அரு - அரிதாம்படி,
மேனி - அழகாலேமயக்கும், மாயத்தனாகிலும் - ஆப்சர்யத்தையுடையவனையாகிலும்,
கொடிய - (லோகமர்யாதையன்றியே, குற்றஞ்சொல்லிமீட்கவரிதாம்படி) கொடிதான்,
என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சமானது, அவனை - (கீழ்சொன்ன ஸ்வபாலவிஸேஷங்களை
யுடைய) அவனை தஞ்சம், என்று - என்று, கிடக்கும் - கிடவாநிற்கும், எல்லே -
)தான் முற்பாடனாய் மேல்விழுகையாலும், புறம்புள்ள உறவில் பற்றறுக்கையாலும்

அதிராயித வ்யாமோஹத்தாலும், அநந்யார்ஹமாம்படி தன்காற்கீழே இட்டுக்கொள்ளுகை யாலும், நம்மளவிற்பண்ணின உபகாரம் பரிச்சேதிக்கவரிதான வடிவையுடைய ஆர்ச் சர்யபூதனாகையாலும், இக்குணங்களை யுடையவனென்று நினைத்திராநின்றது;) எல்லே! இதொருநெஞ்சின் ஸ்வபாவமிருந்தபடியே! துடி - துடியினழகை, கொள் - கொள்வ தான, இடை - இடைபையும், மடம் - மடப்பந்தையுமுடைய, தொழி - தேழி, (நீ இந்த ப்ரணயதாரையில் வாசியறியும் ஆபிரஸ்யாதிகுணங்களை யுடையபாயிருக்க நிஷேதித்தது தாயார் நியமந்ததுக்கு அஞ்சியிறே), அன்னை - அவள், என் - எத்தை, செய்யும் - செய்வது. எல்லேயென்பது - என்னேயென்றாய், ஆர்ச் சர்யமாதல். தேழியை, எல்லேயென்று-ஸம்போதித்ததாதல். மால்-பெருமையும் வ்யாமோஹமும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் சொல்லுகிறபடியே குணவானன்றிக்கே, நீ சொல்லுகிறபடியே குணவீரனானும் என் நெஞ்சம் அவனையல்லது அறியாது; உன க்கு அதில் ஒருபலமில்லை என்கிறாள்.

[கடியன்] - அவன் குணஹாநியை உன்னிற்காட்டில் அறிந்த நான் சொல்லக்கே ளென்கிறாள். [கடியன்]-ஸ்வகார்யபரன். எதிர்த்தலைபாராதே மேல்விழுந்து சடக்கெனக் கலக்குமவன். [கொடியன்]- எதிர்த்தலையில் நோவுபாராதே பிரியவல்லவன். “நொவ ஜநம் ஸாரந” என்று வேறொன்று தோற்றாத தசையிலே பிரிவைப் ப்ரஸங்கித்துப் பிரியவல்லவன். [கொடியமால்] - “பிரியப்புகாநின்றான்” என்று அறிந்தால் அநலிமவரீய னாய் எட்டப்போகாதவன். மாலென்று - பெருமை. நெடுமையால் - அதின் மிகுதி. கைப்புருந்தாலும், “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கை. [உலகங் கொண்டவடியன்] - ஸகலலோகங்களையும் தன்கீழே இட்டுக்கொள்ளவல்ல திருவடிகளை யுடையவன். கொடுத்தவனுக்கு ஓரடியும் ஸோஷியாதபடி கொள்ளுமவன். ஸர்வஸ்வ தாரம் பண்ணுவாரைப்போலே வந்து, ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணும் வஞ்சகன். [அறிவரு மேனிமாயத்தன்.] - வடிவைக்கண்டால் “ஸர்வஸ்வதாரம்பண்ண இருக்கிறானே, ஸர் வஸ்வாபஹாரம்பண்ண இருக்கிறானே” என்று தெரியாதபடி ஆர்ச் சர்யஸ்வபாவன். “என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்கள் உன்னது” என்று சொல்லிவைத்து, இத்தலையிலுள்ள வற்றை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினவன். [ஆகிலும்] - அங்கனையாகிலும். [கொடிய என்னெஞ்சம்] - உல்லோகமான நெஞ்சு. குணங்கண்டால் பற்றவும், தோஷங்கண்டால் விடவுமிறே லோகத்திற் கண்டறிவது; தோஷங் காணக்காண மேல்விழும் நெஞ்சு. நீ சொல்லமாட்டாததுவும், ஸிஸுபாலாதிகள் சொல்லுமதுவும் சொல்லமாட்டேனோ? அவனை விடுகைக்குறப்பாமாகில். [அவனென்றே கிடக்கும்]-“இத்தோஷங்களை யுடையவ னன்றோ என்று தத்ஸப்பந்தத்தாலே மேல்விழாநிற்கும்” என்று பிள்ளன்; “விஸே ஷணங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே, விஸேஷ்யத்திலே யூன்றாநின்றது; என் நெஞ்சுக்கு மாயாவாத ருசியுண்டோ! அறிகிறிலேன்” என்பர் ஜீயர். இத்தால் - குணநிபந்தந மன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம், ஸத்தாப்யுக்தமென்கை. [எல்லே] - ஆர்ச் சர்ய மாதல், தேழியை ஸம்போதிக்கிறாளாதல். தன்னைக் கைகடந்தபடியைக் கண்டு முகம் மாறின தேழியை, வாராயென்று கையைப்பிடிக்கிறாள். [துடிகொள்இத்யாதி]-ப்ரணய கதைகள் அறிகைக்கிடான வடிவழகையும் குணத்தையும் உடைய நீ மடலை நிஷே திக்கக்கடவையோ? [அன்னை என் செய்யும] - “நான் விலக்குகிறேனல்லேன், தாயார்

வெறுக்கும்" என்று சொல்லுகிறேனென்ன; உன்வார்த்தை கேளாத நானே தாயார் வார்த்தை கேட்கப்புகுகிறேன், அந்நிலை கழிந்ததில்லையோவென்கிறான்.

ஈடு. - அஞ்சாம்பாட்டு. நீ "அவனுக்கு நீர்மையில்லை, நீர்க்கருணன்" என்று யாகிலும், அச்சொலவுக்கு ஒரு பாயோஜனமில்லையென்காண், நீ அவனுக்கு குணஹாரி சொல்லுவது என்னை மீட்கைக்காகவிறே, அதுவும் நான் அவனைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச் சொன்னாயானவித்தனை என்கிறான்.

[கடியன் இத்யாதி] - அவனுக்குக் குணஹாரிசொல்லும்போதும் நானேசொல்ல வேணுங்காண்; நீ முட்டிக்கடக்கநின்றாயித்தனைபோக்கி, அவனைக்கலந்துஉட்புகநின்ற வேன்றனைத்தேரியுமோ உனக்கு அவனை; ஆனபின்பு அவைதன்னையும் நான் சொல்லக்கே ளென்கிறான். [கடியன்] - கூரியன். கடுமை - கூர்மை. ஸ்வகார்யபரன். தனக்கு ஒரு கார்ய முண்டானால், எதிர்த்தலையி லளவுபாராதே மேல்விழுந்துவந்து கலக்குமவன். [கொடியன்] - தான் மேல்விழுந்துவந்து கலக்கச்செய்தே "பிரியேன்" என்னவல்லன். ஸம்ஸ் லேஷத்தினுடைய மத்யத்திலே பிரிவைநினைத்தவன் இனிச்செய்யமாட்டாத தோன்றண்டோ? † "பேதைநினைப்பிரியே னினியென்றகன்றான்" - கலக்கச்செய்தே மற்றென்றை நினைக்கவல்லவனுக்கு இனிச்செய்யவரிய தோன்றண்டோ? [கெடியமால்] - மாலேன்று - பெருமை. நெடுமையால் நினைக்கிறது - அதின்மிகுதியையாய், அறப்பெரியவன். இத்தால் - கைபுக்கிருக்கச்செய்தேயும் அளவிடவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனென்கை. "பிரியநினைக்கிறான்" என்று அறியாநிற்கச்செய்தேயும் ‡ "சேண்துன்றம்சேன்று

அஞ்சாம்பாட்டு-கடியன் இத்யாதி. கீழே "கடியனே" என்று அப்யுபகம்யவாதத்தாலே கைர்க்கருணபத்தைப் பரிஹரித்து, இங்கே, "கடியன் - ஆகிலும்" என்று அப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரிக்கிறு ளென்கிறார் - நீ அவனுக்கு இத்யாதி. பாயோஜனமில்லாமையைக் காட்டுகிறார் - நீ அவனுக்குக் குண இத்யாதி. "கடியன்" என்று தோழிசொன்ன மாத்ரத்தை யறுவதியாதே, "கொடியன்" என்றுதொடங்கி அநேககுணஹாரி சொன்னதுக்கு லாவம்-அவனுக்கு இத்யாதி. என்னைப் பற்ற நீயறிந்தபடி யென்னென்ன - நீயுட்டி இத்யாதி. "ஸ்வகார்யபரன்" என்றதுக்கு விவரணம் - தனக்கு இத்யாதி. எதிர்த்தலையிலளவு - எதிர்த்தலையில் மார்டிவம். "கடியன்" என்றத்தோடே "கொடியன்" என்றதும் ஏகார்த்தமாகிலும் - பிரியவருளிச்செய்ததுகொண்டு வெறுப்பிலே தாற்பர்யபேதம் - தான்மேல்விழுந்து இத்தாதி. "பிரியேன்" என்றது குணமாமத்தனையொழிய, குணஹாரியன்றேயென்ன - ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய இத்யாதி. அதாவது - "பிரியேன்" என்றதும் பிரிவை நினைத்தாகையாலே, அது குணஹாரியாமித்தனை யென்றபடி. அப்படி கலக்கிறபோது "பிரியேன்" என்று சொல்லுமோவென்ன - பேதைநினை இத்தாதி முத்தையான உன்னை இனிப் பிரியேனென்று வ்யதிரோகமுகத்தாலே பிரிவை ப்ரஸங்கித்து அகன்றாநித்யர்த்தம். இது "வதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே" என்கிற பாட்டிலே, பூர்வமேவலிகிறம். இப்பாகார்த்துக்கு லாவமாதல், "ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய" இத்யாதி வரக்யவிவரணமாதல் - கலக்கச்செய்தே இத்தாதி. மற்றென்றை - பிரிவை. 'செய்ய வரிய தோன்றண்டோ' என்றதுக்குக் கருத்து-முகம் காட்டாதே யிருந்து முடித்தேவிடுமென்று. தாற்பர்யம் - இத்தால் இத்யாதி. அளவிட - தன்மேன்மையைப் பரிச்சேதிக்க. அளவிடவொண்ணாமையை வ்யதிரோக ந்ருஷ்டாந்தஸூழிதமாகக் காட்டுகிறார் - பிரியநினைக்கிறான் இத்யாதி. உம்பரிநம்பும்சேண்துன்றம் இத்யாதிக்கு-தேவர்கள் வீரமும் உயர்ந்த சிகரத்தைச்சென்று கிட்டி யழியாப்பொருள்படைக்கைக்கு அறுதியிட்ட சிக்கெனவென்ற

† திருமொழி-க, ந, ந.

‡ திருவிருத்தம்-அ.

பொருள்படைப்பான் கற்றதிண்ணனவு” என்ன வொண்ணாதபடியா யிருக்கை. மேல் விழுந்துவந்து கலவாநிற்கச்செய்தே பிரியநினைத்தால், அதை யறியச்செய்தேயும், “நீ பிரிய நினைத்தாய்” என்று மடிபிடித்துக் காற்கட்டி விலக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. [உல கங்கொண்டவடியன்] - பிறருடைமையைத் தனக்காக்க நினைத்தால், பின்னையும் அவர் களுக்கு ஓரடியும் சேஷியாதபடி பண்ணுமவன். அவர்களைப் பின்னை பாதாளத்திலே தள்ளுமவன். * பாதாளங்கலவிருக்கை கொடுக்குமவன். ஒன்றைக்கொள்ளப்பார்த்தால், அவர்களுக்கு ஒன்றும் சேஷியாதபடிகொள்ளுந் திருவடிகளையுடையவன். [அறிவரு மேனி] - கிட்டினால், “இத்தலைக்கு ஸர்வஸ்வத்தையும் தரநினைக்கிறோ, ஸர்வஸ்வாட ஹாரம்பண்ண நினைக்கிறோ” என்று அறியவொண்ணாதபடியான வடிவையுடையவன். “என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களடைய நீயிட்டவழக்கு” என்பாரைப்போலே சோல்லியா யிற்று இத்தலையில் ஆத்மாத்மீயங்களை யபஹரிப்பது. தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளிட்டவழக்காக்கி, பின்னையாயிற்று இவளைத்தனக்காக்கிற்று. [மாயத்தன்] - “நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்டவழக்கு” என்ற இவ்வுக்தியை யங்ஸந்தித்து அதிலே நெஞ்சு அபஹ்ருதமாயிருக்க, அவ்வளவிலே கண்ணிலே மணலைத்தூவி யகலவல்லவன். [ஆகிலும்] - நீ சோல்லிச்சோல்லமாட்டாதவையும், ஸிஸாப்பாலாதிகள் சோல்லமாட்டாதவையு மேல்லாம் நான்சோல்லவல்லேனிறே அவைவினேகக்குறுப்பாகப்பெற்றேனாகில். [கொடிய வென்னெஞ்சம்] - உல்லோகமாய் லோகவிஸஜாதீயமான நெஞ்சு. நாட்டாருக்கு, குணம் பற்றுகைக்குப் பற்றுசாய் தோஷம் வினேகக்கு உடலாயிறே யிருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, குணஹாநிதானே பற்றுகைக்கு உடலாம்படியான என்னெஞ்சம். [அவனென்றேகிடக் கும்] - இதுக்குப் பிள்ளான் பணிக்கும்படி, — “இத்தோஷங்களவனிவன்றே” என்று; அவன் கடியனென்றால், அவன்கனேமை இப்போதே காணவேணும்; கொடியனென்றால்,

றிக்தோ மித்யர்த்தம். திருவிருத்தம் “காண்கின்றனகளும்” இத்யாதி. “கடியன், கொடியன்” என் கிற பதவ்யத்தில் அர்த்தத்தை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு கீழ்வாச்யத்தை விவரிக்கிறார் - மேல் விழுந்து இத்தாதி. அதாவது - ஸ்ரீ ஸ்வஷ்ணவர்களைத் தலைமகனாகச் சொல்லுகிற “காண்கின்றன களும்” என்கிற பாட்டிலே, திருமலை யுத்தேஸப்பமாகப்போகிற ஸ்ரீ ஸ்வஷ்ணவர்களை ‘போ கவொண்ணாது’ என்று கிஷேதித்தாற்போலே, பெருமதிப்பனாகையாலே கிஷேதிக்க வொண்ணா தென்று கருத்து. மடிபிடித்து - நிர்ப்பந்தித்து. இது குணமாயிருக்க, குணஹாநிசொல்லுகிற ப்ரா காணத்துக்கு அநுகுணமாக ஹாவம் - பிறருடைமையை இத்யாதி. பாதாளத்திலே தள்ளினோடு வென்ன-பாதாளம் இத்யாதி. * பெரியாழ்வார் திருமொழி (ச,க,எ.) கலவிருக்கை-ஒலக்கமிருக்கை. இத்தால் ப்ரக்ருதத்துக்கு அநுகுணமாக ஹாவம் - ஒன்றை இத்யாதி. தன்பக்கல் நிறந்தொடக்க மானவை யொன்றும் சேஷியாதபடி யபஹரிக்கையாலே இப்படி சொல்லுகிறாளென்றபடி. அறிவரு மேனி - அறியவரிய ஸ்வபாவத்தை யுடையவன். அர்த்தஸாரீரமென்றால் அர்த்தஸ்வபாவமென்றப் போலே, மேனியென்றதும் ஸ்வபாவம். ஸப்தார்த்தம் - கிட்டினால் இத்யாதி. இது என்கொண்டு சொல்லுகிறாளென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. - விவரணம் - தன்னையும் இத்யாதி. ஆகிலும்-சத்ருஸதோஷ முண்டானாலும். பலிதமாதல், “ஆகிலும் - அவனென்றே கிடக்கும்” என்று கூட்டி ஹாவமாதல்-நீசோல்லி இத்யாதி. அவை-தோஷங்கள். உல்லோகமாய்-உல்லோகமாகையாலே லோக விஸஜாதீயமான நெஞ்சென்றபடி. லோகவிஸஜாதீயதஷம் எப்படியென்ன - நாட்டார் இத்யாதி. பின் னான் நிரவாஹத்துக்கு, இத்தோஷங்கள், “அவனென்றேகிடக்கும்” - அவனிவன்றே - அவனு டையவைகளன்றே என்று ஈடுபட்டுக் கிடக்குமென்றபடி. அதாவது - குணம் உபாதேயமாகைக் கீடானதேறது, தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கிறபடி. ப்ராப்தசேஷிகதத்வேக, விசேஷணங் களான தோஷங்களும் உத்தேஸ்யமென்று கருத்து. ஈடுபடுகையை யுபபாதிக்கிறார் - அவன்கடிய

அவன்கொணை இப்போதே காணவேணும்; அவன் துஷ்ப்ராபனென்றால், அவன் துஷ்ப்ராபனபடியை இப்போதே காணவேணும்; அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றால், அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண, நான் இழந்திருக்கக்காணவேணும்; அவன் துர்ஜ்ஞேயனென்றால், அவன் துர்ஜ்ஞேயதை இப்போதே யறியவேணுமென்றும். அன்றிக்கே, [அவனென்றே கிடக்கும்] - என்னெஞ்சுக்கு மாயாவாதருசி உண்டாகிலுமறியேன். அதாவது - விசேஷணம்ஸத்தில் தாத்தபர்யமின்றிக்கே விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருது அறிகிறதில்லை. இத்தால் - அவன்கணநிபந்தநமன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம், ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. [எல்லே] - என்னே! இதோராஸ்சர்யமிருக்கும்படியே! அன்றிக்கே, “உன்னை மீட்க நினைத்த நான் சொன்னபடியன்றிக்கே யொழிந்தின்பு, இனி நீ நினைத்தபடி நினைத்திரு” என்று போகப் பக்காள் தோழி; இங்ஙனேவாராய் என்று அவனைக் கையைப்பிடித்து அழைக்கிறாளென்று மாம். இவள் இப்படிசொன்னவாறே, “இது ஒருப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடியென்?” என்று அவளுக்கு ஒருவிகாரம் பிறந்தது; அதைக்கண்டு [துடிக்கொளிடாமடத்தோழி] - என்கிறாள். துடியோடொத்திருந்துள்ள இடையையும், ஆத்மகணத்தையமுடையதோழி! உன்வடிவுக்கும் குணத்துக்கும் என்பக்கலுண்டான லாவபந்தத்துக்கும் ஈடாக வார்த்தை சொல்லப்பாராய். நான் அது அறியாமலும் வேண்டாமையும் சொல்லுகிறேனே, தாய் சொல்லுமதுக்கு அஞ்சிக்காண் நான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன, [அன்னை யென்செய்யுமே] - உன்சொல் கேளாத நான், இனித் தாய்ச்சொல்லோ கேட்கப்படுகிறது வாக்யார்த்த நாதரே நினைப்பது - *அநஸூயை பிராட்டியைப்பார்த்து “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்த

பர:—(அநஸூயை பிராட்டியைப்பார்த்து “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவே காணும்”என்னஇத்யாதி) —சுயொக்ஷாகாணொககௌ || “துக்ஷாகாஜிநம்வீதே ரிநஜிவீம் வ ரிநிநிவீக || சுவரூபம் வநநராஜம் விஷ்டாக்ஷிநம்மஹிவீ | நமர வெஸா வநவெஸாவா வாவெவாயவிவாஸம் || உ உ || யாஸாஸ்வீணாஸ்வீ யொமதயூ தாஸாஸ்வீகாஜிவெமாதயா: | டு வபுலுக்ஷிவ்யுதாவா யநவாநுவிவாயந: ||

னென்றால் இத்யாதி. என்றும் - என்றமாம். இரண்டாம்பகஷத்தில், “கடியன்” இத்யாதி விசேஷணம்ஸத்தில் தாத்தபர்யமின்றிக்கே, அவனென்றே கிடக்கும் - விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருதறியாதே கிடக்குமென்றபடி, த்விதீயகிர்வாஹம் நஞ்ஜீயாத, மாயாவாதருசியாவது - மாயாவாதிகளைப் போலே விசேஷணம்ஸத்தை யாதறியாதே விசேஷ்யரூபப்ரஹ்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை யாதரிக்கை. உண்டாகிலுமறியேன் - உண்டாவறியேன். “எல்லே” என்றது - ஆஸ்ரயமென்னுதல், வாராயென்னுதல். இதுக்கு அர்த்தம் - இதோராஸ்சர்யம் இத்யாதி, இதோராஸ்சர்யமிருக்கும்படியே யென்றது - தோஷமுண்டாயிருக்கவு மவனைவிடாதே யிருக்கையைப்பற்ற. இவள் இப்படி சொன்னவாறே யென்றது - “அவனென்றேகிடக்கும்” என்று சொன்னவாறே யென்னுதல், “எல்லே” என்று சொன்னவாறே யென்னுதல். ஒருவிகாரம் - ஸரீரத்திலேதுவட்சி. துடி - வாத்தவிசேஷம். “மடம்” - ஆத்மதணம். அதாவது - படியதை. தாத்தபர்யந்தரம் - உன் வடிவுக்கும் இத்யாதி. உன் வடிவுக்கும் - ப்ரணயகதைகளறியும் உன்வடிவுக்கும். அதாவது - நீயும் உன் நாயகனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த அத்தாலே துவண்ட இடையையுடையயாயன்றோ இருக்கிறாயென்றபடி. குணத்துக்கும் - பிறர் நோவுகண்டால் “ஐயோ” என்றிரங்குகைக்கீடான தயாதிகுணத்துக்கும். “தோழி” என்றத்தைப்பற்ற - லாவபந்தத்துக்கும், என்றது. நான் அது அறியாமலும் வேண்டாமையும் மென்றது - உன்வடிவும் குணமுமறியாமலும், உன்பக்கல் ஸ்வேஹமில்லாமையு மென்றபடி. வாக்யார்த்த நாதரே நினைப்பதென்றது - மேலே, அநஸூயை இத்யாதி வாக்யங்களாற் சொல்லப்போகிற அர்த்தம்

தாவேகாணும்” என்ன, அநந்தரம் பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்தாள்; “நான் இவர்பக்கல் ப்ரவணையாயிருக்கிற இருப்புக்கடி - பெருமாள்பக்கலுண்டான குணத்தாலே, என்றிறே நாட்டார் நினைத்திருப்பது; தைவயோகத்தாலே அவர்க்கு குணமுண்டானதித் தனை போக்கி, குணஹீநருமாய் விருபருமானாலும் நான் அவரை விடமாட்டாதே யிருக்கு மிருப்பைக் காட்டலாயிற்றிறே அவரைக் குணங்களோடு வ்யதிரேகித்து வைக்கப்பெற்ற தாகில்” என்றாளிறே. ஒருவிஷயத்திலே லாவபந்தமுறைத்திருப்பார் வார்த்தையாயிற்று இது. “வேம்பின்புழுவேம்பன்றியுண்ணுது” - குணதிகவிஷயத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தை யாகில், “கரும்பின்புழுகரும்பன்றியுண்ணுது” என்னவேண்டாவோ? என்னில்,—“அவ னுக்கு இந்நன்மைகள் இல்லையேயாகிலும் நான் அவனை விடமாட்டேன்” என்கிற லாவபந் தத்தில் உறைப்புத்தோற்றம்படி வ்யதிரேகித்துச் சொல்லுகிறதல்லது, குணதிகவிஷயத்தில்

உரு|| ஸ்ரீணாராயபுலுமாவாதா வாரிம் டெடிவகம் வகி|| [ககஅ]ஐத்யுநஸூதி
பபொகாஸீதாதா ப்ரக்யாஹ, “ஸாஸெவகிஸாஸெடிஹீ சுநஸூதியாந
ஸூதியபா | ப்ரகிவஹிஜ்யவொரிஜம் ப்ரவகாஸிவகூ ரொக|| டெநததாஸாயபு
ராயபா பநாஸகிநாமாஷெஸ | விதிதஹாஸிராவெத ட்யுயாநாயபா வகி
மபுராஸ|| உபடிவெடிஷெவதகபா ரிராயபுதவகிபுத|| சுநெடியசிவக
தபுலுயாவெடிஷியாவெச|| ந|| கிவபநபெபாமுணஸூராவ்யஸாநகொ
ஸொகிதெதி ய|| ஸ்ரீநாநாராமாயபுதா தா ராதுவதிதவசவி யாச||”

களை, “நான் பற்றுகைக்கு உறப்பாகச்சொன்னுயானவித்தனை” என்கிற அடியில் அவதாரிகா வாச் யத்துக்கு அநந்தரே யதுஸந்திப்பதென்றபடி அப்போதைக்கு. “குணஹாநியுண்டானாலும், அது விடுகைக்கு உறப்பன்றிக்கே பற்றுகைக்குறிப்பு” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - அநஸூதியை இத்தாதி என்று வாக்யஸந்தியாகக்கடவது. “ஸ்ரீணாராயபுலுமாவாதா வாரிம் டெடிவகம்வகி||” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்திரீகளுக்கே இத்தாதி. இதுத்துக்கருத்த - நீர் அவாழகிலே தோற்றவந்தி ரித்தனைபோக்கி, “ப்ரக்யாஸூதி” என்று வந்தீன்றிறேயென்ற. “ப்ரகிவஹிஜ்யவொ ரிஜம் ப்ரவகாஸிவகூ ரெ” என்றத்தைப்பற்ற - லஜ்ஜித்துக்கவிழ்தலையிட்டே என்றது. நாட்டார்நினைத்திருப்பது-நீ நினைத்திருப்பது. அஸூதியை அப்படி நினைத்திருந்தமைக்கு கியாமகம் - “சுலாஸூதிம் வநெநாரிம் டிஷ்யாஸகிநாமாவலி” என்றது; திஷ்யா - ஹாக்யவஸேக. ஹாக்யமாவது - ராமஸெனத்தர்யம். பிராட்டியருளிச்செய்த இத்தால் - பெருமான்பக்கல் தமக்குண் டான ப்ராவண்யம் குணக்ருதமன்றிக்கே ஸ்வரூப ப்ரயுத்தமென்றதாயிற்று. “ரிராயபுத வகிபுத||” என்றத்தைப்பற்ற-குணஹீநருமாய் விருபருமானாலும் என்றது. “கிவபநபெபா முணஸூராவ்யஸூதி” என்றதுக்கு பாதிகோடித்தவோ ஹாவம் - அவரைக்குணங்களுகோடு இத்தாதி. உத்தாத்திலே - குணஹீநருமாய் விருபருமானாலும் என்னையாலே - ப்ரஸுத்திலும், இவாழகிலே தோற்றவந்தாயென்னுமது வித்ததிறே. ப்ராப்தவிஷயகதமானாலும் குணஹாநி பற்றுகைக்கு உறப் பாமோ வென்ன - ஒருவிஷயத்திலே இத்தாதி. இதுவென்றது - ஹாக்யமாணப்ரமாணத்தை “குணஹாநி பற்றுகைக்குறப்பு” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்தர்யம்-வேம்பிக் இத்தாதி. வேம்பு கிட்டிப் பிறத்த புழுவானது வேம்பன்றியுண்ணுது, அப்படியே ஸேஷபூதனான நான் பின்னும் உன் திருவடிக னல்லது வேருண்மைக்கிட்டேன் இத்தாத்தி. திருமொழி, பதினொராய்பத்து, மாற்றமுனவில் ஏழாய்பாட்டு, தடஸ்த்தஸங்கையை யதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிரார் - குணதிக இத்தாதி. இக்கண்மை களில்லையேயாகிலும் என்றது - கடன்மல்லக்கிடத்த கரும்பான தான் வேம்பாயிருந்தானேயாகிறு மென்றபடி. வ்யதிரேகித்துச்சொல்லுகிறது - ஹோக்யதைமையானாடி விராஸமாகச் சொல்லுகிறது.

இது உண்டாயிட்டன்றிறே. என் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் நான் உன்னை விடமாட்டேன், நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாலும் என்னால் விடப்போகாது. (சு)

ஆ ரு ம் பா ட் டி .

அன்னையென்செய்யிலென்? ஊரென்சொல்லிலென்? தோழிமீர்!
என்னையினியுமக்காசையில்லை யகப்பட்டேன்
முன்னையமார்முதல்வன் வண்துவராபதி
மன்னன் மணிவண்ணன் வாசுதேவன்வலையுளே.

ஆ.—(அன்னை.) ஸ்வஹவததவ நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிக ஸ்வஹவராய் அஸ்கனிதஜ்ஞாநாரான ஸேஷஸேஷாஸாந வைநதேயாத்யஸங்க்யேய பரமஸூரிகளாலே அநுவாகபரிசரிதசரணயுகளானுயிருந்துவைத்து, அதிகூடாத்ர மதவ்யஸஜாதீயதயாஅவ தீர்ணனாய் வண்துவராபதித்திருநகரியிலே ஆஸ்ரிதபரமஸூலபனாய்க்கொண்டு எழுந் தருளியிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவத்திருமகனுடைய கல்பாணகுணங்களாகிற வலையுள்ளே யகப்பட்டேன்; இனி என்னை அன்னையென்செய்யிலென், ஊரென்சொல்லிலென்; தோழி மீர், என்னையினியுமக்காசையில்லை யென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், “நீ இப்படி துணியில் தாயார் ஜீவியாள், அத்தாலே ஊரார் பழிசொல்லுவார்” என்று தோழிமார் சொல்ல; க்ருஷ்ணனுடைய குணசேஷ்டி தாதிகளிலே நான் அகப்பட்டேன், இனி யார் என்செய்யில் என்? என்கிறாள்.

[அகப்பட்டேன் என்று மேலுக்கு] - ‘இனி ஆசையில்லை யென்கிறதென்?’ என்னில்,—முன்னையமார்முதல்வனாய்வைத்து வண்துவராபதிக்கு மன்னனாய் ஸ்ப்ருஹ ஸீயமான திருநிறத்தையுடைய ஸ்ரீவஸுதேவத்திருமகனுடைய வீஷிதகுணசேஷ்டி தாதிகளாகிற வலையுள்ளே தப்பவொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன்.

“அடியேன் நான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - என்ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. “உன்சேவடியன்றி நய வேன்” என்றதுக்கு வ்யதிரோகேணுர்த்தம் - நீ நீயன்றிக்கே இத்யாதி. நிரதிரயபோக்யஞான நீ விரஸனாயிருந்தாலு மென்றபடி. எல்லே துடிகொளிடமடத்தோழி, கடியன் இத்யாரப்ய. அவ னென்றேகிடக்கும்; அன்னையென்செய்யும் இத்யங்க்யதே. அயோத்யாகாண்டே, “த்யுகூஜ்ஞாகிஜநம் ஸீதெ சாநஜீலிணு சாநிநி । சுவரூபம் வநெராரிம் ஷிஷ்யாஸுபிநாமுலுஸி” இத்யாரப்ய, “ஸீணாசாயபுஸுஹாவாநாம் வரரிம் ஷெவதம் வகி” இப்பஸுலியயோக் தஸீதாதார்ப்யாஹ, “ஸாக்ஷவரூபாநெவஷெவீ சுநஸூபாநஸூபயபாபுதி வஹிஷ்வவொரிநம் ப்ருவணுரூபவகூ ரெ । நெகஷாஸாயபுசாயபுபா யநாங்கு சநுஹாஷெஸெ । விஷிதணுசிராவெயுத ஷ்யாநாயபுரூ வகிமபுரூரூ । யஷு வெயுஷஹவெஷு தபூ ரிராயபுவுதவஜிபுதஃ । சுஷெவரூபவதபுஷுஸயாவெயு ஷசியாஹவெஷு । கிம்புநயெபுராமுணஸூராவு ஸாநுநெரூஸொஜிதெந்ரி யஃ ।” இத்யாதி. (சு)

ப.—அந்தரம், அவனுடைய ஆகர்ஷகமான ஸ்வலாவங்களிலே யகப்பட்டேன், என்னை நீங்கள் ஆசையறவமையுமென்று, திரளவந்த தோழிமாமைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தோழிமீர் - (ஸமாநஸுகதுஃகைகளான) தோழிமீர்! முன்னை - ப்ரதமஜரான, அமரர்-நித்யஸூரிகளுக்கு, முதல்வன் - ப்ரதானான மேன்மையையுடையனாய், வண்-நிரதிஸாயஸம்பத்தையுடைய, துவராபதி - ஸ்ரீமத்த்வரகைக்கு, மன்னன் - நிர்வாஹகனான நீர்மையையுடையனாய், (இரண்டுமில்லாதவன்றும் விடவொண்ணாத), மணி-நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீயமான, வண்ணன் - ஆபிரூப்யத்தை யுடையனாய், வாசுதேவன் - (அழகில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத அநுரூபமான ஆபிரூப்யத்தையுடைய) வஸுதேவதநயனானவனுடைய, வலையுளே - (இப்படி நாலுபாடும்கண்ணியான ஆகர்ஷகசேஷத்தரூபமான) வலைக்குள்ளே தப்பவொண்ணாதபடி, அகப்பட்டேன் - அகப்பட்டேன்; இனி-ஆனபின்பு, என்னை - (மீட்கவரிய) என்னைப்பற்ற, உமக்கு - (மீட்கநினைத்திருக்கிற) உங்களுக்கு, ஆசை - விதேயையாக ஆசைப்படவேண்டுமெது, இல்லை-இல்லை; (ஆகையாலே), அன்னை-தாயார், என்-எது, செய்யில்-செய்யில், என்-என்? ஊர்-ஊர்வர், என்-எது, சொல்லில்-சொல்லில், என் - என்? அவன்செய்யும் ப்ரியத்தோடு அப்ரியத்தோடுவாசியில்லை, அவர்கள் சொல்லும் குணத்தோடு தோஷத்தோடு வாசியில்லையென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தோழிமீரெல்லாரும் வந்து, “நீ இப்படி செய்யில் தாயார் முடியும், அத்தாலே ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள்கிடாய்” என்ன,—க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணதிகளிலே யகப்பட்டேன், எல்லார்க்கும் என்பக்கல் நசையறவமையுமென்கிறாள்.

[அன்னையென்செய்யிலென்]-கீழ் “தாயார்பொருள்” என்ன, பொருதே செய்வதென்? என்றது; இதில்-“அவள்என்செய்யும்” என்றுவ்யவஸிதையானாள் என்றால், “அவள் ஜீவியாள் கிடாய்” என்ன; ஜீவிக்கிலென், முடியிலென்? என்கிறாள். இப்படி தாயை உபேக்ஷித்தால் ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள் என்ன; ஊரார் பழிசொல்லிலென்? குணதநம் பண்ணிலென்? “ஹ்ருவஃகிஃகாரிஷ்யணி”. ஜீவிப்பார்க்கன்றோ இவர்களைக்கொண்டுகார்யமுள்ளது. “எல்லாரையும் உபேக்ஷித்தாலும் எங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டாவோ” என்ன - [அகப்பட்டேன்] - என்னைக் கடல்கொண்டது. எனக்காயிருக்கிற உங்களுக்குமாகாதபடி யகப்பட்டேன். என்கார்யம் நான்நினைத்தபடியாகிலன்றோ உங்கள் வார்த்தை கேட்டு மீளுவது. [என்னை] - “தாயார் பிழையாள், ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள்கிடாய்” என்ன, மீளாதவென்னை. [இனி உமக்காசையில்கை] - இவ்விஷயத்திலே முட்டுகையன்றிக்கே, மீட்கப்பார்க்கில் பின்பு உங்களுக்கு என்பக்கல் நசையில்கை. [முன்னை இது யாதி]-பெரியார் சிறியார் என்றின்றிக்கே எல்லாரையும் ஆழப்பண்ணும் கடலிலே யகப்பட்டேன். “யத்ருஃஷ்யஃ ப்ரயஜீயெ வஹ்ரணாஃ” என்கிற நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிற மேன்மையை யுடையவன். [வண்துவராபதி மன்னன்]-அம்மேன்மையைத் தப்பிலும் தப்பவொண்ணாத நீர்மையை யுடையவன். “பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்ய” என்று பெண்களுக்கு ஒலக்கங்கொடுத்திருக்கிற ஐரூப்பு, நித்யஸூரிகள் ஒலக்கத்துக்கும் அவ்வருகே யொன்றிறே. அது மேன்மைக்கு

முடிசூடியிருக்கிற இருப்பு, இது நீர்மைக்கு முடிசூடியிருக்கிற இருப்பு. நாயகன்பக்கல் பதினாறுபிரம்பேர் மடலெடுக்கை தவிரிலன்றோ நான் மடலெடுக்கை தவிருவது [மணி வண்ணன்] - நீர்மையைத்தப்பினாலும் தப்பிவாண்ணாத வடிவமுது. ப்ரணயிரி துவக் குண்பது வடிவமுகிலேயிறே. [வாகுதேவன்] - அதிற்காட்டிலும் ஆபிரஜாத்பத்திலே யாயிற்று அகப்பட்டது. "ஸு-ஷாடிஸாஸ்யஸ்யாஹம்ஸு-சூ-ஸெந்யூ-தாவிநஃ". [வலையுளே - அகப்பட்டேன்] - நோக்கிலும் முறுவலிலும் அகப்பட்டேன். முகப்பில் அதுகலம்போலே தோற்றி பந்துக்களோட்டைத் தோற்றையறுத்து, வ்யதிரோகத்தில் முடியவொண்ணாதிருக்கை.

நடு. - ஆறும்பாட்டு. கீழ், "அன்னை என்செய்யும்" என்ற - "நீ செய்கிற இத் தைப் பொறுள்கிடாய்" என்ன, - அவள் பொறுதே செய்வதென்? என்னுமளவிலே நின்றது. இதில் - நீ இப்படி வ்யவஸிதையான்படியறிந்தால், அவள் ஜீவியாள்கிடாய் என்ன; அவள் ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்? என்கிறாள்.

[அன்னை யென்செய்யிலென்] - அவள் ஜீவிக்கிலென், முடியிலென் என்கிறாள். "ம-ரவஃ கிம் காரிஷ்யணி" (சூவஃகிங்கரிஷ்யந்தி) - முடியாதே யிருப்பார்க்கன்றோ இது பரிஹரிக்க வேண்வேது. கையற்றார்க்கு இதுகொண்டு காரியமென். [ஊரென் சொல்லிலென்] - "தாயாருடைய நாசம் ஒருதலையாகவும் மீளாதபடியாய், இவள் நாய

ப்ர: - (அன்னையென்செய்யிலென்) - வணுசெம்செ(கஅ) சுசூ-ருரெண லஹரிய-ராரா-பூ-கி மஹதஃ க்ருஷ்ஷஸ்ய விரஹஸிஸஹரிநாமொவிகாஃ, வணஷரா செணலஹரிதஃ பூயாத்ருத்யநிவ-பூணஃ. ரயாரா-ஹ்யொவிரிஷ்ஷய-பூ-தாரிஸ்ய வாரணெ-உக|| ம-ர-ருணாரி-ம-தொவண-ஃ கிம் ஸூவீயந-தஃ சுபிஷ்டஃ. ம-ரவஃ கிங்கரிஷ்யணி டி-ம-நா- விரஹா-பூ-நா-உஉ||"

ஆறும்பாட்டு. - அன்னை இய்யாதி. கீழே "அன்னையென்செய்யுமே" என்றதுக்கும், "அன்னையென்செய்யிலென்" என்றதுக்கும் பேதந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் அன்னையென் செய்யும் இய்யாதி. இது - பதாவதாரிகை. தோழிமாடொல்லாரும் வந்து "நீ இப்படிசெய்யில் தாயார்முடியும், அத்தாலே ஊரார்பழிசொல்லுவார்கள்கிடாய்" என்ன, க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷ னாதிக்களிலே யகப்பட்டேன், எல்லார்க்கும் என்பக்கல் உசையறவையுமென்கிறானென்று பாட்டுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. என்னுமளவிலேநின்றது - கீழ் அன்னையென்செய்யும் என்று என்று அவ்விப்பது.

இப்படிசொன்னபேருண்டோ? என்ன - ம-ரவஃ இய்யாதி. "தாயார் ஜீவிக்கிலென் முடியிலென்" என்கிறதுக்கு "ம-ரவஃ கிங்கரிஷ்யணி" என்கிறவிது ப்ரமாணமானபடியென்? என்ன; ம-ரவஃ கிங்கரிஷ்யணி என்ற - குருக்களை அதிலங்கித்தபோதே, அவர்கள் தங்கள் ப்ரவ்ருத்தியடியாக எரித்தாலும் அத்நையும் அநாதரித்திருப்பார்களென்று இப்படி தாத்பர்யம் விவ க்ஷிதமாகையாலே, இவ்விடத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் குறையிலே. "கிங்கரிஷ்யணி" என்றதுக்கு ஹாவம் - முடியாதே இய்யாதி. "டி-ம-நா-ம்" என்ற பூதார்த்தத்துக்கு ஹாவம் - கையற்றுக்கீத இத் யாதி. "வாகுதேவன்வலையுள் - அகப்பட்டேன், அன்னையென்செய்யிலென்" என்றதும், "விர

கனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ப்ரவணையானான்” என்று ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள் கிடாய் என்ன ; [ஊரென்சொல்லிலென்] - அவர்கள் பழிசொல்லிலென், குணகீர்த்தநம் பண்ணிலென். * “கொல்லை” என்னுதல், “குணம்மிக்கனள்” என்னுதல், இத்தனை யன்றோ அவர்கள் பழிசொல்லுவது. [தோழிமீர் இத்யாதி]- “தாய் என்செய்யிலென், ஊர் என்சொல்லிலென்” என்று நீங்கள் மேல்விழுந்து என்னை இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாக் குகை யன்றிக்கே, “தாய் பிழையாள், ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள்” என்று இத்தைப் பழியாகச் சொல்லுமளவானபின்புங்களது. [என்னை] - † “தாய்வாயிற்சொற்கேளாள் தன்னாயத்தோடணையாள்” என்கிறபடியே, “தாயார் பிழையாள், ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள்” என்றால் மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற என்னை. [இனி]- உங்கள்சொல்லும் கேளாதபடி கைகழிந்தபின். [உமக்கு] - “இதுபழி” என்று மீட்கப் பார்க்கிறவளவிலே நிற்கிற உங்களுக்கு. [ஆசையில்லை] - இனி என்பக்கல் உங்களுக்கு நசையறவமையும். [தோழிமீர்] - இதுக்குமுன்பெல்லாம், “தோழி” என்று - உயிர்த் தோழி யொருத்தியையும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லிப்போந்தாள்; இப்போது இவளுடைய வ்யவஸாயாதிசாயத்தைக் கண்டவாறே, “ஆளொருவார்த்தை சொல்லியாகிலும் மீட்க வேணும்” என்று ஆயவெள்ளமெல்லாம் திரண்டது; அத்தாலே - தோழிமீர் ! என்கிறாள். [அகப்பட்டேன்] - “இப்போது ‘ஹிதம்’ என்கிற புத்தியாலே ஒருவார்த்தை சொன்னோமே யாகிலும், ஊரார்க்கும் தாய்மார்க்கும் இவ்வருகே எங்களுக்கு ஒரு வாசநினைத்திருக்க வேண்டாவோ உனக்கு” என்ன, - அதப்படியே, அதில்துறையில்லை ; என்னைக் கடல் கொண்டது காணுங்கோள், நான் என்செய்வேனென்கிறாள். [முன்னை இத்யாதி] - “சிறியார், பெரியார்” என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க ஆழப்பண்ணும் கடலிலே

ஹாழிநா - ஹாநாநா - ஹாநாநா - கிண்கரிஷ்ணி” என்றதும் - ஏகார்த்தம். பழிசொல்லி லென் என்னுதே, “என்சொல்லிலென்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. இத்தால் - பழி யோபாதி அவர்கள் குணகீர்த்தநமும் அநாதரணியமென்றபடி. “என்சொல்லிலென்” என்றால் - பழிசொல்லிலென் குணகீர்த்தநம்பண்ணிலென் என்று காட்டுமோ? என்ன; ப்ரமானகதமுகேக உக்தார்த்த விவரணம் - கொல்லை இத்யாதி. வரம்பழிந்தாளென்று ப்ரஹிப்பர்களோ, அதிலிலகூண விஷயத்தையறிந்து மேல்விழும்படியான குணதிரயத்தை யுடையவளென்று கொண்டாடுவர்களோ இத்யார்த்தம். சொல்லுமளவானபின்புங்களது - சொல்லுமளவு - உங்களுது - ஆனபின்பு என்று அந்நயிப்பது. அகந்தாம், உங்களுக்கு என்பக்கல் ஆசையில்லையென்று கூட்டிக்கொள்வது. தாய் வாயில் இத்யாதி-தாயான என்வார்த்தைகளோ, தன்னோழிமாருடன்சேரா ளித்யார்த்தம். † திருமொழி அஞ்சாப்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு. கீழெல்லாம் “தோழி” என்று - ஒருத்தியைச் சொல்லி, இங்கே - பலரைச்சொல்லுவானென்? என்ன - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. ஆயவெள்ளம் - தோழிஸமூஹம். ஒருவாசநினைத்திருக்கவேண்டாவோ என்றதுக்கு - மீட்கையிலே நசையண்ண வேண்டா என்னலாமோ, அல்லாதாரில் ப்ரியவிஷயமான எங்கள்வார்த்தை கேட்கவேண்டாவோ என்று கருத்து. “வண்ணுவராபதிமன்னன்” என்றத்தையுங்கூட்டி ஹாவம் - சிறியார் இத்யாதி. “முன்னையமார்” என்றத்தைப்பற்ற - பெரியார் என்றது. ஆழப்பண்ணும் - அமிழ்த்தம். இத்தால் - யோக்யதையுடையாரோடு யோக்யதையிலாதாரோடு வாசியற ஈடுபடுத்தும் விஷயமென்கை. அப்படி எல்லாரையும் ஆழப்பண்ணுமோ? என்ன - ராபுவளடியு இத்யாதி. “ஹா கானாநாநா ராநிநிவலி யடிநாநா. ராபுவளடியுமொண்ணெஃ வுண்ணாஃ ஹிஷிநிதாவ

ஸ்மிதத்திலுமன்றோ நான் அகப்பட்டது. ஆழ்வார்திருவாங்கப்பெருமானாயர் வலையாக அபிநயித்துப்பாடாநிற்க, திருக்கண்களைக் காட்டியருளிஞர் எம்பெருமானார்; †“கமலக் கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு” என்னக்கடவதிறே. அங்குலம்போலேயிருந்து தப்பாதபடியகப்படுத்திக்கொள்ளும் நோக்கிலே அகப்பட்டேன். (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

வலையுளகப்படுத்து என்னென்னெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு
அலைகடற்பள்ளியம்மானே ஆழிப்பிரான்தன்னைக்
கலைகொளகலல்குல்தோழி! நங்கண்களாற்கண்டு
தலையில்வணங்கவுமாங்கோலோ! தையலார்முன்பே.

ஆ.—(வலையுள்.) இப்படி தன் நிலைமையை மெய்யாகச் சொன்னபின்பு, “இனி இவளால் ஒருசெயலில்லை” என்றுகொண்டு இவளுடைய அத்யவஸாயத்தைத் தோழியிசைத்தபின்பு, அவளைக்குறித்து; தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதங்களாகிற வலையுள்ளே என்னை யகப்படுத்தி, என்னுடைய நெஞ்சைக் கூவிக்கொண்டு, ஆறும் செல்லவொண்ணாததொரு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆழிப்பிரான்தன்னை, கலைகொளகலல்குல்தோழி, அவனுக்குக் குணஹாநி சொல்லுகிற இந்தத்தையலார்கண்ணென்திரே நங்கண்களால்கண்டு தலையில்வணங்கவுமாங்கோலோ வென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனைக் குணஹாநிசொல்லுகிறவர் வாயடங்கும்படி நாம் அவனை வரக்கண்டு, வந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்கவல்லோமே என்கிறாள்.

[வலையுள் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டு தானென்றால் என்னிற்காட்டிலும் ப்ராவண்யத்தை யுடைய நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே அழைத்துக்கொள்ளுவதும்செய்து அவ்லைகளுக்குச் செல்லவொண்ணாதபடி அலையெறிகிற கடலுள்ளே கண்வளர்வதும்செய்து கண்டார்க்கு அதிஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. [கலைகொளகலல்குல்

தவராயதிமன்னன்” என்றத்தைப்பற்ற. “வலை” என்றால் ஸ்மித வீக்ஷணாதிசுளைச் சொல்லுமோ? என்ன - ஆழ்வார் இய்யாதி. திருக்கண்களைக்காட்டியருளினைது - ஸ்மிதத்துக்கும் உபலக்ஷணம். எம்பெருமானார் அப்படிக்காட்டுகைக்கு நியாமமேதென்ன - கமலக்கண்ணென்னும் இய்யாதி. காரீத் தண்கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறுபடுத்தி - மேகத்திலே ஸ்ராமஹரமான தாயரைபூத்தாற் போலேயிருக்கிற திருக்கண்களாகிற நெடியபாஸத்திலே யகப்படுத்தி இய்யார்த்தம். †நாயக்கியார் திருமொழி, பதினொலாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு. “என்னும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அங்குலம்போலே யிருந்து என்றது. “நெடுங்கயிறு” என்றதுக்கு ஹாவம் - தப்பாதபடி இய்யாதி. தோழியீர், முன்னை யமார் என்று தொடங்கி, வலையுள் - அகப்பட்டேன், அன்னையென்செய்யிலென், ஊரென்சொல்லி லென், என்னையினியுமக்காசையிலே இட்டவயம். பெரியாழ்வார்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு, ஒன் பதாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு, “பதினாறமாயிரவரி” இய்யாதி. பதினாறாயிரம் தேவிமார்கள் பரிசாய்பண்ண, தவாரகையென்று ப்ராவித்தமாயிருந்துள்ள திருப்படை வீட்டிலே அவர்களுக்கு நாயகராய்க்கொண்டு தம்முடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்றவிருந்த மணவாளர் என்று அர்த்தம். (சு)

தோழி] - அவளுடைய தர்ஸம் தனக்கு அதுகலமாகையாலே கொண்டாடி ஸம் போதிக்கிறாள்.

ப.—அந்தரம், ஆராயணர்த்தமான க்ஷீரார்ணவராயநத்தையுடைய ஸர் வேஸ்வரனை நாட்டார்முன்பே நாம்கண்டு ஆதரிக்கக்கூடுமோவென்று அந்தரங்கையான தோழியைக்குறித்து உரைக்கிறாள்.

என்னை - என்னை, வலையுள் - தன்னுடைய ஆகர்ஷககுணசேஷத்தங்களிலே, அகப்படுத்து - அகப்படுத்தி, நல்-(என்னிலும் தன்பக்கல்) நலத்தையுடைய, நெஞ்சம்- நெஞ்சை, கூவிக்கொண்டு - அடியறுத்தழைத்துக்கொண்டவனாய், (அந்தநெஞ்ச தன் பக்களிலே ப்ரவணமாகக்கடியாக திரைக்குள்ளே கிடப்பாரைப்போலே), அலை-அலை கிற, கடல்-கடலுக்குள்ளே, பள்ளி-ஏகாந்தமாகப் பள்ளிகொள்வானாய், எம்மாலை-அக் கிடையழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டஸ்வாமியாய், ஆழி-(அவ்வழகைக் காட் னாட்டும்) திருவாய்யையுடைய, பிரான்தன்னை - மஹோபகாரகனுனவனை, கலை-பரி வட்டையுடையழகை, கொள் - உடைத்தாய், அகல்-விஸ்தீர்ணமான, அல்குல்-அல்குலை யுடைய, தோழி-தோழி! (இருவருமொக்க), நம்-நம், கண்களால் - கண்களாலே, கண்டு- கண்டு, தையலார் - பூரிசொல்லுகிறதையலார், முன்பே-முன்பே, (அவன்வந்த உபகாரத் தோன்ற), தலையில் - தலையாலே, வணங்கவும்-வணங்கவும், ஆங்கொலோ-ஆகக்கூடுமோ?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன்முணுணுறாநிசொன்னார் வாயடங்கும்படி நாம் அவனைக் கண்டு, வந்த உபகாரத்துக்காக தலையாலே வணங்கவல்லோமோவென்று உயிர்த் தோழிக் குச் சொல்லுகிறாள்.

[என்னை - வலையுளகப்படுத்து] - தன்னுடைய முணுணுசேஷத்தங்களாலே என்னை பகப்படுத்திக்கொண்டு, “இயற்றுவாயெம்மொடு நீ கூடி” என்னும்படி, தானென் றால் என்னிலும் அதிப்ரவணமான நெஞ்சை யழைத்துக்கொண்டு, எட்டவொண்ணா த படி க்ஷுஹிதமான கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினான். [ஆழிப்பிரான் தன்னை] - எட்டாதபடி இருந்தாலும் கையும்திருவாய்யுமான சேர்த்தியழகு விடவொண்ணாத யிருக்கிறபடி. ஏதேனுமொருபடி கிட்டியாகிலும் பெறவேண்டும்படியிருக்கை. [கலை கொள் இத்யாதி] - அவளுடைய தர்ஸம் தனக்கு அதுகலமாயிருக்கையாலே கொண் டாடி ஸம்போதிக்கிறாள். கலையையுடைத்தாய் அகன்ற நிதம்பத்தை யுடைய ளாகை. உன்வடிவழகுபோலே யிருக்கவேண்டாலோ வார்த்தை யென்கை. அன்றிக்கே, மடியிலே கிடந்து வார்த்தை சொல்லுகிறாளாகவுமாம். பிரிந்தபோது ஹிதம்சொன் னாளையாகிலும், காணும்போது நானுகண்ணாலும் காணவேணும்; தனிகாணமாட்டா ளாயிற்று. வந்தவுபகாரத்துக்கு நாமும் அவன்பக்களிலே வணங்கக்கூடவற்றோ. “அவன் தானேவரவிருக்கையன்றிக்கே தான் மேல்விழுந்தான், அவன் வந்திலன்” என்கிற ஸ்த்ரீகள்முன்னே. அவன்முணுணுறாநியைச் சொல்லி சூதபவசனங்களைப் பண்ணு கிறார்முன்னே என்றுமாம். ப்ரணயிநி வணங்கப்பெறுமோ? என்னில்,—ஸிஷ்டாசார முண்டு, “களவுலுயரெனாகவதபூரம் ஸுஷுஹெயம்நிதவ்ஸிநீ । தம்நிரெயபூலு வம் வுஷுஸிரவாஸாஹிவாடிய” . “தோழிமீர், என்னையினியுமக்காசையில்லை” என்று- தாய்மாரோபாதி கழித்தாள் கீழே; “நீர்ந்தவெந்தோழி” என்ற உயிர்த்தோழி யாகையாலே இவளை ஸம்போதிக்கிறாள்.

நடு.—ஏழாம் பாட்டு. அவன் மஹாநரிசோல்லுகிற ஸ்த்ரீகள் வாயடங்கும் படி நாம் அவனைவாக்கண்டு, அந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்கவல்லோமே யென்றாள்.

[வலையுளகப்படுத்தென்னை இத்யாதி] - என்னை, தப்பாதபடி ஸ்மிதவிசுஷணாதி களிலே யாப்படுத்தி. [நன்னெஞ்சம் இத்யாதி] - தானேன்றால், + “நெஞ்சேயியற்றுவா யெம்மொடுநீகூடி” என்று - நான் பிற்பாடையாம்படி என்னிற்காட்டிலும் முற்படும் படியான நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே நோடித்துக்கொண்டு. [அலைகடல் பள்ளியம்மாளை] - “புரிமத்தவாரணையிலேயிருக்கில், ‘பெண்களுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்தவிடம்’ என்று ப்ராப்தி சோல்லிக்கொண்டேவரும்” என்று எட்டவொண்ணாதநிலத்திலே பின்னையும் போய்ப் புக்கான். [அலைகடல்] - பெண்பிறந்தார்க்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி கூடிவந்த மான கடலாயிற்று. [அலைகடற்பள்ளியம்மாளை] - மஹாதகம் கைப்பட்டவாறே கட லோடத்தோடங்கினான். [ஆழிப்பிரான் தன்னை] - “புகவொண்ணாத நிலத்திலே புக்கான்” என்று விடவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கையுந்திருவாழியான அழகு. கடலோடியாகிலும் பெறவேண்டியாயிற்றிருப்பது. [கலை இத்யாதி] - நல்லபரிவட்டத்தை யுடைத்தான அகன்ற நிதம்ப்பாதேசத்தையுடைய தோழி! உன்வடிவபோலே அங்குலமாயிருக்கவேண் டாவோ உன்வார்த்தையுமா? அன்றிக்கே, அவள்மடியிலேகிடந்து சோல்லுகிறாளாகவு மாம். “தோழியீரென்னையினியுமக்காசையில்லை” என்றாள் கீழே; “தோழி நங்கண் களாற்கண்டு” என்று ஸம்போதியாநின்றாள் இங்கே, இதுதன்னில் சேர்த்தியேன்? என் னில்,—தாய்மார் சோல்லுகிற வார்த்தையை இவர்களும் சோல்லுகையாலே, “என்னை யினியுமக்காசையில்லை” என்றாள்; இதுவேயாயிருப்பாரைவிட்டு, “தீர்த்தவேந்தோழி”

ஏழாம்பாட்டு. —வலையுள் இத்யாதி. “நங்கண்களால்கண்டு தலையில் வணங்கவும்” இத் த்யாதியைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை - அவன்துணைவாநி இத்யாதி.

“வலையுளகப்படுத்து” என்றது - அறுவாதம். “உன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தப்பாத படி யென்று. நெஞ்சுக்கு நன்மையாவதென்ன - தானேன்றல் - இத்யாதி. தான்-சஸ்வரன். முற்படும்படியான என்றத்தோடே யல்வயம். நெஞ்சேயியற்றுவாயெம்மொடுநீகூடி - என்னிலும் முற்பட்டுப் பதற்கிற நெஞ்சே! முற்பட்டுநிற்கிற நீ பிற்பட்ட என்னோடுகூடிக் கார்யத்தை நடத்து இயர்த்தது. இது + பெரிய திருவந்தாதி, முதற்பாட்டு, “புயற்றி” இத்யாதி. நோடித்துக்கொண்டு - இங்கிதமாக அழைத்துக்கொண்டு. கீழே “வண்துவராபதிமன்னன்” என்றது, இங்கே “அலை கடல்பள்ளியம்மாளை” என்றது, இதுக்குக் கருத்து - புரிமந் இத்யாதி. பின்னையும்போய்ப்புக்கா னென்றது-“நாமவயபுஜிபுஜி” என்றத்தை நினைத்து. விசேஷணத்துக்கு ஸாவம்-பெண் பிறந்தார்க்கு இத்யாதி. கணிசிக்க - அபேகதிக்க. “நன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு” என்றத்தையுங் கூட்டி ஸாவந்தாம்-மஹாதகம் இத்யாதி. கடலோடத்தோடங்கினான் - ஓடவார்த்தகத்துக்குத் தொடங் கினானென்ற த்வநி; கடலோடியாகிலும் - ஸமுத்தரத்திலே விழுந்தாகிலும்; ஸாஹஸம்பண்ணியாகி லும். கலையின்றிக்கேயிராதே; “கலைகொள்” என்று விசேஷித்திறதென்? என்ன-நல்ல இத்யாதி. அதாவது - உடையழகாலே ஸோக்யமாயிருக்கிற ஆகாரத்தைப்பற்ற விசேஷித்திறதென்றபடி. அவ்ருலை வர்ணித்ததுக்கு ஸாவம் - உன்வடிவு இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தாம் - அன்றிக்கே அவள் மடியிலே இத்யாதி. அதாவது - அதின்மார்வத்தாலுண்டான ஸௌக்யத்தைக்கண்டு, “இதொரு நிதம்ப்பயிருந்தபடியே” என்று கொண்டாடுகிறாளென்றபடி. கீழே - உறவறச்சொல்லிவைத்து, பின் னையும் “தோழி” என்று ஸம்போதிக்கக்கூடுமோவென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - தோழியீர் இத்யாதி. இதுவேயாயிருப்பாரை - தாய்மாரினைவேநினைவாயிருப்பாரை. ஹிதம்சொல்லுமது

என்னலாம்படி நெஞ்சுகலந்து ஒருநாயிருக்கிற உயிர்த்தோழியைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [நங்கண்களாற்கண்டு] - இப்போது இவள் ஹிதஞ்சொன்னாலேயாகிலும், காணும்போது நாலுகண்ணாலேகாணும் காண்பது; அல்லது இரண்கெண்ணாலுங்காணவேண்டாள். [தலையில் இதயாதி] - “பிரிந்தவிடத்தில், தன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்துக்குப்போரும்படி அவன்தானே வரப்பார்த்திருந்திலள், அவனும் வரவுதாழ்த்தான்” என்று பழிசொல்லுகிற இவர்கள்முன்பே அவனும்வந்து, அந்த உபகாரத்துக்கு பரத்யுபகாரமாகத் தலையாலே வணங்கப்பெறவல்லோமோ? இத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ராஜேந்தர் சோழனில் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலே நிர்வஹியாகிற்க, ஆமருவிரைமேய்த்தான்நம்பியார் என்று நூறுவயஸ்ஸுபோந்திருப்பாரோருவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்துகின்ற, “ஆழ்வான், தலைமகள் தலையாலேவணங்கப்பெறுமோ” என்ன, “பெறும், ஸிஷ்டாசாரமுண்டுகாணும்; புரிநகராஜன்திருமகள் அநுஷ்டித்தாள்காணும் “ஸிரஸா லா லிவா லய” (ஸிரஸா சாபிஸாதய) என்று.” “கரிகுணெணவஹி வஸ்வலி வரவலி தாஜககாடிய” (கர்ம கணவஹிஸம்ஸித்தி மாஸ்த்திதாஜகாதய) என்று ஜநககுலத்திலுள்ளார்க்குமேலில்லைபிறே ஆசாரத்துக்கு. “களவஸுயோகாதி” (கௌஸல்யேத்யாதி) - நாட்டில் ஸ்திரீகள் இங்கிருக்கும் நானாக்கு நமக்குரகுகளையப் பின்பு நரகத்தில் புகாதபடி பரிஹரிக்கைக்கும் ஒருபிள்ளைவேணும்’ என்று நோன்புநோற்றுப் பெறுவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே, எங்கள் மாமியார் தன்னெஞ்சிலுண்டான வகலத்தாலே, ‘லோகத்துக்காக ரகுகளாகவல்லானேரு பிள்ளையைப் பெறவேணும்’ என்று நோன்புநோற்றுப் பெற்றார்; அவர்களைத் தப்பவோ, அந்தலோகத்துக்குள் அந்தர்ப்பூதையல்லேனோ நான். இனி, ‘நாட்டில் ஸ்திரீகள் ஹர்த்

ப்ர:—(தலையில்வணங்கவுமாங்கொலோ)— ஸுந்நாகாணெ ஷுத்ரிஸஸஸ மெபுஹநுசித: ப்ரதிபுயாணகாதெ, “ஸுந்நிபஜாவவொவாவொய்யாஸுண ஸிஹாவை: | ஸுந்நி வொவாவிதெஜலீஹரயொவாவாஸிமதா: || ௩௪ || உத்யு ஸ்வதிதலிஸஸலீ தாவாநாயாஸுலீக|| ௩௫ || களவஸுயோகமதபாரம் ஸு ஷுவெயங்கிநலிநீ | தந்திரயெபுஸுவஸுபு ஸிரஸாலாலிவாடிய|| ௩௬ ||”.

இவளுக்குண்டே; ஆனபின்பு, “நங்கண்களாற்கண்டு” என்று - அவளுக்குத் காட்சியிலே அவ்வமுண்டாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன - இப்போது இதயாதி. அதாவது - ஹிதஞ்சொல்லுக அஹ்ருதபாயம், நாயகவிஷயத்தில் இவளுக்குண்டான பராவண்யம் அபிமதமாகையாலே காட்சியில் இவளுக்குத் அவ்வமுண்டாகச் சொல்லலா மென்றபடி. நாலுகண்ணாலேயென்கையாலே - புருஷகார புரஸ்ஸரமாக ஸேவிக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாபதேஸம். இத்தால் - * வேதம்வல்லார்களை முன்னிட்டொழிய அவனைக்காணு ரென்றபடி. இரண்கெண்ணாலும் - கடைக்கண்ணாலும் இடைக்கண்ணாலும். “தலையில்” என்று - பஞ்சமி. “தையலார் முன்பே - தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ” என்று அந்வயித்து மாவம் - பிரிந்தவிடத்தில் இதயாதி. தலைமகள் வணங்கலாமோ? என்கிற ஸங்கையிலே ஆழ்வான் பரிஹாரத்தையருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியை இதயாதி. தலைமகள்-உத்தமநாயகி. பிராட்டி செய்தது ஸிஷ்டாசாரமோ? என்ன - கரிகுணெணவஹி இதயாதி. இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அடியேதொடங்கி அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்— களவஸுயோ இதயாதி. “களவஸுயோகமதபாரம் ஸுஷுவெயங்கிநலிநீ | தந்திரயெபுஸுவஸுபு ஸிரஸாலாலிவாடிய” இது ஸந்தரகாண்டே அஷ்டதிரிம்ஸே ஹதுமந்த:ப்ரதி லீதா. ௩௪-௩௬-களவஸுயோகமதபாரம்-யஸுஷுவெ” என்று அந்வயித்து மாவம் - நாட்டில் இதயாதி.

தாக்கள் ஸமர்த்தரானபோது ஆதரித்தும், அஸமர்த்தரானபோது உபேக்ஷித்தும் போர்க்கட
வர்களாயிருப்பதொன்றன்றே; நீர் எல்லாவவஸ்த்தையிலும் அவரை யாதரித்துப்போருங்
கிடர்' என்று அவர் என்னைக்குறித்துச் சொல்லிவிட்டார்; நானும் அப்படியே செய்துபோரா
நிற்க, கிண்ணகத்தில் குமிழிக்கீழே சாவிபோமாபோலே, தாம் என்னுடைய ரக்ஷணத்தில்
நெகிழ்நின்றது அவர்நினைவு ஸங்குசிதமாகவோ என்று சொன்னேனென்று சொல்லு.
“தம்மமார்த்தேஸுகம்பிருச்ச” - எங்களுடைய ரக்ஷ
ணத்துக்கு நாங்கள் பார்த்தித்துப் பெறவேண்வேதொன்றில்லையிறே அதுவும் அவர்நினை
வில் உண்டாகையாலே, இனி, க்ரமப்ராப்திபற்றுகையாலுள்ளதிறே இப்போதுபுகிறது.
தாமுளராக எங்களுடையரக்ஷணம் தப்பாதிறே; ஆனபின்பு, தம்முடைய உண்மையை
ஆஸாஸிக்கையிறே இனி எங்களுக்குள்ளது, அங்குத்தைக்கு ஒரு குறைகளில்லையே
யென்று கேட்டேனென்று சொல்லு. “ஸ்ரிரஸாஹிவாடிய” (ஸ்ரிரஸாசாபிவாதய)-
நாட்டாரளவன்றிக்கே, தாம் விசேஷித்து எங்களைக் கைப்பிடிக்கையாலுண்டான வசதி
நாங்கள் பெறுதபின்பு, நாட்டாரோபாதியாகிலும் பெறக் குறையில்லையிறே. இனி நாட்
டார் பெறுவது பெறப்பார்த்தால், அவர்கள் தம்பக்கல் செய்யுத்தையும் செய்யவேணு
மிறே; ஆனபின்பு, நாங்கள் எங்கள் தலையாலே தந்திருவடிகளிலே வணங்கினோமென்று
நீ எனக்காக அவர் திருவடிகளிலேவிழு என்றும் அருளிச்செய்தாள்.” “இதுதான் ப்ரணய

“சிநவலிநீ” என்கிற விநிப்ரத்யயம் - ஸமமாவலேயாக விவக்ஷித்து, நெஞ்சிலுண்டானவகலத்தாலே
என்றது. “சிநவலிநீ” என்றது - ஹேதுகர்ப்பவிஸேஷணம். மகஸ்விநியாகையாலே யென்றபடி.
அவர்நினைவுதப்பவோ - அவர்நினைவுதப்பலாமோ? “உம்மையொழிந்த லோகத்துக்கெல்லாம் பார்த்தா
வாகவேணும்” என்று கேள்புகோற்றுப்பெற்றொன்றாலோ? என்ன; என்பக்கல் அவர் ஸ்கேதரித்
திருக்கையாலே அது கூடாதென்கிறான் - இனிநாட்டில் இத்யாதி. நீர் அப்படிசெய்யாமையாலே யானா
லோ? என்ன - நானும்அப்படியே இத்யாதி. கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். குமிழி - ப்ரவாஹோத்பத்தி
ஸ்த்தாநம். என்னை அங்கே அழைத்துக்கொன்ன வேணுமென்று சொல்லாதே, “ஸுவஃவஃபுஜ”
என்பானென்? என்ன - எங்களுடைய இத்யாதி. “ஸ்ரிரஸாஹிவாடிய” என்ற - தன்பேற்
றுக்குடலாக அஞ்சலிபண்ணுமது சேருமோ? என்ன - இனிக்ரமப்பாப்தி இத்யாதி. ஆஸாஸிக்கை -
யங்கனாஸாஸனம்பண்ணுகை. எங்களுக்குள்ளது என்றவகந்தரம், ஆகையாலே யென்றுகூட்டுவது
“ஸ்ரிரஸாஹி” என்ற சஸப்தத்துக்கு ஹாவம் - நாட்டாரளவன்றிக்கே - இத்யாதி இத்தவவிவரிக்க
கிறது - இனிநாட்டார்பெறுவது இத்யாதி. இத்தால் - பதநீதவப்ரயுக்தமான ப்ரணயரோஷத்தா
லன்றிக்கே, “கஹம்ஸிஷ்யாஹிவாடிய” என்கிறபடியே ஸேஷத்வாறுகுணமாகச் சொன்னா
னென்றபடி. “சிநவலிநீ-களஸய்யோகோகமகபூராயம்ஸுவஃவஃபுஜ, தம்மமார்த்தேஸுகம்பிருச்ச
ஸ்ரிரஸாஹிவாடிய, ஸுவஃவஃபுஜ” என்ற அக்ஷயம் விவக்ஷிதம்; இதுக்கு நியாமகம் -
“ஸுவஃவஃபுஜ” என்றதுக்கு அருளிச்செய்த அர்த்தத்துக்கு அநந்தரம், “ஸ்ரிரஸாஹிவா
டிய” என்றதுக்கு இப்படி அர்த்தம்ருளிச்செய்கை அதுபபங்கமாகையால். “தலைமகள் தலையாலே
வணங்கும்” என்றதுக்கு - “திவினேதீர்வரம் வேண்டுகான்தொழுதென்று விளம்புவாய்” என்று கம்
பனும், “தெய்வம்தொழாள் கொழுநன்தொழுதெழுவாள்” என்று வள்ளுவனும் சொன்னத்தை ஸம்
வாதமாகக் கண்டுகொள்வது. “ஸ்ரிரஸாஹிவாடிய” என்றது - ப்ரணயரோஷத்தாலே
சொன்னதாகையாலே, இத்தை பரிஷ்டாசாரமென்னலாமோ? என்ன - இதுதான் இத்யாதி. இத்

ரோஷம் தலையெடுத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ, அபேகைத்தோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ” என்ன, “கீழ் - திருவடிவந்தபோது ப்ரணயரோஷத்தாலேவந்த சிலிக்குத் தோற்றச் சொன்னவார்த்தைகளடைய மாறும்படி குளிர அவன் வார்த்தைசொல்ல, அந்நதாம் திருவுள்ளத்திலே ஒருப்ரஸாதம் பிறந்து, ப்ராப்தியில்லாமையால்வந்த அநவாப்தியுங்கிடக்க அருளிச்செய்கிற பாசரம்” என்று அருளிச்செய்தார். (எ)

எ ட் ட ா ம் ப ா ட் டு .

பேய்முலையுண்ணேகடம்பாய்ந்து மருதிடை
போய்முதல்சாய்த்துப் புள்வாய்பிளந்துகளிறட்ட
தாமுறவல்தொண்டைவாய்ப்பிரானை எந்நாள்கோலோ ?
யாமுறுகின்றதுதோழி! அன்னையர்நாணவே.

ஆ.—(பேய்முலை.) பூதநா ஸகட யமளார்ஜுந குவலயாபீட ப்ரப்ருத்யா ஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநைக ஸ்வயாவனாயிருந்தவனை “குணஹீனன்” என்றுசொல்லுகிற அன்னையர், “இவனையாகாதே ப்ரணயிதவ வாத்ஸல்பகாருண்பாதி குணாஹிதனென்று சொல்லுவது” என்று லஜ்ஜித்துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படி, எந்நாள்கோலோ யாமுறுகின்றது தோழி யென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், மஹோபகாரகனானவனை ‘குணஹீனன்’ என்று சொல்லுகிற தாய்மார் “இவனையாகாதே ‘நாங்கள் குணஹீனன்’ என்று சொல்லிற்று” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக்காண்பது? என்கிறாள்.

[பேய்முலை என்றதொடங்கி] - பூதநை தொடக்கமான விரோதிவர்க்கத்தைப் போக்கி அது பாத்தம் போராமை ஸ்மிதப்பண்ணுகையாலே வெளுத்த திருமுத்தையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையுமுடைய திவ்யாஸ்யத்தையுமுடையனாய் இப்படி உபகாரகனானவனை.

ப.—அநந்தாம், அநாயாஸேந அகிலவிரோதியையும் நிவர்த்திப்பிக்குமவனை நான்கிடடுவது என்றோ வென்கிறாள்.

பேய் - பேயின், முலை - முலையை, உண்டு - உண்டு, சகடம் - ஸகடத்தை, பாய்ந்து - பாய்ந்து, மருது - மருதின், இடை - நடுவே, போய் - போய், முதல் - உவர் பறித்து, சாய்த்து-விழவிட்டு, புள் - வகாஸுரனாகிற பக்ஷின், வாய்-வாயை, பிளந்து - பிளந்து, களிற்று - குவலயாபீடத்தை, அட்ட - நிரஸித்தவனாய், (விரோதிகளினுடைய பற்றாசறுதியாலே ஸாவஜ்ஞமாக ஸ்மிதப்பண்ணுகையாலே), தூ - வெளுத்த, முறுவல் - முறுவலொளியையும், தொண்டை - தொண்டைப்பழம்போலே சிவந்த, வாய் - அதர ஸோபையையும், பிரானை - ஆஸ்ரிதைகளான கோபிமாரை அறுபலித்த உபகாரகனை, தோழி - தோழி! அன்னையர் - (அவனைக் குற்றஞ்சொன்ன) அன்னையர், நாண - லஜ்

தால் - கேவலம் ப்ரணயரோஷமடியாகச் சொன்ன வார்த்தையல்லாமையாலே ப்ரிக்ஷடாசாரமென்று தாற்பர்யம், க்ரமேணாவயஃ.

ஜிக்கும்படியாக, யாம் - நாம், உறுகின்றது - கிட்டுவது, எந்நாள்கொலோ - என்ற யிருக்கிறதோ? நாம் கிட்டினால் அவர்கள் நாணுமித்தனை பென்றிருந்து.

இ. — எட்டாம்பாட்டில், மஹோபகாரகனான இவனை “குணஹீநன்” என்கிற தாய்மார், “இவனையோ முணஹீநன் என்கிறது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள்.

[பேய்முலை இத்யாதி] - பூதநையுடைய முலைவழியே ப்ராணனை முடித்து, அந்த அவஸாதத்தைத் தப்பி; ரக்ஷகமாக நிறுத்தின ஸகடந்தானே அஸுராவேஸாத தாலை மேல்விழ, அதை நிரஸித்து; தவழ்ந்துபோகாநிற்க முன்னேநின்ற யமனார்ஜு நங்கள் கடுவேபோய், அவ்வாபத்தைத் தப்பி; தன்னைக்கொண்டு தப்புகையன்றிக்கே அஸுராவிஷ்டமான குருந்தை வேறோடே பறித்து; வகாஸுரனை நிரஸித்து; குவலயா டேத்தை முடித்த. [துமுறுவல்] - பெருமிடுக்கையுடையவையா யிருக்கச்செய்தேயும் ஒன்றுக்கும் பாதம் போராமையாலே ஸ்மிதம்பண்ணினான். வெளுத்த தந்தபங்க்தி யும், ஆதொண்டைப்பழம்போலையிருக்கிற திருவதரத்தையு முடையனாய், எனக்கு உபகாரகனானவனை; இவள்தலைமைக்கு “பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, கனிம தருபுணர்ச்சி” என்று தமிழர்சொன்ன வகைபோய், அவன் தன்னை நோக்கினதுக்கு இவள் எழுதிக்கொடுக்கிறாளிற. மடலையெடுத்து அழிக்க நினைக்கிறவன் “உபகாரகன்” என்பானென்? என்னில்;—அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகையொழிய, அழிக்க நினைக்கிறாளோ. நாணுமத்தனையேயாம்படியாகத் தன்னை நோக்கிவைத்தான், நாமென்றாகிட்டுவது. [யாம்] - பேறிருவார்க்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. “சொகஸ்யூஸ்ய கஷாபாரம் நாவவொயிமரிஷ்யதி”. [அன்னைபர் நாணவே] - அவனுக்கு முணஹீநி சொல்லுகிற தாய்மார் லஜ்ஜிக்கும்படி. இவள்தான் அவனைப்பெற்றதக் தனக்குவரும் லாபமொழிய, “இவனையோ நாம் இப்படி சொல்லிற்ற” என்று அவர்கள் லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்துகிறதை யுத்தேசப்பென்றிருக்கிறாள்.

ஈடு. — எட்டாம்பாட்டு. மஹோபகாரகனே “குணஹீநன்” என்று சொல்லு கிற தாய்மார், “இவனையாகாதே நாம் குணஹீநனென்றது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள். அவன் தன்ஸத்தையையுண்டாக்கி, நம் ஸத் தையைத்தீர்தான்; நாம் அவன்ஸத்தையாலுண்டானபலம் பெறுவதென்றோவென்கிறாள்.

[பேய்முலை இத்யாதி] - பூதநையால்வந்த ஆபத்தைத்தப் தப்பி; உணர்ந்து நோக்கவொண்ணாதபடி, ரக்ஷகமாகவைத்த ஸகடம் அஸுராவேஸத்தாலே யூர்ந்துவர, அதை அநாயாஸேந முறித்து; தவழ்ந்துபோகாநிற்க, நிர்விவரமாக வழியிலேநின்ற மருது

எட்டாம்பாட்டு. - பேய்முலை இத்யாதி. “பேய்முலையுண்டு” இத்யாதியைப்பற்ற - மஹோபகாரகனை இத்யாதி. “நாணவே” என்றத்தைப்பற்ற - லஜ்ஜிக்கும்படி என்றது. அவன் மஹோபகாரகனாபடியை விவரியாநின்றகொண்டு, சீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் - அவன் தன் ஸத்தை இத்யாதி. பலமாவது - உறுகை. அதாவது - கிட்டுகை.

உணர்ந்து நோக்கவொண்ணாதபடி ரக்ஷகமாகவைத்த - ரக்ஷகமாக வைத்ததாகையாலே உணர்ந்துநோக்கப்போகாதென்றபடி. அநாயாஸேந - ஒருமுத்தன் செய்த வ்யாபாரமாகையாலே, “பாய்ந்து” என்று - போரப்பொலியச்சொன்ன தித்தனைபோக்கி, வஸ்துநடி அநாயாஸேந முறித்தா னென்றபடி. “மருது” என்ற வகைநத்தைப்பற்ற - நிர்விவரமாக என்றது. நிர்விவார்த்தத்துக்கு

களின் நடுவேபோய். [முதல்சாய்த்து] - தான் அவற்றைத் தப்பிப்போனவளவேயன்றிக்கே அவைதன்னை வேரோடே பறித்துவிழவிட்டென்னுதல்; அன்றிக்கே, குருந்தத்தைப் பறித்துப்போகட்டென்னுதல். வகாஸுரனை வாயைக்கிழித்து, குவலயாபீடத்தை முடித்த. [தூமுறுவல்தொண்டைவாய்ப்பிரானை] - ப்ரதிபந்தகமாய்வந்தவைதான் ப்ரவலமாயிருக்கச்செய்தேயும், தன்வீரத்துக்கு அவை பாத்தம்போராமையாலே ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றபடி. தூய்தானதந்தபங்க்தியையும், தொண்டைபோன்றவதரத்தையு முடையவனை. வேண்முறுவலையும், சிவந்தவதரத்தையுமுடைய உபகாரகனை. இப்போது அவனையழிக்க நினைத்து மடலேடுக்கிறாளாகில் அவன் பண்ணினவுபகாரத்தைச் சொல்லுவானென்? எனினில், --இதிறே இவள்தான் அவனையழிக்கநினைத்தபடி - அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளப்பார்க்கிற வித்தனைபோக்கி, அவனையழிக்கையுத்தேய்யமாய்ச் செய்கிறதன்றிறே. [பிரானை] - “அவ்வுபகாரங்களெல்லாம் தனக்காகச்செய்தது” என்றிருக்கிறாள். தமிழரது ஒருஸங்கேதமுண்டு, அதாகிறது - “பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி, என்று. பூத்தருபுணர்ச்சியாவது - இவள் ‘உத்யாநவநத்திலே பூக்கொய்ய’ என்று புறப்பட்டே பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பிலேட்டாதேநின்றபூவை இவள் ஆசைப்பட்டால், அதை, தன்னைப்பேணாதே ஏறிப்பறித்துக்கொடுக்க, ‘இவன்தன்னைப்பேணாதே தன்னினைவைத்தலைக்கட்டினான்’ என்று அதுக்குத்தன்னைக்கொடுக்கை. புனல்தருபுணர்ச்சியாவது - புதுப்புனலாடப்போய் நீர்லேயிழிந்து விளையாடாநிற்க, அமிழந்தவதில்நின்று மெடுத்து ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை. களிறுதருபுணர்ச்சியாவது - வீதியிலே நின்று விளையாடாநிற்க, யானையின்கையிலே யகப்படப்புக, அதின்கையில்நின்றும் மீட்டதுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கை” என்றும் ஒருமர்யாதைகட்டினார்கள்; இவளைநோக்கினதுக்காக இவள் தன்னை அவர்களுக்காக்கவிதே சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றிக்கே, இவள் தலைமையிருந்தபடி - அவன் தன்னைத்தப்புவித்த உபகாரத்துக்கு அந்யார்ஹமாக எழுதிக் கொடுக்கிறாள். அங்கு ஓரோவுபகாரத்துக்கிறே அவ்வவர்க்காக்குவது, இங்கு எல்லாவுபகாரங்களையும் பண்ணினால் அவனுக்காக்காதோழியவொண்ணாதிதே. [எந்நாள்கொலோயாமுறுகின்றதுதோழி] - அவன்தன்னை யுளனாக்கிவைத்தான், இனிநாம் அவனைக்கிட்டு

“முதல்” என்ற - பூண்டாய், அத்தாலே - குருந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. குருந்தம் - குருக்கத்தி. வகாஸுரனை இதயாதிக்கு - புன்வாய்ப்பிளந்துகளிறுட்ட” என்று ப்ரதிபந்தகன்கொள்வது. பாத்தம் - பாதாம், விஷடமென்றபடி. “முறுவல்” என்றதுக்கு - ஸ்மிதமாக அர்த்தமருளிச்செய்து, தந்தபங்க்தியாக அர்த்தாந்தரம் - தூய்தான இதயாதி. “முறுவல்” என்ற - தந்தத்தைச்சொன்னது, “தந்தமும் முறுவலும் தட்டமும்பல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதமார்த்த விவரணம் - வேண்முறுவல் இதயாதி, இதிறேயென்றது - வக்ஷ்யமாணத்தை. “வக்ஷ்யமாணம்” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - அச்சமுறுத்தி இதயாதி. இத்தால் - அவன் உபகாரங்களைச் சொல்லத் தட்டிலையென்று கருத்து. அவன் செய்த படிகளைச் சொல்லி, “எந்நாள்கொலோயாமுறுகின்றது” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவ்வுபகாரங்களெல்லாம் இதயாதி. தனக்காகச்செய்தது - எனக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யம் விளைகக்காகச் செய்தது. அவன்தன்னைநோக்கினதையே இவன்தனக்கு உபகாரமாகச் சொல்லுகையாலே வ்யாவ்ருத்திகாட்டுகிறார் - தமிழர் இதயாதி. புதுப்புனல் - நூதனப்ரவாஹம். இவளைநோக்கினதுக்காக - நாயக்யானவன் தன்னை நோக்கினதுக்காக. இவள் - நாயகி. தலைமை - ஸ்லாக்யதை. இன்னம் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி - அங்கு இதயாதி. “யாம்” என்று - தோழியையுங்கூட்டிச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - சொகஸ்யூ இதயாதி. “சொகஸ்யூஸ்யுகடாவாரம் நாவவொயிம பிஷ்யுகி | ஸூவகாநஃவரிஸூனொ ஹதநளஸூமரெயயா” இது ஸூந்தரகாண்டே

வது என்றோ? [தோழி] - “சொகஸ்யாஸ்யுகடாபாரம் ராவவொயிமலிஷுகி”
(சொகஸ்யாஸ்யுகதாபாரம் ராகுவோதிகமிஷ்யதி) என்றுபோலேகாணும் தோழிதானிருப்
பது. இப்போது அவனை ஸ்பர்ஸித்து நம்ப்யோஜநம்பேற ஆசைப்படுகிறோமல்லோம்,
[அன்னையர்நாணவே] - “பிரிந்தவநந்தரம் அவன்தானே வருமளவும் ஆறியிருந்திலள், அவன்
தான் வரவதாழ்த்தான்” என்று இரண்டுதேலத்தும் பழிசொல்லுகிற தாய்மார் முன்பே;
“நாம் இத்தலைமட லேடுக்குமளவாம்படி பிற்பாடராளுமாகாதே” என்று, “ஹீரெஷா
ஹிஸிதாதுரா” (ஹீரேஷாஹிமாமதுலா) என்கிறபடியே அவன் லஜ்ஜித்துவந்து நிற்கிற
படியைக்கண்டு, “இவனையோ நாம் இவ்வார்த்தைசொல்லிற்ற” என்று அவர்கள் லஜ்
ஜித்துக் கவிழ்த்தலைபிடுபடியாக.

(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

நாணும்நிறையுங்கவர்த்து என்னைநன்னெஞ்சங்கு விக் கொண்டு
சேணுயர்வானத்திருத்தும் தேவபிரான்தன்னை
புணையெந்தோழி! உலகுதோறலர்தூற்றி ஆம்
கோணைகள்செய்து குதிரியாய்மடவூர்துமே.

ஆ.—(நாணும்.) நாணும்நிறையுங்கவர்த்து என்னை நன்னெஞ்சங் கவிக்
கொண்டு, ஒருவர்க்கும் செல்லவொண்ணாத திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற தேவ
பிரான்தன்னை அயர்வறுமமரர்களுங்கூடத் தேறுதலொருபடி, தோழி, ஆணை, அவனை
புலருதோறலர்தூற்றி, மற்றும் செய்யலாம் மிறக்குக்களெல்லாம்பெய்து குதிரியாய் மட
வூர்துமென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னெஞ்சிலே மடவூரலேனுமென்று துணிந்த
துணியை வ்யக்தமாகத் தோழிக்கு வாய்க்குகிறாள்.

ப்ர.—(பேய்முலையித்யாதி)— (எந்நாங்கொலையாமுறுகின்றதுதோழி) —
தகுஸவதிகிம்ஸஸமெயு ஸ்விநஹஜநிதம் ராஸிஸ்யு சொகவெமம் ஹநகுநிநு
வாஹுக்ஷா டுஃவிதா லீதா. சொகஸ்யாஸ்யுகடாபாரம் ராவவொயிமலிஷுகி
ஹிஸிதாதுரா வரிபுராகொ ஹதநளஸாமரெ யயா||ரு||”.

சுரணுகாணெடிஸரெராஜி: “பூவீடிஹுஹவனொரெஹீரெஷாஹிஸிதா
துரா : யஜீடிஸெரஹம்விஹெபு ராவஸெயெராவஸி து||க||”

ஸப்ததரிம்ஸே ஹநாமந்தம்ப்ரதிவீதா. இத்தால் - ஸப்தாஃகையாகையாலே அவனையுங்கூட்டிச்
சொல்லுகிறாளென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - இப்போது இத்யாதி. “பூவீடிஹுஹவ
னொரெஹீரெஷாஹிஸிதாதுரா : யஜீடிஸெரஹம்விஹெபு ராவஸெயெராவஸி
து||க||” இத்தாரண்யகாண்டே தஸமே ராம: பேய்முலையுண்டு என்று தொடங்கி, பிராணை-
தோழி, அன்னையர்நாணவே - எந்நாங்கொலையாமுறுகின்றது இத்தய்வய:.

(அ)

[நானும் நிறையும் என்று தொடங்கி] - லஜ்ஜைபையும் அடக்கத்தையும் நிர்ஸூஷமாகப் போக்கி அவ்வழியே தன்னென்றால் மிகவும் ப்ரவணமான என்னுடைய நெஞ்சையும் தன்பக்கிலே அழைத்துக்கொண்டு மிகவும் தூரமான திருநாட்டிலே யிருக்கிற அயர்வறுமமார்களிடபதியை. [ஆணை என்று தொடங்கி] - வாயால் திஷ்டியா நின்றுவைத்தே, 'இவள் இத்தனையும் செய்துமுடிப்பதுகான்' என்று உகந்திருக்கிற கோழியை ப்ரீதியாலே எந்தோழி என்று ஸம்போதித்து உன் ஆணையே உலகு தோறும் அவனைப்பழிதுற்றிச் செய்யலாம் மிறக்குக்களெல்லாம்செய்து தடைநில்லாத மடலூரக்கடவேன்.

ப.—அநந்தாம், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி எட்டாமலிருக்கிறவனை, ஸர்வலோகமும் பழிக்கும்படி மடலூரக்கடவேனென்று தோழிக்குத் தன்னெஞ்சை வெளிப்படுத்துள்.

என்னை - என்னை, நானும்-லஜ்ஜைபையும், நிறையும்-பூர்த்தியையும், கவர்ந்து-அபஹரித்து, நல் - ஸ்ரீநேஹாத்ரமான, நெஞ்சம் - நெஞ்சையும், கூவிக்கொண்டு - அழைத்துக்கொண்டு, ("விழுதடிவெழுஷெஷு ஸவதடிவெழுஷெஷு" என்கிற படியே), சேனூயர் - மிகவும் உயர்ந்த, வானத்து - (பரமாகாஸாப்தவாச்யமான) பரம பதத்திலே, இருக்கும் - இருப்பானாய், தேவர்-ஸூரிகளுக்கு, பிராந்தன்னை - (இங்குப் பண்ணின ப்ரவ்ருத்திகளை ப்ரகாஸரிப்பிக்கும்) ஸர்வாதிகளுனவனை, என்-எனக்குவிதே பையான, தோழி - தோழி! ஆணை-உன்னுணையே, உலகுதோறு - ஸர்வலோகங்களிலும், அவர்-பழி, காற்றி-(ப்ரஸித்தமாய்ப்படி)தூற்றி, ஆய்-என்னால் செய்யலாம், கோணைகள்-மிறக்குக்களடங்க, செய்து - செய்து, குதிரி-ஒருவர்க்கடங்காத நாணமற்றபெண், ஆய்-ஆய்க்கொண்டு, மடல் - மடல், ஊர்தும் - ஊரக்கடவேன். குதிரி - நாணப்பெண். கோணை - மிறக்கு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னெஞ்சில் வ்யவஸாயத்தைப் பிறர்க்காக மறைத்துப் போந்தாள் இதுக்குமுன்பு, அதைத் தோழிக்கு வாய்ப்பிடுகிறாள்.

[நானும் நிறையுங்கவர்ந்து] - அகம்விட்டுப் புறப்படக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற லஜ்ஜையையும், அகவாழிலுள்ளது வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற மடப்பத்தையும் அபஹரித்து. [என்னை] - அவையே நிரூபகமான என்னை. [தன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு] - அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமாய் என்னிலும் தன்பக்கிலே ப்ரவணமான நெஞ்சையும் அபஹரித்து. [சேனூயர் இதயாதி] - மிகவும் உயர்ந்த பரமபதத்திலே கொடுபோயிருக்கும். இந்த்ராதிகள் குடியிருப்புப்போலன்றிக்கே ஸர்வாதிகமாய்தே பரமபதமிருப்பது. "இவள் தன் த்வரையாலே, திருப்பாற்கடவிலே கிடக்கில் திரையிலையடியிட்டு வரக்கூடும்" என்று நினைத்து, சும்முடைய த்வரையாலும் சென்று கிட்டவொண்ணாததேஸத்திலே யிருந்தான். [தேவபிரான்] - இங்குநின்றும் கொடுபோன லொடுக்குமாடுகளை அங்குள்ளார்க்குப் பாரித்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. "நாம் ஸம்ஸாரத்திலே போய்ப் பெற்றது இது" என்று காட்டுகிறபடி. [தன்னை] - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனை நான் அழிக்கப்புகுகிறபடி பாராய். [ஆணை] - "பகட்டுகிறாளித்தனைபோக்கிச் செய்துமுடிக்கப்புகுகிறாளோ" என்று தோழியிருக்க; உன் ஆணை என்கிறாள். [எந்தோழி] - "இவள் இத்தனையும் செய்துமுடிப்பதுகான்" என்கிற துதோற்ற தோழியிருக்கிறபடியைக்

கண்டு, 'எந்தோழி' என்ற உகக்கிறான். "[ஆனை - என்]" - என்று சொல்லுவாரு முண்டு. நீ என் நினைவைப் பின்செல்வாயானால் இனித் தடையென்? என்கிறான். நீ என்வழியே பொழுதுவாயானால், நிவாகருண்டோ? [உலகுதோறல்துற்றி] - ஒரு லோகமாத்ரத்திலே பழிசொல்லியிலேவேனோ, பரமபதமெல்லையாகப் பழித்துக் கொடு செல்லுகிறேன். அலர் - பழி. என்னை ஊரார் பழிசொல்லும்படி பண்ணினா னால், தன்னை லோகமாகப் பழிசொல்லும்படி பண்ணுகிறேன். [ஆங்கோனைகள் செய்து] - என்னுடைய மிறக்குக்கள்செய்து. கோனை - மிறக்கு. அதாவது - மடல்கொண்டு புறப்பட்டவாறே எதிரேவரும், சென்று கும்பிடக்கடவேன். [குதிரியாய்] - குதிரி யென்று - தடையில்லாப்பெண். குதிரியாய் - அடங்காஸ்தீரியாய். குதிரியென்று - ஆப ரணமிட்டுவைக்கும்செப்பாய், இவனுக்கு ஆபரணம் - நானும்நிறையுமிதே, அவை போகையாலே, கேவலஸரீரமாத்ரமேயாய்ச் செல்லக்கடவேன். குதிரி-குதிரையையுடையவன், பனைமடலைக் குதிரையாகவுடையவ ளென்றுமாம். [மடலூர்துமே] - இரண்டு தனையையும் நோக்கியிருந்தது அமையும், இனி மடலூர்ந்தே விடக்கடவேன். மடலா கிறது - அவிமதவிஷயத்தை ஒருபடத்திலேயெழுதிப் பனைமடலைக் குதிரையாகக்கொண்டு உடம்பைப்பேணுதே மயிராவிரித்துக் கண்வாங்காதே பார்த்துக்கொண்டு திரியாரின் றால், லோமோபகாணங்கள் கண்டால் அந்நிகல்பமாயிருக்கக்கடவதாய் இப்படி செல்லா நின்றால்; ராஜாக்கள் கூட்டுதல், ஆற்றாமை கூட்டுதல், இரண்டுதலைவிறுள்ள பந்துக் களும் கைவிட்டு ஒருவர்க்கொருவர் தஞ்சமாய் முடிக்கையானே பேருகச்செய்யுமதாயிற்று.

சுரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நெஞ்சு விம்மல்பொருமலாகாநிற்கவும், தன் ஸ்தீரீத் வத்தாலே இதுக்குமுன்பு மறைத்துக்கொண்டுபோந்தாள்; இனி "அவனையழிக்கப்புகிற நாம் ஆர்க்குமறைப்பது" என்று அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

[நானும்நிறையுங்கவர்ந்து] - ஸத்தாப்ரயுக்தமானத்தையுங் கொண்டான், களவு கலந்தால் வருமத்தையுங்கொண்டான். வாசல்லிட்டுப் புறப்படக்கடவதல்லாத லஜ்ஜை யையும் கைக்கொண்டு, அகவாயிலோட்டம் தாய்மார்க்கும் சொல்லக்கடவதன்றிக்கே யீகுக்கும் அடக்கத்தையும்கைக்கொண்டு. [என்னை] - அவையே நிரூபகமான என்னை. [நன்னெஞ்சங்கடலிக்கொண்டு] - பறித்துக்கொண்ட நானும் நிறையும் தந்தாலும் இட்டு வைக்கைக்குக் கலமில்லாதபடி; அவற்றுக்கு ஆராயமான, என்னிற்காட்டிலும் தன்பக்கல் லாவயந்தத்தில் ஊற்றமுடைய நெஞ்சைத் தன்பக்கல்லே கொடித்துக்கொண்டு. "இவற் றைக்கொண்டு இன்னம் கடலிலேகிடக்கில், இவள் த்வரையிருந்தபடியால் திரைமேலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—நானும்நிறையும இதுயாதி. கீழெல்லாம் மறைத்தப்போந்தவன், இப் போது "மடலூர்தும்" என்பானென்? என்ன - நெஞ்சு இதுயாதி. விம்மல்பொருமல் - ஆற்றாமை யால் வந்த மகோவிகாரம். அதுதன்னையே - மடல்தன்னையே.

கவர்ந்து - அபஹரித்த. நானுக்கும் நிறைவுக்கும் பேதமேதென்ன - ஸத்தாப்ரயுக்தம் இதுயாதி. களவாகிறது - அகவாயிலோடுகிறத்தை மறைக்கையாய், அதுள்ளது யெளவந்திலே யாகையாலே, களவென்று - யெளவந்தைச்சொல்லி, களவுகலந்தாலென்றது - யெளவனம் குடி புருந்தாலென்றபடி. கீழ்வாக் த்வயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - வாகல் இதுயாதி வாக்யத்தவயத் தாலே. புறப்படக்கடவதல்லாத - புறப்படப்பண்ணக்கடவதல்லாத. "என்னை" - என்னுடைய. நொடித்துக்கொண்டு - இவ்விதமாகவழைத்துக்கொண்டு. கீழே "அலைகடற்பன்னியம்மான்" என்ற வைத்து, இங்கே "சேனையர்வானத்திருக்கும்" என்கிறதென்? என்ன - இவற்றைக்கொண்டு இதுயாதி.

யடியுட்டுக் கையுமடலுமாய் வந்து நிற்கவங்கடும்” என்றபார்த்து, எட்டாநிலத்திலே போய் இருந்தானாயிற்று. [சேணுயர்வானத்திருக்கும்] - சேணென்றும் - உயர்த்தி, உயரென்றும் - உயர்த்தி; இரண்டாலும்-மிக்க ஒக்கந்தையுடைத்தான, வானத்திலேயிருக்கும். அந்தரஜாதிகளான இந்தராதிகள் சூடியிருப்பிலன்றிக்கே, பரமபதத்திலே. [தேவபிரான் தன்னை] - இங்கேவந்து கொண்டுபோன நானும் நிறையுமான ஒகேக்குமாட்டைப் பாரித்துக்கொண்டு, தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டிருக்கிறபடி. “ஸம்ஸாரமண்டலத்திற் போய் நான் பெற்றுக்கொண்டேவந்தவை யிவை” என்று தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஒலக்கம் முந்தறமுன்னம் அதுவாகப்பெற்றேயுமிதே, ப்ரஹ்மாதிக ளோலக்கம்போலே லாலாலாலாதிகளில்வரும் துடிப்பறியாத ஒலக்கமன்றிக்கே. வ்யதிரோகத்தால்வரும் வ்யஸநம் அறியார்களேயாகிலும், அவ்யத்தால்வரும் ரஸம் அறிவர்களிறேமுன்னம். [சேணுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான் தன்னை] - அவன்தானும், “ப்ரளயத்துக்கு அறியாதநிலம்” என்னுமித்தனையுமாயிற்று ஏற்றமாக அவ்விடத்துக்கு நினைத்திருப்பது; “விரஹப்ரளயம் ஏறிப்பாயாதவிடமில்லை” என்று அறியாமாட்கிறிலன்; அறிந்தானாகில் கிடந்தவிடத்தே கிடக்குமே! [தன்னை] - பார்கிடாய் அவ்வோலக்கமும் அவனும் அவ்விருப்பும் என் கையிலே படப்புகுகிறபாடு; இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டுவேன் என்றிருக்கிறயோ? இப்போது இங்ஙனே ஒரு வாய்ப்பகட்டுச் சோல்வுகிறுயாகில், அதுசெய்து தலைக்கட்ட வல்லையாகப்புகுகிறுயோ? என்ன; — [ஆணை] - இவள் இப்போது அவளுனை இடுகிறாளோ, தோழியாணையிடுகிறாளோ? என்னில்; — அழிக்கநினைக்கிறவளுனையிடாளோ, இனித் தோழியாணையாமத்தனையிறே. இதுக்கு உடன்பட்ட தோழியையொழிய, “வேறு பரதேவதையுண்டு” என்று இராளே இவள்தான். “இது உக்திஸாரமேயாய்ப்போகாமே,

மிக்கவேகமும் என்கிற விசேஷத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி - அந்தரஜாத் இத்யாதி. இது - சாடு. அந்தரத்திலே - ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற, ஜாதியென்றும்; நிஷிந்ஜாதியென்றும். “தேவபிரான்” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே வெறுப்புத்தோன்ற லாவம் - இங்கேவந்து இத்யாதி. ஒகேக்கு மாட்டை - முட்டுக்கொண்டொண்டபஹரித்ததத்ததை. “தன்னை” என்றதுக்கு லாவம் - தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டு என்றது. “தேவபிரான்” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகள் பக்கல் ஆதரத்தோன்ற லாவாததம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. அன்றிக்கே, இங்கேவந்து இத்யாதிவாக்யம் - “இருக்கும்” என்றதுக்கு லாவமாய், ஸம்ஸார இத்யாதிவாக்யம் - “தேவபிரான்” என்றதுக்கு லாவாததம், கீழ்வாக்ய வ்யாணமாதல். ஸம்ஸாரமண்டல இத்யாதிவாக்யம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதிவாக்யாததரே அது ஸந்தேயம். அதுவாக - அந்த நித்யஸூரிக ளோலக்கமாக. அதுவாகப்பெற்றேயுமிதே யென்ற - நித்யஸூரிகளுடைய ஒலக்கத்தைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி ஆதல். லாபத்தால் வரும் துடிப்பாவது - ஈடுபாடு. துடிப்பு - ஈடுபாடும், க்லேஸமும். லாபத்தால் வரும் துடிப்பொழிய, அலாபத்தால்வரும் துடிப்பறிவர்களோ? என்ன - வ்யதிரோகத்தால் இத்யாதி. அதாவது - அவ்யபரஸமறிந்தபோதே, “இம்மகளைப்பெற்றதாயர்” இத்யாதிப்படியே வ்யதிரோகத்தால் மும் பொறுக்கமாட்டார்கள் என்றபடி. “சேணுயர்வானம்” என்றதுக்கு, “இவற்றைக்கொண்டு” இத்யாதிவாக்யத்திலே - ஒருதாற்பர்யம் அருளிச்செய்து, தாற்பர்யாததம் - அவன்தானும் இத்யாதி. “அறியான்” என்று எப்படியறிவாய்? என்ன - அறிந்தானாகில் இத்யாதி. “தேவபிரான் தன்னை” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகள் பக்கலிலும் வெறுப்புத்தோன்ற தாற்பர்யாததம் - பார்கிடாய் இத்யாதி. வாய்ப்பகட்டு - க்ருஹஸௌர்யம். “ஆணை” என்றதுக்கு அர்த்ததவ்யம் - ஆணையாதல், தடையாதல். அழிக்கநினைக்கிறவன் - அழிக்கநினைக்கப்பட்டவன். ஆணையிடும்போது ஒருதேவதையான இடவேண்டாவோ? என்ன - இதுக்கு உடன்பட்ட இத்யாதி. தோற்றவிருந்தான் என்றதத்தரம்

இவள் இத்தனையுஞ்செய்து தலைக்கட்டப்பெறுவதுகாண்” என்று தன்னினைவு
 லிருந்தாள், “என்தோழி” என்று அவளை அனைத்துக்கொள்ளுகிறாள். அன்றிக்கே, “இவ
 ளது கூடப்புகாநின்றதோ” என்றிருந்தாளாய், அவளைப்பார்த்து, “ஆணையென்” என்கிற
 ளென்னுதல். அவன் என்சொல்வழியே வருமாகில், நீ என்கருத்திலே யொழுதுவதியாகில்,
 தாய்மார்தோடக்கமானார் வார்த்தைகொண்டு கார்யமில்லையாயிற்றபின்பு, இனித்தடை
 யென்? என்றுமாம். அவன் இவள்வழியேவருகையாவது என்? என்னில்,—ஸர்வாதிக
 னாகையாலே அழியலிடானே, இவள்தானே இவள்கருத்திலே நடப்பாளொருத்தியே.
 [ஆணையென்] - தடையென்? ஆணை - தடை. [உலகுதோறலர்தூற்றி] - “அஸாதாரண
 விபூதியிலுள்ளார்தாம் பிறரறியும்படி இரார்களிறே” என்றிருக்கைக்கு, அவ்வோலக்கத்திலே
 வந்தாலோ! நான்சொல்லுவது; வழியடையப் படப்புகுகிறபாடு பார்கிடாய் என்கையிலே.
 லோகங்களெங்கும்புகு அழிக்கக்கடவேன். அலர் - பழி. என்னை ஊரார் பழிசொல்
 லும்படி பண்ணினானாகில், தன்னை லோகமாகப் பழிசொல்லும்படி பண்ணுகிறேன். [ஆங்
 கோணைகள்செய்து] - என்னுலான மிறுக்குக்களையெல்லாம் பண்ணக்கடவேன். கோணை -
 மிறுக்கு. அதாவது - நான் கையும்மடலுமாய்ப் புறப்பட்டவாறே, “நம்துணரிஷ்ட்டர்
 படி யிதுவன்றே” என்று குணங்கொண்டாடி அதிலே செல்வெழுதக்கடவன்; “அன்று,
 உன்னைப்பெறுக்கைக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக்கடவேன். நான்
 கையும்மடலுமாய்ச் சென்றவாறே அஞ்சி எதிரேபுறப்பட்டு நிற்கக்கடவன், அப்போதாக
 அவன்காலிலே குனியக்கடவேன். “ஃணஃபூவூகஜிவ” (ருணம்ப்ரவ்ருத்தமிவ)
 என்னும்படி தோட்டுவிடக்கடவேன், “ஸ்ரிரஸாயாவதவூவூவவநம் நக்யூதம்
 சயா” (ஸ்ரிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா) - என்று புண்படும்படி பண்ணக்கடவேன்.

‘அத்தை அவள்முகவிகாஸத்தாலேயறிந்து’ என்பத்கூட்டுவது. “என்” என்கிறபதத்தை - கீழேகூட்டு
 தல், மேலேகூட்டுதல். அதாவது - “என் - தோழி” என்னுதல், “ஆணை - என்” என்னுதல்.
 இவளது கூடப்புகாநின்றதோ - இவளுடையவுத்தியாகம் கார்யபர்யவஸாயியாகப்புகாநின்றதா?
 என், தடையிலேயோ? என்ன - அவனென் இத்யாதி. ஒழுதுவதியாகில் - புகுவதியாகில். தடஸ்த
 ஸங்காபர்ஹாரமுக்கேந பூர்வவாக்யவிவரணம் - அவன்இவள் இத்யாதி. ஸர்வாதிகனென்றது - “தேவ
 பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற. அலர்தூற்றி - அபவாதம்சொல்லி, தேவபிரானைப் பழிசொல்லுகிற
 ளாகில், உலகுதோறலர்தூற்றுகிறது எதுக்கென்ன - அஸாதாரண இத்யாதி. அதாவது - தோஷத்
 தையும் குணவதுபாதேயமாகக்கொள்ளுகிற அவ்விபூதியிலன்றிக்கே, குணத்தையும் தோஷமாகக்
 கொள்ளுகிற உலகுதோறென்றபடி. தாம் பிறரறியும்படி இரார்களிறேயென்றது - இவள்செய்கிற
 நீதி தங்களுக்கு அபிமதமாகிலும், பிறரறியாதபடி அடக்கிக்கொண்டிருப்பர்களிறே என்றபடி. கீழ்
 வாக்யவிவரணம் - லோகங்கள் இத்யாதி. அழிக்கக்கடவேன் - “குணதிகன்” என்கிற பெருமையை
 யென்றபடி. அதாவது - மிறுக்காவது. “கோணைகள்” என்கிற ஐஹுவசநதாந்பர்யம்-நான் கையும்
 மடலும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். குணநிஷ்ட்டர்படியிதுவன்றே - ஸௌந்தர்யாதி குணநிஷ்ட்டர்
 க்ஷணகால்விலாஸேஷம் பொறுக்கமாட்டாதபடியிதுவன்றே? காலிலேகுணரிந்தால் அவனுக்கு மிறுக்கா
 யிருக்குமோ? என்ன - ஃணஃபூவூகஜிவ இத்யாதி. தோட்டுவிடுகை - ஈடுபடுத்துகையும், ப்ர
 ஹரிக்கையும். ப்ரமாணந்தாம் - ஸ்ரிரஸா இத்யாதி. “மொலிநெடிசியடாகுநு துஷாரோ
 டுநுரவாலிகடா ஃணஃபூவூகஜிவநெடிஹுடிபாணாவஸவபுகி” இதுத்யோகபர்வணி
 த்ருதாஷ்ட்டம் ப்ரதிஸஞ்சயோத்தம் க்ருஷ்ணவசநம். “கோணிவதபூயிதம்யொஸளவிதுகரு
 டுசூவாகதஃ | ஸ்ரிரஸாயாவதவூவூ வவநம் நக்யூதம் சயா||ககூ||” உதியுக்கா
 ணெ[ககூ]ராவணவயாநஹரொராஃ. இதுக்கு அர்த்தம்- பிள்ளை இத்யாதி. காலிலேகுணரி

தலையாலேயிரந்த காரியத்தை மறுத்துப்போந்தோ மென்றாரிறே. நான் இதைச் செய்தால், அவர் தம்மனிச்சுழியாமைக்காக, “தம்மோடு அஸாதாணவக்யமுடையார் தங்கள் ஆதரத்தாலே செய்யக்கடவதொன்றன்றோ இது” என்னக்கடவன்; “அதன்று இது, நான் ஸாபநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக்கடவேன். “நித்யானுலிவஃ” (நித்யானுலிபுடாஹ்ருஷ்டாஃ) என்கிறவிதிலே செலவெழுதப் பார்ப்பர் அவர்; “அங்ஙனன்று, உன்னுடம்புபெறுகைக்காகச்செய்கிறேன்” என்னக்கட வேன். [குதிரியாய்] - “குந்திரி” என்கிறவித்தை [குதிரி] என்கிறதாய், அதாகிறது - அடங் காஸ்திரியாய், தடையில்லாப்பெண் என்றபடியாய், தடையுடையேனன்றிக்கே என்னு தல்; அன்றிக்கே, குதிரி என்று செப்பாய்; ஸ்திரீகளுக்கு யநமாகிறது - நானும் நிறையு மிறே, அது இட்டுவைக்கும் கலமாகுமிறே ஸாரீரம், அவைபோகையாலே கேவல ஸாரீர மாத்ரமேயாய் என்னுதல். பனைமடலைக் குதிரையாகப்பண்ணிக் கையிலேகொள்ளக்கட வது, அதையுடையேனாய் என்னுதல். [மடலூர்துமே] - “செய்யக்கடவதாயிற்றின்பு, இனி, ஒன்றைநினைத்து ஒன்றைச்சொல்லுகிறதென்?” என்று பார்த்து அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள். (க)

பத்தாம்பாட்டு.

யாமடலூர்ந்தும் எம்மாழியங்கைப்பிரானுடைத்
தாமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டுசூடுவோம்
யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார்
நாமடங்காப்பழிதூற்றி நாடுமீரைக்கவே.

ஆ.—(யாமடலூர்ந்தும்.) யாமடமின்றித் தெருவுதோ றயல்தையலார்காவல்
கடமடங்காத பழிகளைத்தூற்றி நாடுமீரைக்க யாம்மடலூர்ந்தாகிலும், எம்மாழியங்கைப்
பிரானுடைத் தாமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோமென்கிறாள்.

ததக்கும் ஈஸ்வரன் செலவெழுதினபடியை த்விவிதமாகக்காட்டுகிறார் - நான்குத்தைச்செய்தால் இத்
யாதியாலும், நித்யானுலிவஃ இயாதியாலும். (ஹாஸ்யோ) “சூக்தாநாஃ கஷணம்
ஹெதுகஜ்யேதஜீவவாலிநாழாநித்யானுலிவஃ ஹெதுகஜ்யேதவாதிநஃ”
இதைச்செய்தால் - காலவேகுனிந்தால். மனிச்சு - பெளருஷம். “நனவ்யுஃ ஸாரிஸுஷீ
ஸுஷாநகாரா ஸாரிதாஃ | நனவ்யுஃ ஸாரிஸுஷாநகாரா நனவ்யுஃ ஸாரிஸுஷாநகாரா”
என்றதைக்கடாக்கித்து - அஸாதாணபந்தமுடையார் இயாதி. தங்கள் ஆதரத்தாலே - “ஸ்வரூப
ப்ராப்தமன்றோ” என்கிற தங்கள் ஆதரத்தாலே. நித்யானுலிவஃ ஹெதுகஜ்யேதவாதிநஃ
யென்றது - ப்ராப்தவத்திலே யென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, குதிரி - குதிரிஸ்திரியாய்,
அடங்காப்பெண் என்றபடி; அன்றிக்கே, ஆபாமிட்டுவைக்கும் செப்பென்னுதல்; குதிரையை
யுடையவன் என்னுதல். “மடலூர்துமே” என்கிற அநாரணர்த்தம் - செய்யக்கடவதாய் இத்
யாதி. ஒன்றைநினைத்து - மடலைநினைத்து. ஒன்றைச்சொல்லுகிறதென் - “உலகுதோறலர்தூற்றி”
என்றுசொல்லுகிறதென்? அதுதன்னையே - மடலூருகைதன்னையே. காமேனாவயடி. (க)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடியாக கேஷாஸிக்கும்படி மடலுர்ந்தும்
கிலும் நிரதிஸாயலோக்யனானவனைக் காணக்கடவோமென்கிறான்.

[யாம் என்றுதொடங்கி] - மடலுர்ந்தாகிலும், கையும்திருவாழியையும்காட்டி
நம்மை இப்பாடுபடுத்தினவனுடைய செவ்வித்திருத்துழாய்மலர்கொண்டு சூடுவோம்.

[யாம் என்று தொடங்கி] - நாம் ஸ்திரீத்வத்தைத் தவிர்த்து அபந்துக்கள்வாயிலும் புறப்
படாத குணஹாரியைத் தெருவுதோறும் ப்ரஸித்தமாகச்சொல்லி ஜகத்தும் கேஷாஸிக்
கும்படியாக.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸாயலோக்யமான அஸாதாரண சிற்றங்களையுடைய
வனை எங்கும்பழிதூற்றி ஜகத்கேஷாலம் பிறக்கும்படி மடலுர்ந்தேயாகிலும் அவன்
மாலையைச்சூடுவோ மென்கிறான்.

(அத்யந்தாபிரிவேஸத்தாலே), யா - ஏதேனுமொருபடியாலும் ஸ்திரீத்வாது
ரூபமான, மடம்-ஒடுக்கம், இன்றி-இன்றியே, (லோகத்தளவில் பர்யவஸியாதே), தெருவு
தோறு-தெருவுதோறும் புக்கு, அயல்-அயலாரான, கையலார்-ஸ்திரீகளானவர்கள், நா-
நா, மடங்கா - ஓவாதேசொல்லும், பழி-பழியை, தூற்றி-தூற்றி, நாமம்-ஸகலஜகத்தும்,
இரைக்க - கேஷாஸிதமாய்க் கூப்பிடும்கூடி, யாம் - (மடலுரத்தகாத ஸ்திரீத்வத்தையுடைய)
நாம், மடல்-(மகக்குடல்லாத) மடலை, ஊர்க்கும் - ஊர்ந்தேயாகிலும், ஆழியங்கை -
கையுந்திருவாழியுமர்னவழகை யதுபவிப்பித்து, எம்-நம்மை வலீகரித்த. பிராணுடை -
உபகாரகனுடைய, தூ-செவ்வியாலேதூய்தான், மடல் - இதழையுடைய, தண்-ஸ்ராம
ஹரமாய், அம்-தர்ஸாயமான, துழாய் - திருத்துழாய், மலர் - பூந்தாரை, கொண்டு -
("வகிலுழிமிதாலீதா" என்கிற கணக்கிலே கையில்மடல்வாங்குகைக்காக) அவன்தர
வாங்கி, சூடுவோம் - நந்தலையிலே சூடக்கடவோம். பன்மை - மடலுரத்துணிந்த மர்
வோக்கி. யாமடமென்றது - ஏதேனுமொருமடப்பமுமென்றபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடியாக கேஷாஸிக்கும்படி மடலுர்ந்தே
யாகிலும், நிரதிஸாயலோக்யனானவனைக் காணக்கடவோமென்கிறான்.

[யாமடலுர்ந்தும்] - செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்தேயாகிலும்.
"தத்யஸ்யஸுஷுஸாஹவெசு" என்று இருக்கக்கடவ நாம் மடலுர்ந்தேயாகிலும்.
இக்கு மடலாகநினைக்கிறது;—பெற்றன்றித்தவிராத வுபேயத்வரையும், அதுக்கடியான
உபாயவைலக்ஷணயாதுஸந்தாநமும், "உபாயந்தன்னாலே பேறு" என்கிற துணியும்,
வேறொன்றை யுபாயமாக நினையாமையும், க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையும், மடலாய்ச்செல்லு
கிறது. [எம்மாழியங்கைப்பிராணுடை] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக் காட்டி
இப்படி மடலெடுப்பித்தவனுடைய. [தாமடல் இதயாதி] - மடலைக்கொடுபுறப்பட்டால்,
எதிரேவந்து என்கையில் மடலைவாங்கித் தன்னோளில் மாலையைவாங்கி என்னோளிலே
யிடிவிதே அவனுக்கு நிறமுள்ளது; இல்லையாகில், அவன்படும்படிபாராய். செவ்விமாலே
சூடக்காண் நான் வேண்டியிருக்கிறது, என்னோளில் மாலேபாராய் சருகாணபடி. அத்
தலையை யழித்தாகிலும் பெறக்கடவோம். [தாமடல்] - செவ்வித்திருத்துழாய். உனக்கு
நிருபகமான ஸ்திரீத்வம் எல்லாவளவிலும் விடாதுகாணென்ன;—[யாமடமின்றி] - லஜ்ஜா
சூர்ணயாய். [தெருவுதோறு] - லோகமாகத் திரண்டவிடத்தே சொல்லிவிடேன்,

யல்ல; முதல்தன்னிலே ஸ்த்ரீகள் மடலூரக்கடவதல்லவாக விலக்கிற்று; அஃகுபே. 10, நியாகிருய் “நித்யம்ப்ராணஸமாஹிதா” (நித்யம்ப்ராணஸமாஹிதா) என்கிறபடியே, உன்னையழியமாறியும் அவனுக்கு ஹிதகாமையாயிருப்பாளோருத்தி; அவன்தான் உன் பக்கல் வருகைக்கு உன்னிற்காட்டில் த்வரித்திருக்கிறோருவன்; க்ரமப்ராப்திபற்றாமல் பகிருயித்தனை, நீ ஸாஹஸத்திலே ஒருப்படுகிற இது உன்ஸ்வரூபத்தோடுசேராது” என்ன;— அதுபார்க்கவொண்ணாதபடி காண் எனக்கு அவன்பக்கலுண்டான ப்ராவண்யாதிசய மென்கிருள். [யாமடலூர்ந்தும்] - இப்படியிருக்கிற என்ஸ்வரூபத்தை அழியமாறியாகிலும் பெறத்தவிரேன். [மடலூர்ந்தும்] - இத்தைச்செய்தாகிலும். செய்யக்கடவதல்லாதது செய்தாகிலும் பெறக்கடவேன். அஹமர்த்தத்தோடு சேராத செயலைச் செய்தேயாகிலும். ப்ராணவத்தில் அஹமர்த்தத்துக்கு வாசகஸப்தமிருக்கிறபடியாயிற்று - யாமென்கிறது. அத் தலையையிட்டிறே இவனை நிரூபிப்பது. [எம்மாழி இத்யாதி] - நாராயணஸப்தார்த்தம். இவனையிட்டிறே அவனைநிரூபிப்பது. [எம் இத்யாதி] - அவன் கையுந்திருவாழியும்போலே யன்றோ நான் கையும்மடலுமாய்ப் புறப்பட்டால் இருப்பது. நான் கையும்மடலுமாய்ப்

ப்ர:—ஸ்ரீஹிதகாமகாணெ ஸங்கேதவநாராடி, “ஹரிஸ்யுடியிதாஹாயபூ நித்யம்ப்ராணஸமாஹிதா | ஐநகஸ்யு கௌமேஜாதாஹேவோபெவநிதிபூதா || உக்ய || ஸ்வபூகணஸவ்வநாநாரீணாதி - துரோவய - 1 | ஸீதாப்யு - மதாராதி - 10 || 10 || நம்ரொஹிணியபூ || உக்ய ||”

யத்வா, புரஸ்ச ஒருவைஷ்ணவர் எழுந்தருள, அடியேதொடங்கி ப்ராஸாதிக்கிருர் - மடலூர்ந்துமென் றுள் இத்யாதி என்னுதல். விலக்கிற்று - “கடலன்னகாமத்தராகிலும்” இத்யாதியாலே விலக்கிற்று. உன்ஸ்வரூபத்தோடு - அவனுக்கு அதிசயக்ரமான உன்ஸ்வரூபத்தோடு. “மலர்கொண்டு சூடுவோம்” என்றத்தைக்கூட்டி, “யாம்” என்றதிலேநோக்காக ஹாவம் - இப்படி இத்யாதி. என்ஸ்வரூபத்தை - ஸ்த்ரீத்வஸ்வரூபத்தை. இது - “யாம்” என்றபதத்துக்கு தாத்பர்யம். ஸப்தார்த்தம் - இத்தைச்செய் தாகிலும் என்றது. இத்தை - நிஷித்தமான மடலூருகையை. “மலர்கொண்டுசூடுவோம்” என் றத்தைக்கூட்டி, “மடலூர்ந்தும்” என்றதிலேநோக்காக தாத்பர்யம் - செய்யக்கடவது இத்யாதி. “யாமடலூர்ந்தும்” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸத்திலே ஹாவம் - அஹமர்த்தத்தோடு இத்யாதி. அதா வது - ப்ராணவோத்தமான ஸேஷத்வஸ்வரூபத்துக்குச்சேராத ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைச் செய்தேயாகிலு மென்றபடி. ப்ராணவத்திற்போலே இங்கு அஹமர்த்தவாசகமான ஸப்தமேதென்ன - ப்ராணவத்தில் இத்யாதி. ப்ராணவத்தில் அஹமர்த்தத்துக்கு - ப்ராணவோத்தஸேஷத்வாஸ்ரயமான அஹமர்த்தத்துக்கு. “ஓஹாரொவிஷு - ஹாவாகு” என்று - ப்ராணவம் ஈஸ்வரவாசகமன்றோ? என்ன - அத்தலையை இத்யாதி. அதாவது - “ராஜபுருஷன்” என்கிறவிடத்தில் - ராஜாவைவிட்டு புருஷனை நிரூபித்தாற் போலே, ஈஸ்வரனையிட்டு இவனை நிரூபிக்கிறதானையாலே, ஸப்தப்ராநாயத்தையிட்டு ஜீவனைச் சொல்லுகிறதென்னலா பென்றபடி. நாராயணஸப்தார்த்தம் என்றதுக்கு தாத்பர்யமேதென்ன - இவனை இத்யாதி. அதாவது - நாராயணுக்கு அயநமென்று - சேதனையிட்டு அவனைநிரூபித்த வோபாதி, இங்கும் “எம்” என்று - இத்தலையையிட்டு அவனைநிரூபிக்கிறதென்றபடி. “யாமடலூர்ந் தும்” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, “ஆழியங்கைப்பிரான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவன்கையும் இத் த்யாதி. கையுந்திருவாழியும்போலே - கையுந்திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டாற்போலே. இவ்வாக்யத் துக்கு ஹாவம் - அவன்கையுந்திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டால் கார்யம் அமோஹமாய்ப்போலே, நான்கையும் மடலுமாய்ப்புறப்பட்டால் கார்யம் அமோஹமாய்ப்படியும் என்று. அன்றிக்கே, அவனுக்குப்போலே தேஜஸ்கமென்றுமாம். “துமடல்தண்ணந்துழாய்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, “ஆழியங்கை” என்றதுக்கு ஹாவாந்தாம் - நான்கையும் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கிடுகைக்காகத் திருவாழியைச்

புறப்பட்டால், அஞ்சி எதிரேவந்து தன்கையிலாபரணத்தைவாங்கி என்கையிலேயிட்டே, தன் தோளில் மாலையைவாங்கி எந்தோளிலேயிட்டானாகில் குடியிருக்கிறான்; இல்லையாகில் எல்லாங்கடவிலையாகிறது. [தாமடல்] - எந்தோளில் மாலையைப்பாராய், நான் சேவ்விமாலை சூடவேணுங்காண். விரஹத்தாலே தன்மார்பில் மாலை சருகாயிறேகிடக்கிறது, சேவ்விமாலையுள்ளது அவன்பக்கல்லேயிறே. ஒன்றைச்சொல்லுகிறாயாகில் செய்து தலைக்கட்டப்படுகிறாயோ, உன் ஸ்திரீத்வம் உன்னைக்காற்கட்டுங்காண் என்ன, —[தாமட மின்றி] - அதுவோ! ஸ்திரீத்வமில்லாதார்செய்வதை முதலிலே செய்யக்கடவோம். [தேருவு தோறு] - “உலகுதோறலர்தூற்றி” என்றாளே கீழே; அங்ஙன் லோகமாகத்திரண்டத்திலே லோகத்துக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லிலேவேனோ, தேருவுகள்தோறும்புக்கு, அறியாதா ரெல்லாரும் அறியும்படி அலர்தூற்றக்கடவேன். “க்ருஹார்ச்சனைகள், அர்ச்சகபராதீதம்” என்றுஒருமூலையிலேபுக்கு இருக்கவொட்டுவேனோ. அயல்நையலாருண்டு- அந்நையகளான ஸ்திரீகள்; அவர்கள் நாப்புரளாதபடியான பழிகளையுமெல்லாம் சொல்லி. ஸரிஸாபாலாதி கள்வாயில் கேளாதவையுமெல்லாம் என்வாயிலேகேட்கலிறே புகுகிறான். அன்றிக்கே, அவர்கள் நா, மீளாதே உருவப்படுசொன்னபடியே யிருக்கும்படியான பழிகளைத்தூற்றி யென்றுமாம். அன்றிக்கே, நாம் தங்களுக்கடங்காதே மடல்கொண்டு புறப்பட்டபழிதூற்றி யென்றுமாம். [நாமுமிரைக்கவே] - அவன் என்னுடைய ஊரவர்கவ்வை பரிஹரித்தில னாகில், நான் தன்னை நாடாக இரைக்கும்படி பண்ணுகிறேன். ஜகத்சேஷாலம்பிறக்கும்படி பண்ணுகிறேன். “ஒருத்தி ஒருவனைப்படுத்திற்றே! ஒருவன்முகங்காட்டிற்றிலன்” என் னும்படிபண்ணுகிறேன். தத்வபரமானவாக்யங்களுக்கும் உபாஸநபரமானவாக்யங்களுமெல் லாம் அறியலிறேபுகுகிறது; “ஒருவன் உளனாகில், ஆசைப்பட்டவன் இப்படிபட இருக்கு மோ, ஆனபின்பு நிரீஸ்வரங்காண் ஜகத்து” என்னும்படிபண்ணுகிறேன். அவனோடே

சொல்லுகிறானென்றபடி. ஆபரணத்தை - திருவாய்மொழியை. அன்றிக்கே, “ஆழி” என்ற - திருவாய் மொழியென்றமாம். எல்லாங்கட - உபயஸ்வரூபமும். தாமடல் - செவ்வியுடையதாம். “தாமடல்” என்கிறவிசேஷணத்துக்கு ஹாவம் - எந்தோளில் இய்யாதி. தனக்குச்செவ்வியமாலையிலையோ? என்ன - விரஹத்தாலே இய்யாதி. “மடலூர்ந்தும்” என்றதையுங்கூட்டி ஹாவம் - அதுவோ இத் யாதி. அதுவோவென்றது - ஸ்திரீத்வமோ காற்கட்டுவதென்றபடி. முதலிலே - ஸ்திரீத்வமில்லா தார் என்று அவையிப்பது. ஸ்திரீத்வமில்லாதார் - ஸ்வதந்தார். கீழே, “உலகுதோறலர்தூற்றி” என்றுசொல்லியிருக்க, மீளவும் “தேருவுதோறலர்தூற்றி” என்றதுக்கு ஹாவம் - உலகுதோறு இத் யாதி. அலர்தூற்ற - அபவாதம்சொல்ல. “தேருவுதோறலர்தூற்றி” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - க்ருஹார்ச்சனைகள் இய்யாதி. அர்ச்சாவதாரப்பாவண்யத்தைப்போக்கி நாஸ்திகரம்படிபண்ணக்கட வன் என்றபடி. அயல்நையலார் நாமடங்காப்பழிதூற்றி என்ற பாதிகம்கண்டுகொள்வது. நாப் புரளாதபடியான - சொல்லக்கூடும்படியான. “அயற்றையலார்” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - ஸரிஸாபாலாதிகள் இய்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “நாமடங்கா” என்றது - நா மீளாதே என் றபடி. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு - “நாம், அடங்கா” என்ற பதச்சேதம். அடங்கா - அடங்காதே. தங் களுக்கு - அயல்நையலாரான தங்களுக்கு. இரைக்க - யோஷிக்க. “நாமடங்கா” என்றதின் முந்தின அத்தத்வயத்துக்குச்சேர ஹாவம் - அவன்என்னுடைய இய்யாதி. அதாவது - நானும்பழிதூற்றி, நாமுமிரைக்கும்படிபண்ணுகிறேனென்றபடி. “நாமுமிரைக்க” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - தத்வபர மான இய்யாதி. தத்வபரமானவாக்யங்கள் - “நாராயணபரஃஸூஹ” இய்யாதிவாக்யங்கள். உபாஸநபரமானவாக்யங்கள் - “நிதிய்யாலிகவ்யு” இய்யாதிகள். வாச்யபூதன் இல்லாமை யாலே அழியலிறேபுகுகிறது என்றபடி. அழியும்படி எப்படி? என்ன - ஒருவன் இய்யாதி. வேதம்

கலந்த என்வார்த்தையோழிய, அடியில்லாத வேதஞ்சொன்னவார்த்தையைக் கேட்பர்
களோ? ப்ரமேயஸ்ரேஷ்டமானத்தை அழித்தேன், இனி ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமானது
தானேநில்லாதிறே. “ஆசைப்பட்டார்க்குப் பலம் இதுவானபின்பு இனி உபாஸநத்துக்குப்
பலமில்லை” என்று கைவாங்கி ஜகத்தடைய நாஸ்திகரம்படிபண்ணுகிறேன். [நாடுமிரைக்
கவே - யாமடலுரங்கும்] - நாட்டார்சொல்லும்பழிதானே யாரகமிறே. “ஊரவர்கவ்வை
எரு” என்றோளே, அதிலேயிறே வேருன்றித்தரிப்பது. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரான் தன்னை
விரைக்கொள்பொழில் †குருகூர்ச்சடகோபன்‡சொன்ன
நிரைக்கொளந்தாதி †யோராயிரத்துளிப்பத்தும்
உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாத்ருந்தம்முரேல்லாம்.

ஆ.—(இரைக்கும்.) ஓதங்கிளருகிற கடல்போலேயிருந்த திருமேனியை
யுடைய கண்ணபிரான்தன்னை விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் நிரைக்
கொளந்தாதியாயிரத்துள் இப்பத்தும் உரைக்கவல்லார்க்கு; இத்திருவாய்மொழியைச்
சொல்ல, தாங்களிருந்ததேசமே தங்களுக்குத் திருநாடென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சொல்லவல்லாரிருந்த தேசத்திலே
எம்பெருமான் தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணும் என்கிறார்.

[இரைக்கும் என்று தொடங்கி] - ஓதங்கிளருகிற கடல்போலேயிருந்த திரு
நிறத்தையுடையனாய் தண்ணளியையு முடையனான க்ருஷ்ணனை. [விரைக்கொள்பொழில்]-
தாம் வ்யவஸிதரானவாதே ‘எம்பெருமானுடையவரவு அணித்து’ என்று ஸஞ்ஜாதபரி

சொன்னத்தைவிட்டு நம்வார்த்தையைப் ப்ரமாணமாகக்கொள்ளுவார்களோ? என்ன - அவனோடே கலந்த
இத்யாதி. வாக்யங்கனையழிக்கப்போமோ? என்ன - ப்ரமேயஸ்ரேஷ்டம் இத்யாதி. அதாவது - அந்
தாங்கையான நான் இப்படி ப்ரமேயமானவஸ்துவை அழிக்கையாலே, தத்ப்ரதிபாதமான ப்ரமாணம்
அப்ரமாணமாயேவிடுமென்று கருத்து. உபாஸநபரவாக்யங்களை அழிக்கும்படி எப்படி? என்ன -
ஆசைப்பட்டார்க்கு இத்யாதி. “நாடுமிரைக்கவே” என்றதுக்கு - ஈஸ்வரவிஷயமாகப்பழிசொல்லு
வர்களைஞென்றுசொல்லி, நாயகிவிஷயமாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - நாட்டாரி இத்யாதி. “நாடுமிரைக்கவே”
என்ற அவயூரணத்துக்கு ஹாவமாதல் - நாட்டாரி இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு - “அயஸ்தையவர காம
டங்காப்பழி என்னைத்துற்றவும், நாடும் என்னையிரைக்கவும், அதவே யாரகமாக - மடலுரங்கும்” என்று
அவ்யயமுக்கே தாத்பர்யமாகக்கண்டுகொள்வது. நாட்டார்பழி யாரகமோ? என்ன - ஊரவரீ இத்யாதி.
யாமடமின்றி - தாம் ஸ்த்ரீத்வாநுபமான ஒடுக்கமின்றிக்கே என்று ஸப்தார்த்தம். ஸஜ்ஜாஸூக்யராய்
என்றபடி. “நாடுமிரையிதாஹாயபூ நித்யூபாணஸரோஹிதா” இத்யாதி. ஸங்கேஷபே.
உத்தார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தத்தையநுஸந்திக்கை அவ்யயம். (40)

† ‘குருகூரவாச்சடகோபன்’ என்று உரைக்குப்பாடம்.

‡ ‘சொன்னிரை’ என்றும் ‘அந்தாதியாயிரத்துள்’ என்றும் ஆரூபிரப்படிக்குப் பாடம்.

மளமாண திருச்சோலை. [நிரைக்கொளந்தாதி] - ஸம்ஸங்கதமான அர்த்தஸப்தங்களை யுடைத்தாகை.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அதுஸந்திக்கவல்லவர்களிருந்த தேசமே பாமபதமாமென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இரைக்கும் - அலையெறிந்திரைக்கிற, கருங்கடல் - கருங்கடல்போலே அல்கு ருத்தமான, வண்ணன் - வடிவழகையுடையனும், பிரான் - அவ்வழகை ஆஸ்ரிதர்க்கு அதுஹிப்பிக்கும் ஸ்வலாவனான, கண்ணன்தன்னை - கருஷ்ணனை, விரைக்கொள் - பரிம ளோத்தரமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகூரவர் - திருநகரியிலுள்ளார்க்கு நிர் வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, நிரை - எழுத்தும் அசையும் சீரும் திணையும் அடியும் தொடையும் பாவும் இனமும் இசையும் தாளமும் மற்றுமுள்ள ஸப்தாலங்காரமும், கொள் - உடையதாய், அந்தாதி - அந்தாதியாய், ஓர் - அத்விதியமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியினுள்ளும், இப்பத்தும் - இவை பத்தையும், உரைக்கவல்லார்க்கு - ஸப்தமாத்ரோச்சாரணம் பண்ணுமவர்களுக்கு, தம்- தாந்தாங்களிருந்த, ஊரெல்லாம் - ஊரெல்லாம், வைகுந்தம் - பாமபதமென்னலாம்படி, ஆகும் - ஆந்தாவஹமாயிருக்கும். இது - கவித்துறை.

இ.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத் திலே அவன்தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுமென்கிறார்.

[இரைக்கும்கருங்கடல்வண்ணன்] - கருஷ்ணமான கடல்போலேயிருக்கிற வடி வழகையுடையவன். மடலெடுப்பித்தவடிவழகு இருக்கிறபடி. “வாவரோநய” என்ற போது கடல் ஸயத்தாலே வெருவுண்டாப்போலே, இவன் மடலிலேதுணித்தவாதே ஸர் வாதிகன் கலங்கிப்படி யென்றுமாம், இது அந்தாழ்வான்வார்த்தை. எப்போதும் கட லின் ஸ்வலாவத்தை யுடையவன். [கண்ணபிரான்] - ஸம்ஸ்லேஷதஸையில்தாழிசின்னு பரிமாறினபடி. வடிவழகது, ஸ்வலாவமது, மடலாராதொழியப்போமோ? [விரைக் கொள் இத்யாதி] - இவர் வ்யவஸிதரானவாதே “அவன்வாவு அணித்து” என்று சோலை ஸஞ்ஜாதபரிமளமாயிற்று. [நிரைக்கொளந்தாதி] - இவர் ஆற்றாமையாலே முன்னடிதோற் றுதேயிருந்ததஸையிலே ரொல்லச்செய்தேயும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அடி யும் தொடையும் பாவும் இசையும் தாளமும் அந்தாதியும் சேரவிழுந்தபடி. ருஷி, ஸோகவேதத்தாலேசொன்னது ப்ரஹ்மாவின் ப்ராஸாதத்தாலே ஸ்லோகமானாப்போலே, ஹமவத்ப்ராஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணேபதமாயிற்று. இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல வல்லார்க்கு உத்தேஸ்யபூமி பாமபதமாகக்கடவதென்னுதல். இதுசொன்னவர்களிருந்த விடமே பாமபதமென்னுதல்; அதாகிறது-அவர்களுக்கு இவரைப்போலே மடலெடுக்க லேண்டா, அவன்தானே மடலெடுத்து இவர்களிருந்தவிடத்தே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமென்கிறது.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத்தே அவன்தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமென்கிறார்.

நிகமம் - இரைக்கும் இத்யாதி. “நிரைக்கொளந்தாதி” இத்யாதியைப்பற்ற - இத்திருவாய் மொழி இத்யாதி.

[இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன்] - அநந்தாழ்வான் பணித்தானாக நஞ்சயர் வந்து பட்டருக்கு, “வாவரமாய” (சாபமானய) என்றபோது கடல் கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்தாற்போலேயாயிற்று, இவள் ‘மடலூர்வன்’ என்ற துணியைக்கேட்டு அவன்தன் ஸர்வாதிகத்வம் கலங்கினைபடி” என்று அருளிச்செய்தார். வண்ணனென்றவிது - ஸ்வலாவபரமானபோதைக்காகிறது. [கடல்வண்ணன்] - மடலூர்ந்தாகிலும் பெறவேண் மேம்படியான வடிவழகைச்சொல்லுகிறது. ஓதங்கிளர்ந்தகடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [கண்ணபிரான்தன்னை] - அவ்வடிவை, அவதரித்து எனக்கு உப கரித்த க்ருஷ்ணனை, வடிவழகிது, ஸ்வலாவமிது. [விரைக்கொள்பொழில்] - இவர் கையும் மடலுமாய்ப்புறப்பட்டலாறே, ஊர் ஸஞ்ஜாதபரிமளமானபடி, “அவன்வரவணித்து” என்று. [நிரைக்கொளந்தாதி] - இவர் முன்னடிதோற்றுதே மடலூரச்செய்தேயும், ப்ரபந்தமானது. எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அடியும் தோடையும் பாவும் இசையும் தாளமும் அந்தாதி யும் சேரலிழந்தபடி. “சொகஸுஸாகஸவரமத” (சொகஸஸுஸாகத்வமாகத) என்று சொகவேத்தாலே சொல்லச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மாவின்ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷ ணைபேதமானாற்போலே; இவர்முன்னடிதோற்றுதபடிகலங்கிச்சொல்லச்செய்தேயும், லக்ஷத் ப்ரஸாதமடியாகப்பிறந்த ப்ரபந்தமாகையாலே லக்ஷணங்கள் சேரலிழத் தட்டில்லையிறே. [உரைக்கவல்லார்க்கு] - மடலேடுக்கவேண்டா, இப்பாகரமாத்ரத்தைச் சொல்லவமையும். [வைகுந்தமாகுந் தம்மூரெல்லாம்] - அவர்களுக்கு உத்தேஸ்யபூமி பரமபதமாம். அன்றிக்கே, இவர்களுக்கு நாடறியமடலேடுத்துக்கொண்டு புறப்படவேண்டாதே, இவர்களிருந்தவிடங் களிலே அவன் தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணுகையாலே, அவர்களிருந்த

வண்ணம் - ஸ்வலாவமாதல், வடிவாதல். கீழே “நாமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்றவந்தரம், “இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன்” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - அநந்தாழ் வான் இத்யாதி. அநந்தாழ்வான்நிர்வாஹத்திலே, வண்ணம் - ஸ்வலாவம். “கண்ணபிரான்” என் றது - கூலிதமானகடல்போலே கலங்கினஸ்வபாவத்தையுடையவனாய்வந்து கண்ணுக்குவிஷயமான உபகாரகனென்றபடி. வந்து - திருநாராயணபுரத்திலினின்றுவந்து. ஆகிறது - அநந்தாழ்வான் நிர் வாஹமென்றபடி. “இரைக்கும்” என்றது - லக்ஷணயா, கூலிதமென்றபடி. பட்டர்நிர்வாஹம் - மடலூர்ந்தாகிலும் இத்யாதி. வண்ணம் - வடிவு. இப்போது “இரைக்கும்” என்ற விஸேஷணத் துக்கு லாவம் - ஓதங்கிளர்ந்த இத்யாதி. ஓதம் - திரை. இந்தப்பகுத்தில், “இரைக்கும்” இத்யா திக்கு - வடிவழகிது, ஆஸ்ரதஸவ்யதாஸ்வபாவமிது, எவ்வனே நான் மடலூராதொழிவதென்றபடி. “இரைக்கும்கருங்கடல்வண்ணன்” என்று - “மாசறுசோதி” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “கண் ணபிரான்” என்று - “ஆசறுசேலனை” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன பதத்வயார்த்தநிகம ம்-வடிவழகு இத்யாதி. ஸ்வபாவமிது என்றவந்தரம், மடலூராதொழியப்போமோ என்றகட்டி நிர்வஹிப்பது. நிர்வாஹகாரண இவர் கோவுபடாநிற்க, ஊரில் ஸம்ருத்திக்கு அடியேதென்ன - இவர் இத்யாதி. நிரைக்கொள் - லக்ஷணஸம்ருத்தியையுடைத்தான. நிரையென்று - ஒழுக்காய், லக்ஷ ணஸ்ரஹமென்றபடி. முன்னடிதோற்றுதே மடலூரச்செய்தே சொன்னது லக்ஷணைபேதமாகக் கூடுமோ? என்ன - சொகஸுஸாகஸவம் இத்யாதி. “ஸாகஸுஸாகஸவரமத” கூலிபூயபூய வாதெழியுதொலிவழிபூணா. வெளநுவூரஹரணாஹுய சொகஸுஸாகஸவரமத: || ௪௦ ||” ஐதி ஸாலகாணு ஐதீயெழுந்தின அர்த்தத்துக்கு, “உரைக்கவல்லாரான - எல்லார்தமக்கும் - ஊர்-வைகுந்தமாகும்” என்று ஸப்தநிர்வாஹமாதல்; ஊர் - உத்தேஸ்யபூமி. “வைகுந்தம் - எல்லாம் - தம்மூர்-ஆகும்” என்று ஸப்தநிர்வாஹமாதல். தவியார்த்தத்துக்கு, “நா

விடந்தான் பரமபதமாம். அவன்ஸந்தியுள்ளிடம் ஸ்ரீவைகுண்டமாகக் குறையிலே யிறே. இப்பாசுரமாத்ரத்துக்கு இதுகூடோமோ? என்னவொண்ணாது; இதில்சொல்லுகிற லகவத்துணங்களைப் பார்த்தால், “இந்த உக்திதானும் மிகை” என்னலாம்படியிருக்கும்; இதுகூடாதாகில், பரிபூர்ணஸமாஸ்ரயணத்துக்கும் பலமில்லையாம்; இங்ஙனன்றாகில் புரு ஷோத்தமன் இதரஸஜாதீயனானானே.

(கக)

மூரெல்லாம் - வைகுந்தமாகும்” என்று ஸந்தார்த்தநிர்வாஹம். இவர்களிருந்தவிடத்தை வைகுந்த மாகச் சொல்லலாமோ? என்ன-அவன்ஸந்தி இதுயாதி. மடலெடுக்கவேண்டும்படி தூர்லபமான பலம் இப்பாசுரமாத்ரத்தால் பெறலாமோ? என்ன-இப்பாகும் இதுயாதி. “ஸஸுரோ தூரவிவாதிநஃ” என்கையாலே, பலமுண்டென்றபடி. பகவத்குணங்களாவன - “ஆசுரஸேனை”, “வாகுதேவன்” இதுயாதிகளிற்சொல்லுகிற குணங்கள். இது கூடாதாகில் - பகவத்குணாதிக்யத்தாலே பலமித்தி கூடாதாகில். பரிபூர்ணஸமாஸ்ரயணமாவது - பரமபக்தியுத்தராய் ஆஸ்ரயிக்கை. பலமில்லையாமென் றது - பலகெனவந்தைப்பார்த்தால் பரிபூர்ணஸமாஸ்ரயணமும் அத்யந்தவிஸத்ருஸமாகையாலே, அதுக்கும் பலமில்லையென்றபடி. “அவந்தான் இவ்வளவை வ்யாஜமாக்கி மஹாபலத்தைக்கொடுத் தும்” என்று சொல்லலாமோ? என்ன - இங்ஙன இதுயாதி. க்ரமேணாவயி (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—வருவபுரநுஸம்ஹிதரிநொஹரஸள ரிதிருதெயு ஸுமெஸுஷவொஹமபுஷயஸுஷுரஹவின: । வாமெஸயதரிவி கதபுரி யெஷுஷுரஹ தாயபுஷுரஹவரிமுஷுரிநிஷுதீயெ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி: — “ஜெராதிரவாஜக தாதரலிஜநயநாநிஷுலியஸகதாநெவளவஸ்யாரிஷகாவிதஸரஸதயொதய வுஷுஸளவமுயொமாசி । ரகூயாஸலாயாநா துமதநுதயா ஸொவகாரா ஸவதாஸலாநா ஸுரோகிரிதூ ஜநயகிமவாநித்யவாஜீஹாரி:॥

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

மாசறுசோதிகண்ணன்வந்துகலவாமையால்
ஆசைமிருந்துபழிக்கஞ்சாமல் ஏசறவே
மண்ணில்மடலுரமாதொருமித்தான்
உள்ளடுங்கத்தான்பிறந்தவூர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ.—(ஊரேல்லாந்துஞ்சி.) இப்படி மடலூருகையிலே அத்யவஸித்திருந்த பிராட்டி மடலூரக்ஷமையல்லாதபடி அத்யந்தம் அவஸந்நையாய்;

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்பிராட்டி தன்தெளர்வல்யத்தாலே மடலூரவும் மாட்டாதிருக்கச்செய்தே, அதுக்குமேலே ராத்ரியும்வந்து சராசரங்களடைய உறங்கி பந்துக்களெல்லாம் இவளார்த்திபொறுக்கமாட்டாதே பாவஸாராய் நித்ரிக்கிற தஸையிலே தனிப்பட்டுக் கலங்கி; அநேககல்பமாய் மஹாந்தகாரமாய்த் தனக்குப் பிழைக்கைக்கு அவகாசம் தாராதிருந்துள்ள ராத்ரியையும், தன்வ்யஸநத்துக்கு ஹேதுவான கொடிய கர்மத்தையும், ஏவம்விதமான தஸைகளிலே உதவக்கடவனான புருஷோத்தமனையும், அவனுடைய தாக்ஷிண்யாதி குணங்களையும், இவற்றையெல்லாம் பலகாலும் சொல்லி; இத்தஸையில் தன்னை 'ஐயோ!' என்று க்ருபைபண்ணியாதல், 'இதுயுக்தமன்று' என்று பொடிந்தாதல் முகங்காட்டுவா மொருவரையும் பெறுதே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் மிகவும் ப்ரலாபித்து முடியப்புகிறவன்; ஜகத்ரக்ஷாசிர்தாத்மிகையான யோகசித்ரை யைப் பண்ணியிருக்கிறவன் நான் இப்படி அவஸந்நையாக என்னை உபேக்ஷியானென்று யறிக்கிறான்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய அதுபவாலிநிலேபாத்தாலே ஸத்வராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலேயாகிலும் அவனைப் பெறுவதாக உத்யோகித்த இவர், அதுவவயோக்யமானகாலம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச் செய்தேயும் அவன் அஸந்நிஹிதனாயிருக்கையாலே அத்யந்தஆர்த்தராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி க்ஷமரல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நராய், விளம்பக்ஷமரல்லாமையாலே, இவ்வவஸ்தையிலே அவன் முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான; அகிலஜகத்ரக்ஷணார்த்தப்ரவ்ருத்தியையும், ஆஹிநுப்யப்ரகாஸகமான வ்யதையையும், அநிஷ்டநிராஸகதவதையையும், அஷ்ட ஸாபத்தாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோபாதி யாலுண்டான அத்யந்தடிப்தியையும், உபகாரகவிக்காஹயோகத்தையும், ஸத்திரபரிகரணவதையையும், ஆகாங்க்ஷாஜகமான அஸாதாரணசிஹ்நத்தையும், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஆயுதமெடுத்துக் காரியங்கொள்ளு மாகாரத்தையும், அதிஸாயித ஐஸ்வர்யத்தையும், அந்ந்யார்ஹமாக்கும் அபநாநவிஸேஷதையையும் அதுஸந்தித்து; "ஏவம்வித ஸ்வபாவனா ஈஸ்வரன் இவ்வவஸ்தையில்வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து ரக்ஷிக்கிறிலன், முடிகைக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி பாரதீகமான இவ்வாத்மாவை ரக்ஷிக்கும்விரகென்!" என்று, காலவிளம்பம்பொருமல் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டப்ரகாரத்தை; அஹிமதநாயகனான ஈஸ்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு நெடுமைக்கிரங்கிக்கப்பிட்ட நாயகிபாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், "நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்" என்று பெரிய த்வரையிதே கீழ்ச்சென்றது; மட்டுலெடுக்கைதான் அவனைப்பெறுகையோ பாதி தேட்டமாப்படி உலஹாதிபிறந்து, இவ்வளவிலே ராத்ரிவந்து கைக்கொண்டு, அதுதான் ஸந்த்யாமாத்ரமன்றிக்கே மத்யராத்ரியாய், சராசரங்களடைய உறங்கி, ஹிதம் சொல்லும் பந்துக்களும் இவளார்த்திபொறுக்கமாட்டாமை பாவஸாராய்விழுந்து, உசாத் துணையுமின்றிக்கே தனிப்பட்டு; வ்யஸநத்துக்கடியான தன்னுடைய பாபத்தையும், இஸ்

மையத்திலும் முடியவொண்ணாதபாரதந்தர்யத்தையும் அதுஸந்தித்து; “விஷயஸ்யுத-
தாநஹிசெவிகஸிவஸஸ்யவாவெஸுதிராக்ஷஸஸ்ய” என்று - இத்தனைவிஷந்தரு
வாராயுங் காண்கிறிலேன், விஷம்போலேநின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே
முடியும்படி ஒருஸந்தரந்தருவாராயுங் காண்கிறிலேன், அவரைப்பிரித்து உயிர்க்கொலை
யாக்கும் ராவணந்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்கும் பரிகரத்தைத்தருவார் சிஸதார்மிகரைக்
கிடைக்குமேவென்னும்தசையாய்; ப்ரளயாபத்தசையிலே யுதவும் புருஷோத்தமனு
டைய குணங்களை யதுஸந்தித்து, “அவையும் எனக்கு கார்யமாகாதொழிவதே!” என்று
வேண்யுத்தர்யநத்திலே பொருப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே முடிவுதேட்டமானதசை
யிலே, ஈஸ்வரன் “ஐமத்ரக்ஷணூர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே யோகநித்சாபண்ணு
நின்றோம்” என்று தன்னுடைய ரக்ஷணூர்த்தோகத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, நம்முடைய ரக்ஷ
ணத்திலே உத்யுக்தனானபின்பு இனியொருதட்டில்லையென்று அவன்குணஜ்ஞாதத்தாலே
யரித்துத்தலைக்கட்டுகிறது.

ரு. — “நாமீரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்று - பெரியதோடு த்வராரஸ
மாயிறே கீழ்ச்சென்றது, மடலூரப்பெறுகைதான் அவனைப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாம்
படி ஸ்லஹாநிபிக்கது; இனித்தான், மடலூரும்போது அலிமதவிஷயத்தைப்படத்திலேஎழுத
வேணுமே, அதுக்குஅவகாசமில்லாதபடி “ஆழிகோண்டன்றிரவிமறைப்ப” என்கிறபடியே
ஆதித்யனை மறைத்தானாதல், தைவயோகத்தால் அஸ்தமித்ததாதல் செய்து ராத்ரியாய், அது
தான் ஸந்த்யாமாத்ரமன்றிக்கே சராசரங்களடங்கும்படி மத்யராத்ரமாய்; பழிசொல்லுவா
ரோடு, அங்குலராய் ஹிதஞ்சொல்லி விலக்குவாரோடு வாசியற எல்லாருமோக்க உறங்குகை
யாலே ஒருவசாத்துணையுமின்றிக்கே, இவ்வளவிலே, ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே யுதவும்
ஸ்வஹாவனுமாய் ஸர்வரக்ஷகனான புருஷோத்தமனுடையகுணங்களை அநுஸந்திக்க, அவை
தான் பிரிவிலே அநுஸந்திக்கையாலே மிகவும் ஆற்றுமைக்கு உறப்பாய், * வேண்யுத்தர்ய

ஊரெல்லாம்துஞ்சி ப்ரவேஸே, வர்த்திஷ்யமாணத்தோடே ஸங்கதிக்காக வருத்தநீர்த்தகம் -
நாமீரைக்கவே இத்யாதி. கீழ்ச்சென்றது என்றவநந்தாம், ‘இப்படி த்வரையதிரயித்தால் பின்னை’
மடலூராதொழிவானென்? என்னில்’ என்று வாக்யத்தைக்கூட்டி நிர்வஹிப்பது. மடலூராதொழிந்த
துக்கு ஹேதவந்தாம் இயத்தான் இத்யாதி. ஆழிகோண்டு இத்யாதி - அரசர்கள் காத்துக்கொண்டு
நின்றவன்று, திருவாய்மொழியைக்கொண்டு ஆதித்யனைமறைக்க இத்யர்த்தம். † பெரியாழ்வார்திருமொழி,
நாலாம்பத்து, முதல்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு, “நாழிகைகூறிட்டு” இத்யாதி. ஆதித்யனைமறைத்தா
னாதல் - “இவன்மடலெடுத்தால் தனக்குஅவத்யமாம்” என்னுமத்தாலே ஆதித்யனைமறைத்தானாதல்.
* மாசுறுசோதிப்ரவேஸத்திலே “அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப்பார்க்கிறார்” என்கை
யாலும், * யானேய்நோக்குப்ரவேஸத்திலே “அவனுக்குஅவத்யமென்று மடலெடுக்கைதவிர்ந்தான்”
என்று அருளிச்செய்கையாலும் - மடலெடாமைக்குஅவையும் ஹேதுவாகக்கண்டுக்கொள்வது. “நன்
னிருனாய்” என்றத்தைப்பற்ற - மத்யராந்ரமாய் என்றது. இருளென்று - ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்
ரியைச்சொல்லுகிறது; விடிவாவது - பகவதஸ்ம்ஸ்லேஷலாலும். “மத்யராந்ரமாய்” என்றதுக்கு
விவக்ஷிதம் - பழிசொல்லுவாரோடு இத்யாதி. “ஊரெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - பழிசொல்லுவா
ரோடு என்றது. “அன்னையருந்தோழியரும்” என்றத்தைப்பற்ற - அநுக்லராய்ஹிதஞ்சொல்லி
இத்யாதி. “பாரெல்லாமுண்ட” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இத்யாதி.
“மண்ணளந்த” இத்யாதியைப்பற்ற - ஸர்வரக்ஷகனான இத்யாதி. துணங்களையதுஸந்திக்க -
“குணம்பாடி - ஆலிகாத்திருப்பேனே” என்கிறபடியே குணங்களையதுஸந்திக்க என்றபடி. வேண்

நாதிகளிலே யொருப்பட்டாரோபாதி முடிந்து பிழைக்கவேண்மேளவாய், அதுதன்னைப் பெறுகை மடலாரப்பெறுகையோபாதி தேட்டமாய்; † (விட்டது) “விஷஸ்யதாதா” (விஷஸ்யதாதா) - இத்தனை நற்சரக்குத்தரும் உதாரரை இவ்வூரில் கிடைக்குமோ? “செ” (மே) - உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பலிக்குமோ? “ஸஸ்யஸ்யவா” (ஸஸ்த்ரஸ்யவா) - விஷம்போலே சிறிதுபோதுரின்று கொல்லுமதன்றியே கடுகமுடிக்கும் ஸஸ்த்ரத்தைத் தான் தருவாருண்டோ? “வெஸ்யநிராக்ஷஸஸ்ய” (வேஸ்மநிராக்ஷஸஸ்ய) - பிரித்து வைத்து உயிர்க்கோலையாக நலிகிறவனுடைய ஊரிலே, நற்கோலைக்குப் பரிசுரமானத்தைத் தான் தருவாருண்டோ? இப்படி முடிக்கை தேட்டமாய்ப்படியிருக்கிறவளவிலே, “நாம் ஸர்வ ரக்ஷகராகையாலே எல்லாநுடையரக்ஷணத்துக்குமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து சாய்ந் தோம், உம்முடையரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தராயிருந்தோம், க்ரமப்ராப்திபற்றாமைப் பதறுகிற வித்தனை” என்கிறவித்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அவன் ஸர்வரக்ஷகனாகில், நம்முடையரக்ஷணத் திலே உத்யுக்தனாகில், க்ரமப்ராப்திபற்றாமல் பதறுகிறோமெனத்தனை, நம்மோபாதியாலுள்ள ரக்ஷணம் நமக்குஸித்தியாதோவென்று அவன்குணஞ்ஞாநத்தாலேயுரித்தாராய்ச்செல்லுகிறது. ‡ (கீழ் - தம்முடைய அநுபவவாழ்வினாலேவந்தாலே ஸத்வராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபநுபமான ப்ரவ்ருத்தியிலேயாகிலும் அவனைப்பெறுவதாக உத்யோகித்த இவர், அநுபவயோக்யமான காலம் ஸந்நிவ்ரிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவன் அஸந்நிவ்ரிதனாகையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்த ராய் ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்ஷமரல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நராய், விளம்பாக்கிமராகையாலே, இவ்வவஸ்க்ஷையிலே அவன்வந்து ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான குணங்களை ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்ட பாகாரத்தை, அநாமகநாயகனை ஸர்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு நேரேமக்கிரங்கிக் கூப்பிட்ட நாயகிபாகாரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.)

ப்ர:—(ஊரெல்லாந்தான் ப்ரவேசம்) ஸுந்நரகாணெ, கஷ்டாலிம்ஸஸ மெய், “ஸாஜீவிதம் க்ஷிபுரமொத்தஜெயம் விஷெணஸாஸெண ஸரிதநவாவி! விஷ ஸ்யதாதா நவிரெஷிக்ஷரிஷஸஸ்ய வாவெஸுநிராக்ஷஸஸ்ய” உதீவஜெவீவமையா விவஸ்ய லீதாயுவெண்குடியுநம் மூலகீகாஉஜ்யுவெண்குடியுநம் ஸீவரீகமொத்ரிஷ்யாரி பரிஷ்யாரிமொ|| சொகாண்குவெ ஸாவமையாவிலிஷ்யஸவ்யாதநாராசி சிநுஸுரகீ || புவெவசாநா வரிஸுஷவகாநமொதரி வுஷிதரீஸஸாடி”

யுக்கியநாகி இது - ஆகிஸப்பேச - விஷபக்ஷணம். “மாயுர்வகையறியேன்” என்றத்தைப்பற்ற - அதுதன்னைப்பெறுகை இதயாதி. அதுதன்னை - முடிக்கைதன்னை. “வேண்டியத்தையுநாதிகளிலே யொருப்பட்டாரோபாதி” என்னைக்கு. அப்படிபிரட்டி முடியத்தேடினோ? என்ன - விஷஸ்ய டாதா இதயாதி. “ஸாஜீவிதம் க்ஷிபுரமொத்தஜெயம் விஷெணஸாஸெண ஸரிதந வாவி! விஷஸ்யதாதாநவிரெஷிக்ஷரிஷஸஸ்யவாவெஸுநிராக்ஷஸஸ்ய” உதீ ஸு ந்நரகாணெகஷ்டாலிம்ஸஸமெய், உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பலிக்குமோ என்றது - உதாவண்டாகிலும் பாபியான எனக்குத் தாரார் என்னுதல், எனக்குப்பலியாது என்னுதல். “மட லாரப்பெறுகையோபாதி தேட்டமாய்” என்றவாச்யத்தோடே - இப்படிமுடிக்கை தேட்டமாய்ப்படியிருக் கிய இதயாதிவாச்யத்துக்கு ஸங்கதி. “யோகுசெய்தபெருமானை” என்றத்தைப்பற்ற - நாம்ஸர்வரக்ஷ கராகையாலே இதயாதி. நம்மோபாதியாலுள்ள என்றவிடத்திலே, ஒபாதியென்ற - அம்ஸம். நம்முடைய அம்ஸத்துக்குண்டான ரக்ஷணமென்றபடி.

† குண்டலித அக்ஷரங்கள் வ்யாக்யானோத்தாந்வய விருத்தம். ‡ குண்டலித க்ரந்தம் க்வாஸித்தம்.

முதற்பாட்டு.

ஊரெல்லாந்துஞ்சி உலகெல்லாந்நள்ளிருளாய்
நீரெல்லாந்தேறி ஓர்நீளிரவாய்நீண்டதால்
பாரெல்லாமுண்ட நம்பாம்பணையான்வாரானால்
ஆரெல்லேவல்வினையேன் ஆவிகாப்பாரினியே.

ஆ.—ஸர்வஜந்துக்களும் ப்ரஸுப்தமாய் ஸர்வலோகமும் அந்யகாரபரிபூரித
மாம்படி ஒருநீளிரவுவந்து என்கும்முடிசிற்தில்லை. இந்ததசையில் அந்தப்பரமகாருணிக
னான பாரம்பணையான் வாராதொழிந்தான், இனிதான் என்கனே யுரிக்கும்படிமென்கிறான்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ராத்ரியாகிற இம்மஹாபத்தும் செல்லாதற்க, ஆபத்
ஸகனான எம்பெருமான் வருகிறிலன். இனி எனக்கு ரக்ஷகராவாருண்டே? என்கிறான்.

[ஊரெல்லாம் என்று தொடங்கி] - ஊரெல்லாம் உறக்குகையாலே சிலருடன்
போதுபோக்கப்பெறுமையாலும் லோகமெல்லாம் மஹாந்யகாரமாகையாலே ஒன்றைக்
கண்டு காலகேசபம் பண்ணப்பெறுமையாலும் ஜலதத்வமும் ஒலிபடங்கி ஸ்ராவணேந்த்
ரியத்துக்கு விஷயமில்லாமையாலும் ஹ்ருதயம் தனிமைப்பட்டு ஆற்றாமை மிகுகையால்
பண்டுபோலே நீளிரவாகாதே, எல்லாராத்ரிகளும் ஒரு நெடியராத்ரியாய் அதுக்கு ஓர்
அவஸரம் காணப்பெறுகிறதில்லை. எல்லார்க்கும் ஆபத்ஸகனாய் ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்ரீலக்ஷ
ஸ்வலயனானவன் இத்தஸையில் வந்து தோற்றுகிறிலன். [ஆர்எல்லே என்றுதொடங்கி]-
ஏவம்விதனானவனும்கூட வாராதொழிகைக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்று
டைய ப்ராணனை. எல்லே என்று - தோழியுடைய ஸந்திதியிலே அவனைச்சொல்லும்
சொல்லைச் சொல்லுகிறான். நம் என்றும், எம்என்றும் பலபாட்டிற்கொல்லுகிறது -
ஸம்ஸரலக்ஷதஸையில் அவன் தனக்குக் கைவந்தபடியை நினைத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், ஜகத்தெல்லாம் இருளாம்படி ஏகராத்ரியாய் நீண்டது,
ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன்வந்து ரக்ஷிக்கிறிலன், இனி இவ்வாத்மாவை ரக்ஷிப்பாரா
ரென்கிறான்.

(பழிசொல்லும் அயலாரோடு, ஹிதஞ்சொல்லும் தாய்மாரோடு, ஸமதுக்கை
ளாய் உசாத்துணையான தோழிமாரோடு வாகியற, ஒருமுகத்தில்தரியாதபடி), ஊர் -
ஊராக, எல்லாம் - எல்லாரும், துஞ்சி - உறங்கி, (புறம்பே ஒருபதார்த்ததர்ஸாததாலே
யரியாதபடி), உலகெல்லாம் - லோகமடைய, நள் - செறிந்த, இருளாய் - இருளாய்,
நீர் - நீரென்றுபேர்பெற்றவை, எல்லாம் - எல்லாம், தேறி - (ஜலசரஸத்த்வங்களினுடைய
தோலாஹலமில்லாமையாலே) அணையடங்கித்தெளிந்து, (ஒருஸப்தஸ்ராவணமில்லாதபடி
யாய்), ஓர் - அஹோராத்திரபாகமற்று ஏகாகாரமாய், நீள் - வளர்ந்த, இரவாய் - ராத்ரியே
யாய், நீண்டது - ஓரவதிகாணவொண்ணாதபடி நீண்டுகிட்டது; (இவ்வளவில்), பார் -
ப்ரளயாபத்ததைபாஸபூமியை, எல்லாம் - எல்லாம், உண்ட - வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்த
வனாய், பாம்பு - ஸேஷபூதனான திருவநந்தாழ்வானை, அணையான் - படுக்கையாகக்
கொண்டு வடிவுகொடுத்துரக்ஷிக்கையாலே, நம் - நமக்குத் தஞ்சமானவன், வாரான் -
வந்துமுகங்காட்டி ரக்ஷிக்கிறிலன், எல்லே - என்னே! இனி - ரக்ஷகன் உதவாத

பின்பு, வல் - (அதுவவநிநாயமல்லாத) வலிய, வினையென் - பாபத்தையுடையேனான் என்னுடைய, ஆவி - ஆத்மாவை, காப்பார் - ரக்ஷிப்பார், ஆர் - ஆர்? உதங்குகிற ஊரார் காக்கவோ, ஓரிருள்விழுங்கின லோகங்காக்கவோ, ஐடமானஜலதத்வம்காக்கவோ, ஸாதகமான தீர்க்கராத்ரிகாக்கவோ என்றுகருத்து. எல்லே - என்னையென்று விஷாதஸூசகம்.

இ. - முதற்பாட்டில், ப்ரளயாபத்ஸகனானவன், என்னை விரகப்ரளயங்கொள்ள, வந்து உதவிற்றிலன்; இனி ஸத்தையை நோக்குவாரார்? என்கிறான்.

[ஊரெல்லாம் துஞ்சி] - சிலருடன் போதுபோக்கவொண்ணாதபடி ஊராகவுறங்கிற்று. உணர்ந்திருப்பார்களும் உதங்குவார்களிலுமன்றிக்கே, இருந்ததேகுடியாக வுறங்கிற்று. இவள்பிறந்த ஊராகையாலே இவள்தஸையை யதுஸந்தித்து ஸோகத்தாலே சோர்ந்து இடந்தபடி. நாபாஸத்திநன்றுபோலே ஒன்றிரண்டுபோகிலும் உணர்ந்திருக்கப் பெற்றதோ? பழிசொல்லுவாருமின்றிக்கே ஹிதஞ்சொல்லுவாருமின்றிக்கே உசாத்துணையுமின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. புறம்புபோய் ஒன்றைக்கண்டு யரித்தாலோ? என்னில், - [உலகெல்லாநள்ளிருளாய்] - ப்ரளயங்கோத்தாற்போலே, பதார்த்தங்களடைய இருள்மறைத்தது. நள்ளிருள் - செறிந்த இருளென்னுதல், நடுஇருளென்னுதல், ஸகல பதார்த்தங்களும் ஒடுங்கினால் ராத்ரிக்கு அஸாதாரணமான ஒலியென்னுதல். பதார்த்த ஸ்ராவம்பண்ணியும் ஸ்ரிக்ஷ்வொண்ணாதபடியாயிற்றென்கை. [நீரெல்லாதேறி] - ஜலசாஸ்த்வங்களும் த்வதியடங்கி, ஸ்ராவணேந்த்ரியத்துக்கு முதலிலே விஷயமில்லையென்கை. ஆக, மூன்றுபதத்தாலும் வாகிந்த்ரியத்துக்கும் சக்ஷஸ்ஸுக்கும் ஸ்ராவணத்துக்கும் விஷயமில்லையென்கை. பகலில்வந்தால் இந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே பாசிபாய்ந்து ஆற்றாமைமட்டஞ்செய்யும், அங்ஙனுமொன்றின்றிக்கே ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் பிரிந்தவிஷயமொன்றுமேயாய் ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்குமிதே. [ஒர்நீளிரவாய் நீண்டதால்] - பகல்விரலின இரலின்றிக்கே இரவேயாகை. மதுஷ்யராத்ரியிற்காட்டில் தேவர்களுடையராத்ரி நீண்டிருக்குமிதே, அதுக்கும் ஓரவதியுண்டு, அங்ஙனும் ஓரவதி காண்கிறிலோம். [பாரெல்லாமுண்ட] - ப்ரளயாபத்தில் தரப்பாராதே எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவன். ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்தவாபத்துப் போருமாயிற்று இவளுக்குவந்தது, ப்ரளயங்கொள்ளப்புக்க ஜகத்து மடலெடுக்கப்புகமாட்டாமையன்றே ரக்ஷித்தது, தந்தாமால் பரிஹரிக்கவொண்ணாத ஆபத்துக்களில் உதவுமவனன்றே? அன்று ஒருவர் அர்த்தியா திருக்க ரக்ஷித்தான், இன்று இரந்ததே குற்றம். [நம்பாப்பணையான்] - "உடம்பிலேயகைய வேணும்" என்பார்க்கு உடம்புகொடுக்குமவன். ஸம்ஸாரிகளுக்குச் செய்யுமதும் பெற்றிலேன், அந்நப்ப்ரயோஜநர்க்குச் செய்யுமதும் பெற்றிலேன். ஸாமான்யரக்ஷணமு மில்லையாயிற்று, விஸேஷணரக்ஷணமு மில்லையாயிற்று. [நம்] - ஸம்ஸ்ரலேஷதஸையில் கையாளாய்த் தாழ்சின்று பரிமாறினபடி. அத்தாலே, கூப்பிடுகைக்குவேண்டுவது பண்ணிப்போனானித்தனை. [வாராணஸ்] - வருகிறிலன். வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டா, உடம்பிலே யகையக்க வேண்டா, வந்து முகங்காட்டவமையும். 'ஐஷ்ட வனவஹி நஸூராகஸிவநெஷ்யதி ராவயஃ | தஸிஷ்டவபூஷ்யஸூராகஸ்ய ஸஸிஷ்டவஹிவஹாஸூரஃ ||'. [ஆவிகாப்பார் - ஆர்] - ப்ரளயத்தின்கையிலேயகப்பட்டாரைப்போலே இந்தராத்ரியின்கையிலே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான் ப்ரணரக்ஷணம்பண்ணவோ? "எம்மில்முன்னவனுக்கு மாய்வராலோ" என்று எனக்குமுன்னே தளருகிற தோழிகாக்கவோ? ஹிதம்சொல்லுகிற தாயார் காக்கவோ?

பழிசொல்லுகிற ஊரார் காக்கவோ? [எல்லே] - என்னை. ஆர்ச்சுயத்திலேயாதல் ; தோழிணந்தி யின்றிக்கேயிருக்க, வாணையாலே அவளை ஸம்போதிக்கிறாளாதல். [வல்விணையேன்] - ஆபதஸகநாய் ஆர்ரிதஸ்ம்ஸ்லேஷஸ்வஹானவன் உதவாதபடியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். [வல்விணையேனாவி] - விரஹத்துக்குச் சினை யாத ஆவி. பிரிவேறேறுதவாக நூறேபிராயமென்னும் ஆவி. [இனி-ஆர்] - ஆபத்துக் களிலே உதவிப்போருமவன் உதவாதபின்பு, ஸ்ராயகர் என்னைகாக்கவோ?

நாடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரளயாபத்திலே வந்து உதவினவன் என்னை விரஹ ப்ரளயங்கோக்க வந்து உதவாதபின்பு, இனி நான்ஜீவிக் கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று தன்ஜீவநத்திலே நசையறுகிறான்.

[ஊரெல்லாந்துஞ்சி] - ஊரவர்கஸ்வை யாகமாக மடலூரலிருந்தோம், ஆர்பழி யாகமாக நாம் மடலூருவது. சிலர் உறங்கச் சிலர் உணர்ந்திருக்கையன்றிக்கே, எல்லாருமொக்க உறங்கிற்று. திருவடிசெல்லுகிறகூணத்திலே ராகுகுளிகளடைய உறங்கி னாற்போலே, பழிசொல்லுவாரடங்க உறங்கிற்றாயிற்று. அன்றிக்கே, இவள்பிறந்தவூராகையாலே இவள்தசையைக்கண்டு போகித்து, கோரைசாய்ந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க உறங்கினபடியைச்சொல்லிற்றகவுமாம். நாற்பாசத்தினன்றானால் ஒரு ஸ்ரீஜாம்பவான்மஹா ராஜர், திருவடிதோடக்கமானுர்தானுணர்ந்திருந்தமையுண்டிறே; இங்கு அங்ஙனுமொருவர் இல்லையாயிற்று. ஆக, பழிசொல்லுவாரோடு ஹிதஞ்சொல்லுவாரோடு உசாத்துணையாவா ரோடுவாசியற, எல்லாருமொக்க உறங்கிற்றென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - பழி சொல்லியலைப்பாருங்கூட இல்லாதபடி எல்லாருங்கூட உறங்குகையாலே, சிலருடன் உசாவிக்காலசேஷபம்பண்ணவொண்ணாதபடியான தசைபிறந்தபடி சொல்லுகிறது. ஊரெல் லாம் உறங்கிற்றுகில், புறம்பே லோகத்திலேபோயாகிலும் உசாத்துணையாவாருண்டாகில் பார்த்தாலோ? என்ன,—[உலகெல்லாம்நள்ளிருளாய்] - ப்ரளயங்கோத்தாற்போலே லோக மடைய இருளேயாயிற்று. நள்ளென்று - நவோதல், சேறிவாதல். நவோன இருளென்னு தல், சேறிவான இருளென்னுதல். அன்றிக்கே, எல்லாப்பதார்த்தங்களினுடையவும் ஒலி யடங்கினால் ராத்ரிதனக்கென்னவே யொருத்வநியுண்டு, அதைதச்சொல்லுகிறதாதல். ஆக, சகசுர்விஷயமாவதொன்று மில்லாதபடியாயிற்றென்கை. [ஊரெல்லாந்தேறி] - ஜலசர ஸத்வங்களடைய ஆழலிழிந்து, அங்குள்ளத்வநியும் அடங்கிற்று. ஊரெல்லாந்துஞ்சி

முதற்பாட்டு.—ஊரெல்லாம் இத்யாதி. “ஊரெல்லாம்” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து - ப்ர ளயாபத்திலே இத்யாதி.

ஊரெல்லாந்துஞ்சினால் தனக்குவந்ததேதென்ன - ஊரவர் இத்யாதி. “எல்லாம்” என்ற துக்கு அர்த்தம் - சிலருறங்க இத்யாதி. ப்ரதிகூலரடைய உறங்கினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - திருவடி இத்யாதி. அன்றிக்கே, “ஊரெல்லாம்” என்ற - தாய்மார் தோழிமார் நடஸ்த்தரெல்லாரையும் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, எல்லாருமொக்க அவியேஷேண உறங்கக்கூடுமோ? என்ன - அன்றிக்கே இவள்பிறந்த இத்யாதி. ஸோகம் அதியயித்தால் உறங்கக்கூடாதாகையாலே, கோரை சாய்ந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க மோஹித்துக்கிடக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. ஆக, ப்ரதிகூலரெல்லாம் உறங்கியென்று முந்தின அர்த்தம், தாய்மார்தோழிமார் நடஸ்த்தரெல்லாரும் உறங்கியென்று த்விதீயார்த்தம். த்விதீயார்த்தத்தில், “எல்லாந்துஞ்சி” என்றத்தாலே ஒருவயாவ் ருத்தி அருளிச்செய்கிறார் - நாகபாச இத்யாதி. நாகபாசத்தினன்று - ப்ரஹ்மாஸ்தாத்தினன்று உத்தார்த்தத்வநிகமநம் - ஆகப்பழி இத்யாதி. உசாவுதக - சொல்லுகை. விவரணம் - நவோன

என்கையாலே - சிலர்வார்த்தைகேட்டுப் போதுபோக்குமதில்லையென்கை. உலகெல்லா
மென்று - கண்ணுக்கிலக்காமதொன்றில்லாமையாலே ஒன்றைக்கண்டுபோதுபோக்குமதில்லையென்கை. நீரெல்லாந்தேறி என்கையாலே - முதலிலே ஸ்வணேந்திரியத்துக்கு விஷய
மில்லையென்கை. இவைதான் - ஸர்வேந்திரியவ்ருத்திகளுக்கும் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது.
பகலில்வந்தால் இந்திரியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே பல்லிபற்றுகையாலே ஆற்றுமை
அரையாறுபட்டிருக்கும், ராதிரியில் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் பிரிந்தவிஷயமொன்றுமே
இலக்காகையாலே ஆற்றுமைகரைபுரண்டிருக்கும். [ஓர்ளிரவாய்நீண்டதால்] - பண்டும்
ராதிரிகொளிக்கச்செய்தே பகலும் இரவுமாய்வருமிதே, பகல்விரவாதராதிரியாய். [நீண்ட
தால்] - மறுஷ்யர்களுடைய ராதிரியிற்காட்டில் தேவர்களுடையராதிரி நீண்டிருக்குமானாலும்
அதுக்கு அவதியுண்டு, அங்ஙனுமொரு அவதியில்லையாயிருந்தது. [பாரெல்லாம்முண்ட] -
ப்ரளயாபத்தில் தரம்வையாதே எல்லாரையுமொக்கரசுகித்தவன். ப்ரளயாபத்தி லகப்பட்
டாரெல்லார்க்கும் உண்டான ஆபத்து இவ்ளொருத்திக்கும் உண்டுபோலேகாணும். ப்ர
ளயத்தில், சிலாமடலேகேகப்புக்கு அதுவும்மாட்டாத தசையுண்டாயன்றிதே உதவிற்று.
தந்தாமால் பரிஹரித்துக்கொள்ளுவாண்ணாதபடியான ஆபத்துவந்தால் உதவுமவன். [நம்
பாபபணையான] - உகந்தாக்கு உடம்புகொடுக்கும்வன். த்ருவந்தாழ்வானைப் படுக்கை
யாகவுடையவன். ஆக, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரயந்தர் படியுமில்லையாயிற்று, ஸம்ஸாரிகள்
படியுமில்லையாயிற்றே! நமக்கென்கிறாள். நித்யஸூரிகளைப் படியாதுவம்பண்ணுவிக்கும்;
ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபேக்ஷையின்றிக்கே இருக்கச்செய்தேயும், தான அறிந்ததாக ஆபந்தரான
வாறேவந்து ஆபந்த்வாரணமபண்ணு, தனஞ்ஞீட்டை ஸம்பந்தத்தாலே. [நம்] - ஸம்ஸ
லேஷித்து, கூப்பிடுகைக்குவேண்டுவது கொடுத்தபடியாலே - நம் என்கிறாள். [வாரானால்]-
வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டா, உடம்போடே யணையவேண்டா, வந்துமுகங்காட்ட
வமையுங்கிடர். “**ஐஷ்ட வண வஹி மஸூராகஜெவெ நஷ்டகிராவவஃ | தஜஸவஃ**

இத்யாதி. நடுவென்று - ஸாராயுத்தைச்சொல்லுகிறது. சிலர்வார்த்தைகேட்டு என்றவந்தாம்,
‘அதுக்குத் தானும் ப்ரத்யுத்தராகுமசாலவ’ என்கூட்டுவது; இதுக்கு நியாயம் - ‘சிலருடனுசாவி’
என்று கீழே அருளிச்செய்கையாலே. இத்தால் - வாகந்திரியத்துக்கு விஷயமில்லையென்கை. ஸர்
வேந்திரியவ்ருத்திகளுக்கும் - ஸர்வேந்திரியவ்ருத்திவிஷயபதார்த்தங்களுக்கும். வ்ஸ்வேஷ்த்துகம் துவா
ராதரவஹாகமநஸமாநமாயிருக்க, ராதிரியில் துகம் அதிஸயிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - பகலில்
வந்தால் இத்யாதி. பல்லிபற்றுகை - பாலபாய்கை. பல்லிபற்றுகைபோலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்களை
வ்ஸாதே பற்றுகை. ‘ஓர்’ என்றதுக்கு ஹாவம் - பண்டும் இத்யாதி. பண்டும் ராதிரிகொளிக்க
என்றது - ‘சேட்பட்டயாமங்கள்’ என்றத்தைப்பற்ற. பகலுமிரவுமாய் என்றது - ‘சுடர்கொளி
ராகப்பகல்’ என்றத்தைப்பற்ற. விரவாத - கூடாத. ‘நீளிரவாய்’ என்னவையந்திருக்க, ‘நீண்ட
தால்’ என்றுவ்ஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - மறுஷ்யர்களுடைய இத்யாதி. ‘எல்லாம்’ என்றதுக்கு
ஹாவம் - ப்ரளயாபத்தி இத்யாதி. ‘**வஹி மஸூராகஜெவெ நஷ்டகிராவவஃ**’ என்று எல்லாக
கும்வந்த ஆபத்தைக்கித்தோம், உமக்கொருவர்க்காகச் செய்யப்போமோ? என்ன; இதுக்குப்பரிஹார
ஹேது வ்யாக்யாதாவின் நடுபாடு - ப்ரளயாபத்திலகப்பட்டார் இத்யாதி. ‘பார்’ என்ற அச்சதந
ஸமாதிக்கு ஹாவம் - ப்ரளயத்தி இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - தந்தாமால் இத்யாதி. இவ்ஸே
ஷணதவயத்துக்கும் ஹாவம் - ஆக இத்யாதி. அவர்கள்பக்கல் இவன் செய்கிறதேதென்ன - நித்ய
ஸூரிகளை இத்யாதி. இத்தசையிலும் முகங்காட்டாதிருக்க, ‘நம்’ என்பானென்? என்ன - ஸம்ஸ
லேஷித்து இத்யாதி. கூப்பிடுகைக்குவேண்டுவதென்றது - ப்ராவண்ணம். முகங்காட்டினவாறே
துகம்போமோ? என்ன - ஐஷ்ட வண வஹி மஸூராகஜெவெ நஷ்டகிராவவஃ

[ஆழ்கடல் என்று தொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமான கடலையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் அடையமறைத்து அவ்வளவன்றிக்கே மஹாவிகாரத்தையுடைத்தாய் நூறுயிரம் ஆதித்யர்கள் வந்தாலும் லேதிக்கவொண்ணாதது ஒருராத்ரிவந்து தனக்கு அவ ஸாமில்லாதபடியாயிற்று. [காவிச்சேர்வண்ணன்] - காவிபோலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், தன்னுடைய ஆவிரூபத்தை ப்ரகாசிப்பித்து ஆஸ்ரித ஹவ்யஞான க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன்; நெஞ்சே, நீயும் விதேயமாயிருக்கிறீர், இனி ப்ராணாஸ்க்ஷணம்பண்ணுவாரார் என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ஆழ்-ஆழந்த, கடல் - கடலையும், மண்-பூமியையும், விண்-ஆகாசத்தையும், முடி-முடி, (அவ்வளவில்லாதே அகிலலோகத்தையும் விளாக்கொலைகொள்ளும்படி), மா-பெரிய, விகாரமாய் - விகாரத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு, வல்-(அநேகம் ஆதித்யர்க ளாலும் பேதிக்கவரிதான) சிக்கெனவையுடைத்தான, ஓரிவாய் - தம்மாமயராத்ரியே யாய், நீண்டது - முடிவறவளர்ந்தது; காவி - நெய்தலோடு, சேர்-சேர்ந்த, வண்ணன் - நிறத்தையுடையனாப், என்-அந்நிறம் எனக்கு ஸ்வம்மாம்படிபவ்யஞான, கண்ணனும் - க்ருஷ்ணனும், வாரான் - இவ்வளவில்வருகிறிலன்; பாவிசேயன் - (பவ்யனும் அபவ்யனும் படியான) பாபத்தையுடையனான என்னுடைய, நெஞ்சமே - நெஞ்சமே! (அவனைப் போலே), நீயும்-நீயும், பாங்கல்லை - அதுகூலித்திருக்கிறீர்; இனி-ஸ்க்ஷணான அவனும் உதவாதே உசாத்துணையான நீயும் உதவாதபின்பு, ஆவி-ப்ராணனை, காப்பார்-காப்பார், ஆர்-ஆர்? ஒருவருமில்லைபென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இத்தசையில் உதவக்கடவ க்ருஷ்ணனும் வரு கிறிலன், நெஞ்சே, நீயும் ஆவியமாகாநின்றாயென்கிறான்.

[இனி-ஆவிகாப்பார்-ஆர்] - உதவுமவன் உதவுகிறிலன், நெஞ்சம் பாங்காகிற தில்லை, இனி காப்பார்-ஆர்? [ஆழ்கடல்இத்யாதி] - அபரிச்சேத்யமான கடலையும் பூமி யையும் ஆகாசத்தையும் மறைத்து, அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாத மஹத்தான விகா ரத்தை உடைத்தாய், நித்யவிபூதியையும் கண்சிக்கிறுப்போலே யிராநின்றது. ஸ்ரீ விஸ்வரூபங்காட்டிபுப்போலே. ஸர்வஸக்திசெய்யுமத்தையும் செய்யாநின்றது. அத்வித்ய மாய் அதிப்ரமையமான ராத்ரியாய் முடிவுகாணப்ப்பாகிறதில்லை. நூறுயிரமாதித்யர்களா லும் லேதிக்கப்போகாத ப்ராஸல்யம். இருளுக்கும ராத்ரிக்கும் வாசி தெரிவிக்கமாட்டா மையாலே - இருளை ராத்ரியென்கிறான். [காவிச்சேர்வண்ணன்] - 'வாஸுந்'வரவத்ரா ணம்' என்கிற நிறத்தையுடையவன் - இருளோடு செறிந்த நிறமாகையாலே, இருளோட செறிந்து வரலாகுகடர், கம்ஸன் காவலாகவைத்த துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படாதபடி இருளிலே வந்து அவதரித்தவன். அன்று தாமஸப்ரக்ருதிகளைப்பாக்க வந்தவனுக்கு, இன்று இந்ததமஸஸைப் போக்கலாகாதா. [என்கண்ணன்] - முன்பு ராத்ரிகளில் வந்து உதவுமவன். [பாவிசேயன்நெஞ்சமே] - அவனும் என்னுடையவனாயிதே யுதவா தொழிந்தது, ஆபத்துக்கு உதவாதவனாயன்றி, அது உனக்குமொக்கும். என்கண் ணன் என்னலாம்படியின்ற அவசவ்யதை. வ்யராஜாடவக அவவயராம பாபத்தைப பண்ணினான். [நீயும்பாங்கல்குமேய] - ம்ஸாஷியாய் ஸ்வதந்தரஞானவன் செய்யுமத்தை, ப்ராத்தந்தர்யம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிற நீயும் செய்யவேணும்மா. "ப்ராணயிதவத்தை விட மீடன்" என்னலாம், ஸ்வதந்தரஞானகயாமல்; உனக்கு அங்ஙன் இருப்பதொன்றுண்டோர்

தன்னையே நிரஸிக்கவந்தாலாகாதோ? வந்தானாகில் அப்போதே விடியுமே இவளுக்
க்கு, பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேனிறே. [பாவியேன்றெஞ்சுமே] - உனக்
கும் அவனோடொத்த ப்ராப்தியேயிறே. அவன் உதவும் ஸ்வலாவனல்லாமையன்றே
உதவாவிட்டது, என்னோட்டை ஸம்பந்தமிறே - என்மார்விலேயனைக்கையிறே அவன்
உதவாதொழிகிறது, அது உனக்குமொக்குமிறே. [நீயும்பாங்கல்லையே] - ஓராகாரத்தாலே
ஸாஜாத்யமுண்டானால் வேறோராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தியுண்டானால் லாகாதோ, ஸ்வதந்த்
ராய் பரதந்த்ரானை அவனோபாந்தியாகவேணுமோ பரதந்த்ரயமேஸ்வரூபமான நீயும். அவ
னுக்கு ப்ரணயித்வம் தவிர்ந்ததென்றால் ஸ்வாதந்த்ரயமேஜீவிக்கும், உனக்கு அங்ஙனென்
றில்லையே. இருவர் லவ்யராபிருந்தால், அவர்களிலே ஒருவன் அலவ்யனாகாட்டில் மற்ற
ஹயவனும் அலவ்யனாகவேணுமோ. “என்கண்ணனும்வாரானால்,” “என்னெஞ்சுமே”
என்று ஒக்கச்சொல்லலாயிருக்கிறதிறே.

(2)

மூன்றாம் பாட்டு.

நீயும்பாங்கல்லகாண் நெஞ்சமே! நீளிரவும்
ஒயும்பொழுதின்றி ஊழியாய்க்கண்டதால்
காயங்கடுஞ்சில என்காதத்தன்வாரானால்
மாயும்வகையறியேன் வல்வினையேன்பென்றிறந்தே.

ஆ. — (நீயும்.) மடநெஞ்சமே! நீயும் துணையன்றி நேயப்போய், நீளிரவும்
பொழுதின்றி ஊழியாய்க்கொன்றது, பாதிகுலஹஸ்வலாவமான பூநீயார் க்கதிறுவில்
லையுடைய என்காதத்தன்வருகிறிலன், வாராகொழிந்தால்தான் முடியலாமிதே ‘முடிவன்’
என்றால் முடியவொண்ணாதபடி பாபத்தினால் பராதிகயாய்ப்பிறக்கென்கொள்ளுகள்.

“தந்தைகாலில்” இய்யாதி. நாமஸபாக்கீர்த்திகள் - கர்ஸ கிகள். வந்தாப்பலகே, தென்ன - வந்தா
றாகில் இய்யாதி. அதுக்குரியாமகமேதென்ன - பகற்கண்டேன் இய்யாதி. இவ்வுலகாதபகலாய்ச்
செல்லும்படியானதொரு க்ஸ்வடிவைக்கண்டேன், ஒருகாலத்திலும் போச்சவாத்தி - நிசகேயிருக்கிற
உபயவிபூதியுத்தானை நாராயணனாகிற ஆதித்யனைக்கண்டே னித்யந்த்ரஃ. உஜ்ஞாகம்நீங்கி அயிவு
பிறந்து ஸவிபூதிகளை எம்பெருமானைக்கண்டேனென்றகருத்து. [ஓண்டாந்திருவந்தாதி, என்பத்
தோராம்பாட்டு. “என்கண்ணன்” “பாவியேன்றெஞ்சுமே” என்றதுக்கு ஹாவம் - உனக்கும் இய்யாதி.
ஸம்பந்தமேதென்ன - என்மார்விலே இய்யாதி. கீழே. “நீயும்” என்றசுபப்பதத்துக்கு - ஸமுச்சய
மாக அருளிச்செய்து, வ்யாவ்ருத்திபரமாகத் தாத்பர்யாந்தாம் - ஓராகாரத்தாலே இய்யாதி அதா
வது - மார்விலேயனைத்த ஆகாரத்தாலே ஒத்திருந்தாலும், என்னை ஸ்வஸ்வதிநாதிருந்த ஆகாரத்
தாலே வ்யாவ்ருத்தமானாலாகாதோ? என்றபடி. சுபப்பதத்துக்குத் தாத்பர்யாந்தாம் - ஸ்வதந்த்ராய்
இய்யாதி. பரதந்த்ரானாகான், ஸ்வதந்த்ராய் பரதந்த்ரானைவனைப்போலேயிருந்தால் என்ற அநர்த்த
மேதென்ன - அவனுக்கு இய்யாதி. “ஓராகாரத்தாலே” இய்யாதிவாக்யவிவரணம் - இருவர் இய்யாதி.
இருவரும் லவ்யரென்றதோ? என்ன - என்கண்ணனும் இய்யாதி. ஆழ்கடல் இய்யாரப்ய, நீயும்
பாங்கல்லையே, இனி - ஆலிகாப்பார் - ஆர் இய்யவ்யஃ.

(2)

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், ஸகலதுக்கங்களையும் கெடுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்வஹவனான காகுதஸ்த்தனும் வருகிறிலன், பரதந்த்ரையாகையாலே முடியவும் விரகு பெறுகிறிலெனென்று இன்னுதாகிறாள்.

[நீளிரவு என்றுதொடங்கி] - அபரிச்சேதம்பமாம்படி வளர்ந்த ராத்ரி கல்பமாய் வந்துதோற்றி ஒன்றும் குறைந்துகாட்டாதே நெடுகிற்று. ப்ரதிகுலரை டிஹிக்கும் ஸ்வஹவமாய் உர்ஸாமாத்ரத்திலே ஸ்வாவஹமான ப்ரதீஸார்ங்கத்தையுடையனான சக்ர வர்த்திதிருமகனும் வருகிறிலன்.

ப.—அநந்தரம், அசிஷ்டநிவர்த்தநஸீலனான சக்ரவர்த்திதிருமகன் வருகிறிலன், பராதிகையாகையாலே முடியவிரகுகிறிலெனென்று சொஞ்சைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

செஞ்சமே - செஞ்சமே! நீயும் - ஸர்வகார்யத்துக்கும் ப்ரதாநகாரணமான நீயும், பாங்கல்லை - விதேயமாயிருக்கிறிலை; நீள்-பண்டேசீண்டிவருகிற, இரவும்-ராத்ரியும், ஓயும்பொழுது - ஓயுங்காலம், இன்றி-இன்றியே, ஊழிபாய் - கல்பமாய்க்கொண்டு, நீண்டது - வளர்க்குவிட்டது; காயும் - ஆஸ்ரிதவிஜோதிகளைச்சுட்டுப் போகடுவதான, கடு-கடிய, சிலை - ப்ரதீஸார்ங்கத்தையுடையனான, என்காகுத்தன் - பரோபகாஸீலமான குடியிலேபிறந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன், வாரான் - ப்ரதீஜநகாஜன்இருமகளுக்கு உதவினாப்போலேவந்து உதவுகிறிலன்; வல்விணையன் - (அவன் உதவாமெக்கடியான) ப்ரஸபாபத்தையுடையனான், பெண்-(முடியும்போதும் ஸ்வாதந்த்ரயமில்லாத) பெண்ணாய், பிறந்து - பிறந்து, மாயும்வகை - முடியும்பாகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலென்

இ.—முன்றும்பாட்டில், ஸகலதுக்கங்களையும்போக்கும் காகுதஸ்த்தன் வருகிறிலன், பரதந்த்ரையாகையாலே முடியும்விரகு அறிகிறிலெனென்கிறாள்.

[நீயும்இத்யாதி]- 'நேவனவ' என்கிறபடியே உன்னைப்பொழிய ஒருகார்யம்செய்யவொண்ணாதபடிப் ப்ரதமான நீயும் பாங்காகிறிலை. முதலிலேநெடிதானராத்ரியும், முடிவுகாணவொண்ணாதே-வளராரின்றாலும் குறைந்துவரலாமிறே அங்கனேசெய்யாதே, சிலை பெறுகிறதில்லை. அவ்வளவன்றிக்கே, "ராத்ரி" என்கிற பேரைப்போகட்டு, "கூழி" என்கிற பேரையுடைத்தாய்; அவ்வளவிலும் தலைக்கட்டாதே நெடுகாரின்றது. [காயும்கடுஞ்சிலை] - ப்ரதிகுலத்தை உக்யமாக்குவதாய், பெருமாள்கண்பார்க்கிலும் கண்பாராதஸரிலை. "சுவஷ்டிஸுபிஹித-ஃ", வில்லையணைக்கலை பணிபோரும்படியிறேயிருப்பது. [என்காகுத்தன்] - பிராட்டிக்கு உதவினது தனக்கு உதவிற்றென்றிருக்கிறாள். ஒருநாள் ஓராபத்திலே யுதவினார்க்குப் பின்பு உதவலாகாதே? "தயாதற்குமகன் தன்னையன்றி மற்றிலென் தஞ்சமாகவே" என்னக்கடவதிறே. கீழே "கண்ணனும் வாரானால்" என்றாள், "அஹிஷித்தக்ஷத்ரியபுத்ரனல்லேன்" என்று அவன் வரத்தவிர்த்தாலும், முடிஞ்முடிநோக்கிப்போந்தகுடியிலே பிறந்தார்க்கு வரவேண்டாவோ. "சினத்தினுல்தென்னிலங்கைக்கோமானைச்செற்ற மனதுக்கினியானை" என்றார்களிறே பெண்கள். இருந்தவிடத்தே சென்று விஜோதியைப்போக்கினவன் வருகிறிலன். "சுலியாதாபுஹித-ஃ" என்னக்கடவதிறே. [மாயும்வகையறியேன்]- அஹிமதர் வாராவிட்டால் முடிகையிறே ப்ரியம், அதுக்கு விரகுகிறிலென். "காஹொஹிஷித-ஃ" என்றாள்இறே பிராட்டி. [வல்

வினா? யன்] - அவன்வாராமைக்கடியானபாபத்தைப் பண்ணினேன். முடியவும் அரிதான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபம் மாணதேறதவன்றிக்கே ஜீவிக்மைக்கு ஹேதுவாயிருக்குமாகாதே, ஜீவிக்மை தேட்டமானபோது அரிதாம், முடிவையும் தேட்டமான போது அரிதாம், அதிஷ்டாவஹம் பாபமித்தனையிதே. [பெண்பிறக்கே] - முடிவையும் ஜீவிக்மையும் ஸ்வாதீநமல்லாதஜம்மத்தே பிறந்தேன். எல்லாவளவிலும் அவனைநோக்க வேண்டும் ஜம்மிதே. முடியும்போது, ஆண்பிள்ளையுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சக்ரவர்த்தி போல்வார் வேணுமாகாதே.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸகலதுக்கங்களையும்போக்கும் ஸ்வலாவண காகுத் ஸ்த்தனும் வருகிறிலன், பாதந்த்ரையாகையாலே முடியவும் விரகறிகிறிலே என்கிறார்.

[நீயும்பாங்கல்லைகாண் நெஞ்சமே] - கங்கைக்கு அக்கரைப்பட்டவன்று, இளைய பெருமாளிப்பார்த்து, “பிள்ளாய், நீயும் படைவீடேறப்போ” என்றாரிதே, “வநவாஸம் இவரையொழியவும் தலைக்கட்டலாம்” என்று ப்ரமித்து; அப்படியே இவரும் தந்திருவுள் ளத்தைப்பார்த்து, “நீயும்பாங்கல்லைகாண்” என்கிறார். “சிநவனவ” (மநவ) என்கிற படியே - நெஞ்சைக்கொண்டேயிதே எல்லாம்பெறவிருக்கிறது, ஆயிருக்கச்செய்தேயும், இன்னாப்பாலே சோல்லுகிறார். [நீளிரவு இத்யாதி] - முதலிலே நெடிதான ராத்ரியானது; அதுக்குமேலே, ஒருமுடிவுகாணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது. அடிகாணவொண்ணாத படியுமாய், முடிவுக்கும் ஓரெல்லைகாணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது. முடிவுகாண வொண்ணாதிருக்கச்செய்தேயும் அடியற்றிருப்பன்வுண்டிதே, இது அப்படியிருக்கிறதில்லை. [ஓயும்பொழுதின்றி] - நின்றவிடத்தில் நின்றும் கால்வாங்கக்கடவதன்றிக்கே. [ஊழியாய்] - “சாத்தன், கூத்தன்” என்றாற்போலே சிலபேராய், அவர்கள் தாங்கள் ஜீவிக்கப்புக

மூன்றும்பாட்டு.—நீயும் இத்யாதி. “காயும்கடும்சிலை” இத்யாதியைப்பற்ற - ஸகலஇத்யாதி.

புறஞ்ச “நீயும்பாங்கல்லைகாண்” என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஹாவம் - கங்கைக்கு இத் யாதி. பிள்ளாய், நீயும் படைவீடேறப்போ என்றாரிதே யென்றது - “சுயொஜ்யாதிதவனவகூபம் காமெபுவிஸமகூஷண | சுஹரெகொமரிஷ்யாதி வீதயாஸஹமணகாநு || ககூ 1” (சுயொஜ்யாகாணெ, நடு) என்றத்தைப்பற்ற. பாங்கல்லைகாண் - பாங்கன்றிக்கேயொழிந்தாய் காணென்றபடியாய், இத்தால் - உன்னைக்கொண்டு கார்யமில்லையென்று உபேகித்திருனென்றபடி. “பாங்கல்லைகாண்” என்கிறதென், மநஸ்சையொழிய ஒருகார்யமுண்டோ? என்ன - சிநவனவ இத்யாதி. “சிநவனவசிநுஷ்யாணாம் காரணம்பாஸரெகூஷ்யொஃ | பாஸாயவிஷயா ஸஜிசிஃகெஷ்யமிவிபுஷயம்சிநுஃ || உஅ ||” ஐதி ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணெ, ஷெஷெஃ ஸெ, ஸஷெசி. இன்னாப்பு - வெதப்பு. பாங்கன்றிக்கே யொழிகையாவது - வேறென்றை யறஸந்தித்து யரிக்கமாட்டாமை. “நீன்” என்றும், “ஓயும்பொழுதின்றி” என்றும் விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - முதலிலே இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அடிகாண இத்யாதி. ஆனால், “ஓயும்பொழு தின்றி” என்று - முடிவில்லாமைசொன்னபோதே, அடிகாணவொண்ணாமையும் வித்தமன்றே, “நீளிரவு” என்றுவிஸேஷிக்கவேணுமோ? என்ன - முடிவுகாண இத்யாதி. அதாவது - ஓயும் ஸாவாவத்துக்கு முடிவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும் அடியுண்டாயிருக்குமிதே, அதைப்பற்ற விஸே ஷிக்கிறதென்றபடி. அடியற்றிருப்பன் - அடியுண்டாயிருப்பன். “நீளிரவு” என்று - அடிகாண வொண்ணாதென்றபோதே, முடிவுகாணவொண்ணாமையும் வித்தமன்றே, “ஓயும்பொழுதின்றி” என்றுவிஸேஷிக்கவேணுமோ? என்ன; ப்ராஹ்மாவய்யாவ்ருத்த்யர்த்தம் விஸேஷிக்கவேணுமென்று

விநாஸஹேதுவாகையன்றிக்கே, ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவாவதே! ஜீவிக்கை தேட்டமான போது அரிதாம், முடிக்கை தேட்டமானபோது அரிதாம், ஏதேனுமாக அரிஷ்டாவஹம் பாபமாயித்தனையிறே. [பெண்பிறந்தே] - பரதந்த்ரஜம்மத்திலே பிறந்தார்க்கு நினைத்த போது முடியப்போமோ. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரஜம்மத்திலே பிறக்கைக் கீடான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். “வாவாநாசாகாஸுலிய” (பாபாகாமாக ரஸ்ஸ்திரிய) என்னக்கடவதிறே. “நவாஸுராதா” (நசாஸ்யமாதா) - பிராட்டி திரு வடியைக்கண்டவந்தரம், பெருமாள்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே, “இவன் அவர்வா விட்டஆள்” என்று சீறிச் சிலவார்த்தையருளிச்செய்ய; “தேவரீர் எழுந்தருளியிருந்தவிடம் அறியாமலிருந்தாரித்தனையல்லது லாவஸந்தத்தில் ஊற்றம்போராமையோ, அறிந்தபின்பு இனித்தாழ்த்தாராகிலன்றோ குற்றமாவது” என்று அச்சிலிட்டு ஆறும்படி சிலவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்து; பின்னையுந்தான், “அவரைப்பிரிந்து பத்துமாஸமுண்டே, இவ்வளவும் முடியாமல் தரித்திருந்ததன்றோ தேவரும்” என்று தனக்குக்கருத்து என்னுமிடம் தோற்ற விருந்தான்; அதுவோ உனக்குநிலைவு! வாராய், நாட்டார்க்கு, மாதாவென்றும் பிதாவென்றும் ப்ராதாவென்றும் பந்துக்களென்றும் பலதலைத்திருக்கையாலே ஸ்நேஹமானது எங்கும் பால் பாய்ந்திருக்கும்; பெருமாள் அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லார்பக்கல்பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும் என்பக்கலிலே ஒருமடையாகச்செய்து வைக்கையாலே, எல்லாம் செய்தாலும், கடலையினை செய்து விரோதிவர்க்கத்தைக்கிழங்கேடுத்து “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்று வருகைதவிரார்; தாபார்த்தன் விடாய்ப்பட்டேப் பந்தலேறவரக்கொண்டு தண்ணீர்ச்சாலுருட்டிக்கிடந்தால் பிழையாதாப்போலே, அவர் இப்படிவரக்கொண்டு நானின்றிக்கே யிருப்பனாகில் பின்னை யவரைக்கிடையாதென்று, அவர்க்காக என்னை நோக்கிக்கொண்டிருந்தேன். அவரைக் கண்ட பிற்பிறைநாள் நான் இருந்தேனாகிற்காண் நீ இவ்வார்த்தைசொல்லுவ தென்றாளுளிறே. “உத” (தாத) - முன்பு, “வாநா” என்றற்போலே சொல்லிப்போந்தவள், இப்போது

வொழிய, பாபம் ஜீவஹேதுவாமோ? என்ன - ஜீவிக்கைதேட்டமானபோது இத்யாதி. “வல் வினையேனாகையாலே - மாயும்வகையறியேன்” என்றுகட்டி லாவம் அருளிச்செய்து, “பெண் பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன்” என்றுகட்டி லாவம் - பரதந்த்ரஜம்மத்திலே இத்யாதி. “பெண் பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன் - வல்வினையேன்” என்றுகட்டி லாவந்தரம் - பிறர்க்காக இத்யாதி. அப்படி ஸ்த்ரீஜம்மம் பாபபலமோ? என்ன - வாவாநாஸு இத்யாதி. அதாவது - பாபபலமாய் பாபஹேதுவுமாய் இருக்குமென்றபடி. “நாஸாநாசாகாஸுலிய: குஸாவாஸிவவாகாஸு: । வ்யாபீநாசாகாஸுலாயம் வாவாநாசாகாஸுலிய:” உதி சிஹாஹாஸுதே. பரதந்த்ரஜம்மத் திலே பிறந்தார்க்கு நினைத்தபோதாக முடியப்போகாதென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - நவாஸு இத்யாதி. “நவாஸுராதாநவிதாநவாநு ஸுஹாஸிஸிஷுலாஸிஸிபாஸுஸிபாஸு । தாவஸு ஹம்உதகஜிஜீவிஷெய்யாவதவ்யுதிஸுணயாஸுபியஸு” உதி ஸுநுர காஸு(நசு) ஹம்உதகஜிஜீவிஷெய்யாவதவ்யுதிஸு, இந்தஸ்லோகத்திலே, “தாவஸு-ஜிஜீவிஷெய்யு” என்று-ஜீவகாவயிசொன்னதுக்கு அறுகுணமாக ஸ்லோகாவதாரிகை - பிராட்டி இத்யாதி. நவாஸி ஹஸுஸாஸிஸிஷெ ராஸிஸிஷெவாஸு: । தெநவாஸுநாநயத்யாஸு” என்கிற ஸ்லோக தாத்பர்யம்-தேவரீர் இத்யாதி. பின்னையுந்தான் என்றது - வார்த்தைப்பாடு. முழுச்சொல். பலதலைத் திருக்கையாலே - ஸ்நேஹமுதமாய்கையாலே. எல்லாம்செய்தாலும் என்றது - என்னைப்பிரிந்து இவ்

அவர்பக்கலுண்டான சிலிட்டு இவ்வளவும் ஏறிப்பாய்ந்து, அவர்வரவிடவந்தவனன்றோ நியும் என்றுளிறே. [வல்வினையென்பெண்பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன்] - ஸ்வேச்சா தீநமான மரணமாம்போது ஆண்பிறந்த சக்ரவர்த்தி லீஷ்மாதிகளாகவேணுமாகாதே; ஜ்ஞாந வான்களாதல் ஸ்வதந்தராதல் செய்யவேணும், அறிவிலிகளான பெண்பிறந்தார்க்கு நினைத்தபடி முடியப்போமோ. (ஈ)

நான்காம் பாட்டு.

பெண்பிறந்தாரேய்தும் பெருந்துயர்காண்கிலேனென்று
ஒண்கடரோன் வாராதொளித்தான் இம்மண்ணளந்த
கண்பெரியசெவ்வாய் எங்காரேறுவாரானால்
எண்பெரியசிறந்தேநாய் தீர்ப்பாராரென்னையே?

ஆ.—(பெண்பிறந்தார்.) நான்படுகிற இந்தமஹாதுக்கத்தைக் காண்கையில் முடிக்கையே நன்றென்றுபார்த்து ஆதித்யன்வாராதே, தன்னைக்கொண்டு முடிந்தான்; இந்ததசையில் தன்னுடைய காருண்ய ஸௌபீல்யஸௌந்தர்பாதி குணங்களாலே என்னைத்தோற்பித்து எனக்குப் பரமஹோக்யனாயிருந்தவன் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் அளவிறந்தசிறந்தேநாய்தீர்ப்பார் ஆர் என்னை யென்கிறான்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி வ்யஸைப் படாநிற்க, எல்லாருடைய ஆபத்துக்களையும் போக்குவானான திருவுலகந்தருளின எம் பெருமான் வருகிறிலன். என்னுடைய நிரவதிக சிந்தாவ்யஸைத்தைப் போக்குவார் ஆர்? என்கிறான்.

[பெண்பிறந்தார் என்றுதொடங்கி] - நான்படுகிற மஹாதுக்கத்தைப் பெண்ணாய்ப்பிறந்தார் படும் மஹாதுக்கம் இனி நான் காணமாட்டேனென்று தான்வரில் நமக்கு ஆஸ்வாஸகரமான ஒளியையுடைய ஆதித்யன் வாராதே ஒளித்தான். [இம்மண் என்று தொடங்கி] - குணகுண நிருபணம்பண்ணாத எல்லாருடைய ஆபத்துக்களையும்போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹவனாய் நிரதிஸாபஸௌந்தரயுக்தனாய் ஜகத்தினுடைய ஆபந்நிவாரணத் தாலே மேநாணித்திருக்கிறவன்.

ப.—அநந்தாம், அபேக்ஷித்தபூமியை யளந்துகொண்ட ப்ரீதியாலே புதுக் கணித்த அவயவாதிஸோபையாலே செருக்கான த்ரிவிக்ரமன் வருகிறிலன், அபரிச் சிந்தமான என்னுடைய சிந்தாரோகத்தைத்தீர்ப்பார் ஆர்? என்கிறான்.

வளவும்தாழ்த்தாலும் என்றபடி. எத்தனைநாட்சென்றாகிலு மென்றுமாம். அவரைக்கண்டுபிழைநான் என்றது - அவருடைய அநாதரகர்ப்பமானவ்ருத்தியாலே என்னையுபேக்ஷிக்கைக்குடலான அவருடைய மாநஸவ்யாபாரத்தையறிந்த பிறறைநாளென்றபடி. ஜ்ஞாநவர்கள் - லீஷ்மாதிகள். ஸ்வதந்தர - சக்ரவர்த்தி. அறிவிலிகளான - அறிவிலிகளாய் பரதந்தரர்களான இயந்தர்த்த. நீளிரவு இய்யாரப்ய வாரானால், நெஞ்சமே, நீயும் பாங்கல்லெகாண், வல்வினையென் பெண்பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன் இய்யர்வயடி. (ஈ)

(பாதந்தரைகளாய் ம்ருதுஸ்வபாவைகளான), பெண்-பெண்ணாய், பிறந்தார் - பிறந்தார், எய்தும்-ப்ராபிக்கிற, பெருந்துயர் - துஸ்ஸஹமானமஹாதுக்கத்தை, காண்கிலேன் - காணமாட்டுகிறிலேன், என்று - என்று, ஒண்-உதயகாலத்திலே தர்பாரீயமான, சுடரோன் - தேஜஸ்ஸையுடைய ஆதித்யன், ('ஹீஷோஷெதிஸு-பியபு') என்று ஈஸ்வராதவிதாரம்பண்ணிவரும் காலத்திலும்), வாராது-வாராதே, ஒளித்தான் - (ஆராய்ந்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி) ஒளித்துப்போனான்; இ-இந்த, மண்-பூமியை, அளந்த-தனக்கேயாம்படி அளந்துகொண்டப்ரீதியாலே, பெரிய-பாரந்த, கண்-திருக்கண்களையும், செம்-சிவந்த, வாய் - திருவதாரத்தையுமுடையனாய், எம்-(அந்தபூமியைப்போலே இவ்வவயவஸோபையாலே) எம்போல்வாரையும் அந்நயார்ஹமாக்கி, (அத்தாலே), கார்-காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமான வடிவையுடையவனாய், ஏறு-(நினைத்ததுமுடித்தப்ரீதியாலே) நுஷ்பம்போலேசெருக்கனாயிருக்கிற த்ரிவிக்ரமன், வாரான் - வருகிறிலன்; எண்-நினைவுக்கு, பெரிய - (அவ்வருகேவிஞ்சி அவாங்கஸ்கோசமான) பெரிய, சிந்தைநோய் - மனோரதவ்யாதியை, என்னை-என்னை, தீர்ப்பார் - தவிர்ப்பார், ஆர்-ஆர்?

இ.---நாலாம்பாட்டில், கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாத வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, வரையாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமநன் வருகிறிலன், என்னுடைய சிந்தாவ்யையைப் போக்குவாராரென்கிறான்.

[பெண்பிறந்தார்] - பாதந்தரைகளாய் ம்ருதுப்ரக்ருதிகளாய்ப்பிறந்த ஸ்த்ரீகள். [எய்தும்பெருந்துயர்] - அதுவிக்கும் மஹாதுகம். பாதந்தர்யத்தாலே முடியவும் மாட்டாதே, மார்ஜிவத்தாலே க்லேஸமும் பொருக்கமாட்டாதொழிகை. [காண்கிலேனென்று] - இந்த துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டேனென்று. ஸர்வரக்ஷகன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி, ரக்ஷணமாத்ரத்திலேயந்வயித்தவர்கள் பொறுக்கவல்லர்களோ; வருத்தவன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி, அந்யர் பொறுக்கவல்லர்களோ; "உலதபு-உலதபு-லிஹரெவ-பு-பு-ஷோ-த-ஷோ-லி" என்று புருஷேந்தமன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி புருஷர்கள் பொறுக்கவல்லர்களோ. [ஒண்சுடரோன்] - தோற்றத்திலே துக்கநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுமவன். [வாராது] - ஈஸ்வராஜ்ஞையாலே இருந்தவிடத்திலிராதவனும் தோற்றுகிறிலன். [ஒளித்தான்] - ஈஸ்வரபடர் காணவொண்ணாதபடி மறைந்தான். "இத்தர்மஹாநிகாண்பதில், ஈஸ்வராஜ்ஞாதிலங்கரத்தால்வந்தது அநுபவிக்கவமையும்" என்றிருந்தான். [இம்மண்ணளந்த] - இப்பூமிக்கு என்ன ஆபத்துண்டாய் அளந்தான். இப்பூமி மஹாபலிகையிலகப்பட்டதெல்லாம் இவன் விரஹத்தின்கையிலே அகப்பட்டாளாயிற்று. பூமியை வரையாதேயளந்தவன். [கண்பெரியசெவ்வாய்] - மஹாபலியாலே செருக்குண்ட பூமியின்க்லேஸம்போகக் குளிரநோக்கின கண்ணிற்பாப்பையுடையனாய், அதின்க்லேஸம் போனதினாலுண்டான ப்ரீதியாலே பண்ணின ஸ்மிதத்தாலே சிவந்த அதாரத்தையுடையவன். பிறர்ப்ரயோஜனத்துக்கு இரங்குமவன் தன்ப்ரயோஜனத்தை விட்டுவைப்பதே. [எங்காரோறு] - பூமியின்க்லேஸம்போனது தன்பேறென்னுமிடம் நிறத்திலேதோற்றி, "இதுகைப்பட்டது" என்று மேனாணித்திருந்தவன். [வாரானால்] - இரக்கவேண்டா, அளக்கவேண்டா, வடிவழகைக்காட்டவமையும். [எண்பெரியசிந்தைநோய்] - வேதங்களுக்கு நிலமல்லாத உகவத்விஷயத்தை யுள்ளபடிபெசினார், தம்முடைய சிந்தாவ்யை தம்முடையஜ்ஞாநத்துக்கு அவிஷயமாயிற்று. "சுவரிஜிஹ்யு" என்னும

தொழிய “இவ்வளவு” என்னவொண்ணாது. [தீர்ப்பாராச்] - வரையாதே ஸர்வரக்ஷக
னானவன் உபேகித்தபின்பு ஆராலேபோக்கலாம். [என்னையே] - மறக்கவும்மாட்டாதே
கிணக்கவும்மாட்டாதேயிருக்கிற வென்னை. இது இவளுக்கேயுள்ளதென்று.

சுரு.—காலாம்பாட்டு. கண்டார்க்குப்போறுக்கவொண்ணாதபடி வ்யஸநம்
செல்லாநிற்க, வரையாதேரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமநனும் வருகிறீலன், என்சிந்தாவ்யஸநத்தைப்
போக்குவாரார்? என்கிறாள்.

[பெண்பிறந்தார் இத்யாதி] - பரதந்தரஜந்மமாகையாலே முடியவும்பெறுதே,
ம்ருதுஸ்வலாவைகளாகையாலே பிரிவும் போறுக்கமாட்டாதேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகள் அநுலலி
க்கிற மஹாதுக்கத்தைக் காணமாட்டேனென்று. [ஒண்கடரோன்வாராதொளித்தான்] -
ஸர்வரக்ஷகன்போறுக்குமித்தனைபோக்கி, ரக்ஷணைகதேஸத்திலே அந்வயித்தவர்களுக்குப்
போறுக்கப்போமோ? புருஷோத்தமன் போறுக்குமத்தனைபோக்கி, புருஷர்களால் போறுக்கப்
போமோ? தன்தோற்றாலிலே ஸகலக்லேஸமும் போம்படியான ப்ரகாஸத்தையுடையவனும்
வாராதேமறைந்தான். வந்திலன் என்னுதே, ஒளித்தானென்கிறது - “லீஷாஸூரஜா கஃ
வவதெ” (பிஷாஸ்மாத்வாத்பவதே) இத்யாதியாலே ஹகவதாஜ்ஞையாலே முப்பதுவட்
டம்வரவேணுமே; இங்ஙனையிருக்கிறவன், “ஈஸ்வரஜ்ஞைமறுத்தால் வேணுமாகில்
தலையை அறுத்துவைக்குமித்தனையன்றோ, இக்கோடுமை என்கண்ணால் காணப்போகாது”
என்று ஈஸ்வரஹடர் தேடிவந்தாலும் காணாதபடியொளித்தான். * “ஒளியவன்விசம்பியங்குந்

ப்ர:—(ஒண்கடரோன்வாராதொளித்தான்) — தெத்திரீயகொவநிஷடி
[சு-அ] லீஷாஸூரஜா கஃவவதெ ! லிஷொஷெகிலு-ஓயபு: । லீஷாஸூரஜாமிஸு
புஸு । சூத்யு-ஓயபு-கிவணுஜகி||

காலாம்பாட்டு.—பெண்பிறந்தார் இத்யாதி. “ஒண்கடரோன்வாராதொளித்தான்” என்
றத்தைப்பற்ற - கண்டார்க்கு இத்யாதி. “இம்மண்ணளந்த” என்றத்தைப்பற்ற - வரையாதே இத்
யாதி. “என்பெரியசிந்தைகோய்” இத்யாதியைப்பற்ற - என்சிந்தாவ்யஸநத்தை இத்யாதி.

“இம்மண்ணளந்த” என்றத்தைப்பற்ற வ்யங்க்யமாக வெறுப்பிலே ஹாவம் - ஸர்வரக்ஷான்
இத்யாதி. “கண்பெரியசெவ்வாய் என்காரோறு” என்றத்தைப்பற்ற ஹாவம் - புருஷோத்தமன் இத்
யாதி. இத்தால்தாற்பாயம் - ரக்ஷணைகதேஸத்திலே அந்வயிதனுமாய் “ஒருசேதமாதாம்” என்று சொல்
லப்படுமவனுமான ஆதித்யனுக்கடப் போறுக்கமாட்டாதேயிருக்க, ஸர்வரக்ஷனுமாய் புருஷோத்த
மனுமானவன் இத்தைப்போறுத்திருப்பதேயென்று. ஒண்மைக்குஹாவம் - தனிதோற்றாலிலே இத்
யாதி. முப்பதுவட்டம் - முப்பதுநாழிகைக்கொருவட்டம். தலையை அறுத்துவைக்குமித்தனையன்றோ
வென்றது - ஒளித்திருக்கச்செய்தேயும் ஈஸ்வரஹடர்வந்தால் இருக்கும் அந்வயஸாயத்தாலே. ஒளித்தா
னென்றது - ஒளித்தானென்கைக்காக என்றபடியாய்; வந்திலனென்றதே ஒளித்தானென்கிறது
என்று கீழோடே அந்வயிப்பது. தான்ஒளிக்கும்போது ரதாதி சிஹ்நகங்களை வைத்துப்போமோவென்ற
அவற்றோடேயொளித்தானென்றுவிவக்ஷித்து, அதுக்குப்ரமாணம் - ஒளியவன் இத்யாதி. அத;
வது - “சிஹ்நகங்களைவைத்துப்போனால் மீளவும் இவற்றில் ஈசையாலே வரக்கூடும், அப்போதாகப்
பெண்பிறந்தார்வ்யஸநம் காணவேண்டிவரும்” என்று அவற்றையுங்கொண்டு மறைந்தானென்று
கருத்து. ஒளியவன் இத்யாதிக்கு - ஆதித்யன் ஆகாஸத்திலே சஞ்சரிக்கிற தேரும்போயிற்று இதி
ஸந்தார்த்த? ஆதித்யனும் போனால், அவன்தேரும் போயிற்றென்றபடி. * திருமொழி, எட்டாம்பத்து,
அஞ்சாந்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டு, “மாரிமாக்கிடல்” இத்யாதி. “ஒளித்தான்” என்றதுக்கு

தேரும்போயிற்று" என்னக்கடவதிறே. வரவுக்கு ஸூசகமும் காணவொண்ணாதபடி மறைந்தது; "வெஸாவிரெணுநகூஷுதெ" (ஸோபிரேணுநலக்ஷயதே), + "சுழன் லிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும்போய்மறைந்தான்" என்னுமாபோலே. [இம்மண் ணளந்த] - இப்பூமிக்கு என்னதுயருண்டாய் அளந்துகொண்டான். பூமிக்கு மஹாபலியா லுண்டான இடமளவோ எனக்கு ராத்ரியாலுண்டான இடர். வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவன். [கண்பெரியசெவ்வாய் இத்யாதி] - க்ருபையால் பெரியனாய் பூமியை யளந்து, பூமியிலுள்ளார் விடாய்போம்படி குளிரக்கடாக்ஷித்து, அத்தாலுண்டான ப்ரீதிப்ர கர்ஷந்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணுகையாலே சிவந்த அதரத்தையுடையவனாய். [எம்] - ஸர்வ விஷயமாகப்பண்ணும் ரக்ஷணத்தையே ஸ்வலாவமாக வுடையவனுமாய். [கார்] - இவற்றைரக்ஷிக்கையால் தன்னிறம் பெற்றிருப்பானுமாய். [ஏறு] - "அதுதன்பேறு" என்னுமிடந்தோற்ற மேனாணித்திருக்குமவனும் வருகிறிலன். எம் என்று - ஸர்வரக்ஷக னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்திலே தானும் அந்யதமையாகையாலே சொல்லுகிறார். என் என்று பாடமானபோது - பண்டு என்னோடே கலந்தத்தாலே தன்னிறம்பெற்று மேனாணித்திருந்தவ னென்கை. [வாரானால்] - இரக்கவேண்டா, அளக்கவேண்டா, வடிவைக்காட்டவமை யும். [எண்பெரியசிந்தைநோய்] - "யஸ்யாஜிதம் தஸ்யாஜிதம்" (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்) என்கிறபடியே - வேதாந்தங்கள், நிலமன்று என்று மீண்ட லகவத்விஷயத்தை, இத்தனைபோதும் பேசினார்; தம்முடைய சிந்தாவ்யயை, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஜ்ஞா நத்துக்கும் அவிஷயமாயிராநின்றது. "எண்பெரியது" என்னுமித்தனை, "இவ்வளவ"

ப்ர:—ஸ்ரீவிஷ்ணுமஹாபிரகாசே வணுகெஸெஸெஷாஷெஸெமாவ்யு: | சுரு - ஓ ரு:சு - ஓரஹுஷயஸ்ரீவ்ஸெஸெயதெஹயாநு - | வணவஜாதபூஷாயெயாவிதமகூ வாகஸ்யநஜாயதெ || ௩௦ || வணஷகூஷயஸெஸ்யாஷெஸெஸெ ரெணுநிபூக்ஷு தாடி | ஓருஸ்வ - ஓருதாஹாரியெயுநவெஸாவிரெணுநகூஷுதெ || ௩௧ ||

(எண்பெரியசிந்தைநோய்) — கெமொவநிஷி [௨] 'யஸ்யாஜிதம் தஸ்யாஜிதம் தஸ்யாநவெஷஸ: | சுவிஜ்ஞாதகவிஜாநதாரம் விஜ்ஞாதகவிஜாநதாடி'

ஹாவாந்தரம் - வரவுக்கு இத்யாதி. ஸூசகம் - ரதாதிகள். ஸூசகமும் காணவொண்ணாதபடிமறைந்த துக்கு ப்ரமாணத்வயம் - வெஸாவிஇத்யாதி. "வணஷகூஷயஸெஸ்யாஷெஸெஸெ ரெணுநிபூ ரீக்ஷுதாடி | ஓருஸ்வ - ஓருதாஹாரியெயுநவெஸாவிரெணுநகூஷுதெ" உதிவண வுஸெஸெ, சுஷாஷெஸெமாவ்யு: சுழன்றிலங்கு இத்யாதி - சுழன்றவருவானும் ப்ரகாஸத்தைப் பண்ணுகிற ஆதித்யனானவன் தேரோடேபோய்மறைந்தான் இத்யர்த்தம். † த்ருமொழி, ஒன்பதாம்பத்து, ஹலாந்திருமொழி, ஆறும்பாட்டு, "இ" என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - இப்பூமிக்கு இத்யாதி. அதவென், மஹாபலியாலே துயரில்லையோ? என்ன - பூமிக்கு இத்யாதி. "மண்ணளந்த" என்ற துக்கு ஹாவம் - வரையாதே இத்யாதி. "கண்" என்று - க்ருபையாய், க்ருபையாலே பெரியவ னென்னுதல்; பெரியகண்ணை யுடையவனென்னுதல். இவ்விரண்டையும் தந்தேன அருளிச்செய் தினார் - க்ருபையால் இத்யாதி. "எம்" என்ற அஸ்மச்சப்தம் - ரக்ஷணப்ரவித்தியைச் சொல்லுகிற தாய், அத்தால்பலிதம் - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. "கார், ஏறு" என்கிற இரண்டுபதங்களுக்கும் ஹாவம் - தன்னிறம் இத்யாதி. எண்பெரிய - எண்ணுக்ககப்படாத. யஸ்யாஜிதம் உதி - யஸ்ய ஸகிதிகிதிகம், தஸ்யாஜிதம்; யஸ்யாஜிதிகிதிகம், ஸநவெஷெயுநய: இத்தனைபோதும்

என்னப்போகாது. பிரிந்தவிஷயத்துக்கு அநுபுமாயிறே சிந்தாவ்யயைத் தான் இருப்படி அதுக்கு ஓவதியில்லையே. “தடிபூராவிஹாடிவ” (தத்ப்ராப்திமஹாதுக [சிந்தைநோய்தீர்ப்பாரார்] - சிந்தாவ்யயைப்போமித்தனையேவேண்வேது, அவனைமறக்கவு மமையும், †“ஏதுசெய்தால்மறக்கேன்” என்னுமவர்களிறே இவர்கள்தான், அவனை மறக் கவுமாம் நினைக்கவுமாம், வ்யஸநம்போமித்தனையேவேண்வேது. இப்போது மறக்கவும் அமையும் என்றது-மறக்கை உத்தேசயமாய்ச்சொன்னவார்த்தையன்றே; ஓகேற வ்யஸநாதி யாயத்தைச்சொன்னபடியிறே. அலாபதசையில் ஸ்ம்ருதிதான் மிகவும் ஆற்றுமைக்கு உட லாயிருக்குமிறே, ‡“கண்ணன்னாமமேகுழறிக்கொன்றீர்,” §“காட்டேன்மின்னும்முரு என் னுயிர்க்கதுகாலன்” என்னக்கடவதிறே. [என்னையே] - இவ்வயக்தியொன்றுக்குமேயுள்ள தோரு வ்யஸநமாயிற்று. நாட்டார் ஸ்மரித்து துக்கநிவ்ருத்திபண்ணிக்கொண்டு போகா நின்றார்களிறே, அதுசெய்யலாமிறே ஸாதநபுத்த்யா இழிந்தார்க்கு, “நிஹியூராவிதவ்யு” (நிதித்யாஸிதவ்யு) என்று - ஸ்ம்ருதிதன்னையே விபியாநின்றதிறே; அவனுடையபடியிலே இழிந்தார்க்கிறே இதுள்ளது. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆரென்னையாராய்வார் அன்னையருந்தோழியரும்
நீரென்னையென்னுதே நீளிரவுந்துஞ்சுவரால்
காரன்னமேனி நங்கண்ணனும்வாரானால்
பேரென்னையாரதால் வல்வினையென்பின்னிறே.

ஆ.—(ஆரென்னை.) அன்னையருந்தோழியரும் நீரென்னையென்னுதே நீளிர வுந்துஞ்சுவரால், ஆரென்னையாராய்வார், ஸர்வாவஸ்தையிலும் எனக்குத் துணையாயிருக் பேசினாரென்றது - “இம்மண்ணளந்த” இத்யாதியாலே பேசினாரென்றபடி. அதுக்கு ஹேதுவே தென்ன - பிரிந்தவிஷயத்துக்கு இத்யாதி. அதுக்கு - ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமான பகவத்விஷயத் துக்கு. “விஷயாநுபுமாயிருக்கும்வ்யயை” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தடிபூராவி இத்யாதி. “தடிதவிஹாஹாடி கண்ணவண்ணுயயாதடி. தடிபூராவிஹாடிவ விதிநா ஸொஷபாதகா | விஷயனீ” உத்யாதி, வண்ணெஃஸொதுயொடிஸொ. சிந்தாவ்யயை மறந்தாலொழியத் தீராதேயென்ன - சிந்தாவ்யயைத் இத்யாதி. “மறக்கையுத்தேஸ்யம்” என்றிருப்பா களோ? என்ன - ஏதுசெய்தால் இத்யாதி. ஏததைச்செய்தால் மறக்கலாம் இத்யர்த்தஃ. திருமொழி இதுக்குஹாவம் - அவனைமறக்கவுமாம் இத்யாதி. வ்யாக்யானத்தில் இப்படி இல்லாவிட்டாலும் இவ் விடத்தில் இப்படி கொள்ளவேணும். “கூடுகையுத்தேஸ்யம்” என்னுமதொழிய, “மறக்கையுத்தேஸ் யம்” என்னலாமோ? என்ன - இப்போது இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு விவரணமாகவுமாம் - அவனைமறக்கவுமாம் இத்யாதிவாக்யம். மறக்கை தேட்டமாகைக்கு, ஸ்ம்ருதிதான் அப்படி துஃசுருட மாயிருக்குமோ? என்ன - அலாபதசையில் இத்யாதி. “அலாபதசையில் ஸ்ம்ருதி ஆற்றுமைக்குடல்” என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - கண்ணன் இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுடையதிருநாமத்தை அகக்ஷரமதுரமாகச் சொல்லி முடித்துவிட்டிகோள். காட்டாதேகிடிக்கோள் உங்கள்வடிவை, என்பாணனுக்கு அந்தவடிவு ம்ருத்யுவாயிருக்கும் இத்யர்த்தஃ. அவதாரணர்த்தம் - இவ்வயக்தி இத்யாதி. அல்லாதார்க்கில்லையோ? என்ன - நாட்டார் இத்யாதி. தனக்கும் அப்படி செய்யவொண்ணுதோ? என்ன - அதுசெய்யலா மிறே இத்யாதி. ஸ்ம்ருதிக்கு ஸாதநவமுண்டோ? என்ன - நிஹியூராவிதவ்யு இதி. அதுசெய்ய லாமிறே இத்யாதிவாக்யஸேஷம் - அவனுடைய இத்யாதி. அதாவது - ப்ராப்யபுத்த்யா இழிந்தார்க்கு யரித்திருக்கப்போகாதென்றபடி. படியிலேஇழிந்தார்க்கு - விக்ரஹத்திலே இழிந்தார்க்கு. விக்ர ஹாநுபவம்பண்ணுமவர்களுக்கென்றபடி. இதுள்ளது - ஸ்ம்ருதி, வ்யஸநத்துக்குடலாமாகாமுன்னது. (ச)

உக்கடவ காரன்னமேனி நங்கண்ணனும் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் இவ்வயசுந் துக்கு ஆராயமான என்பேர் முடியப்பெறலாமிறே, நான்முடிந்தபின்பும் என்னுடைய போனது முடிக்கிறதில்லையென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், துர்த்தையாயிலே உதவக்கடவரான அன்னையரும் தோழிமாரும் ஆராய்கிறிலர்கள், அவர்கள் உதவாதபோது வந்து உதவக்கடவ க்ருஷ்ண னும் வருகிறிலன். நான்போய் ஸப்தாவஸேஷையானேன் என்கிறாள்.

[அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னையென்னுதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்]- நான் அவஸந்நையானால் உதவக்கடவ நீங்களும் 'நீ என்பட்டாய்?' என்னுதே நான் ஈடுபடுகிற இராவெல்லாம் கிடந்து உறங்காநின்றிகோள். [நீர் என்னை] - 'உன்னுடைய நீர்மைஎன்?' என்று வினவாதே உறங்காநின்றார்கள் என்றுமாம். [கார் என்றுதொடங்கி]- வர்ஷுகமான மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான திருகிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனும் வரு கிறிலன், நான் முடிந்தபின்பும் என்பேர் என்னை முடிந்தேனாக வொட்டுகிறதில்லை.

ப.—அநந்தரம், உபகாஸீலமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனும்வருகிறிலன், நான் நாமாவஸேஷையானேன், என்னையாராய்வார் ஆர் என்கிறாள்.

அன்னையரும் - (பரிவராய்வந்து ஆராயும்) தாய்மாரும், தோழியரும் - (ஸௌ ஹார்த்தத்தாலே ஆராயும்) தோழிமாரும், நீர் - இவள்நீர்மை, என்னை - ஏதாயிருக்கிறது, என்னுதே - என்றுநிருபியாதே, நீள் - தீர்க்கையான, இரவும் - ராத்ரிமுழுக்க, துஞ்ச வர் - உறங்காநின்றார்கள்; (அவர்கள் ஆராயாதவளவிலும் ஆராயக்கடவனாய்), காரன்ன - (அதிகாஸீதோபகாஸீலமான) காளமேகம்போலேயிருக்கிற, மேனி - திருமேனியை யுடையனாய், நம் - நமக்குஹ்வயனான, கண்ணனும் - க்ருஷ்ணனும், வாரான் - வந்து ஆராய்கிறிலன்; வல்வினையேன் - (ப்ராப்தராய் ஆராய்வாரும் ஆராயாமைக்கிடான)ப்ரபல பாபத்தையுடையேனான எனக்கு, பின் - பின்பு, நின்று - நின்று, பேர் - நாமமாத்ரம், என்னை - என்னை, மாயாது - முடியவொட்டுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), என்னை - என்னை, ஆராய்வார் - ஆராய்வார், ஆர் - ஆர்? ஒருவருமில்லையென்றபடி. "அத்யந்தாவஸாதம் பிறந்தவளவிலும் இன்னாஸ்கிடந்தாள்" என்கிற நாமமாத்ரமே ஸத்வாவஸூசகமென்று கருத்து. (வல்வினையேன்பின்னின்று - ஆரென்னையாராய்வார்) என்று அவ்யபிக்கவுமாம். நீரென்னையென்னுதேயென்று - நீர்என்செய்தீரென்னுதேயென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆபத்திலுதவும் அன்னையரும்தோழியரும் ஆராய் கிறிலர், அவர்கள் உதவாதபோது உதவும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் ஸப்தாவ ஸேஷையாகாநின்றே நென்கிறாள்.

[ஆரென்னையாராய்வார்] - தன்னைநலிந்த ராக்ஷஸிகளையுங்கட "அஞ்சாதே" என்று ஆராய்ந்தானிறே "ஆரென்னையாராய்வார்" என்கிறாள். [அன்னையரும் தோழி யரும்] - இவளுடைய அவஸாதாதிஸாயம், தாய்மாரோடு தோழிமாரோடுவாசியறச் சொல் லும்படியாய்விட்டது. என்கினைவேநினைவாயிருப்பார்க்கும், நிகேஷதிப்பார்க்கும் வாசியற் றது. [நீரென்னை இத்யாதி] - அன்னையரும் தோழியருமான நீங்கள், என்னையென் னுதே - என்பட்டாயென்னுதே பென்னுதல்; அன்றியே, [நீர்] - இதொரு நீர்மையே- அவனுக்குத் தன்னையொழியச் செல்லுவதாயிருக்க, அவனையொழியத் தனக்குச் செல்

லாதபடியாயிருக்கிற இதொருஸ்வஹாவமே! [என்னை] - இதோராப்சர்யமென்னுதல்
[நீளிரவுந்துஞ்சுவரால்] - நெடியராத்ரியெல்லாம், எனக்கு உறங்காதொழிதை ஸ்வஹாவமா.
யிருக்கிறுப்போலே அவர்களுக்கும் உறங்குகையே ஸ்வஹாவமாயிற்று. ப்ரதமயோஜனை
யில், தஞ்சுதிரென்னுமர்த்தத்தைக் காட்டக்கடவது. [காரன்ன] - வர்ஷுகமான
மேகம்போலே ப்ரதமஹாமான வடிவைவடிபுடைய க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். “தாவாஸா
விரஹ-ஹி” என்று, ஒருநீர்ச்சாவியிலே வர்ஷித்தாப்போலே தோற்றுமவனும் வருகிறி
லன். [நங்கண்ணனும்] - பெண்களுக்கேயுதவுமவனும் வருகிறிலன். [பேரென்னை
மாயாதால்] - கார்யத்தாலே நான்முடியச்செய்தேயும், “இன்னாள், இன்னாள்” என்கிற
பேர் என்னை முடிந்தேனாக வெட்டுகிறதில்லை. அவ்வினாடொத்ததீ யினுவும், அவன்
வாராதவோபாதி இதுவும்போகிறதில்லை. இத்தால் - சென்றற்றதிலையைச் சொல்லுகிறது.
ஸப்தாவஸைஷயானேனென்றபடி. [வல்வினையேன்] - முடிக்கைத்தட்டமானவளவிலும்
முடியப்பெறுதபாபத்தைப் பண்ணினேன். [பின்னின்றே] - நான்முடிந்தபின்பும் பின்னே
சின்று பேர் என்னை முடிந்தேனாகவெட்டுகிறதில்லை. “நாஸிரஹிவெவ்யாகாவாணி”
என்கிறபடியே ஒக்கவந்தால், ஒக்கப்போகலாகாதோ?

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆபத்தில் உதவும் அன்னையரும்தோழியரும் ஆராய்
கிறிலர்கள், அவர்கள் உதவாதபோது உதவும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் ஸப்தாவ
ஸைஷயானேனென்கிறுள்.

[ஆரென்னையாராய்வார்] - “உரவீ நாராவணவ்யா ஹம்ஷிஷ்யுயாஜீஹ
உ-ஸ்யுலா” (தாஸீநாம்ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹதுர்பஸா) - திருவடிசென்று
ராக்ஷஸிகளை நலியப்புக; இவர்கள் ராவணன்சோறுண்டு அவனுக்குப் பரதந்த்ரைகளாகை
யாலே என்னை நலிந்தார்களாகில், தங்களாலேவந்ததொன்றன்றாகில், அதுதனக்கு நாமும்
“பொறுத்தோம்” என்று, நேர்த்தரவுகொடுத்தபின்பு இனி இவற்றை நலிகிறதென்?
என்ன; “ராவணனும்பட்டானாகில் நம்மை நேருள் நலிந்துபோந்த இப்பெண்பயல்களை
இப்போது பொறுக்கவேண்டுகிறதென்?” என்ன,—“உ-ஸ்யுலா” (துர்ஸலா)-“சிலர்

ப்ர—:(ஆரென்னையாராய்வார்)—யுஃககாணெ [ககக] ஹநஹிஷெஹு
வீதா, “பூஷ்யுஷ்யுஷ்யாஸாயொமம்ஸியெதலிதிநிஸித்யு | உரவீ நாராவணவ்யா
ஹம்ஷிஷ்யுயாஜீஹஉ-ஸ்யுலா || ௪௦ || ஶ்ருஜிதவாராவணெநெதாராக்ஷவ்யாஸிதஜய
யநு ! ஹதெதவ்விஹகயயு-ஸ்யாஸஜயு-நவாநரொதஸக”

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆரென்னை இய்யாதி. “அன்னையரும்தோழியரும்” இய்யாதியைப்
பற்ற - ஆபத்திலுதவும் இய்யாதி.

வ்யாக்யாதாவின் நடுபாடு - உரவீநாஃ என்றதொடங்கி, ஆரென்னையாராய்வார் என்
கிறுளிறே என்னுமவும். “பூஷ்யுஷ்யுஷ்யாஸாயொமம்ஸியெதலிதிநிஸித்யு | உரவீநாஃ
ராவணவ்யாஹம்ஷிஷ்யுயாஜீஹஉ-ஸ்யுலா” உதி யுஃககாணெ ஹநஹிஷெஹு
வீதா, “ஷிஷ்யுயாஜி” என்றதற்கு அர்த்தம்-அதுதனக்கு நாமும் பொறுத்தோம் என்ற. நேர்த்தரவு
கொடுத்தபின்பென்றது - “ஹவெயம்ஸரணம்ஹிவ” என்றத்தைப்பற்ற. நேர்த்தரவு - செல்லச்
சீட்டு, ராவணனும்பட்டானாகில் என்றதற்கு - ராவணனாலே தேவர்களுக்கு நலிவுவாராமலிருக்கைக்
காக முன்பு இவர்களை நலியாமல்விட்டதென்று தாதுபாயம். பொறுக்கவேண்டுகிறதென்? என்ன -

வும்துஞ்சுவரால்] - “துஞ்சுவரால் என்னுமிது - துஞ்சுதிரால் என்னும் அர்த்தம்பெற்றுக் கிடக்கிறது” என்று சொல்லுவாருமுண்டு. அன்னையரும் தோழியருமான நீங்கள், என்னேயென்னுதே - என்பட்டாய் என்னுதே யென்னுதல். அன்றிக்கே, அன்னையரும் தோழியரும், நீரென்னேயென்னுதே - இதோநீர்மை இருக்கும்படியே! என்னே! என்னுதே. அவன் தன்னைப் போகட்டுப்போய் வேறுசிலவற்றாலே போதுபோக்கித் தன்னை நினையாதே யிருக்கச்செய்தேயும், தான் அவனையொழியப் போதுபோக்கமாட்டாதேயிருப்பதே! இதோநீர்மையே! என்னே-இதென்ன ஆர்ச்சார்யம், என்னுதே - இப்படி சொல்லாதே. “நிறைநீர் நீர்வர் கேண்மை பிறைமதிப் பின்னீர்பேதையார் நட்பு.” [நீளிரவும்துஞ்சுவரால்] - எனக்கு உறங்காமையே ஸ்வபாவமாம்படி, நெடிதானராத்ரியெல்லாம் அவர்களுக்கு உறங்குகையே ஸ்வபாவமாய்விட்டது. [காரன்னமேனி] - ஒருநீர்ச்சாவியிலே ஒருபாட்டம் வர்ஷித்தாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனுமாய், “தாலா ராவிரலுசு” (தாஸாமாவிரபூத்) என்கிறபடியே முன்பு உதவிப்போந்தவனும் வருகிறான். “தாஸாம்” என்கிறது - அவர்கள் பூர்வாவஸ்தையைப் பற்றலிறே. [நங்கண்ணனும்வாரானால்] - பெண்களுக்கே உதவிப்போந்தவனும் வருகிறான். [பேரென்னையாமாதால்] - அவனோடு ஒவ்வாநின்றதீ! பேரும். அவன்வருகிறான், இதுபோகிறதில்லை. நான் கார்யத்திலே முடிந்தேனாயிருக்கச்செய்தேயும் “இன்னாள், இன்னாள்” என்கிற இப்பேர் என்னை முடிந்தேனாகவொட்டுகிறதில்லை. ஆழ்வாருடையதிருநாமம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவானாற்போலே இவர்தமக்கும் ஸத்தாஹேதுவானபடி. அடியுடைய பேராகையாலே ஸர்வர்க்கும் பாரகமாயிருக்குமே. இதினுடைய அடியுடைமையிறே எல்லாரும் ஸ்ரீஸாவஹிக்கிறது. [பேரென்னையாமாதால்]-ஈப்தாவஸோஷையானேன்றபடி. [வல்லினையென்] - நான் முடியச்செய்தேயும் என்னைமுடிந்தேனாகாதபடி பண்ணும்படியான பேரைப்படைக்கும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். [பின்னின்று] - நான் முடியச்செய்தேயும் இப்பேரானது எனக்குப்பின்னும் நின்று முடிந்தேனாகவொட்டுகிற

யார்த்தத்துக்கு - “துஞ்சுவரால்” என்ற பரோக்ஷநிர்த்தேஸ ஸ்வாஸ்யமுண்டு. விவரணம் - அவன் தன்னை இய்யாதி. “நீர்” என்று - நீர்மையைச்சொல்லுமோ? என்ன - நிறைநீர் இய்யாதி. நீர்வர் கேண்மை - பிறைநிறைநீர், பேதையார் நட்பு மதிப் பின் நீர் என்று அந்வயி. இதுக்கு அர்த்தம் - நல்லஸ்வபாவத்தையுடையவர்களோட்டை ஸ்நேஹம், பூர்வபகூத்தில் ப்ரதமாசந்த்ரானுடைய நிறைநிற ஸ்வபாவம்போன்றது; அறிவிலிகளோட்டை ஸ்நேஹம், பூர்ணசந்த்ரானுடைய பின்புண்டான ஸ்வபாவம்போன்றது. அதாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவென்றபடி. கேண்மையும், நட்பும் - ஸ்நேஹம். பேதையார் - அறிவிலிகள். நீர், நீர்மை - ஸ்வபாவம். பிறை - சலாமாத்ரசந்த்ரன். மதி - பூர்ணசந்த்ரன். “நம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தாலாஃ இய்யாதி. “தாலாராவிரலுசு” என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் உபநாமம்.

வாஃஸ்யஃ | வீதாஃவராயரஸவீலாக்ஷாநநயஜிநயஜி || ௨ ||” உதிஸ்ரீலாமவதெ

ஓஸுரெ (௩௨). அவன் உதவும்படி அவர்களுக்கு ஆர்த்தியுண்டோ? என்ன - தாலாஃ என்கிறது இய்யாதி. அவனோடொக்கையாவதென்ன - அவன்வருகிறான் இய்யாதி. வருகிறான் - வாராமே ஷாதிக்கிறான். இதுபோகிறதில்லை - போகாமேஷாதிக்கிறது. இதுபோகாதேசெய்கிறதுதானே தென்ன - நான்கார்யத்திலே இய்யாதி. இன்னாள் - இப்படிப்பட்டவன். ஸ்வபதேஸம் - ஆழ்வாருடைய இய்யாதி. தம்முடையதிருநாமம், அல்லாதார்க்கொழிய தமக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவர்களுக்கு ஹேதுவேதென்ன - அடியுடைய இய்யாதி. அடியுடையவென்று - ஹாக்யமுடையவென்றசாடு. இதினுடைய - ஆழ்வார்திருநாமத்தினுடைய. தான்போனால் பேர்நிற்கவொண்ணுதோ? என்ன -

யக்கொண்டு பகலை இரவாக்கின அத்யாச்சர்யபூதனா க்ருஷ்ணன், திருவாழியை யிட்டு இரவைப் பகலாக்கிக்கொண்டு தோற்றுகிறிலன் என்றருத்து. [நீளாவிகாப்பார் ஆர்] - துர்த்தஸாபிலும் முடியாதே என்னை நோவுபடுத்தாநின்றான் இவ்வுயிராகிற பகையைப் போக்குவார் ஆர்? என்றுமாம்.

ப. — அநந்தரம், அபிரிவேஸாமும் ராத்ரியும் நலியாநிற்க, ஸ்த்திரமான ரக்ஷ னோபகரணத்தையுடையவன் வருகிறிலன், என்னுடைய ஆத்மாவை ரக்ஷிப்பாராரென் கிறான்.

பின்-பின்தொடர்ந்து, நின்ற-விடாமல்கடக்கிற, காதல் - அபிரிவேஸமாகிற, நோய் - நோயானது, நெஞ்சம் - (தனக்குப்பிறப்பிடமான) நெஞ்சை, பெரிது - மிகவும், அடும்-அழிபாநின்றது; முன்-முன்னே, நின்ற - நின்ற, இரா-ராத்ரியாகிற, ஊழி- கல்பமானது, கண்-கண்ணானது, புதைய-புதையும்படி, முடிற்று - மறைத்தது; (இப்படி பின்னும் முன்னும் விரோதியானவளவில்), மன்னின்ற - (ஆஸ்ரிதருடைய வினையைக் கடினைக்கு) நித்யஸந்திஹிதமான, சக்கரம் - திருவாழியையுடையனாய், எம்மாயவனும் - ஆஸ்ரர்யகுணசேஷத்தங்களாலே தன்னை என்போல்வார்க்கு ஸ்வம்மாக்கின க்ருஷ்ண னும், வாரான் - வருகிறிலன்; நின்ற - நிரந்தரதுகாநுபவப்பண்ணாநின்றாலும் அதுக் கிளையாநிருக்கிற, என்-என்னுடைய, நீள்-நித்யமான, இ-இந்த, ஆவி-ஆத்மவஸ்துவை, இவ்விடத்து - இவ்வவஸ்த்தையில், காப்பார் - ரக்ஷிப்பார், ஆர்-ஆர். இந்நின்றவென்று பாடமாய் - இந்தநித்யமான ஆத்மவஸ்துவை யென்றுமாம். நித்யத்வமும் துக்காநுபவத் துக்கு உறுப்பாயிற்றென்று கருத்து.

இ. --- ஆரூம்பாட்டில், விரஹவ்யஸம்செல்லாநிற்க, ராத்ரியுமாய் ரக்ஷகனான வனும் வாராதொழிந்தால், முடியப்பெறுதப்ராணனை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறான்.

[பின்நின்றகாதல்நோய்] - புக்கவிடப்புக்குப் பின்னாட்டிக்கொண்டுநிற்கிற ப்ரே மவ்யாதிபானது. இதுக்கு இடைந்தால் வேறு ஒதுங்கநிழலில்லையாயிராநின்றது. [நெஞ் சம்பெரிதமொல்] - நெஞ்சை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது: வாதகம் வாத்யத்தளவன் றென்கை. அகநிபேயல், தனக்கு ஆஸ்ரயமான நெஞ்சை தக்யமாக்காநின்றது. [முன் னின்ற இத்தயாதி] - பதார்த்தங்கள் தோற்றாதபடி முன்னேநின்ற ராத்ரியாகிறகல்பம் கண்ணைமறையாநின்றது. ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியும் முன்பும்பின்புமாய் க்ருதஸங்கே தங்களாய் நலிகிறபடி. உட்கண்ணுமழிந்து புறக்கண்ணுமழிந்தது. க்ராஹகமுமாய் ப்ரகாஸகமுமான கண்ணை, க்ராஹ்யமானவிறுள் மறையாநின்றது. [மன்னின்ற சக்கரம்]- ஆர்த்தத்ராணார்த்தமாக எப்போதும் கைகழலாநேமியானா யிருக்கிறவன். இவ்விறுள் போக்குகைக்கு ஆயுதமெடுக்கவேண்டா வென்கை. [எம்மாயவனும்] - ஜயத்ரதவதத்தி னன்று, ப்ரகாஸத்ரவ்யமான திருவாழியைக்கொண்டு தமஸ்ஸை யழைக்குமவன். நிவர்த் தகத்தகக்கொண்டு நிவர்த்யத்தை யழைக்குமவனுக்கு, அத்தைக்கொண்டு நிவர்த்யத் தைப் போக்கத்தட்டில்லையிறே. எம்மென்று - க்ருஷ்ணவதாரத்தில் தமக்குண்டான அஸாதாரண்யத்தைச் சொல்லுகிறார். [வாரானால்] - ப்ரதிஜ்ஞையையழித்து விருத் தத்தை யறுஷ்டிக்கவேண்டா, வந்து வடிவைக்காட்டவமையுமென்கை. வருகைக்கு இச்சையில்லாமெப்போக்கி, “வருவோம்” என்றால் அருமையில்லையிறே. [இந்நின்ற நீளாவி] - இப்படியே முடியாதே நோவுபடுத்தாநின்றான் உயிராகிற ஸத்ருவைப் போக்

குவாரார்? முடியுமளவிலும் நாதேபிராயமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவைப்போக்கி ரக்ஷிப்பாரார்? “சுஷுப்தோயஜோயஜோய” என்கிறவசனத்தக்கொண்டு தன்னை முடியாததொன்றாகினைத்து ஸலியாநின்றது. “பிரிவினும்முடியாத என்னுயிர்ப்பகையைநீக்கி, என்னை நோக்குவாரார்” என்று ஒருதமிழன் இட்டுவைத்தான். [இவ்விடத்தே] - ஸர்வரக்ஷகனும் உதவாததையாயிரே.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. விரஹவ்யஸநமும் செல்லாநிற்க, ராத்ரியுமாய் ரக்ஷக னானவனும் வாராதொழிந்தால் முடியப்பெறாத ப்ராணனை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறான்.

[பின்னின்றகாதல்நோய்] - புக்கவிடம்புக்கு வடிம்பிட்டேநலிகிற ப்ரேமவ்யாதி யானது. இடைந்தொதுங்குகைக்கு ஒரு நிழலில்லாதபடியிருக்கை. [நெஞ்சம்பெரிதமால்] - நெஞ்சை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. நெருப்பானது சுருணையைவேவப் பண்ணி, பின்னையிறே பறம்பேபோய்ச்சுவைது; அப்படியே, தான்கிடக்குமிடத்தை மிகவும் நலியாநின்றதாயிற்று. [முன்னின்று இத்யாதி] - ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் தன்னிலே ஸங்கேதித்துவந்தாற்போலே இராநின்றது. “நான் பின்னிட்டுவருகிறேன், நீ முன்னே தப்பாமே சூழ்ந்துகொள்” என்றுவருவாரைப்போலே வந்தது. எதிரிகள் எளிய ராணல் அவர்கையில் வில்லைப்பறிப்பது கேஷிப்பதாய்க்கொண்டு பரிஹலிப்பாரைப் போலே, இத்தலையில் எளிமைகண்டு ராத்ரியாகிறவூழி, முன்னேநின்று கண்ணைமறையா நின்றது. உட்கண்ணைக் காதல் மறையாநின்றது, கட்கண்ணை ராத்ரி மறைத்தது. [கண் புதையமுடிற்றால்]-க்ராஹகமுமாய் ப்ரகாஸ்கமுமாயிருக்கிற சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, க்ராஹ்யமான இருள்வந்து மூடாநின்றது. அன்றிக்கே, இருளோடொத்த நிறத்தையுடையவன் வந்து முன்னேநின்றாலும் காணவொண்ணாதபடி, இராவாகிறவூழி கண்ணைமறையா நின்றதென்னவுமாம். [மன்னின்ற இத்யாதி] - “எப்போதும் கைகழலாநேமியான்” என்

ஆறும்பாட்டு.—பின்னின்ற இத்யாதி. “பின்னின்ற” இத்யாதியைப்பற்ற - விரஹவ்யஸநம் இத்யாதி.

“பின்னின்ற” என்றது - போனவிடமெங்கும் பின்தொடர்ந்துநிற்கிறவென்னுதல், எனக்குப்பின்னேநின்றவென்னுதல். முந்தினது - புக்கவிடம் இத்யாதி. அதாவது - ஹிம்விக்ஷைக்காகப் பின்னே அதுவிதானம்பண்ணினவென்றபடி. த்வீதீயார்த்தம் - நான்பின்னிட்டுவருகிறேன் இத்யாதி வாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது. வடிம்பிட்டே - அடிமேலடியிட்டே. “கின்ற” என்றதுக்குஹாவம் - இடைந்து இத்யாதி. இடைந்து - விலங்கி. நோயானால் ஸரீரத்திலேபற்றிப் பின்பன்றோ நெஞ்சையடுவதென்ன - நெருப்பானது இத்யாதி. “பின்னின்றகாதல்” இத்யாதியையுங்கூட்டி ஹாவம் - ப்ரேமவ்யாதியும் இத்யாதி. ஸங்கேதமெப்படியென்ன; விவரணம் - நான்பின்னிட்டு இத்யாதி. இப்போது, “பின்னின்ற” என்றதுக்கு - எனக்குப்பின்னேநின்ற என்று த்வீதீயார்த்தம் கண்டு கொள்வது. க்ராஹகமான சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, க்ராஹ்யமான இருள் மறைக்கும்படியென்? என்ன; ஸத்ருவ்தாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - எதிரிகள் இத்யாதி. இத்தலையில் எளிமைகண்டு - நாயகனைப்பிரிந்து ஸோசையாயிருக்கிற படியைக்கண்டு. இருளுக்கும் ராத்ரிக்குமுண்டான ப்ரத்யாஸத்தியாலே - ராத்ரியாகிறவூழி என்கிறது. “நெஞ்சம்பெரிதமால், கண்புதையமுடிற்றால்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - உட்கண்ணை இத்யாதி. உட்கண்ணை - நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணை. கண்புதைய - கண்மறைய. “கண்புதையமுடிற்றால்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம். முந்தினது - க்ராஹகமுமாய் இத்யாதி. அதாவது - இதரவிஷயங்களைக்கண்டு யூரிக்கவொண்ணாதபடி கண்ணைமறைத்ததென்றபடி. த்வீதீயார்த்தம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அவன்வந்துமுன்னேநின்றாலும் தெரியாதபடி மறைத்ததென்றபடி. எப்போதும்கைகழலாநேமியான் - ஸர்வகாலமும் கைவிட்டுநீங்காத திருவாழியையுடையவன் இத்

கிறபடியே, ஆர்சிதர்க்கு விரோதிகளுண்டானபோதாக ஆயுதமெடுக்கப்பார்த்திராதே, எப்போதுமொக்கக் கையிலேவிடாதேகொண்டிருக்குமாயிற்று. [எம்மாயவனும்] - ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தையிட்டேத் தமஸ்ஸை அழைக்கவல்ல ஆர்சர்யபூதன். நிவர்த்தகத்தையிட்டே நிவர்த்தயத்தை அழைக்குமவனுக்கு, நிவர்த்தகத்தையிட்டே நிவர்த்தயத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத் தட்டுண்டோ? [வாரானால்] - இங்கு ஸங்கல்பம் அழியவேண்டா, வருவதாகநினைக்க வமையும். “ஸஹவாஜ்யாதகோயயா” (ஸம்பவாய்யாத்மமாயயா). வருவதாக இச்சிக்க வமையும். “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமெடுக்கையும், ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தையிட்டேத் தமஸ்ஸைப் போக்கக்கடவதென்கிற மர்யாதையைக் குலைக்கையுமாகிற இவைவேண்டா, தான்வரவமையும்; நிவர்த்தக ஸ்வபாவத்தாலே நிவர்த்தயம் தன்னடையேபோம். [இந் நின்றநீளாலிகாப்பாரார்] - முடியவேண்டுமளவிலே நூறேபிராயமாயிருக்கிற இவ்வாத்ம வஸ்துவை முடித்துநோக்குவாரார். “சுஹஜேஷ்யாயஜிஷ்யாய” (அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம்) என்கிற வசநத்தைக்கொண்டு நின்று வழக்குப்பேசாநின்றதாயிற்று ஆத்ம

(இங்கு ஸங்கல்பமழியவேண்டா வருவதாகநினைக்கவமையும்) - ஹதீதா ஸஹவாதமெய்யு, “சுஹஜாவிலஸஹய்யாதாஹநுதாநாஜீஸரொவிலஸநு | ப்ரக்யுகிம் ஸாஜியிஷ்யாயஸஹவாஜ்யாதகோயயா||”

(இந்தின்றநீளானி) - சுஹஜேஷ்யாயஜிஷ்யாய
ஜிஷ்யாயஸாஷ்யவஸவ | நித்யஸவபுமதஸாணாரஹவொயஸநாதநஃ||உச||”

யர்த்தம். பெரியதிருவந்தாதி, கடைசிப்பாட்டு, “இப்போதும்” இத்யாதி. “மன்னின்றசக்கரத்து - எம்மாயவன்” என்றுகூட்டிலாவம் - ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தை இத்யாதி. தமஸ்ஸையழைத்தது - ஜயந்தா வதத்தினன்று. இதைச்சொல்லி, “வாரானால்” என்றதுக்குஹவம் - நிவர்த்தகத்தையிட்டே இத் யாதி. மன்னின்ற - எப்போதும் பொருந்தியிருக்கிற. “மன்னின்றசக்கரத்தெம்மாயவன்” என்ற துக்கு - “ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தை” இப்பாதிவாக்யத்தாலே ஒருஹவம் அருளிச்செய்து. லீஷ்யனை நிர விக்ளைக்காக, “ஆயுதமேடேன்” என்றுவைத்து ஆயுதமெடுக்கும் ஆர்சர்யபூதனென்று விவகரித்து, “வாரானால்” என்றதுக்குஹவம் - இங்கு ஸங்கல்பம் இத்யாதி. ஸங்கல்பமழியவேண்டா - ஸங்கல் பத்தையுமழித்து ஆயுதமெடுக்கையாகிற யதநமும் வேண்டாவென்றபடி. நினைக்கவமையுமென்றது - வருவகக்குத் தன்னிச்சையையொழிய வேறொரு ஆயாஸமில்லாமையாலே. “இச்சையடியாக அவன் வரும்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸஹவாஜ்யாதகோயயா என்ற. “ப்ரக்யுகிம் ஸாஜியிஷ்யாய ஸஹவாஜ்யாதகோயயா” ஐதி தீதாஸஹவாதமெய்யு. “வருவதாக நினைக்கவமையும்” என்றதின் விவரணம் - வருவதாக இச்சிக்கவமையும் என்றது. “மன்னின்றசக்கரம்” என்றதுக்குச்சொன்ன ஹவத்வயத்தையும் நிகரிக்கிறார் - ஆயுதமேடேனென்ற இத்யாதி. வரவமையுமோ, இருளைப்போக்க வேண்டாவோ? என்ன - நிவர்த்தகஸ்வபாவத்தாலே இத்யாதி. “இவ்விடத்தே” என்றதுக்கு அர்த்தம் - முடியவேண்டும் இத்யாதி. “இவ்விடத்தே” என்றது - இவ்வவஸ்தையிலேயென்றாய், முடியவேண்டுமளவிலே என்றபடி. நூறேபிராயமென்றது - “நீன்” என்றத்தைப்பற்ற. “நீளாவி யாய்க்கொண்டு - நின்ற” என்றதின் பவிதம் - சுஹஜேஷ்யாயம் இத்யாதி. “சுஹஜேஷ்யாயஜிஷ்யாயஜிஷ்யாயஸாஷ்யவஸவ | நித்யஸவபுமதஸாணாரஹவொயஸநாத நஃ” ஐதி தீதாஸஹவாஜித்யெ. “நீன்-நின்ற-இ-ஆவி” என்ற அவயிப்பது. நித்யமாய்நின்ற இவ் வாத்மவஸ்துவையென்றபடி. “நீளாலிகாப்பாரார்” என்னுமது - இதைமுடித்துநோக்குவாரார் என்

வஸ்து. இதைமுடித்து நம்மைநோக்குவார் ஆர்? என்கிறதென்ற இப்படி முறுகச்சோன் னதுதன்னை, ஒருதமிழன் இப்படித்தத்துக்குத் தாத்தார்யமாக இட்டுவைக்கிறான் “பிரிவிலும் முடியாத என்னுயிர்ப்பகையைநீக்கி, என்னைநோக்குவாரார்” என்று. [இவ்விடத்தே] - ஸர்வரகுகனாவனுமுதவாத இவ்வவஸ்த்தையில் இனிமுடிந்துபிழைக்கையிறேஸாகம்.

ஏழாம் பாட்டு.

காப்பாராரிவ்விடத்துக் கங்கிருளின் நுண்துளியாய்ச்
சேட்பாலதுழியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்த்
துப்பாலவேண்சங்கு சக்கரத்தன்தோன்றால்
தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்காளென்செய்கேனே?

ஆ.—(காப்பாரார்.) மஹாந்யகார வர்ஷோபேதையாய் முடிவில்லாததொரு யுகமாய்க்கொண்டு செல்லாநின்ற ராத்ரியில், துப்பாலவேண்சங்குசக்கரத்தன் தோன்று தொழிந்தான், காப்பாராரிவ்விடத்து, தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்கள் என்செய்கே னென்று தன்னுடைய நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே கூப்பிடுகிறான்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், ராத்ரியாகிற யுகம் செல்லாநிற்கவும் எம்பெருமான் வந்துதோற்றுதொழிந்தவாறே அநிமிஷராகையாலே உறவுமுறையாரைப்போலே இவ் வவஸ்த்தையில் உறங்காதே நீர்மையை யுடையருமாகையாலே “தெய்வங்கள் என்செய் கேன்” என்று தன் செயலறுதியாலே சொல்லுகிறான்.

[கங்கிருள் என்று தொடங்கி] - ராத்ரி இருளும் சிறுதுளியுமாய் நெடுமை ஸ்வஹாவமான கல்பமாய் முடிவின்றிக்கே செல்லுகிற இக்காலத்தில். மருங்குலை ‘மருங்கு’ என்றற்போலே கங்குலை ‘கங்கு’ என்கிறது. [துப்பால என்றுதொடங்கி] - நிர்மலமாய் வெளுத்திருந்துள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் ஏந்தி இவ்வந்யகாரமெல் லாம் போம்படி வந்துதோன்றுகிறிலன். [தீப்பாலவல்வினையேன்] - அவன் அங்கீகரி யாதபடி பண்ணவற்றான மஹாபாபத்தையுடையேன்.

ப.—அநந்தரம், தர்ஸநாகாங்குஷாஜநகமான அஸாதாரண சிஹந்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்துதோன்றுகிறிலன், இந்தமஹாந்யகாரமான ராத்ரியில் என்செய்கே னென்று, உறங்காததைவங்களைநோக்கிக் கூப்பிடுகிறான்.

இவ்விடத்து - (ரகுகனதுவாத) இந்தஅவஸ்த்தையில், காப்பார் - ரகூப்பார், ஆர் - ஆர்? கங்கு - எல்லேநிலமாகச்செறிந்த, இருள் - இருளையும், நுண் - நுண்ணிதான், துளி - பனித்துளியையும், ஆய் - உடைத்தாய், சேண் - அதிதூரமான, பால்து - ஸ்வ பாவத்தையுடைய, துழியாய் - கல்பமாய்க்கொண்டு, செல்கின்ற - செல்லாநிற்கிற, ‘கங்குல்

லும் அர்த்தத்தைக்காட்டுமோ? என்ன; நீளவியைக்காக்கையாவது - முடித்துநோக்குகையென்று அர்த்தாத்வித்தமென்றுவிவகித்து, இதுக்கு ஸம்வாதங்காட்டுகிறார் - இதைமுடித்து இத்தாதி. உயிர்ப்பகை - ஜீவிக்கையாகிறஸத்ரு. இப்படியாகிலும் ஆத்மாவைமுடிக்கத்தேடுகிறதென்னென்ன - ஸர்வரகுகன் இத்தாதி. காமேணுவ்யஃ.

(க)

வாய் - ராத்ரியிடத்து, து - அழுக்கற்ற, பால - ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய், வெண் - வெளுத்த, சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் சக்கரத்தன் - திருவாய்மொழியை முடையனானவன், தோன்றான் - ("பன்னெடுஞ்சூழ்சுடர்நாயிற்றோடுபான்மதியேந்தி" என்கிற படியே சந்திராதித்யர்களைக் கொண்டுவருமாபோலேவந்து) தோன்றுகிறிலன்; தி - அக்ரி போலே, பால - ஓரஹகஸ்வபாவமாய், வல் - ப்ரஹ்மமான, விணையேன் - பரபத்தையுடையேனான நான், தெய்வங்காள் - (என்துக்கங்கண்டு இமைகொட்டாமல் பார்த்திருக்கிற) தேவதைகள்! என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்? ரக்ஷயமான என்னால் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவொண்ணாதென்று கருத்து. கங்கு - எல்லேநிலம். தூய்மை - அழுக்கறாதி. பாலென்று - ஸ்வஹாவம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ராத்ரியாகிறயுகம் செல்லாநிற்க, அவன்வந்துதோற்றா தொழிகையாலே, அநிமிஷராகையாலே உறங்காததேவதைகளைக்குறித்து, நான் என் செய்கேனென்கிறான்.

[காப்பாராரிவ்விடத்து] - ரக்ஷகன் உதவாததஸையில் இனி ஸ்ரீயுகர் கோக்கவோ, நாம் கோக்கிக்கொள்ளவோ? அவனத்தை "எனக்கு" என்கையோபாதிபிதே, அவனுடையரக்ஷணத்தை நாம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை. [கங்கிருளினுண்ணெளி] - நுண்ணெளி-சிறுதுளி. தடித்தவிருளையும் சிறுதுளியையுமுடைத்தாய். [சேட்பால இத்யாதி] - செடுமையே ஸ்வஹாவமாயிருக்கிற கல்பமாய்க்கொண்டு முடிவின்றிக்கே செல்லுகிற ராத்ரியில். அதவா, மருங்குலை-"மருங்கு" என்னுமாபோலே, கங்குலை-"கங்கு" என்று குறைத்தாய், ராத்ரியில் இருளென்றுமாம்; அப்போது, கங்குல்வாயென்று - காலபரமாய், இக்காலத்திலே யென்னக்கடவது; "ஸஹராசூழ, டஸராசூழ" என்னுமாப்போலே. [தூப்பால இத்யாதி] - இவ்விருளைப்போக்குகைக்கு சந்திராதித்யர்கள் சேரவுதித்தாற்போலே கையுமாழ்வார்களுமாய்வந்து தோன்றுகிறிலன். "சந்திரமண்டலம்பேரல்தாமோதரன்கையில்" என்றும், "மேருவிற்செஞ்சுடரோன் திருமால்திருக்கைதிருச்சக்கரமொக்கும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. அவ்விருளைப்போக்கும்போது இவர்கள் வேணுமென்கை. து-தூய்மை. பால-ஸ்வஹாவமாக உடைத்தானக. ரக்ஷணபரிகரங்களை யுரித்து ரக்ஷணத்திலே ஐக்ஷித்திருக்கிறவனும் வருகிறிலன். [திப்பாலவல்விணையேன்]-திமையே ஸ்வஹாவமாகவுடைத்தாய், போக்கப்போகாதபடியான பரபத்தைப் பண்ணினேன். ரக்ஷகனும் அநாதரிக்கும்படி பண்ணின பரபமென்கை. [தெய்வங்காளென்செய்கேனோ] - தேவதைகளுக்கும் இவனுக்கும் அநிமிஷத்வத்தாலே ஒருஸரம்பமுண்டு. அவர்கள்பிறப்பே அநிமிஷர், இவள் விரஹத்தாலே அநிமிஷை. தோழிமாரும் உறங்குகிறஸமயத்திலே இவர்கள் உணர்ந்திருக்கையாலே, தன்ஆர்த்திபொருக்கமாட்டாமையுறங்காதிருக்கிறார்களாகக்கொண்டு, "இவர்களிற்காட்டில் நமக்கு வேறு உறவுண்டோ" என்று, என் செய்கேனென்று - தன்செயலறதியை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிறான்.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. ராத்ரியாகிறயுகம் செல்லாநிற்க அவன் வந்து தோற்றமையாலே, அநிமிஷராகையாலே உறங்காத தேவங்களைக்குறித்து, நான் என்செய்வேனென்கிறான்.

ஏழாம்பாட்டு.—காப்பாராரி இத்யாதி. "கங்கிருளின் நுண் துளியாய்" இத்யாதியைப்பற்ற - ராத்ரியாகிற இத்யாதி.

“தூப்பாலவெண்சங்கு சக்கரத்தன்தோன்றானால் - கக்கிருளின் துண்தளியாய் என்று தொடங்கி, இவ்விடத்து - காப்பாரார்” என்று அவ்வயித்து கேட்பந்தோன்ற மாவம் - ரக்ஷகனுனவன் இய்யாதி. ஈடுபாடாதல், ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகனாயிருக்க “காப்பாரார்” என்னலாமோ? என்கிற ஸங்கையிலேயாதல் - ரக்ஷகனுனவன்வா இய்யாதி. இப்புத்தி - ரக்ஷகரார் என்கிறபுத்தி. ரக்ஷகன் வரவுதாழ்த்தாலும் இப்புத்திபிறவாதே, “அவனேரக்ஷகன்” என்று அத்யவவியித்திருந்தானோ? என்ன; இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸரெரெவூ இய்யாதி. இனியெழுந்தருளவமையாதோ என்றவிடத்தில், இனி என்றதுக்கு மாவம் - திருவடி ப்ருஷதம்ஸமாத்தரமாய், “பெருமான்பாடேற வாரும்” என்ன, “நீ இருக்கிற இவ்வாகாரத்தாலே எப்படிக்கொண்டுபோகிறாய்” என்ன, விஸ்வ ரூபத்தைக்காட்டி, “இனியெழுந்தருளவமையாதோ” என்ன என்றபடி. “நபெடிடி” என்கைக்கு, கயிப்பிக்கை நிர்மிதமோ? என்ன - நயாரி இய்யாதி. இது வராஹசரமஸ்ஸோகம். கயிக்கை தஸ்ய ஸத்ருஸமென்றபோதே - நாம் கம்மைநோக்குகை அவர்க்கு அவத்யமென்று விவகரித்து மாவம் - அவர்க்கு அநுநுபமானவற்றை இய்யாதி. நிறக்கேடாம் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - ராமமவுநிஷியை இய்யாதி. வசையாய் - கொத்தையாய். “காகு^யத^ய” என்றத்தைக்கடாகித்து சாடி - அவர் வம்ஸத்துக்கு இய்யாதி. வம்சமென்று - மூங்கிலாய், யநுஸ்ஸைச்சொல்லுகிறது. “அவர்க்கு அநு ரூபமான” இய்யாதி வாக்யவிவரணம் - அவர்விஷயத்தில் இய்யாதி. ராவணன்செயலோபாதி ஸ்வ ரக்ஷனுல்வயம் க்ருரமோ? என்ன - ராமதந்திதை இய்யாதி. இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று - “காப் பாரார்” என்கிற இவ்வார்த்தைசொல்லிற்று. மயேஹதுக்களுண்டானாலும் மயப்படாதிருந்தானோ?

சேவதித்தாற்போலே யிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை யுடையவன் வருகிறிலன் அந்தச்சந்தராத்
த்யர்கள் வேணுங்காணும் இவ்விருளைப்போக்கும்போது.† “ஆங்கத்திகிரிகடரென்றும்வேண்
சங்கம்வானில் பகருமதியென்றும்” என்று சொல்லக்கடவதிறே. பண்டே இவள்கைகண்டு
வைத்தவையிறே இவைதான். இருளோடேசீறபாறு என்று போக்குவானொருவனும்,
இருளோடேகண்கலந்துநின்ற போக்குவானொருவனு மாயிற்று. [நாப்பாலவேண்சங்கு] -
நாய்மையை ஸ்வலாவமாக உடைத்தான வேண்சங்கு. அன்றிக்கே, பாலென்பது-இட
மாய், குறைவற்ற இடத்தையுடைத்தாயிருக்கிற. “பெருமுடிக்கு” என்னக்கடவதிறே,
“வலுவலெனெனாடாடிநிலுதலுநி” (ஸுபூர்னோதரிஸ்ஸருதத்வநி) என்னக்
கடவதிறே. நாய்மையால் - குறைவறுதலைக் காட்டுமோ? என்னில்;—“அவன் இவ்வர்த்
தத்தில் நாயன்கான்” என்கையாகிறது - அதில்குறைவற்றிருக்குமென்கையிறே; லக்ஷண
யிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, [வேண்சங்கு]-இத்தாலும், நாய்மையாலும் - வெளுப்பின் மிகுதி
யைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அப்போது பதார்தர வ்யவயாநத்தாலே அதுதான் யுக்தமல்ல.
[தீப்பாலவல்லினையேன்] - தீயஸ்வலாவத்தையுடைத்தாய், பேர்க்கப்பேராதபடி கனவிய
பாபத்தைப்பண்ணின நான். அதாவது - ரக்ஷணத்திலேகீழ்த்து, ரக்ஷிக்கைக்கு ப்ராப்த
ராய், அதுக்கென்னக் கருவி பிடித்திருக்கிறவனுங்கூட உதவாதபடியான பாபமிறே. [தேய்
வங்காளென்செய்கேனோ] - தேய்வங்களோடு இவளுக்கு ஒரு ஸாம்யமுண்டே; அவர்கள்
பிறப்பே அநிமிஷம், இவள்தானே “உண்டோகண்கள்துஞ்சுதல்” என்றிருக்கும். இப்
போதுதான் இருளுக்கஞ்சியுமுறங்காள்; தந்தையைக்கண்டதுக்கு அவர்கள் உறங்காதே

விருளைப்போக்கமாட்டார்களோ? என்ன - அந்த இத்யாதி. “அந்தச்சந்தராத்நித்யர்கள்” என்கைக்கு,
திவ்யாயுதங்களைச் சந்தராத்நித்யர்களாகச்சொன்ன இடமுண்டோ? என்ன - ஆங்கத்திகிரி இத்யாதி.
அவனுடைய திருக்கையிலுண்டான அந்தத்திருவாழியை ஆதித்யனென்றும், மற்றைத்திருக்கையி
லேந்தின வெளுத்திறத்தையுடைய பூரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஆகாசத்திலேவர்த்திக்கிற ஒளியையுடைய
சந்தரனென்றும் இத்யர்த்தம். † பூர்ணந்திருவந்தாத், அறபத்தேழாம்பாட்டு, “ஆங்குமலரும்” இத்யாதி.
இந்தச்சந்தராத்நித்யர்கள் வந்தால் இருள்போமோ? என்ன - பண்டே இத்யாதி. கைகண்டு என்றது -
சாடி; கையிலேகண்டென்றும், அதுபலித்தென்றும். லோகத்தில் சந்தராத்நித்யர்கள் இருளைப்போக்
கும் ப்ரகாரமேதென்ன - இருளோடே இத்யாதி. சீறுபாறென்றுபோக்குகிறவன் - ஆதித்யன்.
கண்கலந்துபோக்குகிறவன் - சந்தரன். முந்தினவர்த்தம்; நாய்மையென்றது - வெண்மையாய்,
வெண்மையே ஸ்வலாவமாகவுடைய வெண்கென்றது. அப்போது, வெண்கென்றது - சங்
குக்கே ஸூயம். த்விதீயார்த்தத்தில், வெண்கென்றது - வெண்மையையுடைய சங்கென்றபடி.
இடமுடைமைசொன்னதுக்கு ப்ரயோஜகமேதென்ன - பெருமுடிக்கு இத்யாதி. ஸவாணஜநெய்
யுதவகுவாயுமா ஸுஸாஸுவலெனாடாடிநிலுதலுநி: 1 ஐமதவாகாடி
வியஜிமீஸாஸு பூகஜியாரிஸயுமாதுயெயயா” ஐகிஜொணவவபுணி. லக்ஷணை-
ஒளபசாரிகப்ரயோகம். இத்தாலும் - “வெண்” என்கிற விஸேஷணத்தாலும், மூன்றாமர்த்தத்தில்,
இடமுடைத்தாய் மிக்கவெண்மையையுடைத்தான சங்கென்ற ஸப்தநிர்வாஹம். பதார்தரமாவது -
“பால்” என்கிறபதம். “சங்குசக்கரத்தன்” என்றத்தைப்பற்ற - அதாவது ரக்ஷணத்திலே இத்யாதி.
கருவி - ஆயுதம். *உன்னித்து மற்றொருதேய்வந்தொழாதவன் “தேய்வங்காளென்செய்கேனோ” என்
கிறதென்? என்ன; த்ரேயாபரிஹரிக்கிறார் - தேய்வங்களோடு இத்யாதி. உண்டோகண்கள்துஞ்சு
தல்-கண்ணுறக்கமுண்டோ? அதாவது - பகவதநுபவாபிநிவிஷ்டரானார்க்கு ஜ்ஞானங்கோசம்பிறக்க
விரகில்லை என்றுகருத்து. த்விதீயபரிஹாரம் - தந்தையை இத்யாதி. இப்போதுதான் இத்
யாதிவாக்யமும் - கீழுக்கேஸேஷம். தோழிமாணாப்பற்ற இவர்கள் தஞ்சமகைக்கு றேறதுவே

யிருக்கிறார்களாகக்கொண்டு, அவர்களைத் தஞ்சமாகநினைத்துக் கேட்கிறாள், சிறையுறவு போலே. தோழிமாருங்கூட உறங்காநிற்கச்செய்தே அவர்கள் உறங்காதிருக்கையாலே, அவர்களிற்காட்டிலும் இவர்களை அண்ணியவுறவாக நினைத்துச்சொல்லுகிறாள். “ஆயும மருலகுந்துஞ்சிலும்” என்று - தாய்மாரோடொக்க எடுக்கக்கடவதிறே தேவதைகளாயும். ஆர்த்திமிக்கால் “அம்மே! என்செய்வேன்” என்றாற்போலே இருக்கிறதுகாணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

தெய்வங்களேன்செய்கேன்? ஓரிரவேழுழியாய்
மெய்வந்துநின்று என தாவிமேலிவிக்கும்
கைவந்தசக்கரத்து என்கண்ணனும்வாரானால்
தைவந்ததண்தேன்றல் வெஞ்சுடரில்தானடுமே.

ஆ.—(தெய்வங்கள்.) ஓரிரவு ஏழுழியாய் வந்து எனதாவியை மெலிவிக்கும், கருதுமிடம்பொருது கைநின்றசக்கரத்து என்கண்ணனும் வருகிறிலன், தேறமந்தகாலத் தில் அதிபீதளமான தென்றல் வெஞ்சுடரில்தானடும், தெய்வங்கள், என்செய்கேனென் கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருராத்திரி அநேகம்யுகமாய் மிகவும்வாழியாநின்றது; எம்பெருமானும் வருகிறிலன்; அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றது என்கிறாள்.

[மெய் என்று தொடங்கி] - ‘முடித்தல்லது போகேன்’ என்று வந்து ஓன் ஆத்மாவை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. நினைத்தபடி வியேயமான திருவாழியை யுடையனான க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். துள்ளுமாம்படி தடவிக்கொண்டுவருகிற குளிர்காற்று அத்யுஷ்ணமான நெருப்பிற்காட்டில் சுடாநின்றது.

ப.—அந்தரம், ஆரிரதவிரோதிரிவர்த்தகத்தில் ஆயுதமெடுத்துக் காரியங் கொள்ளும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றது, என் செய்வேனென்று அந்ததைவங்களைப்பார்த்துச் சொல் கிறாள்.

தெய்வங்கள் - (உணர்த்தியோடேயிருக்கிற) தைவங்கள்! (ஒரு பாவ்ருத்தி க்ஷமையல்லாத நான் என்னுடையாக்ஷணத்தில்), என்-எத்தை, செய்கேன் - செய்வது? ஓர்-ஒரு, இரவு-ராத்திரி, ஏழு-ஏழு, ஊழியாய்-கல்பமாய்க்கொண்டு, மெய்-புத்திபூர்வமாக, வந்து - முன்னேவந்து, நின்று - நின்று, (விராஜக்கலிஷ்டமான), எனது - என்னுடைய, ஆவி-ப்ராணனை, மெலிவிக்கும் - க்ருஸமாக்காநிற்கும்; கைவந்த - (பகலே “இரவை யழைக்க” என்னிலும் நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யும்படி) விதேயமான, சக்கரம்-திரு வாழியையுடைய, என், - கண்ணனும் - க்ருஷ்ணன், வாரான் - (அத்தைக்கொண்டு, இந்த

தென்ன - தோழிமாருங்கூட இப்பாதி. தோழிமாரிலுங்காட்டில் இவர்கள் அண்ணியவுறவோ? என்ன - ஆயும் இப்பாதி. த்ருதீயபரிஹாரம் - ஆர்த்திமிக்கால் இப்பாதி. அதாவது - தன்னிலே ஸோகித்துச்சொல்லுகிறுனென்றபடி. கங்கிருனில் இப்பாப்ப என்செய்கேனோ, இவ்விடத்த - காப்பாசார் இப்பக்கம்.

ராத்திரிபோம்படி) வருகிறிலன் ; (அவன்வாராதது-அறிந்து), தைவந்த-(நலியவருவாரைப் போலே) தடவுகிற, தன்-குளிர்ந்த, தென்றல்-தென்றலானது, வெம்-வெவ்வித, கடரில்-அகநியற்காட்டிலும், அடம் - கடாநின்றது. அகநிபால என்றுமாம். கைவருகை-நினைத்தபடி காரியங்கொள்ளலாகை. தைவருதல் - தடவுதல்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ராத்திரியும் வ்யாக்யாமாய் சக்ஷணம் வாராதிருக்கவுள், குளிர்ந்ததென்றலானது நலியாநின்றதென்கிறான்.

[தெய்வங்களென்செய்கேன்] - வேறு உறங்காதிருப்பாரில்லாமையாலே, பின்னையும் தன்செயலறுதியாலே சொல்லுகிறான். [ஓரிரவேழுழியாய்] - கீழ்ச்சொன்ன கல்பம் “ஒருராத்திரிமாத்ரம்” என்னும்படி, ஒருராத்திரிதானே அநேககல்பங்களாகாநின்றது. ஸௌலரி ஹோகத்துக்காக பலவடிவுகொண்டாற்போலே, ராத்திரியும் நலிகைக்காக அநேகம்வடிவுகொண்டது. [மெய்வந்துநின்று] - ப்ராஸங்கத்தாலே வந்துநலிகையன் றிக்கே, புத்திபூர்வமே, “முடித்தல்லதுபோகேன்” என்று ஆக்ரஹமுடையாரைப் போலே நின்று. ராவணன் இடம்பார்த்து வந்தாற்போலே, ‘விரஹடிஸெ’ என்று அறிந்துவந்து நலியாநின்றது. [எனதாவிமெலிவிக்கும்] - நலிகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லாத படி சென்றற்றவியிரை நலியாநின்றது. [கைவந்தச்சக்காத்து] - நினைத்தபடி விசேயமான திருவாழியையுடைய, ஹவஜ்ஞமான பரிகரத்தையுடையவன்கிழர். [என்சண்ணனும்] - ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தன்ப்ரதிஜ்ஞையை யழியமாறுமவன். [வாரானால்]-கையில் திருவாழியை யிட்டு இருளைத்துணித்து தன்வடிவைக் காட்டுகிறிலன். [தைவந்ததென்றல்] - குளிர்ந்தகாலத்திலேவந்த குளிர்ந்ததென்றல். தைவருகையாவது - தடவுகையாய், காந்த னுடைய ஸபர்ஸத்துக்கு ஸ்மாரகமான தென்றலென்றுமாம். [வெஞ்கடரில்தானடுமே]-கடரென்று - லௌகிகாக்கி, வெஞ்கடரென்று - அதிற்காட்டில் கொடிய நாகாக்கி, அதிற்காட்டிலும் நலியாநின்றது. நாகாக்கியிற்காட்டில் விஸ்வலேஷதையாயில் அதுகூல ஸ்பர்ஸம் கொடியதாயிறேயிருப்பது. அத்யுஷ்ணமான நெருப்பிற்காட்டில் கடாநின்ற தென்கை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஏகராத்திரி அநேகயுகமாய் மிகவும் நலியாநின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றதென்கிறான்.

[தெய்வங்களென்செய்கேன்] - மற்றும் உறங்காதிருப்பாருண்டாகிலிறே அவர் களைப்பார்த்துச்சொல்லுவது. [ஓரிரவேழுழியாய்] - கீழ், “ஊழியாய்” என்றலிடம் - ராத்திரிமாத்ரமாய்நின்று நலிந்ததென்னும்படி, இது அநேககல்பமாய் நலியாநின்றது. ஸௌலரி, ஹோகத்துக்கு அநேகம் வடிவுகொண்டாற்போலே, இது வ்யாதிகைக்கு அநேகம் வடிவு கொள்ளாநின்றது. [மெய்வந்துநின்று] - ராவணன் இடம்பார்த்துவந்தாற்போலே விரஹ தசையறிந்து நலியாநின்றது. ஈஸ்வரன்மர்யாதை குலைக்கவொண்ணாமை வந்தமாத்ரமன்

எட்டாம்பாட்டு.—தெய்வங்கள் இய்யாதி. “ஓரிரவேழுழியாய்” இய்யாதிபைப்பற்ற - ஏகராத்திரி இய்யாதி.

மீளவும் “தெய்வங்கள்” என்கிறதென்? என்ன - மற்றும் இய்யாதி. அநேககல்பமாய் நலிந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸௌலரி இய்யாதி. “வந்துநின்று” என்றதுக்குஹாவம் - ராவணன் இய்யாதி. அதாவது - ராவணன் இடம்பார்த்து வந்தாற்போலே, “விரஹதசை” என்று அறிந்த வந்து நலியாநின்றதென்றபடி. “மெய்வந்து” என்றதுக்குஹாவம் - ஈஸ்வரன் இய்யாதி. ஈஸ்வரன்

றிக்கே, தனக்கே ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே மெய்யேமுன்னேவந்துகின்ற. [எனதாவி
மெலிலிக்கும்] - போனவுயிரை மீளக்கொடுத்து நலியவற்றாயிற்று. “சென்றற்றது” என்
னும்படியிருக்கிற என்னுடைய ஆவியையுண்டாக்கி நலியாநின்றது; மோர்க்குழம்புகொடுத்
துத்தேற்றி, விடுகங்கட்டி நலிவாரைப்போலே. [கைவந்தசக்கரத்து] - இவ்வயஸநத்தைப்
பரிஹரிக்கைக்குப் பரிசுரமில்லாமல்தான் இருக்கிறானே? அழையாதிருக்கச் செய்தேயும்
நினைவறிந்து கையிலேவந்திருக்கும் திருவாய்யையுடையவன். அறவியேயமானபரிசுரத்தை
யுடையவென்றபடி. ஹாவஜ்ஞமாய்க் கார்யஞ்செய்யும் பரிசுரத்தையுடையவன்.
“ஹாவஜ்ஞந” (பாவஜ்ஞந) - பூரீபர்ணசாலைசமைக்கும்போது இளையபெருமாள்;
ருஷிகளுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்திருக்குமிடம் பண்ணும்படியும், அக்ரிசாலைசமைக்குமிடமும்,
இவையிறே பெருமாள் அருளிச்செய்வது; பிராட்டியுந்தாமும் ஏகாந்தமாக இருக்கும்படிகள்
இவருடன் தாம் அருளிச்செய்யாரே, அவையடையக் கருத்தறிந்து செய்வாராயிற்று. அவர்
*தூதுசெய்கண்கள்கொண்டு ஒன்மபேசினால், இவரும் செவிகண்ணாகக்கேட்டுச் சமைத்த
மித்தனை. “கூதஜ்ஞந” (கருதஜ்ஞந) - வருந்தி இவர்களைவைப் பின்சென்றமாத்ர
மன்றிக்கே; அறபதினாயிரமாண்டு மலநீன்று பிள்ளைபெற்றசக்ரவர்த்தி, பெருமாளுக்குப்
பொருந்துமிடம்பார்த்து மானிகைசமைத்து முன்பு செய்துபோந்த கட்டளைகளறிந்து, அப்
படியே செய்தாராயிற்று. “யஜ்ஞந” (தர்மஜ்ஞந) - இதுதான் “தம்பியாயிருந்து
இப்படிசெய்தார்” என்று குணமாகையன்றிக்கே, “இதுகர்த்தவ்யம்” என்றுசெய்தார்.
“உஜ்ஜீவநஹேதுவான அநுஷ்டேய, ர்மமிது” என்று செய்தார். “கூயாவஹேதுண”
(தவ்யாபுத்ரேண) - போனஐயர்க்கு நிரயநீஸ்தாரகர் நீரேயிறே. “நாம் உள்ளதனையும்
இவருடையரக்ஷணம் இப்படி செல்லுகிறது, நமக்குப்பின்பு இவர்க்கு ரக்ஷகரார், என்

பர:—(கைவந்தசக்கரத்து)—சூரணுகாணே [கரு] வணவடிஷெஸ
உக்ஷணந நிதிபுதாதிசெநாஹாரா வணபுஸாஹா ஸுஷ்டா க்ஷுக்ஷிஷுஷெஷா
ராசி, “ஹாவஜ்ஞநகூதஜ்ஞந யஜ்ஞநவகூஷண | கூயாவஹேதுணயஜ்ஞ
தாநஸவ்யுதஃவிதாசி||உகூ||”

மரியாதை - நஸ்வான்கட்டினமர்யாதை. “பேரெண்ணையாதால்” என்ற - சென்றற்றதாகச்சொல்லி
யிருக்க, “மெலிலிக்கும்” என்னைக்கு ஆய்மமுண்டோ? என்ன - போனவுயிரை இய்யாதி.
“சக்கரத்து” என்றதுக்குஹாவம் - இவ்வயஸநத்தை இய்யாதி. “கைவந்த” என்றதுக்கு - ஹாவஜ்ஞ
மாய்க் கையிலேவந்த என்னுதல்; “கைவந்த” என்ற - முழுச்சொல்லாய், விபேயமான என்னுதல்.
இவ்வர்த்தவ்யந்தையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - அழையாதிருக்க இய்யாதியாலும்அறவியேய
மான இய்யாதியாலும். முந்தினஅர்த்தவிவரணம் - ஹாவஜ்ஞமாய் இய்யாதி. அப்படி அவன்பரிசுரத்
தில் ஹாவஜ்ஞமாய்க் கார்யம்செய்தபெருண்டோ? என்ன - ஹாவஜ்ஞந இய்யாதி. “ஹாவஜ்ஞந
கூதஜ்ஞந யஜ்ஞநவகூஷண | கூயாவஹேதுணயஜ்ஞதாநஸவ்யுதஃவிதா
சி||உகூ||சூரணுகாணே, உக்ஷணநிதிபுதவணபுஸாஹா ஸுஷ்டா க்ஷுக்ஷிஷுஷெஷா
ராசி. அவர் அருளிச்செய்யாதிருக்க, ஹாவஜ்ஞநசெய்யும்படி எப்படி? என்ன - அவர் இய்யாதி.
செவிகண்ணாக - கண்ணெவியாக. ஸேஷாவதாரத்தவாத் என்றபடி. கூதகஜாநாதீதி. கூதஜ்ஞ
என்றவிவகித்தஹாவம் - வருந்தி இய்யாதி. விவரணம் - உஜ்ஜீவந இய்யாதி. சக்ரவர்த்திக்கு நிரய
மாவதேதென்ன - நாம்உள்ளதனையும் இய்யாதி. “கைவந்த” என்றதுக்கு - அறவியேயமான இத்

தண்டென்றல்] - குளிர்ந்தகாலத்திலே வந்த குளிர்ந்த தேன்றலென்னுதல்; தைவருகை யாவது - தடவுகையாய், காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஸத்துக்கு ஸ்மாரகமாயிராகின்றதாயிற்றுக் குளிர்ந்ததென்றல். “தான்சென்று மண்மகளைத் தைவந்தான்” என்று ப்ரயோகித்தார் களிறே. [வேஞ்சிடரில்தானமே] - வெவ்விய சுடிற்காட்டில் அமென்னுதல், சுடர் போலே நலியாரின்றதென்னுதல், லௌகிகாக்கியிற்காட்டில் நரகாக்கிக்குள்ள வாசிப்போரு மிறே பிரிந்தஸமயத்தில், அங்குலபதார்த்தத்துக்கு. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வேஞ்சுடரில்தானமோல் வீங்கிருளினுண்துளியாய்
அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர்தோன்றுதால்
செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்வாரானால்
நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்? நின்றருதுகின்றேனே.

ஆ.—(வேஞ்சுடரில்.) வெஞ்சுடரில்தானடாநின்றது வீங்கிருளின் நுண்துளியாய்; அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றுகிறதில்லை, செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்செல்வனும் வருகிறிலன், இனி நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரார், முடியப்பெறுதே காலதத்வமெல்லாம் நின்று உருகாநின்றே நென்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ராத்ரியும் மிகவும் ஸ்ரூபாநின்றது. வரக்கடவதான ஸூர்யோதயமும் நமக்கென்றவாறே ப்ரார்த்தமாய்விட்டது, எம்பெருமானே வந்து தோன்றுகிறிலன், நான் நின்று நோவுபடுமித்தனைபோக்கி என்னுடைய ஸ்ரூபா பாக்கக் கடவார் யாருண்டோ இனி? என்கிறான்.

[வீங்கிருள் என்றுதொடங்கி] - வீங்காநின்றள்ள இருளையும் நுண்துளியையு முடைத்தாய்க்கொண்டு ராத்ரியானதுதான் நெருப்பிற்காட்டில் நலியாநின்றது. தோற் றாலிலே இருளைப்போக்கி நம்முடைய க்லைஸஹாநியைப் பண்ணவல்ல அழகிய ஒளி யோடேகூடின ஆகித்யனுடைய அழகிய தேரும் தோன்றுகிறதில்லை. [செஞ்சுடர் என்று தொடங்கி] - இங்ஙனே துஸ்ஸஹமானதஸை செல்லாநிற்க, சிவந்த ஒளியை யுடைத்தாய்த் தாமரைப்பூப்போலையிருக்கிற அழகியதிருக்கண்களாலே குளிர்நோக்கிக் கொண்டு பூநியப்பதியர்னவனும் வந்து தோன்றுகிறிலன்.

ப—அநந்தரம், அதிஸயிதாந், காரமான ராத்ரியானது நலியாநின்றது, ஆகித்யரதம் தோன்றுகிறதில்லை, இவ்வளவில் அத்யபங்குமைஸ்வர்யஹிஷ்டானை புண்டரீகாக்ஷன் வருகிறிலன், ஸிதிலையாகிற என்னுடைய மனோதுகத்தைப்போக்குவாரா ரென்கிறான்.

தைமாஸத்திலேவந்த என்னுதல், தடவிக்கொண்டுவந்த என்னுதல். தைவருகை - தடவுகையாமோ? என்ன; ப்ரயோகம் - தான்சென்று இத்யாதி. சுடரென்னுதே, “வெஞ்சுடர்” என்றது - நரகாக்கியை. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “வெஞ்சுடரில்” என்று - உபமார்த்தேபஞ்சம். முந்தின அர்த்தத்தில், நரகாக்கியிலும் சுடமோ? என்ன - லௌகிகாக்கி இத்யாதி. வாசிப்போருமிறே என்றவந்தரம், ‘நரகாக்கிய’ ந காட்டில்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. க்ரமேணவ்யம். (அ)

வீங்கு - வீங்கிச்சதைத்த, இருள் - இருளையுடைத்தாய், துண் - துண்ணிய
தான, துளி - பனித்துளியை, ஆய் - உடைத்தாய்க்கொண்டு, (ப்ராக்குதமானராத்ரிதான்),
வெம் - வெவ்விய, சுடரில் - நெருப்பிற்காட்டில், அடும் - சுடாநின்றது; (இவ்வளவில்,
தன் தோற்றாவாலே இருளைப்போக்கும்), அம்-அழகிய, சுடா-சுடையுடைய, வெய்
யோன் - உஷ்ணவாறுவான ஆதித்யனுடையதான, அணி-அழகிய, நெடு - உத்துங்கமான,
தேர் - தேரானது, தோன்றாது - தோன்றுகிறதில்லை; (இவ்வளவில்), செம் - (அதிபாயி
தைவ்வர்யஸூசகமாய்ச்)சிவந்த, சுடர்-ஒளியையுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்
கிற, கண் - கண்ணையுடையனான, செவ்வனும் - பூரிமானும், வாரான் - வருகிறிலன்;
(ஆகையாலே), நின்று - ஒருபடிப்படநின்று, உருகுகின்றேன் - உருகாநின்றேன்; இனி -
இனி, நெஞ்சிடர் - என்மனோதுக்கத்தை, தீர்ப்பார் - தீர்ப்பார், ஆர் - ஆர்? வீங்குதல் -
தடித்தலாய், செறிதலைச் சொல்லுகிறது. துண்துளியாய் - துண்ணியதுளியாய். தான் -
வெஞ்சுடரில் - அடாநிற்குமென்றுமாம்.

இ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், ராத்ரி நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும் "நமக்கு"
என்றவாறே ப்ரார்த்யமாய்விட்டது, ரக்ஷகஞானவனும் தோற்றுகிறிலன், என்னுடைய
மனோதுக்கத்தைப் போக்குவாராரினி வேறென்கிறான்.

[வெஞ்சுடரில்தானமொல் வீங்கிருளின் துண்துளியாய்] - வளர்த்தவிரும்பும்
சிறுதுளியுமாய், ராத்ரியானது நெருப்பிற்காட்டில் நலியாநின்றது. சாவணன் மாரீச
ஸஹாயனுய்வந்தாற்போலே, ராத்ரி சிறுதுளியை ஸஹகாரமாகக்கொண்டுவந்தது. இரண்
டையும் மோகத்துக்கு வர்யகமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. [அஞ்சுடா இத்யாதி] -
தன்னுடையதோற்றத்திலே இருளைப்போக்கி துக்கநிவ்ருத்தியைப்பண்ணவல்ல ஒளி
யோடேகூடின ஆதித்யனுடைய அழகிதான உதயஸூசகமான தோரும் தோன்றுகிற
தில்லை. [செஞ்சுடர் இத்யாதி] - இத்தஸையில், புண்டரீகாக்ஷண பூநியப்பதியும் வரு
கிறிலன். சிவந்த ஒளியையுடைய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையுடைய
பூநியப்பதியும் வருகிறிலன். இந்த துர்த்தஸையிலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு இருவரு
மாய் வாப்ராப்தமாயிருக்க, அதுகிட்டிற்றில்லை. ஆதித்யன் உதித்தாலும் ராத்ரி வர ஸம்
வாவணையுண்டு, அஸ்தமியாத ஆதித்யன் வருகிறிலன், "பகற்கண்டேன்நாரணனைக்கண்
டேன்" என்னக்கடவதிறே. [நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - இனி மனோதுக்கத்தைப்
போக்குவாரார்? ஆந்தாமான தமஸ்ஸைப் போக்கும்போது அவனேவேண்டாவோ;
வாஹ்யதமஸ்ஸையிறே ஆதித்யன் போக்குவது. [நின்றுருகுகின்றேனே - நெஞ்சிடர்
தீர்ப்பாரினியார்] - விலக்ஷணவிஷயத்தைப்பிரிந்தால் உள்ளதொன்று இது - உருகி யர்மி
லோபமும்பிறவாதே, யரிக்கவும்பெறுதே யுருகாநிற்குமித்தனை.

நடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. ராத்ரியும் நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும் "நமக்கு"
என்றவாறே ப்ரார்த்யமாய்விட்டது, ரக்ஷகஞானவனும் தோற்றுகிறிலன், என்மனோ
துக்கத்தை இனிப்போக்குவார் ஆரேன்கிறான்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. - வெஞ்சுடரில் இத்யாதி. "வெஞ்சுடரில்" இத்யாத்யைக்கடாக்ஷித்து -
ராத்ரியும் இத்யாதி. இருளுக்கும் ராத்ரிக்கும் அபேதத்தைவிவக்ஷித்து - ராத்ரியும் நலியாநின்றது
என்றது.

[வேஞ்சடரில் இத்யாதி] - ராவணன் மாரீசஸஹாயனாய்க்கொண்டு வந்து தோற்றினாற்போலேயாயிற்று நுண்ணியதுளியோடேசேறிந்த இருள் வந்து தோன்றினபடி. இரண்டும் ஹோகத்துக்கு ஏகாந்தமாயிருக்குமிதே. “ஒழுதுநுண்பனி” இத்யாதி - வர்ஷாவில் கைக்குள்ளேயடங்க அணைக்கவேணும். இருள்தானே ஹோகவர்யகமிதே. [வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் - வேஞ்சடரிற்றானமோல்] - வளர்ந்தஇருளும், நுண்ணியபனியும், வெவ்வியசுடரிற்காட்டில் அடாநின்றதென்னுதல், வேஞ்சடர்போலே அடாநின்றதென்னுதல். இவற்றில் ப்ரயாகமேது? என்னில்;—அதுவேணுமோ, “வாயகங்களிரண்டுணே” என்னவமையாதோ. இனித்தான் இத்திருவாய்மொழிதன்னில் - ராத்ரி வ்யஸங்மிதே சோல்லிப்போருகிறது; ஆனபின்பு, இருளுக்குே ப்ராயாந்யமாக வமையுமிதே. [அஞ்சடர் இத்யாதி] - இளையபெருமாள் அகலநின்றாற்போலேயாயிற்று இது. தன்னுடைய தோற்றாவிலே துங்கிவருத்தியுண்டாம்படியான அழகிய சுடரையுடைய ஆதித்யனும் வருகிறீலன். [தோன்றதால்] - ப்ரளயத்தில் அல்பஸோஷமாய்ப்படி நீஞ்சி, “கரையைக்கிட்டினோமோ, கிட்டினோமோ!” என்று பார்ப்பாரைப்போலேகாணும், ராத்ரியெல்லாம் நோவபட்டு “விடிந்ததோ, விடிந்ததோ” என்று பார்க்கிறபடி. [செஞ்சடர் இத்யாதி] - “தவ்யயபாகவ்யாவஸம் வுணரீகசெவகக்ஷிணி” (தஸ்யயதாகப்யாஸம்புண்டரீகமேவம

ப்ர:—(செஞ்சடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்வாரானால்)—உமாநொமெயுப்யஸிபூவாங்கெ [சு] “யவனஷொனாராதிதெயுஹிரணயஃவாஸாஷொஹுஸ்யுதெஹிரணயுஸுபுஹிபுரணுகெஸசுபுணவாஹ்வயவஸுவணயு: தவ்யயபாகவ்யாவஸம் வுணரீகசெவகக்ஷிணி தவ்யாதிநாஸிஸவநஷவவெயுஹு: வாவூஹுஉதித:”

“வேஞ்சடரிற்றானமோ” இதி - அநுவாத: ஹோகவர்யகமாயாலே இருண்வாயகயாமத்தனையொழிய, துளி வாயகமமோ? என்ன - இரண்டும் இத்யாதி. “துளியோகவர்யகம்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ஒழுது இத்யாதி. ஒழுதுநுண்பனிக்கேடுங்கியபேடையை யடங்கவஞ்சிறைகேடுலித் தழுவநள்ளிருள்தனிமையிற் கடியதோர்கோடுவீனையறியேனே - சொரிகிற நுண்ணியபனிக்கு ஒடுங்கினபேடையைத் தன்சிறகுக்குள்ளேயடங்கும்படி அழகியசிறகையிட்டுத்தழுவும் நடுவிருளில் தனியையில் கொடியதாயிருப்பதொரு கடுவீனையறியேன் இத்யர்த்த: நீதிருமேழி, எட்டாம் பத்து, அஞ்சாத்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு, “முழுதீவ்வையகம்” இத்யாதி. இதுக்குத்தாற்ப்யார்த்தம் - வர்ஷாவில் இத்யாதி. ஹோகவர்யகமிதே என்றவகந்தாம், ‘அதுக்குமேலே’ என்று உட்டிக்கொள்வது. வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் - வளர்ந்தவிருளும் நுண்ணியதுளியுமாய்க் கூடிக்கொண்டு இத்யர்த்த: இன் - சாரியைச்சொல். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, உபமார்த்தேபஞ்சமீ. இரண்டைச்சொல்லுகையாலே “இவற்றிலே ப்ரயாகமின்னது” என்னைக்காகத் தடஸ்த்தஸவ் கையை அதுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - இவற்றில் இத்யாதி. இனித்தானென்றது - வேணுமாகிவென்றபடி. கீழே “ராவணன் மாரீசஸஹாயனாய்” இத்யாதிக்கு அநுகுணமாக அருளிச்செய்கிறார் - இளையபெருமாள் இத்யாதி. இது - அணிநெடுந்தேர்தோன்றாதே அகலநின்றது. ஆதித்யன்மறைந்ததென்னவுமாம். ரதாபேஷயா ஸூர்யனுக்கர்த்தத: ப்ராயாந்யமுண்டாகையாலே, தத்ப்ரதாநத்வேந “அஞ்சடர்” இத்யாதிக்குமாவம் - தன்னுடைய இத்யாதி. வாராதென்னுதே, “தோன்றதால்” என்றதுக்குவாஸநை - ப்ரளயத்தில் இத்யாதி. “அஞ்சடர்வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர்தோன்றதால்” என்றவகந்தாம், “செஞ்சடர்த்தாமரைக்கட்செல்வனும்வாரானால்” என்றதுக்குமாவம் - தவ்யயபாகவ்யாவஸம் இத்யாதி. இயம்ஸ்ருதிஸ்சாந்தோக்யே, இத்தால்பலித்தமாவம் - ஆதித்ய

கஷிணீ) என்று ஆதித்யமண்டலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் வருகிறீலன். ஆதித்யனுடைய வரவுக்கு அருளுதையம்போலே இருப்பதொன்றிறே; அவனுடையவரவுக்கு ஆதித்யனுடைய தோற்றரவு. சிவந்தகடரையுடைய தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய பூர்மாமும் வருகிறீலன். ஆதித்யன்வந்தாலும் இருள்வர ஸம்ஹாவனையுண்டிறே, அஸ்தமியாத ஆதித்யனும் வருகிறீலன், அவனுடையப்ரகாஸமும் ப்ராதேஸிகமாயிருக்குமிறே, உபயவிபூதிக்கும் ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணுமவனிறே இவன். “பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்” என்னக்கடவதிறே. [நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - ஆந்தரமான தமஸ்ஸைப்போக்குவாரார்? ஸாஹ்யமான தமஸ்ஸைப்போக்குமவனிறே அவன்; ஆந்தரமான தமஸ்ஸாகிறது வயிரம்பற்றின இடரிறே; அதைப்போக்கும்போது, நிலவனுமாய் அந்தரங்கனுமான வனேவேணுமே. “ஞானமாகிநாயிருகி” என்னக்கடவதிறே. [நின்றிருக்கின்றேனே - நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - விலக்ஷணவிஷயத்தில் விஸ்வேஷம், உருகிறாய் பர்மிலோபம் பிறக்கவுமோட்டாது, யரிக்கவுமோட்டாது, முடியவருகினபடியே நிற்குமித்தனை. “இன்னமோருகால் காணலாமோ” என்னும் நசை முடியவோட்டாது, அப்போதை இழவு ஜீவிக் கவுமோட்டாது.

(க)

பத்தாம் பாட்டு.

நின்றிருக்கின்றேனே போல நெடுவானம்
சென்றுருகிநுண்துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்
அன்றொருகால்வையம் அளந்தபிரான்வாரானென்று
ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோவறங்குமே.

ஆ.—(நின்று.) நின்று உருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம் சென்றுருகி நுண்துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய், அன்றொருகால் வையம் அளந்தபிரான் வாரானென்றாகிலும் அவன்திறமாக ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோவறங்குமேயென்கிறான்.

னுடைய இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வமண்டலவர்த்தியான ஈஸ்வானுடைய வரவுக்கு ஸலகமான ஆகாரத்தாலே, ஆதித்யனுடையவரவும் ப்ரார்த்யமென்றுகருத்து. ஸப்தார்த்தம் - சிவந்த இத்யாதி. “அஞ்சடரவெய்யோன்” இத்யாத்யந்தரம், “செஞ்சடர்த்தாமரைக்கண்” இத்யாதியைச்சொன்ன துக்கு - ஆதித்யனில் வ்யாவ்ருத்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யாந்தரம் - ஆதித்யன் வந்தாலும் இத்யாதி. இன்னம் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி - அவனுடையப்ரகாஸம் இத்யாதி. உபயவிபூதிக்கும் ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணுமோ? என்ன - பகற்கண்டேன் இத்யாதி. அதாவது, “நாரணனைக்கண்டேன்” என்று - உபயவிபூதிநாதத்வத்தைச்சொல்லி, “பகற்கண்டேன்” என்கையாலே - உபயவிபூதிக்கும் ப்ரகாஸகனென்றபடி. “வாரானால்” என்றதையுட்கட்டி ஸாவம் - ஆந்தரமான இத்யாதி. ஆதித்யன் இத்தைப்போக்கானே? என்ன - பாஹ்யமான இத்யாதி. நிலவனுமாய் அந்தரங்கனுமானவன் - அந்தரங்கனாகையாலே நிலவனென்றபடி. நிலவன் - தேசிகன். ஆந்தரமான அப்யகாரத்தை இவன்போக்கும் ப்ரகாஸமென்கென்ன - ஞானமாகி இத்யாதி. அஜ்ஞாகாரத்தகாரத்தைப்போக்கும் ஜ்ஞாநமுமாய், பாஹ்யாந்தகாரத்தைப்போக்கும் ஆதித்யனுமாய் இதி ஸப்தார்த்தம். நீதிருச்சிந்தவிருத்தம் துற்றப்பதினாலம்பாட்டு, “நுனமாய்” இத்யாதி. இத்தால் - “ஞானமாகி” என்றதுக்கு - தான் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகையாலே இவனுக்கு ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி, ஆந்தரமான அஜ்ஞாநாப்யகாரத்தைப்போக்குமென்றுகருத்து. வர்த்தமானநிர்த்தேசத்துக்கு ஸாவம் - விலக்ஷண இத்யாதி. உருகுகிறதென், முடிந்தபிழைத்தாலோ? என்ன - இன்னம் இருகால் இத்யாதி என்னுதல்; “விலக்ஷணவிஷய” இத்யாதிவாக்யவிவரணமாதல். க்ரமேணுவயம்.

(க)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இந்தராதரியில் என்னுடைய வ்யஸைத்தைக் கண்டு வைத்தும், அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே இலோகம் உறங்குவதே ! என். கிருள்.

[நின்று என்றுதொடங்கி] - நிரந்தரமாக உருகுதிற எண்ணிப்போலே இந்தப் பெரும்பாப்பையுடைய ஆகாசம் தேய்ந்து உருகுதிற சிறு துளியையுடைய ராதரியிலே. [அன்று ஒருகால் என்றுதொடங்கி] - பாத்ருச்சிகமாக அன்றே ஒருகால் பூமியை அளந்தானத்தனை, அது நியதஸ்வஹாவமன்று, அத்யந்தநிர்க்ருணன் என்றாகிலும் ஒருவார்த்தையை ஒருகால் சொல்லாதே.

ப.—அநந்தாம், ராதரியிலே நான் ஈடுபடாநிற்க, பூமியை அநந்யாஹுபாக் கின மஹோபகாரகன் விஷயமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகம் உறங்காநின்ற தென்று கூப்பிடுகிருள்.

நின்று - (ஒருகாலொழியாமே) நின்று, உருகுதிறேனேபோல - உருகாநிற் கிற எண்ணிப்போலே, நெடு-மஹாவகாஸமான, வானம்-ஆகாசம், சென்று - கூடியித்துச் சென்று, உருகும் - உருகுதிற, நுண்-நுண்ணிய, துளி-துளிகளை, ஆய்-உடைத்தாய்ச் கொண்டு, செல்கின்ற - (இடைவிடாமல்) செல்லுகிற, கங்குல்வாய்-இரவிடத்து, அன்று- (மஹாபலியபஹரித்த) அன்று, ஒருகால்-ஒருகாலத்திலே, வையம் - பூமியை, அளந்த- அளந்த, பிரான் - லோகோபகாரகன், வாரான் - இன்றுவருகிறானே, என்று - என்றாகிலும், ஒன்று - ஒருவார்த்தையை, ஒருகால்-ஒருகால், சொல்லாது - சொல்லாதே, உலகு- லோகம், உறங்கும் - உறங்காநிற்கும், ஒ - “ஓ ! இதுவென்ன தட்டுத்தான்” என்று வெறுத்துரைத்தபடி. “வாராதொழிவதே” என்று வெறுத்துரைத்ததாகவுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இந்தராதரியில் என்னுடைய வ்யஸைத்தைக்கண்டு வைத்து, அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகமாக வறங்குவதேயென்கிருள்.

[நின்று இத்யாதி]-முடிவின்றிக்கே நிரந்தரமாக உருகுதிற எண்ணிப்போலே, மஹாதத்வமான ஆகாசம் சென்றற்று நுண்ணுளியாய் உருகிச்செல்லுகிற ராதரியிலே, ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அவகாஸப்ரதாநம்பண்ணும் மஹாதத்வம் அழிகிறபடிக்கு வேறு த்ருஷ்டாந்தமில்லை, எண்ணச்சொல்லுமித்தனை. அளவுடையாரெல்லாரும் அழி கிறகாலமாகாதே. [அன்றொருகால் இத்யாதி] - “ஒருகாலத்திலே காதாசித்தமாக பூமியை அளந்தானித்தனை, நியதஸ்வஹாவமன்று” என்றாகிலும் சொல்லுகிறூரில்லை. இவள்தான், வரையாதே யளந்துகொண்ட மஹாகுணத்தை விஸ்வஸித்தாயிற்று இந்த ராதரியிலும் முடியாதேகிடந்தது. “இந்தமஹாகுணத்தையுடையவன் தன்னாலேவந்த வரற்றமைக்கு உதவாதொழியுமோ” என்று பார்த்திருந்தாய், “வாரீன்” என்று சொல்ல வமையும். [பிரான்] - “உபகாரகன்” என்றிறே ப்ரமித்திருக்கிறது, பெருக்காறு வற்றி னாற்போலே அக்காலத்திலே வற்றிற்றென்றாகிலும் சொல்லவமையும். [ஒன்று] - அவன் திறமாக ஒருவார்த்தையு மமையும். “கடியன்கொடியன்” என்று அவன்குணஹாநி யைச் சொல்லவமையும். [ஒருகால்] - ஒருகால் சொல்லவமையும். வாரானென்ற போதே முடியாதார்க்கிறே இருகாற்சொல்லவேண்டுமெது. [உலகோவறங்குமே]-“அன் னையரும் தோழியரும்” என்றுஇன்னுதானது லோகமாகச்சொல்லவேண்டும்படியாயிற்று

அதுக்குப்பின் பிறந்த அவஸாதாதிபாயம். “வாராதவநீனநல்லன்” என்னும்படியிருந்ததி ன்நிஹிதரான லோகத்தாற்படி.

சுடு.—பத்தாம்பாட்டு. இந்தராத்ரியில் என்னுடைய வ்யஸநத்தைக்கண்டு வைத்து அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசோல்லாதே லோகமாகவறங்குவதே! என்கிறான்.

[நின்று இத்யாதி] - பரப்பையுடைத்தான, ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசமானது, சென்றற்று ழண்ணியதுளியாய் இற்றுவிழாநின்றது - ஆரைப்போலேயென்றால், — [நின்று உருகின்றேனேபோல] - ப்ரத்யக்ஷித்தத்தையிறே உபமானமாகச்சோல்லுவது. † (மஹாதத்த்வமான ஆகாசம் அழிகிறபடிக்கு வேறு த்ருஷ்டாந்தமில்லை, என்னைச் சோல்லுமித்தனை, அளவுடையாரேல்லாரும் அழிகிற காலமாகாதே.) “யஸ்யஸ்யஸாஜநகாதஜா-ஸுபுரெயம்ஹி ததெஜா” (யஸ்யஸாஜநகாத்ம ஜா - அப்ரமேயம்ஹித்ததேஜா) என்று - பேரியவர்களுடைய பெருமையும் தன்ஸம்பந்தத் தாலேயாம்படி யிருக்குமவளிறே. “ஸ்ரியஸ்பதியாகையாலே ஸர்வாதிகன்” என்னக்கடவ திறே. இப்படிசெல்லுகிற இரவிடத்து. [அன்றொருகால் இத்யாதி] - “பிரிவாற்றமை யிலும் ஜீவிக்கைக்குநிமித்தம் அவனுடைய அடிப்பாடு - வரையாதே எல்லாரையுமோக்க ரக்ஷித்தவன், தன்னாலேவந்த ஆற்றாமையைப் பரிஹரியாதிருக்குமோ’ என்னுமதிறே, அது வும் அவனுக்கு, புழுக்குறித்தது எழுத்தாறற்போலே காதாசித்தமாகவந்ததோன்று, அவ் அவனுக்கு நியதஸ்வ லாவமன்றுகாண்” என்றுசோல்லுகிறுரில்லை. [அன்றொருகால் அன்று அங்ஙனே ஒருகால்செய்தானித்தனை, அவனுக்கு எற்றைக்கும் நியதமாயிருப்பதோரு ஸ்வலாவமன்றுகாண் என்கிறுரில்லை. [பிரான்] - என்னுநிற்கச்செய்தேயிறே [வாரான்]

ப்ர:—(நின்றுருகுகின்றேனேபோலே)—சூரணுகாணெ [நள] ராவ ண்ஶுக்ரிஸீவ: “ஸுபுரெயம்ஹி ததெஜாயஸ்யஸாஜநகாதஜா | நஸ்யஸ்யஸுபு ராஹதபுராரிவரவாபுரயாவநெகாஅ”

பத்தாம்பாட்டு.—நின்றுருது இத்யாதி. “சென்றுருது” இத்யாதியைப்பற்ற - இந்தராத்ரி யில் இத்யாதி. அவன்திறமாக - அவன்விஷயமாக. ஒருவார்த்தை - எனக்கு ஒருவார்த்தை.

“சென்று” என்றது - சென்றற்று என்றதாய், துதித்தென்றபடி. தன்னையொழிய வேறு த்ருஷ்டாந்தமில்லையோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷித்தத்தை இத்யாதி. மஹாதத்த்வமான ஆகாசத்துக்கு அனுமான தன்னை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சோல்லலாமோ? என்ன - யஸ்யஸா இத்யாதி. “நஸ்யஸ்யஸுபுராஹதபுராரிவரவாபுரயாவநெ” இதுத்தார்த்தம். சூரணுகாணெ ராவ ண்ஶுக்ரிஸீவ: உபபாதம் - ஸ்ரியஸ்பதி இத்யாதி. “வையமனந்தபிரான்” என்றதும், “வாரான்” என்றதும் - பாஸ்பரவிருத்தமாகையாலே, இவையித்தனையும் ஜீவதத்தில் கசையறுக் கைக்கு உடலான லோகோத்தியாகக்கடாமையாலே, “வையமனந்தபிரான்” என்றத்தை - காயதியி னுடைய அபிப்ராயமாக்கி, “அன்றொருகால்” என்றபதத்தை அறஸந்தித்துக்கொண்டு, “வாரான்” என்ற லெளகிகோத்திக்கு லாவம் - பிரிவாற்றமையிலும் என்றதொடங்கி அது அவனுக்குநியதஸ்வ லாவமன்றுகாணென்று சோல்லுகிறுரில்லை என்னுமளவும். அடிப்பாடு - திருவடிகளின்ஸாந்தித் தம்; அடிப்பாடு - அவகதியும். விவரணம் - வரையாதே இத்யாதி. என்னுமதிறே என்றவந்தாம், ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவென்று அத்யாஹார்யம். குறித்தது - குறியிட்டது. இப்படிதொகுத்து அருள் செய்த தாற்பர்யத்தைப் பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - அன்றொருகால் என்றதொடங்கி, வாராமையேகாண் ஸ்வலாவம் என்கிறுரில்லை என்னுமளவும் எற்றைக்கும் - என்னைக்கும்.

என்கிறது. “‘லோகத்தையடைய அளங்குகொண்ட உபகாரகனன்றோ’ என்று நினைக்கிறாயாகில், பெருக்காறு பெருகின்றபோலே அது அங்ஙனே ஒருகால் செய்துபோனவித்தனை, வாராமையேகாண் ஸ்வஹாவம்” என்கிறாரில்லை. [ஒன்று] - “வாரான்” என்னவேண்டா, “வரும்” என்னவுமமையும். “இன்னம்வரும்” என்னும் நசைகொண்டு ஜீவிக்க இருப்பார்க்கிறே “வரும்” என்றே சொல்லவேண்வேது. “வரும்” என்னவுமாம், “வாரான்” என்னவுமாம். [ஒருகால்] - ஒருகால்சொன்னால் பின்னையும் ஜீவிப்பார்க்கிறே இருகால் மட்டுச்சொல்லவேண்வேது. “அவன் இனிவாரான்” என்று அறிந்தபோதே மூச்சடங்குமிடே. [உலகு ஓ! உறங்குமே] - “அன்னையரும்தோழியரும் உறங்காநின்றார்கள்” என்று இன்னொதானத்தை, லோகத்தையடைய இன்னொதாம்படிகாணும் அதுக்குப்பின்பு பிறந்த ஸ்ரீரெல்லாம். பிரிந்தவனோடொத்ததீ! இந்தலோகம். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

உறங்குவான்போல் யோசுசெய்தபெருமானைச்
சிறந்தபோழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி ஆயிரத்துளிப்பத்தால்
இறங்குபோய்வைகுந்தம் சேராவாறெங்ஙனேயோ?

ஆ. — (உறங்குவான்.) ஸ்வாத்மாறுவஜ்ஜிக நிரவதிகாரந்த மஹிமப்ரஸக்தஸ்
தைமித்யத்தாலே நிஸ்தரங்கமஹாரணவ ஸத்ருஸனான எம்பெருமானைச்சொல்லி அலற்
றின இத்திருவாய்மொழியில்சொன்ன ஆர்த்தியை அதுஸர்த்தித்தார் எங்ஙனே யறிக்கும்
படி யென்கிறார்.

“பிரான்” என்னுந்நிக, “வாரான்” என்னக்கூடுமோ? என்கிற வினோதத்தை அதுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - பிரான்என்னுந்நிக இய்யாதி. விவரணம் - லோகத்தை இய்யாதி. “வரும்” என்றசொல்லு
கையே அபேகிதமாயிருக்க, “வாரான்” என்றும், “ஒன்று” என்றும் - இரண்டையும் சொல்லுவா
னென்? என்கிறஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - இன்னம்வரும் என்னும் இய்யாதி. கீழே,
“ஒன்று” என்றதுக்கு - வருமென்னவுமமையும் என்று அர்த்தமருளிச்செய்து; அங்ஙனன்றிக்கே,
வாரானென்றேன்று - அதாவது - வாரானென்கிற ஒருவார்த்தையை என்று அர்த்தாந்தரத்தைவிவ
கித்து, “ஒருகால்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஒருகாற்சொன்னால் இய்யாப்ய, மூச்
சடங்குமிடே இய்யந்தேக. ஆப்தரையன்றோவெறுப்பது, லோகத்தைவெறுக்கிறதென்? என்ன -
அன்னையரும்தோழியரும் இய்யாதி, “ஓ!” என்றதுக்குஹாவம் - பிரிந்தவனோடு இய்யாதி. அதா
வது - பிரித்தயமாயிருக்கிறதென்றபடி. நின்றுருகு இய்யாப்ய, உலகு - உறங்கும், ஓ! இய்யாவயஃ.
நின்றுருகின்றேனேபோல - ஒருகாலுமொழியாமே நின்று உருகாநிற்கிற என்னைப்போலே. நெடு
வானம்சென்றுருகி நுண்ணியாய்ச்செல்லின்றகங்குல்வாய் - பரப்பையுடைய ஆகாசம் துக்கித்து
உருகி நுண்ணியதுளிகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு இடைவிடாமல்செல்லுகிற ராத்ரியிடத்து. சென்று -
சென்றற்ற; துக்கித்தென்னுதல், க்ஷயித்தென்னுதல். அன்று - மஹாபலியபஹரித்த அன்று.
ஒருகால் - ஒருகாலத்திலே. வாரானென்றேன்றுருகாற்சொல்லாது - வாரானென்றும் வருமென்
றும் ஒருகாற்சொல்லாதே என்னுதல்; வாரானென்றேன்று - வாரானென்கிற ஒருவார்த்தையை,
ஒருகாற்சொல்லாதேயென்னுதல் என்று ஸப்தார்த்தம். (க0)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குச்சென்ற ஆர்த்தியை யதுஸந்தித்தார் எங்ஙனே யரிக்கும்படி? என்கிறார்.

[உறங்குவான் என்றுதொடங்கி] - கண்வளருவான்போலே ஜகத்சுஷோபாய சித்தை பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. இது - தமக்குத் தரிப்புப்பார்த்தபடி. [சிறந்த பொழில்] - ஸம்ருத்தமான பொழில். நிறம்-பண்.

ப.—அந்தாம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பாமபதப்பார்த்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உறங்ுவான்போல் - (படுக்கைவாய்ப்புப்பெற்ற) உறங்குகிறவன்போலே, (ஏகாந்தஸ்த்தலான சுதீரார்ணவத்திலே), யோகு - ஜகத்சுஷணசிந்தாயோகத்தை, செய்த - பண்ணிக்கிடக்கிற, பெருமானை - ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்ற, சிறந்த - ஸம்ருத்தமான, பொழில் - பொழிலாலே, குழ்-குழப்பட்ட, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல்-அருளிச்செய்த, நிறம்-பண், கிளர்ந்த - மிஞ்சின, அந்தாதி - அந்தாதியான, ஆபிரத்துள் - ஆபிரத்துள், இப்பத்தால் - இப்பத்தால், இறந்து - ஸாரிஸ்வரலேஷம்பிறந்து, போய் - அர்ச்சிராதியாலேபாய், வைகுந்தம்-பாமபதத்தில், சேராவாறு - புகாதொழிவது, எங்ஙனே - எங்ஙனே? அத்தேசத்திலே புகுகை யறுதியென்று கருத்து. நிறம்-பண், சந்தமாகவுமாம். இது-கவிவிருத்தம், நாலடித்தாழிசையாகவுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பாகாக்கேட்டார் இவர்தஸையை யதுஸந்தித்தார் பிழையாரென்கிறார். பாமபதஸித்திசொல்லிற்று - முடிந்தால் புகுமிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

[உறங்குவான் இத்யாதி] - “நம்மால்கார்யமில்லாதவிவர்களால் கார்யமென்?” என்று லோகத்தாரைவிட்டு, “இத்தஸையை விளைத்தவன் இவ்வளவிற்கெய்வதென்” என்று அவனை யதுஸந்தித்தார்; ஜகத்சுஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினபடியை யதுஸந்தித்து, “இப்போது வாராமையாலே வெறுத்தோமித்தனை, நம் முடையசுஷணசித்தை பண்ணிக்கிடக்கிறான் நம்மைக்கைவிடான்” என்று இம்மஹாகுணத்தை யதுஸந்தித்து யுரிக்கிறார். கண்வளருகை என்று ஒருபேராய், ஜகத்சுஷணோபாயசித்தைபண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சிறந்த இத்யாதி] - இவர் குணவிஷ்காரத்தாலே யரித்தவாமே, திருநகரியும் யரித்தபடி. விஸ்வலேஷத்தில் “சுவிவ்யூக்ஷாஃ” என்றும், ஸம்ஸ்வலேஷத்தில் “சுகாவமயிநொவ்யூக்ஷாஃ” என்றமிதே யிருப்பது. சிறந்தபொழில் - ஸம்ருத்தமானபொழில். [நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி] - பண்ணிலேகிளர்ந்தவந்தாதி. நிறம்-பண். [இப்பத்தால் இத்யாதி] - இப்பத்தை யதுஸந்தித்தால், எங்ஙனே ஸாரிஸ்வரலேஷம்பிறந்துபோய் பாமபதம்புகாதொழியும்படி. “பேரென்னைமாயாதால்” என்று - முடிக்கேட்டமாய், அதுதானும்பெறுதே இவர்பட்டக்கேஸாததைப்படாதே, இப்பாஸாததைக்கேட்டுப் பிழையாரென்கை. லகவத்பாருடைய ஆர்த்தியைக்கண்டால் யரிக்கமாட்டாதொழிகையிதே ஸ்வரூபம். இவருடைய ஹவஸந்யமில்லையெய்கிலும், இவர்தஸையை யதுஸந்தித்தால் பாமபதம்புகாதொழிய ஸம்ஸாவனையிலையென்கிறது.

ஈடு. — நிகமத்தில், இவர்பாசுரங்கேட்டார், இவர்தஸைய யநுஸந்தித்தார் பிழையார்களென்கிறார். † (பரமபதஸித்திசொல்லிற்று) முடிந்தார் புகலிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

[உறங்குவான்போல் யோதசெய்தபெருமானே] - அவன்வரவுதாழ்க்கையாலே “நம்மைமறந்து உறங்குகிறானே” என்றுசொன்னவித்தனை, அவன் உறங்குகிறிலன்; நம் முடையரக்ஷணசிந்தை பண்ணுகிறானித்தனை. “நிசுராவலிஜாமாயா” (நித்ராஸி ஜாகர்யயா). அந்யபரதையத்தவிர்ந்து நம்முடையரக்ஷணசிந்தை பண்ணுகிறானித்தனையல்லது, மறந்து உறங்குகிறுனல்லன். மேல் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், இவ்வளவிலே தன்படிகளை ஸ்மரிப்பித்தான். [சிறந்தபொழில்] - அவன் ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்தித்து இவர்பரித்தவாறே, ஊரும் யரித்தது. விரஹத்தில் “கூவிவருக்ஷாஃ” (அபீவ்ருக்ஷாஃ) என்றும், வரவணித்தானால் “கூகாலுமலிகொவருக்ஷாஃ” (அகாலபலினோவ்ருக்ஷாஃ) என்றும் சொல்லலாம்படியாயிற்றே யிருப்பது. [நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி] - பண்ணிலேகிளர்ந்த அந்தாதி. [இப்பத்தால் இத்யாதி] - இப்பத்தையும் அநுஸந்தித்தவர்களுக்கு, லகவத்விரஹத்தில் இவரைப்போலே, “பேரென்னையாதால்” என்று முடிவதேட்டமாய் நோவுபடுமதுவேண்டா; இத்தை அநுஸந்தித்தவர்கள் பிழையார்கள். இப்பாசுரத்தைக் கேட்டு பிழைக்கமாட்டாதவர்கள் புகுந்தேசம் பரமபதமாகையாலே சொன்னவித்தனை - இவ்விடம். இத்தால் ஒருபலஞ் சொல்லிற்றுகவும் வேணுமிறே, இது என்சொல்லிற்று? என்னில், — லகவத்விஷயத்தில்

ப்ர:—(சிறந்தபொழில்சூழ்)—கயொய்யாகாணெ [நுக] ஈஸாய்யுயுகி லுஃகிஹுஃ, “விஷயெதேஹாராஜராஜியுஸமகஸிபுதாஃ! கூவிவருக்ஷாஃவரிஜாநா லுஃபுஃவாஜுஃரகொரகாஃ||ச||”

[ரா.யு.கஉஎ].யுகியுயாகாணெ, ஹாஹாஜுயுகிராஜிஃ, “கூகாலுமலிகொவருக்ஷாலுஃவாவி யுஃஸு வாஃ! ஹவதுஃராமெபுஹவஹயொய்யுஃ யுகி மயதஃ||கக||”

நிகமம். - உறங்குவான் இத்யாதி. “இப்பத்தாலிறந்துபோய்” இத்யாதியின் முந்தின அர்த்தத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - இவர்பாகாம் இத்யாதி. இவர்பாசுரங்கேட்டார் இவர் தஸையை அநுஸந்திப்பரே, ஆகையாலே பிழையாரென்றபடி. ஆனால், பரமபதஸித்தியைப் பலமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - முடிந்தார் இத்யாதி.

இப்போது, “உறங்குவான்போல்” என்று - அவன் உறங்காமையைச்சொல்லுகிறவி “பாம்பணையான்” என்று - நம்மைமறந்து உறங்கினானாகச்சொன்னத்தோடு விரோதியாதோ? என். - அவன்வாவு இத்யாதி. விஸ்வேஷதேவதஸையில், “உறங்குவான்போல்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹவம் - மேல்உஜ்ஜீவிப்பிக்க இத்யாதி. ஸ்மரிப்பித்தான் - ஆகையாலே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. இவ்வாச்யம் - அவன்வாவு இத்யாதி வாக்யத்துக்குமுன்னே அநுஸந்தேயம். இவர் யரித்த வாறே ஊரும் யரித்ததுக்கு தருஷ்டாந்தம் - விரஹத்தில் இத்யாதி. பண்ணிலேகிளர்ந்த - பண்ணிலேசொன்ன. இவ்விடம் - “வைகுந்தம்சேராவாறெங்கனையோ” என்றவிடம். பரமபத ப்ராப்தி சொன்னது - அப்ரதாமென்று அருளிச்செய்து; அங்கனன்றிக்கே, முக்யபலம் அதுவாகையாலே சொல்லிற்றென்று தாத்பர்யாந்தரம் - இத்தாலேஈடுபலம் இத்யாதி. “எங்கனையோ” என்றதுக்கு

அவகாஷித்தவர்களுடைய பாசரம் கேட்டவர்களுக்கு, ப்ரக்ருதிவிஸ்லேஷாநந்தரம், அவர்கள் ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கும் தேசப்ராப்தி தப்பாதென்கை. ஹவத்ப்ரவணராஜர் பாசரங்கேட்டுப் போறுக்கமாட்டாதே ஈபேட்டு ப்ரக்ருதிவிஸ்லேஷம்பிறந்தவர்கள், அவர்களுக்கு உத்தேஸ்யமான தேசத்தைக் கிட்டாதொழியவிரகுண்டோ. [இப்பத்தாலிறந்து போய் வைகுந்தம்சேராவாறெங்ஙனேயோ] - “நீளிரவாய்நீண்டதால்”, “ஒண்கடரோன் வாராதொளித்தான்” என்று - இங்கேயிருந்து க்லேஸப்பட்டாதே, அஸ்தமியாத ஆதித்யனும் அஸ்தமியாத பகலுமான தேசத்திலே புகப்பெறுவர். (கக)

ஸாயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும், திவ்யஹ்மஷண திவ்யாயுதஜநிதமான அழகையும் ஸ்மரித்து, அந்த ஸ்மரணஜநிதமான ப்ரீதியாலும், தத்ஸம்ஸ்ரலக்ஷாலஹ்மிஷந்தநமான அப்ரீதியாலும் க்ஸரிஷ்டையாய் தத்ஸம்ஸ்ரலக்ஷார்த்தமாக இருந்து நோவுபடுகிற பிராட்டி, “பாமப்ரணயியான எம்பெருமான் பக்கல் நீ உன்னுடைய அலிதிலேஸாந்தோற்ற இருத்தல், அந்தவிஸ்ரலக்ஷஜநிதமான அவஸாதந்தோற்ற இருத்தல், அவன் எழுந்தருளி யிருந்த திருக்குறுங்குடியிலே போக உத்யோகித்தல்செய்யல், ‘தன்னையுத்திர்ய இவள் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே வாராதொழிவதே, ஒருவனுடைய கொடுமையிருந்தபடியென்?” என்றுகொண்டு இந்தலோகம் அவன்பக்கலிலே நைர்க்கருண்யாதிதோஷத்தை ஸங்கிக்கும், இதுவல்லது நங்குடிக்குப்பழியில்லை; ஆனபின்பு, அவன்தானே ஸம்ஸ்ரலக்ஷிக்கக்கண்டு இருக்கும்த்தனையல்லது இப்படிபடுகை ஈடல்ல” என்று தன்னைப் பொடிந்து தனக்கு முகங்காட்டாதேயிருந்த தன்னுடைய அன்னைமாரைக்குறித்து; நம்பியுடைய, ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயும் அந்யோந்ய ஸம்ஸர்க்கனித்தமாயும் ஸதாஹ்மஹிமாமாநாயிருக்கச்செய்தே அபூர்வவத்விஸ்மயமாடிபாநமுமாயிருந்த நிரவதிக திவ்ய ஸௌந்தர்யமும், திவ்யாவயவ திவ்யஹ்மஷண திவ்யாயுதங்களுமெல்லாம் என்னைஞ்சுள்ளும்புகுந்து நிறைந்திருக்கிற இருப்பும், அவற்றில் என்னைஞ்சுவிழுந்து அவையல்லது அறியாதே இருக்கிற இருப்பும் உங்களுக்குத் தெரியாமையிறே நீங்கள் என்னைப் பொடிகிறதென்று சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ராத்ரியில் அதயநதம் அவஸந்நை யான பிராட்டி, விடிந்தவாதே, செல்லுகிற வ்யஸநம் சிறிதுநீங்கி, முன்பு அதுஹ்மதமான நம்பியுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை ஸ்மரிக்கையாலே சிறிதுதரிப்போடேகூட, இப்போது காணப்பெறுத வ்யஸநத்தாலே நோவுபடுகிற இவளை, தோழிமாரும் தாய்மாரும் மற்ற முண்டான உறவுமுறையாரும் “நீ இப்படி வ்யஸநப்படுகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் ஆஹிஜாத் யத்துக்கும் போராது” என்று பொடிய, “நம்பியுடைய அழகிலே நான் அகப்பட்டபடி அறியாமையிறே நீங்கள் என்னைப்பொடிகிறது” என்ன, “நாங்களும் நம்பியைக் கண்டு வருகிறோம், எங்களுக்கு இப்படி அவஸாதம் பிறவாதே ஸூகிளாயிராநின்றோம், நீ இங்ஙனே படுவானென்?” என்று அவர்கள்கேட்க, “ஸ்நேஹஹீகரான உங்களுக்கு நம்பியுடையவழகும் ஒப்பனையும் திவ்யாவயவங்களின் அழகும் தன்னிச்சேர்த்தியும் தோற்றுமோ? அப்படி அறிகைக்கீடான அறிவையும் ஸ்நேஹத்தையும் அவன் எனக் குத் தந்தருளுகையாலே நான் அறிந்தேன்” என்று அவர்களுக்குச்சொல்லி, இப்படிப் பட்ட நம்பியுடைய அழகிலும் வேண்டற்பாட்டிலும் நான் மிகவும் அவகாஷித்து “இது எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் அவன்பக்கல் பரிவில்லாதார்க்கு அறிய முடியாதிருக்கப்பெற்றோமே!” என்று ப்ரீதையாய் முடிக்கிறாள்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் “உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமான்” என்று அவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்க்ஷணசந்தர்போகத்தை அதுஸந்தித்து ஆஸ்வஸ்தராய், பூர்வாஹ்மதமான, “நல்கியென்னைவிடான்” என்கிறபடியே-தம்மை ஒரு காலும் கைவிடாத நம்பியுடைய வடிவழகு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் ஆந்தர ப்ரீதியை ஜநிப் பிக்க, ஸ்நேஹஸம்ஸ்ரலக்ஷாலஹ்மததாஹுண்டான ஆர்த்தியுமொக்க ஈடக்கச்செய்தே; நம்பியுடைய அஸாயாரண சிஹ்நாவயவ வைலக்ஷண்யத்தையும், அலங்கார ஸோபையையும்,

ஆஸ்ரிதகாககாத்துட்டும் ஆயுதபூர்த்தியையும், பரத்வப்ரகாஸகமான பரிஷ்காரப்ரகாரத்
தையும், அதிஸாபிதலோக்யமான முகாவயவஸோபையையும், முகர்வயவத்தோடுசேர்ந்த
நுபுஜவைவலக்ஷணத்தையும், தேஜோமயமாய் உத்துங்கமான திவ்யவிக்ரஹேயாகத்தை
யும், ஸர்வாவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும், அஸங்க்யேயாஹாணஸோஹாஸிரிஷ்டமான அதிஸா
பிதலோக்யதையையும், அநர்பகோசாமாம்படி ஆந்தரமாகப்ரகாஸிக்கிற அதிஸாபிததேஜா
விரிஷ்டமான ப்ராப்யவேஷத்தையும் அதுஸந்தித்து, இந்த ஆந்தராதுவவப்ரீதியோடே
அலாபநிஷந்தநமான அப்ரீதியும் ஒக்கநடக்கையாலே இவரை ஆஸ்வஸிப்பிப்பதாக உத்யோ
கித்த ஸுஹ்ருத்துக்களையும் பரிவரையுங்குறித்து ஸ்வதசையை ஆவிஷ்கரித்த ப்ரகாரத்
தை; நாயகனைப்பிரிந்த காமிசியானவள், தத்ஸௌந்தர்யாதி ஸ்மரணத்தாலும் ததலாபார்த்தி
யாலும் ப்ரீத்யப்ரீதிகள் ஸமமாய்நடக்க, இவள் ஆர்த்தியை மீட்கைக்காக நியமித்த
தோழிமாரையும் தாய்மாரையுங்குறித்து, தான் இவ்விஷயத்தில் அகப்பட்ட படியைச்
சொல்லி அவர்களுக்கு மறுத்துரைத்தபடியாயிருக்கையாலே கழற்றெதிர்ப்பதை என்கிற
துறையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், “அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர்
தோன்றுதால்” என்று வெறுத்த ஆதித்யனும் உதித்து, ராத்ரிவ்யஸநமும் அந்த ஆதித்
யோதயத்தாலே சிறிதுநீங்கி, “அன்னையருந்தேதாழியரும் நீரென்னெயென்னுதே”
என்றுசொன்ன ஹிதஞ்சொல்லுகிற அன்னையருந்தேதாழியரும் உணர்ந்து, ஹிதஞ்சொல்
லுவாரும் உசாத்துணையாவாரு முண்டாகையாலும்; ஒன்றைஸ்மரித்து யரிக்கைக்கு
“நீயும்பாங்கல்லைகாண்நெஞ்சமே” என்கிறநெஞ்சமும் பாங்காய், முன்பு அதுஹித
மான நம்பியுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை ஸ்மரிக்கையாலும் சிறிதுதரிப்புண்டாய், அப்
போதுகாணப்பெறுத வ்யஸநத்தாலே விஷாடிமுண்டாகையாலே ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச்
செல்லுகிறது; திருவடி வார்த்தைசொன்னவநந்தரம், பிராட்டி “கரீதுதவிஷஸஸ்ய
ஷ்டம் க்ஷயாவாநாஹாவித்ய” என்று - பெருமாள் தன்னையல்லது அறியாதேயிருந்தா
ரென்ற வார்த்தையாலே ப்ரீதியும், அவர் தளர்ந்தாரென்ற வார்த்தையாலே அப்ரீதியுமா
யிருந்தாப்போலே, ஹிதவத்ஸௌந்தர்யாதிகள் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகையாலே ப்ராப்யருசி
நலிகிறபடியைக்கண்டு ஷந்துக்கள், “இத்தனை அதிப்ராவண்யமாகாது, இது உன்னுடைய
ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் ஆஹிஜாத்யத்துக்கும் அவந்தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ்
சொல்லிமீட்கப்பார்க்க, “உங்களுக்கு அஹிநிவேஸம்போராமையாலும், நம்பிபடிகள்தோற்
றுமையாலும் மீட்கப்பார்க்கிறிகோளித்தனை; நான் மயர்வறமநிலமருளப்பெறுகை
யாலே, நம்பியுடைய ஒப்பணையழகிலும் வடிவழகிலும் ஆஹாணச்சேர்த்தியிலும் வேண்
டற்பாட்டிலும் அகப்பட்டேன், உங்கள்ஹிதவசனத்தாலே மீட்கவொண்ணாது” என்று
தன்படிகளைச்சொல்லி, எத்தனையேனும் அளவுடையாரோயாகிலும் பரிவில்லாதார்க்கு
அறியமுடியாதா யிருக்கப்பெற்றோமென்று ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறது. * மாசறு
சோதியில் - ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கினபடி; * ஊரெல்லாந்துஞ்சி
யில் - த்வரையுங்கடக்கலங்கி முடிவுதேட்டமானபடி; இதில் - “ரக்ஷகன் அவனே”
என்னுந்துணிவு செல்லாதிருக்க, ப்ராப்யருசி நலிகிறது. * ஏழையாராயும் - உருவெளிப்
பாடாய் இராநிற்கச்செய்தே, இவ்வளவன்றியே ஸாயகத்வம் முறுகியிருக்கும்.

நடு.— * மாசறுசோதியிலே “நாமேரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்று - மடலூர்ப் பாரித்தாள்; பாரித்தபடியே தலைக்கட்டப்பெறுமையாலே “* ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாநள்ளிருளாய், முதலிலே மடலூருகைக்கு விஷயந்தான் இல்லாதபடி பழிசொல்லுவாருங்கூட உறங்கிற்று” என்று வெறுத்தாள்; “அஞ்சுடரவெய்யோன் அணி நெடுத்தோன்றோதால்” என்று - ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸஞ்சகமுங்கூட இல்லையாயிற் றென்று வெறுத்தாள்; “நீயும்பாங்கல்லைகாண்நெஞ்சமே” என்று - ஒன்றைஸ்மரித்து யரிக் கைக்கு விரகற்றதென்றும் வெறுத்தாள். * மாசறுசோதியில்-ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத் யவஸாயம் கலங்கினபடி, * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் - அத்த்வரையுங்கூடக் கலங்கினபடி. இதில் - “ரக்ஷகன் அவன்” என்னும்தெளிவும் செல்லாநிற்க, ப்ராப்யருசிகலிகிறபடி. இக் குறைகளெல்லாம் தீரும்படி போதும் விடியப்பெற்று, “அன்னையருந்தோழியரும்” என்கிற இழவுதீர், உகப்பாரும் பொடிவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவாருமாகப் பெற்றது. அநந்தரம் ஸாந்துவர்க்காமடைய உணர்ந்து “தீர்ந்தவெந்தோழி” என்று இவளுடைய துணிவுகண்டு உகப்பாரும், “தோழிமீரென்னையினியுமக்காசையில்லை” என்னவேண்டும்படி

எங்ஙனேயோ ப்ரவேசே,—கீழில்துக்கமெல்லாம் இதிலே தீர்ந்ததென்கைக்காக, கீழ் துக்க ஹேது மூன்றென்கிறார் - மாசறுசோதி இதயாதி வாக்யதர்யத்தாலே. தலைக்கட்டப்பெறுமை யாலே என்றவிடத்திலே - தலைக்கட்டப்பெறு தபடி ராத்ரியாய் இருள்வந்து மூடி நின்ற மையாலே என்று அத்யாஹார்யம். மடலூருகைக்கு விஷயந்தானில்லாதபடி என்றதுக்கு - இவர்கள் பழி சொல்லுமது, அவ்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் அவ்வழியாலே மடலூருகைக்கு விஷயத்தைக்காட்டிக் கொடுக்குமதொன்றாகையாலே மடலூருகைக்கு விஷயமுண்டு; இவர்கள் பழிசொல்லாதே உறங்கு கையாலே மடலூருகைக்கு விஷயமில்லையென்று தாற்பர்யம். ஒன்றைஸ்மரித்து யரிக்கைக்கு வி. கற்றுது என்றதுக்கு ஸாவம் - மநஸ்ஸு அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாகையாலே வேறொன்றை ஸ்மரித்து யரிக்கைக்கு முடலன்றிக்கே, அலாபதசையாகையாலே அவனைஸ்மரித்து யரிக்கைக்குமுட லன்றிக்கே விரகற்றதென்று. ஆக, பழிசொல்லுவாருங்கூட இல்லாதபடி உறங்குகையாலும், ஆதித் யோதயத்துக்கு ஸஞ்சகமுமின்றிக்கே ராத்ரி வ்மஸநமாகையாலும், நெஞ்சு பாங்கல்லாமையாலும் வெறுத்தாளென்று துக்கஹேது மூன்று. வெறுத்தாள் என்கிற வாக்யத்துக்கு - “இக்குறைகளெல் லாம்” என்றவாக்யத்தோடே ஸங்கதி. நடுவே ஸ்வாபதேரம் - மாசறுசோதியில் இதயாதி. த்வரையுங்கூடக்கலங்கினபடி என்றதுக்கு தாற்பர்யம் - மடலெடாதோழித்தது ராத்ரியில் இருளாலே என்கிறவத்தால், மடலாகிறது - ப்ராப்யத்வரையாகையாலே, இந்த த்வராஜ்ஞாநம் ஸம்ஸ்ருதிகாள ராத்ரியதுஸந்தாநஜநித மஹாவ்யஸநத்தாலே தலைமடிந்து, ஸம்ஸாரதுக்கமே மேவிட்டதென்று. “நிறை ந்தவன்பழி நங்குடிக்கிவளென்று அன்னைகாணுகொடாள்” என்று - தாயாராவவஸ்த்தையும், தலை மகளானவவஸ்த்தையும் ஆழ்வார்தமக்கே யுள்ளதொரு அவஸ்த்தையாகையாலே, அதைப்பற்ற - இதில் ரக்ஷகன் இதயாதி. இதில் ‘ரக்ஷகன் அவன்’ என்னும் தெளிவும் சொல்லாநிற்க ப்ராப்யருசி நலிகிறபடி யென்றது - * மாசறுசோதியிலும் * ஊரெல்லாந்துஞ்சியிலும்போன அத்யவஸாயமும் த்வரையும் இரண்டும் இத்திருவாய்மொழியிலேயுண்டாய்ச் செல்லுகிறதென்றபடி. கீழே * ஊரெல் லாந்துஞ்சியில்வ்யஸநத்துக்குச் சொன்ன ஹேதுக்கள் மூன்றும் இத்திருவாய்மொழியிலே போன படியை அருளிச்செய்கிறார் - இக்குறைகளெல்லாம் என்று தொடங்கி, ஸஹகாரியாயிற்று என்னு மளவாக. உகப்பார் - உயர்ந்தோழி. பொடிவார் - தாய்மார். ஹிதஞ்சொல்லுவார் - மற்றைத் தோழிமார். “தோழிமார்களும் அன்னையரும்முனிதீர்” என்று இதுக்குச்சந்தை. உகப்பாரார், பொடிவாரார், ஹிதஞ்சொல்லுவாரார்? என்ன; இத்தைவ்வரிக்கிறார் - அநந்தரம் இதயாதி, அநந் தரம் - போதுவடிந்தவநந்தரம். துணிவுகண்டு உகப்பாரும் என்றவநந்தரம், “எங்ஙனேயோவன்னை மீர்காளென்னைமுனிவதுநீர்” என்று பொடிவாரும் என்று கூட்டிக்கொள்வது. ஹிதஞ்சொல்லி யலைப்பாருண்டாகை துக்கஹேதுவன்றோ, அதை அதுகலமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன -

ஹிதஞ்சொல்லி யலைப்பாருமாகப்பெற்றது; அவ்வழியாலே அவர்கள் தாங்கள் இவ்விஷயத் துக்கு ஸ்மாரகராவார்களிறே. ஆதித்யனும் உதித்து, பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணப்பெறுகை யாலே வ்யஸநமும் பாலிபாயப்பெற்றது. இவ்வளவு ஆஸ்வாஸமுண்டானவாறே, நெஞ்ச ஸ்மரித்து யுகைக்கு ஸஹகாரியாயிற்று. இப்படி ராத்ரி வ்யஸநம்போம்படி போதுவிடியப் பெறுகையாலே ஒருதரிப்புமுண்டாய், அவனை அநுலவிக்கப்பெறுமையாலே ஆற்றமைக்கு முடலாய் நோவுபட்டேச்செல்லாநிற்க, உணர்ந்த வந்துக்களடைய, “நீ இப்படி இவ்விஷ யத்திலே அதிமாத்ரப்ரவணையாகிற இது உனக்குக்குடிப்பழி, உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராது, அவன் தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, “இவ ர்கள் உகந்தருளினநிலங்களில் வாசியறியார்கள்” என்றிருந்தாளிவள், “நீங்கள் சிலர் காட் டக் கண்டிகோளல்லாமையாலே இவ்விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்திலீகோள்; நான் அங்ங னன்றிக்கே, அவன்தானே மயர்வறமதிநலமருளித் தன்னைக்காட்டக் காண்கையாலே உள்ள படி கண்டேன்; ஆகையாலே, நம்பியுடைய வடிவழகிலும் ஒப்பினையழகிலும் ஆவரணச் சேர்த்தியிலும் வேண்டற்பாட்டிலும், நான் உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு மீளாதபடி அகப்பட் டேன்” என்று இங்ஙனே தன்படிகளைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே; “ஸ்வயத்நத்தால் காண் பார்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாகப் பெற்றோமிறே, இவ்வஸ்துதான் உண்டாகப்பெற்றால் நாம் பெற்றபோது பெறுகிறோம், பிறாறியாதொழியப்பெற்றோமிறே” என்னும் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறது. ஆக, போதும்விடிந்து ஹிதஞ்சொல்லியலைப்பாரும் உண்டாகப்பெறுகை யாலே ஒருதரிப்பும், அதுதான் நினைத்தவிடிவாகப் பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; அவனை ஸ்மரிக்கப்பெறுமையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அநுலவமாகப் பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; ஆதித்யனுதித்துப் பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணப்பெறுகையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அவனைக்காணப்பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியுமாய்; ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது.

அவ்வழியாலே இத்யாதி. அவ்வழியாலே - பழிசொல்லுகிறவழியாலே. தவீதிய த்ருதீய வெறப் புச்சுளும் தீர்த்தமையைக்காட்டுகிறார் - ஆதித்யனும் இத்யாதியாலும், இவ்வளவு ஆஸ்வாஸம் இத் யாதியாலும். பாலிபாயகை - நாகாமுகமாகப் பிரிந்துபோகை. இக்குறைகளெல்லாம் இத்யாதி வாக்யநிகமநபூர்வமாக இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்திருார் - இப்படி ராத்ரி இத்யாதி. குடிப்பழியென்றது - “நிறைந்தவன்பழி” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராடுதென்றது - “முன்னின்றாய்” என்றத்தைப்பற்ற. அவன் தலைமைக்கும் போராடுதென்றது - “கிறந்தகீர்த்தி” என்றத்தைப்பற்ற. “என்னெஞ்சினால் கோக்கிக்காணீர்” என்றத்தைப்பற்ற - நீங்கள் சிலர் இத்யாதியும், நான் அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதியும். வடிவழகிலுமென்றது - “நீலமேனி” என்றத்தைப்பற்ற. ஒப்பினையழகிலுமென்றது - “பூந்தண்மலைத்தண்டுழாயும்” என்றத்தைப்பற்ற. ஆபரணச்சேர்த்தியிலுமென்றது - “மின்னுதூலங்குண்டலமும்” என்றத்தைப்பற்ற. வேண்டற் பாட்டிலுமென்றது - “பொன்முடியும்” என்றத்தைப்பற்ற. வேண்டற்பாடு - பெருமை. ஸ்வயத்நத் தால் காண்பார்க்கென்றது - “அறிவரியபிரானே” என்கிறபாட்டில் - தம்மைப்போலே பரிவில்லாமையாலே ஸ்வயத்நபராகச்சொன்ன ஹித்தோபாயநிஷ்டையாதல், “என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர்” என்கிறபாட்டிற்சொன்ன உபாஸகரையும் ஸ்வமுத ஸ்வீகாரபரையுமாதல். கீழ் வாக்யவ்வரணம்-இவ் வஸ்துதான் இத்யாதி. அந்யாபதேஸமாவது அப்ரீதிகர்ப்பமாகையாலே, கீழ் மூன்றுவகையாகச் சொன்ன தரிப்பிலே அப்ரீதியுமுண்டென்று, இப்படி ப்ரீத்யப்ரீதிஸாம்யத்தை த்ரேயா ஐர்ப்பிப்பித் திருார் - ஆக போது இத்யாதி. தான்நினைத்தவிடிவாகப் பெறுமையாலேயென்றது † - என்றபடி. அவனை ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே - வருத்தகீர்த்தநமுகத்தாலே ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே.

† இங்கே இந்த ப்ரதீகத்துக்கு விவரண வாக்யம் காணவில்லை.

* ஏழையராவியும் - உருவெளிப்பாடாயிருக்கச்செய்தே, அதில் இதுக்கு வாசி - அதில், “இணைக்கற்றங்கோலோ” என்றும், “உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் எவ்விடம்” என்றும்-வாயகத்வம் உறைத்திருக்கும்; இதில் - கீழ்ப்பிறந்த துக்கிவ்ருத்தியுண்டாம்படி ஸ்மரித்து யரிக்கவும்பெற்று அதுதான் அங்ஙனமாகப்பெறுமையாலே வந்த அபீதியுநாய், இப்படி ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச்செல்லுகிறது. ஜாபாலிலுந் வாணும் வார்த்தைசொல்லி, “ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானும் இக்குடியில்போந்தபடிகளையுமெல்லாம் சொல்லி, “இனி மீண்டு திருவவிடேகம்பண்ணவமையும்” என்ன, பெருமாள் “அங்ஙனம்செய்வதில்லை” என்று முடிய நின்றபடியைக் கண்டவாறே, பெளரணங்களுள்ளாம் உகப்பதுஞ்செய்தார்கள் வேறுப்பதுஞ்செய்தார்கள்; “ரக்ஷகஞானவன் தொடங்கினகாரியத்திலே இப்படிமுடியநின்றவிடம் நம்முடையரக்ஷணத்துக்குமுண்டிறே” என்று உகப்பதுஞ்செய்தார்கள், “அத்தாலே நாம்பெற்றதென், இப்போது பதினாலாண்டு இழந்திருக்கவேண்டா நின்றதே” என்று வேறுப்பதுஞ்செய்தார்களிறே. திருவடி பிராட்டியைத் திருவடிதொழு தபோது, “நமக்குப் பராக்ரமிக்கைக்குக் கைம்முதலுண்டாகப் பெற்றோமிறே” என்று உகப்பதுஞ்செய்தான், “இவள் அவரைப்பிரிந்து இவ்விருப்பிருப்பதே” என்று வேறுப்பதுஞ்செய்தான். பிராட்டிதான் திருவடிவார்த்தையைக் கேட்டபோது, “சுரீதம்விஷவஸம் ஸுஷுஷுஷ்வயாவாநரஹாவிதழ்” (அம்ருதம் விஷஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயாவாநரபாஷிதம்)-என்று பெருமாள் என்னைப்பிரிந்தவிடத்தில் என்னையல்லது அறியார் என்றசொன்னது எனக்கு இனிதாயிருந்தது, அவர் பிரிவிலே தளராரின்றாரென்று சொன்னபடியாலே வேறுப்பாயிருந்ததென்றாளுளிறே. அப்படியே இவர்க்கும் ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச்செல்லுகிறது.

இத்திருவாய்மொழியிலே “வந்தெங்கும்நின்றிடுமே” என்கிற ஸ்வாஸ்யத்தாலே - உருவெளிப்பாடாயிருக்கிறதென்று விவகரித்து, *ஏழையராவிற்கும் இதுக்கும் வாசியருளிச்செய்கிறார் - ஏழையராவியும் இதயாதி. உருவெளிப்பாடாவது - ப்ரத்யக்ஷமாகத்தோற்றுகை. ப்ரீத்யப்ரீதிஸமமாய் உருவெளிப்பாடாய் செல்லுகிறது என்று அத்யாஹார்யம். ஆழ்வார்க்கு * முனியே காண்முக ணனவும் மாநஸாநுபவமாயிருக்க, உருவெளிப்பாட்டுக்கு வாசியென்? என்னில்; பூர்வாநுபூதரஸத் தைமறந்து ரஸாந்தரமாய்ச்செல்லுகை - மாநஸாநுபவம்; அநுபூதரஸம் அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ரஸாந்தராபேகைஐநிக்கை உருவெளிப்பாடென்று பேதங்கண்டுகொள்வது. “வ்யுகேஷவ்யுகேஷவஸ்யாதி” என்றவிடத்தில் உருவெளிப்பாடு ஸயப்பாயுத்தம்; இங்கு ப்ராவண்யப்பாயுத்தம். ப்ரீத்யப்ரீதிருபவிருத்த யர்மத்வயத்துக்கு ஏகயுர்மியில் ஏகதைவஸமாவேஸம் கூடுமோவென்ன; உதாஹரணதரயம் - ஜாபாலி இதயாதி. அதுக்குஹேதுவேதென்ன - ரக்ஷகஞானவன் இதயாதி. இவ்விடத்திலே - “தஜ்ஜுதம்ஸுரூபிவெக்ஷுராவவெஸஸிஜநாஹஷ்டுரிவாபஷு: வித: | நயாத்யுபொய்யாதிவித:விதொலவக்ஷுராவதிவித:”

என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். த்வீதீயோதாஹரணம் - திருவடி இதயாதி. வேறுப்பதும்செய்தான் என்கிற விடத்திலே - உரிசிவலிதகெஸாநாஸாதவத்ருநிலெக்ஷணாடா ஸ்வாஹஷ்டுரிவிதாஷ்டுரிவாபஷு:வித:” என்றது அநுஸந்தேயம். த்ருதீயோதாஹரணம் - பிராட்டி இதயாதி. நிகமிக்கிறார் - அப்படியே இதயாதி. “சுரீதம்விஷவஸம்ஸுஷுஷுஷ்வயாவாநரஹாவிதழ் | யஜநாநுரிநாராரோ யஜஸாகவராயண: || ௨ ||” உதி ஸுநாரகாணெ(௩௭) ஹநுரிணெயுகி வீதா,

மு த ற் ப ா ட் டு .

எங்ஙனேயோவான்னைமீர்காள்! என்னைமுனிவதுநீர்?
நங்கள்கோலத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
சங்கிளோமேநேமியோமே தாமரைக்கண்களோமே
செங்கனிவாயோன்றிளோமே செல்கின்றதென்னெஞ்சமே.

ஆ.—(எங்ஙனேயோ.) என்னுடையப் பாக்ருதியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள், என்னுடைய அவஸாதத்துக்கடியான நம்பியுடைய அழகை இன்னதாகாதே என்னைப்பொழிகிறபடி எங்ஙனே? நமக்காக நிரதிராய ஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை நான்கண்டபின், சங்குசக்கரங்களோடும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்மலர்களோடும் சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளமொன்றோடும் மிகவும் பூணூலின்றது என்னுடைய அந்தக்கரணம் என்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆழ்வார்களோடேசேர்ந்த திருமுகத்திலழகை அது ஸந்தித்து என் அந்தக்கரணம் அங்கே மிகவும் பாவணமாகாநின்றது என்கிறாள்.

[எங்ஙனேயோ என்றுதொடங்கி] - என்னுடைய பாக்ருதியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள் என்னுடைய அவஸாதத்துக்கு அடியான நம்பியுடைய அழகை இன்னதாகாதே என்னை முனிகிறபடி எங்ஙனே? [நங்கள்கோலத் திருக்குறுங்குடிநம்பியை] - நமக்காக நிரதிராயஹோக்ய ஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை. பாட்டுத்தோறும், 'நான்' என்கிறது - சாபலாதிராயத்தாலே. நேமி-திருவாழி. [செங்கனிவாய் என்றுதொடங்கி] - சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளம் ஒன்றோடும் மிகவும் பூணூலின்றது என்னுடைய அந்தக்கரணம்.

ப.—முதற்பாட்டில், நம்பியுடைய அஸாதாணசிறுநமான ஆழ்வார்களிலும், பாயுநமான அவயவஸோபையிலும் என்னெஞ்சு ஸக்தமாய் நடவாநின்றதென்கிறாள்.

அன்னைமீர்காள் - அன்னைமீர்கள்! நீர்-(பெற்ற) நீங்கள், ஒ-ப்ரியஞ்செய்யாதே, என்னை - (நல்லதுகண்டுமேல்விழுந்த) என்னை, ஒ-உகக்கப்பாப்தமாயிருக்க, முனிவது - முனிகிறபடி, எங்ஙனே-எங்ஙனே? நங்கள் - நங்குடிக்கு அஸாபாணபூதமாய், கோலம் - தர்ஸநியவேஷமான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியில், நம்பியை-கல்யாணகுணபரிபூர்ணமானநம்பியை, நான்-நான், கண்டபின் - அதுபவித்தபின்பு, (அவருடையப் பராய்வாவத்துக்கு அஸாபாணசிறுநமான), சங்கிளோமே-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும், நேமியோமே-திருவாழியோடும், தாமரை-தாமரைபோலே தர்ஸநியமான, கண்களோடும்-திருக்கண்களோடும், செம்-சிவந்த, கனி-கனிபோலே, ஒன்று-அத்விதீயமாயிருக்கிற, வாயிலோமே-திருவதரத்தோடும், என்-என், நெஞ்சம்-நெஞ்சு, செல்கின்றது-ஸக்தமாய் நடவாநின்றது. கோலம் - ஊருக்கு விசேஷணமுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், கையிலாழ்வார்களோடே சேர்ந்த திருமுகத்திலழகிலே என் நெஞ்சு ப்ரவணமாகாநின்றதென்கிறாள்.

[அன்னைமீர்காளென்னைமுனிவது - எங்கனேயோ] - இல்லெளந்தர்யத்தில்முட்டின நீங்களே மீட்கப்பார்க்கிறபடி எங்கனேயோ? நீங்கள்கற்பித்தது பலிக்கப்புகவாதே பொடியுமத்தனையோ? [நீர்] - என்பர்க்குநியறியும் நீங்கள். [என்னைமுனிவது] - என்னுடைய ப்ராவண்யத்துக்கடியான நம்பியுடைய வடிவழகையன்றோ இன்னுதாவது. உங்களுயும்மறந்து என்பர்க்குநியையும்மறந்தால் விஷயத்தையும் மறக்கவேணுமோ. [முனிவது-எங்கனேயோ] - கொண்டாடவேண்டும்தலையால் பொடிவதெங்கனேயோ? [நங்கள் இத்யாதி] - இக்குடிக்காக முற்றுட்டானநிரதிரையெளந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலேநின்றருளின நம்பியை. உடையநங்கையார் நம்பியையார்யித்தாயிற்று ஆழ்வாரைப் பெற்றது. அநந்தவ்ரதம் அதுஷ்டித்தன்றிறே பெற்றது. “நெடுங்காலமும்கண்ணன்நீன் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற”. [கோலத்திருக்குறுங்குடியென்று] - நகரீலக்ஷணங்களை யுடைத்தென்று ஊரோடே கூட்டவுமாம். [நம்பியை] - கல்பாணகுணபூர்ணனை. குணங்களால்பூர்ணமான விஷயத்தையன்றோ நான் அகப்பட்டது. திருக்குறுங்குடியிலே புகுந்தபின்பாயிற்று பூர்ணனாயிற்று. [நான்] - சாபல்யத்தாலே பூர்ணையான நான். [கண்டபின்]-மீட்கப்பார்க்கில் ஒக்கலதுடக்கவேண்டாவோ. [சங்கிலேனும் இத்யாதி]- ஒருகலத்திலே யுண்பாரைப்போலே, வாகம்ருதஸாரஸ்யத்தையறியும் பூரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே ஸாய்முண்டே. ஸ்யாமமானவடிவுக்கு பரஹ்மமான ஆழ்வார்களோடே யுண்டான சேர்த்தியோடும், இரண்டிலும்வந்து அலைபெறிகிற திருக்கண்களோடும். “விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாதம்” என்கிறவிவை யுண்டாயிருக்கை. சிவந்தகனி போலேயிருந்த முறுவலொன்றினிடும். விஸேஷகடாக்ஷத்தாலே ஸுத்தவாவானால் அது தன்பேறாக முகங்கொடுக்கும்முறுவல், வேறோரழகை நினைக்கவேண்டாத முறுவல். ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்பவர்த்திக்குமாப்போலே, நெஞ்சு அழகுதோறும் செல்லாநின்றது. [செல்கின்றது] - இன்னமும் தறைகண்டதில்லை. நான்களும் அவ்வழகை பறுலவித்தன்றோ இருக்கிறதென்ன, —[என்னெஞ்சமே] - அவன்கானேகாட்டக்கண்டு அறுலவித்த என் நெஞ்சு. உங்கள்வார்த்தைகைக்கு நெஞ்சுடையாரை யன்றோ ஸுபிஷ்டசொல்லி மீட்பது.

ந.டு.—முதற்பாட்டு. திருக்கையிலாழ்வார்களோடே சேர்ந்த நம்பிதிருமுகத்திலழகிலே, என் அந்தஃகரணம் மிகவும் ப்ரவணமாகாநின்றதென்கிறாள்.

[எங்கனேயோ இத்யாதி] - ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினவாறே தந்தாமை மறக்குமித்தனையோ. ஒன்றைப் பரிஹரிக்கப்பார்த்தால் அதினுடைய நிஹாமழிந்து பரி

முதற்பாட்டு - எங்கனேயோ இத்யாதி. உத்தார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-திருக்கையில் இத்யாதி. திருக்கையில் இத்யாதிக்குமுன்னே, தாய்மாரானபேர், “நீ இப்படிசெய்கிறது புத்தமன்று” என்று நிஷேதிக்க அவர்களைக்குறித்தென்று கூட்டிக்கொள்வது.

“அன்னைமீர்கான் - முனிவது - எங்கனேயோ” என்று கூட்டிலாவம் - ஹிதஞ்சொல்ல இத்யாதி. இந்த ஊர்வத்துக்கு “அன்னைமீர்கான்” என்றதிலேகோக்கு. தந்தாமை-“பிரானிருத்தமை காட்டினர்” என்று ப்ராவண்யஜகைகளான தந்தாமையென்றபடி. “என்னைமுனிவது - எங்கனேயோ” என்றுகூட்டி, “என்னை” என்றதிலேகோக்காக ஹாவம் - ஒன்றை இத்யாதி. விவரணம் - என்

ஹரிக்கவேண்டாவோ. என்னுடைய ப்ராவண்யத்தைப் பரிஹரிக்கப்பார்த்தால், எனக்கு இவ்வளவான ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த நம்பியுடைய அழகையறிந்து அத்நையன்றோபொடி வது. என்னுடைய நிலைக்கும் உங்களுடைய ஹிதவசநத்துக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டே. நம்பியுடைய அழகையறிந்து அநுலவித்திருக்கிறீங்கள், அதிலேதுவக்குண்டிருக்கிற என்னை மீட்கப்பார்க்கிறபடி எங்ஙனேயோ? [அன்னைமீர்காள்] - இக்குலபர்மத்துக்கு நான் ஏதே னும் தப்பநின்றதுண்டோ. "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை" என்றும், "யவரேலு மவர்" என்றும் நீங்கள்சொல்லும்வார்த்தைகேட்டு வளர்ந்தவளன்றோ நான். தாந்தாம் செய்யுமத்தை வயிற்றிற்பிறந்தார்செய்தவாறே குற்றமாமித்தனையோ. புத்ரர்களாகவுமாம், ஸிஷ்யர்களாகவுமாம், லகவத்விஷயத்தில் ஓரடிவரநின்றவர்கள் ஸ்லாகநீயராமத்தனை யன்றோ. கூரத்தாழ்வார் ஓரளவிலே நங்கையார் திருவடிசார்ந்தவாறே, "இன்னமுமொரு விவாஹம்பண்ணுவோமோ" என்று விசாரித்து, "இதுதான் க்ரமத்தாலேவந்து ஆழ்வா னுக்கு விரோயமாய்த் தலைக்கட்டும்; இனித்தான், "கூடா ஸ்ரீததிஷ்டம்" என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது; இஸ்ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஷ்டிப்போமோ! லாகவதபரி சர்ஸையையப்பண்ணுவோமோ" என்று விமர்ஸியா, "அஸ்ஸாமான்யபர்மத்திற்காட்டில் இவ்விசேஷபர்மமே ப்ரஸேலம்" என்று தவிர்ந்தார். [என்னைமுனிவதுநீர்] - என்னை உங்கள்சொற்கேளாதபடி பண்ணின நம்பியழகையன்றோ முனிவது. [என்னை] - நம்பி யுடையவழகிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற நீங்கள் விலக்கு கிறபடி எங்ஙனேயோ. [நங்கள் இத்யாதி] - † உங்களையறியாவிட்டால் அவ்விஷயத்தை யும் அறிவாதொழியவேணுமோ என்கிறாள். [நங்கள்] - இக்குடிக்காக முற்றாட்டுப்போலே காணும் நம்பியுடையவழகு. ஸர்வேஸ்வரனைநோக்கி அநந்தவ்ரதம் நோற்றுப் பெற்றவர்

உடைய இய்யாதி. “என்னை - நீர் - முனிவது - எங்கனேயோ” என்று கூட்டி ஹாவம் - என்னுடைய நிலைக்கும் இய்யாதி. அதாவது - நான் அநிப்ரவணையாகையாலே, கரைமேலேநிற்கிற உங்கள் வசம் இங்கொண்டு கார்யமில்லையென்றபடி. “நீர் - என்னைமுனிவது - எங்கனேயோ” என்றுகூட்டி ஹாவம் - நம்பியுடைய இய்யாதி. ஆக, “நீர்” என்றதுக்கு இரண்டுஹாவம். இவ்வாக்யங்களைல்லாம் “எங்கள்” என்றதையும் கடக்கித்து. “அன்னைமீர்கான், நம்பியைநான்கண்டபின்” என்று கூட்டி ஹாவம் - இக்துலதர்மத்துக்கு இய்யாதி. அதாவது - ஹகவத்விஷயப்ராவண்யம் இக்குலபர்ம மாகையாலே, நான்செய்ததில் தப்புண்டோவென்றபடி. ஹகவத்ப்ராவண்யம் இக்குலபர்மமோ என்னுடைய போளன் இய்யாதி. அதாவது - ஹகவதரை ஸ்லாகிக்கையாலே வரித்தமென்றபடி. இத்தால்பலிதம் - தாந்தாம் இய்யாதி. துற்றமாமீத்தனையோ - குணமாமீத்தனையன்றோ. “முனிவது - எங்கனேயோ” என்றுகூட்டி ஹாவம் - புத்ரர்கள் இய்யாதி. “ஹகவத்விஷயத்தில் அவுறாஹகங்கொண்டு புத்ரர்கள் ஸ்லாககீயர்” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - கூபந்தாழ்வார் இய்யாதி. கூபந்தாழ்வார் - ஆழ்வான் திருத்தமப்பனார். “ஸ்வஹவாஸீ மூஹம்ஸொவாவாநபூஸொயாஹிக்ஷாக்ஃ! சுதரபுரீகதி ஷெதுஹிநகெகரிநாவஹி” ஐத்யரிபூஸாஸெஸ்வ. வரிம்ஹாவலோககன்யாயேக, “ஒன்றைப்பரி ஹரிக்கப்பார்த்தால்” இய்யாதி வாக்யவிவரணம் - என்னையுங்கள் இய்யாதி. “நம்பியுடையஉழைக” இய்யாதி வாக்யவிவரணம் - நம்பியுடையவழகிலே இய்யாதி. உங்களை - வடகாரன உங்களை. “கோ வத்திருக்குறக்குடிசம்பியை” என்றததைப்பற்ற - அவ்விஷயத்தையும் என்றது. “எங்கள்” என்றதின் தாற்பர்யம் - இக்துடிக்காக இய்யாதி. முற்றுட்டு - வகமோமம். பூர்ணஹாரமென்ற பதத்துக்கு அர்த்தம். இதுக்கு வியாமகமேதென்ன - ஸர்வோஸ்வானை இய்யாதி. அநந்தவாதம்நேர்ப்

† இலவ்விடத்தில், “உங்களுக்கும் என்னையும் அறியாவிட்டால்” என்று பாடம் கவனித் காண்கிறது.

களைப்போலன்றிக்கே, நம்பியை ஆஸ்ரயித்தாயிற்று இவரைப்பெற்றது. “உடையநங்கை யார் நம்பியையாஸ்ரயித்து ஆழ்வாரைத் திருவயிறுவாய்த்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. * நெடுங்காலமும்கண்ணன் நீள்மலர்ப்பாதம் பரவியிறே பெற்றது. கோலமென்கிற இது - நகரத்துக்குவேண்டும் அலங்காரங்களை உடைத்தாயிருக்குமென்று, திருக்குறுங்குடிக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, நம்பிதம்முடைய ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுதல். [நம்பியை] - கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணமானவிஷயத்திலே அகப்பட்டிருக்கிற என்னை எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கிறபடி. [நம்பியைநான்] - அகப்படுத்துகைக்கு ஸௌந்தர்யஸீலாதி களால் அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறுப்போலே யாயிற்று அகப்படுகைக்குச் சாபலத்தால் இத் தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. [கண்டபின்] - நீங்களும் இவ்விஷயத்தைக் கண்டன்றே ஹிதஞ்சொல்லுகிறது. [கண்டபின்] - ஁தேஜலே ஸேதுஹந்தமன்றே நீங்கள்செய்கிறது. காண்பதற்குமுன்னே மீட்டிகோளல்லிகோளே, இனிமீட்கப்போமோ? மீட்கப்போகாமல் இப்போதுவந்ததென்? என்ன; கைமேலே ஒருமுகத்தாலே தான் அகப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறாள் [சங்கு இத்யாதி] - நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லுவதுதான் நெஞ்சுடையார்க் கன்றே. [சங்கினேடும்] - ஁ “செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுக்கருமென்போல்” என்கிற படியே, ஸ்யாமமானதிருமேனிக்குப்பரலாகமான வேளுத்தநிறத்தையுடைத்தான பூரிபாஞ்ச ஜந்யத்தோடும்; இக்கைக்கு இது ஆலாசனமானால், வேறென்றுவேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப்போரும்படியிருக்கிற நேமியோடும். [தாமரைக்கண்களோடும்] - கண்காணக் கைவிட்டுப்போயிற்றுக்காணும். விகாஸாதிகளாலே தாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்க ளோடும். [செங்கனிவாய்] - கண்டபோது, நான் உன்சரக்கன்றே - “தவாவலி” (தவாஸ்மி) என்றமுறவலோடும். [ஒன்றினேடும்] - ஸம்ஸாரயாத்ரையை முக்தன் மறக்கு

றுப்பெற்றவர்கள் - தேவகீபர்ப்ருதிகள். ப்ரஸித்திமாத்ரமன்றிக்கே இவருத்தியுமுண்டென்கிறார் - நெடுங்காலமும் இத்யாதி. அநேககாலமும் க்ருஷ்ணனுடைய நிர்திஸயலோக்யமான திருவடித்தாம ரைகளை ஆஸ்ரயித்துப்பெற்ற இத்யாத்ரஃ. * திருவிருத்தத்திற், (ரு.௭) “கொடுங்காற்சிலையர்” இத்யாதி. “கண்ணன்குறுங்குடி” என்று - அங்குநிற்கிறவன் க்ருஷ்ணனுடையாலே, இது ப்ரமாணமாகக் குறையிலை. “நம்பியைநான்கண்டபின் - என்னை - எங்ஙனே - முனிவது” என்றிகட்டி ஹாவம் - கல்யாணகுணங்களால் இத்யாதி. ஸமபிவ்யாஹாரதாற்பர்யம் - அகப்படுத்துகைக்கு இத்யாதி. “கண்ட” என்றதுக்கு ஹாவம் - நீங்களும் இத்யாதி. விஷயவைலக்ஷணயத்தைக் கண்டிருந்தும் மீட்கப்பார்க்கிறது யுத்தமோ? என்றபடி. “பின்” என்றதுக்குஹாவம் - ஁தேஜலே இத்யாதி. விவ ரணம் - காண்பதற்கு இத்யாதி. கைமேலே, ஒருமுகத்தாலே என்றது - சாடு. கைமேலே - திருக்கைகள்மேலேயிருக்கிற ஆழ்வார்களுடையசேர்த்தியழகிலே என்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; ப்ரத்யக்ஷ மாக என்று சாட்வார்த்தம். ஒருமுகத்தாலே - தாமரைக்கண்கள், செங்கனிவாய், இவைகளுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே இதி ஸ்வஹாவார்த்தம்; வகமுகமாக என்று சாட்வார்த்தம். “செங்கின்றதென்னெஞ் சம்” என்றத்தைப்பற்ற - நீங்கள் இத்யாதி. செங்கமலம் இத்யாதி - செந்தாமரையினுடைய அப் போதலர்ந்த செவ்விய மலரின்மேலே மதுபாநம்பண்ணும் அன்னம்போல் இத்யாத்ரஃ. ஁ நாய்ச்சியார் திருமொழி, “கரிப்பூம்நாறுமோ” என்கிறதிருமொழி, ஏழாம்பாட்டு. சாடு - கண்காண இத்யாதி. கண்காண என்று - ப்ரத்யக்ஷமாக என்றுசாடு, கண்களைக்காண என்று ஸ்வஹாவார்த்தம். கைவிட்டு - திருக்கைகளைவிட்டு என்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; விட்டுப்போயிற்று என்று சாடு. முறுவலோடும் - “தவாவலி” என்றபோதுண்டான முறுவலோடும். ஸ்மிதத்தாலல்லது அதரத்தில் பழுப்புத்தெர் யாததுகொண்டு, முறுவல் என்று வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்று. “ஒன்றினேடும்” என்றத்தை - * செங்

மோபாதி, இவ்வருகுண்டானவற்றோடு அவ்வருகுள்ளவற்றோடு வாசியற எல்லாவற்றையும் மறக்கப்பண்ணவற்றான திருவதாத்தோடும். அன்றிக்கே, ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, நெஞ்ச அழகுதோறும் செல்லாநின்றது. ஸர்வேஸ்வரனோடு ஸாம் யம்பெற்றதாசிலும் தெரிகிறதில்லை. அவன் வ்யாபியாநிற்கச்செய்தே ஆகாஸ வ்யாப்திபோ லன்றிக்கே பதார்த்தங்கள்தோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமாபோலே, இதுவும் அழகுகள் தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாநின்றது. [செல்கின்றது] - இன்னமும் தறைகண்டதில்லை. நாங்களுமெல்லாம் நம்பியுடைய அழகை, அந்நிலித்திருக்கிறோமன்றோ, எங்கள்சொல்லு மறக்கலாகாதுகாண் என்ன; உங்கள்சொல்லை மறத்தேனையாசிலும் நம்பியுடையதிருமுகம் மறக்கவொண்ணாதென்கிறாள். எங்களுக்கு இப்படியிராதொழிலானென்? என்ன, —[என் னெஞ்சமே] - உங்களைப்போலன்றிக்கே, அவன்தானேகாட்டப்பெறுகையாலே முழுக்க அந்நிலித்த என்னெஞ்சானது.

[எங்ஙனேயோ இத்யாதி] - ஹேதுவான நம்பியுடைய அழகைப்பொடியாதே, என்னைப்பொடியக்கூடினபடி எங்ஙனேயோ? ப்ராவண்யமே ஸ்வலாவமாம்படி வளர்த்து வைத்து, இப்போதாகப்பொடிகிறபடி எங்ஙனேயோ? முன்பு நீங்கள் கற்பித்துப்போந்து, அதுபலிக்கப்புக்வாறே பொடியுமத்தனையோ? [கோலம்] - உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு மீளாதபடியான ஸௌந்தர்யத்தையுடையவர். [திருக்குறங்குடிநம்பியை] - பரத்வத்தில் முதன்மையிலேயோ அகப்பட்டது மீளுகைக்கு. [நம்பியை] - குணத்தில் அபூர்த்தியுண் டாய்த்தான் மீளுகிறதோ. [நான்கண்டபின்] - இவ்விஷயத்தில் சாபலமில்லாமல் மீளு கிறேனோ. [சங்கிதோடும்] - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே விசேஷித்து ஒரு ப்ராப்தியுண்டு காணும் இவளுக்கு, வாகம்ருதச்சவடநிந்திருக்கையாலே; ஒருகலத்திலே ஜீவிப்பாரைப் போலே. (க)

கனிவாய்மாத்ரத்தோடே அவ்நிலித்துவாவம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. இவ்வருகுண்டானவை - சங்கும் கேமியும். அவ்வருகுன்னவை - அதரத்துக்குமேலாயுள்ள நாமரைக்கண்கள். "ஒன்றினோடும்" என்றத் தை - * சங்குமுதலானவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரத்யேகம் அவ்நிலித்துவாவந்தாம் - அன்றிக்கேஜாதி இத்யாதி. அந்நுவானகெஞ்சக்கு அழகுசுந்தோறும் வ்யாப்திகடோமோ? என்ன - ஸர்வேஸ்வரனோடு இத்யாதி. ஸாம்யத்தை விவரிக்கிறார் - அவன் வ்யாபியாநிற்க இத்த்யாதி. வர்த்தமாவர்த்தம் - இன் னமும் தறைகண்டதில்லை என்று. "நாமரைக்கண்கள், செங்கனிவாய்" என்றதுக்கு ப்ரத்யேகம் தாற்பர்யமருளிச்செய்து, ஸமுதாயேக ரஸோக்தியாகவாவம் - நாங்களுமெல்லாம் இத்யாதி.

புரஸ்ச ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு ப்ரஸாதிக்கிறார்-எங்ஙனேயோ இத்யாதி. "என்னைமுனி வது - எங்ஙனேயோ" என்றகட்டி மாவம் - ஹேதுவான இத்யாதி. ஹேதுவான - ப்ராவண்ய ஹேதுவான. "அன்னைமீர்கான் - நீர் - என்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ" என்றகட்டி மாவம் - ப்ராவண்யமே இத்யாதி. சீழ்வாக்யவிவரணம் - முன்பு இத்யாதி. "நீர்" என்றதுக்குமாவமாதல். அல்லாதவற்றுக்கு முன்னே * சங்கைச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே இத் த்யாதி. நக்கன்கோலம் இத்யாரப்ய, என்னெஞ்சம் - செல்கின்றது, அன்னைமீர்கான், நீர் - என்னை முனிவது - எங்ஙனேயோ இத்யாவ்யதி. (ச)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்னெஞ்சினுல்கோக்கிக்காணீர் என்னைமுனியாதே
தென்னன்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
மின்னுநூலுங்குண்டலமும் மார்பில்திருமறுவும்
மன்னுபூணும்நான் ததோளும் வந்தேங்கும்நின்றிடுமே.

ஆ.—(என்னெஞ்சினுல்.) “நம்பிதிருவழகை நாங்கள் அதுபவித்தோ மல்
லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க நீ இங்ஙனே படுகிறதென்?” என்று அவர்கள் பொடிய;
என்னை நீங்கள் பொடியாதே, உங்களுக்குக் காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹ
யுத்தமான நெஞ்சையுடையீராய்க்கொண்டு அதுஸந்தித்தறியுங்கோள். தென்னாட்டுச்
சோலைகுழந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், மின்னாநின்றள்ள திருயஜ்ஞோ
பவீதமும் திருக்குண்டலங்களும் திருமார்பில்திருமறுவும் திருவுடம்போடுபொருந்தின
திருவணிகலன்களும் திருத்தோளமும் சுற்றும்வந்து என்னைநெருக்காநின்றன என்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமார்பிலும் திருத்தோளிலுமுண்
டான ஸ்வாஸிகமான அழகும் திருவணிகலன்களின் அழகும் சுற்றும்வந்து நின்று
என்னை நெருக்காநின்றன என்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினுல்என்றுதொடங்கி]—‘நம்பிதிருவழகை நாங்கள் அதுபவித்தோ
மல்லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க, நீ இங்ஙனே படுகிறதென்?’ என்று அவர்கள் பொடிய,
என்னை, நீங்கள் பொடியாதே உங்களுக்குக்காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹ
யுத்தமான நெஞ்சையுடையீராய்க்கொண்டு அதுஸந்தித்து அறியுங்கோள். [தென்
என்றுதொடங்கி]—தென்னாட்டுச்சோலைகுழந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்.
[மின்னுநூல்]—மின்னாநின்றள்ள திருயஜ்ஞோபவீதம். [மன்னுபூண்]—திருவுடம்போடு
பொருந்தின திருவணிகலன்கள்.

ப.—அநந்தரம், நம்பியுடைய ஒப்பணையமும் தோளும் ஸர்வதேசத்திலும்
வந்துநின்ற அதுபவவிஷயமாகாநின்றது என்கிறாள்.

என்னை-என்னை, முனியாதே - நியமித்துவார்த்தைசொல்லாதே, என்னெஞ்சி
னுல் - (அதுபவித்தாலும் குறியழியாத உங்கள் நெஞ்சுபோலன்றியே பாவயுத்தமான)
என்னெஞ்சாலே, கோக்கி - அதுபவித்து, காணீர் - பாரிகோள்; தென் - தெற்குத்திக்
கிலே, நன்-நன்றான, சோலை - சோலையையுடைத்தான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்
குடியில், நம்பியை - நம்பியை, (அவனருளடியாக), நான்-நான், கண்டபின் - கண்டபின்பு,
மின்னும் - (வடிவுக்குப்பரபாகமாய் ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ) ப்ரகாஸகமான, நூலும் - திருயஜ்
ஞோபவீதமும், குண்டலமும் - (இருபாடுமில்லங்குகிற) திருமகரகுண்டலங்களும், மார்
பில் - (விலக்ஷணமான) திருமார்பில், திரு-சுழற்றாத ஆபரணமான, மறுவும் - பூநீவத்ஸ
மும், மன்னு - எப்போதும்சுழற்றாத, பூணும் - ஆபரணவிக்கமும், (சதுர்வர்க்கப்ர
தமான), நான்கு-நாலு, தோளும்-திருத்தோள்களும், எங்கும்-நான்போனவிடமெங்கும்
வந்து-வந்து, நின்றிடும் - நில்லாநின்றன.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், நம்பியுடைய தோளமும் ஆபரணபூநீயும் ஸர்வ
தேசத்திலுமாக நவியாநின்றன என்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினால் இத்யாதி] - “நாங்களும் நம்பியையறுபவித்தே ஸ்த்ரீத்வம் கேடாமலிருக்கிறிலோமோ, எங்களுடைய ஹிதவசகம் கேளாதே மறுமார்த்தம் சொல்லுகை போராதுகாண்” என்ன, —என்னெஞ்சுபோலே அதிப்ரவணமான நெஞ்சை யுடைய ராய் அறுபவித்து அறியுங்கோள் என்னைப் பொடியாதே. என்னெஞ்சை யுடைய ராய்க் காணப்பெறுமன்று “பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே” என்று உங்களை நீங்களே பொடிவுதிகோள். என் நெஞ்சை இரவலாக வாங்கிக் காணமாட்டிகோளோ? என்னைப் பொடியாதே. “ராயாநலெலெவ”. [தென்னன்சோலை]-தெற்குத்திக்கிலே யாய் நன்றான சோலை யென்னுதல், * தென்னன்கொண்டாடும் சோலையென்னுதல். நம்பி யழகுக்குமுன்னே சோலையழகு வந்து வடிம்பிடுகிறபடி. [சோலைத்திருக்குறுங்குடி] - நம்பிக்கு ஆபரணம்போலேயாயிற்று ஊருக்குச் சோலை. [நான்கண்டபின்] - சோலையி லும் ஒப்பனையிலும் ஆழங்காற்படும் நான். [மின்னுதாலும்] - மேகத்திலே மின்னி னாற்போலேயிருக்கிற திருவஜ்ஞாபவிதமும். பரந்த மின்திரள் சுழித்தாற்போலே யிருக்கிற திருமகாகுண்டலமும், வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் திருமார் விலே கழற்றிச்சாத்தவேண்டாதபடியான ஸ்ரீவத்ஸமும், நாய்ச்சிமாரோடு கலக்கும் போது கழற்றவேண்டாத ஆபரணங்களும். [மன்னுபூண்] - திருவுடம்போடு பொருந் தின திருவணிகலன்கள். கல்பகதரு பனைத்தாற்போலேயாய், ஸுவபூஷணபூஷணபூஷா ஹங்களான திருத்தீதாள்களும். [வந்தெங்கும் நின்றிடுமே] - உங்கள்ஹிதவசனங்களைக் கெட்டு அகலநினைத்தாலும் அங்கேயங்கே நில்லாநின்றது. “வ்யுக்ஷவ்யுக்ஷவபஸ்யாதி” என்கிறது உகப்பார்க்கும் ஒத்தது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்பியுடையதோளழகும் ஆரணபூரியும் ஸர்வ தோமுகமாகநின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினால் இத்யாதி] - நாங்களும் நம்பியை அறுபவித்தே ஸ்த்ரீத்வங் கேடாமலிருக்கிறிலோமோவென்ன, —[என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்]-நீங்கள் என்னைப் பொடியாதே உங்களையேபொடிந்துகோள்ளும்படி, என் நெஞ்சை இரவலாகவாங்கிப்பார்க்க வல்லிகோளோ. † ([என்னை]) “இவளையாகாதே நாம் இத்தனை சொல்லிற்று” என்று பின்னை உங்களை நீங்களே பொடிந்துகோள்ளுவதிகோள். [முனியாதே] - “†கணபுரம் கைதொழும்பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே” என்னக்கடவதாயிருக்க, நம்

இரண்டாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சினால் இத்யாதி. “மின்னுதாலும்” இத்யாதியைக்கடா கழித்து வ்யுத்த்ரமமாக அவதாரினை - நம்பியுடைய இத்யாதி. “எங்கும்நின்றிடும்” என்றது - உரு வெளிப்பாடாகையாலே, அது பொய்கமானமையைப்பற்ற - நலியாநின்றதென்கிறாள் என்றது.

உன் நெஞ்சினால் கண்டவாசியேதென்ன - நீங்கள்என்னை இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவா ணம் - இவளையாகாதே இத்யாதி. “என்னைமுனியாதே” என்றதக்கு - என்னைக்கொண்டாடும் படியென்றும், அத்தால்பலித்தது - உங்களைமுனிந்துகொள்ளும்படியென்றாக்கி, அதனை ப்ரமாண கதநமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - கண்டாம் இத்யாதி. திருக்கண்ணபுரத்தைக் கைதொழுகிற பெண் பிள்ளையை, தன்வயிற்றிற்பிறந்தவள் என்று எண்ணப்பெறுவார்களோ; “தன்வயிற்றிற்பிறந்தாள்” என்கிற அர்த்தத்தைக்கொண்டு நியமிக்கப்பெறுவார்களோ? என்றபடி. †திருமொழி, எட்டாப்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, ஒன்பதாப்பாட்டு, “முள்ளையிறேந்தில்” இத்யாதி. “என்னெஞ்சினால்

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம். வ்யாக்யாந விருத்தம்.

வயிற்றிற்றிறந்த இதுவே ஹேதுவாக, இவள்நின்றநிலைபாராதே நாம் பொடிந்தோமித்தனை யாகாதே' என்று பின்னையும் உங்களை நீங்களே பொடிந்துகொள்ளுவிடுகோள். [என் னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்] - “ஹத்ஸாஸாஹாஜெஜ்ஜகாடி-கடி” (பக்த்யா ஸாஸ்த் ராத்வேத்மிஜநார்த்தம்) - என்கிறபடியே, ஸஞ்ஜயனேநோக்கி த்ருதராஸ்ட்ரன், நீயும்நானு மோக்க ஸாஸ்த்ரவாஸநைகள் பண்ணிப்போந்தோம், இங்ஙனே இருக்கச்செய்தே எனக்கு உன்பக்கலியேகேட்டு அறியவேண்டுப்படி உனக்கு இவ்வர்த்தத்தில் வைஸாத்யமுண்டான படி எங்ஙனே? என்ன, — எனக்கு வாசிகேளாய், “காயாஹவெவெ” (மாயாம் நஸேவே) - நான் வஞ்சகங்கள் செய்துபோரேன். ராஜாவானவனுக்கு ஒரு தாழ்ச்சியும் தனக்கோரு உத்கர்ஷமும் சொல்லுகிறானாகையாலே - ஹஜ்ஜெ என்கிறான். “கவ்ய யாபஜபுஜாவஜெ” (நவ்ருதாதர்மமாசரே) - நான் ஒருநாளும் உலயர்மங்களங்ஷ்டி யேன். “ஸாஹவாஹ-கடி” (ஸுத்தபாவம்-கடி) - நீனைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பன். “ஹத்ஸா” (பக்த்யா) - வரியடைவேகற்று அவனை அறிந்தவ னல்லேன், பக்திஸஹக்ருத ஸாஸ்த்ரத்தாலே அவனை அறிந்தவன் என்றானிறே. “காவி ஜா-காவிகெஸவடி” (நாபிஜாநாஸிகேஸவம்) - என்று தந்தாமுக்கென்னவும் ஒரு கைம் முதலுடையார்க்கு அவனை அறியப்போகாதென்றதிறே. அப்படியே நீங்களும் என் னெஞ்சையுடையீராய்க்கொண்டு அறியப்பாருங்கோள். [தென்னன் இத்யாதி] - நம்பி

ப்ர:—(என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்) - சிவமாமாரதெ, உஷ்டா [கூஅ]
யுதராஷ்டுவிஸுத்யு, “சோயாங்கெஸெவெஷ்டுனெ நவ்யயாபிஷோவெரெ ।
ஸாஸிவாவம் மெதாவக்யாஸாவூரெஷ்டிஜநாடிபுந்யு ॥ ௫ ॥”

தஞ்சாவூர் [சு.அ] தஞ்சை, “விஜயநகரம் தவிஜா கிவிஜா
நவீயகை | விஜயநகரம் தவிஜா நவீயகை || ௨ ||”

கோக்கிக்காணீர்” என்னையாலே - உங்களுக்கு பக்தியில்லை என்றபடி. பக்தியினாலொழிய ஸாஸ்த்ரத்தாலே அவனை அறியப்போகாதோ? என்ன - ஹக்ஷாஸாஸூகி இதுயாதி. இந்தஸ்ஸோகத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கைக்காக அவதாரிகை - ஸஞ்ஜயனை இதுயாதி. பக்திஸஹக்ருத ஸாஸ்த்ரத்தால்வன்றிக்கே, கேவலஸாஸ்த்ரத்தால் அறியப்போகாதோ? என்ன; அறியப்போகாதென்னுமதுக்குப் பரமாணுத்தாம் - நாகிஜாநாவலி இதுயாதி. “ சோபாநஸெவெஹடி ஜெநவ்யயாய சிபுசோயரெ | ஸாஹ்வாவம்மகொஹக்ஷாஸாஸூகிஜநாடிபுமபு” ; “ விஷ்ணுராஜனை தெவிஷ்ணுசிவிஷ்ணுநஹீயதெ | விஷ்ணுஹீநஸுஜோயஸுஜநாகிஜாநாவலிகெஸவபு” இது பாரதே த்ருதராஷ்ட்ரம்ப்ராதி ஸஞ்ஜயசி. இஸ்ஸ்ஸோகத்தில் “ராஜன்” என்றதுக்கு பாவம் - தந்தாமுக்கென்ன இதுயாதி. அதாவது - பக்திஸஹக்ருதமல்லாத கேவலஸாஸ்த்ரம். பக்திஸஹகாரமில்லாதபோது ஸாஸ்த்ரஞ்ஞாபிமுடியாது, ஸாஸ்த்ரஞ்ஞாபிமில்லாதபோது அவனை அறியப்போகாதென்று - இஸ்ஸ்ஸோகத்துக்குத் தாத்தார்யமாகையாலே, தந்தாமுக்கென்னவும் ஒருகைம்முத லுடையார்க்கு அவனை அறியப்போகாதென்றபடி. கைம்முதலாவது - பக்திஸஹக்ருதமல்லாத கேவலஸாஸ்த்ரம். சீழ்வாக்யத்தில் - பக்தியினாலொழிய அவனை அறியப்போகாதென்றத்தை வித்தவத்கரித்தபடியே, நீங்களும் என் கொஞ்சை யுடையராய்க்கொண்டு அறியப்பாருங்கோ ஜென்கிஞர் - அப்படியே இதுயாதி, “மீன்லுதுலம்” இதுயாதியைக்கடாகித்து பாவம் - நம்பியுடைய இத்

யுடையவடிவுக்கு ஆலரணம்போலேயாயிற்று ஊருக்குச் சோலை. தெற்குத்திக்கிலேயாய் நன்றானசோலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, * “தென்னன்கொண்டாடும்” என்னுமாபோலே யாதல். [நான்கண்டபின்] - ஆலரணச்சேர்த்தியையும் சோலைவாசியையும் அறிந்த நான் கண்டபின். [மின்னுங்ஹும் இத்யாதி] - மேகத்தில் மின்னினாற்போலேயிருக்கிற திரு யஜ்ஞோபவீதமும், [குண்டலமும்] - பரந்த மின் ஓரிடத்திலே சுழித்தாற்போலேயிருக்கிற திருமகரகுண்டலமும், வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்மேம்படியிருக்கிற திருமார் பிலே கிடக்கிற புநீவத்ஸமும், [மன்னுபூணும்] - நாய்ச்சிமாரோடு கலக்கும்போதும் கழற்றவேண்டாதபடியிருக்கிற ஆலரணங்களும். அதாவது - அத்யந்த ஸுகஸ்பர்ஸமாயிருக்கை. [நான்குதோளும்] - ஆலரணத்துக்காலரணமாய்க் கல்பகதருபனைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலும். “ஸவபூமதிஷணமதிஷாஹபூரீ” (ஸர்வ பூஷணபூஷார்ஹா) என்கிறபடியே. [வந்தெங்கும்நின்றிமே] - “உங்கள்ஹிதவசநத் தின்படியே செய்யவேணும்” என்று நான் கடக்கநிற்கவும், அங்கேயும் பலவகையாக வாராநின்றது. * “வ்யுகேஷவ்யுகேஷவபஸ்யாதி” (வ்ருகேஷ்வ்ருகேஷபஸ்யாமி)

பா:—(நான்குதோளும்)—கிஷிநாகாணெ [ந] வவ்வாதீரொ, ராசி மக்ஷணளபூதி ஹந-திசாநு, “சூயதாஸஸுவூதாஸ வாகவஃ வரிவொவ ரிஃ | ஸவபூமதிஷணமதிஷாஹபூரீ கிரியபூ நவிமதிஷிதாஃரகசூ”

சூரணுகாணெ [நக] ராவணம்பூதிசாரீஃ, “வ்யுகேஷவ்யுகே ஷவபஸ்யாதி வீரகூஷாஜிநாஃவரஃ | மூஹீதயநுஷாஸாஃ வாகவஸூதிவான

யாதி. தென்னன்கொண்டாடும் - தகிணதிக்குக்கு ப்ரபூநன மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தியாலே கொண்டாடப்பட்டவென்றபடி. *பேரியாழ்வார்திருமொழி, காலாம்பத்து இரண்டாத்திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு, “மன்னர்மறுக” இத்யாதி. கீழும்மேலும்கடாகித்து “நான்” என்றபதத்துக்கு ஹாவம்-ஆபாணச்சேர்த்தி இத்யாதி. “மன்னு” என்றதுக்குஹாவம் - நாய்ச்சிமாரோடு இத்யாதி. மன்னு பூணும் - நித்யமாகப்பொருந்தின ஆலரணவர்க்கமும். “எப்போதும்கழற்றாத ஆலரணவர்க்கமும்” என்ற உரை. அத்யந்த ஸுகஸ்பர்ஸமாயிருக்கை என்கிறவிடத்திலே - “ஸுவஸூதெஸபூதி-தெத்யஃ ஸுவஸூதிஸூகூராராஜஸுவதெத்யஸூஸளமதெத்யுதி-பூஷாஹரணமண ஹிவ்யாயமதெணெ” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸவபூமதிஷணமதிஷாஹபூரீ-ஸவபூ மதிஷணாநி மதிஷயிதஃ ஸஹபூரீ என்றபடி. பலவகையாக - ஸ்வஹவகுப்பாக. “வ்யுகேஷவ்யுகேஷவபஸ்யாதி” என்கிறவிடத்திலே - ஹயத்தினாலே தோன்றினபடி, இங்கு - ப்ராவண்யத்தாலே தோன்றினபடி. பலம்-ஸாஸ்ய. “வ்யுகேஷவ்யுகேஷவபஸ்யாதிவீரகூஷா ஜிநாஃவரஃ | மூஹீதயநுஷாஸாஃ வாகவஸூதிவானகஸூ” உத்யாரணுகாணெ, ராவணம்பூதிசாரீஃ, தென்னன்கொண்டாடும் இத்யாரப்ய, வந்தெங்கும்நின்றிமே, ஆகையால் - என்னை முனியாதே - என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர் இத்யந்தவயி. ஸ்வாபதேஸத்திலே, “அன்னமீர்” என்று - உபாயாத்யவஸாயநிஷ்ட்டரைச் சொல்லுகிறதாயாலே, “அறிவரியபிரானை” என்கிற விடத்திற்போலே த்வராநிஷ்ட்டராய் மங்களாஸாஸநபரான தம்முடையநினைவாலே அவர்களை அஞ்ஞ ராகரினைத்து - “என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர்” என்கிறாராதல்; இவ்வர்த்தம் - “அறிவரிய பிரானை” என்கிறவிடத்திலே ஸ்பஷ்டம். அன்றிக்கே, “அறிவரியபிரானை” என்கிறபாட்டிலே - உபாயாத்யவஸாயநிஷ்ட்டரைச்சொல்லி; இங்கே, “என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர்” என்று - உப

போலே, உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் மலமொன்றாய்விட்டது. நான் எங்கே ஒதுங்
துவேன், சொல்லிக்காணிகோள். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நின்றிடுந்திசைக்கும்நையுமென்று அன்னையரும்முனிதிர்
குன்றமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
வேன்றிவில்லும்தண்டும்வாளும் சக்கரமும்சங்கமும்
நின்றதோன்றிக்கண்ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள்ளும்நீங்காவே.

ஆ.—(நின்றிடும்.) நம்பியுடைய ஸௌர்யாதிகளிலே அகப்பட்டமையறிந்த
தாய்மாரான நீங்களும் 'ஸ்தப்யை'யாகாநின்றாள், அறிவுகெடாநின்றாள், ஸிதிலையாகா
நின்றா'ளென்று பொடியாநின்றிகோள். குன்றம்போலே நெடுமாடங்கனையுடைய திருக்
குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், வெற்றியைக்கொடுக்கும் வில்லுமுதலான திவ்யாயுத
வர்க்கம் புறம்புள்ளுமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், நம்பியுடைய ஸ்ரீஸாரங்கம்தொடக்கமான திவ்யாயுத
வர்க்கம் புறம்பும் உள்ளுமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றன என்கிறாள்.

[நின்றிடுந்திசைக்கும்நையும் என்று அன்னையரும் முனிதிர்] - நம்பியுடைய
ஸௌர்யாதிகளிலே அகப்பட்டமை அறிந்த தாய்மாரான நீங்களும் 'ஸ்தப்யை'யாகாநின்
றாள், அறிவுகெடாநின்றாள், ஸிதிலையாகாநின்றாள்' என்று பொடியாநின்றிகோள். [வேன்
றவில்] - வென்றியைக்கொடுக்கும் வில்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வழகைக்காத்தாட்டும் ஆயுதவர்க்கம் ஐவிரந்தஃப்ரகா
ஸித்தும் பேசுகிறதில்லையென்கிறாள்.

நின்றிடும் - (ஒருவ்யாபாரச்ஷமையன்றியே) ஸ்தப்யையாய் நில்லாநிற்கும்,
திசைக்கும் - (சொல்லிற்றறியாதபடி) அறிவுழியாநிற்கும், நையும் - (ஆந்தராஹஸந்தாரத்
தாலே) ஸிதிலையாகாநிற்கும், என்று - என்கொண்டு, அன்னையரும் - பெற்றதாய்மாராய்
அடியிலே இம்பூரியத்திலே பாவர்த்திப்பித்தநீங்களும், முனிதிர் - அப்ரியவசனங்களைப்
பண்ணுகின்றிகோள்; குன்றம் - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்கனையுடைத்
தான, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - ("தௌஷ்டர"
என்கிறபடியே வீரவேஷங்கண்டுகக்கும்) நான், கண்டபின் - அநுபவித்தபின், வென்றி-
வென்றியையுடையவான, வில்லும் - வில்லும், தண்டும்-கதையும், வாளும் - வாளும்,

கழுகசுது || சுவிராஜிலஹஸாணி வீதஃவஸ்யூரிராவண | ராஜமுகதரிஷம்ஸவ-

ரணம் பூகிமாதிசெ||கடுது||"

ஸகரையும் ஸ்வமதஸ்வீகாரபாரையும் சொல்லுகிறதாதல். ஆக, "அன்னையர்" என்றதுக்கு - "அறி
வரிப்பிராண" என்கிறவிடத்திலும் இவ்விடத்திலுமாக ஸ்வாபதேஸம் தவிவிதமாகக்கண்டுகொள்வது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நம்பியுடைய திவ்யாயுதவர்க்கம் உள்ளும்புறம்பு மொக்க தோற்றாநின்ற தென்குறள்.

அழகு கருமென்றது - ஆயுதங்களினுடைய சேர்த்தியால் வந்த அழகு கருமென்றபடி. அழகு கருமம் என்றவருந்தாரத்திலே, 'முதபேதத்தாலே படுத்தாநின்றது' என்றகூட்டி கிர்வழிப்பது. "வம்ஹம்ஹிஹம்ஸாரொடிபுஷ்பம் பூஹம்ஸாஸூவீபித்யு | வையாராசெணடிபுஷ்பம்நய நாரிஸீவ்யகாரிணஸு || ௨௨ ||" உதி பூஷகாணே || ௬௪ || சிவவையவநிரவஸநெ. முதபேதத்தாலேபடுத்தம் பாகாரங்களைக்காட்டுகிறார் - ஒன்றுஸ்தம்பநத்தை இத்யாதி. அறிவுகுடி

ப்ர :—(அவர் கையும்மீல்லுமாய் நின்றநிலைபக்கண்டவாதே) குரண
காணென, நவநெ “ஸு-தீக்ஷநாமு-நுஜித்ரா தம்பு ஸூதி-ம் ரவு-நநு-நடி । உயு-
பாஸி-ய்ய வாசா மத-பாரதி-சிஸ்ர வீசு ||க|| பூ-திஜித்ரா தலையா வீர-ஈணகாரண

போனும் கையுமபடியென் ? என்ன - ஒன்றுவறிவைக்கொடுத்து இத்தாதி. சஸ்பதத்துக்குஹாவம் - தெளிந்திருப்பார் இத்தாதி. அதாவது - பூர்வம் இவ்விஷயத்திலே நீங்களும் ஈடுபட்டிறே கிடத்ததி, ஆகையாலே தெளிந்திருப்பார்தான் பொடியப்பெற்றதோவென்றபடி. இதுக்கெல்லாம் - இந்தப்ரா வண்யாதிகளுக்கெல்லாம். கீழ்வாக்யவிவரணம் - தெளிவதாகலங்துவது இத்தாதி. யௌவநத்தை யில் தெளிவதாகலங்குவதாயென்றபடி. அப்படி தெளிவது கலங்குவதாயிருப்பர்களோ என்ன - ஆழியோடும் இத்தாதி. தேவத்வஸூசகமான திருவாழியையும், மறுவ்யத்வைகாந்தயாய் ஸ்ப்ரு ஹணீயமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுமுடைய ஸ்வாமிகளை ; அடையாளம் சொல்லாநிற்கச்செய்தே "இன்னொன்றறியேன்" என்னுமவர்களிறேயென்றபடி. விஷயவைலக்ஷணயம் அப்படி கலங்கப் பண்ணுமென்றபடி. ஓ திருமொழி, பத்தாம்பத்து, பத்தாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, "இன்னொன் றறியேன்" இத்தாதி. இது பெண்பின்னைவார்த்தையானாலும், இங்கு, "அன்னையர்" என்கிறது-அத்ய வஸாய நிஷ்டட்டாரான ஸ்ரீவைக்ஷணவர்களையாகையாலே, அவர்களுக்கும் தெளிவதும்கலங்குவது முண் டாகையாலே இங்கு ப்ரமாணமாகக்குறையில்லை. "ஹகவத்விஷயத்தில் அவகாஹரித்தவர்கள் தெளிவது கலங்குவதாவர்கள்" என்னுமதுக்கு ஸ்வாபதேஸவிவக்ஷயா ப்ரமாணமருளிச்செய்து, அப்யாபதேஸ ஸமாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் - யௌவநத்தில் இத்தாதி. இவ்வாக்யம் - "தெளிவது கலங்குவ தாய்" இத்தாதிவாக்யவிவரணம். யௌவநத்தில் என்றதுக்குஹாவம் - த்வரையுண்டானபோது நீங் கள்செய்தத்தை அந்தத்வராவஸ்த்தையிலே நான் செய்தால் குற்றமாயின்றோவென்று. "தெளிவது கலங்குவதாய் இதுதானே யாத்வரையாய்ப்போந்த" என்றத்தால் பலிதம் - இக்குடிக்காக இத்தாதி. மரடங்குளையுடைத்தான - 'திருக்குறங்குடிசம்பியை' என்று கூட்டிக்கொள்வது. "வென்றிவில்லும்" இத்தாதியைக்கடாக்ஷித்து "நான்" என்றதுக்குஹாவம் - ஆயுதம் இத்தாதி. வாசியறிகைக்கு ஹேதுவே தென்ன - வீரபத்ரி இத்தாதி. வாசியறித்து கொடுத்தவிடமுண்டோ என்ன - பெருமாளுக்கு இத யா? (சூரணுகாணெழுவுடு) "ததஸ்ஸுஹதரொதநுணீயநுஹீஉராயதெக்ஷணா | டுஃ லீதாதயொலு டுஹுஃவபுளவவிஜுளஸ்ஸுஹ||கஅ||" என்கிறஸ்ஸோகம்அநுஸத் தேயம். ப்ராஸங்கிகம் - பெருமாள் இத்தாதி. நீரும் நானும் இரண்டிடத்திலேயாகவேண்டி வரு மென்றது-பிராட்டிபாகரத்தி வில்லையாகிலும், "சுவுஹஜீவிதஃஜஹ்யாஃசுவுஹலீதெவஸு

வரும், அது பின்னை சாதிப்பகையாம், பின்னை நீரு'ம் நானும் இரண்டிடத்திலேயாகவேண்டி வரும், ஆனபின்பு, வில்லைப்போகட்டு தாபஸவேஷத்தோடே தீசியவமையும்" என்றாளிறே. பெருமாள்பக்கல் ஸாங்கமிறே இப்படி சொல்லுவீத்தது. [வேன்றிலில் இத்யாதி] - தீவ்யாயுதங்களுக்கு இரண்டிலும் மெய்க்காட்டுண்கோணும், ஆயுதங்களிலும் ஆலாசனங்களிலும், வினைத்தலையிலாயிற்று "ஆயுதம்" என்றறியலாவது. [வேன்றிலில்லும்] - உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற வெற்றியே ஸ்வலாவமாயிருக்கிற திருவிலும். "ஸகூவாவநிஹவாவமௌவீகாவாஸகூவநாஸகௌ" (ஸகூவாபரிபேசாபேக்ருதீத்வாஸத்ருநாஸநே) - அங்குலர்க்குக் கண்டு ஜீவீக்கைக்குமாய், ஸத்ருக்களுக்குப் பிடித்தபிடியிலே முடிக்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. [தன்மே இத்யாதி] - அதின்ஸ்வலாவத்தை யுடைத்தான மற்றதீவ்யாயுதங்களும். [நின்றிதோன்றிக்கண்ணுள் நீங்கா] - கண்வட்டத்தைவிடாதேநின்றிதோன்றுகின்றது. இவை கண்முகப்பேரின்று நலியப்புக்கவாறே, அஞ்சிக் கண்ணைச்செம் பளித்தவாறே நெஞ்சக்குள்ளேநின்ற ப்ரகாசிக்கத்தொடங்கிற்று [நெஞ்சுள்ளும்நீங்காவே] கீழ் "வந்தெங்கும்நின்றிதமே" என்றது, இங்கு உள்ளும்புறம்புமொக்க நலியாநின்றன.

வாவநிதாம் | கீஷீணாம் ரக்ஷணாயபாய வயஸுஸ்சிரக்ஷஸாம் || ௧௦ || வனதநிதிதம் வநம் டிஷகா உகி விபுதம் | பூஷிதஸு வஹஸாசூயதவாண ஸராஸநஃ || ௧௧ || ததஸுாம் பூஷிதம் டிஷகாபிஷிதாசுமஸிநஃ | க்ஷயததநிதிதயஜா வெவவெவநிபெரயஸுஸ்சிரதம் || ௧௨ || நவநிபெரயதவீரமஸிநம் டிஷகாபுஷித காரணம் தசூவக்ஷயாபிஷிதயஜாபுஷிதயதாம் || ௧௩ || க்ஷயநிவாணயநுஷயாணி ஸூயதாஸஹவநம் || ௧௪ || உத்யாரஹதயாரம் பூஷிதா வஹஸுபூசாரண "விஷிஷிதவாவஸுஸ்சிரதம்" உத்யுதவா.

க்ஷணாழி" என்று பெருமான் உத்தரம் சொல்லுகையாலே, பிராட்டிக்கு இப்படி கருத்தென்று வித்தம். ஸாங்கம் - பக்ஷபாதமும், வில்லும். ப்ரணயிதி, ஸத்ருகிரஸவேஷதுவான ஆயுதங்களைச் சொல்லுவா னென்? என்ன - தீவ்யாயுதங்களுக்கு இத்யாதி. அழகுக்கு உடலாகையாலே சொல்லுகின்றென்றபடி. மெய்க்காட்டு - எண்ணிக்கைகொடுக்கை. இரண்டிடத்திலும் அவ்யமுண் டென்றபடி. அது அறியும்படி எவ்வனே? என்ன - வினைத்தலையிலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - உகப்பாரோடு இத்யாதி. ஸாமாத்யேக வெற்றியைச் சொல்லுகையாலே - உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற என்றது. இப்படி உய்யகோடியையும் வெல்லுகைக்கு அடியான ஸௌத்தர்யாயுதத்வக் களாகிற ஆகாரத்வம் தீவ்யாயுதங்களுக்குண்டோவென்ன - ஸகூவாவநிஹ இத்யாதி. "ஸகூவாவநிஹவாவெ மௌவீகாவாஸகூவநாஸகௌ | ஸ்ரீநீலாநுபவஸுஸ்சிரதம் வபெரஹவிக்ரபிளாகூ || உகி கிஷிந்யாகாணௌ துதீயெ ஹநுரிநா, எடுத்த ப்ரமாணத் தக்கு அர்த்தம் - அங்குலர்க்கு இத்யாதி. "வென்றி" என்றது - ஸர்வதீவ்யாயுதங்களுக்கும் விஸேஷணமென்கிறார் - அதின்ஸ்வலாவத்தை இத்யாதி. "கண்ணுள்நீங்காதே - நின்ற - தோன்றி" என்று அவ்யித்த அர்த்தம் - கண்வட்டத்தை இத்யாதி. மேலே "வந்தெங்கும்நின்றிதமே" என்றத்துக்கும், இங்கே "கண்ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள்ளும்நீங்கா" என்றத்துக்கும் வாசியேதென்ன - கீழ்வந்தெங்கும் இத்யாதி. அதாவது - "வந்தெங்கும்" என்றது - புறம்பெங்குமென்றபடி. இத் தால் பவிதமேதென்ன - நம்பியுடைய இத்யாதி. விவரணம் - அவ்வழகு இத்யாதி. அவர் கையும், வில்லுமாய் நின்றநிலையைக்கண்டவாறே என்கிறவிடத்திலே - ஸுதீக்ஷநாமுநுஜ்ஞாநம்

நம்பியுடையவழகுக்கு உள்ளதேல்லாம் உண்டாயிற்று இவளுக்கும், அவ்வழகு எங்குமொக்க நலிகிருப்போலேயாயிற்று இவளும் கட்கண்ணாலும் உட்கண்ணாலும் அநுலவிக்கிறபடியும்.

நான்காம் பாட்டு.

நீங்கநில்லாகண்ணநீர்களென்று அன்னையரும்முனிதீர்
தேன்கொள்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
பூந்தண்மாலைத்தண்டுழாயும் பொன்முடியும்வடிவும்
பாங்குதோன்றும்பட்டுநாணும் பாவியேன்பக்கத்தவே.

ஆ.—(நீங்கநில்லா) “நம்பியைப்பிரிந்தால் யரிக்கமாட்டாள்” என்று அறிந்த நாய்மாரானநீங்களும், கண்ணநீர்மாறுகிறதில்லையென்று பொடியாநின்றிகோள். தேன் கொள்சொரியாநின்ற திருச்சோலையையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், தர்ஸநீயமாய்க் குளிர்ந்திருந்த திருத்தோள்மாலையும் நிரதிராயபீப்பியுத்தமான திருவணி ஷேகமும் திருவுடம்பும் திருவரைக்குத்தகுதியாய்த் தோற்றுகிற பட்டும் விடுநாணும், கண்டுவைத்து அது விக்கப்பெறுத பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பார்ப்பவத்திலே நின்று என்னை நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—நாலர்ப்பாட்டில், திருத்தோள்மலை திருப்பரிவட்டம் முதலானவை யெல்லாம் என் பார்ப்பவத்திலேநின்று என்னை நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[நீங்கநில்லாகண்ணநீர்களென்று அன்னையரும்முனிதீர்] - ‘நம்பியைப் பிரித் தால் யரிக்கமாட்டாள்’ என்று அறிந்த நாய்மாரான நீங்களும் ‘கண்ணநீர் மாறுகிற தில்லை’ என்று பொடியாநின்றிகோள். வடிவு - திருவுடம்பு. [பாங்குதோன்றும்பட்டு] - திருவரைக்குத்தகுதியாய்த் தோற்றுகிற பட்டு. நாண் - விடுநாண். கண்டுவைத்து அது விக்கப்பெறுத இன்னுப்பாலே ‘பாவியேன்’ என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், பரத்வப்காஸகமான நம்பியுடைய வேஷவைலக்ஷணமர னது என்பார்ப்பவஸ்த்தமாகாநின்றதென்கிறாள்.

கண்ணநீர்கள் - (இவள்) கண்ணநீர்கள், நீங்க-பேர, நில்லா - நிற்கிறனவில்லை, என்று-என்று, அன்னையரும் - மூட்டினநீங்களும், முனிதீர் - முனியாநின்றிகோள்; தேன் - தேனை, கொள் - உடைத்தான, சோலை - சோலைகளையுடைத்தான, திருக்குறுங் குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (அவர்மேன்மைகண்டு உகக்கும்) நான், கண்டபின் - அதுபவித்தபின்பு, பூ-அதுவாய்வமாய், தன்-ஸ்ரமஹரமான, மலை-மாலா ரூபமாயுள்ள, தண்டுழாயும் - செல்வித்திருத்துழாயும், பொன் - ஆயிராஜ்யஸூசகமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான, முடியும் - முடியும், வடிவும் - (அம்மலைக்கும் முடிக்கும் தகுதி யான) வடிவும், பாங்கு - (திருவரைக்குப்) பாங்காய், தோன்றும் - தோன்றுகிற, பட்டு- பட்டுப்பரிவட்டமும், நாணும் - (மேலாஹரணமான) விடுநாணும், பாவியேன் - (உள்ளே

பூவுதிதரவாநநுநம் । அபூபாவியபாவாவாநதபூரநிபிஷவலீசு ” இதயாந ணயகாண்டத்திலே ஒன்பதாம்ஸர்க்கத்தில் ஸ்லோகங்களுஸந்தேயங்கள். காமேணுந்வயி. (க)

பரகாலியாநிற்க, கிட்டியதுஹிக்கப்பெறுத) பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, பக்கத்த - பார்ப்பவஸ்த்தங்களாகாநின்றன. 'தேன்கொள்சோலை' என்று பாடமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியும், தனிமாலையும், பரிவட்டப்பண்பும் முதலானவை பார்ப்பவத்திலேநின்று என்னையாநின்றனவென்கிறாள்.

[நீங்கநில்லாகண்ணநீர்கள்] - அவன்நீங்க, கண்ணநீர்கள் நீங்குகிறனவில்கையென்னுதல்; பேரநிற்கிறதில்கையென்னுதல். மாற்றநில்லாவென்னுதல்; அப்பேரது, நீக்கவென்று - வல்லொற்றுக்கடவது. [அன்னையரும்முனிதிர்] - இவ்விஷயத்தில்கையானால் ஆநந்தாஸ்ருஷுமில்லையோ. [தேன்கொள்சோலை] - தேன்மாறுதலேசோலை. அச்சோலையில் தேனைமாற்றவல்லிகோளோ என்கண்ணநீரைமாற்றுகைக்கு. இவள்கண்ணநீர்க்கு ஸஹ்யம் ஹோக்யதையாயிற்று. [நான்] - ஸ்வாலாலிகமான மேன்மையிலே ஈடுபட்டான். [பூந்தண் இதயாதி] - தர்ஸநியமாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையும். உலயவிபூதிரக்ஷணத்துக்காக 'முதலி' என்று தோன்றும்படி இட்டதனிமாலையும். ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவலிலேகமும். "உலயவிம-விதிநாயன்" என்று கோட்சொல்லுகிற முடியென்கை. [வடிவும்] - அந்தமுடிக்குத்தகுதியான விக்ரஹமும். திருவரைக்குத்தகுதியான பட்டும். [நான்] - விடுநான். [பாவிதேன்] - உருவெளிப்பாடாய்ச்செல்லாநிற்க, அதுஹிக்கப்பெறுத பாபத்தைப்பண்ணினேன். அதுபவத்துக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் உள்ளுபெரியதிருநாளாய்ச் செல்லவேணுமோ. [பக்கத்தலே] - ஆயிராஜ்யஸூசகமானமுடியும் தனிமாலையும், இவைதான் மிகையென்னும் வடிவும், அதுக்குத்தகுதியான திருப்பிதாழ்பாரமும் பக்கம்விட்டுப்பேரகிறதில்கை, அணைக்க எட்டுகிறது மில்கையென்கை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியும், தனிமாலையும், பரிவட்டப்பண்பும் முதலானவை பார்ப்பவத்திலே நின்று என்னையாநின்றனவென்றாள்.

[நீங்கநில்லாகண்ணநீர்கள்] - அவன்நீங்க, கண்ணநீர்கள் நீங்குகிறனவில்கை. அன்றிக்கே, நீங்கநில்லா - பேரநில்லாவென்னுதல். "நீக்கநில்லா" என்கிறத்தை - மெலித்து, [நீங்கநில்லா] - என்னகிடக்கிறதாய், மாற்றநிற்கிறனவில்கை யென்னுதல். [அன்னையரும்முனிதிர்]-உங்கள்கண்களால் ஆநந்தாஸ்ருஷும் பாய்ந்தறியாதோ. [தேன்கொள இதயாதி]-அச்சோலையில் தேனை வற்றப்பண்ணமாட்டிகோளோ நான் என்கண்ணநீரைமாற்ற. இக்கண்ணநீர்க்கு ஸஹ்யம் அவ்வுரில் ஹோக்யதபோலேகாணும். [நான்கண்டபின்] - அவனுடைய ஸ்வாலாலிகமான மேன்மையையறியும் நான் கண்டபின். [பூந்தண் இத்

நாலாம்பாட்டு. - நீங்க இதயாதி. "பூந்தண்மலை" இதயாதியைப்பற்ற வ்யுத்தரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - ரக்ஷணத்துக்கு இதயாதி.

தவியார்த்தத்துக்கு, "நீங்கநில்லா" என்று - முழுச்சொல்லாய், நீங்குகிறனவில்கையென்றபடி. த்ருதியார்த்தத்துக்கு, நீக்கவென்றது - தாய்மார் நீக்கவென்றபடி. நீக்க - துடைக்க, உங்கள் கண்களால் இதயாதிக்கு - தாய்மாரான உங்கள்கண்களால் ஹவததுபவஜிதரான ஆநந்தாஸ்ருஷும் பாய்ந்தறியாதோ என்னை இப்படி சொல்லுகைக்கு என்றபடி. இப்படி சொன்னதுக்கு பலித்தஹாவம்-இக்கண்ணநீர்க்கு இதயாதி. இத்தால் - "சோலையில் மதுவைத் தானும்நானும் உடவிருந்த மதுபாகம்பண்ணவேண்டியிருக்க, அதை நான் இழந்திருப்பதே" என்னும் ஆற்றமையாலே கண்ணநீர் பாய்கிறதென்ற கருத்து. ஸஹ்யம் - உத்பத்திஸ்த்தாநமான ஸஹ்யபர்வதம். "பூந்தண்மலை" இதயாதி - மேலையுங்கடாகித்து "நான்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவனுடைய ஸ்வாலாலிகமான இதயாதி.

யாதி] - உலயலிலுதிக்குமாக முதலியாகவிட்ட, தர்ஸாயமாய்க் குளிர்ந்த சேவ்வித்திருத் துழாய்த் தனிமாலையும், உலயலிபூதியும் தன்முடியிலே சேல்லும்படி கவித்த திருவலிஷைக மும், அம்மலைக்கும் முடிக்கும் இசைந்த வடிவும்; “இவனே மலைக்கும் முடிக்குமுரி யான்” என்று படியெடுத்துக்காட்டலாமே. “‘வடிவும்’ என்பதே!” என்று விலாராயகு ளுவர். [பாங்குதோன்றும்பட்டம்]-திருவரைபூத்தாற்போலே அங்குத்தைக்குப் பாங்காய்த் தோற்றுகிற திருப்பீதாம்பரமும். [நாணும்]-விநோணும். [பாவியேன்பக்கத்தவே] - அநுல விக்கத்தருதல், உருவேளிப்பாடாய்த் தோன்றாதேயொழிதல் செய்யாதபடியான மஹா பாபத்தைப் புண்ணினேன். அருகேநின்று ப்ரகாஸியாநின்றது அநுபவயோக்யமாகப் பெறு கிறதில்லை. அணைக்கத்தருதல், அகலநின்றல் செய்கிறதில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பக்கம்நோக்கிநிற்கும்நையுமேன்று அன்னையரும்முனிதிர்
தக்ககீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
தோக்கசோதித்தோண்டைவாயும் நீண்டபுருவங்களும்
தக்கதாமரைக்கண்ணும் பாவியேனுவியின்மேலனவே.

ஆ.—(பக்கம்நோக்கி.) தந்தையை அறுஸந்தித்து, “ஸர்வதா அருகே வரக்கூடும்” என்று வரஸம்பாவநையுள்ள பார்ஸ்வத்தைப்பார்த்து நில்லா நின்றாள், பின்னை இங்ஙனே நிற்கமாட்டாதே ஸிதிலையாகாநின்றாளென்று, என்னோடு பழகியிருக்கிற தாய்மாராணீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். திருக்குறுங்குடிக்குக் கீர்த்தி தகுதியானப் போலே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியாய்த்திரண்ட சோதியையுடைத்தாய், தொண்டை போலே சிவந்திருக்கிற வாயும் புருவத்துக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலே யிருக் கிற திருக்கண்டளும், அவனழைக்க நினைத்தால் நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைபண் ணின என்னை உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்குறுங்குடிக்குக் கீர்த்தி தகுதியானப்போலே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியாயிருக்கிற திருப்பவளம் முதலான திருமுத்திலழகுகளானவை என் உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[பக்கம்நோக்கிநிற்கும்நையும் என்று அன்னையரும்முனிதிர்] - தந்தையை அறுஸந்தித்து “ஸர்வதா அருகேவரக்கூடும்” என்று வரஸம்பாவநையுள்ள பார்ஸ்வத்திலே

“பு-தன்-தண்டுழாயின்-மாலையும்” இத்யவ்யஸ. “வக்ஷஸ்வயா து-வலிகரிவாகளவா-
வெவெவெபுஜபஜீஸவெபுஸகூங்கயயதிதராபு” இத்யாதி ஸ்லோகத்தை உட்கொண்டு -
உபயவிபூதிக்கும் இத்யாதி. முடியிலே - திருவலிஷைத்திலே. படியென்று - த்ருஷ்டாந்தத்துக்கும்
திருமேனிக்கும் பேர். வடிவும் என்பதே என்றது - கீழும்மேலும்சொன்ன ஆபாணமத்யத்திலே வடி
வையும் ஆபாணகோடியாக அருளிச்செய்வதே யென்றபடி. விலாராயகுளவர் ஜீயர்என்றபடி.
“பக்கத்தவே” என்றதுக்கு ஹாவம் - அருகே இத்யாதி. வவகாரார்த்தம் - அணைக்க இத்யாதி.
காமேணுவ்யஸ.

பார்த்துநிலாநின்றாள்; பின்னை அங்ஙன் நிற்கமாட்டாதே ஸ்ரீபுலையாகாநின்றாள் என்று என்னோடே பழகியிருக்கிற தாய்மாரான நீங்களும் பொடியாநின்றிடுகாள். [தொக்க சோதித்தொண்டைவாயும்] - திரண்ட சோதியையுடைத்தாய்ச் சிவந்திருக்கிற வாயும். தொண்டை - ஆதொண்டைப்பழம். [தக்கதாமரைக்கண்ணும்] - புருவத்துக்குத்தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களும். [பாவிபேன்] - அவனழகை நினைத்தால் நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ப.—அநந்தரம், நம்பியுடைய முகாவயவஸோபையானது என் ஆத்மகதமாய்த் தோற்றுகின்றதென்கிறாள்.

பக்கம்-(அவன்வருகைக்கு ஸம்பாவணையுள்ள) பார்வத்தை, நோக்கி-நோக்கி, நிற்கும் - நிற்கும், நையும் - (வரக்காணுமையாலே) ஸ்ரீபுலையாகாநிற்கும், என்று - என்று இப்படி, அன்னையரும் - (ஸ்நேஹத்தைப்பிறப்பித்த) நீங்களும், முனிதீர் - (ஸ்நேஹம் தவிருகைக்காக) முனிந்து வார்த்தைசொல்லாநின்றிடுகாள்; தக்க - (பூர்த்திக்குத்) தகுதியான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பிபை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (அவருடைய கீர்த்தியிலே யகப்பட்ட) நான், கண்டபின் - அநுபவித்தபின்பு, தொக்க - திரண்ட, சோதி - ஜ்யோதிஸ்சையுடைத்தான, தொண்டை - தொண்டைப் பழம்போலேயிருக்கிற, வாயும் - திருவதாரமும், நீண்ட - நீண்ட, புருவங்களும் - திருப் புருவங்களும், தக்க - (அப்புருவத்துக்குத்)தகுதியான நீட்சியையுடைத்தாய், தாமரை - தாமரைபோலே தர்ஸனீயமான, கண்ணும் - திருக்கண்களும், பாவிபேன் - நினைத்தபடி அநுபவிக்கப்பெறாத பாபத்தையுடையேனான் என்னுடைய, ஆவியின்மேலான்-ஆத்மாதமாகாநின்றது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஒன்றுக்கொன்றுதகுதியான நம்பிதிருமுகத்திலுக்குகள் என்னை உயிர்நிலையிலே நவியாநின்றனவென்கிறாள்.

[பக்கம்நோக்கிநிற்கும்] - தன்தஸையெசெப்பேடாக வரஸம்ஸாவநையுள்ள பார்வத்தையே பார்த்து நிலாநின்றாள். “நெஷாவஸ்யாநிராக்ஷவஸ்யா நெஷாநுஷ்வமஷுரோநா வனக்ஷுஷுரயாநுநாநாநிராக்ஷவாநாவஸ்யாநி”.[வாயும்]-வரக்காணுமையாலே அங்ஙன் இருக்கவும்மாட்டாதே ஸ்ரீபுலையாகாநிற்கும். [என்று அன்னையரும் இதயாதி] - * அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்புசெய்வித்துவைத்த படியை யறிந்த நீங்களும் பொடியாநின்றிடுகாள். “வாஸ்யாஸ்யுஷுநிஸுஷு” என்னும்படியிதே யிருப்பது. [தக்க இதயாதி] - சொன்னசொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தரும்படியான கீர்த்தியையுடைய. [நான்] - அந்தகீர்த்தியே யாகமாயிருக்கிற நான். [தொக்கசோதி] - திரண்டசோதி. [தொண்டை] - ஆதொண்டைப்பழம். உபமாநத்தை ஸ்ரீபுலையுக்கொண்டு இழியவேண்டும்படியான திருவதாரம். தேஜஸ்தத்வங்களைத் திரட்டி னாற்போலேயிருக்கிற ஆதொண்டைப்பழம் இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாயித்தனை. உபமாந ரஷிதமாய் நீண்டபுருவங்களும். அப்புருவத்துக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும். [பாவிபேன்] - அவனழகை யநுஸந்தித்தால் ப்ரியப்படுகையன்றிக்கே நோவுபடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [ஆவியின்மேலானவே] - தோற்புரையிலே போகையன்றிக்கே, உயிர்நிலையிலேநின்று நவியாநின்றது. உள்ளு வெளிச்சிறக்கிறுப்போலே புறம்புமாகப்பெற்றோமாகிறிலோம்.

அபரிச்சேத்யமாய், அப்புருவங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். தாமரையை ஒருபோலியாகச்சொல்லில் சொல்லலாமத்தனை. [பாவியேனுவியின்மேலனவே] - உயிர் நிலையிலே நலியா நின்றன. [பாவியேன்] - அகவாயில் வெளிச்சிறப்புகிற, அப்படியே புறம்பேயும் தோற்றப்பெறுகிறதில்லை, பாவியேன். (இ)

ஆறாம் பாட்டு.

மேலும்வன்பழிநங்குடிக்கிவளென்று அன்னைகாணகொடாள்
சோலைகுழ்தண்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
கோலநீள்கொடிமுக்கும் தாமரைக்கண்ணும்கனிவாயும்
நீலமேனியும்நான்குதோளும் என்னெஞ்சம்நிறைந்தனவே.

ஆ.—(மேலும்வன்பழி.) இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங்குடிக்கு நிலைநிற்கும் பழியை விளைக்குமிவளென்று, தாயார் நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காநின்றாள். சோலைகளாலே குழப்பட்ட திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், கோலம் கொழுந்துவிட்டதொரு கொடிபோலேயிருக்கிற திருமுக்குமுதலான திவ்யாவயவங்களினுடைய அழகுகள் என்னெஞ்சம்நிறையப் புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திவ்யாவயவங்களினுடைய அழகுகள் என் நெஞ்ச நிறையப்புகுந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[மேலும்வன்பழி நங்குடிக்கு இவளென்று அன்னைகாணகொடாள்] - இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங்குடிக்கு நிலைநிற்கும்பழியை விளைக்கும் இவளென்று தாயார் நமக்கு நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காநின்றாள். [கோலநீள்கொடிமுக்கு] - கோலம்கொழுந்துவிட்டதொருகொடிபோலேயிருக்கிற திருமுக்கு.

ப.—அநந்தாம், முகமோபையோடேகடின ரூபமூலவைலக்ஷணம் என் நெஞ்சிலே பூர்ணமாயிற்றென்கிறாள்.

நங்குடிக்கு - (அவன்வரக்காணவருக்கும்) நங்குடிக்கு, இவள் - (தான்காணத்வரிக்கிற) இவள், மேலும்-(இன்றையளவன்றியே) உள்ளதனையும், வன்-(கழிக்கவரிய) சிக்கென்ற, பழி-பழிதான் ஒருவடிவாயிருக்கிறவளாயிருக்கும், என்று - என்று, அன்னை-தாயாரானவள், காண-நம்பியைக்காண, கொடாள் - இடந்தருகிறிலள்; சோலை - சேலை, குழ்-குழந்து, தண்-ஸ்ராமஹரமான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியில், நம்பியை-நம்பியை, நான் - (பழிபுகழாம்படியான பாவணயத்தையுடைய) நான், கண்டபின் - கண்டபின்பு, கோலம் - அலி ரூபமாய், நீள்-நீண்ட, கொடி - கற்பகக்கொடிபோலேயிருக்கிற, முக்கும்-திருமுக்கும், தாமரை - (அதினுடையபூவென்னலாம்படியாய்த்) தாமரை

என்ன - தாமரையை இத்யாதி. இது "தாமரை" என்ற வகவசத்துக்கு மாவமாதல். ஒருபோலியாக - ஒரு பாகாரத்துக்குப் போலியாகவென்றபடி. நலியாநின்றன - ஆகையாலே பாபி என்றபடி. அழகுகள் நடுபடுத்தவை கல்லதன்றோ? என்ன - அகவாயில் இத்யாதி. வெளிச்சிறப்பு - பாகாரம் தக்ககீர்த்தி இத்யாரப்ய, ஆவியின்மேலனவே, பக்கம் நோக்கிநிற்கும் வையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்; பாவியேன் இத்யங்கயடி. காமே யோவா.

போலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக்கண்களும், கனி - (அதின் கனியென்னுப்படி) பழுத்த, வாயும் - திருவதாமும், நீலம் - (அதுக்குப்பரலாகமாய்) நீல நிறத்தையுடைய, மேனியும் - திருமேனியும், (பச்சிலைமரம்பனைத்தாற்போலேயிருக்கிற), நான்கு - நாலு, தோளும் - திருத்தோள்களும், என்-என், நெஞ்சம் - நெஞ்சிலே, நிறைந்தன - நிறைந்தன.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நம்பியினுடைய திருமுகத்தில் அவயவஸோபைகள் என் நெஞ்சுநிறையப் புகுந்து நலியாநின்றன வென்கிறாள்.

[மேலும் வன்பழி] - இப்போதன்றியே, இக்குடியுள்ளவளவும் ப்ரவலமான பழி. [நங்குடிக்கு] - “தத்துவபூஷணவெச” என்றிருக்கும் நங்குடிக்கு. [இவள்-வன்பழி] - பழியைவிளைப்பிக்குமிவளென்னக. தாயார் நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே கோக்காநின்றாள். நாட்டார் செய்யுமத்தை நோன்புநோற்றுப்பெற்ற தான் செய்யா நின் றாள். ப்ரமஹரமான சோலைசூழ்ந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்] - பழி புகழாம் படி யவயாஹித்த நான். [கோலநீள் இத்யாதி] - அழகுமிக்க கொடிபோலேயிருக்கிற மூக்கும். அழகுக்கொழுந்துவிட்டதொரு கொடிபோலேயிருக்கை [தாமரைக்கண்ணும்]- அக்கொடி பூத்தாற்போலேயாய் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களும். [கனிவாயும்] - அது ஒருவலத்தை யுண்டாக்கினாற்போலேயாய், கனிபோலேயிருக்கிற திரு வதாமும். [நீலமேனியும்] - இவற்றுக்குப் பரலாகமாய், தாமரையிலேபோலேயிருக்கிற திருமேனியும். [நான்குதோளும்]-கல்பகதருபனைத்தாற்போல மஃநாஹரமாய், அவ்வழ கைக் காத்துட்டக்கடவ தோள்களும். [என் நெஞ்சம் நிறைந்தனவே] - ஹிதவசநங் கேட்கைக்கு நெஞ்சில் இடமில்லை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நம்பியுடைய தீவ்யாவயவஸோபைகள் என்னெஞ்சுநிறை யப்புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

[மேலும் இத்யாதி]-இப்போது சிலர் நாலுவார்த்தைசொல்லிலிகையன்றிக்கே, மேலும் இக்குடிக்கு உருவநிலைநின்றபழியை விளைக்குமவள் இவளென்று. [அன்னைகாண கொடாள்]-தன்னோடு ஸாம்யமுடையார் சொல்லுகையன்றிக்கே, அடியிலே என்னைப்பெறு கைக்கு நோன்புநோற்றுப்பெற்ற இவளும் இப்படி சொல்லாநின்றாள். [சோலை இத்யாதி]- ப்ரமஹரமான சோலையாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்கண்டபின்]- பழி புகழாம்படி இவ்விஷயத்திலே அவயாஹித்த நான் கண்டபின். “பழி” என்று அச்சமுறத்தி மீட்கவொண்ணாதபடி அவயாஹித்த நான் கண்டபின். [கோலநீள் இத் யாதி]-அழகுமிக்க கொடிபோலேயிருக்கிற திருமூக்கும், அதின்படியேயாயிருக்கிற தாமரைக் கண்ணும். அக்கொடி பூத்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. [கனிவாயும்]- அது ஒருவலத்தையுண்டாக்கினாற்போலேயிருக்கிற கனிவாயும், அத்தாமரையின் இலைபோ

ஆறும்பாட்டு.-மேலும் இத்யாதி. “கோலநீள்கொடிமூக்கு” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து அவ தாரிகை - நம்பியுடைய தீவ்யாவயவ இத்யாதி.

வன்பழி - வலியபழியை விளைக்கும். கீழெல்லாம் “அன்னைமீர்கான்” என்று - ப்ரஹுவசந மாகச்சொல்லி, இங்கே “அன்னை” என்று - ஏகவசநமாகச்சொன்னதுக்குஹாவம் - தன்னோடுஇத்யாதி. ஸாம்யமுடையாரென்றது - வளர்த்த தாய்மாரை. “காணக்கொடாள்” - * உட்கண்ணுன நெஞ்சாலும் காணக்கொட்டாள். “பழி” என்று சொன்னால் மீளவொண்ணுதோ? என்ன - பழிபுகழாம்படி இத்யாதி. தீழ்வாய்விவரணம்-பழிஎன்று வச்சம் இத்யாதி. கோலம்-அழகு. அதின்படியேயாயிருக் கிறவென்றது - “கோலநீள் - தாமரைக்கண்” என்றபடி ஆறுபூர்விக்கு ரஸோக்தியாகஹாவம் - அக்

லே நீலமாயிருக்கிற திருமேனியும்; ஒருபெருவெள்ளம்போலேயாயிற்றுத் திருமேனி, அதை நீஞ்சுக்கைக்குச் சிலதேப்பங்கள்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள்நாலும். [எண்ணெஞ்சம் நீசுறந்தனவே]-உங்களுடைய ஹிதவசனத்துக்கெல்லாம் என்னெஞ்சில் இடமில்லை. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

நிறைந்தவன்பழிநங்குடிக்கிவளென்று அன்னைகாணகோடாள்
சிறந்தகீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
நிறைந்தசோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியோடும்
நிறைந்தென்னுள்ளேநின்றொழிந்தான் நேமியங்கையுளதே.

ஆ.--(நிறைந்த.) ஒருவராலும் போக்கவொண்ணாத வன்பழியை நங்குடிக்கு விளைக்குமிவள் என்று அன்னை காணகோடாள். சிறந்தகீர்த்தித் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த ஹோக்யதை மிக்கு விலகூணமான திருமேனியழகும்; அல்லாதவழிகற்காட்டில் கையுந்திருவாழியுமான அழகும் என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள்.

ஒ.--ஏழாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனியில் அழகுபெள்ளம் என்னுடைய நெஞ்சிலே வேர்விழுந்தது என்கிறாள்.

[நிறைந்தவன்பழி] - ஒருவராலும்போக்கவொண்ணாத பழி. [நீண்டபொன்மேனி] - ஹோக்யதைமிக்கு விலகூணமான திருமேனி. [நேமிஅம்மைகளதே] - அல்லாத அழகிற்காட்டில் கையுந்திருவாழியுமான அழகே ஹ்ருதயத்தை வருத்தாநின்றது என்கருத்து.

ப.--அநந்தரம், திரிபாயதேஜோவிஸிஷ்டமாய் உத்துங்கமான் ஸ்ப்ருஹணீய விக்ரஹத்தோடே நம்பி என் நெஞ்சக்குள்ளே கையுந்திருவாழியுமாய் நின்றொன்கிறாள்.

நம்-நம்முடைய, குடிக்கு - குடிக்கு, இவள்-இவள், நிறைந்த - பூர்ணமாய், வன்-ப்ரஸமமான, பழி-பழி, என்று - என்று, அன்னை - தாயார், காண-காண, கோடாள் - இடங்கொடுக்கிறாள்; சிறந்த - சிறப்பையுடைத்தான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (அக்கீர்த்தியதிராயத்துக்கப்பட்ட) நான், கண்டபின் - அதுபவித்தபின்பு, நிறைந்த - பூர்ணமான, சோதிவெள்ளம் - தேஜோராஸரியாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்டு, நீண்ட - உத்துங்கமாய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, மேனியோடும் - வடிவோடேகூட, என்னுள்ளே - என் நெஞ்சக்குள்ளே, நிறைந்து - நிறைந்து, நின்றொழிந்தான் - நின்றவிட்டான்; நேமி-(அஸாய்ரணசிஹ்ரமான) திருவாழியும், ஆம்-அழகிய, கை-திருக்கையிலே, உளது - உண்டாயிருந்தது.

இ.--ஏழாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனியில் அழகுபெள்ளம் என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள்.

கொடி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே "விவஸாதிநாலாகவ்வதீரோஹ்வாஜநிபஸ்ய" இது யாத்யநஸந்தேயம். நங்குடிக்கு - மேலும்வன்பழி இத்யாச்ய, காமேணாவய. (சு)

[நிறைந்தவன்பழி] - அதிமாத்ரமாய் ஒருத்தரால் மீட்கப்போகாத லகவத்ப்பா வண்பத்தைச் சொல்லுகிறது. [கங்குடிக்கிவள்] - “வகுத்தவிஷயமேயாகிலும் நாம் மேல்விழுந்துபெறுகை அவத்யம்” என்றிருக்கும்குடி. இங்கு, தாயார்வார்த்தையும் மகள்வார்த்தையும், இரண்டும் இவ்வாழ்வார்வார்த்தையிதே; “பழி” என்று பரிஹரிக்கிறவள் - உபாயத்திற் கொத்தையறுக்கிறாள், பழிபாராதே மேல்விழுகிறவள் - உபேயத்திற் கொத்தையறுக்கிறாள். தாயார் பூர்வாயத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாள், மகள் உத்தராயத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாள். உபேயருசியாலே செப்கிறவற்றிலே உபாயபுத்திபண்ணித்தவிருகை அர்த்தமன்று, அவற்றில் கர்த்தவ்யபுத்திபண்ணி யறுஷ்ட்டிக்கையும் அர்த்தமன்று; ப்ராப்யருசியடியாப்த தவிரலாவ தொன்றமில்லை. உபாயபுத்தியா த்ருணச்சேதமும் மிகை. பிள்ளைகள்விவாஹார்த்தமாக ஆழ்வான்ப்ராப்தியை யறுஸக்திப்பது. த்ருஷ்டத்தோடு அத்ருஷ்டத்தோடு வாசியென். [சிறந்தகீர்த்தி] - நம்பிக்கு அதிஸாயத்தைப் பண்ணுகீர்த்தி. [நான்] - அந்தகீர்த்தியோபாகி அவனுக்குச்சிறந்தநான். “பலுலா ஜநகாதஜா - சுபுரெய்வறிததெஜஃ”. [நிறைந்த இத்யாதி] - அபரிச்சிந்தமான தேஜஸ்வினுள்ளே உந்நேயமாம்படியாயிற்று திருமேனியிருப்பது. இத்தேஜஸ்வினுள்ளே, வடிவதான் அபரிச்சேத்யமான ஹேக்யதையையுடைத்தாய் நித்யஸ்ப்ருஹா விஷயமாயிருக்கை. இத்தவிக்ரஹத்தோடே நெஞ்சுநிறையும்படி நின்றான். அவன்நிறைவைக் குறைக்கிலன்றோ என்பழியைக்குறைப்பது. [நேமியங்கையுளதே] - அல்லாத அழகுகளெல்லாவற்றிலும் மிகுதியாயாயிற்று தையுந்திருவாழியு மிருப்பது. வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டுமடியானகையிலே திருவாழியுமானால் மீட்கப்போமோ?

சுரு - ஏழாம் பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனியி லழகுவேள்ளம் என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்த தென்கிறாள்.

[நிறைந்த இத்யாதி] - ஆண்டாள் ஒருநாள் ஹட்டரையும் கீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி, “இவர்கள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள், பேசாதே இருக்கிறதென்?” என்ன, — “ஆகில், நாளைப் பெருமாள்பாடேபோனவாறே வரக்காட்டு” என்ன, அவர்களையுங்கொண்டு திருமுன்பே நிற்கச்செய்தே, பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு, “ஒன்றுசொல்லுவாய்போலே இருந்தாயீ!” என்று திருவுள்ளமாக, “‘இவர்கள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள்’ என்று சொல்லாநின்றார்கள்” என்ன, “நாமே ஸத்ருஸமானவிடத்திலே ஸம்பந்தித்துத்தருகிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, பிற்பிறைநாள் மன்னியைக்கொணவேந்து நீர்வார்த்தார்கள். ஆக, “அத்தலையாலே வருமதொழிய, தாந்தாம் ஒன்றை ஆசைப்படுகையுங்கடப் பழி”

ஏழாம்பாட்டு - நிறைந்த இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - நம்பியுடைய இத்யாதி. என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்தது என்றது - “என்னுள்ளே நின்னொழிந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற.

வண்பழி - வலிய பழியை விளைக்கும். இங்கு, பழியாகச் சொல்லுகிறது - ஸ்வாபதேஸத்திலே, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிஹாகமற அவன்னை பார்த்திருக்கையொழிய ஸ்வயந்தமென்று விவகரித்து, ஸ்வயந்தம் பழியென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - ஆண்டாள் இத்யாதி. இத்தால் - ஈஸ்வரனையொழிய த்ருஷ்டார்த்தமாகவும் தானாக ஒரு ப்ரவ்ருத்திபண்ணுகை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று தோற்றகையாலே, அத்ருஷ்டார்த்தமான ஸ்வயந்தம் ஸ்வரூபவிரோதித்தேவர அவத்யாவஹமென்னுமது கிம்புஷ்யாயவீர்த்த மென்றபடி. மன்னியை - கன்னியை. இத்தால், ப்ரபக்ஷனுக்கு த்ருஷ்டார்த்தமான ஸ்வயந்தமும் பழியென்றபோதே - ஸ்வயந்தரூபமான உபாயாந்தரங்கள் பழியென்னு

என்றிருக்குங்குடி காணும். “**சுயவாதகவி தலுடி**” (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) - “தாட புத்ரன் ஒருதடவற்பொய்சொல்லி அதுக்கு நரகதர்ஸனம் பண்ணினான்” என்று ப்ரஸித்தமீறே. அடுத்தடுத்து ராஜஸூரியங்களைப் பண்ணினானித்தனைபோக்கி, “நிஷித்தா நுஷ்ட்டாகம் பண்ணினான்” என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியில்லை. “**சுயவாதகவி தலுடி**” (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) - கீழேசெய்துபோந்தவை பாதகமென்றுதோற்றி லீதலீதனானாயாகில். அஹங்கார மமகாரகர்ஸமான க்ரியாகலாபமடைய, “க்ருஷ்ணனே நங்காரியத்துக்குக் கடவன்” என்று அறிந்தவருந்தாம் பாதகஸமமாய்த் தோற்றிற்றாயிற்று. “**விஜுகூதாதி**” (விமுக்தேத்யாதி) - உபபைத்தோட்டுப் புளியைத்தோட்டு நீரின்று சிலவற்றைச்செய்யாதே, புறம் புள்ளவற்றையடையப் போகட்டு, “உடையவனே நங்காரியத்துக்குக்கடவன்” என்று அவன் பக்கலிலே லாத்தைப் போகட்டிருக்கப்பார். இப்போது “**பழி**” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிறது இவ்விஷயத்திலுள்ள ப்ராவண்யத்தையிற்றே; “**பழி**” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிற திருத்தாயாராயும், “**பழியென்றுமீளேன்**” என்கிற பிராட்டியாயும் ஒகேறி இவ்விரண்டாகா ரமும் ஆழ்வார்தமக்குப் பிறந்த அவஸ்த்தாவிலேஷங்களிறே; சரமஸ்லோகத்துக்குக் கீழள்ள வற்றை அஹலாஷித்தாற்போலே இருக்கிறதாயிற்று - “**பழி**” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிற திருத்தாயார்வார்த்தையானவிடம்; சரமஸ்லோகத்தில் நிஷ்கர்ஷம்போலே இருக்கிறதாயிற்று - “**பழியென்றுமீளேன்**” என்கிற இவள்வார்த்தையானவிடம். “**பழி**” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவிது - உபாயத்தில் கோத்தையறுக்கிறது; “**பழியென்றுமீளேன்**” என்கிறவிது -

மத்தை விரித்தவர்கரித்து, அதுக்குப் பரமணம் - சுய-இத்யாதி. “சுயவாதகலீதஸம் ஸவபுஷா
வெநஹாநத | விரிசுநாந்யஸரிநாஜோ நாராயணவபரமவ” ஐதி சிவஹாரதெ
ஸ் விஷ்ணுயஜெய யஜுஷாநுஞ்சி யஜுஷெவதா. பாதகஸப்தம் - நிஷித்தாநுஷ்டப்
டாநத்தைச் சொல்லுமதொழிய, உபாயாந்தரத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன - தர்மபுத்தான் இத்யாதி.
அநாவது - ஒளசெய்யத்தாலே, பாதகஸப்தம் - இவ்விடத்தில், உபாயாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறதென்ற
படி. அபுஸப்தம் - ப்ரஸ்ஸபாமாய், பாதகலீதோயு - பாதகலீதஸ்சேத் இத்யர்த்தஃ. தடவற்போய்
ஆஹாஸமானபொய். கீழேசெய்துபோந்தவை - ராஜஸலியாதிகள். கீழ்ச்செய்துபோந்த ராஜஸலியாதி
கள் பாதகஸமமாய்த் தோற்றுக்கைக்கடியேதென்ன - ஹெங்கா இத்யாதி. “வ” என்கிற உபஸர்க்
கார்த்தம் - உபபைத்தோட்டு இத்யாதி. அநாவது; “வ” என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே - ஸவாஸகத்
யாகம் சொல்லுகிறதென்றபடி. * நாராயண ஸப்தார்த்தம் - உடையவனே என்றது. இது தத்புருஷ
னில் அர்த்தம். ஸ்வரகூணார்த்தமான யத்கத்தை - “பழி” என்றதாகில்; ஆழ்வார்க்கு ஸ்வரகூ
ணார்த்தமான வ்யாபாரமில்லையே, ஆனபின்பு இப்போது ஸ்வரபதேஸத்திலே “நிறைந்தவன்பழி”
என்றது ஏதையென்ன - இப்போது இத்யாதி. தடஸ்த்த ஸக்கையை யறவதிக்கிரூர் - பழியென்று
பரிஹரீகப்பார்க்கிற திருந்தாவார் இத்யாதி. அவஸ்த்தாவிஸேஷங்களுறே என்றவகந்தாம்,
‘இவ்வுமயாவஸ்த்தாநுணப்ரமாணமெது, இவ்வுமயாகாரமும் ஒருவர்க்கே உடுப்படிதான் எக்கனே’
என்று அத்யாஹரிப்பது. இதுக்குப் பரிஹாரம் - சாமஸ்ஸோகத்துகீது இத்யாதி. கீழுள்ளவற்றை -
கீழ்ச்சொன்ன உபாயாந்தரங்களை. அதுஹாஷித்தாந் போலே - அதுஹாஷித்த நிஷேதித்த பூர்வார்ப்யம்
போலே. சாமஸ்ஸோகத்தில் நிஷ்கர்ஷம்போலே யென்றது - அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஆநுஷங்கிகமாகை
யாலே, உபேயநிஷ்கர்ஷத்திலே றோக்கான சாமஸ்ஸோகத்தில் உத்தாரார்ப்யம்போலே யென்ற
படி. ஆக, இவ்வவஸ்த்தாத்வயத்துக்கும் ஸாதகப்ரமாணம் - சாமஸ்ஸோகத்தில் பூர்வோத்தாரார்ப்ய
ங்களென்றும், இவ்வவஸ்த்தாத்வயமும் அத்யவஸாயத்வராஸ்பாவஸ்த்தாபேதத்தாலே உடுமென்றும்
கண்டுக்கொள்வது. கீழ்வாக்யத்வயஹவிதம் - பழியென்று இத்யாதி வாக்யத்வயமும். உபாயத்தில்
கொத்தையறுக்கிறதென்றது - விரித்தோபாயம் சேதகப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் ஸலியாமையாலே,

லௌகிகரோபாதி கர்த்தவ்யமடைய அநுஷ்டீயாநிற்கச்செய்தே அவற்றில் உபாயபுத்தி பண்ணுதேபோரும் நம்முதலிகளுடைய யாத்ரையிருக்கும்படியிறே இது. ஆக, “இது பழி” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிறவிடம் - பூர்வார்யத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி; “இது பழி” என்று மீளாதொழிகிறவிடம் - உத்தரார்யத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி. [சிறந்த இத்யாதி] - தகுதியாயிருந்துள்ள கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்கண்ட பின்]-அக்கீர்த்தியோபாதி அங்குத்தைக்குச் சிறந்த நான்கண்டபின். “யஸ்யஸாஜநகா தஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ” (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ) என்கிறபடியே, அவனுக்கு அக்கீர்த்தியோபாதி, தன்னோட்டை ஸம்பந்தமும் ஏற்றமாய்ப்படி இருக்குமவளிறே. [நிறைந்த இத்யாதி] - மங்காதரங்கமத்யே வர்த்திப்பாரைப்போலே தேஜஸ்தரங்கமத்யேயாயிற்று இருப்பது. தேஜஸ்ஸின் நடுவே வடிவு உந்நேயமாயாயிற்று இருப்பது. அவ்வடிவதான் எவ்வளவுபோருமென்னில், — அபரிச்சேத்யமாய் ஸலாக்ய மாயிருக்கும். [நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்] - ஒருநாள் ஜீயர் கோவி லுக்கு எழுந்தருளாநிற்க, வழியிலே பிள்ளானைக்கண்டு, “ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ உள்ளது, விக்ரஹவ்யாப்தியுமுண்டோ?” என்றுகேட்க, “ஸர்வலிஷய மாக ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயுள்ளது; உபாஸகலிஷயத்தில், அவர்கள்பக்கல் அநுகரஹத் தாலே, அவர்கள் ஸம்பாஸ்ரயமாக ஹலித்த விக்ரஹத்தோடே எழுந்தருளியிருக்கும்; இனி ஸ்வரூபவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம் - ஸாமான்யலிஷயமாகிறது, விக்ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம் - விசேஷலிஷயமாகிறது” என்று பணித்தானும். [நேரி யங்கையுளதே] - வடிவழகெல்லாம் ஒருதட்டும், கையுந்திருவாழியுமான அழகு ஒருதட்டே மாயாயிற்று இருப்பது. அவன்கையில் திருவாழிபிடித்திலனாகில் நான் பழிபரிஹரித்து மீளேனோ? அவன்கையில் திருவாழியிருக்க, என்னாலே பழிக்கஞ்சி மீளப்போமோ? [நிறைந்தென்னுள்ளேநின்றொழிந்தான்] - உங்கள் ஹிதவசநம் கேட்கைக்கு உள் அவகாச மில்லாதபடி நிறைந்துநின்றான். [நின்றொழிந்தான்] - இனி மந்தவ்யமில்லையாய்ப்படி அவன் வந்து உள்ளேநிற்க, எனக்கு இனி மந்தவ்யமுண்டோ. அவனை என் உள்ளினின்றும்

சூரணுகாணே [ந.எ] சாரீலஃ, “சுபுரெயம்ஹிததெஜாயஸ்ய

ஸாஜநகாதஜா | நக்யம்ஸுரேயபூஸாஹதபூம் நாரிவாபாபுயாஹ்வநெநாகஅ||”

கொள்வது. ஆனால் தயாகப்ரகாரம் ஏதென்ன - லௌகிகரோபாதி இத்யாதி. காமஸ்லோகத் துக்குக் கீழுள்ளவற்றை இத்யாதி வாக்யந்தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்புடமாகக் காட்டா நின்றகொண்டு நிகமிக்கிறார் - ஆகஇது இத்யாதி. சிறந்த - அதிஸயகரியான. தானும் அக்கீர்த்தியோ பாதி அதிஸயகரியோ? என்ன - யஸ்யஸா இத்யாதி. ஆனால் வடிவை க்ரஹிக்கும்படி என்னென்ன - தேஜஸ்ஸின்நடுவே இத்யாதி. “நீண்டபொன்மேனிபொடும் நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந் தான்” என்ற விக்ரஹவ்யாப்தி ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிற்யம் - ஒருநாள் இத்யாதி. ஸ்வரூபவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணம் - “சுஹவபூஹிஸா” இத்யாதி. விக்ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணம் - “நீலதொ படி” இத்யாதி, “யெஷாநீலவாஸ்யாரோஹபுஷ்யெஸுபூதிஷிதஃ” இத்யாதி. திரு மேனியிலே திருவாழியும் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்க, தனித்துச் சொல்லுவானென்? என்ன-வடிவழகெல் லாம் இத்யாதி. இத்தால் தாத்பர்யம் - அவன்கையில் இத்யாதி. வ்யதிரோகமுகேக சொன்னத்தை அவ்யமுுகேக விவரிக்கிறார் - அவன்கையில் இத்யாதி. அவன் வந்து உள்ளேநிற்க கந்தவ்யமுண் டோ என்னையாலே - உள்ளிலின்றும் போந்தானாகில் கந்தவ்யமுண்டென்று பவிக்கையாலே: அத் தையும், கந்தவ்யமுண்டோ என்றதின் கருத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அவனை இத்யாதி. “நிறை

புறப்படச் சொல்லமாட்டிகோளோ நான் என் பழியைப் புரிவூரிக்க. வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்கையிலே திருவாய்யுமானால் மீளப்போமோ. அவனுடைய நிறைவைக்குறைக்கவோ, என்பழிநிறைவைக் குறைக்கவோ. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கையுள்ளன் முகம்வைக்கும்நையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்
மைகொள்மாடத்திருக்குறங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
செய்யதாமரைக்கண்ணுமல்தலும் சிற்றிடையும்வடிவும்
மோய்யநீள் குழல்தாழ்ந்ததோள்களும் பாவியேன் முன்னிற்குமே.

ஆ.—(கையுள்.) கைதொடப்பொருத ஸுகுமாரமான முகத்தை, விஷணுவையாய்க் கையிலேவைக்கும், மிகவும் அவஸந்நையாமென்று அந்யரைப்போலே தாய்மாரானநீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். நம்பியுடைய திருமேனியில் நிலவண்ணமான தேஜஸ்ஸாலே மைகொள்மாடமான திருக்குறங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், செய்யதாமரைக்கண்ணும் அகன்ற நிதம்பமும் கறுத்த இடையும் திருபமமான வடிவும் அழகிய குழல்தாழ்ந்த தோள்களும், இவற்றையாறுவவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடையமுன்னே நின்று நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அழகிய குழல்தாழ்ந்த தோள்களோடு கூடின, மற்ற முண்டான திவ்யாங்கங்களிலே அழகுகள் என்முன்னேநின்று நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[கையுள் நன்முகம் வைக்கும் நையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்] - கை தொடப்பொருத ஸுகுமாரமான முகத்தை விஷணுவையாய்க் கையிலேவைக்கும், மிகவும் அவஸந்நையாம் என்று அந்யரைப்போலே தாய்மாரான நீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். [மைகொள்மாடம்] - நம்பியுடைய திருமேனியில் நிலமானதேஜஸ்ஸாலே கறுத்த மாடம். பழையமையாலே கறுத்தமாட மென்னவுமாம். [பாவியேன்] - இவ்வழகை அறுவவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ப.—அநந்தரம், நம்பியுடைய ஸர்வாவயவஸோபைகளும் என்முன்னே நில்லாநின்றனவென்கிறாள்.

(ஆற்றாமையாலே), கையுள் - கையுள்ளே, நல் - அழகிய, முகம் - முகத்தை, வைக்கும் - வைப்பாநிற்கும், நையும் - (அதற்குமேலே) ஸிதிகையாகாநிற்கும், என்று - என்று, அன்னையரும் - இஃபைதில்பத்துக்கு க்ருஷிபண்ணின நீங்களும், முனிதிர் - முனியாநின்றிகோள்: (நம்பியுடைய நிழலிட்டாலே), மை - கருகினநிறத்தை, கொள் - உடைத்தாய், மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, திருக்குறங்குடிநம்பியை - திருக்குறங்குடிநம்பியை, நான் - (கைவேப்பர்க்ருதியான) நான், கண்டபின் - கண்டபின், செய்ய -

த்த என்னுன்னே நின்றொழிந்தான், கிறைந்தவன்பழி ” என்கிற இரண்டையங்கட்டி ஹாவம் - அவனுடைய இப்பாதி. கங்குடிக்கு இவன் - கிறைந்தவன்பழி - என்று அன்னை காண்கொடாள் இப்பாசப்ய, க்ரமேணுவயி.

† 'மொய்கொள்ளீன்' என்றுபாடம் உரைக்கு ஸ்வரஸம்.

மந்யஸ்யகஸ்யசித்) என்னக்கடவதிநே. காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஸமேயாயிற்றுப் பொறுப் பது. இத்தால் - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதிநே - நமஸ்ப்பந்தார்த்தமாகிறது. இதினுடைய ஸங்க்ரஹரூபமான உகாரத்திலேயும் இது உண்டாயிருக்கச்செய்தே இங்கேயும் சொல்லும்போது - இதுவே அர்த்தமாகவேணு மிநே. [கையம்] - தன்கையங்கூடப் பொருமையாலே கையம். [என்று அன்கையரும் முனிதிர்] - ஊரவர்கவ்வைக்கு நான்வெறுக்கிறதென். [மைகொள்மாடம்] - பழையமையாலேயாதல், உள்ளுநிற்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல். “சொலாயநுண்கார ண்யூ” (சோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்னுமாபோலே. [நான்கண்டபின்] - அம் மாடத்தோபாதி னைவுக்குப்பழையேனான நான் கண்டபின். “நைவாயவெம்மேபோல்” என்னக்கடவதிநே. [செய்யதாமரைக்கண்ணும்] - அக்யார்ஹமாக்கும் கண்ணும். [அல்குவம்] - அந்நோக்குக்குத்தோற்றார் தரித்து இளைப்பாணம் அல்குவம். [சிறிழிடையும்] - இரண்டும் ஏகஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே உந்நேயமான இடையும். [வடிவும்] - என்னை மீளவோட்டாத வடிவும். மெய்யே மீளவோட்கிறதில்லையானும் இவனை. [மொய்ய இத்யாதி] - தர்ஸநீயமாய், கண்டார்க்கு ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருக் குழலானவை தாழ்ந்து, அனைக்கைக்கு யோக்யமான திருத்தோள்களும். [பாவியேன் முன்னிற்குமே] - அநுபவயோக்யமல்லாதது முன் நிற்கையாகிறது க்லேஸாதிஸயத்துக்கு உடலாயிருப்பதொன்றிநே. “முன்னிற்கும்” என்னுநிற்கச்செய்தேயிநே “பாவியேன்” என்கிறது. கண்ணுக்குத் தோற்றுநிற்கச்செய்தே ஆனைக்குக்குதிரைவையாநின்றது. (அ)

[உக] ராவணஹ்ருக் லீகா. ஆனால் பொறுப்பதேதென்ன - காந்தனுடைய இத்யாதி. “தன்கையங்கூடப்பொறுது” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தால் - “கண்முகம்” என்றத்தால். எவம்பூதமான பாரதந்தர்யத்துக்கு ப்ரயாணம் - அதிநே இத்யாதி. இது நமஸ்ப்பந்தார்த்தமென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - இதினுடைய இத்யாதி. அதாவது; ஏதஸ்ஸங்க்ரஹமான உகாரத்திலேயும் - அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதிதமாயிருக்க, மீளவும் “கமஃ” என்னும்போது - ஸ்வஸேஷத்வ நிவ்ருத்திரூபமாய், தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யமே நமஸ்ப்பந்த ப்ரதிபாதிதமாகவேணுமிநே யென்றபடி. இது - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லையென்கிற ஆகாரம். இங்கேயும் - நமஸ்விலேயும். இதுவே - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யமே. சஸ்ப்தார்த்தம் - ஊரவர் இத்யாதி. பழையமையாலேயாதல் என்றத் தைக் கடாக்கித்து - அம்மாடத்தோபாதி இத்யாதி. னைவுக்குப் பழையனோ? என்ன - தைவாய இத்யாதி. “வணகவஸுயரொயந் ஸிவீகநகரோயா | சொலாயநுண்காரண்யூ ஶீவெந ஶெஸுநதெஜஸா||கசு||” ஐதி ஶ்ரூண்காரண [ருஅ] ரீரீவஃ. அக்யார்ஹமாக்கும் கண் ணும் என்றது - “விதந்தெவஹ்ருக்ரீகாக்ஷ” என்றத்தைப்பற்ற. இரண்டும் ஏகஸந்தர்ப்பமா யிருக்கையாலே - கீழும்மேலும் ஏகஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே. மெய் - சாடு; விக்ரஹமும், ஸத் யமும். நீட்சிக்கு அர்த்தம் - கண்டார்க்கு இத்யாதி. நீட்சியாவது - நமஸ்விலே ஸர்வகாலமும் வர்த்திக்கை. முன்னேநிற்கை கல்லதன்றோ? என்ன - அநுபவ இத்யாதி. அநுபவயோக்யமல்லா மைக்கு நியாமகமேதென்ன - முன்னிற்கும் இத்யாதி. அதாவது - முன்னே நிற்கச்செய்தேயும் அநு பவயோக்யமல்லாமையாலிநே பாவியேன் என்கிறதென்றபடி. அநுபவயோக்யமல்லாததுக்கு த்ருஷ்ட டார்த்தம் - கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஆனைக்குக்குதிரை வையாநின்றது - பிடிக்காடுக்குமாபோலே யிருந்து பிடிக்காடாதிருத்ததென்றபடி. க்ரமேணவ்யஃ. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

முன்னின்றயென்றதோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்
மன்னுமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
சென்னிநீண்முடியாதியாய உலப்பிலணிகலத்தன்
கன்னல்பாலமுதாகிவந்து என்னெஞ்சங்கழியானே.

ஆ.—(முன்னின்றயென்று.) ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி வர்த்திக்கும்
ஸ்திரீத்வத்தையுடையவளான நீ, கண்காணநிற்பதே! என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும்
திரளநின்று நலியாநின்றீர்கள். நித்யமாய்ச் செல்லுகிற மாடங்களையுடைய திருக்குறுங்
குடிநம்பியை நான் கண்டபின், சென்னிநீண்முடியாதியாய் முடிவில்லாத திவ்ய-உஷண
ஹ-உஷ்யங்களுடைய சேர்த்தியாலே, கண்டசர்க்கரையும் பாலும் கலந்தாற்போலே நிரதியாய
லோக்யனாய் என்னெஞ்சில் புகுந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒருஷணமும் என்
ஹ்ருதயத்தைவிட்டுப் போகிறிலனென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அழகெல்லாவற்றோடுங்கூட நம்பிவந்து என்னெஞ்சி
லே புகுந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒருஷணமும் என்னெஞ்சைவிட்டுப் போ
கிலன் என்கிறாள்.

[முன் நின்றயென்று தோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்]-ஒருவராலும்
காணவொண்ணாதபடி வர்த்திக்கும் ஸ்திரீத்வத்தையுடையவளான நீ கண்காண நிற்பதே!
என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரளநின்று நலியாநின்றீர்கள். [மன்னுமை]-கால
முள்ளதனையும் செல்லுகை. உலப்பில்லாமை - முடிவில்லாமை. [கன்னல் என்றுதொடங்கி]-
இப்பூஷணஹ-உஷ்யங்களுடைய சேர்த்தியாலே கண்டசர்க்கரையும் பாலும் கலந்தாற்
போலே நிரதியாயலோக்யனாய் என் ஹ்ருதயத்தைவிட்டுப் போகிறிலன்.

ப.—அநந்தாம், நம்பி அஸங்க்யேயாபாண ஸோபாவிரிஷ்டத்வத்தாலே
அதியுயிதபோக்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சைவிட்டுப் போகிறிலனென்கிறாள்.

(அஸூர்யம் பஸ்யையாய்க்கொண்டு வளர்ந்த நீ, மறுஷ்பர்காண) முன்-முன்
னே, நின்றாய்-நின்றாய், என்று-என்று, தோழிமார்களும் - (ஸமாகுஃகைகளான) தோழி
மாரும், அன்னையரும் - (ஹிதபசைகளான) தாய்மாரும், முனிதிர்-முனியாநின்றீர்கள்;
மன்னும் - ஸுஸ்திரமான, மாடம் - மாடங்களையுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை -
திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (ஸ்திரீத்வம்பேனுமல் புறம்பு புறப்படிப்படியான) நான்,
கண்டபின் - கண்டபின்பு, சென்னி - உத்தமங்கத்தில், நீள் - (ஆயிராஜ்யஸூசகமாய்)
நீங்கிய, முடி - திருவழிஷேகம், ஆதியாய் - முதலாய், உலப்பில் - அஸங்க்யேயமாய்,
அணி - அணியப்பட்ட, கலத்தன் - ஆபாணங்களையுடையவன், கன்னல் - கன்னலும்,
பால் - பாலும், அமுத - அமுதமும்போலே, ஆகி - நிரதியாயபோக்யனாய்க்கொண்டு,
வந்து - வந்து, என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சை, கழியான் - விட்டுப்போகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நம்பி, லோக்யதைபெல்லாவற்றோடுங்கூட என்
நெஞ்சிலே புகுந்து விடுகிறிலனென்கிறாள்.

[முன்னின்றயென்று] - ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி வர்த்திக்கும் ஸ்திரீ
த்வத்தையுடையவளாயிற்று இவள்; “பாநஸக்யாவாஸாஹ்ஷுஷுஹ் ஹ்ருதெதராகா

ஸமெரவி” என்னும்படி இருக்குமவளிறே. துணையாவாரோடு பொடிவாரோடு வாய்
யறப் பொடியத் தொடங்கிற்று. [மன்னுமாடம்] - ப்ரளயாந்தஸ்யுரமான மாடமென்று
தோற்றுப்படியிருக்கை. “நஹாவயதிஸாமரஃ”. [நான்] - லஜ்ஜையைக்கைவிட்ட நான்.
[சென்னி நீண்முடி இத்யாதி] - சென்னியில் ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவிஷேகந்தொ
டக்கமான அஸங்க்யாத திவ்யாஸரணத்தையுடையவன். [கன்னல்பாலமுதாதி] - ஸூ
ஷணஸூஷ்யங்களுடைய சேர்த்தியால் கண்டசர்க்கரையும் சேலப்பாலங் கலந்தாற்
போலையாய். [வந்தென்னெஞ்சங்கழியானே] - வந்து என் நெஞ்சினின்றும் போகிறிலன்.
முன் நிறுத்தினுரைத் தவிர்க்கமாட்டாதே முன்னே நின்றேனென்று என்னைப்பொடியு
மத்தனையோ. எனக்கு மறக்கை தேட்டம், முடியாமை இருக்கிறேனிறத்தனை.

நு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பி, ஹோக்யதைகளெல்லாவற்றேங்குட என்
நெஞ்சிலே புதுந்து விடுகிறிலனென்கிறாள்.

[முன்னின்றயென்று] - தோழிமார்முன்புங்குட நின்றறியாள்போலேகாணும்
இவள்தான். “யாநஸக்யாபுராநாஜ்ஜுஷுஹுஹெதராகாஸமெரவி”
(யாநஸக்யாபுராத்ரஷ்டேம் பூதராகாஸகைரபி) என்னும்படியிருக்குமவளிறே இவள்தான்.
இவள்துணியைக்கண்டவாறே, உகப்பாரோடு, பொடிவாரோவோசியறப் பொடியத்தொடங்
கிற்று. [மன்னுமாடம்] - “வாஸுதேவகுஹம்த்வேகம்நப்லாவயதிஸாகரஃ”
(வாஸுதேவக்குஹம்த்வேகம்நப்லாவயதிஸாகரஃ) என்கிறபடியே, ப்ரளயாதிகளிலுங்குட
அழியாதென்றிருக்கிறாள். [நான்கண்டபின்] - பிற்காலியாதபடியான நான். லஜ்ஜை
குடிபோன நான். [சென்னி இத்யாதி] - தலையான முடிதொடக்கமான முடிவில்லாத
ஆஸரணங்களுடையவன். சென்னியிலுண்டான ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவிஷேகந்
தொடக்கமான எண்ணிறந்த திவ்யாஸரணங்களை யுடையவன். [அணிகலன்] - சேர்த்தி

ஒன்பதாம்பாட்டு. — முன்னின்றய் இத்யாதி. “கன்னல்பாலமுதாதி” இத்யாதியைக் கடை
கித்த அலதாரிகை - நம்பிபோக்யதை இத்யாதி.

இப்போது, “முன்னின்றய்” என்னையாலே - பூர்வம் இவர்கன்முன் நின்றறியாளென்ற
படி. ஒருவர்முன்பும் நின்றறியாமைக்கு ப்ரமாணம் - யாநஸக்யா இத்யாதி. “யாநஸக்யாபு
ராஜ்ஜுஷுஹுஹெதராகாஸமெரவி | தாஜிஷுலீகாஹஸ்யுணி ராஜிசாமு
யதாஜநாஃ || அ ||” உத்யுபொக்ஷாகாணெ(நந) வநபுயாணகாலெ. இவளுகப்பைப்
பின்செல்லுகிற தோழிடார்களும் தாய்மாரோடொக்கப் பொடியலாமோ? என்ன - இவள்துணியை
இத்யாதி. அதாவது - “கதிரே துபுராவண்யஸ்தாஹாநிகரபு” என்னுமத்தாலே பொடிகிரு
னென்றபடி. மன்னுகை - பொருந்துகையாய், அதாவது - ஸர்வகாலத்தோடும் பொருந்துகையென்று
விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் - வாஸுதேவகுஹம் இத்யாதி. “வாஸுதேவகுஹம்த்வேகம்
நஹாவயதிஸாமரஃ | வாஸுதேவகுஹம்த்வேகம் நஹாவயதிஸாமரஃ
க ||” உதி ஸ்ரீவிஷ்ணுவாரணெ வண்கெஃஸெஷுசி ஃஸெ. “முன்னின்றய்” என்றத்
தைக்கடாகித்து - பிற்காலியாத இத்யாதி. விவரணம் - லஜ்ஜை இத்யாதி. “சென்னி” என்ற
துக்கு அர்த்தாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - சென்னியில் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமானபோது, முன்
நினவர்த்தம்; “சென்னி” என்று - தலையாய், சென்னியானமுடி - தலையானமுடி. ப்ரேஷ்டமான
முடியென்று. சென்னியிலுண்டான இதி த்விதீயார்த்தஃ. அணிகலத்தன் - அணியப்பட்ட - சாத்த
பட்ட, திருவாபரணங்களுடையவன். கலத்தன் என்னுதே, “அணியப்பட்ட” என்ற விஸேஷித்

யிருக்கிறபடி. [கன்னல்பாலமுதாதி]-ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [வந்து இத்யாதி] - வந்து என்னெஞ்சினின்றும் போகிறிலன். முன்னேநிறுத்தினவனைப் பொடியமாட்டார்கள்; “பெற்றோம், பிழைத்தோம்” என்று, “முன்னின்றாய்” என்று என்னைப் பொடியு மித்தனை காணும் இவர்கள்வல்லது. எனக்கு மறக்கைதேட்டம், முடியாமை யிருக்கிறேனத்தனை. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கழியமிக்கதோர்காதலளிவளென்று அன்னைகாணகோடாள்
வழுவில்கீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
குழுமித்தேவர்துழாங்கள் கைதொழச்சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே
எழுவதோருருவென்னெஞ்சுள்ளேமும் ஆர்க்குமறிவரிதே.

ஆ. — (கழிய.) லோகத்தில் தங்களுக்கு அலிமதரைப் பிரிந்தால் நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வர்ப்புபாநின்றதென்று தாயாரானவள் நம்பியை அதுஸந்திக்க வெட்டுகிறிலன். பூர்ணமான கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்டபின்; * அயர்வறு மமரர்களுடைய ஸமுஹங்கள் திரண்டது விக்க, அழகுருவெள்ளத்தின் நடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற விலக்ஷணமான நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் ஞாசாமன் மென்கிறாள்.

ஒ. — பத்தாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் ஞாசாமன்று என்கிறாள்.

[கழிய என்றுதொடங்கி] - லோகத்தில் தங்களுக்கு அலிமதரைப் பிரிந்தால் நாட்செல்லநாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வர்ப்புபாநின்றது என்று தாயாரானவள் நம்பியை அதுஸந்திக்க வெட்டுகிறிலன். [வழுவில்கீர்த்தி] - பூர்ணமான கீர்த்தி. [குழுமித்தேவர் என்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களுடைய ஸமுஹங்கள் திரண்டு அதுவிக்க அழகுருவெள்ளத்தின்நடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற விலக்ஷணமான திருவடிவு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே விகளிப்பாநின்றது. ஒருருவென்று - அது கிட்டினவாறே “இன்னொன்றறியேன்” என்னுமாபோலே கலங்கி நிலையிடவெண்ணுமை.

ப. — அநந்தரம், நித்யஸூரிதேஹாக்யமாய் அதயுஜ்ஜ்வலமான ப்ராப்ய விக்ரஹமானது அந்யதேகாசாமம்படி என் அகவாயிலே ப்ரகாஸியாநின்றதென்கிறாள்.

ததுக்கு ஹாவம் - அணிகலன். கேர்த்தியிருக்கிறபடி யென்று. யதவா, “கன்னல்பாலமுதாதி” என்கிற துக்கு அவதாரிகையாதல் - கேர்த்தியிருக்கிறபடி என்றது. அவதாரிகையானபோது, பூஷ்யபூஷணங்களின்சேர்த்தி, கன்னலும் பாலும் கலந்தாற்போலே போக்யமாயிருக்கிறதென்றபடி. முன்னேநிறுத்தினவனை - நான் என்னெஞ்சுக்குள்ளேயிருந்து உங்கன்முன்னே நிறுத்தினவனை. “என்னெஞ்சங்கழியானே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு ஹாவம் - எனக்குமறக்கை இத்யாதி. முடியாமை - கிடையாமை. க்ரமேணவ்யடி.

இவள் - இவள், கழிய - கைகழிய, மிக்கதோர் - விஞ்சின, காதலன் - காத
 லையுடையவளானான், என்று - என்று, அன்னை - அன்னையானவள், காண் - (நம்பியைக்)
 காண், கொடாள் - இடந்தருகிறிலன், (ஆர்ரிதரை அந்நயார்ஹாக்கும்), வழுவில் -
 அனிகலமான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறங்குடிநம்பியை - திருக்குறங்குடி
 நம்பியை, என் - (அபிதிவேஸாதிரபத்தையுடைய)என், கண்டபின் - கண்டபின்,
 தேவர்குழாங்கள் - ஸூரிஸங்கங்களானவை, குழுமி - பரஸ்பரம் ஸங்கீபவித்து, கை
 தொழ - ஸேஷவ்ருத்திபண்ணி அதுபவிக்கும்படி, சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே - தேஜா
 ராஸரிமத்யத்திலே, எழுவது - உச்சரிதமாய்த் தோற்றுகிற, ஒர் - அத்விதீயமான, உரு -
 ப்ராப்யசிக்ரஹமானது, (அப்படியே), என் - என், நெஞ்சன் - நெஞ்சக்குள்ளே, எழும்-
 றேதான்றாநின்றது; (இது), ஆர்க்கும் - எத்தனையேனும் அறிவுடையாக்கும், அறியு -
 (ஸ்வயத்நத்தால்) அறிய, அரிது - அரிது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸிக்கிற
 படி ஒருவர்க்கும் மோசரமன்றென்கிறான்.

[கழியமிக்கதோர்காதல்] - அளவற விஞ்சின காதலென்னுதல், நாள்கழியக்
 கழிய விஞ்சினகாதலென்னுதல். "ஸோகஸூகியுகாடுந மஹதாஹ்யவமஹதி | 33வா
 வஸூதஃகாணாஹந்யஹநிவயபுதே". [அன்னைகாணகொடாள்] - தாயார் நம்பியை
 நினைக்கவும் விட்டுக்கொடாள். "ஒருவிஷயத்திலே ப்ரவணையாகக் காணவல்லேனே"
 என்றிருந்தவள், நெஞ்சையும் காவலிடாநின்றாள். க்ருஷிபண்ணினவள்தானே திஷேயிக்
 கிறது ய்ரமிலோபம் வருமளவாகையாலே. [வழுவில்கீர்த்தி] - குறைவற்றகீர்த்தி [நான்]-
 கீர்த்திபோலே ப்ருதக்ஸ்யுகியில்லாதநான். [குழுமி இய்யாதி] - நித்யஸூரிசளுடைய
 ஸமுஹங்கள் திரண்டு அதுவிக். கண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே திரள்திரளாக
 வாயிற்று இழிவது. [சோதி இய்யாதி] - அழகுநெள்ளத்தின்மடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த்
 தோற்றுகிற அத்விதீயமான விக்ரஹம். "இன்னொன்றறியேன்" என்கிறபடியே நித்யா
 பூர்வமாயிருக்கும் வடிவு. "தெஜஸாராஸரிச-ஞகிபுதழ்". [என்னெஞ்சுள்ளெழும்]-
 அத்திரளோடே அவ்வடிவு என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸியாநின்றது. அது நாங்கள் காண்
 கிறிலோமீ! என்ன,--[ஆர்க்குமறிவரிதே] - ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்கும் அறிய
 வொண்ணாது, த்வரையில்லாதார்க்கும் அறியவொண்ணாது. எனக்கு மறக்கவொண்ணா
 தாப்போலே பிறர்க்கு நினைக்கவொண்ணாது.

ரு.—பத்தாம்பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனி என் நெஞ்சிலே ப்ரகாஸிக்கிற
 படி ஒருவர்க்கும் மோசரமன்றென்கிறான்.

[கழியமிக்கதோர் காதலளிவள்] - இதர விஸஜாதீயமான காதல்; அன்றிக்கே,
 நாள்கழியக்கழியப் பெருகிவருகிற காதலென்னுதல்; "ஸோகஸூகியுகாடுந மஹதா
 ஹ்யவமஹதி | 33வாவஸூதஃகாணா ஹந்யஹநிவயபுதே" (ஸோகஸூகில

பத்தாம்பாட்டு.—கழிய இய்யாதி. நாலாம்பதத்தைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - நம்பி
 யுடைய திருமேனி இய்யாதி.

முத்தின அர்த்தம் - லோகத்தைக்கடந்த மிகுதியானகாதலென்ற. அதாவது இதரவிஸ
 ஜாதீயமான காதல் என்றபடி. "நாள்கழியக்கழியப் பெருகிவரும்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் -
 ஸோகஸூ இய்யாதி. "ஸோகஸூகியுகாடுந மஹதாஹ்யவமஹதி | 33வாவஸூதஃ

காலேநகச்சதாஹ்யபகச்சதி- மமசாபர்யதஃகாந்தாமஹந்யஹநிவர்த்ததே) - நாட்டார் அஹி
மதவிஷயத்தைப்பிரிந்தநாள் ஒருபடியாய், பின்பொருபடியாய், பின்னைத் தானே மறந்து
போகாநிற்பார்கள் ; எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே, நாள்செல்லச்செல்ல சோகம் பெருகிவாரர்
நின்றது. [அன்னைகாணகோடாள்] - “இவளொருவிஷயத்திலே காதல்பண்ணக் கண்
டேனாகவல்லேனே” என்றிருக்கு மவளும் காணவேண்டுகிறீர்கள். ஆனால் இப்போது இங்
ஙன் படுகிறதென் ? என்னில், — யர்மிலோபம்வரும்படி ப்ரவணையாக வொட்டாளே,
“ஆஸ்ரயமுண்டாய் மேல் நடக்கவேணும்” என்றிருக்குமே. காண்கையாகிறது - அங்
ஸந்திக்கை. § “நெஞ்சென்னுமுட்கண்” என்னக்கடவதிறே. நெஞ்சையுங்கூட வாய்கட்டா
நின்றாள். [வழுவில் இத்யாதி] - குறைவற்ற கீர்த்தியையுடைய. [நான்] - அக்கீர்த்திக்குப்
பிரித்து ஸ்மிதியில்லாதாப்போலே, அவனையொழியத் தனித்து ஸ்மிதியில்லாத நான்.
[கண்டபின்] - இவர்க்கு இப்போது காட்சியாவதுதான் ஏதென்னில், — அடியில்
* பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி * முனியேநான்முகனளவும்செல்ல ஏகவாக்யமிறே, நடு
வுள்ளவை அஹுவப்ரகாரங்களால் பிறக்கிற விசேஷங்களிறே. [குழமி இத்யாதி] -
நித்யஸூரிகளுடைய திரளானவை, கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே கைகோத்
துக்கொண்டு இழியும்படி. [சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு] - “தேஜஸா
ராஸரிசுஜிபுகது” (தேஜஸாம்ராஸிமுர்ஜிதம்) தேஜஸ்ஸின் நடுவே உந்நேயமாயாயிற்று
வடிவீருப்பது. [என்னெஞ்சுள்ளேழும்] - நித்யஸூரிகள் நடுவே தோன்றுமாபோலே என்
நெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாஸியாநின்றது. † (அது நாங்கள் காண்கிறிலோமீ! என்ன) [ஆர்க்குமறி
வரிதே] - † (ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கும் அறியவொண்ணாது, த்வரையில்லாதார்க்கும்
அறியவொண்ணாது.) எனக்கு மறக்கவொண்ணாதாப்போலேயாயிற்று ... காலநி
வார்க்கும் அறியவொண்ணாதிருக்கிறபடியும்.

(க0)

ப்ர:—(சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு)—ஸ்ரீவிஷ்ணுவாசன
புயரெஃஸொ நவரெ, “தெஜஸா ராஸரிசுஜிபுகது” உத்யாயாபு. சுவ-ருவ-
ரா-ருவ-ஸு-ரா-க-தெ-ஜ-ஸா-ரா-ஸரிசு-ஜி-புகது||சுஎ||”

காஜாஃஹந்யஹநிவயபுகதொ||சு||” உதி ய-ஸு-கா-ரெ-ஸு-வ-ஸு-ரெ ராஃஃ. “ஃஃஃ” என்ற
சகாரம் துஸப்தார்த்தமாக்கி - எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே என்கிறது. இங்ஙன் படுகிறதென்? என்னில்-
காதல் மிக்கால் காணவொட்டாமல் படுகிறதென்? என்னில். “காண” என்கிற இதுக்கு அநுஸந்
திக்னை அர்த்தமானால், நினைக்கவொட்டாமென்னொமல், “காணகோடாள்” என்பானென்? என்ன -
நெஞ்சென்னும் இத்யாதி. நெஞ்சாகிற ஆந்தரத்ருஷ்டி இத்யர்த்தஃ. § பெரிய திருவந்தாதி, இருபத்
தெட்டாம்பாட்டு, “அன்றே நங்கண்காணும்” இத்யாதி. ஏகவாக்யமிறே - மாகஸாநுபவமென்று
ஏகவாக்யமிறே. ஆனால் “பெற்றொழிந்தேன்” “கண்டுகொண்டியந்தொழிந்தேன்” என்று சொன்ன
துக்கு லாவமேதென்ன - நடுவுள்ளவை இத்யாதி. “தேவர்குழாக்கன் - குழிமி” இத்யந்வயஃ. குழமி-
ஸவ்யீபவித்த. எழுவது - உந்நேயம். “என்னெஞ்சுள்ளேழும் ஆர்க்கும் அறிவரிதே” என்றதுக்கு,
அவதாரிசையிற்சொன்ன அர்த்தமன்றிக்கே அர்த்தாந்தரம் - எனக்கு மறக்க இத்யாதி. இவன் -
கழியமிக்க இத்யாரப்ய, தேவர்குழாக்கன் - குழிமி - கைதொழ இத்யாரப்யாந்வயஃ.

(ச0)

† குண்டலிதகார்த்தங்களிரண்டும் க்வாசிக்கம். வ்யாக்யாதத்துக்குச் சேராது.

பதினோராம் பாட்டு.

அறிவரியபீரானே ஆழியங்கையனேயேயலற்றி
நறியநன்மலர்நாடி நன்குருகர்ச்சடகோபன்சோன்ன
குறிகோளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்
அறியக்கற்றவல்லார்வைட்டணவர் ஆழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே.

ஆ.—(அறிவரிய.) கையும் திருவாழியுமாயிருக்கிற தன்னுடைய திருவழகு ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற மஹோபகாரகனை அவ்வுபகார ஜநித ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாவஸாராய் அலற்றி, மிகவும் பரிபளத்தையுடைய செவ்விப் பூவைக்கொண்டு, நம்பியுடைய திருவழகை முட்டக்காண்கைக்கிடான ப்ரஹாவத்தையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, வகவத்தியல்பாஞ்சகவிஷயமான ஆயிரந்திருவாய் மொழியிலும், ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்யாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளிற்காட்டிலும் பாத்வமுள்ளது நம்பிபக்கவிலே யென்று உபபாதித்த இத்திருவாய்மொழியை வ்யக்தமாக அப்யஸித்தவர்கள் ஸப்ஸாரத்திலிருந்துவைத்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தவர்கள் ஸப்ஸாரத்திலே இருந்துவைத்தே வைஷ்ணவர்கள் என்கிறார்.

[அறிவரிய என்றதொடங்கி] - கையும் திருவாழியுமாயிருக்கிற தன்னுடைய திருவழகு ஒருவர்க்கும் † தெரியாதபடியாயிருக்கிற மஹோபகாரகனை அவ்வுபகாரஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பாவஸாராய் அலற்றி. [நறிய என்றதொடங்கி] - மிகவும் பரிமளத்தையுடைய செவ்விப்பூவாகக்கொண்டு நம்பியுடைய திருவழகை முட்டக்காண்கைக்கிடான ப்ரஹாவத்தையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அவனுடைய தியல்பாஞ்சகங்களை அதுஸந்தித்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளிலும் பாத்வமுள்ளது நம்பிபக்கவிலே என்று உபபாதித்த இத்திருவாய் மொழியை வ்யக்தமாகக் கற்றிருக்குமவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்குவகவச்சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபலாபப் ஹலமாகவருளிச்செய்கிறார்.

(ஸ்வஸாமர்த்யத்தால் அறிய நினைத்திருப்பார்க்கு), அறிவு - அறிய, அரிய - ஒண்ணாதபடியான, பிராணை - ஸ்வாமியாய், ஆழி-(அதுக்குஸூசமான) திருவாழியை, அம்-அழகிய, கையனை - திருக்கையிலேயுடையவனை, அலற்றி - (ப்ரோமபாவஸ்யந் தோற்றுப்படி) அலற்றி, நறிய - பரிமளோத்தரமாய், நல்-ஸ்வலாக்யமான, மலர் - புஷ்பங்களைப்போலே, நாடி - ஆராய்ந்து, நன் - அநுபவயோக்யமான ஜ்ஞாநாதிவைலக்ஷண யத்தையுடையராய், குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், குறி-ஆயுதாவயவாபாணரூப சிஹ்நங்களை, கொள் - உடைய, திருக்குறுங்குடியதன்மேல்,— இவைபத்தும் - இவை பத்தையும், அறிய - ஜ்ஞாநப்ரகாஸம்பிறக்கும்படி, கற்று - அப்யஸித்து, வல்லார் -

† 'அறியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற' என்றும் பாடங்காண்கிறது.

அர்த்தாநுஸந்தாநம் புண்ணவல்லவர்கள், ஆழ் - அபாயமான, கடல் - கடல்குழந்த, ஞாலத்துள்ளே - பூமிக்குள்ளே, வைட்டணவர் - பகவதஸாதாரணஸம்பந்தாநுபவ தத் பரமாய்க்கொண்டு வர்த்திப்பார்கள். நன்குருகுகொன்று - ஊரழகாகவுமாம். இது - அறுசீ ராசிரியவிருத்தம்.

இ.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியப்பயனிப்பார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

[அறிவரியபிராணை] - ஸ்வயத்தந்தாலே அறியுமவர்களால் அறியவொண்ணு தொழியப்பெற்றோமே யென்கிறார். இக்குடியிலுள்ளார் ஸ்வயத்தந்தால் அறியுமவர் களோ? என்னில்,—“இவளாலேமீளலாம்” என்று மீட்கப்பார்த்தபோதே, “தந்தா மாலே பெறவுமாம்” என்றிருந்தார்களாமிறே. [ஆழியங்கையனையேயலற்றி] - கையுந் திருவாழியுமான அழகையே சொல்லியாயிற்று இதிற்குப்பிட்டது. முதலிலே “சங்கி னோம்கேமியோமும்” என்னு, “வில்லும்தண்டும்தொழும்சக்கரமும்” என்னு, “கேமியங் கையுளதே” என்னு, இதுவேயாயிற்று எல்லாவற்றோடும் சேர்த்து அறுவித்தது. [நறியநன்மலர்நாடி] - பரிமளிதமான செவ்விப்பூவாகப் பாட்டுக்களைத்தேடிக்கொண்டு. “சொன்மலைகள்” என்றும், “அடிசூட்டலாகுமந்தாமலே” என்றும் சொல்லக்கடவ திறே. [நன்குருகூர்ச்சடகோபன்] - இவ்வூரில் ஜம்மாயிற்று இவர்க்கு இப்பராவண் யத்தை விளைத்தது. நம்பியுடையவழகை முட்டக்காணவல்ல ஆழ்வாரொன்றுமாம். [சொன்னகுறிகொளாயிரத்துள்ளிலைபத்தும்] - அழகை மெய்க்காட்டுக்கொண்டுசொன்ன இப்பத்தென்னுதல், திவ்யலாஞ்சநங்களைச் சொன்ன இப்பத்தென்னுதல். [அறியக் கற்றுவல்லார்] - பரமபதத்திலும் அவதாரங்களிலும் திருக்குறங்குடிநிலையிலே அழகா லும் ஸீலத்தாலுமுண்டான ஏற்றமறிந்து கற்கவல்லவர்கள். குணாயித்யமிதே வஸ்து வுக்கு ஏற்றப். வ்யக்தபாகக்கற்கவல்லார்களென்றுமாம். [ஆழ்கட ல் ஞாலத்துள்ளேவைட்ட ணவர்] - மருவூமியான ஸம்ஸாரத்திலே, உகந்தருளினநிலத்தி லேற்றமறியுமவர்கள் தித்யஸூரிகளோடொப்பார்கள்.

நடு.— நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத் திலேயிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

[அறிவரியபிராணை] - நாம் பெறுதல் இழத்தல் செய்கிறோம், ஸ்வயத்தநஸாத்யமன் றிக்கே யொழியப்பெற்றோமே முன்னம். வஸ்துதான் உண்டானால் நினைத்தபோது பெற்று அறுவிக்கலாமிறே. இவர்கள் பின்னை ஸ்வயத்தந்தாலே அறியுமவர்களோ? என்னில்,— ஆகவேணுமிறே, “மீளலாம்”[†] என்றிருந்தபோதே, “தந்தாமாலே யறியவுமாம்” என்றிருந் தார்களாமிறே. [ஆழியங்கையனையே யலற்றி] - “சங்கினோம்கேமியோமும்” என்று

நிகமம்.— அறிவரிய இய்யாதி. காலம்பாதத்தைக்கடாக்கித்து - அவதாரிகை.

நாம் பெறுதிருக்கவும், அறிவரியனாமையைக்கொண்டு - “பிரான்” என்கிறதென்? என்ன - நாம்பெறுதல் இய்யாதி. ஸ்வயத்த ஸாத்யனல்லாததுகொண்டு தனக்குலாபமேதென்ன - வஸ்துதான் இய்யாதி. இத்தால் - ஸ்வயத்தஸாத்யனன்றிக்கே யொழிந்தால் வஸ்துஸத்வாவத்துக்கு அழிவில்லாமையாலே, நினைத்தபோது அறுபவிக்கலாமென்றபடி. இவர்களைன்றது - நாய்மாராகச் சொல்லப்படுகிற அத்யவஸாயநிஷ்டை. மீளலாம் - மீட்கலாம். கைவிடாமலென்றது - சாதி; கையைவிடுகையும், விச்சேதிக்கையும். “ஆழியங்கையனையே” என்று - அவயரிக்கிறதென், “சங்கி

† ‘என்றிருந்தாப்போலே’ என்று பாடாந்தாம்.

தோடங்கின்படியே தலைக்கட்டுகிறார். அவனைக்கைவிடாமல் அநுலூதிக்கவல்லார் இவரைப் போலில்லை. கையுந்திருவாழியுமானவழிகை அல்லாதவழிதருகளோடே சேர்த்து அநுலூதித்த வித்தனை - இதுக்குமுன்பெல்லாம்; கையுந்திருவாழியுமான அழகையாயிற்று உருவச்சொல்லிக் கூப்பிட்டது - இதில். [நறியநன்மலர்நாடி]-பரிமளத்தையுடைத்தாய் நன்றாயிருக்கிற புஷ்பங்களானவற்றைத் தேடிக்கொண்டு. “அடிசூட்டலாகுமந்தாமம்” என்னக்கடவதிறே. [நன்குருகூர்ச்சடகோபன்] - இக்காதலுண்டாகைக்கடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. [குறிகோள் இத்யாதி] - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, நம்பியுடையவழிகை மெய்க்காட்டுக்கொண்ட இப்பத்தும் திருக்குறங்குடிவிஷயம். திவ்யாயுதங்களும் திவ்யாலரணங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டான நம்பியுடையவழிகைத் திரளச்சொன்ன பத்தும். † (திவ்யலாஞ்சநங்களைக்கொண்டு சொன்ன பத்தென்னவுமாம்.) இத்தை [அறியக்கற்றுவல்லார்]-கற்றறியவல்லார். அறிந்து கற்கையாவது - “பூரிவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகள் நடுவே யிருக்கிற இருப்பிலுங்காட்டில், திருக்குறங்குடியில் நிற்கிற நிலையிலே குணபாக்யமுள்ளது” என்னுமிடத்தை யறிந்து அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். வஸ்துவுக்கு குணத்தாலேயிறே உத்தரவு; அந்தகுணபாக்யமெங்கேயுண்டு, அங்கேயிறே ஏற்றம். [ஆழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே - வைட்டணவர்]-மருபுமியான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே நித்யஸூரிகளோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யாவர்கள் உகந்தருளிநல்லங்களில் வாசியறியுமவர்கள். (கக)

ப.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஆந்தராமாவப்ரீதி நடக்கச்செய்தே ஸாஹ்யஸம்ஸலேஷாலாபத்தாலே அப்ரீதியும்கலந்து நடந்தவிது, ஸாவஸாப்ரகர்ஷத் தாலே அலாபதிபந்தநயான ஆர்த்தியே விஞ்சும்படி அதிசயிதாபிநிவேசம்பிறந்து, பக வித்தாதாத்ப்யப்ரதிபத்தி பிறக்கும்படி ஸாவநைமுதிர்; ஸர்வநிர்வஹகஞான ஸர்வேஸ் வரனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும், தத்ப்ரதிபாதகமான வித்யாஸ்த்தலங் களும், ஜகத்துக்கு ப்ரயாகாரணபூதமான மஹாபூதங்களும், ஸகலக்ரியைகளும், ஜகத் விஷயரக்ஷணவ்யாபாரங்களும், அவதாரசேஷ்டிதங்களும், ஜகத்திலுண்டான ஸமஸ்த ஸ்ந்துவர்க்கமும், ப்ரஹ்மாதிகளான தேவர்ஷிவர்க்கமும், புண்யபாபரூபகர்மங்களும், ஸ்வர்க்கநாகாதிரூபவஸங்களும் நானிட்டவழக்கென்று, அநுகாரரூபோக்தியைப்பண்ணும் படி இவர்க்கு அந்நயஸாவநைபிறந்தபடிகண்ட பரிவரணவர்கள், ஜிஜ்ஞாஸுக்களான பார்ஸ்வஸ்த்தர்க்கு இவர்படியை அறிவித்தப்ரகாரத்தை; பிரிவாற்றாமையால்வந்த ஸாவநையாலே க்ருஷ்ணாநுகாரம்பண்ணின கோபிமாரைப்போலே, நாயகஞான ஸர்வர னுடைய ப்ரகாரங்களை அநுகரிக்கிற நாயகியுடைய ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களை நற்றா யானவள் வினவினார்க்குரைத்த பாகரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் சென்றது, இதில் - அப்ரீத்யம்ஸம் தலையெடுத்து, ஸ்மரித்து யரித்ததுவும்போய், ஆத்மயாரணம் பண்ணமுடியாமையாலே அநுகரித்து யரித்த ஸ்ரீ மோபிமாரைப்போலே அநுகாரமாய்ச் செல்லுகிற இவள்தஸையைக்கண்ட திருத்தாயார், “இவ்விதாரம் மந்த்ரௌஷதாதி களாலே வந்ததோ, ஆற்றாமையாலே அநுகரித்து யரிக்கிறாளோ” என்று ஸங்கித்து, அவ னோட்டை வசநவ்யக்திஸாயர்மயத்தாலும் ஜ்ஞாநமுத்ராநீரீக்ஷணாதிஸாயர்மயத்தாலும், “ஸர்வரன் இவள்பக்கமிலே ஆவேஸித்தாப்போலே யிராநின்றது” என்று; இவள் ப்ர வ்ருத்திகளை “இன்னபடி” என்று அத்யவஸிக்கமாட்டாடையாலே, வினவவந்தவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். இடைப்பெண்களைப்போலே சேஷ்டாநுகார மில்லாமையாலே, உக்த்யநுகாரமாய்ச் செல்லுகிறது; மயர்வறமநிலமருளப்பெறுகையாலே, அநுகாரம் அவர்களைப்போலே அவதாரத்தளவிலேயாய் ப்ராத்தேஸிகமன்றிக்கே ஸவிவருதிக னானவனை யநுகரிக்கையாய், விவ்ருத்யத்யாயத்திற்சொன்னபடியே ப்ராகர்பேண அநுகரிக்கிறாள். கீழில்திருவாய்மொழியில் - விக்ரஹவைலக்ஷணயம் சொல்லிற்று, இதில் - அதுக்குள்ளான ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கிறாள். தேஹாத்மாஜ்மானம் முற்றினால் வேறொன்றுமேதாற்றாதுபோலே, ப்ரகாரியான அவ்வளவுசெல்லத் தன்னை யநுஸந் தித்த ஸாவஸாப்ரகர்ஷத்தாலே ‘சுஹம்ஸிநாஸாவஸ்யபூஸு’, ‘தஜ்ஜாவஸாவஸாவஸு’, “சிதவஸவஸுஹம்ஸவஸு” என்கிறபடியே அவன்பாகரமேயாயிருக்கத்தட்டில்லை.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்றேசென்றது; இரண்டு மாய்க்கலந்து சென்றால் ப்ரீதியே தலையெடுக்கவுமாய்றே, லாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸ மே தலையெடுத்தது; கீழ் உருவேளிப்பாட்டாலே அவனை ஸ்மரித்துயரித்த அம்ஸமும்போய்,

கடல்ஞாலம் ப்ரவேஸே, வ்ருத்தகதநபூர்வகமாக வர்த்திஷ்யமாணஸங்கதி - கீழில்திருவாய் மொழியில் இய்யாதி. தலையெடுக்கவுமாய்றே என்றவந்தாம், ‘அதுசெய்யாதே’ என்றுகூட்டு வது. தலையெடுத்தது என்றவந்தாம், ‘ஆகையாலே’ என்றுகூட்டுவது. அநுகாரப்ரகாரமேதென்ன- ஓமோ இய்யாதி. இங்கு, அநுகாரமாவது - அவன்சொல்லும் வார்த்தையை யநுகரிக்கையென்று ஸாப்தமாயிருந்ததேயாகிலும், இந்தஸப்தாநுகாரம் - தத்பூர்வஹாவியான ஜ்ஞாநமுத்ராநீரீக்ஷணத்யநு

காரத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்றுவிவக்ஷிதம். அநுகரிக்கிறுளென்று தெளியவொண்ணாதோ? என்ன-
இனிவருவனை இத்யாதி. தெளியமாட்டான் என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - *தனக்கும் தன் தன்மையறி
வரியானைப்போலே, ஸ்வவைவஸுவம் தமக்கும் தெரியாது என்றபடி. இது ஏழாம்பாட்டிலே வ்யக்தம்.
பந்துக்களையென்றது - “உற்றீர்கட்கு” என்றத்தைப்பற்ற. அவனோட்டை வசநவ்யகீத் ஸாயுர்ம்யத்
தாலும் - அவனுடைய உக்திகளைச் சொல்லுகையால்வந்த ஸாயுர்ம்யத்தாலும். வசநவ்யகீத் - வசந
ஸாரம். வசநமென்றபடி. அநுகரித்து யுரிக்கவேணுமோ? என்ன - பிரவாஹுமை இத்யாதி.
இதற்கு உதாஹரணம் - கீருஷ்ணனை இத்யாதி. “க்யுஷ்ண நிஸ்பத்தி க்யுஷ்யாஜ்ஜி-
வாஸுரஸு । க்யுஷ்ணாஹரெஷிஷயி-கம்வ ஜாஜ்யாவொக்யதாந்திகி: । சுந்யாஸவீதி
க்யுஷ்ணஸுரிஜிதிநிபுஸஜ்யதாஸு । டுஷ்ணகாலையகிஷா து க்யுஷ்ணாஹரிதிவாவர”

ஒருத்தி க்ருஷ்ணனாய் ஏறி ஆடினாளிறே. “ப்ரதிகூலனான காளியனானாலாகா தா க்ருஷ்ணனாகத்தன்னை அங்கரிச்சிற பெண்ணின்கால்போடி படப்பெறில்” என்றிருந்தாள்; க்ருஷ்ணனானவள்தானும் இவளை “காளியன்” என்றே நினைத்துக் கண்ணற்றுத் துகைத் தாளிறே அங்காரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே. அவர்கள் ஓரவதாரத்திலே அநுலவிக் கையாலே அங்குள்ளசேஷ்டி தங்களை அங்கரித்தார்கள், இவள் மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவளாகையாலே உலயலிபூதியுத்தனை அங்கரிக்கிறாள். இங்கு - கால், நடைதாராமையாலே அங்குப் போலே காயிகமான அங்காரமல்ல, வாசிகமாத்ரத்தாலேயாயிற்று அங்கரிக்கிறது. ஆக, “பிறப்பே பரதந்த்ரஜம்மத்திலே பிறந்தவள் பிறப்பே ஸ்வதந்த்ரனானவன் வார்த்தையும் சொல்லாநின்றாள், ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு எல்லையான இவள் புருஷோத்தமன்சொல்லும் வார்த்தையையும் சொல்லாநின்றாள்; அறிவுக்குவிஷயம் வ்யவஸ்திதமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லாநின்றாள்” என்றுகொண்டு; இவள்செய்கிறபடிகளைத் திருத்தாயார், வினவப்புருந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

கீழில்திருவாய்மொழியில் - உருவேளிப்பாட்டாலே அநுலவித்தது விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையிறே, அதுவேயிறே ஸாபாஸ்யம்,†(தேஹாத்மாவிமானம் முற்றினால் வேறென்றுதோற்றதாப்போலே, ப்ரகாரியான அவனளவும்செல்லத் தன்னையநுஸந்தித்த லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவன்தானாகப்பேசுகிறாள்.) அத்தையிறே லாவித்தது. லாவநாப்ர

உத்யாதிவணுஷெஸெ மொவ்யு: - நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கையாவது - “நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தான்” என்ற விருதுபிடிக்கை. விவேகதியான காளியனானாலாமோ? என்ன - ப்ரதிகூலனான இத் யாதி. க்ருஷ்ணனானவள் துகைக்கலாமோ? என்ன - க்ருஷ்ணனானவள் இத்யாதி. ஆனால் அவர் களைப்போலே ஓரவதாரத்தை அங்கரியாதே பரதவத்தை அங்கரிப்பானென்? என்ன - அவர்கள் இத்தாதி. உபயலிபூதியுத்தனையென்றது - “கூந்தல்மலர்பங்கைக்கும்” இத்தாதினைச் சுடாகி த்து. இன்னமும் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி - இங்கு கால் இத்யாதி. “அவனோட்டை வசவ்யத்தி” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - ஆகப்பிறப்பே இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஸ்த்ரீத்வத் துக்கு இத்யாதி. விஷயம் வ்யவஸ்திதமாயிருக்க - “ஸர்வேஸ்வரணே ஸர்வநிர்வாஹகன்” வன் தறிவுக்கு விஷயம் வ்யவஸ்திதமாயிருக்க. ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையாவது - “சுஹங்கு தஸ்யஜிமகஃபுலவஃ” இத்தாதிக்கள்.

ஸ்வாபதேஸம் - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. உருவேளிப்பாட்டாலேயநுப வித்தது விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையிறே என்றவநந்தாத்ரத்திலே, அதுவேயிறே ஸாபாஸ்யம் என்கிறத்தைச்சொல்லி; அந்தரம், இதில் - இந்த ஸாபாஸ்யமான விக்ரஹத்துக்குமுள்ளான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்ற ஒருவாக்யம் அத்யாஹரித்த, அத்தையிறே பாவித்தது என்றதொடக்கிச் சொல்லிக்கொள்வது. அதுவேயிறே - விக்ரஹபேயிறே. ஸாபா ஸ்யம் - த்யேயவஸ்து. அத்தை - ஸ்வரூபத்தை. அதை லாவித்தால் அவன்சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவேணுமோ? என்ன; தேஹாத்மாபிமானிக்கும் தேஹாத்மாபிமானம் முற்றினால் வேறென்று தோற்றதாப்போலே, ப்ரகாரியனவும் செல்லத் தன்னையநுஸந்திக்கும் படி லாவண முற்றினால் அவன்சொல்லும்வார்த்தையும் சொல்லலாமென்கிறார் - லாவநாப்ரகர்ஷத் தாலே இத்யாதி. “தஜாவலாவராவணஸுடாஸளவாஸிதநா | லவத்யுமெஜிமெஜஸுத ஸ்யாஜிநாகபுதொஹவெச” உதிஷெஷெஸெ எணிக்யுஞ்சிகெஸியுஜு. “தஜா

ப்ரளயார்ணவத்திலே அமுந்தின இத்தை ஸஹாயநிரபேக்ஷமாக எடுத்தேனும் நானென்னும், பூமிதான் “ப்ரளயம் வாராகின்றது” என்று அறியாதிருக்க, நானே அறிந்து வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தேனென்னும். இவள்பக்கல் கடல்ஞாலத்தீசன் வந்து ஆவேசித்தானோ? இந்த உ-மியிலே இருந்துவைத்து என்மகள் மேன்மேலனச்சொல்லுகிற இவற்றை லௌகிகரான உங்களுக்குச்சொல்ல உபாயமுண்டோ வென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்மகள் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் என்னுந்நீனாள்; இது, எம்பெருமான் தன்பக்கல் ஆவேசிக்க, சொல்லுகிறுப்போலே யிருந்தது என்கிறாள்.

[கடல்ஞாலம் என்றுதொடங்கி] - கடலோடுகூடின ஜகத்தை ஸஹாயந்தரநிரபேக்ஷமாக ஸ்ருஷ்டித்தேனும் நான் என்னும். இஜ்ஜகத்து மஹாத்மகம், ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொருபதார்த்தமில்லை என்னும். இத்தை மஹாபவி அபஹரிக்க, சிலர் உபாயோபதேஸம்பண்ணித்தயிருக்க, நான் அளந்துகொண்டேன் என்னும். ப்ரளயார்ணவத்திலே அமுந்தின இத்தை ஸஹாயநிரபேக்ஷமாக எடுத்தேனும் நான் என்னும். பூமிதான் “ப்ரளயம் வாராகின்றது” என்று அறியாதிருக்க நானே அறிந்து வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தேன் என்னும். [கடல் என்றுதொடங்கி] - இப்பூமியிலே இருந்துவைத்து என்மகள் மேன்மேலனச்சொல்லுகிற இவற்றை லௌகிகரான உங்களுக்குச் சொல்ல உபாயமுண்டோ?

ப.—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளெல்லாம் நானே செய்தேனென்று ஸர்வேஸ்வராவிக்ஷடையானுப்போலே சொல்லாநின்றா னென்கிறாள்.

கடல் - கடல்கூழ்ந்த, ஞாலம் - ஜகத்தை, (ஸஹாயந்தரநிரபேக்ஷமாக), செய்தேனும் - ஸ்ருஷ்டித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னுந்நீற்கும்; கடல்ஞாலமாவேனும் - (இத்தை ஸ்ருஷ்ட்யந்தரம் அதுப்ரவேசரித்து “ஸு-உ-த-உ-அ-வ-க” என்கிறபடியே) தத்தச் சப்தவாச்யதயா ததாத்மகனாய் நிற்பேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கடல்ஞாலம் - இத்தை, கொண்டேனும் - (மஹாபவி அலிமாநிக்க, அர்த்தியாய் இரந்து) அளந்துகொண்டேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; (அவாந்தரப்ரளயத்திலே வராஹவேஷத்தைக்கொண்டு), கடல்ஞாலம் - இத்தை, கீண்டேனும் - கீண்டெடுத்தேனும், யானேயென்னும் - யானேயென்னும்; (மஹாப்ரளயத்திலே “சு-த-அ-வ-ரா-வ-ர-உ-ஹ-ண-க” என்கிறபடியே), கடல்ஞாலம் - இத்தை, உண்டேனும் - உபஸம்ஹரித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கடல்ஞாலத்தீசன் - ஸகல ஜகந்நியந்தாவான ஸர்வேஸ்வரன், வந்து - வந்து, ஏற - இவளை ஆவேசிக்க, கொலோ - கூடுமோ? கடல்ஞாலத்தீர்க்கு - அவிஸேஷஜ்ஞராய் ஸம்ஸாரவர்த்திகளான உங்களுக்கு, கடல்ஞாலத்து - இத்தேஸத்திலேயிருந்துவைத்து, என்மகள் - (அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான) என்மகள், கற்கின்ற - அப்யஸிக்கிறனவாயுள்ள, இவை - இந்த அநிஸயிதா காரங்களே, என் - என்னாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். உண்டேனென்று - வடடளராயி வ்யாபாரமாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவள் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளெல்லாம் பண்ணினேன், நானே என்னுந்நீனாள், அவன் தன்பக்கலிலே யாவேசிக்கச் சொல்லுகிறுப்போலே யிருந்ததென்கிறாள்.

[கடல்ஞாலம்செய்தேனும் யானேயென்னும்] - கடலோடுகூடின ஜகத்தை ஸஹாயாந்தாநிரபேக்ஷமாக ஸ்ருஷ்டித்தேன் என்னும். “**ஸஹங்குஸூவஸ்யஜமதஃ ப்ரஹவஃ**” என்னுந்நின்றுள். [யானே] - என்கிற அவயாரணத்தாலே - த்ரிவிதகாரணமுமாக. “தஜாடிஸிபுதவநாநளஸ்யவழிஸம் உமாரகாரகள” என்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் கரணகோடியிலேயாமித்தனை. [ஆவேனும்] - இத்தையுண்டாக்கி, வஸ்துத்வநாமபிரக்த்வங்களுக்காக அதுப்ரவேஸிக்கையாலே இஜ்ஜகத்துமஃபாத்மகம். ஸாமாநாயிகரணம் - அதுப்ரவேஸக்தம். “தஜநுபூலிஸ்யவத்யுலஹவஃ”. ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொருபதார்த்த மில்லையென்கை. [கொண்டேனும்] - இத்தை மஹாவேனி அபஹரிக்க, அவன்பக்கலிலே ஒளதார்பகுணம்கிடக்கையாலே உபாயத்தாலே அர்த்தியாய் என்னைத்தாழவிட்டு அளந்துகொண்டேனும்யானே யென்னும். [கிண்டேனும்] - அபஹாரமாத்ரமேயன்றிக்கே ப்ரளயார்ணவசிமக்கையான பூமியை, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக மஹாவாஹமாயெடுத்தேனும்யானே யென்னும். [உண்டேனும்] - பூமியளவேயன்றிக்கே ஸகலலோகங்களையும் ப்ரளயங்கொள்ளப்புக, “ப்ரளயம்வாராநின்றது” என்றும் அறியாதேயிருக்க, நானேயறிந்துநோக்கினேன்ென்னும். [யானே] - அர்ப்பிப்பாரின்றிக்கேயிருக்க, நானேவயிற்றிலைவத்துநோக்கினேன்ென்னும். [நசன்] - ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸகலாந்தர்யாமியாய் ஸர்வாபத்ஸபநானவன் வந்து ஆவேஸித்தானே, அறிகிறிலேன். “உன்னைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கவா, நீ ஸம்ஸாயியாநின்றாய்” என்ன, — இவ்விஷயத்தில் என்னளவும் புதியதுண்ணாதே நித்யஸம்ஸாரிகளான உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவதென்கிறாள். [கடல்ஞாலத்தென்மகள்] - ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து நித்யஸூரிகள் யாத்ரையாய்ச் செல்லுகிற என்மகள்படியை.

ந.நு.—முதற்பாட்டு. என்மகள், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்னுந்நின்றுள்; எம்பெருமான் தன்பக்கலிலே ஆவேஸித்துச் சொல்லுகிறாள்போலே இரானின்றதென்கிறாள்.

[கடல்ஞாலம் இத்யாதி] - “**ஸஹங்குஸூவஸ்யஜமதஃ ப்ரஹவஃ**” என்னுந்நின்றுள். கடலோடுகூடின ஜகத்திலே ஸகலபதார்த்தங்களும், கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி அழிந்து, “**ஹவெவ**” (ஸதேவ) என்கிறபடியே தனக்கென்ன ஒரு நாமருபங்களில்லாதபடி அழிந்தவன்று, இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னுந்நின்றுள். ஸூக்ஷ்மசித்சித்வியிஷ்டப்ரஹ்மமே காரணமாய், அதுதானே ஸ்த்தூலாவஸ்த்தையைவஜ்ஜைகையிறே கார்யமாகிறது. விஸிஷ்டமே காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருக்கையாலே புறம்பு ஒரு காரணமில்லாமையாலே, தானே உபாஹமும் நிமித்தமும் ஸஹகாரியுமாயிறே யிருப்பது. இப்படி

முதற்பாட்டு.—கடல்ஞாலம் இத்யாதி. பாட்டெல்லாம்கடாஷித்து அவதாரிகை - என்மகள் இத்யாதி.

ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே அப்யயத்தையுங்கட்டி யருளிச்செய்கிறார் - கடலோடு இத்யாதி. கண்ணுக்கிட ஒருதரும்பென்றது - இளநீர்க்குழம்பிடுகிற துரும்பைச்சொல்லுதல், அஞ்சாமெழுதுகிற தூரியக்கோலைச்சொல்லுதல். “யானே” என்ற அவயாரணர்த்தம் - ஸூக்ஷ்ம இத்யாதி. யத்வா, த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாகக்கூடுமோ? என்ன - ஸூக்ஷ்ம இத்யாதி என்னுந்நின்று. த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானாலும், பரிணாமம் விஸேஷணம்ஸத்திலே யென்னுநிடந்தோற்றம் - ஸூக்ஷ்மசித்சித்வியிஷ்டப்ரஹ்மமே காரணமாய் என்றது. விவரணம் - விஸிஷ்டமே இத்யாதி. ஸூக்ஷ்மசித்சித்வியிஷ்டவேஷணோபாதாகத்வம், ஸங்கல்பவிஸிஷ்டவேஷண நிமித்தத்வம், ஜ்ஞா

தீவிதகாரணமும் தானேயாய் இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னுந்நீன்றுள். அவயாரணத்தாலே - காரணத்தாரநிஷேதம் பண்ணினபடி. [கடல்ஞாலமாவேனும்]-“ததௌஷ்டா கதெவாநுபூவிஸக ததநுபூவிஸு ஸஜதௌஷ்டவச” (தத்ஸ்ருஷ்ட்வாததேவாநுபூவிஸத் ததநுபூவிஸு ஸச்சத்யச்சாபவத்) என்கிறபடியே இவற்றை உண்டாக்கி, இவற்றினுடைய வஸ்துத்வநாமலா த்வங்களுக்காக அநுபூவேஸித்து, இவற்றைச் சொல்லும் சப்தங்கள் தன்னளவும்வரும்படி இவையாய் நிற்கிறேன் நான் என்னுந்நீன்றுள். வாசகமாயாதல் வேராயகமாயாதல் அவனைக் காட்டக்கடவதிறே; தோற்றுகிற இத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அபர்யவஸாநவ்ருத்தியாலே அவனளவும் வருதல், இஸ்ஸங்வாதந்தனக்கே வாசகமாயாதல் இருக்குமிதே. [ஸஜதௌஷ்டவச] (ஸச்சத்யச்சாபவத்)- என்கிற விது ஸ்வருபைபக்யமல்ல, அநுபூவேஸுக்ருதம் என்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்றிதே [ததநுபூவிஸு] (ததநுபூவிஸு) என்று. [கடல் இத்யாதி]-இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, “மேஷுள் ளது தானே நடக்கிறது” என்று வினேகயன்றிக்கே, இவற்றை அடியொத்திக்கொண்டேசென்று ரக்ஷிக்கும்படி. மஹாவலிபோல்வார், பருந்திருஞ்சிறுநீர்போலே இத்தையபஹரித்து “என்னது” என்னுமன்று, இத்தை எல்லேநடந்து மீட்டுக்கொண்டேன் நான் என்னுந்நீன்றுள். [யானே] - “ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் இவன்முன்பு நில்லார்களிறே” என்னுமத்தாலே, “ராஜ்யத்தை வாங்கித்தரவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தமாத்ரமேயிறே இந்த்ரன்பக்கல் உள்ளது; அவனுடைய ஓளதார்யத்துக்கீடாகத் தன்னை அர்த்தியாக்கி, அவன்தரும் விரகறிந்து வாங்கினான் தானேயிறே. [கடல் இத்யாதி] - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் இத்தை அழிக்கையன்றிக்கே, பூமிக்கு ரக்ஷகமாகவைத்த கடல்தானே இத்தையழிக்க, அண்டபித்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த இத்தை இடந்தேதேதேனும் நான் என்னுந்நீன்றுள். அமிழ்ந்துகிடக்கிற பூமி,

ப்ர:—(ஆவேனும்)—கெததீநீயகெ [க]“ஸொகாஸ்யத வஹுஸ்யாஹுபுஜாயெயெதி ஸதவொதவ்யுத ஸதவஸுஷா ஐஹஸவபுஸ்யஜத யதிஹிணு ததௌஷ்டா கதெவாநுபூவிஸக ததநுபூவிஸு ஸஜதௌஷ்டவச”

ஸக்த்யாதி விஸிஷ்டவேஷணஸஹகாரித்வம். அவயாரணார்த்தத்தை முத்தகண்டமாக அருளிச்செய்கிறார் - அவதாரணத்தாலே இத்யாதி. அடியிலே - சுஹுஸுஷு. “சுஹுஸுஷு ஜமதஃபூவஃபூஹயஸ்யா| ததௌஷ்டா தநுபூவிஸு ததௌஷ்டவச” என்றமீதாஸுஸுஷு. “ஆவேனும்” என்றஆனப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார்-ததௌஷ்டா இத்யாதி. தன்னளவும்வரும்படி யெப்படியென்ன - வாசகமாய் இத்யாதி. இத்தை வ்யுத்தராமாக விவரிக்கிறார் - தோற்றுகிற இத்யாதி. வாசகமாயாத லென்றது-அஸ்மந்மதாநுஸாரேண. வேராயகமாயாதலென்றது - ப்ராஹாகரமதாநுஸாரேண. ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாகையாவது - “வநம்” என்றால் - ஒன்றுக்கு ப்ராதாந்யமின்றிக்கே ஸகலவ்ருக்ஷங்களுக்கும் ஸாதாரணமாகிருப்போலே, “தேவதத்தன்” என்றால், இஸ்ஸப்தம் - சித்சிதீஸ்வரவாசகமாயிருக்கை. வேராயகமாகையாவது-ப்ரதமத்தோற்றுகிற அசித்தைச் சொல்லி, ததபிமானியான சேதனைச்சொல்லி, ததந்நர்யாமியான ஈஸ்வரனைச்சொல்லுகை. ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாகிறதென், ஸ்வருபைபக்யம் சொன்னாலோ? என்ன - ஸஜதௌஷ்ட இத்யாதி. “ததநுபூவிஸு” என்றது - இவ்விடத்தில் அநுவாதமன்றிக்கே சித்சித்வாசிஸப்தம் ஸ்வபர்யந்த மாகைக்காக நின்றநிலையைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “யானே” என்கிறதென், இந்த்ரன் அர்த்திக்க வில்லையோ? என்ன - ஆஸுர இத்யாதி. அவயாரணார்த்தம் - அமிழ்ந்துகிடக்கிற இத்யாதி.

“என்னை எடுக்கவேண்டும்” என்று அபேக்ஷித்தமை இல்லையே; தானேயே செய்தான். [உண்டேனும்]-சிலர் இருக்கச் சிலர் அழிகையன்றிக்கே, ஸ்ரஷ்டாக்களோடு ஸம்ஹர்த்தாக்களோடு வாசியற எல்லாரையுமொக்கப் பரளயங்கொள்ளப்புக, இத்தையடைய வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தேன் நான் என்னொரின்றுள். “அப்போதுவேறுசிலர் ரக்ஷித்தார்கள்” என்கைக்கு மற்றொருவர் உண்டாகைக்கு ஸம்பாவனையுமில்லை. [சசன்]-ஸ்ர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஸர்வாபத்ஸகனான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே, அறிகிறேன். “உன்னைக்கேட்டு அறுதியிட வந்தோம், நீயும் ஒக்க விசாரியாநின்றாய்! நாங்கள் பின்னை நிர்ணயிக்கும்படி என்? (நாங்கள் தேரியும்படி என்?) நாங்கள் தெளியும்படி நீயே சொல்லாய்” என்ன,—[கடல்ஞாலத்தீர்க்கு] - “வைகுந்தத்தமரர்” என்னுமாபோலே, நித்யஸ்ம் ஸாரிகளாய், ஹகவத்விஷயம் புதியது உண்டறியாதே போருகிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவேன். கொலோ என்றவிடம் - ஸம்ஸயோக்தியல்ல, காணுங்கோளென்று நிர்ணயித்துச் சொல்லுகிறாள். [கடல் இதயாதி] - இதுதான் நித்யஸ்மாரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தை; ஆக, நித்யஸ்மாரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தையை ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து என்மகள் சொல்லுகிற இதுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு

கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலேனெயென்னும் கற்குங்கல்வியாவேனும் யானேயென்னும், கற்குங்கல்விசெய்வேனும் யானேயென்னும் கற்குங்கல்விதீர்ப்பேனும் யானேயென்னும், கற்குங்கல்விச்சாரமும் யானேயென்னும் கற்குங்கல்விநாதன்வந்தேறக்கோலோ? கற்குங்கல்வியீர்க்கிவையென் சொல்லுகேன்? கற்குங்கல்வியென்மகள் காண்கின்றவே.

ஆ.—(கற்குங்கல்வி.) நான்கற்ற வித்யைகளுக்கு ஒருமுடிவில்கையென்னும், எல்லாரும் விருப்பிக் கற்றிற வித்யைகள் நான் இட்டவழக்கென்னும். அவற்றை உண்டாக்கினேன் நானெயென்னும். அவற்றினுடைய தாற்பர்யநிர்ணயம் என்னுலையென்னும். வித்யாபொலம் நானெயென்னும். அப்யஸிக்கப்படும் ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேஸ்வரன்வந்தேறினானே? அறிவில்லாத உங்களுக்கு, அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் அறுஸந்திக்கிறவற்றைச் சொல்ல விரகுண்டோடுவன்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘ஸ்ர்வவித்யாவேத்யமும் வித்யாப்ரவர்த்தகாதி களும் நான் இட்டவழக்கு என்னொரின்றுள்’ என்கிறாள்.

[கற்கும் என்றதொடங்கி] - நான்கற்ற வித்யாஸ்யலத்துக்கு ஒருமுடிவில்கை என்னும்; எல்லாரும் விருப்பிக்கற்றிற வித்யைகள் நான் இட்டவழக்கு என்னும்; அவற்றை

“உண்டேனும்” என்ற - ரக்ஷணத்தைச்சொல்லுகிறது, ரக்ஷணம் யாரகமாகையாலே. எவகாரார்த்தம் - அப்போது இதயாதி. வைகுந்தத்தமரர் என்னுமாபோலேயென்றது - பாமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடைய நித்யஸ்மாரிகளென்று விஸேஷித்தாப்போலேயென்றபடி. “கொலோ” என்றதுக்கு மேலே ஸம்ஸயோக்தியாக அருளிச்செய்து, நிஸ்சயோக்தியாகத் தாற்பர்யார்த்தம் - கொலோயென்றவிடம் இதயாதி. இதுதான் என்றது - “கடல்ஞாலம்” இதயாத்யுத்தியை. காமேணாவயடி. (க)

யானே உண்டாக்கினேன் என்னும்; அவற்றினுடைய தாத்தப்பர்யதீர்ணயம் என்னுளை என்னும்; வித்யாவைலம் நானே என்னும்; அப்யஸிக்கப்படும் ஸகலவித்யாவேத்யனான் ஸர்வேஸ்வரன் வந்தேதறினானோ? [கற்குங்கல்வி என்றதொடங்கி] - அறிவில்லாத உங்களுக்கு அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் அதுஸந்திக்கிற இவற்றைச் சொல்ல விரகுண்டோ?

ப.—அந்தரம், ஸகலவேதவித்யைகளும் தத்தப்பரவர்த்தகாதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னொகின்று ளென்கிறாள்.

கற்கும் - (புஸ்தகதீரீக்ஷணாதிசளாலன்றியே ஆசார்யமுகத்தாலே) கற்கப்படும், கல்விக்கு - வேதோபநித்யைகளுக்கு, ("சுமஹாவேவெவோ?" என்கிறபடியே), எல்லை-எல்லையை, இலன் - உடையேனல்லேன், என்னும் - என்னும்; கற்குங்கல்வியாவேனும் - அந்தவித்யைகள் எனக்கு ப்ரகாரமாய்ப்படி ஸப்தப்ரஹ்மாத்மகனாய் நிற்பேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கற்குங்கல்வி - அவற்றை, செய்வேனும் - (ஸப்தப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே யதாபூர்வம்) உண்டாக்குவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கற்குங்கல்வி தீர்ப்பேனும் - ஸப்த்ஹ்ருகிஸமயத்திலே உபஸம் ஹரித்து என்னெஞ்சிலே இட்டுவைப்பேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கற்குங்கல்விச்சாரமும் - அந்த வித்யாஸாரமான மூலமந்த்ராதிகளும், யானே - நானிட்ட வழக்கு, என்னும் - என்னும்; கற்குங்கல்வி - ஸகல வேதப்ரதிபாத்யனான, நாதன் - ஸர்வேஸ்வரன், வந்தேதற - இவளை ஆவேசித்தானாக, கொலோ - கூடுமோ? கற்குங் கல்வியீர்க்கு - இன்று என்பச்சலிலே இதுகற்கும்படியான உங்களுக்கு, கற்குங்கல்வி - இன்று வார்த்தைகற்கும் பருவமான, என்மகள் - என்ஓபண்பிள்ளை, காண்கின்ற - தான் கண்டு சொல்லுகிற, இவை - இவற்றை, என்-என்னென்று, சொல்லுகேன் - சொல்லு வேன்? "கற்குங்கல்வியென்று - ஸகலவித்யாஸத்தாரம்" என்றும் சொல்லுவாருமுளர்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வ வித்யாவேதமும் வித்யாப்ரவர்த்தகத்வாதி களும் நானிட்டவழக்கென்கிறாள்.

[கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலான யென்னும்] - அல்பகாலத்திலே ஸாந்தீபதியா டே நான் கற்ற பாப்புக்கு எல்லையிலே யென்னொகின்று ளென்னுதல், "யதொவாவொநி வதபுனோ" என்று மீண்டது என்னை யென்னொகின்று ளென்னுதல்; கற்குங்கல்வியி னுடைய எல்லையினுள்ளே நில்லெனென்னொகின்று ளென்னுதல். [ஆவேனும்] - வித்யைக்கு நிலமன்றியிருக்குமளவன்றிக்கே, எல்லாரும் அப்யஸிக்கிறவித்யைகள் நானிட்ட வழக் கென்னும். "ஹவெவெவெவோ" என்னக்கடவதீதே. [செய்வேனும்] - அபிகரிக்கக்கடவ வித்யைகளை ஸப்தப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே யுண்டாக்குவேன்நானே யென்னும். [தீர்ப் பேனும்] - இவற்றினுடைய தாத்தப்பரவர்த்ததீர்ணயப்பண்ணுவேன்நானே யென்னொகின்று ளென்னுதல், அத்யாபகரும் அத்யேதாக்களும் இரண்டும்நானேயென்னு மென்னுதல், பாக்கக்கற்றவைத்தே ஸூருநுபேதகூழ் என்கிறாருமுண்டீதே. தீற்கையாவது - அவற்றின்முடிவுகாண்கை. [சாரம்] - வித்யாஸாரமான மலம். [கற்குங்கல்விநாதன்] - ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேஸ்வரன். [கற்குங்கல்வியீர்க்கிவை] - மகவத்விஷய மென்றால் இன்றுகற்கவேண்டியிருக்கிற உங்களுக்கு இவற்றைச்சொல்ல விரகுண்டோ?

அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் புக்கு அவகாஷிக்கிற நிலங்களை என் னால் பேசலாயோவிருக்கிறது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸகலவித்யாவேதநமும் அவ்வித்யாப்ரவர்த்தகத் வாதிதளும் நானிட்டவழக்கென்கிறாள்.

[கற்கும் இத்யாதி] - அல்பகாலத்துக்குள்ளே ஸாந்திபநியோடே நான்கற்ற பரப் புக்கு ஓர் எல்லையிலை என்னொருநின்றாள். அன்றிக்கே, “யதொவாவொநிவதபுனே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற ஸ்ருதிக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிறேன் நான் என்னொருந் துள். கற்கும்கல்வியினுடைய எல்லைக்குள்ளே நிற்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, “வேதாந்த விழுப்போருளின்மேலிருந்தவிளக்கை” என்கிறபடியே, வேதாந்தவேத்யன் நான் என்னொருந் துள் என்னுதல். [ஆவேணம்]-அவற்றுக்கு அவிஷயமானவளவேயோ, அவைதான் என் அபிநமன்றோ. “கூடுவெவிலி” (த்வமேவலித்யா) என்கிறபடியே. [செய்வேணும்]-அவ் வித்யைகள்தம்மை அவ்வவகாலங்களிலே உண்டாக்குவேணும் நான் என்னொருந் துள். [கற்குங்கல்விதீர்ப்பேணும்] - அவற்றின் ஸம்ஸயங்களைத் தீர்த்துத் தாட்பர்யநிர்ணயம் பண் ணுவேணும் நான் என்னொருந் துள். பாக்கக் கற்றவைத்தே “ஸூந்யமே தத்வம்” என்கிறார் உண்டிறே. அன்றிக்கே, அத்யேதாக்களும் அத்யாபகரும் நானிட்டவழக்கு என்னொருந் துள் என்றுமாம். தீர்ப்பேனென்னுங்காட்டில் - இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், —தீர்க்

ப்ர:—(கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலனே)—கூடுவெவிலி[கூ] “யதொவாவொநிவதபுனே | கருவாபுநிவஸாஸகம்”.

இரண்டாம்பாட்டு.—கற்கும் இத்யாதி. “கற்குங்கல்வி” என்றதின் த்ருதியார்த்தத்தைப் பற்ற - ஸகலவித்யாவேதநமும் என்றது.

விவரணம் - கற்குங்கல்வியினுடைய இத்யாதி. த்ருதியார்த்தத்துக்கு, எல்லையென்று - வேதாந்தமாய், இல்லென்று - இருப்பிடமாய், வேதாந்தத்தை இருப்பிடமாகவுடையவென்று ஸப் தார்த்தமாய், வேதாந்தவேத்யனென்று பலிக்கிறது. த்விதீயத்ருதியார்த்தங்களுக்கு, கற்குமென்றது - எல்லாறாலுமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்தை யுபஜீவித்து மேல்பதத்துக்கு அவதாரிகை - அவற்றுக்கு இத்யாதி. “கற்குங்கல்வியாகிறவன் இவனே” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - கூடுவெலி இத்யாதி. “கூடுவெலிதாவவிதாக்கூடுவெலி கூடுவெலிவாபுஸுமாராஸூடுவெலி | கூடுவெலிவிஷாடி விண்கூடுவெலிகூடுவெலிவஸுபுஸூடுவெலிவெலி”. அவ்வவகாலங்களிலே-ஸ்ருஷ்டிகாலங்கள்தோறும். ஸம்ஸயமுண்டாயேதீர்க்கவேணுமே, ஸம்ஸயப்ரஸக்தியேதென்ன - பாக்கக்கற்று இத்யாதி. சூந்யமே தத்வமென்றது - ப்ரபஞ்சமித்யாத்வம் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். இப்படி கொள்ளவேண்டுகிறது - “வேதத்தில் ஸம்ஸயங்கள் தீர்ப்பேன்” என்கிற பதஸ்வாரஸ்பத்துக்காக. “கற்குங்கல்விதீர்ப்பேன்” என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம் - அத்யேதாக்களும் இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை - “அத்யேதாக்களும் அத்யாபகரும் நானிட்டவழக்கு” என்கிறவர்த்தத்தை. “தீர்ப்பேணும்” என்றதுக்கு - பரிஷ்யாசார்யராய் நிர்வஹிக்கிறவனும் காணே யென்று இரண்டாமர்த்தம். ஸாராம்ஸமான ப்ரயோ ஜநம் - மோக்ஷம். ஒவ்வோக்குழி - வாலரொழுத்திகிறவரிக்குழி. அவகாஷிக்கிற என்றது - “காண் கின்ற” என்றதுக்கர்த்தம். “கற்கும்” என்றால் - பூதவர்த்தமானார்த்தவாசகமாகையாலே, “கற்குங்கல்வி யீர்த்து, கற்குங்கல்வியென்மகள்” என்கிறவிடத்தில் வர்த்தமானார்த்தவாசகமாயிருக்கிறது. வேதாந்த விழுப்போருளின்மேலிருந்தவிளக்கை - வேதாந்தப்ரதிபாத்யங்களான சீரியவர்த்தங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருந்துள்ள ஸ்வயம்ப்ரகாஸவஸ்துவானவனை. நீ பெரியாழ்வார்தீருமொழி, காலம்பத்து. மூன் றுத்திருமொழி, பதினொராம்பாட்டு, “மாலிருஞ்சோலையென்னும்” இத்யாதி. கற்குங்கல்விக்கு

கையாகிறது - அவற்றினுடைய எல்லை காண்கையிறே. [சாரமும்] - அவ்வித்யைகளுடைய ஸாராம்ஸமான ப்ரயோஜனமும் நான் என்னுமின்றான். [நாதன்வந்தேற்க்கோலோ] - ஸகல வித்யாவேத்யான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [கற்கும் இத்யாதி]-இப்போது கற்று அறியவேண்டும்படி, ஹகவத்விஷயத்தில் ஒவ்வோக்குழியிடாதேயிருக்கிற உங்க ளுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. [கற்கும் இத்யாதி] - சோன்னவார்த்தையைச் சொல்லு மித்தனைபோக்கி, தானாக ஒருவார்த்தை சொல்லமாட்டாத அளவாயிருக்கிற இவள் இவ் விஷயத்திலே அவகாஹிக்கிற எல்லையை, நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

காண்கின்றநிலமெல்லாம்யானேயென்னும் காண்கின்றவிகம் பெல்லாம்யானேயென்னும், காண்கின்றவேந்தீயெல்லாம்யானேயென் னும் காண்கின்றவிக்காற்றெல்லாம்யானேயென்னும், காண்கின்றகட லெல்லாம் யானேயென்னும் காண்கின்றகடல்வண்ணனேறக்கோலோ? காண்கின்ற வுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? காண்கின்றவேன்காரிகை செய்கின்றவே.

ஆ.—(காண்கின்ற.) அபரிச்சேத்யமான ப்ருயிவ்யாதி ஹுதபஞ்சகமும் நானி ட்டவழக்கு என்னுமின்றான். கடல்போலே எப்போதும் தர்ஸநீயமான திருநிறத்தையுடையவன் வந்தேறினானோ? நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாஹித்து என்மகள் பண் ணுகிற சேஷ்டிதங்கள் நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு மேற்பட என்னால் சொல்லலாவதில்லை யென்கிறான்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'அபரிச்சேத்யமான ப்ருயிவ்யாதி ஹுதபஞ்சகமும் நான் இட்டவழக்கு என்னுமின்றான்' என்கிறான்.

[காண்கின்ற கடல்வண்ணன்] - கடல்போலே எப்போதும் தர்ஸநீயமான திருநிறத்தையுடையவன். [காண்கின்ற என்றுதொடங்கி] - நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு

என்றுதொடங்கி, கற்குங்கல்வியீர்க்கு - கற்குங்கல்வியென்மகள் காண்கின்ற - இவையென்சொல்லு கேன் இத்யந்த்யாதி. கற்குங்கல்விக் கெல்லையிலெனன்றதுக்கு - நான்கற்றவேதரூபவித்யைகளுக்கு முடி வில்லாதவென்னுதல்; எல்லாராலும் கற்கப்படுகிற வேதத்தினுடைய எல்லைக்குள்ளே நிற்கிறேனல்லே எனன்னுதல்; எல்லாராலும் கற்கப்படுகிற வேதத்தினுடைய எல்லையை - வேதாந்தத்தை, இல்லாது - இருப்பிடமாக, உடையவென்னுதல் என்று அர்த்ததர்யம். த்விதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்கு, கல்விக் கென்றது - கல்வியினுடைய என்றபடி. கல்வி - வித்யை. மேல், "கற்கும்" என்றவற்றுக்கெல்லாம் - எல்லாராலும் கற்கப்படும் என்றே அர்த்தங்கண்டுகொள்வது. செய்வேனும் - உண்டாக்குவேனும். சாரம் - ஸாரம்; ஹமித்யார்த்தம். கல்விகாதன் - வேதப்ரதிபாத்யான ஸர்வேஸ்வரன். ஏறக்கோலோ- ஏறினானோ? ஆவேசித்தானோ? இத்யார்த்தம். கற்குங்கல்வியீர்க்கு - இன்றுஎன்பக்கலிலே கற்றறியவேண் டும்படியான உங்களுக்கு. கற்கும் கல்வியென்மகள் - கல்வி - கற்கும் - என்மகள். இன்று வார்த்தை கற்கும் பருவமான என்பெண்பிள்ளை. கல்வி - வார்த்தை, ஜ்ஞாமமும். காண்கின்ற - கண்டுகொல்லு கிறவற்றை; அவகாஹித்துச்சொல்லுகிறவற்றை. என்சொல்லுகேன் - என்னென்றுசொல்லுவேன் இத்யார்த்தம். (உ)

மேற்பட என்னுஞ்சொல்லலாவதில்லை. நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாவித்த
என்மகள் பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள். “இப்பாட்டில், ‘காண்கின்ற’ என்கிறனவெல்லாம் -
ப்ரமாணத்தாலே காணும் காட்சி” என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தம், ப்ரமாணஸித்தமான ஐகத்துக்கு ப்ரயாகாரணமான மஹா
ஹிதங்கள் நானிட்டவழக்கென்னுமென்கிறார்.

காண்கின்ற - (ப்ரமாணத்தாலே) காணப்படுவதான, நிலமெல்லாம் - (சாம
பூதமான) ப்ருயிவியெல்லாம், யானே - நானே, என்னும் - என்னுந்நிற்கும்; காண்கின்ற -
அப்படிப்பட்ட, விசம்பு - (ப்ரயமபூதமான) ஆகாரமும், எல்லாம், —யானே - நானே,
என்னும் - என்னுந்நிற்கும்; காண்கின்ற - தேஜோபந்தங்களில் ப்ரயாகமாய், வெம் -
உஷ்ணஸ்பர்சமான, தீ - அக்தியும், எல்லாம், —யானே - நானே, என்னும் - என்னுந்நிற்
கும்; காண்கின்ற - தத்பூர்வமாவியாய், இ-யாகதவாதிகளாலே ஸந்திவிதமான, காற்றெல்
லாம் - வாயுக்களும், யானே - நானே, என்னும் - என்னுந்நிற்கும்; காண்கின்ற - ததநந்
தராய்யான, கடல் - ஐலதத்வம், எல்லாம் - எல்லாம், யானே - நானே, என்னும் -
என்னுந்நிற்கும்; காண்கின்ற - தர்ஸநீயமாய், கடல் - (அபரிச்சிந்நமான) கடல்பேரன்ற,
வண்ணன் - வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், ஏறக்கொலோ - ஆவேஸித்தானோ? காண்
கின்ற - காண்கிற, உலகத்திர்க்கு - லோகமொழிய அறியாத உங்களுக்கு, காண்கின்ற -
ஒருவரும்காணவொண்ணாதவற்றையும் காணும்படியாய் அஹிநுபையான, என் - என்,
காசிகை - மகள், செய்கின்ற - செய்கிறவற்றை, என் - என்னென்பதாக, சொல்லுகென் -
சொல்லுவேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அபரிச்சேத்யமான ப்ருயிவ்யாதி பஞ்சஹிதங்
களும் நானிட்டவழக்கென்கிறார்.

[காண்கின்ற] - காணப்புக்கால் கண்டுமுடியவொண்ணாத பரப்பையுடைத்தா
யிருக்கை. காண்கையாவது - ஸாஸ்தரத்தாலே காண்கையென்றுமாம். [காண்கின்ற
கடல்வண்ணன்] - கடல்பேரலேதர்ஸநீயமாய் கண்டுமுடியவொண்ணாத ஹோக்யகையை
யுடைத்தான திருநிறத்தையுடையவன். [காண்கின்றவுலகத்திர்க்கு] - நீங்கள்காண்
கின்றபடிக்கு மேற்பட உட்புக்கென்கிலும் என்னுல்பாகாமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை.
கரைபிலேதின்றோடு உட்புக்காரோடு வாயியில்லை. நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு
அவகாவித்த என்மகள்பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள்.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. காரணமான ப்ருயிவ்யாதி ஹிதபஞ்சகங்களும்
நானிட்ட வழக்கென்னுந்நின்ற ளென்கிறார்.

[காண்கின்ற இத்யாதி] - காணப்புக்கால் கண்டதாய்த் தலைக்கட்டமுடியாத
படியான பரப்பையுடைத்தான பூமியெல்லாம் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நின்ற ளென்கிறார்.
இப்படி இருக்கிறதுதான் கார்யநுபையான ப்ருயிவியிறே, கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற இது

மூன்றும்பாட்டு.— காண்கின்ற இத்யாதி. கார்யவாசியுபத்தத்தாலே காரணத்தைலகித்த
தென்று விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் - காரணமான இத்யாதி.

வர்த்தமானநிந்தேஸார்த்தம் - காணப்புக்கால் இத்யாதி. காண்கின்ற - காணப்படாநிற்
கிற. “காண்கின்ற” என்ற - ப்ரத்யகூபாகச்சொல்லுகையாலே, கார்யப்ருயிவியென்று வரித்தம்.
அப்படிக்கண்டு தலைக்கட்டமுடியாதபடியாயிருக்குமோ? என்ன - இப்படியிருக்கிறது இத்யாதி. அன்

இவ்வளவானால், இதுக்குங்கூடக் காரணமாய்த்தான் ஸாஸ்த்ரங்கொண்டு அறியவேண்டும் படி யிருக்குமது இவ்வளவல்லலிறே. [காண்கின்ற இத்யாதி]-காணப்புக்கால் கண்டதாய் முடியவொண்ணாதபடியாய், இதுதனக்குங்கூட அவகாஸப்ரதானம்பண்ணும் ஆகாசமும் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நின்றான். [காண்கின்ற இத்யாதி]-அப்படியப்பட்ட தேஜஸ்தத்வமும் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நின்றான். ஸ்பர்ஸங்கொண்டு அறியப்படியிருக்கிறகாற்றும் நானிட்ட வழக்கு என்னுந்நின்றான். [காண்கின்ற] - காண்பார்க்குக் கண்டதாய்த் தலைக்கட்டமுடியாத படியான பரப்பையுடைய கடலெல்லாம் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நின்றான். காணப்புக்கால் கண்டதாய் மீளவொண்ணாதபடியான கடல்போலே ஸ்ரமஹரமானவழவையுடைய ஸர் வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [காண்கின்ற இத்யாதி] - நீங்களும் என்னோடொக்கக் காணுந்நிற்கோளாகில், உங்களுக்கு நான் என்ன பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவது; உங்களோடு என் னோடு வாசியுண்டோ சொல்லவொண்ணாமைக்கு. [காண்கின்ற இத்யாதி] - “யதோவா வொநிவதபுகே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற அபரிச்சேத்யமான விஷயத்தை யுட்புகுப் பேசுகிற என்பெண்பிள்ளைசெய்கிற இத்தை நான் சொல்லுவதென்? (6)

நான்காம் பாட்டு.

செய்கின்றகிதியெல்லாம்யானேயென்னும் செய்வாந்நின்றனந் தும்யானேயென்னும், செய்துமுன்னிறந்தவும்யானேயென்னும் சிவங் கைப்பயனுண்பேனும்யானேயென்னும், செய்வார்களைச்சேய்வேனும்யா னேயென்னும் செய்யகமலக்கண்ணனேறக்கோலோ? செய்யவுலகத்தீர்க் கிவையென்சொல்லுகேன்? செய்யகனிவாயிளமான் திறத்தே.

ஆ.--(செய்கின்ற.) வர்த்தமான க்ரியைகளும், மீமவருவதான க்ரியை களும், பண்டுசெய்த க்ரியைகளும், க்ரியாமலம் புஜிப்பேனும், க்ரியாகர்த்தாக்களை அவற் றில் ப்ரவர்த்திப்பிப்பேனும் நானென்னும். இவள்கண்ணினமுகாலும் அவன் ஆவேரித் தாற்போலே இராரின்றது. சிவந்த கனிப்போலேயிருக்கிற வாயையுடையவளாயிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளை யிடையாட்டத்தில் ஆழங்காணமாட்டாதே படுபாடான உங்களுக்கு எத்தைச் சொல்லுவென்கின்றான்.

இ.--நாலாம்பாட்டில், ‘க்ரியாதிகளெல்லாம் நான் இட்டவழக்கு என்னுந்நி ன்றான்’ என்கின்றான்.

றிக்கே, “காண்கின்ற” என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்,—கண்ணுக்கு விஷயமான கார்யபூமியென்னுதல், ஸாஸ்த்ராதிகளால் காணப்படுகிற காரணபூமியென்னுதலென்று, அதில் கார்யபூமியை யருளச்செய்தார் - காணப்புக்கால் இத்யாதியாலே, காரணமானபூமியை யருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கிறது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஏதத்த்விதியயோஜநாஹிப்ராயேண - அவதாரிகையென்று கண்டுக்கள் வது என்றுமாம், “இக்காற்ற” என்றது - பாரகத்வேன ஸத்திவிதமாகையப்பற்ற, ஆனாலும், எங் களைப்பற்ற நீ அந்தரங்கையன்றோ, உன்னாலேசொல்லவொண்ணாதோ’ என்ன - உங்களோடு இத் த்யாதி. காண்கின்றவன்காரிகை - ஸாக்ஷாத்கரித்த என்பெண்பிள்ளை, காரிகை - பெண்பிள்ளை, காமேணுந்வே.

[செய்கின்றகிதி என்றுதொடங்கி] - வர்த்தமானக்ரீயைகளும் மேல்வருவதான க்ரீயைகளும் பண்டுசெய்தக்ரீயைகளும். [செய்கை என்றுதொடங்கி] - க்ரீயாவலும் ஹஜிப்பேனும் க்ரீயாகர்த்தாக்களை அவற்றில் பாவர்த்திப்பிப்பேனும். [செய்யகமலக் கண்ணன் ஏறக்கொலோ] - இவள்கண்ணினழகாலும் அவன் ஆவேஸரித்தாற்போலே யிராநின்றது. [செய்ய உலகத்தீர்க்கு என்றுமேலுக்கு] - ஆழங்காணமாட்டாதே படு பாடரான உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்? சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயை யுடையளாயிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளை யிடையாட்டத்தில். [செய்யகனிவாய்] - அது காரஸத்தாற்பிறந்த பெளஷ்கல்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வக்ரீயைகளும் நானிட்டவழக்கென்னு மென்கிறான்.

செய்கின்ற - செய்யப்படாநிற்கிற, கிதி-(வர்த்தமான) க்ரீயையும், எல்லாம்,— யானேயென்னும், — செய்வான் - மேற்செய்வதாக, நின்றனகளும் - நிற்கிற (ஹிஷ்யத) க்ரீயையும், யானேயென்னும்,—முன்-முன்பு, செய்து-செய்து, இறந்தவும்-கழிந்த (ஹித) க்ரீயையும், யானே - நானிட்டவழக்கு, என்னும் - என்னும்; செய்கை - இந்த க்ரீயையி னுடைய, பயன் - மலத்துக்கு, உண்பேனும் - ஹோக்தாவும், யானே - நானே, என்னும்- என்னும்; செய்வார்களை - இக்க்ரீயைக்கு அதுஷ்ட்டாதாக்களை, செய்வேனும் - உண் டாக்குவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; (இது), செய்ய - சிவந்த, கம லம்-தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணன்-கண்ணையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், ஏறக்கொலோ - ஆவேஸரித்தபடியோ? செய்ய - செவ்வையொழிய அறியாத, உலகத்தீர்க்கு - லோகத் தீர்க்கு, செய்ய - சிவந்த, கனி-கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - அயரத்தையுடையளாய், இளம்-முக்தமான, மான்-மான்போலே பேதையான இவள், திறத்து - இடையாட்டத்து, இவை - இவை, என் - என்னாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், க்ரீயாதிகளெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுந்நின்ற னென்கிறான்.

[செய்கின்றகிதி] - வர்த்தமான காலத்திலுள்ள க்ரீயாஜாதங்கள். [செய்வா நின்றனகள்] - ஹிஷ்யத்காலத்திலுள்ள க்ரீயாஜாதங்களும். [செய்து முன்னிறந்த வும்] - ஹிதகாலத்திற் செய்தற்றவையும். [செய்கைப்பயனுண்பேனும்] - ஸகலகர்மங் களினுடைய மலஹோக்தாவும். “சுஹம்ஹிவஸயபுயஜ்ஞாநாஹோகூ” என்னுகின்றான். [செய்வார்களைச்செய்வேனும்] - அதுஷ்ட்டாதாக்களை யதுஷ்ட்டிக்கப்பண்ணுவேனும். என்னை ஆஸ்ரயிக்கப்பண்ணுவே னென்னுதல். [செய்யகமலக்கண்ணன்] - இவள்கண்ணி லழகாலும் அவன் ஆவேஸரித்தாற்போலே யிராநின்றது. அஸிதேசஷ்ணையாகைதவிர்ந்து புண்டரீகாக்ஷன்வடிவை யுடையளாகாநின்றான். புண்டரீகாக்ஷனுக்கிறே இப்பவருத்திக ளுள்ளது. [செய்யஉலகத்தீர்க்கு] - ஆழங்காணமாட்டாதே படுபாடரான உங்களுக்கு. செய்ய - செவ்வையுடைய. [செய்யகனிவாயிளமான் திறத்தே] - சிவந்த கனிபோலே யிருக்கிற வாயையுடையளான ஹிலேயிடையாட்டத்தில். விலர்ணையாயிருந்துள்ள இவள் அதுகாரத்தாலே, இவளுடைய அயரம் தன்னிறம்பெற்றிருக்கிறபடியை, அவிக்குதையா யிருக்கிற நான் எத்தைச்சொல்லுவேன்.

நா. —நாலாம்பாட்டு. காலத்ரயத்திலுமுண்டான க்ரியாஜாதமெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுநின்ற னென்கிறான்.

[செய்கின்ற இத்யாதி] - அதில் வர்த்தமானாவியத்தால் க்ரியாஜாதம், செய்க்கடவதாய் நிற்கிற க்ரியாஜாதம், முன்புசெய்தற்ற க்ரியாஜாதம், இவையடைய நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றான். [செய்கைப்பயனுண்பேனும்] - “சுஹம்ஹிஸவபுயஜிதா தாஹோதாஹ” (அஹம்ஹிஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தாச) என்னுநின்றான். க்ரியாமலஹோக்தாக்களும் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றான். அன்றிக்கே, செய்கையாகிற க்ரியையும், மலஹோக்தாவும் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றான். [செய்வார்களை இத்யாதி] - க்ரியாகர்த்தாக்களை இவீத்து அவற்றை அஹுஷ்டிப்பிப்பேனும் நானென்னுநின்றான். அன்றிக்கே, அவர்கள் இவற்றைக் கோண்டு என்னையாஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவேனும் நானென்னுநின்றான். [செய்ய] - அஸிதேக்ஷணையான ஆகாரம்போய், புண்டரீகாக்ஷண்படியாய்விட்டது. * மையகண்ணுளான ஆகாரம்போய், * செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்படியாய்விட்டது. [செய்யவுலகத்தீர்க்கு] - “சோல்லலாம், ஆகாத” என்று அறியாதே, “சோல்லு, சோல்லு” என்று அலைக்கிற படுபாடரான உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சோல்லுவது. [செய்யகனிவாய்] - அஹகார (ரஸ) த்தாலே ஸம்ஸலேஷஸமயத்திற்போலேயிருக்கிற இவள், அபரம் செவ்விபெற்றவரும் படி விக்ருதையாய், அதிமுக்யையாயிருக்கிறபடி நான் எத்தைச்சோல்லுவது. பிரிவில் விவரணமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, இவளபரம் செவ்விபெற்றவருகிறதிறே அஹகாரத்தால்வந்த தரிப்பாலே. சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற அபரத்தையுடையளாய், முக்யமான மான்போலே பேதையான இவளிடையாட்டத்தே. (ச)

நாலாம்பாட்டு. —செய்கின்ற இத்யாதி. “சுதி” என்று - க்ருதியாய், க்ரியையைச்சொல்லுகிறது.

“செய்கின்ற, செய்வானின்றனகளும், செய்துமுன்னிறந்தவும்” என்கிற மூன்றுக்கும் - வர்த்தமானாவியத்தால் க்ரியாஜாதபாதயா வ்யாக்யாதம் - அதில் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - க்ரியாமல இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “செய்கைப்பயன்” என்றது - யாகத்தில் ப்ரியோஜகருபமான ஹவிஸ்ஸென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மலஹோக்தாக்களென்று - ஸவர்க்காதி மலஹோக்தாக்களென்றபடி. முந்தினவர்த்தவயத்திலும் - செய்கையினுடைய மலமென்றபடி. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு - செய்கையும் பயனுண்பேனுமென்றபடி. செய்கை - யாகாதிக்ரியைகள். த்ருதீயார்த்தத்தில், க்ரியையுமென்றது - க்ரியாமாத்ரமாதல், “கருமமும்” என்றவிடத்திற்போலே க்ரியாஹுஷ்டாதாக்களாதல். “செய்வார்களைச்செய்வேன்” என்றதுக்கு அர்த்தவயம்; —செய்வார்களை - காயமான ஸவர்க்காதி மலஸாதகர்த்தாக்களை, செய்வேனும் - தேவதாந்தரங்களை யாஸ்ரயிப்பிப்பேனும் நானென்னுந்ல என்று அர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - க்ரியாகர்த்தாக்களை இத்யாதி. அன்றிக்கே, செய்வார்களை - மோக்ஷஸாதமான யஜ்ஞாநிகர்மங்களைச் செய்கிறவர்களை, செய்வேனும் - என்னை யாஸ்ரயிப்பிப்பேனுமென்னுந்ல. இத்தையருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கேயவர்கள் இத்யாதி. அஸிதேக்ஷண - இத்யாதி வாச்யத்துக்கு - புண்டரீகாக்ஷணக்கேயிறே இப்ப்ரதிபத்தியுள்ளதென்று கருத்து. விவரணம் - மையகண்ணுளான இத்யாதி. “செய்யவுலகத்தீர்க்கு” என்றவிடத்தில், செய்யவென்று - செவ்வையாய், படுபாடரான என்றபடி. படுபாடர் - க்ருதீதகாரவர்கள். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - சோல்லலாம் இத்யாதி. அஹகாரத்தாலே - ஸப்தாதுகாரத்தாலே. அஹகாரத்தாலேயாகவேணுமோ, வாஸ்தவமாகச் சிவந்திருக்கவொண்ணுதோ? என்ன - பிரிவில் இத்யாதி. “சுஹம்ஹிஸவபுயஜிதா தாஹோதாஹ” உதி தீதா யாஹவெ. செய்கின்ற என்றதொடங்கி, உலகத்தீர்க்கு - செய்யகனிவாயினமான் திறத்து - இவை மென்சொல்லுகென் இத்யவ்யம். (ச)

† குண்டலிதம் க்வாசிதகம்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன் யானே யென்னும் திறம்பாமல் மலையேத்தேனே யென்னும், திறம்பாமலசுரரைக்கொன்றேனே யென்னும் திறங்காட்டி அன்று ஐவரைக்காத்தேனே யென்னும், திறம்பாமல்கடல் கடைந்தேனே யென்னும் திறம்பாத கடல்வண்ணனேற்கொலோ? திறம் பாதவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? திறம்பாதேன்திருமகளெய்தினவே.

ஆ.—(திறம்பாமல்.) ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி இத்தாவை யெல்லாம் ஒருதுணையின்றிக்கே காக்கின்றேன். சலியாதபடி மோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினேன். தப்பாதபடி கோலி அஸுரரை முடித்தேன். ஒருவர்க்கும் அறிய வொண்ணாத என்படியை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து யர்மபுத்ராதிகள் ஐவரையும் காத்தேன். நினைத்தபடி தப்பாமல் கடலைக்கடைந்தேனென்னும். ஒருவர்க்கும் தன் ஸாஸநத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வேஸ்வரன் ஆவேசித்தானோ? லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் ஹகவத்குணங்களிலே தப்பாமே அகப்பட்டபடிகளை, “கேட்டல்லது போகோம்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுகே னென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ‘ஐகதாசுஷணப்ரமுபமான சேஷ்டைகளெல்லாம் பண்ணுவேன் நான் என்னுமின்றாள்’ என்கிறாள்.

[திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்] - ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி இப்பூமியையெல்லாம் ஒருதுணையின்றிக்கே காக்கின்றேன். [திறம்பாமல் மலையேத்தேன்] - சலியாதபடி மோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினேன். [திறம்பாமல் அசுரரைக்கொன்றேன்] - தப்பாதபடி கோலி அஸுரரை முடித்தேன். [திறங்காட்டி அன்று ஐவரைக்காத்தேன்] - இப்படி மோவர்த்தநோத்தரணப்பண்ணி ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாத என்படியை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து யர்மபுத்ராதிகள் ஐவரையும் காத்தேன். [திறம்பாமல் கடல்கடைந்தேன்] - நினைத்தபடி தப்பாமல் கடலைக்கடைந்தேன். [திறம்பாத கடல்வண்ணன்] - ஒருவர்க்கும் தன் ஸாஸநத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வேஸ்வரன். [திறம்பாத என்றுமேலுக்கு] - ‘கேட்டல்லது போகோம்’ என்று நிர்ப்பந்திக்கிற உங்களுக்கு எதைச்சொல்லுவேன்? லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் ஹகவத்குணங்களிலே தப்பாமே அகப்பட்டபடிகள்.

ப.—அகந்தாம், ஐகதாசுஷணதி வ்யாபாரமெல்லாம் செய்கிறேன் நானே யென்று மென்கிறாள்.

திறம்பாமல் - ஆஜ்ஞையை அஞ்சுகியாதபடி, மண்-ஐகத்தை, காக்கின்றேன் - ரக்ஷிக்கிறேன், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; (மோரக்ஷணர்த்தமாக), திறம்பாமல் - சலியாதபடி, மலை - மலையை, எடுத்தேனே - எடுத்தேனே, என்னும் - என்னும்; திறம்பாமல் - தப்பாதபடி, அசுரரை - (அஸுரபிஷ்டமறுகப்பட்டுநிகளான) அஸுரரை, கொன்றேனே - கொன்றேனே, என்னும் - என்னும்; திறம் - (விஜயதேவநகரம் உபாய) நகரங்களை, காட்டி - காட்டிக்கொடுத்தேன், அன்று - (தர்யோதநாதிகள் கொல்லப்பட்ட) அன்று, ஐவரை - பாண்டவர்கள் ஐவரையும், காத்தேனே - ரக்ஷித்தேனே, என்னும் -

என்னும்; திறம்பாமல் - நினைவு தப்பாதபடி, கடல் - கடலை, கடைக்கேனே - கடைநீர்
கேனே, என்னும் - என்னும்; திறம்பாத - (ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில்) திறம்புதலில்லாத,
கடல்வண்ணன் - கடல்வண்ணனானவன், ஏறக்கொலோ - இவனை ஆவேரித்தபடியே,
(இது). திறம்பாத - “ஆறியவேணும்” என்கிற நினைவு தப்பாதிருக்கிற, உலகத்தீர்க்கு -
லோகத்தீர்க்கு, என் - என்னுடைய, திரு - லக்ஷ்மீஸமையானபான், மகள் - பெண்பிள்ளை,
திறம்பாது - தப்பாதபடி, எய்தின - டாபித்த ஸ்வஹாவங்களை, என் - ஏதாக, சொல்லு
கேன் - சொல்லுகின்ற. திறம்பாதகடலென்று - கரைகடவாத கடலென்றமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஜகத்ரக்ஷணாதி சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் பண்ணு
வேன் நானே யென்னொரு நென்கிறான்.

[திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்] - ஒருவர்கூறையெழுவுருக்கிற ஸம்ஸாரத
திலே ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி, பூமியையெல்லாம் ஒரு துணையின்றி
க்கே காக்கிறேனென்னும். “லீஷாஸூராதஃபவதே” என்கிற ஆஜ்ஞையாலே
சிறியத்தைப் பெரியது தின்னும் நோக்குகிறேன் நானே யென்னும். சலியாதபடி போ
லாந்ததை எடுத்தேனென்னும். இடையன்மேலாதல் பசுக்கள்மேலாதல் ஒருதுளி விழாத
படி யெடுக்கை. [திறம்பாமலகாரைக்கொன்றேனே யென்னும்] - தப்பாதபடிக்கொலி அஸு
ரரைக் கொன்றேனென்னும். மாரீசனை விட்டது ராவணனுக்குப் பார்வையாக. [திறங்கா
ட்டியன்றைவனைக்காத் தேனே] - லோகத்திலே என்படிகளைக்காட்டி, பசுக்கூரவர்க்குயர்,
“ஆயுமெமேன்” என்று ஆயுமெடுக்கும் ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தை வெளியிட்டு,
“நகாஜெ விஜயாகுஷ” என்கிற அர்ஜுனை “காரிஷெஷ்வமந்தவ” என்னப்
பண்ணி. [திறம்பாமல்கடல்கடைக்கேனேயென்னும்] - திறம்பாமல் கடைகை-தப்பாமல்
கடைகை, மந்தரம்மீழ்விழுதல், மேலெகொந்தளித்தல்செய்யாதபடி மஹாதத்தவத்தைக்
கலக்கினேன். தன்ஸாஸநத்தை ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வஸ்வரன்.
[திறம்பாதவுலகத்தீர்க்கென்கொல்லுகேன்] - “கேட்டல்லது போகோம்” என்றிருக்கிற
உங்களுக்கு லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் லக்ஷ்மீக்குணங்களிலே தப்பாதே யகப்பட்ட
படிகள். ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடியிறே யகப்பட்டது.

நி.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜகத்ரக்ஷணப்ரமுஷமான சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம்
பண்ணினேன் நானேன்னொரு நென்கிறான்.

[திறம்பாமல் இத்யாதி] - ஒருவர்கூறையெழுவர் உடாதபடி, “லீஷாஸூராத
தஃபவதே” (லீஷாஸ்மாத்வாதஃபவதே) என்கிறபடியே, பூமியை நோக்குகிறேன் நா
னென்னும். ஒரு பசுவின்மேலாதல் ஒரு இடையன்மேலாதல் ஒரு துளிபடாதபடி
மோவய-நிறியை ஸ்ரீத்து ரக்ஷித்தேனும் நானேன்னொரு நென்கிறான். அஸுரவர்க்கத்தை

அஞ்சாம்பாட்டு.—திறம்பாமல் இத்யாதி.

“திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்” என்றவிடத்திலே, திறம்பாமல் என்றதுக்கு - ஒருவர்
நிமித்தமான ஹயத்தாலே சலியாதபடி என்ற அர்த்தம்விவகித்து - ஒருவர்கூறையெழுவர்
கூறையெழுவுருக்கையாவது - ஒருவன்னைப்பிடவையை ஒருவன்பறிக்க, அவன்னைப்பறிக்க
வேறொருவன்பறிக்க, இப்படி ஏழுபேராகப் பறித்துடுக்கை. இது-எளியாரை வலியார் பொதிக்கைக்கு
நருஷ்டாந்தம். இப்படி எளியாரை வலியார் பொதியாதபடி ஸ்வஸ்வமர்யாதையிலே நிறுத்தி பூமியை
ரக்ஷிக்கிறேனென்றபடி. “திறம்பாமல் மலை, திறம்பாமல் அகாரை” என்கிற இரண்டிடத்திலும்,

தப்பாதபடி அறுத்துப்போகட்டேனென்னும். [திறங்காட்டி இத்யாதி] - லோகத்திலே என் படிசுளைக் காட்டி; பகலை இரவாக்கியும், "ஆயுதமேடேன்" என்று ஆயுதமேடுத்தும், ஸத் ருக்களுடைய உயிர்நிலையைக் காட்டியும் இப்படி அன்று பாண்டவர்களை பசுபதித்து ரக்ஷித்தேனும் நானென்னொன்றின்றுள். "தகாஜெ விஜயம்சுரண" (நகாங்கேஷவிஜயம் க்ருஷ்ண) என்ற அர்ஜுனனை, "காரிஷெ வவ மந்தவ" (கரிஷ்யேவசந்தவ) என்னப் பண்ணினானிறே. [திறம்பாமற்கடல்] - ஒருதாழிக்கு உட்பட்ட தயிரை ஒன்றும் பிறிகதிர்ப் படாதபடி கடைவாரைப்போலே, ஸமுத்ரமென்கிற மஹாதத்தவத்தின் நடுவே மந்தரத்தை நடிக் கடைகிறவிடத்துக் கீழேவிழுதல் மேலேகொந்தளித்தல் செய்யாதபடி கடலைக் கடைந்தேனும் நானென்னும். [திறம்பாத] - தன் ஸாஸநத்தை ஒருவரால் தப்பவொண் னாதபடியிருக்கிற அபரிச்சேத்ய ஸ்வஸாவனான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே? [திறம்பாத] - "கேட்டல்லது கால்வாங்கோம்" என்று இருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள், ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கவொண்ணாத படி ப்ராபித்தவற்றை நான் எத்தைச் சொல்லுவது? ஆழங்காலிலே இழிந்தார்படியைக் கரையிலேநின்றாராலே சொல்லப்போமோ? (ந)

ஆறாம் பாட்டு.

இனவேய்மலையேந்தினேன்யானேயென்னும் இனவேறுகள் செற்றேனும்யானேயென்னும், இனவான்கன்றுமேய்த்தேனும் யானே யென்னும் இனவாரிரைகாத் தேனும்யானேயென்னும், இனவாயர்தலவ னும்யானேயென்னும் இனத்தேவர்தலவன்வந்தேறக்கோலோ? இன வேற்கண்ணல்லீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்? இனவேற்கண்ணியென் மகளுற்றனவே.

திறம்பாமல் என்றதுக்கு - தப்பாமல் என்று அர்த்தம். திறங்காட்டி - பசுபாதப்ரகாரங்களைக்காட்டி யென்னுதல்; திறமென்று - ஸமுஹமாய், தத்தவவிலேகந்தொடங்கிப் ப்ராபத்திபர்பந்தமான அர்த்த ஸமுஹங்களைக்காட்டியென்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அடைவே யருளிச்செய்கிறார் - லோகத் திலே என்படிகளை இத்யாதியாலும், நகாஜெ இத்யாதியாலும். திறம்பாமல்கடல் - சலியாதபடி ஸமுத்ரத்தை. திறம்பாதகடல்வண்ணன் இத்யாதி - திறம்பாத - அதிக்ரமிக்கப்போகாத. இது *கடல்வண்ணனுக்கு விசேஷணம். திறம்பாதலகத்திற்கு - சலியாதவுலகத்திற்கு. திறம்பாது - சலியாமல், எய்தின - ப்ராபித்தன. அவன் ப்ராபித்தத்தை உன்னாலே சொல்லப்போகாதோவென்ன - ஆழங்காலிலே இத்யாதி. திறம்பாமல் இத்யாரப்ய, உலகத்திற்கு - என்நிருமகள் - திறம்பாது - எய்தின - என்சொல்லுகேன் இத்யந்நயம். லீஷாஸூராததஃபவதெ என்றது - இவன் நிமித்த மான ஹயத்திலே காற்றமுதலானவை ஸ்வஸ்வகார்யஞ் செய்யுமென்றபடி. "தகாஜெ விஜயம் சுரண தவராஜ்யம்ஸுவாநிவ | கிஹெதாராஜெ நமொவிடி கிஹெமெ ஜீபுவிதெ தவா||நஉ||" உகி மீதாஸுப்யஸெ. "தஷேரெசஹிஷ்யுதி யுஸூரகவ தவராஜாநயாஸுத | ஸ்விதொஸி மதஸஜெஹி காரிஷெ வவ மந்தவ||எந||" உக்யஷாடிஸெ. (ந)

ஆ.—(இனவேய்மலை.) திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவர்த்தநகிரியாரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் நானே பண்ணுகின்றேன் என்னுமின்றாள். [இனத்தேவர்] - தனித்தனி அறுபுவிக்கமுடியாமையாலே திரண்டிருக்கிற அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன் ஆவேசரித்தானோ? வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடையோர் அவுறிதராயிருக்கிற உங்களுக்கு, தான்படுகிறபாட்டைப் பிறரைப்படுத்த வல்ல கண்ணையுடைய இவளுற்றவிவற்றை என்சொல்லுகென்கின்றாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'மோவர்த்தநகரத்தாரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்று இவள் சொல்லாமின்றாள்' என்கின்றாள்.

[இனவேய்மலை]-திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவர்த்தநகிரி. [இனவாயர்த்தலைவன்] - ஒருதரத்தில் ஆயர்க்கெல்லாம் ப்ரபூநன். [இனத்தேவர்] - தனித்தனி உகவத்குணங்கள் அறுபுவிக்கமுடியாமையாலும், ஒருவரையொருவர் பிரியமாட்டாமையாலும் திரண்டிருக்கிற அயர்வறுமமரர்கள். [இனவேற்கண் நல்லீர் என்றுதொடங்கி] - வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடையீர். கேட்கைக்கு அவுறிதராயிருக்கிறபடி. தான்படுகிறபாட்டைப் பிறரைப்படுத்தவல்ல கண்களையுடைய இவள் உற்ற இவற்றை என்சொல்லுகென்.

ப.—அநந்தரம், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைச் செய்ததனும் நானேயென்னுமென்கின்றாள்.

இனம் - திரளான, வேய் - மூங்கிலையுடைய, மலை - மோவர்த்தநகரத்தை, ஏந்தினேன் - எடுத்தேன், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - திரளவந்த, ஏறுகள் - ஏழு ஏறுத்தையும், செற்றேனும் - கொன்றேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஓரினத்தில், ஆன்கன்று - கன்றுகளை, மேய்த்தேனும் - மேய்த்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - திரள்திரளான, ஆநிரை - பசுக்களை, காத்தேனும் - ரகித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஒருதரத்தில், ஆயர் - இடைப்பிள்ளைகளுக்கு, தலைவனும் - நாயகனாயிருப்பேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஸங்கமான, தேவர் - ஸுபிரிகளுக்கு, தலைவன் - நிர்வாஹகனான ஸர்வேஸ்வரன், வந்தேறக்கொலோ - ஆவேசித்தபடியோ? இனம் - தன்னில்தான்செறிந்து, வேல்-வேல்போலேயிருக்கிற, கண்-கண்ணையுடைய, நல்லீர்க்கு-உங்களுக்கு, வேல் - வேலோடு, இனம் - ஒத்திருக்கிற, கண்ணி - கண்ணையுடைய, என்னுடைய, மகள் - பெண்பிள்ளை, உற்றன - லலித்த, இவை-இந்த ஸ்வயஸ்வங்களை, என் - ஏதென்று, சொல்லுகென் - சொல்லுவேன். இனத்தேவரென்று - ஸாம்பம் பெற்றவரென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நானே என்னுகின்றேனென்கின்றாள்.

[இனவேய்மலை] - திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவர்த்தநகிரி. மலையைக் கவிழ்த்துப் பிடித்தபோது, அணுக்கணக் கவிழ்த்துப்பிடித்தாற்போலே யிருக்கை. திரளான ஏறுகளையெழையும் ஊட்டியாக நெரித்தேனும்நானே. "வதய்யுததவ்யாவம்" என்று என்னோடொத்தபருவத்திற்கன்றுகள் மேய்த்தேனும் நானே. பருவம்நிரம்பின பசுக்களை மேய்த்தேனும்தானே. ப்ரபுமத்தில் ப்ரஹ்மசர்யத்தை யறுஷ்டித்துப்

பின்பு பார்ஹஸ்த்தயத்திலே இழியுமாப்போலே. எந்தரத்திலிடைப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தீம்புக்குத்தலைவனும் நானே. [இனத்தேவர்] - பஞ்சவிம்ஸ்திவார்ஷிகராயிருக்கையாலே தன்பருவத்தோடொத்த நித்யஸூரிகளென்னுதல், தனியநுலவிக்கமாட்டாமையாலும் ஒருவரையொருவர் பிரியமாட்டாமையாலும் திரண்டிருக்கிற நித்யஸூரிகளென்னுதல். [இனவேற்கண்ணல்லீர்க்கு] - தன்னிலொத்தவேலொழுங்குபோலிருக்கிற அண்ணழகையுடைய உங்களுக்கு. கேட்கையில அவ்ஹிதராயிருக்கிறபடி. [இனவேற்கண்ணியென்மகள்] - தன்கண்ணுக்கிலக்காரார் படும்பாட்டைத் தான்படுகிறவளுற்றவற்றை யென்சொல்லுகேன்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. தோவர்த்தநோத்தரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்னொரின்று ளென்கிறாள்.

[இனவேய்மலை] - அணுக்களைக் கவிழ்த்துப் பிடித்தாற்போலே, திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மலையை அநாயாஸேந யுரித்தேன் நான் என்னொரின்றுள். [இனம்] - ஒன்றிரண்டன்றிக்கே ம்ருத்யுஸத்ருஸமாயிருக்கிற ருஷபங்கள் ஏழையும் ஒருசாலே ஊட்டியாகநெரித்துப்போகட்டேன் நான் என்னும். [இனவான்கன்று] - “வத்யேய மதவ்யாஸு” (வத்ஸமத்யகதம் பாலம்) என்கிறபடியே என்னோடொத்தபருவமான கன்றுகளை மேய்த்தேனும் நானென்னும். [இனவாரிரை] - முன்பு ப்ரஹ்மசர்யமநுஷ்டித்துப் பின்பு பார்ஹஸ்த்யயர்மம் அநுஷ்டிப்பாரைப்போலே, வால்யத்திலே கன்றுகளைமேய்த்து, பருவம் நிரம்பினபின்பு பசுக்களை மேய்த்தேனும் நானென்னும். [இனவாயர்] - “தன்னோராயிரம்பிள்ளைகள்” என்கிறபடியே, என்னோடொத்த பருவத்தில் பிள்ளைகளும் நானுமாய்த் தீம்புசெய்து திரி கிறவிடத்தில், அவர்களில் என்றனைத் தீம்பரில்லையென்னும். [இனத்தேவர்] - நைரபேக்ஷ யத்துக்குத் தன்னோடொத்திருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகளுன ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? அன்றிக்கே, [இனத்தேவர்] - தனியநுலவிக்கவொண்ணாமையிலே திரள்திரளாயிருக்கிற நித்யஸூரிகளென்னுதல். “அடியார்கள்குழாங்கள்” என்னக்கடவதிறே. [இனவேல்] - வேலொழுங்குபோலே, “இவள்தைச எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்கேறது” என்று கூர்க்கப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. ஏன்றன், சொல்ல அருமையென்? என்ன, [இனவேற்கண்ணி] - தன்கண்ணுக்கிலக்காரார் படுவதைத் தான் படுகிறபடியைச் சொல்லப்போமோ. ‡ “உயிர்காமின்கள்ஞாலத்துள்ளே” என்றிறே இவள்கண்ணுக்கு இலக்காரார் படுவது. (சு)

ஆறும்பாட்டு.—இனவேய் இதுயாதி.

அணுக்கன் - குடை. இனவேய் - திரளானமூங்கில். “இனவேற்கன்” என்றவிடத்தில், இனமென்றது - ஸத்ருஸமாய், ம்ருத்யுஸத்ருஸமாயிருக்கிற என்றபடி. ஊட்டியென்று - கழுத்தாய், கழுத்துத் தன்னையிலே யசப்படுப்படியாக நெரித்தென்றபடி. ஊட்டி - ஊனும், கழுத்தும், வான்கன்று - பெரியகன்றுகள். இனவாரிரை - திரளானபசுக்கட்டம். நல்லீர்க்கு - விலகுகளைகளான உங்களுக்கு. இனவேற்கண் - ஒன்றக்கொன்று ஒப்பாய் வேல்போலேயிருக்கிறகண். தன்னோராயிரம்பிள்ளைகள் - தன்னோடொத்த ஆயிரம்பிள்ளைகளோடே. ‡ பெரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றும்பத்து. உயிர்காமின்கள்ஞாலத்துள்ளே - ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற நீங்கள் உயிரைக்காத்துக்கொள்ளுங்கோள் † திருவிருத்தம், ஆறும்பாட்டு, “தடாவிய” இதுயாதி. “ஸுடிடிஸுதுடிதாதுது கௌஷிகொடி ஹநெய்வாழ் | வத்யேய மதவ்யாஸுமீமொது வுடிவா விழாகக ||” ஐகிஸ்ரீவிஷ்ணு வாராணச, வண்பெம்ஸெ, ஸஷடிஸெ. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

உற்றர்களெனக்கில்லையாருமென்னும் உற்றர்களெனக்கிங்கேல்
லாருமென்னும், உற்றர்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும் உற்றர்களை
யழிப்பேனும்யானேயென்னும், உற்றர்களுக்குற்றேனும்யானேயென்னும்
உற்றரிலிமாயன்வந்தேறக்கோலோ? உற்றர்கட்கென்சொல்லிச்சொல்லு
கென்யான்? உற்றேன்னுடைப்பேதையுரைகின்றவே.

ஆ.—(உற்றார்கள்.) இஐஐகத்தில் என்படியை யறிந்து எனக்கு ஷந்துக்களா
யிருப்பார் ஒருவருமில்லை. அவர்கள் அப்படியிருந்தமை யறிந்துவைத்தே, எனக்கு உற
வாக நினைத்திராதார் ஒருவருமில்லை. சிலர் என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவேன்.
அநாஸ்ரயிக்கும்வர்களில் ப்ரயோஜநாதரபார்க்கு அவர்கள் வேண்டினவற்றைக்கொடுத்து
அகற்றுவேன் நான். அந்யப்ரயோஜநாரானவர்களுக்கு எல்லா ஷந்துக்ருத்யமும் பண்ணு
வேன் நான் என்னும். எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண்
ணாத அத்யாஸ்சர்யபூதனானவன் ஆவேசித்தானோ? ஈடுபட்டு, அத்யந்த ஷாலையான என்
மகள் சொல்லுகிறவற்றை, உறவுமுறையாரான உங்களுக்கு என்னபாகரத்தாலே சொல்
லுவேன் நான் என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இருக்கும் இருப்
பைத் தன்படியாகப் பேசுகின்றாள்' என்கிறாள்.

[உற்றர்கள் எனக்கில்லையாரும்] - இஐஐகத்தில் என்படியறிந்து எனக்கு ஷந்
துக்களாயிருப்பார் ஒருவருமில்லை. [உற்றர்கள் எனக்கு இங்குஎல்லாரும்] - அவர்
கள் அப்படியிருந்தமை அறிந்துவைத்தே, நான் எனக்கு உறவாகநினைத்திராதார் ஒருவரு
மில்லை. [உற்றர்களைச் செய்வேனும் யானே] - சிலர் என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணு
மவன் நான். [உற்றர்களை அழிப்பேனும்யானே] - ஆஸ்ரயிக்கும்வர்களில் ப்ரயோஜநா
தரபார்க்கு அவர்கள்வேண்டினவற்றைக் கொடுத்து அவர்களை அகற்றுவேன் நான். என்
னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி அவர்களை ஈடுபடுத்துவேனும் நான் என்றுமாம்.
[உற்றர்களுக்கு உற்றேனும்] - அந்யப்ரயோஜநாரானவர்களுக்கு எல்லா ஷந்துக்ருத்யம்
பண்ணுவேனும். [உற்றரிலிமாயன்] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்
காணவொண்ணாதபடியான அத்யாஸ்சர்யபூதனானவன். [உற்றர்கள் என்று தொடங்கி] -
உறவுமுறையாரான உங்களுக்கு என்னபாகரத்தாலே சொல்லுவேன் ஈடுபட்டு
அத்யந்த ஷாலையான என்மகள் சொல்லுகிறேன்.

ப.—அநந்தரம், ஐகத்தில் பந்துக்களளவில் அவன்படியெல்லாம் தன்படியாகச்
சொல்லுகின்றாள் என்கிறாள்.

உற்றர்கள் - (ஒருபாதிபாலேகிட்டுதல், என்னையுள்ளபடியறிந்துகிட்டுதல் செய்
திருக்கும்) பந்துக்கள், எனக்கு - எனக்கு, யாரும் - ஒருவரும், இல்லை - இல்லை, என்
னும் - என்னும்; இங்கு - இஐஐகத்தில், (நிருபாதிகஸம்பந்தத்தைப்பார்த்தால், அவர்கள்
நாரதம்யம்பாசாதே), எல்லாரும் - எல்லாரும், எனக்கு - எனக்கு, உற்றர்கள் - பந்

துக்களாயிருக்கும், என்னும் - என்னும்; உற்றார்களை - அவர்களை எனக்கு உற்றாராம் படி, செய்வேனும் - பண்ணுவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார்களை - ப்ரயோஜனார்த்தரத்துக்காகக் கிட்டினவர்களை, அழிப்பேனும் - (அவற்றைக் கொடுத்து) உறவறத்துவிடுவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார்களுக்கு - அநந்யப்ரயோஜனாராய்க் கிட்டினார்க்கு, உற்றேனும் - எல்லாவற்றவுமுறையும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார் - எத்தனையேனும் அளவுடையாராகிலும் தன்னை முட்டக்கண்டு கிட்டினார், இனி - இல்லாத, மாயன் - ஆர்ச்சர்யபூதன், வந்தேறக் கொடேலா - ஆவேசித்தபடியோ? உற்றீர்கட்கு - பந்துக்களான உங்களுக்கு, என்னுடைப்பேதை - அதிஷ்டையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை, உற்று - உள்ளுறக்கண்டு, உரைக்கின்ற - சொல்லுகிற வார்த்தைகளை, என் - என்னபாகரம், சொல்லி - சொல்லி, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்?

இ. - ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஆர்ச்சரிதவிஷயத்திலிருக்கு மிருப்பைத் தன்படியாகப் பேசாநின்ற னென்கிறான்.

[உற்றார்களெனக்கில்லையாரும்] - ஒருபாதியால்வந்த ஸந்துக்கள் ஒருவருமில்லையென்னுதல், என்படியையறிந்து எனக்கு ஸ்நேஹிக்கக்கடவார் ஒருவருமில்லையென்னுதல். [உற்றார்களெனக்கெல்லாருமென்னும்] - “வகிர்விழாவு” - என்கிறபடியே பார்த்தால், இஐஐகத்திலெல்லாரும் ஸந்துக்களென்னுதல்; அவர்கள் இப்படியிருந்தமை யறிந்துவைத்தே, நிருபாதிகஷந்தாவாய் எல்லார்க்கும் ஸ்நேஹித்திருப்பேனென்னுதல். [உற்றார்களைச்செய்வேனும்தானேயென்னும்] - சிலரென்னையார்யாபிக்கப் பண்ணுவேனும் நானே. [உற்றார்களையழிப்பேனும்தானே] - ப்ரயோஜனார்த்தரபாரை ப்ரயோஜனங்களைக்கொடுத்து அகற்றுவேனும்நானே யென்னுதல்; அவர்களை, ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி யழிப்பேனும்தானே யென்னுதல். [உற்றார்களுக்குற்றேனும்] - அநந்யப்ரயோஜனார்க்கு எல்லாவற்றும் நானேயென்னுதல், அநந்யப்ரயோஜனார்க்கு அநந்யப்ரயோஜனையிருப்பேனும் நானேயென்னுதல். [உற்றாரிலிமாயன்] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண்ணாதபடியான ஆர்ச்சர்யபூதன். ஸ்வயத்தந்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதவன். [உற்றீர்கட்கென்சொல்லிச் சொல்லுகென்தான்] - ஆனாலும், ஸந்துக்களான உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? என்னில், - ஸந்துக்களாகவமையுமோ, விஷயஞ் சொல்லலாகவேண்டாவோ? உறவுமுறையான உங்களுக்கு, என்னபாகரத்தைச்சொல்லிச் சொல்லுவேன். பருவம்நிரம்பாத என்பெண் ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தைகளை வாய்க்கரையிலே நிற்கிறான் எத்தைச் சொல்லுவது.

ஈடு. - ஏழாம்பாட்டு. எம்பெருமான் ஆபுரிதவிஷயத்தில் இருக்கிற இருப்பைத் தன்படியாகப் பேசாநின்றனென்கிறான்.

[உற்றார்கள் எனக்கில்லை யாருமென்னும்] - எனக்கு ஒருபாதியால்வந்த ஸந்துக்கள் ஒருவருமில்லை யென்னும். அன்றிக்கே, என்னோட்டை ஸம்பந்தமறிந்து எனக்கு ஸ்நே

ஏழாம்பாட்டு. - உற்றர்கள் இத்யாதி.

உபாதியால் - கர்மமாகிறவுபாதியால். தல்தியார்த்தத்துக்கு - உற்றிருப்பாரென்றாய், ஸ்நேஹிப்பாரென்றபடி. ஸம்பந்தமறிந்து ஸ்நேஹியார்களோவென்ன - வகிழ் இத்யாதி. கீழிற்பதத்

ஹிக்கக்கடவார் ஒருவருமில்லை யென்னுதல், “வ திஃவி ஸ்ரவஸ்ய” (பதிம்விஸ்வஸ்ய) என்று இத்தை ஒதிவைத்தே தேவதாந்தரலஹநமிதே பண்ணுவது. [உற்றார்கள் எனக்கு இங்கேல், லாருமென்னும்] - எனக்கு நிருபாதிகவந்துக்களல்லாதார் இல்லையென்னும். அவர்கள் இப்படியிருக்கச்செய்தே நிருபாதிகவந்துலாய் எல்லார்க்கும் ஸ்நேஹித்திருப்பனென்னுதல். [உற்றார்களைச்செய்வேனும் யானேயென்னும்] - அவர்களிலே சிலர் வந்து என்னை ஆஸ்ரயிக்கும் படி பண்ணுகிறேனும் நானென்னும். [உற்றார்களையழிப்பேனும்] - அவர்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலே ருசியுண்டானால், அந்த ப்ரயோஜநங்களைக் கொடுத்து என்பக்கலினின்றும் அகற்றுவேன் நானென்னும். அன்றிக்கே, ஆண்டான்பணித்தானாக இளையபெருமாள், “அவர்களை ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அழிப்பேனும் நானென்னுநின்றான்” என்றும் அருளிச்செய்வார். [உற்றார்களுக்கு உற்றேனும் யானேயென்னும்] - என்பக்கல் அந்யப்ரயோஜநராய்ப் பசிமாறு வார்க்கு என்றனை யந்யப்ரயோஜநர் இல்லையென்னுதல். அன்றிக்கே, என்னையே ஸர்வலிதவந்துவுமாகப் பற்றினவர்களுக்கு, நானும் அவர்களையே ஸர்வலிதவந்துவுமாக இருப்பேன் என்னவுமாம். [உற்றாரிலி] - இற்றைக்குமுன்பு ஸ்வயத்நத்தாலே கிட்டினார் ஒருவருமில்லாத படியிருக்கிற ஆஸ்ரயபூதனான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே? [உற்றீர்கள் இத்யாதி] - “இங்ஙன் ஸம்ஸயிக்கக்கடவதோ, பந்துக்களுக்குநிர்ஸயித்துச்சொல்லவேணுங்காண்” என்ன, - உறவுமுறையாரா மித்தனையோ வேண்வேது, சொல்லலாய்ச் சொல்லவேண்டா வோ. என்ன பாகரத்தைச் சொல்லிச் சொல்லுவேன்? என்றான், சொல்லவொண்ணுமைக்கு வந்ததென்? என்னில், - [உற்று இத்யாதி] - பருவம்நிரம்பாத என்பெண், மறுபாடுருவத் தைத்துச்சொல்லுகிறவற்றை, கரையிலேநிற்கிற நான் எத்தைச்சொல்லுவது. திருத்தாயாரான தசையும் இவர்தமக்கே யுள்ளதொன்றாகில், இங்குச்சொல்லவொண்ணாதபடி கலங்குகையாவதென்? என்னில், - “தனக்கும் தன்தன்மையறிவரியான்” என்று - ஈஸ்வரனை, தன்படி தானும் அறியான் என்று சொல்லுமாபோலே; தம்தசை தமக்குங்கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கிறது. (61)

எட்டாம் பாட்டு.

உரைக்கின்ற முக்கட்பிரான்யானேயென்னும் உரைக்கின்றதிசை முகன்யானேயென்னும், உரைக்கின்றவமரநும்யானேயென்னும் உரைக்கின்றவமரர்கோன்யானேயென்னும், உரைக்கின்றமுனிவரும்யானேயென்னும் உரைக்கின்றமுகில்வண்ணனேறக்கோலோ? உரைக்கின்றவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? உரைக்கின்றவென்கோமளவொண்கோடிக்கே.

தில் அர்த்தவ்யாநுகுணமாக அர்த்தவ்யம் - எனக்குநிருபாதிக இத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே. என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுகிறேனு மென்றது - “தெஷாஃஸததய-ஃகாநாடி” இத்த்யாதியைப்பற்ற. இளையபெருமாள் - ஆண்டான்புரிபாதத்திலவர். உற்றார்களுக்குற்றேனும் - அந்யப்ரயோஜநராய்க்கிட்டினார்க்கு உற்றிருப்பேனுமென்னுதல்; உறுதல் - கிட்டிதல். அன்றிக்கே, உறவுமுறையார்க்கு உறவுமுறையாயிருப்பேனுமென்னுதல். உற்றாரிலி - கிட்டினவர்களில்லாதவன். என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் - எந்தபாகரத்தையிட்டு எந்தவர்த்தத்தைச்சொல்லுவேன். மறுபாடுருவ - அப்பாலுருவ. என்றாக அவகாஹித்தென்றபடி ஸ்வாபதேசத்திலே ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்நத்தை யறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - திருத்தாயாரான இத்யாதி. தனக்கும் தன்தன்மையறிவரியான் - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாதவன். உற்றார்கள் - யாரும் - எனக்கிங்கிலை - என்னும், இங்கெல்லாரும் - எனக்கு - உற்றார்கள் - என்னும் இத்யாசப்ய, உற்றீர்கட்கு - என்னுடைப்பேதை - உற்று - உரைக்கின்ற - என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் இத்யந்வயி. (61)

ஆ.—(உரைக்கின்ற.) ஜகத்ப்ரயாகராக ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்படுகிற சதுர்முகப்ரமுவரும் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்றுள். காலதத்தவமுள்ளதனையும் பேசினாலும் பேசிமுடிக்கவொண்ணாத அழகையுடையவன் ஆவேசித்தானோ? அதிலோகமான பேச்சைப் பேசுவதும்செய்து, துக்கஸஹையுமன்றிக்கே யிருக்கிற இவ்விஸக்ஷணையான பெண்பிள்ளைக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை “சொல்லு, சொல்லு” என்று நிரந்தரமாகச்சொல்லுகிற லௌகிகரான உங்களுக்கு ஏதென்று சொல்லுவேன் நானென்கிறாள்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், ‘ஜகத்ப்ரயாகராக ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்படுகிற சதுர்முகப்ரமுவரும் நான் இட்டவழக்கு என்னுநின்றுள்’ என்கிறாள்.

[உரைக்கின்றமுகில்வண்ணன்] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் பேசினாலும் பேசிமுடிக்கவொண்ணாத அழகையுடையவன், வார்த்தை அருளிச்செய்யும்போதையழகைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [உரைக்கின்ற என்று மேலுக்கு] - அதிலோகமான பேச்சைப் பேசுவதும்செய்து துக்கஸஹையுமன்றிக்கேயிருக்கிற இவ்விஸக்ஷணையான பெண்பிள்ளைக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தை “சொல்லு, சொல்லு” என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லுகிற லௌகிகரான உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்?

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ப்ரயாகராய் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான தேவர்களும் ருஷிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னு மென்கிறாள்.

உரைக்கின்ற - (“ஸூரிவஃ” என்று ஜகத்ப்ரகாரமாகச்) சொல்லப்படுகிற, முக்கண் - த்ரிணைத்ராபு, பிரான் - ஸர்வானாக ப்ரஸித்தான ருத்ரன், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னுநிற்கும்; உரைக்கின்ற - (“ஸுபஹா” என்று) சொல்லப்படுகிற, திசைமுகன் - சதுர்முகன், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னும்; (அப்படியே), உரைக்கின்ற - (அகவத்ப்ரகாரமாகச்) “உக்ஷாடியஃ” என்று சொல்லப்படுகிற, அமாரும் - தஸப்ரஜாபதிகளான தேவர்களும், யானே - எனக்கு விஹ-குதிஹ-குதர், என்னும்-என்னும்; உரைக்கின்ற- (“வெநு” என்று) சொல்லப்பட்ட, அமரர்கோன் - (த்ரயஸ்த்ரிம்ஸுத்தோடி தேவதாயிபதியான) இந்த்ரனும், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னும்; உரைக்கின்ற - (“உவெஷ்டீணாணு நா ருடி” இத்யாதிகளிலே) சொல்லுகிற, முனிவரும் - ருஷிகளும், யானே - நானிட்ட வழக்கு, என்னும் - என்னும்; உரைக்கின்ற - (“நீலதொயடிபுலா” என்று வேதாந்தங்களிலே) சொல்லுகிற, முகில் - காளமேகநிடர்யாமமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவன், ஏதக்கோலோ - ஆவேசித்தபடியோ? உரைக்கின்ற - (“சொல்லு, சொல்லு” என்று) உரைக்கின்ற, உலகத்தீர்க்கு - லோகத்தாரான உங்களுக்கு, உரைக்கின்ற - லோகமர்யாதையல்லாத பேச்சை யுடையனாய், என், — கோமளம் - ஸுகுமாரமாய், ஒண் - தர்ஸநீயமான, கொடிக்கு - கொடிபோலே ஆஸ்ரயவ்யதிமேகத்தில் ததைப்படும் படியான இவளுக்குண்டான, இவை - இஸ்ஸ்வஹாவங்களை, என் - ஏதாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஜகத்ப்ரயாகராக ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுகிற சதுர்முகாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்னுநின்று னென்கிறாள்.

[உரைக்கின்ற] - வேதத்தில் அர்த்தணதப்ரதேசங்களிலும் தாமஸபுராணங்களிலும் சொல்லுகிறவன். [பிரான்] - ஸ்வகோஷ்டம்ப்ரஸித்தி. “ஸுபுராணாஸுபுராண”

“உரைக்கின்ற” என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - பாஞ்சச் சொல்லப்படுகிற வெண்ணுதல், ஹகவத்ப்ரகாரபூதஞ்சச் சொல்லப்படுகிற வெண்ணுதல். இந்த அர்த்தத்வயத்தையும் அடையே, யருளிச் செய்கிறார் - வேதந்திலே இயாதியாலும், ருஜாணாம் இயாதியாலும். ஹகவத்விபூதியைப் பாகச் சொல்லுகிற இடங்களாவன - “நஸுஹ்வாஸுவிவஸவகெவஸு” இயாதிகள். அர்த்தவாதப்ரகாரணங்களாவன - “வஸகவஸவஸுஜொநதித்யாயதஸு” இயாதிகள். “ருஜாணாம் ஸஜரஸாஸிவிதெஸாயக்ஷரக்ஷஸா” வஸுநாம் பாவகஸாஸிவிதெஸாஸிவரிணாஸிஹ” ॥ ௨௩ ॥” ஐதி மீதாஸு, ஐஸுஜெ. “ஸுஹுணுஸுஸுதாய ஐத்யாதி - ஸாஸிவெஜெ. “ஸுஹுஜக்ஷாடியுக்ஷாஸுயெவாஸிவஜெவஸு : விஸுதெயாஹுரெஸுதாஜிதெஸுஸுஸிவெதவஸு ॥ ௩௪ ॥” ஐதி ஸ்ரீவிஷுஸுஸுராணெ (க-௨௨).

ப்ரஹ்மணஃ பத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ஸ்ரேஷ்டாய) என்கிறபடியே, அவன்தனக்குங்கூட ஜநகனாக ப்ரமாணப்ரஸித்தனாயிருக்கிற சதுர்முகனும் நானிட்டவழக்கென்கிறான். [அமரர்]-ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராய், நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவராக ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப் படுகிற தஸப்ரஜாபதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னும். [உரைக்கின்ற அமரரேன்று] - “**ஸு வ்ராக்ஷிதாய?**” (ப்ரஹ்மதக்ஷிதாய?) என்று ஸுவத்ப்ரகாரமாகச் சொல்லப் படுகிற என்றுமாம். [உரைக்கின்ற அமரர்கோன்] - “**நகிரிதூ சுவடிதூ?**” (நகிரித் த்ரத்வதுத்தர?) என்று சொல்லப்படுகிறவன் என்னுதல். “**தேவாநாமஸ்ரிவாஸவ?**” (தேவாநாமஸ்ரிவாஸவ?) என்று ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்படுகிறவன் என்னுதல். [முனிவரும்] - வேதார்த்தத்தை ஸ்மரித்து, ஜகத்துக்கு கர்த்தவ்யங்களைச் சொல்லும் மஹாதீகளும் நானிட்டவழக்கென்னும். [முகில்வண்ணன்] - “**தீருதொயடிபுஷ்டா?**” (தீருதொயதமத்யஸ்த்தா) என்று வர்ஷுக வலாஹகமாகச் சொல்லப்படுகிற என்னுதல். வார்த்தை சொல்லுவதாய், கழுத்தே கட்டினாயாக நீரைமுகந்து, மின்னி, முழங்கி, வில்லிட்டு வருவதொரு மேகம்போலே வடிவத்தைகையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே! அறிகிறிலேன். [உரைக்கின்ற உலகத்தீர்க்கு] - சிலவற்றைச் சொல்லுமித்தனையாய், “சொல்லலாம், சொல்லவொண்ணாது” என்று பாராதே. “சொல்லு, சொல்லு” என்றலைக்கிற லௌகிகரான உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது. [உரைக்கின்ற இத்யாதி]-அதுவும் சொல்லியொழிவேனிறே வார்த்தை சொல்லிற்றிலளாகில். கோமளமென்கையாலே - ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லிற்று. கோடியென்கையாலே - “**வதிஸம்யொமஸுமஸுமவய?**” (பதிஸம்யொகஸுமஸம்வய?) என்கிறபடியே ஒரு கோள்கோம்போடே சேராதபோது தறைப்பமும் பருவமென்கை.

(அ)

ப்ர :—(உரைக்கின்ற அமரர்கோன்) **பிக்ஷுஹிதாயாம் துதீயாஷ்டகெ,**
“**நகிரிதூ சுவடிதூரொநஜ்யாயொ சுவிவ்யுதூமநு?**”

நகிரிதூ சுவடிதூரொநஜ்யாயொ துதீயாஷ்டகெ. மொஹநு, சுவடிதூரொ, கிஃ - கஸுந, நெக்யுடஃ. “**வெடிநாஸாஸிவெடிஷாஸிவெடிநாஸிஷாஸிவாலவ?**” | **ஐத்ரிபாணாம் தீநஸாஸி ஸாஸ்த்ரநாஸிஷெதநா || ௨௨ ||**” ஐத்யாதிதீதாஸுடஸாஸி. உரைக்கின்ற முனிவரும் - ஸாஸ்த்ரங்களைத் தாந்தாம் சொல்லுகிற முனிவரும். “உரைக்கின்ற” என்றதுக்கு சொல்லப்படுகிறவென்று கேழல்லாம் அர்த்தம்; இங்கே, சொல்லுகிறவென்று அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. “உரைக்கின்ற” என்றமாத்ரத்துக்கு அர்த்தம் - வார்த்தைசொல்லுவதாய் இத்யாதி. கழுத்தே கட்டினாயாக - கண்டபர்யந்தமாக. மேகத்தை வர்ணித்துச்சொன்னது - “முதில்” என்கையாலே அர்த்தாத்வித்தம். உரைக்கின்றவுலகத்தீர்க்கு - “சொல்லு, சொல்லு” என்றுரைக்கிற லௌகிகரான உங்களுக்கு. உரைக்கின்ற என் கோமளவொண்கொடிக்கு - உல்லோகமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிற, ஸுகுமாரையாய், தர்ஸநீயமான கொடிபோலேயிருக்கிற என்மகளுக்கு. உண்டான ஸ்வலாவங்களென்று கூட்டுவது. வார்த்தைசொல்லிற்றிலளாகில் - பகவத்பூதியைப் பாக்கச் சொல்லிற்றிலளாகில். ஆகையால் ஈத்ருஸவைஷ்வம் என்னுல் சொல்லப்போகா தென்ற கருத்து. “**வதிஸம்யொமஸுமஸுமவயொடிஷாஸிவாலவ?**” | **விநாணபூவமதஃபாராம் நாலஸாஷாஸிவொயயா(நகசு)||**” ஐத்யொய்யொகாணெ (ககஅ) சுநஸுமயாம்பூதி லீதா. உரைக்கின்ற முக்கப்பிரான் இத்யார்ப்ய, உலகத்தீர்க்கு - உரைக்கின்ற என் கோமளவொண்கொடிக்கு - என்சொல்லுகேன் இத்யந்வய.

(ஆ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கொடியவினையாதுமில்னையென்னும் கொடியவினையாவேனும் யானையென்னும், கொடியவினைசெய்வேனும்யானையென்னும் கொடிய வினைதீர்ப்பேனும்யானையென்னும், கொடியானிலங்கைசெற்றேனையென்னும் கொடியபுள்ளுடையவனேறக்கோலோ? கொடியவுலகத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்? கொடியேன்கொடியென்மகள்கோலங்களே.

ஆ.—(கொடியவினை.) கர்மவஸ்யரை நலியுமாபோலே நலியக்கடவதாய், கொடிதானகர்மங்கள் எனக்கொன்றுமில்லை யென்னும். அவை நானிட்ட வழக்கென்னும். ப்ரதிகுலர்க்குக் கொடிதான பாபத்தை விளைப்பேன் நான் என்னும். அதுகலர்க்குக் கொடிதான வினையைத் தீர்ப்பேனும் நான் என்னும். கொடியானிலங்கையை ஒருபடியழித்தேனென்னும். ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கொடியனை பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையவன் வந்தேறினானே? இப்படி படுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகளை “சொல்லு, சொல்லு” என்று மிகவும் அலைக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுவேனென்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுஷமான ஸகவதுக்திகளைத் தன்னினவாகப் பேசாநின்றான்’ என்கிறான்.

[கொடியவினையாதுமில்லை] - கர்மவஸ்யரை நலியுமாபோலே என்னநலியக்கடவதாய்க் கொடிதானகர்மங்கள் எனக்கு ஒன்றுமில்லை. [கொடியவினையாவேனும்யானே] - அவை நானிட்டவழக்கு. [கொடியவினைசெய்வேனும்யானே] - ப்ரதிகுலர்க்குக் கொடிதானபாபத்தை விளைப்பேன்நானே. [கொடியவினைதீர்ப்பேனும்யானே] - அதுகலர்க்குக் கொடிதானவினையைத் தீர்ப்பேனும்யானே. [கொடியானிலங்கைசெற்றேனே] - லங்கையை ஒருபடி அழித்தேன். கொடியானென்கிற அம்ஸமத்தனையும் - திருத்தாயார்வார்த்தை. [கொடியபுள்] - ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கொடியனை பெரியதிருவடி. [கொடிய உலகத்தீர் என்றுதொடங்கி] - ‘சொல்லு, சொல்லு’ என்று மிகவும் அலைக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்? இப்படிபடுகைக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகள். கோலங்கள் - தர்ஸநீயப்ரவ்ருத்திகளாகவுமாம்.

ப.—அந்தரம், க்ரூரமான கர்மப்ரகாரங்க ளெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுமென்கிறான்.

கொடிய - (கர்மவஸ்யரான ஸுத்திசேதநரைக் கண்ணற்றநலியும்) கொடுமையை யுடைத்தான, வினை-கர்மம், யாதும்-ஒன்றும், இலன் - (“நரோகஜிபூணிவிஜி” என்கிறபடியே) எனக்கில்லை, என்னும் - என்னுநிற்கும்; (அந்தக்ரூரகர்மமானது என் நிக்ரஹமாகையாலே), கொடியவினை - அது, ஆவேனும் - ஆகிறேனும், யானே - நானே - என்னும் - என்னும்; (“தாநஹம்ஜிஷதஃ” என்கிற ப்ரதிகுலரானை), கொடியவினை - அந்தக் கர்மங்களிலே மூட்டி, செய்வேனும் - செய்விப்பேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கொடியவினை - அந்தக் கர்மத்தை, தீர்ப்பேனும் - (“ஜோக்ஷயிஷ்யாதி” என்று) ஆபுரிதர்க்குப் போக்குவேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கொடியான்-க்ரூரகர்மாவான ராவணனுடைய, இலங்கை - லங்கையை, செற்றேன் - அழித்தேன், என்னும்-என்னும்; கொடிய - (ஆபுரிதவிநோதிகளுக்கு) ப்ருத்யுஸமனை, புள் - பெரிய திருவடியை, உடையவன் - வாஹநமாகவுடையவன், ஏறக்கோலோ-ஆவேஸரித்தபடியோ? கொடிய - (“நமக்கு இது சிலான்று” என்றிராதே அதிதீர்ப்பந்தம் பண்ணுகிற) கொடுமையையுடைய, உலகத்தீர்க்கு - லோகத்தீர்க்கு, கொடியேன்-(இவளை இப்படி விக்குதை

யாகக் காணவைத்த பாபத்தின்) கொடுமையை யுடையேனான், என்-என்னுடைய, கொடி-
கொடிபோல மெல்லியான, மகள்-பெண்பிள்ளையினுடைய, கோலங்கள் - தர்ஸநீய
சேஷத்தங்களான, இவை - இவற்றை, என் - என்னென்று, சொல்லுகேன் - சொல்லு
வேன். கொடியபுள்ளென்று - கொடியிலேயான புள்ளென்றுமாம். கோலங்களென்று -
ஒருப்பாடாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுமான லகவதுத்திகளை
தன்னினவாகப் பேசுகின்றன என்கிறார்.

[கொடியவினையாதுமில்லை] - கர்மவஸ்யரைக் கண்ணற்றுநலியும் கர்மங்கள்
எனக்கொன்றுமில்லையென்னும். “சுநஸூஹநெந்நாசுலிவாகஸீதி”, “நகாங்கஜாணிவி
ஜினி”, “நாட்டிற்றிற்றந்துபடாதனபட்டு” என்கிறபடியே - ஐச்சமாய் வருமது தவிர்க்
கப்போகாது. [கொடியவினையாவேனும்] - அவை நானிட்டவழக்கென்னும். கர்மமாகி
றது என்னுடையதிக்ரஹமன்றோ வென்னும். [கொடியவினைசெய்வேனும்] - ப்ரதிகுலர்க்
குக் கொடிதான் பாபத்தை விளைப்பேனும் காண யென்னும். ஆஸ்ரிதர்திறத்தில்
வினோயிகளை பாபங்களிலேழுந்திகை. “தாநஹம்ஜிஷதஃசு - ஞாநுஸம்ஸாரொஷு
நராயபாநு | கூழிவாஜிஜஸு பிஸம்ஸாநாஸு-ஸீஷெவயொதிஷு-”. [கொடியவினை
தீர்ப்பேனும்] - ஆஸ்ரிதர்க்கு அவஸ்யம் அதுவோக்தவ்யமான கர்மத்தைப் போக்குவேனும்
நானே என்னும். “சுஹம்ஸாவஸுவபாவெஷ்யோஜோக்யவிஷ்யாதி” என்னுகின்றார்.
[கொடியானிலங்கை] என்கிறவிடம் - தாயார்வார்த்தை; அவனாலே ஆவிஷ்டையாயிருக்
கிறவிவள் இத்தனைமதித்து வார்த்தைசொல்லாளிறே, “சுரிசுமுல்கனிவாய்த்திருவினைப்
பிரித்த கொடுமையையுடையவன்” என்றிருக்குமிதே தாயார். [கொடியபுள்ளுடையவன்] -
ஆஸ்ரிதவினோதிகளுக்கும்ருத்புவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுய்த்வஜமாகவுமுடை
யவன். [கொடிய உலகத்தீர்க்கு] - “நமக்குகிலமன்று” என்றறியாதே அதிதீர்ப்பத்தம்
பண்ணுகிற உங்களுக்கு. [கொடியென்கொடியென்மகள்] - இவளை, அதுகரித்து யிரிக்கக்
காண்கையான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்மகளுடைய. [கோலங்களே] - தர்ஸநீய
மான வ்யாபாரங்களென்னுதல், ஒருப்பாடுகளென்னுதல்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுமான லகவதுத்திகளைத்
தன்னினவாகப் பேசுகின்றன என்கிறார்.

[கொடியவினையாதுமில்லையென்னும்] - கர்மவஸ்யரைக் கண்ணற்றுநலியும்
கர்மங்கள் எனக்கு ஒன்றுமில்லையென்னும். “சுநஸூஹநெந்நாசுலிவாகஸீதி” (அநஸ்
நந்நயோ அபிசாகஸீதி), “நகாங்கஜாணிவிஜினி” (நமாம்கர்மானிலிம்பந்தி) என்
று அவன்படியைத் தான் சொல்லுகின்றார். “நாட்டிற்றிற்றந்துபடாதனபட்டு” என்கிறவிடம் -

+ ஸீக்ஷஹிதாயாம் ஜித்யாஷுகே, ஆஸம்வணபூஸயம்ஜாலவாயாஸாரோநம்
வ்யக்ஷம்வரிஷஸுஜாதெதயொநந்யூவிபுலம்ஸாஜதநஸூஹநெந்நாசுலிவாகஸீதி

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கொடிய இத்யாதி. தன்னினவாக - தன்னதுகளாக.

“கொடிய” என்றதுக்குவாவம் - கர்மவஸ்யரை இத்யாதி. கண்ணற்று - நிர்த்தயமாக
சுநஸூஹந்யூ: இத, — “ஆஸம்வணபூ” இத்யாதி, ஸீக்ஷஹிதாயாடி, ஸம்வணபூள.
ஸொஹநநதிஸாயநள. ஸொஹநஜ்ஞாநாலித்யபூ: ஸயம்ஜள. ஸாரோநாவஹத
வாவஸாவிமம்ணகள, ஸவாயள. ஸொஷஸொஷிவாவஸம்வாயம்ணகள. அவதாரதசை
யிலே ததீதவமுண்டாகச் சொல்லுகிறதேயென்ன - நாட்டில் இத்யாதி. “சுகஜீவஸ்யுந” என்ற
சொல்லிவைத்து. “கொடியவினைசெய்வேன்” என்கிற இது விருத்தமன்றோ? என்ன - ஆஸ்ரித

ஐச்சிகமீரே. [ஆவேணும்] - நான் இவற்றால் ஸ்பர்ஸிக்கப்படாதமாத்ரமேயாய், அவைதான் எனக்குப் புறம்பாயிருக்கிறதோ; அப்பாபமாகிறது - என்னுடைய நிக்ரஹரன்றேரவேன்னும். [செய்வேணும்] - ஆபுதிதவிரோதிகளுக்குக் கோடியதான பாபத்தை விளைப்பேனும் நானே யென்னும். ஆபுதிதவிரோதிகளைப் பாபங்களிலே மூட்டுகை - செய்கையாகிறது. “தாநஹம்ஷிஷதஃசு உராராது” (தாநஹம்ஷிஷதஃசுராராந்). [தீர்ப்பேனும்] - என்னை ஆஸ்ரயித் தவர்களுக்கு அவைவந்துகிட்டாதபடி, “ஸவபுஷ்யவெஸ்யரொஷ்யயிஷ்யாதி” (ஸர்வபாபேயோமோஷ்யயிஷ்யாமி) என்பேனும் நானென்னும். [கோடியானிலங்கை செற் றேனேயென்னும்] - இவ்விடத்தில், “கோடியானென்கிறவிடம் - திருத்தாயார் வார்த்தை காண்” என்று அருளிச்செய்வர் ஜீயர், எதிரிகளை இவன் ஒன்றாக மதித்திருந்தானாகாமைக் கு; அவனாலே ஆவிஷ்டையிறே இவள். * சுரிசுழல்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கோடு மையுடையவன் என்னக்கடவதிறே. [கோடியபுர்] - ஆபுதிதவிரோதிகளுக்கு ம்ருத்யு ஸத் குஸமான பெரியதிருமையை வாஹநமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [கோடியவுலகத்தீர்க்கு] - “கேட்கவேணும்” என்று திரண்டுகிடக்கிற உலகத்தீர்க்கு என் னுதல்; ‘ஸச்சயம், அஸச்சயம்’ என்று பாராதே, “சோல்லு, சோல்லு” என்று நிர்ப்பந்தித்து ஸ்வார்த்தபரைகளாயிருக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச் சோல்லுவதுஎன்னுதல். [கோடியேன்] - இவள் அனுகரித்துச்சோல்லுகிற பாசுரங்களைக் கேட்கவேண்டும்படியான பாபத்தைப் பண் ணினென்மகள் தர்ஸநீயமான ப்ரவ்ருத்திகளை யென்னுதல், ஒருப்பாகேளை யென்னுதல். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கோலங்கொள்கவர்க்கமும்பானேயென்னும் கோலமில்நரக மும்பானேயென்னும் கோலத்திகழ்மோக்கமும்பானேயென்னும் கோலங் கோளுயிர்களும்தானேயென்னும், கோலங்கொள்தனிமுதல்பானேயென் னும் கோலங்கொள்முதல்வண்ணனேறக்கொலோ? கோலங்கோளுலகத் தீர்க்கென்சோல்லுகேன்? கோலந்திகழ்கோதைமென்கூந்தலுக்கே.

விரோதிகளுக்கு இதுபாதி. திகாணம் - ஆபுதிதவிரோதிகளை இதுபாதி. செய்வேணும் - செய்விப் பேனார். அப்படி மூட்டிமேயென்ன - தாநஹம் இதுபாதி. பெண்பின்னை ஸர்வேஸ்வரனை அநு கரித்துச்சோல்லுகிறானாகையால், இவன்சொன்னதே அவன்சொன்னதாய் என்றுவிவகரித்து, எதிர் களை இவன் ஒன்றாகமதித்திருந்தானாகாமைக்கு என்கிறார். அவன் அப்படிகொடியானோ? என்ன - சுரிசுழல் இதுபாதி. அழகியகுழலையும் கனிந்தவதாத்ஸையுமுடைய பிராட்டியைப்பிரித்த கொளர் யத்தையுடைய இதுயார்த்தம். * திருமொழி, அஞ்சாம்பதம், எழாந்திருமொழி, எழாம்பாட்டு. “கோடிய வுலகத்தீர்க்கு” என்றது, “கோடிய” என்றதைநீட்டி, கோடியவன்றாய், கோடுதல - வளைதலாய், திரண்டுகிடக்கிற உலகத்தீர்க்கு என்றபடி. அன்றிகே, கோடியவென்று - சுருசொன்றாய், ஸ்வார்த்த பரையாகிற கொளர்பதையுடையவர்க ளென்னுதல். கோலங்கள் - தர்ஸநீயப்ரவ்ருத்திகளாதல்; கோலுதல் - உத்யோகமாய், ஒருப்பாடுகளென்றபடி. கோடியானே இதுயாசப்ய, உலகத்தீர்க்கு - கொடியேன்கொடி என்பன்கோலங்கள் - இவையென்சொல்லுகேன் இதுபத்யம். “நஜாங்குரிபூணி விஜி னி நஜெகரிபூமெஸ்யுஹா | ஐகிரியோகரிபூமகரிபூகரிபூமஸ்யுதெ || கசா” ஐகிரிதாலு உத்யுதெ. “தாநஹம் ஷிஷதஃசு உராராது ஸம்ஸாரெஷா நராயிராது | ஷிஷ்யாஜிஸு ஶிஸாநரஸாஸிஷ்வயாநிஷாநாகசா” ஐகிரெஷா ஶிஸா. “ஸவபுஷ்யரோது” ஐகிரெஷா.

ஆ.—(கோலங்கொள்.) கலப்பற்ற ஸுகருபமானஸ்வர்க்கமும், ஸுகருபமானஸ்வர்க்கமும், கர்மாறுகுணமாக தேவாதிஸாரீரப்ரவேஸம் பண்ணக்கடவ ஆத்மாக்களும், விசித்ரகார்யஜநஸப்தியுக்கையான ப்ரக்ருதியும் நானிட்டவழக்கு என்று சொல்லாநின்றாள். ஸமஸ்தகல்பாணகுணத்தையுடைய, வில்லிட்டுமின்னி தர்ஸநீயமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவன் வந்து ஏறினானே? அழகிய மாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப்பிறந்த அவஸ்தைகளை, கேட்கையிலே ஒருப்படாநின்றாள் உலகத்தீர்க்கு என்சொல்லுவேன் என்கின்றாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நான் இட்டவழக்கு என்றுசொல்லாநின்றாள்' என்கின்றாள்.

[கோலங்கொள்கவர்க்கம்] - கலப்பற்ற ஸுகருபமான ஸ்வர்க்கம். [கோலமில் நாகம்] - ஸுகருபத்தமிழ்ந்தே வெறுந்துகேமேயான நாகம். [கோலம்திகழ்மோக்கமும்] - அபரிச்சிந்த ஸுகருபமான மோக்ஷமும். [கோலங்கொள்கயிர்க்களும்] - நானாவேஷமாக எழுதியணிந்துதோற்றுமவர்களைப்போலே, கர்மாறுகுணமாக தேவாதிஸாரீரப்ரவேஸம் பண்ணக்கடவ ஆத்மாக்களும். ஜ்ஞானநந்த லக்ஷணமான ஆத்மாக்களென்றுமாம். [கோலங்கொள்கனிமுதல்] - விசித்ரகார்யஜநஸப்தியுக்கையான ப்ரக்ருதி. ஸமஸ்தகல்பாணகுணத்தையுடைய, இதெல்லாவற்றுக்கும் அடியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் என்றுமாம். [கோலங்கொள்குமில்வண்ணன்] வில்லிட்டுமின்னி தர்ஸநீயமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். [கோலங்கொள் என்றுதொடங்கி] - கேட்கையிலே ஒருப்படாநின்றிருந்துள்ள உலகத்தீர்க்கு அழகியமாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப்பிறந்த இவ்வவஸ்தைகளை என்சொல்லுவேன்?

ப.—அநந்தரம், ஸ்வாககநாகாதிகளான ஸகலஹங்களும் நானிட்டவழக்கு என்று மென்கின்றாள்.

கோலம் - (தர்ஸநீய) லோக்யதையை, கொள் - உடைத்தான, சுவர்க்கமும் - ஸ்வர்க்கமும், யானேயென்னும், —கோலம்-ஒருவைலக்ஷணமும், இல் - இன்றியே, நாகமும் - (துக்கோத்தரமான) நாகமும், யானேயென்னும், —கோலம் - (நிரதிஸயானந்த) ரூபவைலக்ஷணம்தாலே, திகழ் - விளங்குவதான, மோக்கமும் - மோக்ஷமும், யானேயென்னும், —கோலம்-இவ்வோபலங்களை, கொள்-பற்றக்கோலும் ஒருப்பாட்டையுடைய, உயிர்களும் - ப்ராணிகளும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கோலம் - இவற்றையையத் தன்னினைவிலே நிர்வறுக்கும் ஒருப்பாட்டை, கொள் - உடைத்தாய், தனி - ஸஹாயார்தா நிரபேக்ஷமான, முதல் - பரமகாரணவஸ்து, யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; கோலம் - பசுத்தவடிவும் ஸ்புரிக்கிறமின்னும் நானாவர்ணமான இத்தாயதுஸ்ஸமானகோலத்தை, கொள் - உடைத்தான, முகில் - மேகம்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவன், ஏறக்கொலோ - ஆவேரித்தபடியோ; கோலங்கொள் - "கேட்டல்லது பேர்கோம்" என்று ஒருப்படுகிற, உலகத்தீர்க்கு - உங்களுக்கு, கோலம்-அழகு, திகழ் - விளங்குகிற, கோதை - மாலையையுடைய, என்கந்தலுக்கு - மயிர்முடியையுடையளான எப்பண்பிள்ளைக்கு, என்-என்னப்ரகாரமாயிருந்தது என்று, சொல்லுகென் - சொல்லுவேனே?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம்நானிட்டவழக்கென்னுநின்றாள் என்கின்றாள்.

[கோலங்கொள்கவர்க்கமும்]-ஸுகருபமான ஸ்வர்க்கங்களும். நிலையில்லாமையாலே முகப்பில் தர்ஸநீயதையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. [கோலமில்நாகமும்] - ஸுகருபத்தமிழ்ந்தே நிஷ்க்ருஷ்டதுக்கேமேயான நாகமும். [கோலம்திகழ்மோக்கமும்] - நிஷ்க்ருஷ்டஸுகமாய் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமாகையாலே அபரிச்சிந்தஸுகமான மோக்ஷமும். [கோலங்கொள்கயிர்க்களும்] - நானாவேஷமாகவெழுதியணிந்து தோற்றுவாளைப்

போலே தேவாதிராபரவேஸம்பண்ணுகிற ஆத்மாக்களும். ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான ஆத்மாக்களென்றுமாம். [கோலங்கொள்தனிமுதல்] - விசித்ரகார்யகாரிணியான ப்ரக்ருதியென்னுதல், அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பஜ்ஞாநமென்னுதல், உபயத்தையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகளுன ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல். [கோலங்கொள்முகில்வண்ணன்] - மின்னி வில்லிட்டு தர்ஸநீயமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். [கோலங்கொளுலகத்தீர்க்கு] - விஷயஸ்வலாவமநியாதே, கேட்கையிலேயொருப்படாநின்ற உங்களுக்கு. [கோலந்திகழ்கோதையென்கந்தலுக்கே] - அழகுவிளங்காநின்றள்ள மாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப் பிறந்த அவஸ்தைகளை, தன்மயிர்முடிகண்டார்படுப்பாட்டைத் தான்படுகிற இவன்புகள் பேச்சுக்குநிலமோ?

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுநின்ற ளென்கிறாள்.

[கோலங்கொள் இத்யாதி] - ஸுகருபமான ஸ்வர்க்கம். நிலைநில்லாமையாலே, முகப்பில் தர்ஸநீயதையைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. “நாகத்தோடுஒத்திருக்கச்செய்தே, வாசலிலே கழஞ்சசெம்மண் பூசியிருக்குமாபோலேகாண்” என்று அருளிச்செய்வார். [கோலமில்]-ஆபாதப்ரதீதியில் அங்ஙனும் ஒன்றின்றியிலே யிருக்கிற நாகமும் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றாள். [மோக்கமும்] - அபுநாவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷமும் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றாள். “கடல்ஞாலம்செய்தேன்” என்று - ஸ்ருஷ்டிதோடங்கி, மோக்கமும்யானேயென்று - மோக்ஷபர்யந்தமாக ஸ்வகார்யமென்கிறாள். [கோலங்கொள் உயிர்களும்] - நாடகங்கட்டி ஆவோரைப்போலே, தேவனாக, மனுஷ்யனாக; இப்படி நாநாவான ஸார்பரீக்ரஹம் பண்ணுகிற ஆத்மாக்கள் என்னுதல்; ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான ஆத்மாக்க ளென்னுதல். [கோலங்கொள்தனிமுதல்] - இதுக்கெல்லாம் காரணமான மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுதல், ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். விசித்ரகார்யகாரிணியான ப்ரக்ருதியையும், அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகளுன ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல்; [கோலங்கொள்முகில்வண்ணன்]-திருமேனிக்கு மேகத்தை ஒப்பாகச் சொல்லும்போது, அலங்கரித்துச் சொல்லவேணுமாயிற்று. மின்னிமுழங்கி வில்லிட்டு வந்து தோற்றினபோதாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லலாவது. [கோலங்கொள் உலகத்தீர்க்கு] -

பத்தாம்பாட்டு.—கோலங்கொள் இத்யாதி.

கோலங்கொள்கவர்க்கம் - ஸுகத்தையுடைய ஸ்வர்க்கம். கோலம் - ஸுகம். பரம்பதம் போலே ஸுகரூபமோ? என்ன; மேலே “கோலந்திகழ்யோக்கம்” என்று விசேஷிசகையாலே அதில்லையென்கிறார் - நிலைநில்லாமையாலே இத்யாதி. நிலைநில்லாமையாலே - நிலைநில்லாததாமாய், துஷமியஸ்ரமுமான ஸுகத்தையுடைத்தாயையாலே. முகப்பில் தர்ஸநீயதை - ஆபாதம் உண்டான தர்ஸநீயதை. “முகப்பில் தர்ஸநீயதையைப்பற்ற” என்றதுக்கு ஆபதஸம்காதம் - நாகத்தோடு இத்யாதி. அருளிச்செய்வார் - ஜ்யெரென்றபடி. கோலமில்நாகமும் - ஸுகலேஸமுமின்றிக்கேயிருக்கிற நாகமும். கோலந்திகழ்மோக்கமும் - கிரதிரயாநந்தரூபத்வாதி வைலக்ஷண்யத்தாலே விளங்குகிற மோக்ஷமும். அபுநாவ்ருத்திலக்ஷணமான வென்றது - தாற்பர்யார்த்தம். அபுநாவ்ருத்திலக்ஷணமான என்றத்தோடே, ஸுகைகதாநமாயென்றுகட்டுவது. கோலங்கொளுயிர்களும் - கோலம் - ஸாரீரம். தேவாதிராபரவேஸம்பண்ணுகிற ஆத்மாக்களும். த்வதீயார்த்தத்துக்கு, “கோலம்” என்று - அழகு. ஆத்மாவுக்கு அழகாவது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களை ஸ்வரூபபாசவுடையனாக. இதுக்கெல்லாம் - ப்ரத்யக்ஷபரித்ருஸ்யமான ஜகத்துக்கெல்லாம், ப்ரக்ருதிக்கும், ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்துக்கும் அழகே தென்ன, விசித்ரகார்யகாத்வமென்கிறார் - விசித்ர இத்யாதி. “கோலங்கொள்தனிமுதல்” என்றதுக்கு மூன்றாய்த்தம் - ஸமஸ்தகல்யாணகுண இத்யாதி. ஆக, “தனிமுதல்” என்று - ப்ரக்ருதியாதல், ஸங்கல்பமாதல், ஸர்வரூபாதல். ப்ரக்ருதியையும் ஸங்கல்பத்தையும் சொன்னபோது, “கோலம்” என்று - விசித்ரகார்யகாத்வத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸர்வரீனைச்சொன்னபோது, கோலமென்று - கல்யாணகுணங்களைச்சொல்லுகிறது. “கோலங்கொள்முகில்வண்ணன்” என்கிறவிடத்தில், கோலமென்று - பசுத்தவடிவும் ஸ்பரிக்கிறமின்னும் நானாவண்ணமான யநுஸ்ஸுமான அலங்காரத்தைச் சொல்லுகிறது. கோலங்கொளுலகத்தீர்க்கு - கோலத்தை - ஒருப்பாட்டை, உடைய உலகத்தீர்க்கு

“கேட்கவேண்டும்” என்று ஒருப்பட்டிருக்கிற உலகத்தீர்க்கு. அன்றிக்கே, மயிரும் உகிரும் பேணி, உடம்புபேணிவந்து அலங்கரித்துநிற்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. [கோலம் இத்யாதி]-அழகியமாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப் பிறந்த அவஸ்தைகளை. இவள்மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் புகிறபாட்டைத் தான் பட்டு அங்கரித்துச் சொல்லுகிறவற்றை நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர்கோழுந் துக்குங்கேள்வன்தன்னை, வாய்ந்தவழுதிவளநாடன் மன்னுருருகர்ச்சட கோபன்துற்றேவல்செய்து, ஆய்ந்ததமிழ்மாலையாயிரத்துள் இவையுமொரு பத்தும்வல்லார் உலகில், ஏந்துபெருஞ்செல்வத்தாய்த் திருமாலடியார் களைப்பூசிக்கநோற்றார்களே.

ஆ.—(கூந்தல்.) கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர்கோழுந் துக்குப் கேள்வன்தன்னை அதுகாரத்தாலே கிட்டினை மன்னுருருகர்ச்சடகோபன் வாசிககைக்கர்யமாய் ஆராய்ந்துசொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வல்லவர்கள் லோகத் தில் எல்லாரும் கொண்டாடும்படியான பெருஞ்செல்வத்தை யுடையராய், ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு பரியமானவருத்தி பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வாய்ந்த] - ஸாக்ஷாத்கரித்த. [ஆய்ந்த] - ஆராய்ந்துசொன்ன. [உலகில்வந்து பெருஞ்செல்வத்தாய்] - லோகத்தில் எல்லாரும் கொண்டாடும்படியான பெருஞ்செல் வத்தையுடையராய். [திருமால் இத்யாதி] - இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்பண்ணின அதுகாரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பரியமாயிருக்கையாலே இதுகற்றாரும் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு பரியமானவருத்திபண்ணப்பெறுவர்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஸர்வலோக ஸம்பாவரீயராய்க் கொண்டு வாகவதிகஞ்சித்காரம்பண்ண இட்டுப்பிறந்தார்களென்று மலத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

கூந்தல் - (“வாசஞ்செய்யுங்குழலான்” என்கிறபடியே விலக்ஷணமான) மயிர் முடியையுடையளாய், மலர் - தாமரைப்பூவில்பிறப்பாலே நிரதிஸய போக்யபூதையாய், மங்கைக்கும் - (தித்யயௌவநஸ்வபாவையான) லக்ஷ்மிக்குப், மண்மடந்தைக்கும் - (இவ ளோடொத்த ரூபவைலக்ஷண யத்தையுடைய) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும், குலம் - அலிஜாத ரான, ஆயர் - கோபாலர்க்கு, கோழுந்துக்கும் - (ஸிரோபூதையான) நப்பின்னைப்பிராட் டிக்கும், கேள்வன்தன்னை - அசிமதனான ஸர்வேஸ்வரனை யுத்தேசித்து, வாய்ந்த - ஹவ நாப்ரகர்ஷத்தாலே தத்ஹாவத்தைக் கிட்டியிருப்பாராய், வழுதிவளநாடன் - வழுதிவளநாட் டிக்கு நிர்வாஹகராய், மன்னு - ஸுஸ்த்திரையான, குருகர்-திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், குற்றவேல் - அந்தரங்கவருத்தியாக, செய்து - அதுஷ்ட்டித்து, ஆய்ந்த - ஆராய்ந்துசொன்ன, தமிழ் மலை-தமிழ்த்தொடையான, ஆயிரத்துள்-ஆயிரத் துள், இவையுமொருபத்தும்-“இவையுமொருபத்தே!” என்னும்படி விலக்ஷணமான இவை பத்தையும், வல்லார் - (ஹவவ்ருத்தியோடே) அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உலகில்-லோகத்தி

சென்னுதல்; ஒருப்பாடு - உத்யோகம். அலங்காரத்தையுடைய உலகத்தீர்க்கென்னுதல். கோலம் - அலங்காரம். ஒருப்பட்டிருக்கிற - யத்கப்பட்டிருக்கிற. கோலம் - மலை. கூந்தல் - மயிர்முடி. “கூந்தலாது” - பிறந்தவவஸ்தைகளை என்று கூட்டுவது. இதுகுலாவம் - இவள்மாலையையும் இத்யாதி. கோலமென் இத்யாசப்ய, உலகத்தீர்க்கு - கூந்தலுக்கு - என்சொல்லுகேன் இத் த்வயத். (க0)

லே, ஏந்து - ஸிரஸா வஹிக்கும்படியான, பெருஞ்செல்வத்தராய் - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத் தை யுடையராய்க்கொண்டு, திருமால்-ஸ்ரீபுத்தியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடியார்களை - ஸேஷபூதரான லாகவதர்களை, பூசிக்க - ஆராதிக்கைக்கு, நோற்றார்கள் - மாக்யம் பண் ணினவர்களாவார்கள். ஏய்ந்தவென்று பாடமாய் - பெருந்தினவென்றுமாம். இது - எண் ரோசிரியயிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை யப்பலிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கூந்தல்இத்யாதி] - “விஷ்ணுஃஸ்ரீ” என்று-அவனுக்குநிரவதிகஸப்பத்தான பிராட்டிக்கும், அந்தஸம்பத்துக்கு விளைபூமியான ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டிக்கும், வல்லமை யான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் காந்தனாவனை. இத்தால்-ஒரு அவதாரமாத்ரத்தளவன் றிக்கே உபயலிபூதிநாதனை பூர்ணவிஷயத்திலே அநுகரிக்கிறுளென்று தோற்றியிருக் கிறபடி. [வாய்ந்த] - வாய்க்கையாவது - கிட்டிகை. அதாவது - லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸாஷ்நாத்கரிக்கை. [குற்றேவல்செய்து] - அந்தரங்கவ்ருத்திசெய்து. இவர்பாகரத்தையே அந்தரங்கவ்ருத்தியாகக் கொள்ளுகை. இவர்தாம் வாசிகமானவடிமைக்கவ்ருகு கூடம ரல்லர். [ஆய்ந்ததமிழ்மலை] - ஆராய்ந்துசொன்ன தமிழ்த்தொடை. [உலகிலென்று பெருஞ்செல்வத்தராய்] - இந்தலோகத்தில் எல்லாரும்கொண்டாடும்படியான ஸ்ரீவைஷ் ணவஸ்ரீயையுடையராய் லக்ஷ்மீபதிக்கு அடியாரானவர்களை ஆராதிக்கப்பெறுவார்கள். அவர்களுக்கு ஆராதனாகிறது - இவர் அநுகரித்த இப்பாகரத்தைச்சொல்லுகை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மலைகள்சொன்னேன்” என்னக்கடவதிறை. இவர் இவ்வநுகாரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியகரரானதோலே, இது கற்றாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியமானவ்ருத்தியைப் பண்ணக்கடவரென்கை.

நடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்பலிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கும் ஹேது பூதையாயிருக்கும் பெரியிராட்டியார். “விஷ்ணுஃஸ்ரீ” (விஷ்ணுஃஸ்ரீ) என்கிறபடியே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸம்பத்தாயிருக்கிற பெரியிராட்டியார். அதுக்கு விளைபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. அதிணுடைய மலருபையாயிருக்கும் நப்பின்னைப்பிராட்டி “ஸ்ரீயா ஸாயபுஜ மஹதி” (ஸ்ரீயாஸார்த்தம்ஜகத்பதி). [கேள்வன்தன்னை] - இவர்களுக்குப் பதி யாயுள்ளவனை. இத்தால் - ஒரு அவதாரமாத்ரமன்றிக்கே, உபயலிபூதிநாதனை பூர்ணவிஷ யத்திலே அநுகரிக்கிறுரென்று தோற்றியிருக்கிறபடி. [வாய்ந்த] - வாய்க்கையாவது - கிட்டி கை. கிட்டின. அநுகாரத்தாலே கிட்டினபடியை நினைக்கிறது. [குற்றேவல்செய்து] - ஆழ் வார் அவன் திருவடிகளிலே அந்தரங்கவ்ருத்திகள் பண்ணினபடியாயிற்று இவைதான். வாசி

நிகமம்.—கூந்தல் இத்யாதி. “இவையுமோர்பத்தும்வல்லார் - திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்கள்” என்ற பதத்தைக் கடவுளித்து - அவதாரிகை.

அர்த்தாந்தரம் - விஷ்ணுஃஸ்ரீ இத்யாதி. பலருபை - அநுபலருபை. ஸ்ரீபூமிநீளே களோடே கூடியிருக்குமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்ரீயாஸாயபுஜ இத்யாதி. ஸ்ரீயாஸாயபுஜ என் றது - பூமிநீளேகளுக்கு முபலக்ஷணம்; வெவ்வுண்ணெதுவரெனெனெஸ்ரீஸஹாயொஜநா டபுநஃ | உஹாஹ்யாஹ-ஓதிநீஹாஹ்யாஹ ஸெவிதஃ” என்னக்கடவதிறை. “நிஹெத்யுஹெ வஹாஜமநாதா விஷ்ணுஃஸ்ரீ நநவரயிநீ | யயாஸவபுமதொவிஷு ஸுஹெயெஹெயம் ஹிஹாதஃ” உதி ஸுயெஹெஹெ கஷுஹெ. (யயெஹி)ஸவபுமதொவிஷுஃ, யயா - யஸஸஹாவஃ, உபலிவி, தயா - தஸஸஹாவெகி விஷ்ணுஸவபுமதஸஸத்யஜநா ஹிஸுந-ஓவகஷ்யாணம-ஹாதிநாதிஹெஸஃ. கஸவா, மமவாநு விஹெஹெந ஸவபு மதஃ, கஸ்யாஸு-ஸகிவஸாஸி, கஸுஹெஹெவி ததூ-ததூஸஹியாநாஸி ஸவபுமத

கமாக அடிமைசெய்தபடி யாயிற்று. அங்காரம் அடிமையானபடி எங்ஙனே? என்னில், — அப்படியாகத் தட்டென், கொள்ளுகிறவன்கருத்தாலே. அவனுக்கப்பேயிறே அடிமையாலும் புருஷார்த்தம். “நம்முடைய விஸ்வலேஷத்தில் அங்கரித்துயரிக்கவேண்டுமடி ஸம்ஸாரத்திலே இப்படியுண்டாவதே” என்று திருவுள்ளம்போர வுக்கும், அது அடிமையாய்த் தலைக் கட்டுமித்தனை. [ஆய்ந்ததமிழ்மலை] - ஆராய்ந்து சொன்ன தமிழ்த்தொடை ஆயிரத்திலும் இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [உலகிலேந்துபெருஞ்செல்வத்தராய்] - இந்தலோகத்திலே எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையராய். அன்றிக்கே, “நின்னையேதான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையேதான்வேண்டும் செல்வம்” என்கிறபடியே, லோகத்திலே முகந்தெழுபானையான நிரவதிகஸம்பத்தை யுடையராய்க்கொண்டு. [திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே] - ஸ்ரீமத்புத்தர்களை ஆரதிக்கப் பெறுவார்கள். ஸ்ரீமத்பதியடியாரை ஆரதிக்கையாவது - இவர் அங்காரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பரியகரமானோற்போலே, இது கற்றார்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பரியகரமானவருத்தி பண்ணப்பெறுவரென்கை. அதாவது - இவர் அங்கரித்த இப்பாகரத்தைச் சொல்லுகை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மலைகள்சொன்னேன்” என்னக்கடவதிறே. (கக)

கவரிக்ஞாநம்” உதி ஸ்ரீவிஷ்ணுவி தீயம். “வெகுகுணெதுவரெனெனென ஸ்ரீயாலாயபு”
 ஜமத தீ: | குலெலிஷுராவினா தா ஹெனெனபுரமவெனெனென” உதி ஸெ
 வெ. பரத்குமாரக கிட்டினாரோ? என்ன - அங்காரத்தாலே இத்யாதி. ஸம்ஸாரனைக்கிட்டின
 படிபை இயர்த்தம். அந்தாங்கவருத்தியேதென்ன - வாசிகமாக இத்யாதி. வாசிகமாக அடிமை
 செய்தபடியாயிற்று - அங்கார முகந்தாலே வாசிகமாக அடிமைசெய்தபடியாயிற்று. கொள்ளுகிறவன்
 கருத்தாலே யடிமையாம்பரகாரமேதென்ன - அவனுக்கப்பேயிறே இத்யாதி. இது அவனுக்கு உகப்
 பானபதியைக் காட்டுகிறார் - நம்முடைய இத்யாதி. “ஏந்து” எல்லாராலும் கொண்டாடப்படுகிற
 வென்னுதல், முகந்தெழுபானையாலே உத்தரோத்தரம் அபிவருத்தமாய் வருகிற வென்னுதல். முகந்
 தெழுபானையாவது - ஜலத்தைமுகந்து மேலேயெழுகிற ஏற்றப்பாலை. “ஏய்ந்த” என்று பாடமான
 லும் - அர்த்தமியே. ஏத்துகை - அங்கேரிக்கையாய், கொண்டாடுகை. “செல்வம்” என்று - வைஷ்
 ணவஸ்ரீயாதல், தருஷ்டைஸ்வரயமாதல், இப்பாகரத்தைச் சொன்னால் அவர்களுக்கு உகப்பாமோ?
 என்ன - தொண்டர்க்கு இத்யாதி. நின்னையேதான்வேண்டி இத்யாதி - உன்னையே வேண்டி நிர
 வதிகஸம்பத்தைக் காற்கடைக்கொண்டவன் தன்னையே அவஸரப்ரதிகுமாய்ப் பார்த்திருக்கும் ஐய்
 வர்யம்போலே இத்யர்த்தம். நின்னையேதானென்று - முழுச்சொல்லாய், உன்னையேயென்றபடி.
 வேண்டாதான் தன்னையேதானென்றதும் - முழுச்சொல்லு. வேண்டாதவன் தன்னையேயென்றபடி.
 பெருமாள் திருமொழி, அஞ்சாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு. (கக)

தரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி: — சொகணுதம் வாரிஜி ஹிஷ்டுபுரிவா
 விவாநாம் ஸதபூதிகதபுரநகாராஸெநஸாஸரொ: தஸ்யபுஷுதிருவிவாஸரி
 காரியெதிதஜ்ஜாவலாவிகநாஜிநிராஹஷெஷெ ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி: — ஸுஷ்டுக்ஷாபெஷெஜபு
 துராலாகவலியகலாவகபுககெந ஹிதாஹபூரிகெந கபுகபுரணவரதயா
 ஹிஹரவாகுதெஸு சொகெஷெ ஹரணாபெஷெ: ஸஜநஹிததயா ஸஹர
 ஷெஷு ஹாவாஷுஷெஷுஷெஷெ: பூஹநிஸரிஹிஷெஷெஷெஷெஷெ
 ஹலாவி ||

திருவாய்மொழி } கடல்ஞாலத்திசனை முன்காணாமல்நொந்தே
 நூற்றந்தாதி. } உடனாவனுகரிக்கலுற்றுத் — திடமாக
 வாய்ந்தவனாய்த் தான் பேசும்மாறணுமையதனை
 ஆய்ந்துரைப்பாராட்செய்யநோற்றார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எப்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், ஸ்ரீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அ. — (நோற்றநோன்பு.) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபசேஷத்த ஸர்வைஸ்வரீயோக்திகளை அதுகரித்தத்தினாலும் ஓர் ஆலம்ப மலஹநாரான ஆழ்வார், “தன்னை விஸ்வலிப்து நான் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே என்னை எம்பெருமான் உபேக்ஷித்திருக்கிறது, ஸ்வஸம்ஸ்வலேஷாபாயரூப கர்மயோம ஜ்ஞானயோம லத்தியோமங்க னில்லாமையாகாதே” என்று பார்த்து;

ஒ. — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், அதுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தனிடத்திலும் அதுவும் மிகவும்ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு வ்யஸநஹேதுவானதையாலும் எம்பெருமான் வந்துதோற்றி அருளாவிட்டவாறே, “இவர்தாமே ஜ்ஞானாத்யுபகரணங்களையுடையர் ; அந்தஉபாயங்கள் தலைக்கட்டினவாறே நம்மைவந்து ப்ராபிக்கிறார்” என்று எம்பெருமான் விரைதல்கெட்டிருக்கிறானாகக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு நம்முடையஸ்யிதியை விண் ணப்பஞ்செய்ய, நம்முடைய அபேக்ஷிதங்களைச்செய்தருளுமென்று பார்த்தருளி, கடற்கரை யிலே ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜர்தொடக்கமான முதலிகளோடும் இளையபெருமானோடும் ஸர்வரக்ஷணதீக்ஷிதனாய்க்கொண்டு இருந்தருளின சக்ரவர்த்திதிருமகளை ஸ்ராவணா நாதிகுலபுத்தி” என்றுதொடங்கி - தன்னுடையஸ்வரூபத்தை அறிவித்து அந்நய ப்ரயோஜனனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவிஜயாழ்வான் ஸரணம்புக்காற்போலே, தன்னுடைய ரெல்லாரும்ஸைவபண்ண, பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளின வானமாமலையை ஸரணம் புகுகிறார்.

ப. — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழில் அதுகாரம் ப்ராபி தியோடு தலைக்கட்டமாட்டாமையாலே ஆர்த்தியே அதிஸயித்து, லாவநைதால் வந்த அதுகாரத்தாலே அல்பம் ஆஸ்வஸ்தராய் ப்ரவேஸாயம்பிறந்து, இவ்வளவில்; தன்னை லக்ஷிக்கைக்குத் தானே உபாயமான இவன் முகங்காட்டாதொழிந்தது நம்முடைய அது காரார்த்தமான லாவநையை உபாஸநமாக நினைத்து, “அதினுடைய சரமதையாலே வருகிறோம்” என்று விளம்பித்தானாக அதிஸங்கைபண்ணி, “நம்ஆகிஞ்சந்யத்தை முன் னிட்டுக்கொண்டு அபேக்ஷிக்க அவன் ஆவிமுக்யம்பண்ணும்” என்று அறுதியிட்டு; அகிஞ் சநரும் ஆசைப்படும்படியான அவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்வலேஷ ஸ்வமாவத்தையும், அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், அதிஸயிதபரத்வப்ரகாஸகங்களான அஸாயாரணாகாரங் களையும், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆஸ்ரிதநிரோதிசனை அந்தர்ப்பேதம்பண் ணும் ஆகாரத்தையும், ஆஸ்ரிதோபகாரத்தால்வந்த ஒளஜ்ஜவல்யத்தையும், அகிலஸத்தா ஹேதுத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதநிரோதி அவனிட்டுவழக்கென்னுமத்தையும், நிரோதிநிவர்த் தகத்வத்தால்வரும் விஸேஷௌஜ்ஜவல்யத்தையும், நிரோதிநிவர்த்தகமான உபாயப்ரகா ஸகத்வத்தையும் அதுஸந்தித்து, “எவ்விஸிஷ்டனானநீ, உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு ஹேது வான உபாயந்தரங்களில் அகிஞ்சநனாய் ஆர்த்தனை எனக்கு உன் திருவடிகளை உபா யமாக உபகரித்த இதற்கு என்னப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேன்” என்று அலமரும்படி தமக்குப்பிறந்த ஆஸ்வாஸவிஸேஷத்தை, சிரீவரமங்கையிலே ஆஸநமாக எழுந்தருளி யிருக்கிற வானமாமலையைநோக்கி விண்ணப்பம்செய்கிறார்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - அநுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தவிடத் திலும், அதன் ஸாராயங்கொண்டு மிகவுய்யனைகிறேனாவாய், இவ்வளவிலும் அவன் வந்துமுகங்காட்டக்கூறா உபாயலே, “கம்பக்கல் தன்னையதுவதிகைத்துப் பரிசுமான ஜனாநமத்தினைத் தன்னிப்பெறுகைக்கு ஸாரங்கனாநினைத்து; நம் ஆற்றாமையை, உபாயந்தாவிஷ்ட்டர் அதுஷ்ட்டானதையில் உபாயத்தினுடைய அஷ்டாதையலே படுவதொரு க்வேமமுண்டு, அதுவாகனித்தைநினைத்து, இவ்வபாயம் தலைக்கட்டினவாதே நம்மைப் பாராதிக்கிறார்” என்று அவன் ஆறியிருந்தானாகக்கொண்டு அவனுக்குத் தன் நிலையை விண்ணப்பம்செய்யவே தம்அபேக்ஷிதம் கிட்நம் என்றுபார்த்தான்; தன்பரிசு மடங்கலேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடேவீற்றிருந்தருளின வையாமலேயை, தவ்வெறுமையைமுன்னிட்டுக்கொண்டு மாண்புருகோர்.

ரூ.—கீழில் திருவாய்மொழியில் - அநுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தார்; ‘அநுகரித்து யரிக்கவேண்டும்படியான கலக்கம் பிறந்தவிடத்திலும் வந்து முகங்காட்டிற்றிலன், இதுக்குஅடிமேன்’ தன்பக்கல் ஆஸாலேமமுடையார்க்குத் தானேவந்து முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன் நம்பக்கல்ஆறியிருக்கைக்கு நிறந்தநமேன்” என்று பார்த்தார்; “இனி இங்ஙனையாபித்தனை; நம்மாக்குதி ஸ்வபாவத்தாலே தன்னுலல்லது கேல் லாதபடியாயிருப்பதோர் ஆற்றாமையுண்டாயிருந்தது; நமக்குஅத்தை ‘ஸ்வரூபம்’ என்று அறியாதே ‘உபாயம்’ என்று இருந்தானுவேணும்” என்று பார்த்து, தங்கையில் ஒன்று லில்லாமையை யறிவித்து அவன் திருவெடிகுளிலே மாணம் புகுகோர், கடற்கரையில் வேளியிலே, மஹாராஜருநிபிட்ட முதலிகளோடும், “அக்ஷணம்புண்ணுஅக்ஷணம்” (லக்ஷ்மணம்புண்ணலக்ஷணம்) என்கிற தம்பியோடுங்கூட எழுந்தருளியிருக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணுழ்வான் (ராவணெனாநாஜிஷுவபூத) (ராவணெனாமதுர்வதத்தி) என்று ஸ்வரிகர்

பா.—யுகக்ஷணம் [அ] கம்பபவாநாவகரணெ, உபாயபிவ தெவபாக்யுஸ்ய-கவாலவ-நாநுஜீக்ஷ்யவ ||க|| ஸ்ரீஷ்ரீதயிராநஸ-அக்ஷணம் புண்ணுஅக்ஷணம் | உதிஹாவாஅகாகுமேவாவாக்யுஸ்யத்யவராக்யுரீ ||எ||.

ததெசுவ [சஎ] “ராவணெனாநாஜிஷுவபூதொராக்ஷெஸாராக்ஷெஸாராஜி | தஸ்யாஹிநுஜெஹாநாலிஷ்ஷணஜிஸ்யபுத ||க|| தெநவீதா ஜநஸ்யாநாஜிதாஹகவாஜபாயுஷம் | ருபகாவலிபஸாஜிநாராக்ஷவீலிஸ-பாக்ஷிதா ||கக||”.

நோற்றநோன்பு ப்ரவேஸே, ஸங்கத்யர்த்தமாக வருத்தவர்திஷ்யமாணகயோகம் - கீழில் இத்யாதி. கீழே - அநுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தவர், இங்கே “நோற்றநோன்பிலேன்” என்று உபாயஸூஞ்யதைசெய்துசொல்லுதக்கடியேதென்ன; ப்ரஸங்கமருளிச்செய்திரார் - அநுகரித்து இத்யாதி. ஆற்றாமையுண்டாயிருந்ததென்றது “ஆற்றகித்தின்றிலேன்” என்றத்தைப்பற்ற உபாயமேன்றிருந்தானாகவேணுமென்றது-ஆற்றாமையாவது - ஸ்வேஹமார், ஸ்வேஹபூர்வமதுத்யாகம் - ஹத்தியாகையாலே, இது உபாயமாகவேணுமென்றிருந்தா மென்றபடி. உபாயமேன்றிருந்தானாகவேணும் - என்றதுக்கு நியாமகம் - ப்ரஸக்யஸ்யஹி ப்ரதிஷேய, ஆகையாலே “நோன்பிலேன்” என்றுசொன்னதுவேயென்றுகருத்து. த்ருஷ்டாந்தகயோகமுகேந விஸ்தரஸங்கதி - கடற்கரையில் இத்யாதி. “ஸவ-நாநுஜீக்ஷ்ய” என்றத்தைப்பற்ற-மஹாராஜருநிபிட்டமுதலிகளோ

ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்துச் சேருனநிலங்களில் செந்நெற்கள்நடுவே தாமரை அலரநின்றுள்ள சிர்வரமங்கலநகரிலே உன்வேண்டற்பாடுதோற்றும்படி இருந்தருளின இருப்பைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! ரக்ஷயவிஷயம் தேட்டமாய்க்கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய நீர்மைக்குப் புறம்பு அல்லேன். [உனக்கு மிகைபல்லேன் அங்கே]-உன்னுடைய திருவடிகளில் அடிமையொழிய ஒருசூணமும் யரிக்கும்ப்ரக்ருதியல்லேன். இவ்வாத்மா அடிமைசெய்து க்ருதார்த்தமானால் இத்தால்வந்த ப்ரீதியும் தேவரீருக்கே யென்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னை லக்ஷிக்கைக்கு ஸாஸ்த்ரோக்தங்களான உபாயங்கள் எனக்கின்றியிருக்கச்செய்தே, உன்னையொழியச் செல்லாதபடி அலிபிவிஷ்டனான நான், ஆஸ்திரஸம்ஸ்லேஷத்தாலே உபகாரகனாய் அவஸரப்ரதீக்ஷண உனக்குப் புறம்போவென்கிறார்.

நோற்ற-ஹலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டீதமான, நோன்பு-கர்மயோகம், இலேன் உடையேனல்லேன்; (ஆகையாலே), துண்-ஸ்வரூபஞ்ஞானமான, அறிவு-ஜீவபரவிஷயஜ்ஞான யோகத்தை, இலேன் - உடையேனல்லேன்; (ஆகையாலே), ஆகிலும் - உஹஸாத்யமான ஹத்தியின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும், இனி-உன்னுடைய குணநுஸந்தாரம் பிறந்தபின்பு, உன்னை-(ரக்ஷணைகஸீலனான) உன்னை, விட்டு - ஒழிய, ஒன்றும் - ஒருசூணமும், ஆற்ற-ஆற்ற, கிற்கின்றிலேன்-மாட்டுகிறிலேன்; அரவு-ஆஸ்திரஸனே ஸேஷனை, அனை - அனை யாகக்கொண்டு அவனுக்குத் திருமேனியை உபகரித்த, அம்மானே - அஸாயாரணஸ்வாமியாய், சேறு-சேற்றுநிலத்து, தாமரை - தாமரையானது, செந்நெலூடு-செந்நெலோடே கலந்து, மலர்-மலரும்படி தர்ஸநீயமான, சிர்வரமங்கலநகர்-சிர்வரமங்கலநகரிலே, வீற்று - ஆஸ்திரஸம்ரக்ஷணத்தில் அவஸரப்ரதீக்ஷை தோன்றும்படி. வ்யாவ்ருத்தமான, இருந்த-இருப்பாலே, எந்தாய் - எனக்கு உபகாரகனாவனே! அங்கு - அங்கு நீ இருக்கிறதிருப்பில், உனக்கு - ரக்ஷணஸீலனான உனக்கு, மிகை - ரக்ஷயவெறுநீர்மத்தன், அல்லேன் - அல்லேன்.

இ.—முதற்பாட்டில், எனக்குப் பேற்றுக்குடலாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லை, இல்லாமையாலே ரக்ஷகாபேசையுண்டு; பூர்ணரான தேவர் ரக்ஷயவிஷயார்யியாயிருந்தீர், ஆகையாலே தேவர் என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[நோற்றநோன்பிலேன்] - நோன்பிலேன் என்னுதே, நோற்ற நோன்பிலேனென்கிறது - ஹலவ்யாப்தமாம்படி யநுஷ்டீதமா யிருப்பதொரு கர்மமில்லையென்கிறது. என் ஆற்றாமையாலே சிலவுண்டானாலும், சக்ரவர்த்தியுடைய புத்ரகரோக்ஷி போலேயாதல், ஸ்ரீவஸுதேவருடைய அநந்தவ்யாதம்போலேயாதல் ஹலவ்யாப்தமாயிருப்பதொரு யர்மமில்லை. “தயஜ-நிஷ்டாஸி” என்கிறவிடத்தில் - யர்மமில்லை என்னுதே, யர்மநிஷ்டையிலே என்னுற்போலே. [துண்ணறிவிலேன்]-அறிவிலென்னுதே, துண்ணறிவிலென்றது-ஸ்வரூபஜ்ஞானபூர்வகமாக பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத் காரபர்பந்தமாக அறியும் அறிவை யுடையேனல்லேன். கர்மமில்லை பென்றபோதே - தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞானமில்லையென்னுமிடம் அர்த்தவரித்தமாயிருக்க, “ஜ்ஞானமில்லை” என்றதென்? என்னில்,— பூர்வஜந்மத்திலே கர்மத்தையநுஷ்டீதத்து, தத்ஹலமான ஜ்ஞானம்

இந்தஜம்மத்திலே நைஸர்மிகமாகப் பிறக்கலாமிறே; அத்தாலே சொல்லிற்று. அத்திற்கே, புராணங்களிலே தனித்தனியே கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸாயநமாகச்சொல்லுகையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். ஹத்தியில்லே யென்னுதொழிவானென்? என்னில்,— ஹத்தியாகிறது - ஜ்ஞாநவிஸேஷமாகையாலே, ஜ்ஞாநத்தைச்சொன்னபோதே - அதுவும் சொல்லிற்று யிற்று. இவையிலையாகில், முதலில்லாதார் அத்தாலேவரும் மலத்தை இழக்குமிததன்ன யன்றோ? என்னில்,— [ஆகிலும்]-இங்ஙனையிருந்ததேயாகிலும், [உன்னையிட்டொன்று மாற்றுகின்றிலேன்] - ஸாயநாதுஷ்ட்டாநத்தைப்பண்ணி மலம்தாழ்ந்தாரைப்போலே பதறாநின்றேன். ஆற்றாமையன்றோ-ஹத்தியாகிறது, ஹத்தியில்லே என்பானென்? என்னில்,— கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதையாய் ஸாஸ்த்ரவித்தையானாற்படித்த ஹத்தியில்லே; அவனை யொழியச்செல்லாமையுண்டென்கிறார். அத்தைத் தாம் ஸாயநமாகரினைத்திராரிறே. [இனி] - என்பக்கலிலே முதலுண்டானவன்று, அது தலைக்கட்டுந்தனையும் ஆறியிருக்க லாம்; அதின்றிக்கே, நீயே உபாயமானபின்பு விளம்பவஹதுவுண்டாய் ஆறியிருக்கிறேனே. [இனி] - உன்முணங்களிலே அவமாஹித்தபின்பு ஒருகூணமும் ஆறியிருக்க கூடாதுகிறிலேன். உன்பக்கல் உபாயமாவம் அவலித்தமாய் ஆறியிருக்கிறேனே, என்பக் கல் ஆகஞ்சநயம் அவலித்தமாய் ஆறியிருக்கிறேனே. என்ஸத்தைக்கு நானஹேதுஹு தனமன்று, உபாயத்திலும் எனக்கு அபிகாரமுண்டு. ஸ்வரகூணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும், புருஷார்த்தத்தில் ருசியுமே ஹிதாம்ஸத்தில்வேண்டுவது; ஆனபின்பு ஆறியிருப்போமோவென்கை. [அறவினை இத்தயாதி]-இதுக்குக்கீழ்-தம்முடைய வெறு மையெசொல்லிற்று; இதுக்குமேல் - அவனுடைய உபாயமாவம் சொல்லுகிறது. அவனைப் பார்த்தாலும் இவர்க்கு இழக்கவேண்டா, தம்முடைய அபிகாரத்தைப்பார்த்தாலும் இழக்கவேண்டா. திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனைவைத்து, விஸத்ருஸமான ஸம்ஸாரத்திலே, ஒருஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கப் புகுந்திருக்கிறது என்னைவிஷயிகரிக்கைக்காகவன்றோ. அரவை யனைபாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [சேற் றுத்தாமரை] - வரள்தாமரையுண்டாகையாலே - சேற்றுத்தாமரையென்று விஸேஷி கிறார். செந்நெற்களுடையலர்ந்த தாமரைகள் செந்நெலுக்குங்கூட நிழற்செய்யாநிற்கு மென்கை. வானமாயிலேக்கு ஸத்ருஸமாயிருந்துள்ள ஹோக்யதையைச் சொல்லுகிறது. [சீர்வரமங்கலநகர்] - பாம்பதத்திற்காட்டில் தனக்கு நகரமாக விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ரகூணத்துக்காக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [வீற் றிருந்த] - அஜஹத்ஸ்வஹாவனய்வருகையாலே தன் ஸ்ரீஸ்வரயத்தாலுள்ள வேறுபாடெல் லாம் தோற்றவிருக்கிறபடி. நீ பாம்பதத்திலே யிருந்தாயாகில் நான் ஆறியிரேனே. உன் பூர்த்தியிற் குறைவுண்டாகில்தான் ஆறியிரேனே. [எந்தாய்] - அவ்விருப்பு ஸர்வஸாயா ரணமாயிருக்கச்செய்தே, இவர் தம்மையெடுக்கைக்காக என்றிருக்கிறார். [உனக்குமிகை யல்லேனங்கே] - அங்கே வீற்றிருந்த உனக்குமிகையல்லேன். ரகூணவிஷயம் தேட்ட மான உனக்குப் புறம்பல்லேன். உன்நெருவடிகளில் அடிமையொழிய யரிக்கும் ப்ர க்ருதியல்லேன்; 'கவயாபுஷ்பகூடே' என்கிறபடியே இத்தலையிப்பேரால்வந்த உகப்பும் தேவர்க்கே யென்றுமாம். ப்ரீதி உன்பக்கலிலேயானால் இழவும் உன்பக்கலிலே யாகவேண்டாவோ.

தம்யஜ்ஞாந பூர்வகமாயிருக்கும் ஈஸ்வரஜ்ஞாநம் எனக்கில்லை. “உஹகிராது” (நபக்தி மாந்)-ஊக்தியில்லை என்று சொல்லவேண்டாலிறே, கீழில் அவை இரண்டும் உண்டானால் வருமதிறேயது. [நோற்றநோன்பிலேன்] - நோன்பிலேன் என்னவமையாதோ, “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்னவேணுமோ? என்னில்,—ஸாயநங்களைச் சமைய அநுஷ்டித்து, மலத்தோடே வ்யாப்தமாகப் பார்த்திருக்கலாவது ஒன்றில்லை என்கைக்காக. சக்ரவர்த்தி பூநீவஸ-பதேவரைப்போலே பேற்றுக்கடியாக நினைத்திருக்கலாவதொன்றில்லை. [நண்ணறிவிலேன்] - “நயசி-கிஞ்சாலி” (நதர்மநிஷ்ட்டோஸ்மி) என்கிறவிடத்தில், யர்ம மில்லை என்றாதே யர்மநிஷ்ட்டானாகப் பெறுகிறிலேன் என்றற்போலே, அறிவிலேன் என்றாதே, நண்ணறிவிலேன் என்கிறது. ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநபூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமாக அறியும் அறிவையுடையேனல்லேன். “உஹகிராது” (நபக்திமாந்) என்றும், ஈ “நின்கணும்பத்தனல்லேன்” என்றும் எடுத்துக்கழித்தமாத்ரம் இங்கும் எடுத்துக்கழியாதோழிவானென்? என்னில்,—“உஹயவாசிகரி-கவூகவஸ்ய” (உபயபரிகர்மி தஸ்வாந்தஸ்ய) என்கிறபடியே, அவையிரண்டுமுண்டானால் வருமதிறே ஊக்தி; அவை இல்லாமையாலே எடுத்துக்கழிக்கவும் வேண்டாலிறே. ஆனால் இவ்வோபாதி, “கர்ம மில்லை” என்றபோதே - ஜ்ஞாநமில்லையாகாதோ, அது எடுத்துக் கழிக்கவேண்டுவானென்? என்னில்,—பூர்வஜந்மத்திலே கர்மம் தலைக்கட்டின வளவிலே ஸரீரவிஸ்வலேஷம் பிறந்தால் அநந்தர ஜந்மத்திலே ஜ்ஞாநமுண்டாகக்கடவது. ஊக்தியும் அப்படியானாலோ? என்னில்,—ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டும் உண்டானால் ஊக்தி கூடியல்லது நில்லாது, ஆனபின்பு இங்கு அப்படியாகவொண்ணாது. “உன்னைவிட்டொன்றுமாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்று

[illegible]

வேணுமோ? [உன்னைவிட்டு]-நீயும் என்னைப்போலே இருந்தாயாகில் நான் ஆறியேனோ, நானும் சிறிது செய்துவரவேண்டும்படியோ நீ இருக்கிறது. [உன்னைவிட்டு] - ப்ராணனை விட்டுப் ப்ரக்ருதி யறிக்கவற்றோ. [ஒன்றுமாற்றுகிற்கின்றிலேன்] - உன்னுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் எனக்கு யாரணத்துக்கு உடலாயிருக்கிறதில்லை. “உததஷ்யஸஹ்யஸஹவெசு” (தத்தஸ்பஸத்ருஸம்பவேத்) என்று ஆறியிருக்கைக்கும் ஒருவழியுண்டிறே அவளுக்கு, கடலை அணைசெய்யவும் ராவணனை அழியச்செய்யவும் வேண்டாவிதே இவர்க்கு. [அரவினணையம்மானே] - ழிழ் - தம்முடைய அபூர்த்தி சோல்லிற்று; மேல் - அவனுடைய பூர்த்தி சோல்லுகிறது. [அரவினணை] - உன்னுடைய ஹோமப்ராவண்யம் என்னால் ஆறியிருக்கலா யிருக்கிறதோ? நீ பரமஹோகியாயிருக்க, என்னால் ஆறியிருக்கப்போமோ? அநந்தஸாயித்வம் - ஸர்வாயிகத்வத்துக்கு லக்ஷணமிதே. அரவை அணையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! இன்-சாரியை. [சேற்றுத்தாமரை இத்யாதி] - வேறும் அரவினணை யம்மானையாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. [சேற்றுத்தாமரை] - பரமபதத்தையும் விஸ்மரிக்கும்படியான தேசம். சேறுகளிலே தாமரைகளானவை செந்நெலாடே, அவற்றுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே அலராநிற்கும். ராஜாக்கள் எடுத்துவிட்டவிடத்தே பரிகரமும் புகழித்தனைபிறே. [சிரீவரமங்கலநகர்]-“ஷெவாநாஹைஹபொய்யா” (தேவாநாம்பூரயோத்யா) என்னுமாபோலே. பரமபதத்திற்காட்டில் தனக்கு நகரமாக விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசம். ஸம்ஸாரிகளுடைய லக்ஷணத்துக்காக நித்யஸம்ஸாரிபண்ணுகிற தேசம். [வீற்றிருந்த] - “அங்கே இருக்கக்கூடவ நமக்கு இவ்விருப்பு இருக்கவேண்டாநின்றதே” என்னும் வேறுப்போடன்றிக்கே, தட்டியிலிருந்தவன் முடிசூடினாப்போலே தன் வேறுபாடு தோற்ற விருக்கை. [எந்தாய்] - அங்குத்தையிருப்பு நித்யஸ-ஹிகளுக்கு ஆனாப்போலே, இவ்விருப்பு எனக்காகவன்றோ இருக்கிறது. சிரீவரமங்கலநகரான - அங்கே -

தத்தைமறந்தென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; உடம்புதெரியாதே மோஹித்தென்று சாடு. மெய்யாக - ஸரீரதயா ஸேஷமாகவென்றும், ஸத்யமாகவென்றும் அர்த்தத்வம். “அரவினணையம்மானே” என்றபதத்தின் - பூர்ணனென்ற முந்தினவர்த்தத்துக்கு அநுகுணமாக, “உன்னை” என்றதுக்கும் - பூர்ணானுபுண்ணியென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து ஹாவம் - நீயும் என்னைப்போலே இத்யாதி. வாக்யத்வம். பரமஹோகியுமாய் ஸேஷியுமானவென்ற இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அநுகுணமாக, ஹோக்யமானபுண்ணியென்று அர்த்தாந்தரம் - ப்ராணனை இத்யாதி. “ஒன்றும்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. பிராட்டிக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் யறிக்கைக்குடலாயிற்றில்லையோ? என்ன - உததஷ்ய இத்யாதி. வழியாவது - க்ரமேண விரோபியைப்போக்கவேண்டுகை. த்வரையுண்டாயிருக்கச்செய்தே அவளுக்கு ஆறியிருக்கைக்கும், இவர்க்கு ஆறியிருக்கவொண்ணாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன - கடலை இத்யாதி. “அரவினணையம்மானே” என்றதுக்கு - ஹோக்யதைப்பற்ற ஹாவாந்தாம் - உன்னுடைய இத்யாதி. விவரணம் - நீபரமஹோகி இத்யாதி. “அரவினணையம்மானே” என்றத்தாலே - பூர்த்தியைச்சொல்லும்படி யெங்கனே? என்ன-அநந்தஸாயித்வம் இத்யாதி. அவ்வூரில் தாமரையையும் செந்நெலையும் வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - பரமபதத்தையும் இத்யாதி. வர்ணித்ததுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம்-ராஜாக்கள் இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வேஸ்வரன்வந்து அவதரிக்கையாலே, நித்யஸ-ஹிகளும் தத்ருபேணவந்து அவதரிக்கையாலே அவனோபாதிபுத்தேஸ்யமாய் வர்ணிக்கிறாரென்றபடி. “நகர்” என்றதுக்கு ஹாவம்-ஷெவாநாஹை இத்யாதி. தட்டி-சிறைச்சாலை. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, எந்தையாய் ஸந்நிஹிதானுபுண்ணியுக்கு மிகையல்லேன் - உன்னுடைய லக்ஷணத்துக்குப் புறம்பல்லேனென்றபடி. த்வித்யார்த்தத்துக்கு, உனக்குப் புறம்பாய்த்தோற்றிற்றுகில், அல்லேன் - யரியேனென்றபடி.

வீற்றிருந்த எந்தாய்! [உனக்கு மிகையல்லேன்] - நித்யவிஹ-ஞதியிலே நெடுங்கைநீட்டாக இருந்தாயாகில் நான் யரித்திருக்கலாயிற்றே, எனக்காகவந்தவிடத்தே நான் இழக்கலோ. [அங்கே - வீற்றிருந்த - உனக்குமிகையல்லேன்]-ரக்ஷயவிஷயம் தேட்டமான உனக்குப் புறம்பல்லேன். அன்றிக்கே, [உனக்கு மிகையல்லேன்] - “வெய்யத-ய-நஹவிஷய-த” (வைதர்மியம்நேஹவீத்யதே) என்று மற்றைப்போதைக்கு நானிரேன். உனக்கு மிகையானபோது அல்லேனாய்விடுவன். இத்தால் நமக்கு லாஹமேன்? என்ன;— [அங்கே] - “தவஹா-ய-பு-பு-க-ஹ-த” (தவசார்த்தப்ரகல்பதே) என்று; இத்தால் வரும் ப்ரயோஜனமும் தேவரதே. ஸ்தநந்யய ப்ரஜையைப் பால்குடித்துவயிறுநிறையக்கண்டு உகக்கும் தாயைப்போலே, சோஷபூதன் ஸ்வரூபம்பெற்று அடிமைசெய்கை சோஷிக்குப் பேறிற்றே. (க)

லேன். அங்குவரமாட்டேன், என் அலிநிவேஸத்தாலே இங்குநிற்கமாட்டேன், பிறரோடு பொருந்துகிறதில்லை பென்றுமாம். சந்த்ரனுக்குத்தோள்தீண்டியான, மணிமாடங்களை யுடைத்தான சிரீவரமங்கலமாகிற நகரத்திலே நித்யஸந்நிஹிதனாய் ப்ரதிவெந்யகநிராஸத் துக்கு ஈடான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையு முடையபாயிருக்கிற நீ ராவ ணனைப்போக்கினுற்போலே என்ப்ரதிவெந்யகங்களையும் போக்கி உன்னைப்பெருதே தனிப்பட்டுக்கிடக்கிற எனக்கு.

ப.—அந்தரம், என்னை அங்கீகரிக்கைக்கு ப்ரதிவெந்யகமான அநிஷ்டமுண்டா னாலும், அதுக்கு நிவர்த்தகன் நீயாகையாலே, எனக்கு க்ருபையபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

அங்குற்றேன் - நிஷ்பந்நோபாயனாய்க்கொண்டு நீ யிருக்கிற ப்ராப்யஸ்த்தலத்தில் புகுந்தவன், அல்லேன்-அல்லேன்; (“உபாயகுந்யர் ஆநிபிருக்கையன்றோவுள்ளது” என்று நிரபேக்ஷனாய்), இங்குற்றேன்-இருந்தவிடத்திலிருக்கிறேன், அல்லேன்-அல்லேன்; உன்னை - (நிரதிஸயலோக்யனான) உன்னை, காணும்-அதுவாழிக்கவேணுமென்கிற, அவாவில்-அலி நிவேஸத்திலே, விழந்து-அகப்பட்டு, நான்-(ஆற்றாமையையுடைய)நான், எங்குற்றேனும்-அந்யபாரான லெனகிரர் நிலையிலொன்றிலும், அல்லேன்-அல்லேன்; இலங்கை-(ஆஸ்தி விஷத்தில் ப்ரதிவெந்யகமான லங்கையை, செற்ற-அழியச்செய்து ப்ராபித்துக்கொண்ட, அம்மானே-அஸாயாரணஸ்வாமியாய், (பிற்பட்டார்க்கு உதவுகைக்காக), திங்கள்-சந்த்ர னோடு, சேர்-சேரும்படி, மணி-மாணித்யமயமான, மாடம்-மாடங்கள், நீடு-வளர்கிற, சிரீ வரமங்கலநகர் - சிரீவரமங்கலநகரிலே, உறை-நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், சங்குசக்கரத் தாய்-ஆஸ்திவிசாரதி நிராஸநகரமாயும் லோக்யமாயுமுள்ள ஆபுதவிஸேஷங்களையுடைய வனே, தமிழேனுக்கு-உன்னையொழியத் துணையில்லாத எனக்கு, அருளாய்-(உன் உப காரபரீலமான) க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “ஆற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிற ஆற்றாமை போருமோ, ப்ரதிவெந்யக முண்டே? என்னில்; அதையும், பிராட்டியுடைய விரோதியைப் போக்கினுப்போலே தேவரோ போக்கி க்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார்.

[அங்குற்றேனல்லேன் இத்யாதி.]-ஸாரநமநுஷ்டித்து முக்தப்ராயனாயிருக் கிறேனல்லேன்; ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யொருவனாயிருக்கிறேனல் லேன். மேலும் ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ண வொண்ணாதபடி ஸளந்தர்யாதிகளிலே ஈடு பட்டு, உன்னைக்காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே வலஹீநனாய்த்தனர்த்து இனி யுபா யாநுஷ்ட்டாநக்ஷமனுமல்லேன். இது ஸ்ரீவர்கள்நிர்வாஹம். அய்வா, நீயிருந்தவிடத்தே வந்துகிட்டி உன்னைபநுஹிக்கிறவனல்லேன், உன்பக்கலில்நிரபேக்ஷராயிருக்கிற ஸம்ஸாரி களிலே யொருவனாயிருக்கிறேனல்லேன், உன்னையொழிய யரித்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தமுடையேனல்லேன். அங்குவரமாட்டேன், அலிநிவேஸத்தாலே இங்கு நிற்க மாட்டேன், பிறரோடு பொருத்தமுடையேனல்லேன். [இலங்கைசெற்றவம் மானே] - இவ்வளகிற் செய்யவடுப்பதென்? என்ன,—“ததவ்யஸுஷ்யஸம்ஹவெச” என்றிருந்தவள்கிஷபத்தில் பண்ணினத்தை என்விஷயத்திலே பண்ணவேணும். [அம் மானே] - ஸர்வஸாயாரணன் ஒருவ்யத்தியிலே செய்தது எல்லார்க்கும் பொதுவன்றோ?

பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரியோடு வாசியுண்டோ ப்ராப்தியில், “கூயிகிதிதிராவென்” என்று இன்று ஆசிரித்தவன்பக்கல் பசுபாதம் மிக்கன்றோ விருப்பது. பிராட்டி, லக்ஷையையழித்தல் ராவணனையழித்தல் செய்யிலன்றோ என்னிரோயிநிவ்ருத்தியிலே எனக்கு ப்ராப்தியுள்ளது. “நகூபாகூலிபூஷா ஸ்ரீ வஹஸுஹஸூரஹ-ஓ தஜஸா” என்றானிறே. அவதாரத்திற் பிற்பாடாரானீரேயென்ன, —[திங்கள்சேர் இத்யாதி] - சந்தர்பதத்திலேசெல்லவோக்கின மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான சிர்வரமங்கலநகரிலே, பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி நித்யஸந்நிவிதனாயிருக்கிறவனே. சந்தரஸூர்யர்களும் வந்து இளைப்பாறும்தேச மென்கை. ஸந்நிதியுண்டானாலும் ஸஹகாரிகள் வேண்டாவோ? என்ன, —[சங்குசக்கரத்தாய்] - *எப்போதும் கைகழலாநேமியானாயன்றோ இருக்கிறது. “வோவசிராநய” என்னவேண்டாவே. ஊக்கிக்கு கர்மஜ்ஞாநஸஹகாரம்போலேயாயிற்று இவனுக்கு திவ்யாயுயங்கள். உபாயம் புஷ்கலமானாலும் அயிகாரிணம்பத்தியும் வேண்டாவோ? என்ன, —[தமியேனுக்கு] - என்பதில் ஸத்தாதிரேகியிருப்பதொன்று மில்லை யென்னுதல், ஆற்றாமையோடே ஒருதுணையின்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கு என்னுதல், செய்யவேண்டுவதென்? என்ன, —[அருளாயே] - ருசிக்குப்பண்ணின க்ருஷியை விரோயிநிவ்ருத்திக்கும் ப்ராப்திக்கும் பண்ணுமித்தனை யென்கிறார்.

சாதி.—இரண்டாம்பாட்டு. “ஆற்றேன்” என்றால் பெற்றதென், ப்ரதிஷ்ட்யகங்கள் இன்னமுண்டே? என்ன;—பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிஷ்ட்யகங்களைப்போக்கிஞாப்போலே அடிமேனுடைய விரோயியையும் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[அங்குற்றேனல்லேன்] - முக்தர் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யுலாவிஞாப்போலே ஸித்தஸாயநனாயத் திரிகிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - இங்கேயிருந்து ஸாயநா நஷ்ட்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யொருவனாயிருக்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, [அங்குற்றேனல்லேன்] - “நோபஜநஹ்ஸாதிஷ்டாஸாரீரம்” (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஸாரீரம்) என்கிறபடியே, உன்னை யநுஹித்து ஸம்ஸாரத்தை நினையாதிருக்கிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - “மறந்தேனுன்னேமுன்னம்” என்கிறபடியே, உன்னைமறந்து “அவர்தகும் கலவியேகருதி” என்கிறபடியே அதுவே ப்ராப்யமாக இருக்கிறேனல்லேனென்னுதல்.

இரண்டாம்பாட்டு.—அங்குற்றேன் இத்யாதி. “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றத்தைக்கடாகழித்து அவதாரிகை-ஆற்றேன் என்றல் இத்யாதி.

உபாஸகரிலே, ஆரப்தயோகரென்றும் ஆருடயோகரென்றும் த்விவிதராயிருப்பார்கள்; அவர்களில் ஆருடயோகர்படி எனக்கில்லையென்று விவகழித்து அருளிச்செய்கிறார் - முக்தர் இத்யாதி. வித்தஸாயநனாயென்றது-ஸாயநமெல்லாம் அநுஷ்ட்டித்து, மலாநுஹவத்துக்காக அங்கே போகவிருக்கிற ஆருடயோகனாயென்றபடி. ஆரப்தயோகர்படியை விவகழித்து அருளிச்செய்கிறார் - இங்கேயிருந்து இத்யாதி. ஸாயநா நஷ்ட்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யென்றது - ஸாயநா நஷ்ட்டாநம்பண்ண ஆரம்பித்த ஆரப்தயோகரிலே யென்றபடி. ஆக, இப்பதவ்யத்தால் - “நோற்றநோன்பிலேன்னுண்ணிவிலேன்” என்று சொன்ன உபாயகுந்யதையை முகலேதேந அநுஹித்திருரென்றும்; த்விதீயயோஜனைக்கு இப்பதவ்யத்தாலும் - “உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்” என்கிறத்தை முகலேதேந அநுஹித்திருரென்றும் கண்டுகொள்வது. மறந்தேனுன்னேமுன்னம் - ஸ்பஷ்டடோர்த்தம். அவர்தருங் கலவியேகரு - ஸ்தரீகள் தருகிற கலவியையே மகோதயித்து. திருமொழி, “வாடினேன்” இத்யாதி. அதுவே - இதரவிஷயமே. இதர

* யாத்நும்பற்றிநீங்கும்விரதத்தை நல்விசேய்கையாலே அப்படி இருக்கமாட்டாரே. [உன்னை இத்யாதி] - ஆனால், மேலோருகாலாகிலும் சிலசெய்யவல்லீரோ? என்னில்; - அது, மூன்பே “உன்னைவிட்டொன்றுமாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்றுசொன்னேனிறே. ஒன்று செய்கைக்கு யோக்யர் ஸக்தரா யிருப்பாரன்றே. “உன்னைக்காணவேணும்” என்று ஆசையாலே வலவநாயுத்தளர்ந்து இனி உபாயாநஷ்ட்டாநக்ஷமனல்லேன். இது பூர்வர்கள் நிர்வாஹம். [அங்குற்றேனல்லேன்] - நித்யஸ-ஞரிகளோடொக்க அங்கேயிருக்கிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடொக்க இங்கேயுண்டுதேதுப் போருகிறேனல்லேன். [உன்னை இத்யாதி] - இங்ஙனையானால், நீவந்து முகங்காட்டேளவும் நடுவோரிடத்தில் நிற்க க்ஷமனாகிறிலேன். [அவாவில்வீழ்ந்துநான்] - “ஆசையென்னுங்கடலில்வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம்” என்கிறபடியே, அவ்வகிநிவேஸத்திலே விழுந்து கரையேற மாட்டாதே தமோருநின்றேன். † (அங்குவரமாட்டேன், அகிநிவேஸத்தாலே இங்கு நிற்க மாட்டேன்.) [இலங்கைசெற்றவம்மானே] - தந்தலையில் ஒன்றுமில்லாமையைக்கண்டார், ஒன்றுமில்லாதார்பெற்றவிடத்தைப் பார்க்கிறார்; கைம்முதலற்றவன் ஸஞ்சிதமான யந்ததை வாங்கிப்பார்க்குமாபோலே. [இலங்கைசெற்றவம்மானே] - தன்பேருயிருக்கிற

விஷயமே ப்ராப்யமென்றிருந்தாலோ? என்ன - யாதானும் இத்யாதி. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப்பற்றி ஹவத்விஷயத்தைவிட்டே போம்படியான இஸ்ஸம்ஸாரிசேதானுடைய ஸங்கல்பத்தைப் புநரவ்யயில்லாதபடி நன்றாக விடுவிகையாலே இத்யர்த்தம். *நீருவிருத்தம், தொண்ணூற்றஞ்சாம்பாட்டு, “யாதானுமோராக்கை” இத்யாதி. கீழிற்பதத்வயத்தின் முந்தின வர்த்தாநுகுணமாக மேலுக்கு அவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. ஆனலென்றது - ஆருடயோகரும் ஆரப்தயோகரும் அல்லீராகி லென்றபடி. சிலசெய்யவல்லீரோ - ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ண யோக்யதைதான் உமக்குண்டோ. நம்மைவிட்டு யுரிக்கமாட்டீரென்றால், “யோக்யதையில்லை” என்னுமதுக்கு உடலாகவேணுமோ? என்ன - ஒன்றுசெய்கைக்கு இத்யாதி. அதாவது - “காலாமும்” இத்யாதிப்படியே, ஹக்திபாஸவ்யத்தாலே அஸக்தனான நான் மேலும் ஸாயநாநுஷ்ட்டாநத்துக்கு ஸக்ஷமனல்லேனென்றபடி. கீழிற்பதத்தின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர “எங்குற்றேனல்லேன்” என்றதுக்கு - த்விதீயார்த்தாநுவாத பூர்வகமாக ஐப்பதப்ரபந்நாநல்லேனென்று அர்த்தாந்தரம்-நித்யஸ-ஞரிகள் இத்யாதி, க்ஷமனாகிறிலேன் இத்யந்தம். நித்யஸ-ஞரிகளிலும் ஸம்ஸாரிகளிலும் கூட்டன்றிக்கே ஆந்தரானால் ஸ்வருபஜ்ஞாநத்தாலே யுரித்திருந்தாலோ? என்ன - இங்ஙனையானால் இத்யாதி. அதாவது - ஹக்திபாஸவ்யத்தாலே, “சேஷிசெய்தபடிகண்டிருக்கிறோம்” என்று ஆறியிருக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்றபடி. இத்தால் - ஐப்பதப்ரபந்நாநல்லேனென்றபடி. ஆசையென்னுங்கடலில்வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம் - “உம்மைக்காணவேணும்” என்கிற ஆசையாகிற பெருங்கடலிலே புக்ககப்பட்டு இங்கு அறிவுகெட்டோ மித்யர்த்தம். †நீருமோழிநாலாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமோழி, மூன்றும்பாட்டு, “பேசுகின்றது” இத்யாதி. “அங்குற்றேனல்லேனிற்குற்றேனல்லேன்” என்றதின் முந்தினவர்த்தாநுகுணமாக, “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றதுக்கு ஸங்கதி - தந்தலையில் இத்யாதி வாக்யத்வயமும். இத்தால் - உன்னையே உபாயமாக அத்யவஸ்த்த பிராட்டிக்கு உதவிஞப்போலே, எனக்கு நீயே உதவவேணுமென்கை. கீழ்ச்சொன்னதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கைம்முதலற்றவன் இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர, “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹாவம் இப்பாட்டின் அவதாரிகையிலே கண்டுகொள்வது “அமமானே” என்றதுக்கு ஹாவம்-தனிப்பறக இத்யாதி. பிராட்டியோபாதி தமக்கு உதவவேண்டும்படியான ப்ராப்தியைவிவக்ஷித்து - “அம்

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம்.

படி. ஸ்வரூபம் ப்ரகாஸித்தால், அவன்தலையிலே தள்ளிவைக்கவுங்கடவதாய், அவனும் பிராட்டிமாரோடொக்க மேல்விழுந்து விரோயிகளாயும்போக்கி அணைக்கைக்கு வேண்டும் வ்ராப்தியுண்டாய்க்காணு மிருப்பது. அவையெல்லாம் செய்தமையுண்டு, ஆனாலும் அதுக் குப்பிற்பட்டதே? என்ன,—அக்கண்ணழிவு அறுத்து வைத்தாயிறே. [திங்கள்இத்யாதி] - சந்தரபதத்திலே செல்லவோங்கி ரத்நமயமான மாடங்களுடைய சிரீவரமங்கலநகரிலே, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாத்யாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறிலையோ? [திங்கள்சேர் மணிமாடநீடு]-சந்தரனோடேசேரும்படி மாணிக்யமயமான மாடங்கள்வளருகிற. நீகை - நீட்சியை யுடைத்தாகை. அது அப்படியேயானாலும் பரிகரமில்லையே? என்ன,—[சங்கு சக்கரத்தாய்] - அங்ஙன் கண்ணழிவுசொல்லலாமோ, ஓரோகைக்குப்படையன்றோ கூட நிற்கிறது என்கிறார். இங்கு, “வாவோநயஸளசிஞ்சு” (சாபமாநயஸௌமித்ரே)என்ன வேண்டும் குறையுண்டோ. பிறர்கைபார்த்திருக்கவேண்டும் குறையுண்டோ இங்கு. பரிகரங்களை யழைத்துக் காரியங்கொள்ளவேண்டும்படியோ உனக்கிருக்கிறது. நீ ஸந் நிஷித னல்லாமையோ, நீ ஸக்தனல்லாமையோ, உனக்குப் பரிகரமில்லாமையோ, பரிகரந்தான் கைகழியநின்றோ; எத்தாலேதான் இழக்கிறதென்ன;—அவையெல்லாம்படியே, இத்தலை இப்படி குறைவற்றாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே, அத்தலையும் குறைவறவேணுமே? என்ன,—[தமியேனுக்கு] - இத்தலையும் குறைவற்றதென்கிறார். அங்கே பிரியாதிருக்கிறார்படியல்லேன், இங்கே பிரியாதிருக்கிறார்படியல்லேன். இங் குள்ளார்க்கு இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே பிரிவில்லையே. [தமியேனுக்கு] - உன்னை யொழியத் துணையில்லாத எனக்கு ஸ்வரூபத்தை, “ஸாயநம்” என்று சிலவெழுதிக்கழிக் கில் கழிக்குமித்தனை. நீ உபாயமானாலும் உபாயப்ரதிபத்திபண்ணுவார்வேண்டாவோ. [தமியேன்] - பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி. அங்கானால் ஒரு த்ரிஜடையாகிலுமுண்டிறே,

மானே” என்கிறாரென்று தாட்பர்யாந்தரம் - ஸ்வரூபம் இத்யாதி. அதுகீத - சாமாவதாரத்துக்கு. கண்ணழிவு - குறை. கை - யுத்தமும், கரமும். படை - ஆயுதமும், ஸேனையும். “சங்குசக்கரத் தாய்” என்று திருபகமாகச்சொன்னதுக்கு ஹவம்-இங்கு வாவோநய இத்யாதி. “ஸளசிஞ்சு”

என்றதுக்கு ஹவம் - பிறர்கை இத்யாதி. “வாவோநய” என்றதுக்கு ஹவம்-பரிகரங்களை இத்யாதி. “திங்கன்சேர்” இத்யாதிக்குத் தாட்பர்யகருமுகேந மேலுக்கு அவதாரிகை - நீ ஸந் நிஷிதன் இத்யாதி. “சிரீவரமங்கலநகருறை” என்றத்தைப்பற்ற - நீ ஸந்நிஷிதனல்லாமையோ என்றது. “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றத்தைப்பற்ற - நீஸக்தனல்லாமையோ என்றது. “சங்குசக்கரத்தாய்” என்றத்தைப்பற்ற - உனக்குப்பரிகரமில்லாமையோ என்றது. இத்தை திருபகமாகச்சொல்லுகையைப்பற்ற - பரிகரந்தான் கைகழிய நின்றே என்றது. அத்தலையும் குறைவறவேணுமேயென்றது - உமக்கு இச்சையுமுண்டாகவேணுமேயென்றபடி. “அங்குற்றே னல்லேன்” இத்யாதியின் த்விதீயார்த்தாநுகுணமாக, “தமியேன்” என்றதுக்குஹவம்-அங்கே பிரியாது இத்யாதி. இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிரிவில்லாமையெப்படி? என்ன-இங்குள்ளார் கீது இத்யாதி. “அங்குற்றேனல்லேன்” இத்யாதியின் மூந்தினவர்த்தாநுகுணமாக, “தமியேன்” என்றதுக்கு-உபாயருந்யனான எனக்கு என்று அர்த்தாந்தரம் விவகரித்து, “உபாயருந்யன்” என்று சொல்லுவானென், “அவாவில்லீழ்ந்து” என்றஹக்தி யுபாயமானாலோ? என்ன - ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. ஸ்வரூபத்தை ஸாயநமென்று சிலவெழுதவொண்ணாதோ? என்ன-நீயுபாயம் இத்யாதி. ஆக, ஸாயநந்தரருந்யனென்றபடி. “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றத்தைக்கடாக்றித்து, “தமியேன்” என்றதுக்கு - ஸம்ஸாரிகளிலே தமக்கொருதுணையில்லாதவனென்று மூன்றாம் ஹவம் - பிராட்டியில்வ்யாவ்ருத்தி யென்று. தத்விவரணம் - அங்கானால் இத்யாதி. ஆக, “தமி

இங்கு “ஆவாரார்துணை” என்னும்படியிறே தனி. ஆனால் செய்யவேண்வேதென்? என்ன, — [அருளாயே] - என் வேறுமையும் உன் பேளஷ்கல்யமும் அறிக்கைக்கு, நீ அடியில் தங்கினாள் இன்று குடிபோயிற்றே. அன்று நான் அபேக்ஷியாதிருக்க அருளின நீ, அபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யதையைப் பிறப்பித்துப் போகடவோ. ருச்யத்பாடிநம்பண்ணுவாரோருவரும், உபாயாஜஷ்ட்டாநம்பண்ணுவாரோருவருமாயோ இருப்பது. * நின்னருளேபுரிந்திருக்கிற எனக்கு அருளாயாகில் பின்னையார்க்கு வேறு அருள இருக்கிறாய்.

மூன்றாம் பாட்டு.

கருளப்புட்கொடிசக்கரப்படை வானநாடவேங்கார்முகில்வண்ணை
பொருளல்லாதவெண்ணைப்பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்
தேருள்கொள்நான்மறைவல்லவர்பலர்வாழ் சிரீவரமங்கலநகர்க்கு
அருள்செய்தங்கிருந்தாய்! அறியேனெருகைம்மாறே.

ஆ.—(கருளப்புள்.) இப்படி நிர்தேற்றுகமாக உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தால் ப்ரயோஜனமென்? என்னில்;—ஹவரிவாரணஹொமஸெஷெஸெஷொஸந மர—ஹவ்—ஹவநாநாலியாநஹவரிஜந வரிவாரிகாவரிவரி தவாரணய—மனனாய், ஹாநாநாவிவாவிஜ்யஸகிஸஜ்ஜகூ மடிவரிஸாஜ்—ஹடிஸஜெயடிவ்யாய—யொவெதனாய், நித்யநிரவடிநிரகிஸயகஜ்யாணவாஸிவ்யோகிவயனாபிருந்தநீ, ஸ்விஷ்யஜாநாஹிததயா ஸ்வஸு—ஹிதனான என்னை, ஸ்விஷ்யஜாநவதயா வஸ்துவாய் த்வத்தைகங்கர்யைகாதிபுமாயிருக்கும்படி பண்ணியருளிற்று என்பக்கல் என்னப்ரயோஜனக் கொள்ளுகைக்காக; ஒரு ப்ரயோஜனாபேக்ஷயால் செய்தருளினாயல்லைபிறே, உன்னுடைய நிரதிஸயெளதார்யகாருண்யாதிதனாலே செய்தருளினாயத்தனையிறே, இன்னம் குறையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், உம்மைவிஷயீகரித்தால் ப்ரயோஜனம் என்? என்னில்;—ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனான நீ அத்யந்தநிஹீநனான என்னை விஷயீகரித்துப்பெற்றது ஒருப்ரயோஜனம் கண்டிலேன், வெறும் உன்க்ருபையாலே செய்தருளினாயத்தனை. அப்படியே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணும் என்கிறார்.

யேன்” என்றத்துக்கு - பிரிந்திருக்கிற எனக்கென்றும், உபாயருந்யனை எனக்கென்றும், ஸம்ஸாரிகளில் துணையில்லாத எனக்கென்றும் மூன்றர்த்தம் கண்டுகொள்வது. தமிழேனுக்கு - தனியேனுக்கு. “சங்குசக்கரத்தாயதமியேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “அருளாய்” என்றதுக்குஹாவம் - என்வேறுமையும் இத்யாதி. அதாவது - இப்படியருளின நீ பேற்றுக்கீடாகவும் அருளவேணுமென்றபடி. அடியில்தந்தவருளென்றது - * மயர்வறமநிரலமருளினத்தைப்பற்ற. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அன்றுநான் இத்யாதி. நான் அபேக்ஷியாதிருக்கவென்றது - “மயர்வறமநிரலமருளினன்” என்றவிடத்தில், எனக்கென்னுதத்தைப்பற்ற யோக்யதையைப்பிறப்பித்தால் ப்ராப்தியும் பண்ணித்தரவேணுமோ? என்ன - ருச்யத்பாடிநம் இத்யாதி. “தமியேனுக்கு அருளாய்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - நின்னருளே இத்யாதி. உன்க்ருபையையே ஆதரித்திருந்தேன். க்ரமேணுவ்யயி.

திருவாய்மொழி—௫ - ப. எ - தி. நோற்றநோன்பு.

[கருளப்புட்கொடி என்று தொடங்கி] - பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியாழ்வானை ஆயுயமாகவும், ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்த்தாநமாகவும் உடையபா யிருந்துவைத்து என்பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப்பண்ணி உன்னையறிபாமையாலே அவஸ் துவான என்னை அறிவித்து ஒரு சரக்காக்கி அடிமைகொண்டாய். [தெருள்கொள் என்றுதொடங்கி] - அறத்தெரியும்படி நாலுவேதத்தையும் அப்யஸித்தவர்கள் க்ருதார் த்தரம்படி சிரீவரமங்கலநகரிலுள்ளார்க்கெல்லாம் உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை அறுமலிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஈடாக அங்கே இருந் தாய். இவ்வுபகாரத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரம் நான் செய்தேனாக அறிந்திலேன்.

ப.—அநந்தரம், அதிஸாயிதபரத்வஸூசகமான ஆகாரங்களை யுடையபாய்க் கொண்டு என்னையங்கீகரித்து அடிமைகொண்ட உபகாரத்துக்கு நான் ஒருப்ரத்யுபகாரம் செய்தேனாக அறிவித்திலேனென்கிறார்.

கருளன் - கருடனாகிற, புள் - பக்ஷியை, கொடி - கொடியாகவும், சக்கரம் - திரு வாழியை, படை - ஆயுயமாகவும், வானம் - பரமபதத்தை, நாட - நாடாகவுமுடைய யாய், (இப்படி பரமப்ராப்யனானவன்னை), கார்முகில் - (எதிர்த்தலையில் தரம்பாராதே யுபகரிக்கும்) காளமேகம்போலே, எம் - எனக்காக்கின, வண்ண - வடிவையுடையபாய், (அவ்வடிவழியாலே), பொருள் - ஒருவஸ்துவென்று, அல்லாத - புத்திபண்ணவொண் னாதபடி * ஸஸுஹ்வவான, என்னை - என்னை, பொருள் - லப்தஸ்வரூபனும்படி, ஆக்கி - அங்கீகரித்து, (அதுக்குமேலே), - அடிமை - வாசிகமானகைதங்கார்யத்தையும், கொண்டாய் - கொண்டவனாய், (அது முழுக்க நடத்துகைக்காக), தெருள் - ஜ்ஞாநாதி ஸயத்தை, தொள் - உடையராய்க்கொண்டு, நால் - நாலுவகைப்பட்ட, மறை - வேதங்க ளையும், வல்லவர் - (தாங்கள்நினைத்தபடி) நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள், பலர் - பலரும், வாழ் - (மகவதறுமபத்தாலே ஸம்பந்நராய்)வர்த்திக்கிற, சிரீவரமங்கலநகர்க்கு - சிரீவரமங்கலநக ருக்கு, அருள் - நிரவயிகக்ருபையை, செய்து - பண்ணி, அங்கு - அங்கே, இருந்தாய் - இருக்கிறவனே, (இப்படி இதுக்குமுன்பு நீபண்ணின உபகாரத்துக்கு நான்), ஒரு - ஒரு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம், அறியேன் - பண்ணினேனாகவறிவித்திலேன். ஆனபின்பு மேலும் நீயேயருளவேணுமென்று வாக்யஸேஷமாய், “தமியேனுக்கருளாய்” என்று கீழோடே யந்வயிக்கிறது. கருளப்புள்ளென்று - “கறையணிமூக்கு” என்னுமாபோலே “சூகெஸாநாதிதேகாபு” என்கிறபடியே கறுத்த திருமுகமுடையவ னென்னவுமாய். தெருள்கொள் நான்மறையென்று - வேதவிஸேஷணமாகவுமாய்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “ஸாலுமஹுஹெய்யொகூரி” என்கிறபடியே, மலம் உம்மதானபின்பு ஸாயநத்திலும் அந்வயம்வேண்டாவோ? என்ன,—இவ்வளவுவர இதுக்குமுன்பு நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபின்பு, மேலும் நீயே செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கருள இப்பாதி] - பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியை ஆயுயமா கவும், பரமபதத்தை ஸ்த்தாநமாகவு முடையபாய்வைத்து. பெரியதிருவடியை நேற் கொள்ளுதல், திருவாழியைச் சலியாமல்பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடைய னாதல், இவையாயிற்று ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். ஓரோவொன்றேயமைந்திருக்க,

யாதையோ! கீழற்றைக்கும் ஏதேனுமுண்டோ; ஆனபின்பு, இத்தலையில் கீஞ்சித்தாரத்
தைவிட்டு உன்குருபையாலே செய்தருளாயென்கிறார். இவ்வளவும்வா இதுக்குமுன்பு நீ
நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபின்பு, மேலும் நீ செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[கருளப்புட்கொடி] - நீமுன்பருளிற்று உன்னையறிந்தோ, என்னையறிந்தோ!
[கருளப்புட்கொடி] - இன்னமும் ஒன்று வேண்டும்படியோ உன்னுயர்த்தி. பெரியதிரு
வடியை த்வஜமாகவுடையனாயிருக்கிறவருப்பு. * அருளாழிப்புள்ளிறே. [சக்கரப்படை] -
அதுவும் வரவேண்டும்படியோ இதிருக்கிறது. * அருளார்திருச்சக்கரமிறே. [வானநாட]-
ஒன்று எடுக்கவும் ஒன்றுபிடிக்கவும்வேணுமோ, இருப்பிடமேயமையாதோ. பெரியதிரு
வடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியை ஆயுடமாகவும், பரமபதத்தை வாஸஸ்த்தாநமாகவு
முடையையாய்வைத்து. பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுதல், திருவாழியைச் சலியா
மல்பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனாதல், இவையாயிற்று ஸர்வாயிக
வஸ்துவக்கு லக்ஷணம்; இவையோரோன்றே யமைந்திருக்க, ஸர்வபகாரபரீபூர்ணனா
யிருக்கிறபடி. [கருளப்புள்] - புள்ளென்று - பக்ஷிஸாமாந்யமாய், மருடனாகிறபுள்ளென்று
விபேஷிக்கிறது. “ஈடே” என்கிறவித்தை - “ஈளே” என்னுமாபோலே - கருளனென்
கிறது. அன்றிக்கே, கருளென்று - கறுப்பாய், அது - கீற்றமாய், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே
கீற்றத்தையுடையவனென்றுமாம். * “கருளுடையபொழில்மருது” என்னக்கடவதிறே.
[எங்கார்முகில்வண்ணா] - பெரிய உன்னுயர்த்தி பாராவிட்டால், வர்ஷிக்கிற ஸ்த்தலத்
தைத்தான் பார்த்தாயோ. என்பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப்பண்ணினவனே. என்னளவு
பாராதே ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகப்பண்ணினபடி. பண்ணினஓளதார்யமேதென்ன, -

வென்றது - “அருள்செய்தகிருந்தாய்” என்றத்தைப்பற்ற. கீழற்றைக்குமென்றது - “பொரு
ளல்லாத வெண்ணைப்பொருளாக்கி” என்றத்தைப்பற்ற. ஆனபின்பு - முன்பின்றிக்கே இப்போ
துண்டானபின்பு.

“அடிமைகொண்டாய்” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - நீழ்க்பு இத்யாதி. அறிந்தோ என்
கிற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - உன்பெருமையையும் என்சிறுமையையும் பாராதே முன்பு நிர்ஹேதுக
மாக விஷயீகரித்தாப்போலே, ப்ராப்தியையும் உன்குருபையாலே செய்தருளவேணுமென்று.
“கருளப்புட்கொடி” என்றதுக்கு ஹாவம்-இன்னமும் இத்யாதி. அதாவது - மருடத்வஜத்வமே
உன்பெருமைக்கு நிரபேக்ஷஸாயகம், சக்ரயாரணமும் பரமபத நிலயத்வமும் மிகையென்றபடி.
ப்ரப்தார்த்தம்-பெரிய திருவடியை இத்யாதி. கீழ் - மேன்மைக்கு உடலாகவருளிச்செய்து, நீர்
மைக்கு உடலாகவருளிச்செய்திருர்-அருளாழிப்புள்ளிறே, அருளார் திருச்சக்கரமிறே யென்று.
ஆக, இவர்கள்சேர்த்தி மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கு முடலாயிருக்கிறபடி. கீழிரண்டையும் பற்ற
ரஸோக்தி - ஒன்று எடுக்கவும் இத்யாதி. மேன்மைக்கு உடலாகச்சொன்ன அர்த்தவிவரணம் -
பெரிய இத்யாதி. ஒன்றைச்சொல்லவமைந்திருக்க, மூன்றையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம்-இவை
இத்யாதி. ஆனால், கருடனென்னவேண்டாவோ? என்ன - ஈடேஎன்கிற இத்யாதி. “கருள்”
என்று - கறுப்பைச்சொல்லுமோ? என்ன-கருளுடைய இத்யாதி. கீற்றத்தையுடைத்தாய்ச்
சொல்ல செய்திருக்கிற யமனார்ஜுநங்கனென்றபடி. * பெரியாழ்வார் திருமொழி, நாலாம்பத்து,
“ஒன்பதாந்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு. “எம்” என்றதுக்கு ஹாவம்-பெரிய இத்யாதி. விவர
ணம்-என்னளவு இத்யாதி. வஸ்துவிலையோ? என்ன - ஸுலபெவ இத்யாதி. “பொருளாக்கி”

[பொருளல்லாத இத்யாதி]-வஸ்துமுன்பேயுண்டாய், அதுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம்பண்ணிவிட்டாயோ; ஸஸுனெவஸுவகி யிறே விஷய்காரத்துக்குமுன்பு, இப்போது ஒருவஸ்து வாக்கி, “வஸுனெவஸு” (ஸந்தமேநம்) என்று உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினாய். [அடிமைகொண்டாய்] - “பெருமக்களுள்ளவர்” என்கிறபடியே, நித்யஸித்தர் செய்யக்கடவ கைங்கர்யத்தையன்றோ என்னைக்கொண்டது. உண்டாக்கினவளவேயோ, ஜீவநமுமிட்டிலையோ. “கார்முகில்” என்றது வஸ்துபடியிறே. அடிமைகொண்டா யென்கிறது - “அடிதொழுதேழு” என்னப்பண்ணின அவ்வளவையிறே. * மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவர் இப்படி சொல்லுகையாலே, ஸ்வநிகர்ஷம் சொல்லுகை ஜ்ஞாநகார்யம்; “ஈஸ்வ ரோஹம்” என்றிருக்கை அஜ்ஞாநகார்யம். [தெருள்கொள் நான்மறைவல்லவர்] - தெரியும்படி வேததாற்பர்யம் கைவந்தவர்கள். ஜ்ஞாநாதிஸயத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களையும் தாங்கள்நினைத்தபடி நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள். [பலர்]- ஒருவரிருவரன்றிக்கே ஸ்ரீவைகுண்டம்போலே திரள்திரளாயிருக்கை. [வாழ்]-வேதார்த்த ஊ-ஒதனைக்கண்டு அஹவலிக்கிறவர்கள். தீர்த்தங்களிலே வர்த்திக்கிற ஸத்த்வங்களுக்குப் பாபம்போகிறதில்லையிறே ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஜ்ஞாநமும் அத் தோடுசேர்ந்த வருத்தியு முடையராயிருக்கை. [சிரீவரமங்கலநகர்க்கருள்செய்தங்கிருந்தாய்]- அங்ஙனள்ளார்க்குத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற இருப்புத் தன்பேராக இருக்கிற படி. சிரீவரமங்கல நகரிலுள்ளார் அர்த்திக்கவன்றிக்கே, அவர்கள்பக்கல் தண்ணளியாலே வந்திருந்தவனே. என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக அங்கேவந்திருந்தாயென்றுமாம். “கைங்கர்யத்தளவும் வரநிறுத்தினோம், இனி யதுக்குவிச்சேதம் வரவொண்ணாது” என்று அங்கே வந்திருந்தாய். [அறியேனொருகைமாறே] - நீ இவ்வளவாக உபகரித்துநின்றவிது க்கு, நானொன்றுசெய்தேனாக அறிகிறிலேன். இதுக்குமுன்பு உபகரித்ததுக்கு ஒருவேறுது

பர்.—(பொருளல்லாத) தெருள்கொள்வகிஷடி [சு], “ஸஸுனெவஸு ஹவகி | ஸஸுனெவஸுவிவெடிவெசு”.

என்றவந்தரம், “அடிமைகொண்டாய்” என்றதுக்கு ஹவம் - உண்டாக்கின இத்யாதி. “கார் முகில்” இத்யாதிக்கு - மேகம் ஜீவநத்தைக்கொடுக்குமிறே யென்று கருத்து. அடிமைகொண்டால் துக்கப்படுவானென்? என்ன - அடிமை இத்யாதி. பெருமக்களுள்ளவர் - நித்யஸித்தரான பெரியோர்கள். “தெருள்கொள் நான்மறைவல்லவர்” என்று - ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லி “வாழ்” என்றுஅஹவத்தைச்சொல்லுகிறதென், திவ்யதேஸுவாஸந்தானே உஜ்ஜீவநஜேதுவன்றோ? என்ன - தீர்த்தங்களிலே இத்யாதி. இங்கே - “மஜாதிதீயெ-ஷுவஸுவிநிது” ஸ்ரீஷெவாய யெவகதிலுஜாஸுவிநிது | ஹவொஜிதாவெஸுநவயுஹவெனகீய-பாநிபுண்யாயத நாஸுஷிஷு” என்றது அஹஸந்தேயம். “நகர்க்கு” - நகரிலுள்ளார்க்கு. அவர்க்கு அருள் செய்தால் தமக்கேதென்ன - அங்ஙனள்ளார்க்கு இத்யாதி. “அங்கு” - சிரீவரமங்கலநகரிலே. “அருள்செய்து” என்றதுக்கு ஹவம் - சிரீவரமங்கல இத்யாதி. உஷ்ட்டிக்குப்பொருளின் றியே, சிரீவரமங்கலநகரான அங்கே எனக்கருள் செய்கைக்காக இருந்தாயென்று அர்த்தந்தரம்- என்னையடிமை இத்யாதி. “அடிமைகொண்டாய்” என்றுசொல்லியிருக்க, அடிமைகொள்ளு கைக்காக வந்திருக்கையாவதேதென்ன - கைங்கர்யத்தளவும் இத்யாதி. ஆகில் செய்யவெப்பதே

என்பக்கலிலேயுண்டென்று சொன்னாயாதல், மேலும் நீயே நிர்வஹித்தாயாதல் செய்ய வேணும். “நீர் உள்ளீராகையாலே செய்தோம்” என்றும்சொல்லலாவதில்லை உன்னால், பொருளல்லாதவேன்னைப்பொருளாக்கியிறே அடிமைகொண்டது. (நட)

நான்காம் பாட்டு.

மாறுசேர்படைநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காயன்றுமாயப்போர்பண்
நீறுசெய்தவேந்தாய் நிலங்கீண்டவம்மானே! [ணி]
தேறுஞானத்தர்வேதவேள்வியருச் சிரீவரமங்கலநகர்
ஏறிவீற்றிருந்தாய் உன்னையெங்கெய்தக்கூவுவனே?

ஆ.—(மாறுசேர்படை.) இப்படி ஸ்வப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகவன்றோ ஆழிதஸம்ரக்ஷணம்பண்ணியருளிற்று, ஆனபின்பு அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாரணங்களைக்காட்டி, இப்படியே ரக்ஷியானிடில் என்னால் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை என்கிறார்.

[மாறு என்றுதொடங்கி] - பாண்டவர்களுக்கு எதிரியாய்வந்துசேர்ந்த படை யையுடைய துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் ஸைஸந்யமாகநஸிக்கும்படி தனியாரான ஐவர்க் காக ஆய்சர்யமானபுத்தங்களைப்பண்ணி ப்ரதிபக்ஷத்தையெல்லாம் பொடியாக்கினவனே. [தேறுஞானத்தர் என்றுதொடங்கி] - அதுசெய்தவன் ‘அஸந்நிஹிதனிதே’ என்ன வொண்ணாதபடி தெளிந்த அறிவுடையாரானவர்களுடைய வைதிகமாய் அநந்யப்ரயோஜந மான ஸமாராயநங்கள் நிரந்தரமாகச்செல்லாநின்றிருந்துள்ள சிரீவரமங்கலநகரிலே அவர் களோடொக்கக் குடியேறிப் பெருப்பேறுபெற்று க்ருதார்த்தனாய் இருந்தருளினாய். நீயேவிஷயிகரிக்கும் இத்தனைபோக்கி, நான்உன்னைப்பெறுகைக்கு ஈடான உத்தமம் பண் ணுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ?

ப.—அநந்தரம், ஆழிதஸம்ரக்ஷணைக ஸ்வஹவஞனவுன்னை என் அபேக்ஷ ஸாயநமாகப்பெறுவதெங்கே யென்கிறார்.

மாறு - ஸத்ருக்களாய்க்கொண்டு, சேர் - சேர்ந்த, படை - ஸைஸந்யையுடைய, நூற்றுவர் - துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், மங்க - நஸிக்கும்படி, ஓர் - தனியாரான, ஐவர்க்கு-பாண்டவர்களைவர்க்கும், ஆய்-ஸஹாயவஸ்துவைக்கொண்டு, அன்று-(துர்யோ தநாதிகளாலேபிடிதரான) அன்று, மாயம் - (பகலை இரவாக்கினதுமுதலான) ஆய்சர்ய

தென்ன-இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. அதாவது - “அறியேனென்கைமாறு” என்று - கீழ், நீசெய்த துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் அறியேனென்கையாலே, மேலும் நீயேசெய்யவேணுமென்றுகருத்து. “தேறுவிலை” என்கிறதென், நீர் உள்ளீராகையாலே செய்தோமென்ன - நீர்உள்ளீர் இத்யாதி. க்ரமேணாவய?

சேஷ்டிதங்களை யுடைய, போர் - யுத்தத்தை, பண்ணி - பண்ணி, ("எல்லாச்சேனையும்" என்கிறபடியே ஸமஸ்தபரிகரத்தையும்), நீறு-யுனிஸேஷமாம்படி, செய்த - பண்ணின, எந்தாய் - மஜேஹாபகாரகனாய், நிலம் - (அவர்களோபாதி வ்யாபாரக்ஷமையுமல்லாத) ஹ-மியை, கிண்ட - ப்ரளயாபத்திலே இடந்தெடுத்த, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (அவ்வஸ்த்தைகளுக்குப்பிற்பட்ட என்போல்வார்க்காக), தேறு - (ப்ராப்பப்ராபகவிஷயமாகத்) தெளிந்த, ஞானத்தர் - ஜ்ஞானத்தையுடையரானவர்களுடைய, வேதம் - வைதிகமான, வேள்வி - ஹவத்ஸமாராயணம், அறு-இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதான, சிரீவரமங்கலகர் - சிரீவரமங்கலகரத்திலே, ஏறி - (அவர்களோடொக்க) ஏறி, வீற்று - (அவர்களுக்கு ஆராத்யனாகக்கொண்டு) வ்யாவ்ருத்திதோன்ற, இருந்தாய் - இருந்தவனே! உன்னை - (இப்படி அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஸ்வயமேவ ரக்ஷணத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய் அநந்யஸாத்யனான) உன்னை, எங்கு - எங்கே, எய்த - ப்ராபிப்பதாக, கூவுவன் - நான் கூவுவேன்? நீ கூவுதல் வருதல் செய்கையன்றோ அதுருபமென்றுகருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்களைச்சொல்லி, இப்படி ரக்ஷிக்கக்குக்கடவையான உன்னைக் கிட்டுகைக்கு என்னுற்செய்யலாவதுண்டோ வென்கிறார்.

[மாறுசேர்படை இத்யாதி]-எதிரிகளாய்ச்சேர்ந்த படையையுடைய. [நூற்றுவர்]-தூர்யோயநாதிகள். தங்கள் அளவன்றிக்கே படையடைய "நானெதிர், நானெதிர்" என்று வந்ததென்கை. எதிரிகளாய்ச்சேர்ந்து ஸாயுயரான நூற்றுவரென்றுமாம். "அவிஷ்டிஹம் நஹோக்ஷயஸ்ய" என்கிறபடியே, "தனக்கு ஸத்ருக்களாக நினைத்திருக்கிறபடி." [மக்க] - முடிய. [ஓரைவர்] - தனியரான ஐவர். அவர்களுக்குத் தன்னை ஸேஷமூதனாகக்கிவைத்தபடி. "ஹதூநாஸ்ய" என்று. [அன்று] - அன்றுசெய்ததும் பாண்டவர்களுக்கன்று, "தானல்லது புகழில்லை" என்று என்னெஞ்சிலே படுகைக்காக உபகரித்தானென்றிருக்கிறார். [மாயப்போர்பண்ணி] - ஆஸ்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், க்ருத்ரிம யுத்தமென்னுதல். பகலையிரவாக்கியும், "ஆயுதமெனேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், ஸத்ருக்கள் உயிர்நிலையைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. [பண்ணி] - முடகோல்பாத்ரமிதேயிவர்கள், தானேசெய்தானென்கை. [நீறுசெய்தவெந்தாய்] - அவர்களேபழியச்செய்ததும் தம்பேறுகநினைத்திருக்கிறார். [நிலக்கீண்டவம்மானே] - பாண்டவர்களைப்போலே ஓரபேக்ஷையுமின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரளயங்கொண்ட ஹமியை எடுத்தாய். அந்தஹமிக்கு என்னகைம்முதலுண்டா யெடுத்தாய். [அம்மானே] - உன்வஸ்து நோவுபடாமெக்காக எடுத்தாயத்தனையன்றோ? [தேறுஞானத்தர் இத்யாதி] - "இப்போது அஸந்நிஹிதன்" என்கிற கண்ணழிவுமில்லையென்கிறார். அறத்தெளிந்த ஜ்ஞானத்தையுடையராயிருக்கை. தங்கள் அதுஷ்ட்டாநம் ஸாயநமென்றிராதவர்கள் வைதிகமாய் அநந்யப்ரயோஜநமான ஸமாராயணங்கள் இடைவிடாதே செல்லாநிற்கை. ஸாயநமாகிவிதே ஒருகாற்செய்துவிடவேண்டுவது. [ஏறிவீற்றிருந்தாய்] - அவர்களோடொக்கக் குடியேறி, அவர்களோட்டை ஸாய்மயாபத்தியால் வந்த ஐஸ்வர்யத்தையுடையனாகையாலே க்ருதார்த்தனாய் இருந்தாய். [உன்னைபெய்கெய்தக்கூவுவனே] - அநந்யஸாத்யனாயிருந்துள்ள உன்னைப் பெறுகைக்கிடான யத்நம் பண்ணுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ. நீ இங்குவருகைக்குப்பண்ணின யத்நமிதே ப்ராப்திக்கும் என்னுற்பண்ணல்லவது.

சு.௫.—நாலாம்பாட்டு. “வேறும் உன்கிருபையாலே ரகசிக்கவேணும்” என் னொன்றிர், நாம் இதுக்குமுன்பு அங்ஙன்செய்தவிடமுண்டோ? என்ன,—ஒன்றிரண்டு உதாஹரணத்தை எடுத்துக்காட்டி; இங்ஙனேசெய்ததில்லையோ, எனக்கும் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

[மாறுசேர்படைநூற்றவர்] - எதிரிகளாய்க்கொண்டு வந்துசேர்ந்தபடையையு டைய நூற்றவர். அவர்களுக்கு ஸஹகாரிகளாய்வருகையன்றிக்கே, தனித்தனியே ஸத் ருக்களாய்வந்துகிட்டேகை. †(படை - ஸேனை.) அன்றிக்கே, [மாறுசேர்படைநூற்றவர்] - மாற்றாராய்ச்சேர்ந்து ஸாயுபரான நூற்றவரென்றமாம். † (படை - ஆயுதம்). “அிஷ்ட ணம் நமொஹாஹுயு” (தவிஷதந்நம்நபோக்தவ்யம்) என்கிறபடியே, தனக்கு ஸத்ருக்களாக நினைத்திருக்கிறபடி. [மங்க] - மாள. விளக்குப்பிணம்போலே காணவொண்ணாதபடி. [ஓரைவர்க்காய்] - இரண்டுபக்கமும் ஒத்திருக்க, ஒருதலையிலேநின்றயோ. உளனான ஒருஸாராயியுங்கூட அப்ரபாநனும்படி தனியரான ஐவர். [ஐவர்க்காய்] - அவர்களுக்குத் தன்னை இஷ்டவிரியோமார்ஹனாக்கிவைத்தபடி. [அன்று] - யுத்தோந்முகராய்வந்த அன்று. [மாயப்போர்பண்ணி] - ஆய்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், வஞ்சகமான யுத்த மென்னுதல்; அதாவது - பகலை இரவாக்கியும், ‘ஆயுதமேடேன்’ என்று ஆயுதமேடுத்தும், ஸத்ருக்கள் உயிர்நிலையைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. [நீறு செய்த] - ஊம்மமாக் கின. “கூறய்நீறய்நிலனாகி” என்றுசொல்லுகிறபடியே. [எந்தாய்] - பாண்டவர்களுக் காக துர்யோபநாதிகளை நிரஸித்ததும் தம்பேறயிருக்கிறபடி. நீர்சொல்லுகிறவையெல் லாமுண்டு, ஆனாலும் அவர்கள் எனக்கு ஊய்ரன்றோ என்ன,—ஆனால் அதுவும்பாராதே யன்றோ நீ ஊமியைரகசித்தது. [நிலங்கீண்டவம்மானே] - அதுகிடக்கிடுவேணுமாகில்,

நாலாம்பாட்டு.—மாறுசேர் இத்யாதி. “ஐவர்க்காய்” இத்யாதியையும், “நிலங்கீண்டவம் மானே” என்றதையுங்கடாஷித்து, உத்தரப்ரத்யுத்தரமாக அவதாரிகை - வேறும் உன்கிருபை யாலே இத்யாதி.

“மாறுசேர்” என்றத்தை - *படைக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தம் - எதிரிகளாய் இத் யாதி. படை - ஸேனை. துர்யோதநாதிகளுக்கு ஸஹாயமாகையாலே இவர்களும் எதிரிகளா யிருக்க, “மாறுசேர்” என்று விசேஷித்ததுக்குஊவம்-அவர்களுக்கு இத்யாதி. தவிதியார்த்தத்துக் கு “மாறுசேர்” என்றது - *நூற்றவர்க்கு விசேஷணம். படை-ஆயுதம். மாற்றாராய்-க்ருஷ்ணனுக்கு மாற்றாராய். துர்யோதநாதிகள் க்ருஷ்ணனுக்கு மாற்றாரோ? என்ன - அிஷ்டஊம் இத்யாதி. “அிஷ்டஊம் நமொஹாஹுயு” அிஷ்டஊம்நெருவொஹாஹுயெசு | வாணுவாநுஅிஷ்டவொராஹு பிஷ்டபாணாஹிவாணுவாஃ” ஐதி ஊராதெ டுயெபூயநம்புதிசுஷ்டஃ. விளக்குப் பிணம் - இருட்டு. தாட்பர்யம் - இரண்டுபக்கமும் இத்யாதி. அதாவது - பகைத்வயமும் துல்ய வலமாயிருக்க, கேவலக்ருபையாலே தாழ்ந்ததலையிலே நின்றயுத்தனையன்றோவென்றபடி. நின் றயோ - நின்றயே. நின்றயுத்தனையன்றோவென்றபடி. “ஓரைவர்” என்றதுக்கு - தனியரான ஐவரென்று ஸப்தார்த்தம்விவகித்து, க்ருஷ்ணனில்லையோ? என்ன - உளனான இத்யாதி. அப்ர பாநனும்படி - யுத்தம்பண்ணப்போகாமையாலே அப்ரபாநனும்படி. “ஆய்” என்றதுக்கர்த்தம் - அவர்களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - வஞ்சகமாவது. கூறய் இத்யாதிக்கு - முற்பட இருதுண் டமாக்கி, பின்னைநீருக்கி, பின்னைதறையாக்குமென்றபடி. அதுவும் - ஊய்ரதையும். “அதுவும் பாராதே” என்றத்தை முவஹேதேரவிவரிக்கிறார் - அதுகிடக்கிடு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

குண்டலிக்ரந்தத்வயம் க்வாசிக்கம்.

அதுக்கொன்றுசொல்லுகிறாய்; இப்ப்ரளயங்கொண்டபூமிக்கு என்னதக்கோர்மையுண்டாய்
நீ செய்தது. [நிலங்கீண்ட] - “எடுக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்கவும்மாட்டாதே, உப
காசம்மீருதியுமின்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்கு உதவற்றிலையோ. இங்கு ஒருதலையேயிறே
யுள்ளது. [அம்மானே] - “உடைமையிழக்கவொண்ணாது” என்று வேறும்உன்க்ருபை
யாலே செய்தலித்தனையன்றோ. [தேறுஞானத்தர் இத்யாதி] - அநுஷ்ட்டாநாநுஷ்ட்டா
நங்களை விகல்பிக்கலாம்படி தேளிந்திருக்குமவர்கள். அநுஷ்ட்டாநம் ஸாயநமாகாதே.
“நிஷித்தாசரணம் நமக்கு ரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமோபாதி, “விஷிதாசரணமும்
நமக்குரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமவர்கள். ஆனால் இது அநுஷ்ட்டிக்கிறதென்? என்
னில்; - ஈஸ்வராஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினானாகிறான்; இனித்தான் நிஷித்தாசரணம்
ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை வர்ப்பிப்பிக்குமாபோலே, இதுவும் ஸத்த்வவ்ருஜ்யையும் பண்ணிக்
கொடுக்கக் கடவதாயிருக்குமிதே; இனித்தான் சேதநனாகையாலே ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ணி
யன்றி நில்லானே. “ஸுதா தஜாயதேஜாநஸு” (ஸத்த்வாத்ஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம்)
என்று ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியாயிருக்குமிதே, ஆகையாலே அநுஷ்ட்டேயமாகக்கடவது.
[சிரீவரமங்கலநகரேறிவற்றிருந்தாய்] - இவனும் அவர்களிலே யொருவனாய் ஒக்கக்
குடியேறியிருக்கிறபடி. [வீற்றிருந்தாய்] - “இவர்கள்நடுவேயிருக்கப்பெற்றோமே” என்று
பெறுப்பேறுபெற்றாயிருக்கிறபடி. [உன்னை] - அநந்யஸாத்யனானஉன்னை. [எங்கே
ய்தக்கூவுவனே]-நீ இவ்விருப்பிருக்கைக்கு நான் அநுஷ்ட்டித்தது ஏதேனும் ஸாயந முண்
டாகிலன்றோ என்ப்ராப்திக்கு நான் ஏதேனும் செய்வது, இவ்வளவாகப் பண்ணின நீ
மேலும் உன் க்ருபையாலே செய்தருளவேணும். (சு)

தக்கோர்மை - நன்மை. “நிலம்” என்ற அசேதநஸமாதிக்ருமாவம் - எடுக்கவேணும் இத்யாதி.
ஒருதலையேயிறே யுள்ளதென்றது - க்ருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுமான இரண்டிலேயிலும் ஸ்நே
ஹமுண்டு அங்கு; இங்கு அசேதநமானபூமிக்கு ஹவ்யதையில்லாமையாலே, வராஹநாயனாகைய
ஸ்நேஹமேயுள்ள தென்றபடி. “தேறுஞானத்தர்” என்றத்தை “வேதவேள்வியற”
என்றதுக்கு ஸேஷமாக்கியருளிச்செய்கிறார் - அநுஷ்ட்டாந இத்யாதி. வேள்வி - பஞ்ச
மஹாயஜ்ஞம். தேளிந்தஜ்ஞாநத்தையுடையவர்களுடைய வேதமும் வேள்வியும் மாறாத
சிரீவரமங்கலநகரிலே இத்யாத். ஜ்ஞாநத்துக்குத்தேற்றமாவது - வேதவேள்வியில் உபாயத்வ
வுத்தி ஸஸாதிருக்கை. விகல்பிக்கலாம்படி - ஸமமாகவிகல்பிக்கலாம்படி. அதாவது - அந
நுஷ்ட்டாநத்தில் உபாயபுத்திபண்ணாதவோபாதி, வக்ஷ்யமானமான வேதத்திலும் வேள்வியிலும்
உபாயபுத்திபண்ணாதவர்களைன்றபடி. ஏதத்விவரணம் - அநநுஷ்ட்டாநம் இத்யாதி வாக்யத்வ
மும். அநநுஷ்ட்டாநம் - நிஷித்தாசரணம். அநுஷ்ட்டிக்கிறதற்கு அடைவே ஹேதுதாயம்-ஈஸ்
வராஜ்ஞா இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே. இவற்றில், ஈஸ்வராஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணுகை ப்ரா
நமாய், மற்றவிரண்டும் - ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட்டனுக்குச் சொன்னதாகையாலே இதுக்கு த்ரு
ஷ்டாந்தமாகிறதென்று கண்டுகொள்வது. த்ருதீயஹேதுவில், குர்வத்ருபகாணனாகையாலே ப்ர
வ்ருத்திபீலனாயன்றி கில்லானென்றபடி. “நவரிகபூரிஸ்க்ஷணவிஜா துதிஷ்டக்யுகி-
க்யுகி காயுதெதஹ்யஸுக்ஷெஸவ-கிஷ்டக்யுகிஜெம-கிஷ்டெண” என்னக்கடவதிறே.
த்வதீயஹேதுவில், ஸத்த்வவ்ருத்தியுண்டானால் மலமேதென்ன-ஸுதா தஜாயதே இத்யாதி.
“ஸுதா தஜாயதேஜாநம் ரஜஸொரொஹவனவது | பூரோஜொஹளகரிலொஹவ
தொதஜாநவிவது || கள || ஐகிதீதாவஸு (கச). “ஏறி” என்றதுக்குமாவம் - இவனும்
இத்யாதி. “வீற்றிருந்தாய்” என்றதுக்குமாவம் - இவர்கள்நடுவே இத்யாதி. உன்னையெங்
கேய்தக்கூவுவனே - உன்னைக்கிட்ட என்னஸாயநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணப்படுகிறதென்றபடி.
கூவுகை - ஸாயநாநுஷ்ட்டாநத்தாலே யைழக்கை. க்ரமேணநவயி. (சு)

ஐந்தாம் பரட்டு.

எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு ? எவ்வதெவ்வத்துளாயுமாய்நின்ற
கைதவங்கள்செய்யுங் கருமேனியம்மானே !
செய்தவேள்வியர்வையத்தேவரூச் சிரீவரமங்கலநகர்
கைதொழவிருந்தாய் அதுநானுங்கண்டேனே.

ஆ.—(எய்த.) ப்ரதிகுலர்க்கன்றோ அவர்கள்நடுவே புருந்துவைத்தே உன்
னைக்காட்டிக்கொடாதொழிவது, உன்னை யாசைப்பட்டார்க்கும் அரியையோ, ஆனபின்பு
அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளாய். உம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெறு
கைக்கு உடலானவுபாயத்தை நீர்செய்யலாகாதோ ? என்னில்,—உன்திருவடிகளைக்கிட்டு
கைக்கீடாயிருப்பதோர் உபாயம் என்னுற் செய்யமுடியாது. இனித்தான் செய்யவேண்
டுவதொன்றுண்டோ. மதேகஹோகராயிருப்பாரெல்லார்க்கும் கண்ணுலேகண்டு அது
ஹிக்கலாம்படி சிரீவரமங்கலநகரிலே புருந்திருந்தோமிதேயென்ன ; அதுநானுங்கண்
டேன், எனக்கு அது அமையாதென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சிரீவரமங்கையிலே இருந்திருப்பை உமக்குக்
காட்டினோமிதே, என்செய்ய அக்ருதாந்த்ராகிதீர் ? என்ன ; அத்தால்போராது
என்கிறார்.

[எய்தக்கூவுதலாவதே எனக்கு]-தம்முடைய நிஸ்ஸாயநத்தை எம்பெருமான்
திருவுள்ளத்தே படுகைக்கு மீளவும்சொன்னார். [எவ்வதெவ்வத்து என்றுதொடங்கி]-
மிகவும் துஸ்ஸாயரான ஸத்ருக்கள் நடுவும் புக்கு நின்று வடிவழகைக்காட்டி வஞ்சித்து
அவர்களுக்கு எட்டாதிருக்குமவனே ! நீ வஞ்சகனாய் எட்டாதிருப்பது ஸத்ருக்களுக்
கன்றோ ? என்றுகருத்து. [செய்தவேள்வியர் என்றுதொடங்கி] - க்ருதக்ருத்யரான
வைஷ்ணவர்கள் நிரந்தரபாகவர்த்திக்கும் சிரீவரமங்கலநகரிலே அடிமைசெய்ய இருந்தாய் ;
அது நானும் கண்டேன் ; அத்தால் நிரபேக்ஷமன்று.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்திதவிரோதிகளான ஆஸூரப்ரக்ருதிகளை அந்தர்வேதம்
பண்ணியழிக்கும் ஸ்வஹாவனான நீ ஆஸ்திதர்க்கு அதுஹாவ்யனாய் வந்திருக்கக்கண்டேன்,
இப்படியிருக்கிற உன்னைப் பெறுகைக்கு நான் ப்ரவர்த்திக்கை அதுரூபமோவென்கிறார்.

எனக்கு - (அநந்யரக்ஷயமான ஸ்வரூபத்தையுடையேனான) எனக்கு, எய்த -
(புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு) ஸாயநமாக, கூவுதல் - அபேக்ஷிக்கை, ஆவதே-அதுரூபமோ ?
(அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, ஆஸ்திதவிரோதிகளான), எவ்வ - எவ்வகைப்பட்ட, தெவ்வத்
துன் - ஸத்ருக்களாகிற அஸூரவர்க்கத்துக்குள்ளே, ஆயுமாய்-ஐத்தாதிவிக்ரஹபரிக்கர
ஹம்பண்ணிக்கலந்து, நின்று - நின்று, கைதவங்கள் - (வைதிகருசியைக்குலைத்து வாஹ்ய
ருசியைப்பிறப்பிக்கையாகிற) க்ருத்ரிமங்களை, செய்யும் - செய்யும், கருமேனி - (அவர்
கள்கெஞ்சைக்கலக்கும்) ஸ்யாமளவிக்ரஹத்தையுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே !
(ப்ரதிபக்ஷப்ரஸங்கமில்லாமையாலே), செய்தவேள்வியர் - க்ருதக்ருத்யராய், வையம் -

சுரு.—அஞ்சாம்பாட்டு ஆழித பக்ஷபாதத்தையும் சீர்வரமங்கலநகரிலிருப்பையும் உமக்குக் காட்டினோமே, “எங்கெய்தக்கூவுவன்” என்று-ஒன்றும்பெருதாரைப் போலே கூப்பிடாநின்றீரேயென்ன,—செய்தஅம்ஸமறிந்தேன், அத்தாலே பர்யாப்தனாகிறிலே னென்கிறார்.

[எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு] - பொகடு, அதுகிடக்கிடாய், இந்த ஸ்ரியப்பதியைக்கண்ட உனக்கு “இவன் ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணுவான்” என்று தோற்றியிராதோ. நீ எனக்குக் கைப்பம்படியாக அபேக்ஷிக்கையாவதே. உன்னிலும் நான் என்கையறிவேனிறே! என்னுல்செய்யலாவதுண்டோவென்று கேட்கிறார் “அவனாலே பேறு” என்றிருக்குமவராகையாலே; நீ கைவிட்டவன்று நான் அறுஷ்ட்டிக்கும்படி, ஸ்ரியப்பதியான உன்னோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி யிருந்தேனோவென்கிறார். [எனக்கு]-ஒருதூர்வலன்தலையிலே ஒருமலையைவைத்தாற்போலே யிருக்கிறதூகாணும் இவர்க்கு. “சோநாநிஸு-ர-” (மாம்நமஸ்துரு) என்றால், அநந்தரமில்லையாகாதே தான். இனிப்

அஞ்சாம்பாட்டு.—எய்த இத்யாதி. “கைதவங்கன்செய்யும் கருமேனியம்மானே, சீர்வரமங்கலநகர் கைதொழுவிருந்தாய்” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆழித இத்யாதி. செய்தஅம்ஸமறிந்தேனென்றது - “அதுநாணுங்கண்டேனே” என்றத்தைப்பற்ற.

கீழே, “எங்கெய்தக்கூவுவனே” என்று - ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணப்போகாதென்றவர், மீனவும், “எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு” என்றுசொல்லுகிறது புருகத்தமன்றோ? என்ன; கீழ் - ப்ராப்திக்கு ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணவேண்டுவதில்லையென்றார். இங்கே - அஜ்ஞாநாஸக்திகளாலே ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணமாட்டேனென்னுமத்தை வ்யங்க்யோத்தியாக அருளிச்செய்கிறாராகையாலே புருகத்தியில்லையென்கிறார் - பொகடு இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. “பொகடு” என்றதின்விவரணம் - அதுகிடக்கிடாய் என்றது. அதுகி, கீகிடாய் - ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணவேணுமென்னுமது கிடக்கிடாய். அதாவது - நிர்ஹேதுகமாக சீர்வரமங்கலநகரிலே இருந்தாயாகையாலே ப்ராப்திக்கு ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணவேண்டுவதில்லையென்று கருத்து. அறுஷ்ட்டிக்கத்தான் வேண்டினாலும், அஜ்ஞாநாஸக்திகளாலே அறுஷ்ட்டிக்க மாட்டேனென்னுமத்தை வ்யங்க்யமாக அருளிச்செய்கிறார் - இந்தஸ்ரியப்பதியை இத்யாதி. இதுக்கு - “எனக்கு” என்றதிலேநோக்கு. இந்த ஸ்ரியப்பதியையென்றது - விபரீதலக்ஷணையாலே, என்கையென்றபடி. உம்முடைய அஸக்தி நமக்குத்தெரியுமோ? என்ன - உன்னிலும் இத்யாதி. இதுவும்-சேஷபத்திலே. அதாவது - ஸர்வஜ்ஞான நீ அறியாதத்தை நான் அறிவேனோவென்றபடி. கீழ்வ்யங்க்யோத்தியாலே யலிப்பேரதமான அஜ்ஞாநாஸக்திகளை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - அவனாலே இத்யாதி. அப்படி மலையைவைத்தாற்போலே யிருக்குமோ? என்ன; வ்யாக்யாதாவின்சபொடு - சோநாநிஸு-ர- இத்யாதி. “சோநாநிஸு-ர-கொடிஜோஜீசோநாநிஸு-ர-” | சோநிஸு-ர-வெஷ்யவிய-ய-வெஷ்ய-வ-சோ-தூ-நா-நிஸு-ர-ய-ண- || ௩௬ ||” ஐதி தீதாவஸு-நவஸே அதாவது-ஐக்தியைவிதித்தவநந்தரம் ஸத்தாநாஸம் பிறந்ததாய்விடுமென்கை. இல்லை யாகாதேதான் - ஸத்தையில்லையாய்விடுமென்றபடி. மேலிற்பதத்துக்கு அவதாரிகை - இனிப்ரவலனாய் இத்யாதி. “ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணமாட்டேன்” என்றவநந்தரம், அஸுரவர்க்கத்தை வஞ்சித்தப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது-வித்தோபாயமூ-தனுடைய ஸக்திமத்தையைச் சொல்லி, இப்படி ஸக்திமாணான நீயே உபாயமானபின்பு இழக்கவேண்டுவதில்லையென்கைக்காக வென்று - இனிப்ரவலனாய் இத்யாதி வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம். இனி-உபாயாறுஷ்ட்டாநயோக்யதையற்றபின்பு. அதிதைத்தள்ளி - “ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணப்போகாதவன் இழந்தேபோ

மத்தனை” என்கிற சோகத்தைத்தன்ஈரி. வேணுமியே என்றவநந்தரம், ‘ஆகையாலே அவன்
விரோயி ரிஸநபரீலவத்தையை யருளிச்செய்கிறார்’ என்றுகூட்டுவது. அவதாரிகையிலே-விரோதி
கிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக அருளிச்செய்து, அவர்களை வஞ்சித்தாப்போலே என்னையும் வஞ்சித்தா
யென்று வெறுப்பாக தாத்தர்யாந்தரம் - அநீய மதிகளாயி இத்யாதி. அதாவது - அவர்களுக்கு
வைதிகப்ரதையைக் குலைத்தாப்போலே, வித்தஸாயநரிஷ்ட்டனான என்னுடைய அத்யவஸா
யத்தையும் குலைக்கக்கடவதோ இப்போதென்றபடி. “தெவ்வர்” என்று - சாத்ருவாசக
மாமோ? என்ன - தெவ்வர்தம் இத்யாதி. சாத்ருக்கள் பயப்படுகிறபடியான. †பெருமாள் திருமொழி,
பத்தாந்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு, “செவ்வர்” இத்யாதி. ஆயுமாயநின்று-அதுக்குள்ளேயானவ
னாய்க்கொண்டென்று. வாய்மாள்பண்ணி - சுவப்பாயராகப்பண்ணி. அவர்களை ஸம்ஹரித்த
வன் ருத்ரனன்றோ, இவன்ஸகமாக்கினபடியெப்படி? என்ன - தன்னுடைய இத்யாதி. ஆஸிரிதர்க்
கர்கலன்றோ என்றதுக்கு ஹாவம் - அம்மாநாய்வதத்தும் ஆஸிரிதபக்தபாதத்தாலே அவர்களை
நிரவரித்தநீ, ஆஸிரிதனான என்னையும் அழிக்கலாமோவென்று. உம்மை நாம் அழித்தோமோ?
என்ன - ஒதுதையும் இத்யாதி. ஒதுதையுமில்லை - உன்னையொழிய இதுபோஷம். “இவனை
யொழிய வேறொருதையுமில்லை” என்றிருப்பரோ? என்ன - ஒருமாதேய்வம் இத்யாதி. அவனை
யொழிய வேறொருபாதேவதையை யுடையோமோ நாம் என்றபடி. † திருவாசிரியம், ஏழாம்பாட்டு,
“நளிர்பதி” இத்யாதி. செய்தவேள்வியை - செய்யப்பட்ட வேள்வியையுடையவரென்றாய்
வித்தஸாயநம்பண்ணினவர்களென்று விவகரித்து, செய்தவேள்வியரென்றால் - வித்தோபாய
நிஷ்ட்டரைச்சொல்லுமோ? என்ன; அர்த்தெனசித்யத்தாலே சொல்லுகிறதென்று அதுக்குப்ரமா

யஜுஸாஸமாப்தா: (விதுக்குஷ்ணம்ப்ராஹ்மணஸ்தத்த்வதோயே தேஷாம்ராஜந்ஸர்வ யஜுஸாஸமாப்தா:) என்றாரிறே. வேறென்றுசெய்யுமவனுக்குக் குறைகிடப்பதும் ஓரம் ஸமுண்டிறே, க்ருதக்ருத்யரிதே ஸிஙஸாயநபரிக்ரஹம் பண்ணினவர்கள். [வையத் தேவர்]-ஊஸாரர். அவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும் சிரீவரமங்கலநகரிலே அங்குள்ளவர் கள் அடிமைசெய்ய, அதுவே யாசகமாகவிருந்தாய். ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கை யாகவுடைய நாம் இங்கேவந்து உமக்காக இருக்க, ஒன்றும் செய்திலோமாகச் சொன் னீரே? என்ன,—இருந்தாய், அதில்தட்டில்லை, நான் அநுஹதாம்ஸத்தைப்பில்லை செய்கிறேனல்லேன்; அநுஹதாம்ஸம்போராமல் படுகிறேன். [அதுநானும்கண்டேனே]- தேவர்செய்தருளின அம்ஸம் இவ்வளவுண்டு, அதில்குறையில்லை, எனக்கு அவ்வள வால்போராது. திருவடிகளில் கைங்கர்யமே யாத்ரையாகப்பெறவேணுமென்று வாக்ய ஸேஷமாய்க்கிடக்கிறது.

(௫)

ஆறாம் பாட்டு.

ஏனமாய்நிலங்கீண்டவென்னப்பனேகண்ணா! என்றுமென்னையா
வானநாயகனே! மணிமாணிக்கச்சுடரே! [ளுடை
தேனமாம்பொழிந்தண்சிரீவரமங்கலத்தவர் கைதொழவுறை
வானமாமலையே! அடியேன்தொழவந்தருளே.

தி.—(ஏனமாய்நிலங்கீண்ட, மற்று உமக்குச்செய்யவேண்டுவது என்? என்னில்,—அடியேன்தொழவந்தருளவேணும். அது நிர்ஹேதுகமாகச் செய்யக்கட வதோ? என்னில்,—நிர்ஹேதுகமாகவன்றோ ரஸாதலஸ்த்தமான ஜகத்தை எடுத்தரு ளிற்றும், இதுக்குமுன்பு அடியேன்திறத்தில் செய்தருளினசெயலும்; இன்னம் குறை யும் இப்படியே எனக்குச்செய்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'வேறு உமக்கு அபேகதிதந்தான் என்?' என்ன,— 'நான் ஆசைப்பட்டபடியே அடிமைசெய்யலாம்படி வந்தருளவேணும்' என்கிறார்.

ணம் - விஷுக்ஷுஷு இய்யாதி. மாருதெ, "ஸுவெ-வெஷாஸுவ-விஷு-ஸுஸாஸாஸு
வெயுயஜுஸுவ-ஹஜுஸுஷுஷு" இது பூர்வார்த்தம். அர்த்தௌசித்யந்தன்னைக் காட்டுகிற
ரென்னுதல், 'ஸுவ-யஜுஷு' இய்யாதிக்கு ஹாவமாதல் - வேறென்று இய்யாதி. "அரு"
என்றது - மாருதவென்றாய், நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வென்றபடி. "நானும்" என்ற சஸப்தத்
தக்கு ஹாவம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை இய்யாதி. எனக்கு - எய்தக்கவுதலாவதே - அஜ்ஞாய
அஸக்தனாய் அநந்யரஹ்ய ஸ்வரூபனான எனக்கு, உன்னைக்கிடம்படியாக ஸாயகாநுஷ்ட்டாநம்
பண்ணலாவதுண்டோவென்று ஸப்தார்த்தம். கூவுகை - ஸாயகாநுஷ்ட்டாநத்தாலே யழைக்கை.
ஸாயகாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுகை யென்றபடி. எனக்கு - எய்தக்கவுதலாவதே, எவ்வதெவ்வத்
துள் இய்யாசப்ய அந்வய:.

(௫)

[ஏனமாய் என்றுதொடங்கி] -ப்ரளயாபத்தில்நின்றும் ஹுமியை எடுத்தருளி னுற்போலே என்னை ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் எடுத்தருளின மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனே, அயர்வறுமமரர்களோடு ஒக்க என்றும் என்னை விஷயீகரிக்குமவனே. நிரதஸய ஹோக்யனாய்க்கொண்டு தேன்மிக்கிருந்துள்ள மாம்பொழிலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹாமான கிரீவரமங்கலத்திலுள்ளார் கைதொழும்படியிருக்கிற வானமாமலையே!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்திதோபகாரகத்வத்தாலே அத்யுஜ்ஜ்வலஸ்வஹாவனானீ, உன்னை நான் அதுவலித்து ஸேஷவ்ருத்தியைப்பண்ணும்படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஏனமாய் - (ப்ரளயார்ணவத்துக்கு நிலவனும்படி) வராஹவேஷத்தையுடைய னாய்க்கொண்டு, நிலம் - ஸ்ரமியை, கீண்ட - கீண்டெடுத்த அபடிநத்தால், என் - எனக்கு, அப்பனே - உபகாரகனாய், கண்ணா - (இப்படி ஏகவிஷயமன்றியே ஸர்வவிஷயோபகாரக னான) க்ருஷ்ணனாய், (இஸ்ஸௌலப்பாதிசுணப்ரகாஸத்தாலே), என்றும் - என்று மொக்க, என்னை - என்ஸத்தையழியாமல், ஆளுடை - அடிமைகொண்டு, வானம் - பரம பதஹோகம்போலே வாசிககைகங்கர்யங்கொண்ட, நாயகனே - நாயகனாய், மணி - வில ஸ்ஷணமான, மாணிக்கம் - மாணிக்கம்போலே, சுடரே - அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸை யுடையவனாய், தேன - தேனையுடைத்தான, மாம்பொழில் - மாம்பொழிலையுடைத்தாய் தண் - ஸ்ரமஹாமான, கிரீவரமங்கலத்தவர் - கிரீவரமங்கலத்திலுள்ளார், கைதொழ - ஸேஷவ்ருத்திபண்ணும்படியாக, உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுநிற்பானாய், வானம் - பரம வ்யோமவாலிகளுக்கு அதுவாவ்யமாய், மா - அபரிச்சேத்யமான, மலையே - மலைபோலே ஸுஸ்வத்திரமானவடிவையுடையவனே! அடியேன் - ஸேஷவ்ருத்தனான நான், தொழ - ஸேஷவ்ருத்திபண்ணும்படியாக, வந்து - அவ்விருப்புக்குலைந்துவந்து, அருள் - அருள வேணும். வானமாமலையென்று - ஆகாசத்தில்கிடும்படியோங்கின அஞ்ஞந மிரிபோலே யென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அந்தவாக்யஸேஷத்தாற்சொன்ன கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

[ஏனமாய்நிலங்கீண்ட] - ஆபந்நரானார் அறிவிக்கையும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது. சக்ஷணமொருதலையானால் உன்னைப்பேணாதவனன்றோ? ப்ரளயங் மனையான ஹுமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இரூபாதவடிவைக்கொண்டு ப்ரளயத்தில் நின்றும் கொண்டேறினவனே. [என்னப்பனேகண்ணா]-ப்ரளயங்குதையான ஹுமியை மஹாவராகமாய் எடுத்தாப்போலே, ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை க்ருஷ்ணனாய் வந்து எடுத்தாயென்கிறார். [என்றுமென்னைபாளுடைவானநாயகனே] - நித்யஸ-ஹிரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய்வைத்து என்னை அடிமைகொண்டவனே. நித்யஸ-ஹிரிகளுக்குத் தன்னை அதுவலிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாப்போலே என்னையும் அடிமைகொண்டவனே யென்றுமாம். என்றுமொக்க என்னைக் குழைசாக்காகநினைத்து என்ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டுபோந்தவனே. நித்யஸ-ஹிரிகளை யதுவலிப்பிக்க என்றுமொக்க உணர்ந் திருக்கும், இங்கு என்ஸத்தையை நோக்குகைக்காக என்றுமொக்க உணர்ந்திருக்கும். [மணிமாணிக்கச்சுடரே] - நித்யஸ-ஹிரிகள் அதுவலிக்கக்கடவ வடிவழகைக்கொண்டு எனக்கு அதவேஷத்தையுண்டாக்கி, அதுவே எனக்கு யாரகமாய்ப்படி உபகரித்தவனே.

மணிமாணிக்கம் - ரத்நஸ்ரேஷ்டம். பெருவிலையான மாணிக்கமென்றபடி. [தேனமாம் பொழில் இத்யாதி] - தேன்மிக்கிருந்துள்ள மாம்பொழிலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான சிர்வரமங்கலத்துள்ளார் கைதொழும்படியிருக்கிற. [வானமாமலையே]-நித்யஸூரிகள் அது ஹரிக்கும் அபரிச்சேத்யமான வடிவழகை இவ்வூரி லுள்ளார் அது ஹரிக்கும்படி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனே. இவ்விருப்பிலே பரமபதத்தில்மேன்மையெல்லாம் இவர்க்குத் தோன்றுகின்றதென்கை. [அடியேன்தொழுவந்தருளே]-அந்நய மதியான நானும் அடிமை செய்யும்படியாக என்முன்னே உலாவியருளவேணும். ஸந்திஹிதனாய் எழுந்தருளியிருக்கிறபடி கண்டேன், என்முன்னேயுலாவியருளவேணு மென்கிறார்.

ந.தி.—ஆறும்பாட்டு. அந்தவாக்யபேரஷத்தாற்சொன்ன கைங்கர்யத்தை யபே கிழிக்கிறார்.

[ஏனமாய்நிலங்கீண்ட] - ஆபந்நராநுரறிவிக்கையும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது. ரக்ஷணமொருதலையானால் உன்னைப்பேணாதவனன்றோ. [ஏனமாய் நிலங்கீண்டவேன்னப்பனேகண்ணா] - மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்டஹ-ஹிமையே தேத்தாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னையே தேத்தாய். [ஏனமாய் நிலங்கீண்டவேன்னப்பனே]-ப்ரளயங்கதையானஹ-ஹிக்கு உதவினது தமக்கு உபகரித்த தாயிருக்கிறபடி. [என்னப்பனேகண்ணா] - என்னுடையரக்ஷணத்துக்கு ஏதேனும் முகம்பண்ணவேணுமோ. என்னுடையரக்ஷணத்துக்கு ஒரு கோலங்கொள்ளவேணுமோ. *கண்ணன்கொளியைழவாண்முகமிறே இவர்க்குரக்ஷகம். [என்று மென்னையாளுடைவானநாயகனே] - தனக்கீடானாரோடு இருக்கும்போதும் இவரிடையாட்டமாயிற்று ஆராய்ந்துபோருவது. இவர்ஸத்தையேதொடங்கிக் கைதொட்டுநோக்கிக்கொண்டாயிற்றுப் போந்தது [மணிமாணிக்கச்சுடரே] - உளரானபின்பு ஓர் ஏற்றம்பண்ணிக் கொடுக்கையன்றிக்கே, அடியேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டுபோந்து, இச்சைபிறந்தவாறே.

ஆறும்பாட்டு.—ஏனமாய் இத்யாதி. “அடியேன்தொழ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து-அந்த வாக்யஸேஷத்தால் இத்யாதி.

“என்னப்பனே” என்றத்தை - “கண்ணா” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் இத்யாதி. “என்னப்பனே” என்றத்தைக்கீழேகூட்டி ஹாவாந்தாம் - ப்ரளயங்மதையான இத்யாதி. “என்னப்பனேகண்ணா” என்றதுக்கு - வெறுப்பிலேயாக்கி சாடுவாக தாற்பர்யாந்தாம் - என்னுடைய இத்யாதி வாக்யத்வயமும். முகம் - வேறொருப்ரகாரமும், வராஹமுகமும். கோலம் - வராஹரூபமும், அலங்காரமும். வேறொருமுகங்கொள்ளாமல் ஸ்வாஹாவிகமான க்ருஷ்ணன்முகமே போருமோ? என்ன - கண்ணன் இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுடைய, தன்னழகே தனக்காபரணமாய் ஒளியையுடைய முகமிறேயென்றபடி. “வானநாயகனாய்வத்து - என்னையாளுடை” என்று அக்ஷயித்து ஹாவம்-தனக்கு இத்யாதி. இடையாட்டம் - கார்யம். “என்றும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - இவர்ஸத்தையே இத்யாதி “என்றுமென்னையாளுடை” என்கிறதிற் சொன்ன அர்த்தத்தையும் அதுவதித்துக்கொண்டு, “மணிமாணிக்கச்சுடரே” என்றதுக்கு ஹாவம்-உளரான இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “மணி” என்று - நீலமணி; ‘மாணிக்கம்’ என்று - பத்மராகம். உபயார்த்தத்துக்கும், “சுடர்” என்று - விக்ரஹம். லக்ஷ்மீஸமேதத்வாத், ஸ்வஹாவதஸ்ர உஹயவித தேஜஸ்கதவ முபபத்யதே. முந்தினவர்த்தத்தில்; மாணிக்கமென்று-ஸ்ரேஷ்டம்மாய், மணியென்று - ரத்நமாய், ஸ்ரேஷ்டமான மணிபோலே - ஸூந்தரநீலமணிபோலேயிருக்கிற விக்ரஹமென்றபடி. தேஜஸ்ஸையுடைத்தாயென்றது - மலிதார்த்தம். வானத்திலே - பரமபதத்

அவ்வளவிலே நித்யஸூரிகளுக்கு விமேம்படியையும் இவர்க்குவிட்டான். [மணிமாணிக்
கச்சுடரே] - ரத்நஸ்ரேஷ்ட்டமென்னுதல், மணியினுடையவும் மாணிக்யத்தினுடையவும்
தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாயிருக்கை என்றுமாம். [தேனமாம்பொழில் இத்யாதி] - தேனை
யுடைத்தான மாம்பொழிலையுடைத்தாகையாலே ஸ்ரமஹரமான சிரீவரமங்கலநகரத்தி
லுள்ளார், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணலிருக்கிற. [வானமாமலையே]-
நித்யஸூரிகளை யடிமைகொண்டிருக்கும் வேண்டற்பாடுபோலேகாணும் இங்குள்ளார்
அடிமைசெய்ய இருக்கிறவிரூபம். † (வானமாமலையென்று - ஆகாசத்திலேகிடும்படி
யோங்கினமலை. இது - திருநாமம்.) [அடியேன்தொழுவந்தருளே] - நான் அடிமைசெய்து
வாழும்படிக்கீடாகவந்து தோற்றவேணும். [வந்தருளே] - நான் அடிமைசெய்து வாழும்
படிக்கீடாக என்முன்னே நடந்துவரவேணும். அடிமைசெய்கையாவது - “அன்றிவ்
வுலகமளந்தாயடிபோற்றி” என்னுமாபோலே, அந்நடையழகுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்
ணுகை. [வந்தருளே] - என்கண்வட்டத்திலே நீ யுலாவிரின்று அடிமைகொள்ளவேணும்.

ஏழாம் பாட்டு.

வந்தருளியென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர்கொழுந்தே! உலகுக்
முந்தைத்தாய்தந்தையே! முழுவேழலகுமுண்டாய் [கோர்
சேந்தொழிலவர்கேவதவேள்வியருச் சிரீவரமங்கலநகர்
அந்தமில்புகழாய்! அடியேனையகற்றேலே.

ஆ.—(வந்தருளி.) வானவர்கொழுந்தாய்வைத்து வந்தருளி என்னெஞ்சிடங்
கொண்டருளினவனை, உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய்தந்தையே, ஸர்வலோகத்தையும் உன்
திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தருளின பரமகாரணிகளை, கைங்கர்யைகரத்திவநிருபணீய
ஸ்வரூபரான ஜகத்களாலே சுநவாநவாரிவாரிதவாணயம்மனனுய்க்கொண்டு சிரீவர
மங்கலநகரிலே பெழுந்தருளியிருந்த அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை யுடையவனே
அடியேனையகற்றேலென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபோதே அபேக்ஷித்ததைச் செய்யா
தொழிந்தவாறே ‘நம்மைக் கைவிடப்பார்த்தருளினானே?’ என்று நினைத்து, ‘அடியேனை
அகற்றுகொழியவேணும்’ என்கிறார்.

திலே, பெரியமலைபோலே அபரிச்சிந்தனையுக்கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே இங்கும்வீற்றிருக்கிற
னென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்-நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. வேண்டப்பாடு - பெருமை.
அர்த்தாந்தரம் - நான் அடிமை இத்யாதி. யதவா, “வந்தருள்” என்றால் - தோற்றவேணு
மென்றுசொல்லுமோ? என்ன - நான் அடிமை இத்யாதி. நடக்கிறபோது செய்கிறவடிமையேது?
என்ன - அடிமைசெய்கையாவது இத்யாதி. “என்முன்னே நடந்துவரவேணும்” என்றதின்விவ
ரணம் - என்கண்வட்டத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, அடிமைசெய்கையாவது - மங்களாஸாஸநம்
பண்ணுகையென்று - கீழேயருளிச்செய்து, அவன்நடந்து ஓரிடத்திலேநின்றால், அவ்வினைப்பாற
பரிபிரோபசாரம் பண்ணுகையென்று, தாற்பார்யாந்தரம்-என்கண்வட்டத்திலேஇத்யாதி என்னுதல்.
காமேனார்வய:.

(க)

[வந்தருளி என்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைவனுபவத்து நான் அபேக்ஷியாதிருக்க நீயேவந்தருளி என்றெஞ்சை உனக்குஸ்த்தாநமாகக்கொண்டு எல்லார்க்கும் தாயும்தமப்பனும்போலே பரிவனுமாய் எல்லாரையும் ப்ரளயார்ணவத்தே நலிவுபடாமே திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளுவதும்செய்து, ப்ரயோஜநிரபேக்ஷமான ப்ரவ்ருத்திகளையுடையரானவர்களுடைய வைதிகஸமாராதநங்கள் ஒழுக்கறாதே செல்லாநின்றிருந்துள்ள சிரீவரமங்கலநகரிலே முடிவில்லாத புகழையுடையபாய்க் கொண்டு இருந்தநீ.

ப.—அநந்தரம், ஸகலஸத்தாஹேதுவான நீ என்னை விஸ்வலேஷிப்பித்து ஸத்தையழியாதொழியவேணுமென்கிறார்.

வந்தருளி-(பரமபதக்ஷராப்திகளை விட்டு)வந்தருளி,என்-(உன்பக்கல் அபேக்ஷையற்று விமுகனுய்ப்போந்த) என், நெஞ்ச-நெஞ்சை, இடம்-வாஸஸ்த்தாநமாக, கொண்ட-கொண்டு என்ஸத்தையநோக்கி, வானவர் - பரமபதவாலிசள்ஸத்தையையும், கொழுந்தே - அஹிவர்த்திப்பிக்குமவனாய், உலகுக்கு - இந்தலோகத்துக்கு, ஓர் - (ஸத்தாஹேதுவாய்க்கொண்டு) அத்விதீயனாய், முந்தை - ப்ரதமஹாவிபான, தாய் - மாதாவும், தந்தையே - பிதாவுமாய், (ப்ரளயார்ணவத்திலழுந்தாதபடி), முழுவேழுலகும் - ஸகலலோகத்தையும், உண்டாய் - அமுதுசெய்து வயிற்றிலேவைத்து ஸத்தையநோக்கினவனாய், செம் - அநந்யப்ரயோஜநமாய் கைங்கர்யரூபமாகையாகிற ஆர்ஜவத்தையுடைய, தொழிலவர் - வ்ருத்திவிஸேஷத்தையுடையரானவர்களுடைய, வேதம் - வைதிகமான, வேள்வி - ஹவதாராதநம், அறா - மாறாமல்நடக்கிற, சிரீவரமங்கலநகர் - சிரீவரமங்கலநகரிலே, அந்தம் - முடிவு, இல் - அற்ற, புகழாய் - குணப்ரஸையையுடையனாயிருக்கிறவனே! அடியேனை - (அகற்றினாலும் அகற்றப்போகாதபடி அநந்யார்ஹமானஸ்வரூபத்தையுடையேனான) என்னை, அகற்றேல் - அகற்றுதொழியவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “அடியேன்தொழுவந்தருளே” என்றபோதே “வந்தேன்” என்னக்காணாமையாலே, “நம்மையுபேக்ஷித்தானே, ‘வந்தருள்’ என்கிறநிலையும் குலைகிறதே!” என்றஞ்சி. என்னை யகற்றுதொழியவேணு மென்கிறார்.

[வந்தருளி] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க, வந்தருளி. பரமபதம்கலவிருக்கையாயிருக்க, நான் இருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்தருளி. நித்யஸூரிகள் ஸதாதார்ப்பாநம்பண்ணுநிற்க, விமுகநானவன்பக்கலிலே வருவதே! “யஸ்யுபுஸாரொடிஸதகஞ்சுபுலீஷ்யுநரிபிஷுஜாஃ | ஸாராரொவாநரொஹுஸ்யுபுஸாரடிஷிகாஜதே”, [என்னெஞ்சிடங்கொண்ட] - நித்யஸூரிகள்நெஞ்சிலேயிருக்குமவன் நித்யஸம்ஸாரிநெஞ்சிலே புகுவதே! “சுவாஸங்கவஹிஹாதி” என்கிறபடியே என் அநாமதியை யபேக்ஷித்துக்கொண்டு புகுந்தான். [வானவர்கொழுந்தே] - நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவன், தன்ஸத்தை என்னாலே யென்றிருந்தான். இப்போது என்னை யகற்றப்பார்த்தால், மேல்விழுந்து என் நெஞ்சில்புகுந்து உன்னுலல்லது செல்லாதபடிபண்ணிற்றென்கை. [உலகுக்கு இதயாதி] - மாதாபிதாக்கள் ப்ரஜைகளினுடைய ப்ரியஹிதங்களைப் பண்ணுமாப்போலே, லோகத்துக்காக ப்ரியஹிதங்களைப் பண்ணுமவன். “ஹாதாஹத-பாஹஸ்யுபுஸுவிதாஹிபிராவவ”

என்றிருப்பார்க்கன்று, லோகத்துக்காக, “ஹ-ஓதாநாஹ்யொவ்யுய்விதா”. அத்விதீயனுப்ப பழையனாவன். “தாய், தமப்பன்” என்றுதோற்றி மணற்கொட்டகம்போலே யழிந்து போகாதே, அழியாத தாயும்தமப்பனும். “எம்மானுமெம்மனையுமெண்ணப்பெற்றொழிந் ததற்பின் அம்மானுமம்மனையும் அடியேனுக்காகிநின்ற நன்மானவொண்கடர்” என்னக் கடவதிறே. [முழுவேழுலகுமுண்டாய்] - ஆபத்துவந்தவாறே வயிற்றிலேவைத்து நோக் கும் தாயைப்போலே நோக்கினவனே. இன்று அகற்றநினைத்தால், ஸத்தையைநோக்கிப் போந்ததென்? என்கை. [செந்தொழிலவர்] - தொழிலுக்குச் செவ்வையாவது, —ப்ரயோ ஜநாந்தர வுத்தியுமின்றிக்கே, ஸாயநவுத்தியுமின்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிரு க்கை. [வேதவேள்வியறு] - வேதவோஷமும் வைதிகக்ரியாகோலாஹலமும் மாறாதேசெல் லுகை. [அந்தமில்புகழாய்] - பரமபதத்தில் ஸாவயிபேரலே புகழ், இங்கேவந்தபின்பா யிற்று புகழ் அந்தமின்றிக்கே யொழிந்தது. “பெஹவொந்நுபகஷ்யாணம-ஹணாஹ்யு-ஹ ஸுஸகிதெ”. பரமபதத்தைவிட்டுவந்து இங்கேயார்ஜித்தபுகழை ஒருவ்யக்திக்காக இழக்கிறதென்னென்கை. [அடியேனையகற்றேலே] - “வரவேணும்” என்கிற நிலையும் போய், அகற்றாதொழியவேணுமென்கிறார். இதிலுடைய ரக்ஷணத்தில் உன்னையொழிய ப்ராப்தருண்டாய்த்தான் அகற்றுகிறாயோ. ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. “அடியேன்தொழுவந்தருளே” என்கிறசொல்லோடே வரக்காணாமையாலே, “உபேக்ஷித்தானே” என்று அஞ்சி, என்னையகற்றாதொழியவேணு மென்கிறார்.

‘வந்தருளி’ இத்யாதிக்கு - “பட்டர், ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாறே நஞ்சீய ரைப் பலகாலும் இயல்கேட்டருளுவர், ஒருகோடையிலே திருவீதியிலே நீரைவிட்டு எழுந் தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல்சொல்லும், என்று ஜீயரையருளிச்செய்து, தாம் இத்தை யறுஸந்தித்திருந்து அநந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல்சொல்லி, ‘யமநியமாதிக்ரமத் தாலே யேயுவஸ்துவை மநநம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கையறுத்து அறுஸந்திக்கப் புக்காலும் சுக்கான்பரல்போலேயிகுக்கக்கடவ நெஞ்சுகள் பதஞ்செய்யும்படி, யார்மிகரா யிருப்பார் இவை சில ஈரச்சொற்களைப் போகட்டுப்போவதே’ என்றருளிச்செய்தார்; நஞ் சீயர் இவ்வார்த்தை யுருத்தோறும் அருளிச்செய்வார்” என்றருளிச்செய்வார்.

ப்ர.—(யமநியமாதிக்ரமத்தாலேயேயுவஸ்துவை மநநம்பண்ணி) - யமநியமா திகளாவன, —யநியஜாஸந பூணாயாசி ப்ர-த்யாஹாரயாரணாய்யா நஸமாயிகள். இதில், யமமாவது - இதரங்களிலோடுகே இந்நீயங்களை மடைமாற்றுகக்காக ஸ்ர-ஹ

ஏழாம்பாட்டு.—வந்தருளி இத்யாதி. கேழே, “வரவேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்தவர், முகங்காட்டாதவனைச் சொல்லுமாபோலே “அகற்றேலே” என்பானென்? என்ன - அடியேன் தொழ இத்யாதி.

“வந்தருளி” என்று - ஈடுபாடுதோன்ற அருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத் யாதி. பட்டர் என்றதுக்கு - அருளிச்செய்தார் என்றத்தோடே யந்வயம். ஸந்நிதியிலே உபக் யாஸோபயுக்தமான பாசரங்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகக்காகக் கேட்டருளுவொன்றபடி, இத்தை - இந்தபாசரத்தை. சுக்கான்பரல் - சுக்கான்பருக்கை. பதஞ்செய்கை - ம்ருதுவாக் குகை. யார்மிகர் - ஆழ்வார்கள். ஈரச்சொற்கள் - ஹத்திரஸா ச்ரீபுமானசொற்கள்.

[வந்தருளி] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க வந்தருளி. த்வீபாந்தரவஸ்துக்களிரண் டிறே ஸங்மதமாகிறது; பரமபதநிலயனுனவனும், ஸம்ஸாரத்தை இருப்பிடமாகவுடைய வரும், இவ்விருவருமிறே கூடுகிறார்கள். உத்தேச்யவஸ்து இருந்தவிடத்தேற இவன் தான் போகக்கடவனாயிருக்க, அதுபெறுவிட்டால் இருவரும் பாதிப்பாதிவழிதான் வரப் பெற்றதோ. வந்தருளியென்று - நெஞ்சுளுக்கிச் சொல்லுகிறிறே. ஆப்பான் திருவழங்கு

வயபூரஹிம்ஸாஹஸ்யாவரிமுஹஸத்யங்களை ஸேவிக்கை. இதில், ஸ்ரஹஸ்யபூர வது - காமுகனன்றிக்கே, ஸாஸ்தரம்சொல்லுகிறபடியே ஸாஸ்தரம்பண்ணின ஸ்வ ஹர்யைபக்கலிலே நிரதனாகை. அஹிம்ஸையாவது - த்ரிவியப்ரவ்ருத்தியாலும் ஒருவர்க ளுத் திங்குசெய்யாதொழிகை. அஸ்தேயமாவது - எம்பெருமானுக்கு ராஜமகேந்தரான ஆத்மாவைக் களவுகாணாமை. அபரிஹ்ரமாவது - ஸம்ஸாரத்திலே “தனக்கொன்று வேணும்” என்று கோலாமை. ஸத்யமாவது - எல்லார்க்கும் ப்ரியமுமாய் ஹிதமுமாய் ஐதமுமாயிருக்கும் வார்த்தை சொல்லுகை. இனி, நியமமாவது - இந்த்ரியங்கள் தன்வஸ மாகைக்காக ஸூரியாபஸளவஸனொஷதவொஷுஹப்ராவண்யங்களை பப்பவலிக்கை. இதில், ஸ்வாய்யமாவது, — “ஸுஜீத-ஹ்யேஜமஹாயம்வெஷ்வாவிஸீரயெசு” என்று இங்ஙனே திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுதல், வேதாத்யநம் பண்ணுதல் செய்கை. ஸாஸமாவது - வொஹ்யஸாஸியும் ஆந்தரஸாஸியுமென்றிரண்டு. வொஹ்யஸாஸியா வது - ம்ருஜ்ஜலங்களாலேவரும் ஸரீரஸாஸி. ஆந்தரஸாஸியாவது - ப்ரயோஜனங் கோலாமை. ஸந்தோஷமாவது - பெற்றதுகொண்டு த்ருப்தனாகை. தபஸ்ஸாவது - காய ஸோஷணரீதியான உபவாஸாதி. ப்ரஹ்மப்ராவண்யமாவது - மஃஸ்சை ஹவத்நிஷயத் திலே ப்ரவணமாக்குகை. ஹவத்ப்ராப்திகாமபரமானபோது, அஸ்தேயாபரிஹ்ரதிக ளுக்கு - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்யமாகக்கொள்ளுவது. வ்யதிரித்தபரமானபேரது, பா ஸ்வாநபஹாரவிஷித்தத்ரவ்யநாநாநாதிகள் அர்யமாகக்கொள்ளுவது. ஸ்ரீவிஷ்ணுவாரா ணெஷுஷெஸெ [எ] பெரமொவஷெஸெ வாணிக்யுஷுதிசெஸியுஷு, “ஸ்ரஹ ஸூரஹிம்ஸாஹஸ்யாவரிமுஹாநு | வெஷ்வெதயோஜிஷுஷாரொயொ முதாஹ்ஸிநொநயநு ||௩௬|| ஸூரியாபஸளவஸனொஷதவாஹ்ஸிகியகாதுவாநு | கூவீதஸ்ரஹணிதயாவாஸிநவணந்திநம் ||௩௭|| வனதெயரீஸூகியரீவருவரு வகீதிதகாம் | விஸிஷுஹவாஹ்ஸிகாரீநிஷுஷாரணாஹ்ஸிஷுஷாராம் ||௩௮||” ஆஸநமா

“வானவர்கொழுந்து - வந்தருளி” என்னையாலே - அதிதாரவர்த்தியாயிருக்கிறவன் ஸம்ஸாரியான நான் இருந்தவிடத்தேவந்தானென்று ஈடுபட்டமையும், “கொழுந்து” என்னை யாலே-அவர்களுக்கும் ஆதரணியனாகையாலே, ஸேஷியானவன் ஸேஷஹுதனிருந்தவிடத்தே வந்தானென்று ஈடுபட்டமையுந் தோற்றுகையாலே, இவ்விரண்டையும் உட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் - த்வீபாந்தரவஸ்துக்கள் இத்யாதி, பாதிவழிதான்வரப்பெற்றதோ என்னுமனவும். விவரணம் - பரமபதநிலயன் இத்யாதி. இப்படி ஈடுபாடாக அருளிச்செய்ததுக்கு ஸப்தபே தென்ன - வந்தருளி இத்யாதி. அதாவது - “ஸூரதொவ்யுஷுநிணயம்” என்று, தாழ்ந்த ஸ்வரத்தாலே தோற்றுகிறதென்றபடி. நெஞ்சுளுக்கி - ஈடுபட்டு. ஈடுபாட்டுக்கு ஸம்வாதாந்தரம் ஆப்பான் இத்யாதி. “நெஞ்சிடங்கொண்ட” என்றதுக்கு ஹவம் - த்ரவ்யநுணங்கள் இத்யாதி

ரறையர் கையிலே தாளத்தைவாங்கி 'வந்தருளி, வந்தருளி' என்று மேல்போகமாட்
 டாதே பவேராம். [வந்தருளி] - த்ரவ்யகுணங்கள் சேர்ந்தாப்போலே. த்ரவ்யமாயிருக்கச்
 செய்தேயும் குணங்களோடொக்கச் சில சேரக்காணாநின்றோமே; † (ஆத்மாவைக்குறித்து
 ஸாரமும், ஜ்ஞானமும்; பரமாத்மாவைக்குறித்து ஜீவாத்மாவும், த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே
 குணவத் அப்ருதக்ஸித்தங்களிறே). [என்னெஞ்சு] - அவனையொழிய விஷயங்களை உகந்
 துபொருத்த நெஞ்சுகிற பரிணாமகண்டம் கலவியுக்கையாகவடையவன்

விஷயம்வேறேயுண்டு” என்பரே. * “சுவாஸம்ஸ்வஹிஹாதி” (ஆவாஸம்த்வஹமிச்சாமி)
என்னொருநின்றான். [என்னெஞ்சிடங்கோண்டவானவர்கொழுந்தே] - நித்யஸ-ஞரிகளுக்குத்
தலையானவன்கிடர்! நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குத்தலையான என்னெஞ்சுபெறுகைக்கு ப்ரார்த
திக்கிறான். [உலகுக்கோர்முந்தைத்தாய்தந்தையே] - அங்கு இரண்டேதலையும் கூடிவரு
மிறே, இங்கு வேறும் ஒருதலையேயாயிருக்கிறபடி. “ஹிதாநாஹ்யொப்யயஃபிதா”
(பூதாநாம்யோவ்யயஃபிதா) - நாலுநாள் மணற்கொட்டகமிட்டு விளையாமோபோலே அழி
யும் தாயும்தமப்பனுமிறே அவர்கள், ஒருநாளும் அழியாத மாதாபிதாக்களிறே இவர்கள்.
“ஸவெ-ஷா-ஷெவெ-காநாஹிதாநாஹ்யொப்யயஃபிதா” (ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதலஃ | கச்சத்
வமேநம்ஸரணம் ஸரண்யம் புருஷர்ஷபாஃ). “மஹ்யபூ” (கச்சத்வம்) - ஒருதலையாகாமே
நீங்களும் ஆஹிமுக்கயம்பண்ணப்பாருங்கோள். லோகத்துக்கு அத்விதீயனாய்ப் பழையனான
தாயும் தமப்பனுமானவன். [முழுவேழுலகுமுண்டாய்] - மாதாவானவள் பத்துமாஸம்
வயிற்றிலேவைத்து யரிப்பது, “பிறந்துவளர்ந்தால் பின்னை நமக்கு துணிகரிவர்த்தகனும்”
என்னும் ப்ரயோஜனத்தைப்பற்றலிறே; இவன் அங்ஙனன்றிக்கே, “இவைதான் நோவு

பா.—(என்னெஞ்சிடக்கொண்ட) சூரணுகாணெ வகுஜே, வேனவகுகொ
நாவுரவஸவ-பாஸவிபாநடி. | பிவிணாபாநஹெணநாவவொவாகுபிஸ விக
||௩௨|| சுஹஜேவாஹரிஷாபிஸபயெவாகாநஹரிநெ. | சுவாஸங்கஹரிபாபிப
பிஷாபிஹகாநநெ ||௩௩||.

[illegible]

படாதொழியப்பெற்றோமே” என்று இதுதன்பேரையிருக்கும். [சேந்தொழிலவர்]-*“ஐஹிஐஐ
ஐஐஐ” (தேஹிமேததாமி) என்னுதவர்கள். அவனுக்கு ரக்ஷணம்போலேயிறே இவர்களுக்
குக் கைங்கர்யம், இங்ஙனன்றாகில் வ்யர்த்தமாமே. அந்யப்ரயோஜநதையாகிற ஆர்ஜ
வத்தையுடைய வருத்திவிசேஷத்தை யுடையவர்களுடைய. [வேதவேள்வியரு] - வேத
யோஷமும் வைதிகக்ரியாகோலாஹலமும் மாறாதேசெல்லுகை. ப்ராப்யவிரோயியாதல்
ப்ராபகவிரோயியாதல் இல்லாமையாலே, நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதி
யாய்ச் செல்லாநிற்கும். அஹிமதவிஷயத்தை அணைக்கிறதுக்கு வேறொரு ஹலமுண்டாகி
லிறே இதுக்கு வேறொருஹலமுண்டாய் அவ்வளவில் தலைக்கட்டுவது. [சிரீவரமங்கல
நகரந்தமிழ்புகழாய்]-புரீவைகுண்டத்திலே யிருந்தானாகில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே
காணும். [அடியேனையகற்றேலே] - தேஸாத்தேஸாந்தரப்ராப்திபண்ணி நீபடைத்த
புகழை, “ஓர் அந்யமதியைக் கைவிட்டாய்” என்றுபழியாக்கித் தலைக்கட்டுவித்துக்
கொள்ளப்பாராதே கொள்ளாய். [அகற்றேலே] - அரைக்ஷணம் தாழ்க்கப் பொறுக்கமாட்
டாமைச் சொல்லுகிறவார்த்தையிறே. விளம்பம்பொருதார் சொல்லப்பெறுவர்போலே
காணும். [அடியேனை]-இதினுடையரக்ஷணத்திலே உன்னையொழிய ப்ராப்தியுண்டாய்த்
தான் அகற்றுகிறயோ.

ஆ.—(அகற்ற.) உம்மை யகற்றினோமோ? என்ன,—தவத்ப்பாப்தி விரோயி தயா பரிஹரிதகக்கடவதான ஸப்தாதிவிஷயங்கள் கையிலே என்னை விட்டுவைத்தபோதே யகற்றியல்லையோ, இப்படி நீ அரிபையாவது ப்ரதிகுலர்க்கன்றோ, அதுகலர்க்கும் அரி பையே வென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மை யகற்றினோமோ? என்னில்,—‘உன் திரு வடிகளில் அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதிவிஷயங்கள் பரிமாறுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினாயல்லையோ?’ என்கிறார்.

[அகற்ற என்றுதொடங்கி] - அத்யாஸ்சர்யமாய் ஒருவராலும் தபபவொண னாதாயிருக்கிற ஐந்து இந்திரியங்களும் நீ வேண்டாததனை அகற்றவைத்தாபென்னுமிடம் நான் அழகிதாக அறிந்தேன். [அகற்றி என்றுதொடங்கி] - ‘உமக்கு வந்தது என்?’ என்னில்,—‘அவை அபுகுஷார்த்த’மென்று அறிந்திருக்கிற என்னையும் உன் திருவடிகளில் வாதாதபடிபண்ணி தப்பிப்புறப்படவொண்ணாதபடியிருக்கிற ஸப்தாதிவிஷயங்களினு ள்ளே தள்ளுகிறாயென்று அஞ்சாரின்றேன். மிக்கிருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாய் உயர்ந் திருந்துள்ள மணிமாடங்களையுடைய சிரீவரமங்கைக்கு ராஜாவாயுள்ளவனே! [என்றும் என்றுதொடங்கி] - ஸத்ருக்களுக்கு என்றும் அநலிமவநீயனாய் அவர்களை முடிக்கும் ஸ்வலாவனவனே! அப்படியே என்னுடைய ப்ரதிவந்யகத்தையும் போக்கவேண் டாவோ?

ப.—அநந்தாம், அகலுகைக்கு ஹேதுவான இந்திரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரம் உனக்கு வியேபமாயிருக்க, அதிலே வைத்தது அகற்ற நினைத்தன்மொ டுவென்கிறார்.

அகற்ற - (உன்பக்கல்வழிகரை) அகற்றுக்கைக்காக, நீ வைத்த - நீ உண்டாக்கி வைத்தவைபாய், மாயம் - (ஒன்றோடொன்று சேராத) ஆஸ்சர்ய ஸ்வஹங்களாய், வல் - (ஒருவராலும்) வெல்ல அரிதான, ஐம்புலன்களாமவை - அஞ்சிந்திரியங்களாமவற்றை, நன்கு - (உள்ளபடியே) நன்றாக, அறிந்தனன் - அறிந்தேன்; என்னையும் - (இப்படி யறிவுபிறந்து அஞ்சியிருக்கிற) என்னையும், அகற்றி - (உன்பக்கல்நின்றும்) அகற்றி, நீ - - அரு - (கால்வாங்கிக் கரையேற) அரிதான, சேற்றில் - (விஷயங்களாகிற) சேற்றிலே, வீழ்த்திகண்டாய் - தள்ளுவதுபென்றஞ்சாரின்றேன்; பகர் - விளங்குகிற, கதிர் - ஒளியை யுடைத்தான, மணி - மாணிக்கங்களையுடைய, மாடம் - மாடங்கள், நீமி - ஒங்கியிருக்கிற, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கைக்கு, வாணனே - நிர்வாஹகனாய், (நீ நினைபாதார்க்கு), என் றும் - ஒருநாளும், புகற்கு - ப்ரவேசிக்க, அரிய - அரிய, எந்தாய் - என் ஸ்வாமியாய், புள்ளின் - (நீ நினைத்த கோபிமாருக்கு உன்னைக்கிட்கைக்கு விரோயியான) வகாஸா ரன், வாய் - வாயை, பிளந்தானே - பிளந்தவனே! இப்படி ஸக்தனாயிருக்க விரோயியைப் போக்காதிருந்தது அகற்ற நினைத்தென்று கருத்து. பகரென்று - விளங்குதல். புகற்கரிய வென்று - புகலுதற்கரிய வென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மை யகற்றினோமோ? இங்குவந்து ஸந்நிதயிதனாய் நிற்கிறது உமக்காகவன்றோ? என்ன,—அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதிவிஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினாயல்லையோ வென்கிறார்.

[அகற்ற இத்யாதி] - அத்யாச்சர்யமான செயல்களையுடைத்தாய், ஒருவரால் தப்பவொண்ணாதேயிருக்கிற ஐந்திரியங்களும், நீவேண்டாதாரபகற்றவைத்தாயென்னுமிடம் வ்யக்தமாக அறிந்தேன். மயர்வறமதிநலமுளப்பெற்றவனாகையாலே அழகிதாக அறிந்தேன். உகவாதாரபண்ணோ பகற்றுவது, உமக்கென்? என்ன, —[அகற்றியென்னையும்] - “அவை அபுருஷார்யம்” என்று அறிந்த என்னையும். [அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்] - புக்கால் கால்வாங்கவொண்ணாத ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே தன்னுகிருபென்று அஞ்சாநின்றேன். உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தவரணை என்னையுமென்றுமாம். நீர் அஞ்சக் கடவீரோ? என்ன; விளம்புறேதுவின்றிக் கேயிருக்க, விரோயிடிக் கைகயாலே அஞ்சாநின்றேன். [பகர்க்கதிர் இத்யாதி] - மிக்கஒளியையுடைய மாணிக்கங்களை யுடைய உயர்ந்த மாடங்கள். பகரென்றும்-புகர்; கதிரென்றும்-புகர். மிக்கபுகரென்றபடி. [பகர்க்கதிர்] - என்று பாடமானபோது - ஆதித்யபதத்தளவும் செல்லவுயர்ந்து ஒளியையுடைய மணி மாடங்கள். [வாணனே] - சிரீவரமங்கைக்கு நிர்வாஹகணவனே! பாமபதத்தைவிட்டு இங்கேவந்திருக்கிறது ஆஸ்ரிதர்க்கு கைக்கர்யவிரோயியானப் பக்ருதிஸம்பவந்யத்தையறுக் கைக்காகவண்ணோ வெண்கை. உகவாதார்க்கு ஒருநாளும் கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கு மவனே. [புகற்கரிய] - புகலுக்கரிய. [எந்தாய்] - அஸாயாசணனாயிருக்கிற என்விஷயத்திலும் அததைச்செய்யவோ. [புள்ளின்வாய்பிளந்தானே] - உமக்குக்கிட்டக்குறைபென்? என்ன; வகாஸுரனை நிரவீத்தாப்போலே என் ப்ரதிவந்யகங்களைப் போக்கியருள வேணும்.

சுரு. — எட்டாம்பாட்டு, உம்மை யகற்ற ப்ரஸங்கமென், இங்குவந்து ஸந்நிஹதராய் நின்றது உமக்காகவண்ணோ? என்ன, — அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதிகள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினாயல்லையோ வென்கிறார்.

[அகற்றநீவைத்த] - ஸர்வஸக்தியான நீ, உன்னையுபவாதாரகன்றுபோம்படிக்கீடாக, “பிபிஸாயாடி—ஸத்யா” (மமமாயாதூத்யயா) என்கொண்ணேவைத்த. [மாயவல்லைம்புலன்களாமவை] - ஆஸ்ர்யமான செயல்களைப் பண்ணக்கடவதாய்த் தப்பவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற ஐந்து இந்திரியங்களாகிறவை. உன்னை உகவாதார் அகன்று போம்படிக்கீடாக ஸர்வேஸ்வரணை நீ வைத்தவை. நீர் எங்ஙனே இது அறிந்தபடி? என்ன, — [நன்கறிந்தனன்] - மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே நான் அழகிதாகவறிந்தேன். உகவாதார் அகன்றுபோகைக்கு வைத்தோமாகில், அதுக்கு உமக்கென்? என்றான் [அகற்றி என்னையும் நீ யருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்] - உன்னுலல்லது செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்னையும் உன்பக்கல்நின்றும் நீ பிரித்து, கால்வாங்கவொண்ணாதபடியான ஸப்

எட்டாம்பாட்டு - அகற்ற இத்யாதி. “அகற்றி யென்னையும் நீ” இத்யாதியைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - உம்மையகற்ற இத்யாதி. யகற்ற - அகற்றுகைக்கு. ஸந்நிஹிதராயென்றது - ஆத்மநிஷ்஠ைவசநமாதல், நீர் ஸந்நிஹிதராய்ப்படி நான் இங்குவந்து நின்றதென்னுதல.

“நீ - அகற்ற - வைத்தமாயவல்லைம்புலன்களாமவை” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ஸர்வஸக்தி இத்யாதி. இந்திரியங்கள் தப்பவொண்ணாது என்றதுக்கு - பிபிஸாயாடி—ஸத்யா என்றத்தை ப்ரமானமாகவெடுத்தது - இந்திரியங்களும் ப்ரக்ருதிகார்யமாய் அதுக்குள்ளே அந்நர்ப்பூதமாகையாலே. “மாயவல்லைம்புலன்களாமவை - அகற்ற நீ வைத்தவை” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - உன்னை யுபவாதார் இத்யாதி. இந்த அந்வயத்திலே யருளிச்செய்கிறார் - நீர் எங்ஙனே இத்யாதி. “என்னையும்” என்ற சுஸப்தத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - உகவாதார் இத்யாதி.

தாதிவிஷயங்களிலே தள்ளப்புகாரின்றாய். அவன்பக்கலிலே கார்யங்கொள்ள நினைக்கிறவர், நிர்ஹயரைச் சொல்லுமாபோலே கொடிதாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்;—
“நமக்கே பழியாய்வந்து விளையப்புகாரின்றது” என்று நீர்மையுடையார் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுவார்களென்று பார்த்து இவ்வுடம்போடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமற்றிருக்க, நீ பொதுவான இதிலே வைக்கிறது கைவிடப்பார்த்தன்றோ? [பகர்க்கதிர் இத்யாதி] - †(புகரேன்றும், கதிரேன்றும் - புகர்.) மிக்கவொளியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்க ளினோக்கத்தை யுடைத்தான சிரீவரமங்கைக்குப் பரயாநனுவனே.†([பகற்கதிர்] என்று பாடமானபோது-ஆதித்யபதத்தளவும் செல்ல உயர்ந்து ஒளியையுடைய மணிமாடங்கள். பகல் - ஆதித்யன்.) [என்றும் இத்யாதி] - ‡ (உகவாதார்க்கு ஒருநாளும் கிட்டவொண் னாதபடியா யிருக்குமவனே.) நீ, கிட்டாமல் பண்ணுமதும் அழியச்செய்வதும் உகவா தாரையன்றோ. ‡ (புகற்கரிய - புகலுக்கரிய. [எந்தாய்] - அஸாயாரணனாயிருக்கிற என் விஷயத்திலும் அதைச்செய்யவோ.) [புள்ளின்வாய் பினந்தானே] - உமக்குக் கிட்டத்தட் டென்? என்ன,—ஐகாஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே, என்பரக்குதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளாய் வந்துகிட்டும்படி யென்கிறார்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

புள்ளின்வாய்ப் பினந்தாய்! மருதிடைபோயினாய்! எருதேழடர்த்த என்
களளமாயவனே! கருமாணிக்கக்கடரே!
தேள்ளியார் திருகான்மறைகள்வல்லார் மலிதண்சிரீவரமங்கை
யுள் இருந்தவெந்தாய்! அருளாய்யுமாறெனக்கே.

ஆ.—(புள்ளின்வாய்.) உன்னுடைய அதிமனோஹர திவ்யசேஷத்தன்களா லும், நிரஸயிகஸௌந்தர்யத்தாலும் என்னைத்தேரற்பித்து உனக்கடிமைபாக்கிப்பருளின நாம் உம்மை விஷயங்களிலே தள்ளினோமோ? என்ன - இவ்வுடம்போடு இத்யாதி. “பகர்” என்றும், “கதிர்” என்றும் - தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸென்றபடி. “என்றும் புகற்கரிய” இத்யாதிக்கு இரண்டு லாவம்,—முந்தினது - நீகிட்டாமல் இத்யாதி. உகவாதாரையன்றோ - ‘அஸா தாரணனாயிருக்கிற என் விஷயத்திலும் அதைச்செய்யவோ’ என்று கூட்டுவது. தவிதியதாற்பர் யம் - உமக்கு இத்யாதி. இந்தப் பஷத்தில், “என்றும் புகற்கரிய வெந்தாய்” என்று - ஸர்வகாலத் திலும் ஸ்வயதரத்தால் கிட்ட அரியனென்று விவகரித்து; கிட்டவொண்ணாதது ஸ்வயதரபார்க் கன்றோ, உமக்குக்கிட்டத்தட்டென்னென்ன ஐகாஸுரனை இத்யாதி, என்று கூட்டிக்கொள்வது. பகர்க்கதிர் என்றுதொடங்கி, புள்ளின்வாய் பினந்தானே, அகற்ற இத்யாசப்ய, வீழ்த்திகண்டாய் இத்யர்வயஃ. (அ)

† ஒரு ஸ்ரீகோஸத்தில், ‘புகர்க்கதிரித்யாதி’ என்று பாதிகமெடுத்து, குண்டலிக்ரந்தங்க ளிரண்டோடும்சேர்ந்த யயாபங்க்திஸநிவேஸக்சந்தமிருக்கிறது. மற்றொரு கோஸத்தில் “[பகற் கதிரித்யாதி] மிக்கவொளியையுடைத்தான மணிமாடங்கள். பகல் - ஆதித்யன்” என்று இவ்வளவு க்சந்தமே இருக்கிறது.

‡ குண்டலிக்ரந்தவயம் க்வாசிதகம். வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராது.

வனே, ஸரம்ஸகலவேதவிதக்ரேஸாராய் த்வச்சாணாவிந்தயுகளை கோபாயராயிருந்த திவ்யஜகங்களாலே ஸம்ருத்தமான சிரீவரமங்கையுள்ளிருந்தவெந்தாய், அருளாய் உய் யுமாறெனக்கென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதாதிகளாலே என்னைத் தோற்றித்து அடிமைகொண்டு என்னுடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்கைக்காக சிரீவரமங்கலகரிலே எழுந்தருளியிருந்த நீ என்னுடைய அபேக்ஷிதம் குறையும் செய்த ருளவேணும் என்கிறார்.

[புள்ளின் என்றுதொடங்கி] - புன்தொடக்கமான ப்ரதிகுலங்களெல்லாம் நிர வலிப்பதும்செய்து ஒருவர்க்கும் இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியவொண்ணாத மஹாஸ் சர்யங்களைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டருளினவனே! [கருமாணிக்கச்சுடர் என்றுதொடங்கி] - நிரதிபாயமோக்யனாய்க்கொண்டு வேதாந்தவித்துக்களாய் ஆஸ்தித விஷயத்தில் நீ வழிதப்பிப்போகிலும் உன்னைத்திருத்தும்படி தெள்ளியார்மிக்கிருந்துள்ள சிரீவரமங்கையுள் இருந்து என்னை அடிமைகொண்டவனே! என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளி என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்.

ப.—அநந்தாம், ஆஸ்திதவிரோயிரிசுநந்தாலே அத்யுஜ்வலஸ்வலாவனா யிருக்கிறீ, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய் - (ஆஸ்திதருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யழிக்கைக்கு ஸுசகமாக) வகாஸாரணநிரலிப்பானாய், மருதிடைபோயினாய் - (த்வந்த்வதுகத்தைப் போக்குகைக்கு ஸுசகமாக) யமளசர்ஜாதிரஸநம்பண்ணுமவனாய், (அவஸ்த்தாஸப்தகங் களையழிக்கைக்குஸுசகமாக), ஏழெருது - ஸப்தருஷபங்களையும், அடர்த்த - மர்த்திப் பானாய், கள்ளம் - (இப்படியொருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதபடி) கூலமான ஸ்வலாவங் களை, என்-எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த, மாயவனே-ஆஸ்சர்யமூதனாய், (இந்தவிரோயியை நிரலித்தப்ரீதியாலே), கரு - கறுத்த, மாணிக்கம் - மாணிக்கத்தின், சுடரே - சுடர் போலேயிருக்கிற வடிவழகையுடையனாய், தெள்ளியார் - (அநந்தரக்ஷயமாம்படி தந்தா முடையஸ்வரூபத்தில்) தெனிலையுடையராய், (தெனிவுக்கு ஊற்றும்படி), திரு - லகவத் ஸ்வரூபாதிப்ரதிபாதநமாகிற ஸ்ரீயையுடைத்தான, நால் - நாலு, மறைகள் - வேதங்களி னுடைய தாத்பர்யங்களும், வல்லார் - தாங்களிட்டவழக்காம்படியானவர்கள், மலி - நெருங்கிவர்த்திக்கையாலே, தண் - ஸாம்ஸாரிகதாபப்ரஸங்கமில்லாதபடி ஸ்ராமஹரமான, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கையின், உள் - உள்ளே, இருந்த - என்னையதுவலிப்பிக்கைக் காக எழுந்தருளியிருந்த, எந்தாய் - உபகாரகனே! எனக்கு - அநர்யமதியான எனக்கு, உய்யும் - உன்திருவடியடிமையைப்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “அருஞ்சேற்றில்விழ்த்திகண்டாய்” என்று அஞ் சுகிற உயக்கு நாம் செய்யவேண்டுமென்தென்? என்ன; ஸக்தனாய் ஸந்நிவிதனாயிருக்கிற நீ என்விரோயியைபோக்கி, உன்திருவடிகளில்லைக்கார்யத்தைத்தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்] - ப்ரதிகுலங்களை நிரலிக்கும் ஸர்வஸக்திபாஸவலே. முன்பு தமக்குப்பண்ணின உபகாரங்களைப் பேசி; அப்படியே மேலும் செய்தருளவேணுமென்கிறார். அர்யித்துச் செல்லுவார், முன்புபண்ணின உபகாரங்களை எண்ணுமாபோலே யருளிச்செய்கிறார். வகாஸாரனை யழித்து, யமளார்ஜுநங்களை நிரலித்து, உன்னைத் தந்தாய். எருதுகளேழையும் நிரலித்து நப்பின்னைப்பிராட்டியை யுண்டாக்கினாய். உபாய ஹிதனான உன்னை யுண்டாக்கி உபாயபரிக்காஹம்பண்ணுவார்க்கு புருஷாகாரஹிதையை யும் உண்டாக்கினாய். [என்கள்ளமாயவனே] - ஒருவர்க்குந்தேரியாத ஆஸ்சர்ய சேஷடி தங்களை எனக்கு வெளிச்சிறக்கப்பண்ணி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனே. “தொடு வேசெய்திளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்” என்னக்கடவதிறே. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸர் வஸ்வதாரம்பண்ணின நிரதிஸபலோக்யமானவடிவை எனக்குத் தந்தவனே. [தென்னியார் இத்யாதி] - தந்தாமுடையரகூஷணத்தில் தங்களுக்குப் ப்ராப்தியின்றிக்கே, “அவனேகட வன்” என்னும்தெளிவு பிறக்கும்படி வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள். “உக்ஷணவ்யூ வயீதி” என்னுமாபோலே, ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் நீ வழிதப்பினாலும் உன்னைத் திருத்தும் படி தென்னியார்மிக்கிருந்துள்ள தேசம். நெருங்கிவர்த்திக்கிற தேசம். ஆஸ்ரயணவேளை யில் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தெளிவுபோலேயும், அஸோகவநிகையில் பிராட்டி தெளிவுபோ லேயும் தெளிந்திருக்குமவர்கள். [உள்ளிருந்தவெந்தாய்] - என்னை விஷயீகரீக்கைக்காக, ஸர்வமதவஸ்து, “புறம்பில்லை” என்னலாம்படி. பரிஸமாப்யவர்த்திக்கிறபடி. [எனக்கு- உய்யுமாறு - அருளாய்] - சென்றற்ற எனக்கு உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யம் கிடும் வகை பண்ணியருளவேணும். கைங்கர்யமென்றும், உய்வகையென்றும், இரண்டில்லை இவர்க்கு. த்வரித்திலராகில் அவன்வைலகூஷணயஜ்ஞாந மில்லையாகக்கடவது, இங்கே கால் பாவிற்குகில் ஸம்ஸாரத்தில்தண்மையில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக்கடவது

எடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்” என்று அஞ்சுகிற உமக்கு நான்செய்யவேண்வேதென்? என்ன,—ஸக்தனாய் ஸந்ரிஹிதனாயிருக்கிற நீ என் லிரோயியைப்போக்கி, உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[புள்ளின்வாய் பிளந்தாய்] - கலியர் சோறிட்டநாளை எண்ணுமாபோலே, பண்டு உபகரித்தபடிகளைச் சொல்லுகிறார். [புள் இத்யாதி] - வகாஸாரநிசஸநம்பண்ணி னாய், யமளார்ஜுநங்களைப்போடிபடுத்தினாய், ருஷபங்களேழையும் ஊட்டியாகநெரித்தாய். [என்கள்ளமாயவனே] - ஒருவர்க்கும்தேரியாத ஆஸ்சர்யமான செயல்களையுடையாய், அவையெல்லாம் எனக்குத்தேரியும்படிபண்ணி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனே. [கருமாணிக்கச்சுடரே] - நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ப்ரதிவந்யகங்களைப்போக்கி அவ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—புள்ளின்வாய் இத்யாதி. “அருளாய்யுமாறெனக்கு” என்றத்தைக் கடாகூறித்து அவதாரிகை - அருஞ்சேற்றில் இத்யாதி. ஸக்தனாயென்றது - “புள்ளின்வாய்பிளந் தாய்” என்றத்தைப்பற்ற. ஸந்ரிஹிதனாயென்றது - “சிரீவரமங்கையுள்ளிருந்த” என்றத்தைப்பற்ற.

அவதாரிகையிலே - விரோயிநிரஸநத்தை ஸக்திமத்தவத்துக்கு உறுப்பாக அருளிச் செய்து, உபகாரபரமாக ஹாவாந்தரம்-கலியர் இத்யாதி. “என்” என்றதற்கு ஹாவம்-அவையெல் லாம் இத்யாதி. “என்” என்றத்தை - * கருமாணிக்கச்சுடரிலும் கூட்டி ஹாவம் - அவருக்குக்

பத்தாம் பாட்டு.

ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் உனக்கோர்கை
மாறநானென்றிலேன் எனதாவியுமுனதே
சேறுகொள்கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலும் மலிதண்சிர்வரமங்கை
நாறுபுந்தண்மோய்முடியாய்! தெய்வநாயகனே!

ஆ.—(ஆறெனக்கு.) ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் உன் திருவடிமலர்களே
பென்றிருக்கும் இவ்வத்பவஸாயத்தை எனக்கு ஸ்வலாவமரம்படி தந்தருளினாய், இதுவே
பமைபாதே; இம்மஹோபகாரத்துக்கு உனக்கொரு கைம்மாறு செய்யப்பெறுகிற
லேன். இவ்வாத்மாவைக் கைம்மாறுகத் தந்தாலாகாதோ? என்னில்,—எனதாவியுமுனதே.
ஈர்வப்ரகாரத்தாலும் பரிபூர்ணான உனக்கு என்னுற்செய்யலாவ தொன்றுண்டோ
வென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் ‘உன்திருவடிகளே ஸா
ணம்’ என்று இருக்கும்படி என்னைப் பண்ணியருளின இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுப
காரம் இல்லை என்கிறார்.

[எனதாவியும் உனதே] - ‘உம்முடைய ஆத்மாவைத் தந்தாலோ?’ என்னில்,—
அதுவும் பண்டேஉன்னது. [சேறுகொள்கரும்பு என்று மேலுக்கு] - அதிஸம்ருத்த
மான சிர்வரமங்கலநகரிலே நின்றருளின நிரதிஸயலோக்யனுமாய் அயர்வறுமமரர்களதி
பதிபானவனே! பரிபூர்ணான உனக்கு அகிஞ்சநானை நான் ஒன்றும் தரப்பெற்றிலேன்
என்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், “நம்மைப் பெறுகைக்கு நம் சரணங்களேகாணும் உபாயம்”
என்று ப்ரகாஸிப்பிக்க, இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை வென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்கு, ஆறு - ப்ராப்திக்குவழி, நின்பாதமே - உன்திருவடிகளே,
சரணாக - புகலிடமான உபாயமாக, தந்தொழிந்தாய் - தந்துவிட்டாய், உனக்கு - (இப்
படி யுபகாரகானை) உனக்கு, ஓர் - ஒருபடியாலும், கைமாறு - ப்ரத்யுபகாரமானது,
நான் - (அகிஞ்சநானை) நான், ஒன்று - ஒன்று, இலேன் - இன்றியிலே யிராநின்றேன்,
எனது - என்னுடைய, ஆவியும் - ஆத்மாவும், உனது - (பண்டே) உன்னதாயிராநின்
றது; சேறு - சேற்றுகிலத்திலே, கொள் - இடங்கொள்ளுகிற, கரும்பும் - கரும்பும்,
பெரு - (அதிலும்) பெருக்கவளருகிற, செந்நெலும் - செந்நெலும், மலி - நெருங்கி, தண் -
ஸ்ரமஹரமான, சிர்வரமங்கை - சிர்வரமங்கையிலேயிருப்பானாய், நாறு - பரிமளோத்தா
மாய், பூ - செவ்வியையுடைத்தாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, துழாய் - திருத்தழாயலே
யலங்க்ருதமான, முடியாய் - திருமுடியையுடைபனாய், தெய்வம் - நித்யஸூரிகளுக்கு,
நாயகனே - நிர்வாஹகனானவனே! உன்னுடைய ஹோக்யநையாலும் ஸேஷிதவத்தாலும்
கிமூதி பூர்த்தியாலும் ப்ரத்யுபகாரத்துக்கு யோக்யதை யில்லையென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “அருளாய்யுமாறெனக்கே” என்றார், அப்போதே வந்தருளக்கண்டிலர், ஏதேனும் தசையிலும் “உன்திருவடிகளே ஸரணம்” என்றிருக்கும் படி என்னைப்பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[ஆறெனக்கு இத்யாதி] - “ஆறென்று - உபாயம். சரணென்று - உபேயம். உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணினாய்” என்று பள்ளான் நிர்வஹிக்கும். “இவையிரண்டிலும் உபாயத்தையே சொல்லுகிறது” என்று ஊட்டர் நிர்வஹிப்பார். எனக்குபாயம் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித்தந்தாய். ஆறு - உபாயம். “உவாயாபெய-கவாயக” என்கையாலே சரணென்று - உபாயம். எனக்கென்று - உபாயந்தர நிஷ்ட்டரிற்காட்டில் தமக்குள்ள வேறுபாடுசொல்லுகிறார். “நோற்றநோன் பிலேன்” என்று தொடங்கி - உபாயந்தரஸூக்யதையை முன்னிட்டு உபாயநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே, அத்நையே நிகழிக்கிறது. அவயாரணத்தால் - ஏகபதத்தை நினைக்கிறது ஈஸ்வரனைப்பற்றின ஊற்றத்தாலே உபாயந்தரங்களை நெகிழ்கையொழிய, நாஸ்திக்யத்தாலே விடுமன்று அது விஷயந்தரப்ராவண்யஹேதுவாய்; ஓளவ்யஸேவைவ பண்ணினானொருவன் ஸர்ப்பத்தின்வாயிலே கைகொடுத்தால் நிர்வாயம், ஓளவ்யஸ்பர்ஸமில்லாதவன் அத்நைச்செய்தால் மாணஹேதுவாம். இத் தெளிவைப்பிறப்பித்த உனக்கு ஸத்ருஸமான ப்ரத்யுபகாரமின்றிக்கே, போலியாயிருப்ப தொரு ப்ரத்யுபகாரமும் அகிஞ்சநனான் நான் காண்கிறிலேன். உம்மைத் தந்தாலோ? என்ன,—[எனதாளியுமுனதே] - ஸ்வருபஜ்ஞரமில்லையாகில் செய்யலாயிற்று. மயர்வற மதிகலமருளப்பெற்றில்லைபாகில் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினேனாய் நெஞ்சாறல்படாதொழிய லாயிற்று. “உதவிக்கைமாறு”. [சேறுகொள் இத்யாதி] - நீதான் அபூர்ணானுனாயாகில் செய்யலாயிற்றே என்கிறார். சேற்றையுடைத்தான கரும்பும், அதுக்கு நிழற்செய்யும் படியான செந்நெலும் மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரமபரிஹரமான சிரீவரமங்கை. திருத்துழாய் மாலே ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். [நாறுபூந்தண்டுழாய்முடியாய்] - பரிமளிதமாய் தர்ஸநீயமான திருத்துழாய். நித்யஸூரிகளுக்கு அபிபதியானவனை, ஷேஸமது, ஹோக்ய மது, குறைவற்றவர்கள் ஸாபேகஷராயிருக்கிறார், நான் எங்கனே யுபகரிக்கும்படி. நீ குறை வானாதல், நான் அகிஞ்சநனன்றிக்கே யொழிதல், நீ உபகரிபாதொழிதல், நான் சேதநனன்றிக்கேயொழிதல்செய்யப்பெற்றதே.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. “அருளாய்யுமாறெனக்கு” என்றார், அப்போதே வந்தருளக்கண்டிலர்; ஏதேனும் தசையிலும் “உன்திருவடிகளே ஸரணம்” என்றிருக்கும் படி என்னைப் பண்ணியருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[ஆறெனக்கு இத்யாதி] - “ஆறென்று - வழி. வழியென்று - உபாயம். + “எவ்வாறு நடந்தனை”, “இப்பொய்கைக்கேவ்வாறு வந்தாய்”. என்னக்கடவதிறே. சர

பத்தாம்பாட்டு.—ஆறெனக்கு இத்யாதி. இந்தப்பாட்டிலும்-ஸந்தோஷம்போலே யிருந்த தேயாகிலும், ப்ரகாணோசிதமாக அநவாப்திதோற்ற அவதாரிகை - அருளாய்யுமாறு இத்யாதி. இதுக்கு - “உனக்கோர் கைமாறு நானொன்றிலேன்” என்றதிலே கோக்கு.

“ஆறு” என்று - வழியைக்காட்டுமோவென்ன - எவ்வாறு நடந்தனை இத்யாதி. + பெரு மாள்திருமொழி, ஒன்பதாந்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டு “வேவ்வாயேன்” இத்யாதி. எவ்வழி யாய் நடந்தாய் இத்யர்த்தம். இப்பொய்கைக்கேவ்வாறு வந்தாய் - இந்தப்பொய்கைக்கு எந்தவழி

ணென்று - உபேயம். உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன் திருவடிகளையாம்படி பண்ணித் தந்தாயே” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். “இவை இரண்டாலும் - உபாயத்தையே சொல்லுகிறது” என்று ஹட்டர் அருளிச்செய்வார். எனக்கு உபாயம் உன் திருவடிகளையாம்படி பண்ணித்தந்தாய். ஆறு - உபாயம். “உவாயாபெயுகவாஹக” (உபாயார்த்தைக வாசகம்) என்கையாலே, சரணென்றும் - உபாயம். எனக்கென்று - உபாயாந்தர நிஷ்ட டரிற்காட்டில் தமக்குண்டான வேறுபாடு சொல்லுகிறார். “நோற்றநோன்பிலேன்” என்று தோடங்கி-உபாயாந்தரஸ-ஞய்தையை முன்னிட்டேக்கொண்டு உபாயநிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே, அத்தையே நிகமிக்கிறது. அவயாசணத்தாலே - “ஏக பதத்தை நினைக்கிறது. ஈஸ்வரனைப்பற்றின வுற்றத்தாலே உபாயாந்தரங்களை நெகிழுகையொழிய, நாஸ்திக்யத்தாலே விமேன்று அது விஷயாந்தரப்ராவண்யவேறுதுவாம்; ஒளஷய ஸேவை பண்ணினானொருவன் ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகோதேத்தால் அது நிர்வாயம், ஒளஷயஸ்பர்ஸமில்லாதவன் அதைச்செய்தால் அது மரணவேறுதுவாம். இத்தேளியைப் பிறப்பித்த உனக்கு ஸத்ருஸமான ப்ரத்யுபகாரங்காணாத மாத்ரமன்றிக்கே, போலியாயிருப்பதொரு ப்ரத்யுபகாரமும் அகிஞ்சநான நான் காண்கிறிலேன். என்றிய, உம் முடைய ஆத்மாவைத் தந்தாலோவேன்ன, —[எனதாவியுமுனதே] - அதுவும் செய்து நெஞ்சாறல் கெட்டிருப்பனிறே, நீ *மயர்வறமதிநல மருளிற்றிலையாகில் ராஜமஹேந்தான்

வந்தாய் இதயர்த்தம். நாய்ச்சியார்திருமொழி, முன்றந்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டு, “இது வேன்” இதயாதி. பிள்ளான் நிர்வாஹத்தில், “சரண்” என்று - க்ருஹமாய், அத்தால் - உபேயத்தைச்சொல்லுகிறது. ஹட்டர் நிர்வாஹத்தினே-ஸப்த நிர்வாஹங்காட்டுகிறார் - ஆறு - உபாயம் என்றுதொடங்கி. சரணென்றும் உபாயம் - என்ற வார்த்தாத்திலே, எனக்குபாயம் இதயாதி வாக்யத்தைச் சொல்லிக்கொள்வது. “எனக்கு உபாயம் உன் திருவடிகளையாம்படி பண்ணித்தந்தாயென்றது - எனக்குபாயந்தருமிடத்தில் வேறொன்றைத் தாராதே உன் திருவடிகளையே புபாயமாகப்பண்ணித் தந்தாயென்றபடி.” என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்வார்; ஆகையாலே, ஹட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு, “எனக்கு - ஆறுதருமிடத்தில் - நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்று ஸப்தநிர்வாஹம். எனக்கு - அகிஞ்சநான எனக்கு. “ஆறு, சரண்,” இரண்டும் - உபாயபரமாக ஹட்டர் அருளிச்செய்ததுக்கு நியாமகமேதென்ன; ப்ரகரணத்துக்கு அறுகுணமாகையாலே யென்கிறார் - நோற்றநோன்பிலேன் இதயாதி. ஏகபதத்தை நினைக்கிறது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாயவாதத்தைக் கழிக்கிற ஏகபதத்திலர்த்தத்தை நினைக்கிறது. தான் ஸ்வீகரித்த ஸ்வீகாரமும் உபாயமன்றென்றபோதே - உபாயாந்தரஸாங்கத்யாஜ்யத்வம் கிம்புரர்ந்யாய வரித்தமென்று விவகரித்து; ஆனால், நித்யநைமித்திககர்மங்களை த்யஜிக்கவாமோ? என்ன - ஈஸ்வரனை இதயாதி. இது - “அத்தானிச்சேவகத்தில் பொதுவானது நமுவும்” என்கிற உத்தமாதிகாரி விஷயம். இங்கே - “ஹ்யூஷாகாஸொஹிஷாதி.து ஸூஷாஹாதிநிரணாபு | நாலுபெகிநவொபெகி கபம் ஸந்திராபொவாஸுஹ” என்றது அதுஸந்தேயம். உத்தார்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - ஒளஷத ஸேவை இதயாதி. “ஓர்” என்றதுக்கர்த்தம் - போலியாயிருப்பதொரு என்றது. “உனக்கு” - இத்தேளியைப்பிறப்பித்தவுனக்கு. போலியாயிருப்பது - ஏகதேச ஸத்ருஸமாயிருப்பது. அத்யல்பமாயிருப்பது மொன்றில்லையென்றபடி. “ஒருபடியாலும் ப்ரத்யுபகாரமாவது அகிஞ்சநான நான் ஒன்றின்றியிலே இராநின்றேன்” என்று உரையில்ஸப்தார்த்தம். என்றிய - எதுக்குக்லேபரிக்கிறீர். நெஞ்சாறல் - மகேசதுக்கம். *மயர்வறமதிநலமருளினால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணப்போகாதோ? என்ன - ராஜமஹேந்தான் இதயாதி. அதுவும்கேயது இதயாதி வாக்யத்வயத்துக்கு ஹாவம் - அத்யந்தபாசதந்தர்யஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணப்பாப்தியில்லை; அப்படி

படியை யேதேத்து “என்னது” என்று வைத்துப் பெருமானுக்குக் கோட்பாறோபாதி
களவு வேளிப்புகையிறே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாவது. உம்மதான ஆத்மர
வைத் தந்தாலோவேன்ன, - [நின்பாதமே! - எனதாலியுமுனதேயென்று] - நின்பாதமே
என்கிற விடத்தை - இங்கே யந்வயித்து, ஸபதமாக்கி நிர்வஹிப்பர் ஆப்பான் திருவழந்தா
றையர். †(அப்போது; ஆறெனக்கு, சாணாக - திருவடிகளாக. எனக்கு உபாயம் திருவடிக
ளாக.) [சேறுகோள் இத்யாதி] - மிக்க சேற்றையுடைத்தான கரும்பும், அதுக்கு நிழல்
செய்யும்படியான செந்நெலும் மிக்குக் குளிர்ந்த சிரீவசமங்கை. [நாறுபூந்தண்ணீராய்
முடியாய்] - பரிமளிதமாய் தரிசுநீயமான திருத்துழாய். இதுக்கெல்லாம் முதலியாக
வைத்த வளையத்தை யுடையையாய். எத்தனையேனு மளவுடையார்க்கும் நிர்வாஹகனா
யிராநின்றாய், ஆனபின்பு நான் உனக்கு என்ன ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுவது. நீயோ! கனக்க
வுபகரித்துக்கொண்டு நின்றாய், நான் அஜ்ஞனாகப்பெற்றிலேன், இங்ஙனையானாலும் நான்
சிலசெய்து தலைக்கட்டினேனாகவொண்ணாதபடி நீ பரிபூர்ணனானாய். உபகாரங்கோள்
ளாதார் உண்டுதேத்துத் திரியாநின்றார்கள், அறிவுகேடானவர்கள் “சில ப்ரத்யுபகாரம்
பண்ணினோம்” என்றிராநின்றார்கள்; நீ அபூர்ணனாகில் இவையெல்லாம் சிலசெய்ததாக
நினைத்திருக்கலாயிற்றிறே, நீயோ! பூர்ணனாயிருந்தாய்; ஆனபின்பு, ஒன்று செய்து தலைக்
கட்டப்போமோ. நித்யஸ-ஞிரிகளுக்கதிபதியானவனே. தெய்வம் - தேவர்கள். (க௦)

ப்ர.—(நின்பாதமேசாணாக) ஹவவஹுஹு, (உவாயெழுகுஹாகிஞ்சுராஸு
ஹுராணநி த்யுயபு | வத-கெவஸாஹு-கெவெஷஉவாயாஹெ-கவாஹக:”

யன்றிக்கே, “என்னது” என்று ஸமர்ப்பித்தால் ப்ரத்யவாயம் வருமென்று. ராஜமஜேந்தரன்படி
யாவது - பெரியபெருமானுடைய திருப்பதக்கம். ஆப்பான் திருவழந்தாறையர் நிர்வாஹத்துக்கு,
“சாணாக - திருவடிகளை, ஆறாகத்தந்தொழிந்தாய், உனக்கோர்கைமாறு சாணொன்றிலேன், நின்
பாதமே - எனதாலியுமுனதே” என்று அந்வயம். “தெய்வநாயகன்” என்றத்தைக்கடாகித்து
ஹவம் - இதுக்கெல்லாம் இத்யாதி. இந்தவிபூதிக்கெல்லாமென்றபடி. தெய்வநாயகனென்றது -
லீலாவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணம். தெய்வநாயகனே - நித்யஸ-ஞிரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே.
பாட்டுக்கெல்லாம் தாற்பார்யம் - நீயோ இத்யாதி. “ஆறெனக்குநின்பாதமே சாணாகத்தந்தொழிந்
தாய்” என்றத்தைப்பற்ற - கனக்கஉபகரித்துக்கொண்டுநின்றாய் என்றது. “எனதாலியுமுனதே”
என்றத்தைப்பற்ற-நான் அஜ்ஞனாகப்பெற்றிலேன் என்றது. “தெய்வநாயகன்” என்றத்தைப்பற்ற-
பரிபூர்ணனாய் என்றது. “நீயோ கனக்க” என்றுதொடங்கிக் கீழ்ச்சொன்னவர்த்தத்தை வ்யதி
ரேகமுகத்தாலே த்ருமகரிக்கிறார் - உபகாரங்கோள்ளாதார் இத்யாதி. அறிவுகேடானவர்கள் -
க மயர்வறமநிலமருளப்பெறுத ஸ்வகதஸ்வீகாரபார். சேறுகோள்கரும்பும் இத்யாசப்ய, தெய்வ
நாயகனே, எனக்கு - ஆறுதருமிடத்தில் - நின்பாதமே சாணாகத்தந்தொழிந்தாய், உனக்கோர்
கைமாறு சாணொன்றிலேன், எனதாலியுமுனதே இத்யந்வயம். ஆப்பான் நிர்வாஹத்தில், “சாண்”
என்றது - ஸரணமென்றபடியாய், திருவடிகளென்றபடி. (உவாயெழுகுஹாகிஞ்சுரா ஸுஷு
ஹுராணநி த்யுயபு | வத-கெவஸாஹு-கெவெஷஉவாயாஹெ-கவாஹக:” உதி
ஹவவஹுஹு.

(க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

தேய்வநாயகன்நாரணன் திரிவிக்கிரமனடியினைமிசைக்
கொய்கொள்பூம்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
செய்தவாயிரத்துள்ளிவை தன்சிரீவரமங்கைமேயபத்துடன்
வைகல்பாடவல்லார் வாணோர்க்காராவமுதே.

ஆ.—(தேய்வநாயகன்.) திரிவிக்கிரமனாவமுத வலவெய்யுரொழுவ தவத்தை யுடையனாயிருந்த நாராயணனுடைய திருவடிகளிலே, கொய்கொள்பூம்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்செய்த ஆயிரத்துள்ளிவை, தன்சிரீவரமங்கைமேயபத்துடன் வைகல்பாடவல்லார் வாணோர்க்கு, காலதத்தவமெல்லாம் ஊட்டித்தாலும் ஆராதனோக்யரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாஸிப்ராயமாக இனியராய்க் கொண்டு சொல்லவல்லார் அயர்வறுமமர்களுக்கு என்றும் ஹோக்யராவர் என்கிறார்.

[தேய்வநாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன் அடியினைமிசை] - ஸர்வேஸ்வரனாய் ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய் ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களைச் செய்துகொடுக்கும் ஸ்வஹானை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே. [கொய்கொள்பூம்பொழில்குழ் என்றுதொடங்கி]- நித்யவஸந்தமான பொழிலோடுகூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தரஹோக்யராவர்களென்று மலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

தேய்வம் - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான, நாயகன் - ஸர்வேஸ்வரனாய், நாரணன் - நிருபாதிசஸம்பந்தயுக்தமான வாத்ஸல்யத்தையுடையனாய், திரிவிக்கிரமன் - ஸ்வஸேஷவஸ்துவுக்கு அந்யாஸிமாநம்வாராதபடி அளந்துகொள்ளுமவன், அடியினைமிசை - திருவடிகளிலே, கொய்கொள் - கொய்துகொள்ளும்படி ஸம்ருத்தமான, பூ - பூக்களையுடைய, பொழில் - பொழில்களாலே, குழ் - குழப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், செய்த - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத் திருவாய்மொழியினுள்ளே, தன் - ஸ்ரமஹரமான, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கையை, மேய - மேலிய, இவை - இவை, பத்து - பத்தையும், உடன் - அர்த்தத்தோடே உடன் பட்டு, பாடவல்லார் - பாடவல்லவர்கள், வாணோர்க்கு - பரமபதவாலிகளுக்கு, வைகல் - எப்போதும், ஆரா - ஆராத, அமுது - அம்ருதம்போலே நித்யஹோக்யமாவர்கள். இது - முதலடியும் மூன்றாமடியும் எழுசீராய், அயலடியும் நற்றடியும் நாற்சீரான ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாஸிப்ராயமாகச் சொல்லவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு என்றும் ஹோக்யராவர் என்கிறார்.

[தேய்வநாயகன் இத்யாதி] - ஸர்வேஸ்வரனாய், ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய், தன்னுடையமைபெறுகைக்கு அர்யிபாய் அபேக்ஷிதம்செய்துகொடுக்கும்வன் திருவடிகளிலே. [கொய்கொள் இத்யாதி] - இவர் உபாயாத்யவஸாயத்தாலே யரித்தவாதே, பொழிலும் நித்யவஸந்தமாயிற்று. [செய்தவாயிரத்துள்ளிவை] - 'யஜாஜுஷ்யாயணாவேதாஃ' என்கிறபடியே வேதங்கள் அவிஜாதமானபடி. வேதம் பாதசைபோலே, அவதாரம்

போலே திருவாய்மொழி. [உடன் - பாடவல்லார்] - ஸாஹிப்ராயமாகக் கற்குமவர்கள். [வைகலும் - வாணோர்க்காராவமுதே] - ஸர்வகாலமும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஹோக்யஹிதராவர். அதுக்கடி - “உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரன்” என்றிருக்குமது அவர்களுக்கு அஹிமதமாகையாலே.

நடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாஹிப்ராயமாகக் கற்குமவர்கள், நித்யஸூரிகளுக்கு என்றும் ஹோக்யராவ ரேன்கிறார்.

[தேய்வநாயகன்] - ஸர்வேஸ்வரன். [நாசணன்] - தன்னுடைமை இழக்க விடாத வத்ஸலன். [திரிலிங்கிரமன்] - தன்னையிரந்தார்க்குத் தன்னையழியமாறியும் காரியம்செய்து தலைக்கட்டிக்கொடுக்குமவன். [அடியிணைமிசை] - திருவடிகளிலே [கொட்கொள்பும்பொழில் + (குழ்)] - நித்யவஸந்தமானசோலை. + (இவர் உபாயாத்யவஸாயத்தாலே யரித்தவாறே) எப்போதும் கொய்கைக்குப் பக்வமாயிருக்கை. [குருகூர்ச்சடகோபன்] - ஸ்ரீகீதையில்வ்யாவ்ருத்தி. [செய்தவாயிரம்] - அர்த்தம் வேதார்த்தமேயாகிலும், வேதம்போலே தான்குன்றியன்று. பரத்வம்போலே வேதம், அவதாரம்போலே இதிஹாஸபுராணங்கள், அர்ச்சாவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. *செய்தவாயிரமிறே. தமப்பனில்லாதவிழவுதீர சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையானுப்போலே. † (ஆயிரம்திருவாய்மொழியினுள்ளே ஸ்ரமஹரமான சீர்வரமங்கையை மேலினபத்தையும்.) [உடன் - பாடவல்லார்] - ஸாஹிப்ராயமாகப் பாடவல்லார். இவர்தம் உபாயகுந்யதையை அங்ஸந்யித்துப் பாடவல்லார். [வைகலும் - வாணோர்க்காராவமுதே] - காலதத்தவமுள்ள தனையும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஹோக்யஹிதராகப்பெறுவர். தேவஜாதிகள் அம்ருதம் பெற்று க்ருதார்த்தராமாபோலே, நித்யஸூரிகள் “இவர்களைப்பெற்றோம்” என்று க்ருதார்த்தராவர். ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான ஹகவத்ருசியையுடைய அவர்கள், ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான ஹகவத்ருசியையுடைய இவரை விரும்பியிருக்கையாலே;

நிகமம்.—தேய்வநாயகன் இத்யாதி. “உடன்பாடவல்லார் வாணோர்க்காராவமுது” என்றதைக்கடாகித்து - அவதாரிகை.

ஸ்ரீகீதையில் வ்யாவ்ருத்தியென்றது-தத்தவபூதனுடைய உபதேசமானதையைப்பற்ற, தத்தவதர்ஸி வசநமாகையாலே இதுவிலக்ஷணமென்றபடி. திருவாய்மொழி வேதமாயிருக்க, “செய்தவாயிரம்” என்னலாமோ? என்ன அர்த்தம் இத்யாதி. அதாவது - ஆப்ததமரான ஆழ்வா பக்கலிலே பிறந்தது, அம்ருதகர்த்ருகமான வேதத்திற்காட்டிலும் உத்கர்ஷத்துக்கு உடலாயிருக்குமென்று கருத்து. ஆனால், வேதத்தைப்பற்ற இதுக்கு ஆபிச்யமேதென்ன - பரத்வம் இத்யாதி. அர்ச்சாவதாரம்போலேயென்றதுக்கு - ஸர்வாதிகாரமென்று கருத்து. அர்ச்சாவதாரம்போலே என்கிறது எப்படி? என்ன - செய்தவாயிரமிறே யென்று. கீழ் - வேதார்த்தத்தைச்செய்த ஆயிரமென்றருளிச்செய்து, வேதாவதாரமென்று ஹவாந்தரம் - தமப்பனில்லாத இத்யாதி. இத்தரவ் - வேதத்துக்கும் இவர்பக்கலிலேவந்து பிறந்து நிறம்பெறவேணுமென்றபடி. விவரணம் - குவந்நம் இத்யாதி “அமுது” என்றதிலேநோக்காகக் கீழ்வாக்ய விவரணம் - தேவஜாத் இத்யாதி. வாணோர்க்காராவமுதானைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ப்ராபகாந்தர இத்யாதி. ப்ராபகாந்தரநிரபேக்ஷமான ஹகவத்ருசியையுடையவர்களைன்றது - ஸ்வயம்ப்ராயோஜநமான ஹகவத்

+ ஒரு கோஸத்தில், இந்த குண்டலிக்ரந்தமும், “இருக்கை” என்கிறவிடத்திலே, “இருக்கிறபூக்களையுடைய பொழிலாலேகுழப்பட்ட” என்றும், ப்ரதிகத்தில், “குழ்” என்றும் காண்கிறது. ப்ராயிகமாக மூலகோஸங்களில் “பொழில்சூழ்குருகூர்” என்றே பாடம் காண்கிறது. இந்தவாக்யமிருந்தால் - அந்வயாந்தரப்ரதர்ஸகமாயிருக்கிறது.

ப்ராபகாந்தா நிரபேக்ஷாய இத்தை அநவலிக்கவல்லரானவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு
மோக்யராவர். (கக)

ஹத்திய புடையவர்களைன்றபடி. கொய்கொள்பும்பொழில்சூழ் குருகர்ச்சடகோபன் - தன்
சிரீவரமங்கைமேய - தெய்வநாயகன்தொடங்கி, அடியிணைமிசை - செய்தவாயிரத்துள்ளிவை -
பத்தம் - உடன் - பாடவல்லார் - வைகலும் - வானோர்க்காராவமுதே இத்யந்வயஃ. கொய்கொள்
பும்பொழில்சூழ்குருகர் - எப்போதும் கொய்துகொள்ளும்படி ஸம்ருத்தமான பூக்களையுடைய
தோப்புக்களாலே சூழப்பட்ட திருநகரிக்கு நிர்வாஹகாரன ஆழ்வார் இத்யர்த்த. தெய்வநாயகன் -
நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன். அடியிணைமிசை - இரண்டுதிருவடிகளின்மேலே. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—வனவதுஸொநயிமதாஹிதஸுஜாவள
நாராயணாதிதரஸாயநஸுநநுதாஸுபாடி | தவெஸகிவெடிதடிவாயியெய
வகிஜிதாஸுஸவாநயஸுநிஃகிவஸுபுடுந ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்த்தநாவலி.— ஸவ-காய்ஸொஸயக்யாடி
ரிஜாஹாணாதாந-கபிசுயொமாநததாஹாயுடிஸொஷாணாகியபதயா ஹிஸ
ஸுபுத்யுடிஸெஃ | ஸவெடிஷாந்தாஹாவாதிதரஜநடிநாராயஷ-தாடிஸுர
ணுஃ திநாநாஸுரஹவிஷ-ஸுஸுஜநயிடுநாடிவதாஸாவ-ஹஸிபு.

திருவாய்மொழி } நோற்றநோன்பாதிபிலேன் நுன்தனைவிட்டாற்றகில்லேன்
நாற்றந்தாதி. } பேற்றுக்குபாயம் உன்தன்பேருளே - சாற்றுக்கின்றேன்
இங்கென்னிலையென்னும் எழில்மாறன்சொல்வல்லார்
அங்கமரர்க்காராவமுது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீயார்திருவடிகளே ஸரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே: ப்ரவேஸம்

அ.—(ஆராவமுதே.) இப்படி சிரீவரமங்கலகரிலே அலப்ய மனோரயராய்
அத்யந்தமவஸந்நரான ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் எம்பெருமான் திரு
வடிமலர்களே” என்றுள்ள திவ்யஜ்ஞானத்தைப்பெற்ற இந்தலாஹத்தை யநுஸந்தித்து
அதனாலே கிஸ்ராரந்தராய்த் திருக்குடந்தையிலேபோய்ப்புக்கு, அங்கும் எம்பெருமா
னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறுமையாலே கிடந்து அலற்றுகிறார்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி சிரீவரமங்கலகரிலேபுக்கு ஸ்வர்
விலிஷிதத்தைப் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தமக்கு ஏதேனும்

தகஸுவந்தா லும் எம்பெருமான் திருவடிகளே ஸரணம் என்னும் இஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றோமென்னும் ப்ரீதியாலே யரித்து; ஸ்ரீ ஹாதாழ்வான், தனக்குப் பெருமானைப் பிரிகையாலேவந்த வ்யஸநமும், பெருமாள் திருமுடிமுடியருளப்பெறுமைபாலேவந்த வ்யஸநமும்; “இதுக்கு நிமித்தமெதுதன் நான்” என்று உண்டான லோகாபவாதத்தாலே வந்த வ்யஸநமும் எல்லாம் பெருமாள் திருவடிகளிலே செல்லத் திருமென்று மனோராயித்தாற்போலே, “திருக்குடந்தையிலே செல்ல நம்மனோராயங்களைல்லாம் பூர்ணமாம்” என்று ஆராவமுதாழ்வார் திருவடிகளிலேவந்துபுகூர; அவரும் திருவாயைத்திறந்து தம்முடைய ஆர்த்திநீர ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்தல், திருக்கண்களாலே நோக்குதல், அக்ஞாநி அழைத்துத்தழுவினாற்போலே அழைத்துத் தழுவிபருளுதல்செய்யாமையாலும், தம்மை ஸம்ஸாரஸ்யராக அநுஸந்தியிக்கையாலும் மிகவும் அவஸந்நராய்; எப்போதும் ஸுஜியா நின்றாலும் பர்பாப்திபிறவாத அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை மிகவும் அநுஸந்தியிபா நின்றகொண்டு ஸ்தந்ந்யயப்ராஜை ஸ்தந்ந்யாரயியாய் நோவுபட்டுத் தாய்க்காற்றேழே செல்ல, அவள் அங்கீகரியாதே உபேக்ஷித்தால் ப்ராஜை கதறுமாபோலே தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெருமைபாலே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், மே . வானமாமலை திருவடிகளிலே அநு லவத்தை யபேக்ஷித்து, அவர் தந்திருவடிகளில் உபாயமாவத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய், பின்பும் அநுலவம் வரித்திக்கக்காணுமைபாலே அவஸந்நரான இவர்க்கு ஆராவமுதாழ்வார் தம்வடிவழகை ப்ரகாஸிப்பிக்க, “அங்கே தம்மஹிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்” என்றுநினைத்து; “ஆராவமுதாழ்வாருடைய நிருபாதிக ஸம் பந்தத்தையும், ஸம்பந்தகார்யமான அவதாரொளஜ்ஜவல்யத்தையும், அவனாயொழியத் தம்மை அந்நிரபேக்ஷாக்கினபடியையும், அவருடைய அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையும், மாஹாத்ம்யப்ரகாஸகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், நித்யஸூரியேஸவ்யமான நிரதிஸயஹோக்யத்தையும், ஹோக்யதாப்ரகாஸகமான விக்ரஹவைவலக்ஷண்யத்தையும், விபரீதமேபலிக்கிலும் விடாதபடியான தம்முடைய அநந்யமதித்வத்தை ப்ரகாஸிப்பித்த படியையும், அநுமதியையும்பிறப்பித்து அநுமதிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், ஆர்த்தாநு லவவிஷயமான அதிஸயிதஸாஸ்பத்தையும் அநுஸந்தித்து, “எவம்ப்ரகாஸிஸீஷ்ட ரானவர் ஆலோகாலாபாதிகளாலே நம்மை யநுமதிப்பித்திலோ” என்று ஸுபந்திஸா க்ஷாத்நாஸந்நிஹிதரான அவர் தம்மையேநோக்கி அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்க்கப்பிட்டு, எல் லாவஸ்தைதிலும் முன்பு ப்ரகாஸிப்பித்த திருவடிகளையல்லது உபாயமில்லைபென்று ப்ரதிபத்திபண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வானமாமலை திருவடிகளிலே ஸர ணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாஹிமதம்பெருமைபாலே அவஸந்நரானவர், “எல்லாதஸையி லிலும் அவனேயுபாயம்” என்னும் ஜ்ஞாநத்தைப்பெற்றோமே! என்று ப்ரீதராய் யரித் தார்; அத்தாலும் ப்ராபித்தாநாகாமைபாலே அத்தரிப்புச்செல்லாதத்தத் திருக்குடந்தை யிலேசென்று, “பரமபதம்கலவிருக்கையாவிருக்க இங்கேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறா குறைவாளர் குறைநீர்க்கைக்கானபின்பு நம்மபேக்ஷிதம் செய்யாதொழியக்கூடாது” என்று தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களைல்லாம் மனோராயித்துக்கொண்டு; ஸ்ரீ ஹாதாழ்வான், “தம்ஆர்த்தியெல்லாம் பெருமாள் திருவடிகளிலேசெல்லைத் தீரும்” என்று மனோராயித்துக்

கொண்டுசென்றுப்போலே, ஆராவமுதாழ்வார்திருவடிகளிலேசெல்ல ; “ சாரதா-குறொதி வக்யுதி ” என்கிறபடியே கிணவுதல், குளிர்நோக்குதல், அணைத்தல்செய்யாமையாலே, உத்தரந்யயப்ராஜை முலைபயினைத்து விடாய்த்துத் தரப்பக்கலிலேசெல்ல அவன்முகம் பெறுதே தமொறுமாபோலே ; திருவடிகளில் ஸம்வ்யததையும், ஸந்நியிபுண்டா யிருக்கிறபடியையும், கிடையாவிடிலும் விடவொண்ணாத ஹோக்யதையையும்சொல்லி, கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார். ஒருகாற்பண்ணினப்பரபத்தி மலித்ததில்லை பெண்ணு, தனிருமவரல்லர் ; மேன்மேலென ஸரணம்புகுமித்தனை, அப்படியிருக்கையா விற்ப - மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது. அங்கு ஸ்ரீஹாதாழ்வானுக்குப் பெருமான் முகங்காட் டாவிட்டது, தம்பரதிஜைஞதலைக்கட்டுகைக்காக ; இங்கு ஆழ்வாருக்கு முகங்காட்டா தொழிந்தது, ப்ராபந்யம்தலைக்கட்டுகைக்காகவும், விடாபைப்பிறப்பித்து முகங்கொடுக் கைக்காகவும்.

ஈ.இ.—சிரீவரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடி களிலே, வேரற்றமரம்போலேவிழுந்து அநந்யமதிகளாய்க்கொண்டு ஸரணம்புக்கார் ; இவர் அப்படி பெரியவார்த்தியோடே ஸரணம்புகச்செய்தேயும் வந்துமுகங்காட்டாதிருக்க ; கட லிலமிழந்துவார் அங்கே ஒரு மிதப்புப்பெற்று யரிக்குமாபோலே, “ இவ்வளவிலும் ‘வேறென்றுலேபேறு’ என்றிருத்தல், மற்றெருவர்வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல்செய்யும் ப்ரமத்தைத் தவித்தானிறே ” என்றுகொண்டு யரித்த இதுதான் திருக்குடந்தையளவும் கால்நடைதந்துபோகைக்கு உடலாயிற்று. என்றான், இங்குத் தம்மபேசுகிதம் கிட்டா தொழியவும் அங்கேறப்போகவேண்ணவோனென்? என்னில்,—“ ஒருகால் ப்ரபத்திபண்ணி

ஆராவமுது ப்ரவேஸே,—வருத்தாறுவாதபூர்வகமாக வர்த்திவ்யமாணஸங்கதி - சிரீவர இத்யாதி. “ நோற்றநோன்பிலேன் ” இத்யாதியைப்பற்ற - அநந்யகதிகளாய் இத்யாதி. அநந்ய கதிகளாயென்றது - பூஜ்யோக்தி. முகங்காட்டாதிருக்க, திருக்குடந்தைக்குப்போகத் தரிப்புண் டானபடி எப்படி? என்ன - கடலில் இத்யாதி. மிதப்பு - தெப்பம். “ ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் ” என்றத்தைக்கடாகித்து அருளிச்செய்கிறார் - இவ்வளவிலும் இத் யாதி. இங்கே, வேறென்றுலேபேறுஎன்றிருத்தல் மற்றெருவர்வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல்செய் யும் என்றிருக்கையாலே, “ ஆறெனக்கு ” இத்யாதிக்கு - கீழ்முன்றுயோஜனையும்தவிர, இன்ன மும் ஒருபொருளுண்டென்று தோற்றுகிறது. அதாவது - எனக்கு உன்பாதமே உபாயமாகவும் ஈசாகமாகவும் தந்தாயென்று. “ நிற்பாதமே-ஆறு ” என்னையாலே-உபாயாந்தரங்களை வ்யாவர்த்தி க்கிறது ; “ நிற்பாதமே சரணாக ” என்னையாலே - ஈசாகாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஆக, “ஆறு” என்று - ஆகிஞ்சந்யமும், “சரண்” என்று - அநந்யமதிதவமும் மலிக்கிறது. இத்தால்- இவ்வவஸ்தையிலும் ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதிதவங்களுக்கு ஒரு ஹாரிவாராதபடி பண்ணினானென்ற படி. ஆக, “சரண்” என்றபதத்துக்கு - க்ருஹமும், உபாயமும், திருவடிகளும், ஈசாகமுமென்று நாலுயோஜனை. ஆகிஞ்சந்யமாவது - உபாயாந்தரகுத்யதை. அநந்யமதிதவமாவது - ஈசாகாந்தர குத்யதை. “உவாயெழுகுறாகுறிஞ்சாஸுஸுஸாரணிக்யய்யு” என்னக்கடவதிறே. என் றன், இவ்வு இத்யாதிவாய்த்துக்கு தாற்பார்யம் - வஸ்துவையத்தாலே அங்கிருக்கிறவனும் இவ னேயாலிருக்க, இங்கேமலியாவிட்டால் அங்கேமலிக்கக்கூடுமோ, அதுக்குமேலே “வக்ருத்கார்த தவ்யமாய் அமோவமானப்பரபத்தியும் விமலமாயிற்று” என்றுவிஸ்வாஸமாந்தயத்தாலே ருசியும் கெடுமாதுவென்னிவென்று. இந்தஸங்காதவயத்தையும் வ்யுத்த்காமேண பரிஹரிக்கிறார் - ஒரு கால் இத்யாதிவாய்த்தவயத்தாலே. வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமிதேயென்றது - ஈஜாக்கன் ஆஸா

னோம், அதுவலித்ததில்லை” என்னு, நாஸ்திக்யத்தாலே விஸ்வாஸம்துலைந்து ருசியும் நேகிழமவரன்றே; “ஆனாதார்த்தமாக எழந்தருளியிருக்கிறவன் நங்காரியஞ்செய்து தலைக் கட்டாமையிலை, இன்னவிடங்களிலே செய்யக்கடவோம்” என்று வ்யவஸ்த்திதமா விருக்குமிநே, ஆனபின்பு, இங்குச்செய்யப்பார்த்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே செய்கிறான்; இனித்தான், ஸ்ரீஹரதாழ்வான் ‘பெருமானை மீட்டுக்கொண்டேவந்து திருவஹிஷேகம்பண்ண வேணும்’ என்று பாரித்துக்கொண்டேசெல்ல, ‘பதினாலாண்டேம்கழித்தல்லது மீளோம்’ என்னும் ஸ்வதந்த்ரானிநே; ஆகையாலே நமக்கு நாலுநாள் தாழ்த்ததேயாகிலும் நங்காரியம்செய்யாமையிலை” என்றுபார்த்து, “திருக்குடந்தையிலேசென்றுபுகவே நம்மபேகழி தங்களெல்லாம் கிட்டும், நமக்கு ஒருகுறைகளும்இல்லை” என்றுபுக; ஸ்ரீஹரதாழ்வான் “ராஜ்யத்துக்கு நிமித்தஹ-ஓதனானேன்” என்றத்தாலே ஒருபுண்பாடும், “தாயைக் கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கிப் பெருமானைக் காடேறப்போகவிட்டான்” என்று நாட்டார் சீறுபாறென்றிருப்பார்கள்” என்றத்தாலேவந்ததோரு ஹயத்தையு முடையனாப்க்கொண்டு; நான் திருவடிகளிலேசென்றுகிட்டினால், ஸ்ரீதாவல்லேனோ! ஸ்ரீஷ்யனல்லேனோ! தாஸ னல்லேனோ! என்பக்கல் ப்ரஸந்நராய் க்ருபைபண்ணியருளாதொழிலரோ! என்று பார்த்து; அம்பெய்வார்படைதிரட்டிக்கொண்டுபோமாபோலே திருவயோத்யையிலுள்ளா ரில் வருஷங்களாகப்பட ஆர்த்தியிலே தன்னில் குறைந்தாரில்லையிநே, நம்மார்த்திகண்டு மீண்டிலராகிலும் ஆர்த்தர்பலரையுங் கண்டால் மீளாமையிலையென்றுபார்த்து “வனஹி ஸ்ரஸஹிவெஹி” (ஏபிஸ்சஸசிலை) - என்கிறபடியே இவன்செல்ல; பெருமானும், “ராஜ்யதந்த்ரங்களிற் குறைப்படாமல் நடத்தாநின்றாயே? காரியங்கள் செய்யுமிடத்தில் மந்த்ரிகளோடேகூடிச் செய்யாநின்றாயே?” என்றுப்போலே இவனுக்கிடமறவார்த்தை கேட்டாப்போலே; இவர்புக்கவிடத்தில் திருக்கண்களை அலரவிழித்துக் குளிரநோக்கியரு

ப்ர.—(ஆராவமுதப்ரவேஸே) சுயொய்யாகாஷ்ண [க0க]. “வனஹிஸ்ரஸஹி வெஹிஸ்யாய-ஓ ஸ்ரீஸ்வாயாஹிகொரியா | ஸ்ரீஹரதாழ்வான் ஸ்ரீஷ்யனல்லேனோ! தாஸ னல்லேனோ! என்பக்கல் ப்ரஸந்நராய் க்ருபைபண்ணியருளாதொழிலரோ! என்று பார்த்து; அம்பெய்வார்படைதிரட்டிக்கொண்டுபோமாபோலே திருவயோத்யையிலுள்ளா ரில் வருஷங்களாகப்பட ஆர்த்தியிலே தன்னில் குறைந்தாரில்லையிநே, நம்மார்த்திகண்டு மீண்டிலராகிலும் ஆர்த்தர்பலரையுங் கண்டால் மீளாமையிலையென்றுபார்த்து “வனஹி ஸ்ரஸஹிவெஹி” (ஏபிஸ்சஸசிலை) - என்கிறபடியே இவன்செல்ல; பெருமானும், “ராஜ்யதந்த்ரங்களிற் குறைப்படாமல் நடத்தாநின்றாயே? காரியங்கள் செய்யுமிடத்தில் மந்த்ரிகளோடேகூடிச் செய்யாநின்றாயே?” என்றுப்போலே இவனுக்கிடமறவார்த்தை கேட்டாப்போலே; இவர்புக்கவிடத்தில் திருக்கண்களை அலரவிழித்துக் குளிரநோக்கியரு

மேதத்தாலே கார்யம்செய்யுமாபோலவும், நம்பெருமான் திருமங்கையாழ்வாரபேகழிதம் கோலி லிலேசெய்யாதே திருக்குறுங்குடியிலே செய்தாப்போலவும் தேசம் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமிநே பென்றபடி. காலமேதத்தாலும் கார்யம்செய்யுமென்று மேதவந்தரம் - ஸ்ரீஹரதாழ்வான் இத் யாதி. ஆக, இத்தால் - “இன்னானை இன்னதேசத்திலே யங்கேகரிக்கக்கடவோம்” என்றும், “இன்னகாலத்திலே யங்கேகரிக்கக்கடவோம்” என்றும் அவனுக்கு இரண்டு வ்யவஸ்த்தைபுண்டா கையாலே, இந்தவிசண்டையும் அறிந்திருக்கிற இவர்; இங்குச்செய்திலனாகில் இன்னமொருதேசத் திலே செய்கிறான், இப்போதுசெய்திலனாகில் வேறொருகாலத்திலே செய்கிறானென்று திருக் குடந்தையிலே புக்காரென்றதாயிற்று. “திருக்குடந்தையிலேபோனால் நம்மபேகழிதங்களெல்லாம் கிட்டும்” என்று இவர்பாரித்ததுக்கும், இதுக்கு அவன்கார்யம்செய்யாமெக்கும்உதாஹரணங்காட்டு கிறார் - ஸ்ரீஹரதாழ்வான் ராஜ்யத்துக்கு இத்தாதி. நிமித்தஹ-ஓதனானேன் என்றது - “ஸ்தாவரெஹி வாஹிநிதி-திரோவீஜ-நவ்ய-வெஸொரவ்ய-நவ்ய-நவ்ய” என்றத்தைப்பற்ற. பாபமாவது-ராஜ்ய யோக்யஸார்பரிக்கரஹம்பண்ணின பாபமென்றபடி. திருக்கண்களை அலரவிழித்து என்றுதொடங்கி,

உதல், திருப்பவளத்தைத்திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்தல், அணைத்தல்செய்யக் கண்டிலர் 'சோசுகு' 'உரொகிவக்யுதி' (மாமக்ருரேதிவக்யதி) என்றப்போலே ப்ரதி, கூலர்சோறுண்ணவளர்ந்தவன் மனோரபம்பெற்றானிறே; அப்படியே தம்மையும் கிட்ட வந்து அணைக்கப்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், ஹோக்யதையாலும் ஈபுட்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலும் போரநொந்து, ஸ்தநந்யயப்ரஜை தாய்பக்கலிலேகிட்ட முகம் பெறுவிட்டால் அலமந்து நோவுபமோபோலே அவன்ஸந்நியியிலே தளர்க்குதிடந்து கூப் பிட்டு, இன்னமெத்தனைத்திருவாசல் தட்டித்திரியக்கடவேன் என்னும் ஆர்த்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

ஆராவமுதே! அடியேனுடலம்நின்பாலன்பாயே
நீ ராயலந்துகரைய உருக்குகின்றனோமோலே!
சீரார்செந்நெற்கவரிவீசும் செழுநீர்த்திருக்குடத்தை
ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே!

ஆ.—உன்னோடு பிறரோடு வாஸியின்றியே எல்லார்க்குமொக்க ஸர்வகாலமும் அநுலமித்தாலும் ஆராதஹோக்யமே, உன்னுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்யாதி கல்பான குணங்களாலே, அடியேனுடைய அசேதநமான இந்ததேஹமுங்கட, உன்பக்கலுள்ள நிரதியாநுராமத்தாலே நீராயுருகும்படிபண்ணிவைத்து எனக்கு அரியைபாபிருக்கிற வனே; சீரார்செந்நெற்கவரிவீசும் செழுநீர்த்திருக்குடத்தை ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந் தாய், கண்டேன். என்னை உன் திருக்கண்களாலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யரு ளிச்செய்தருளுதல் காண்கிறிலேனென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை நீராக் கா நின்றுள்ள உன்னைக் கண்வளரக்கண்டேனித்தனை, என்னைக்குறித்து ருனோகாராவா திகள்பண்ணியருளக் காண்கிறிலேன் என்கிறார்.

செய்யக்கண்டிலர் என்னுமளவும் - "கிடந்தாய்கண்டேன்" என்னையாலே வரித்தம். "ஆழி தாரத்தமாக எழுந்தருளியிருக்குமவன் நம்கார்யம்செய்யாமையில்லை" என்று அவன் ஸ்வஹவத் தையறுஸந்தித்து, "கிடைக்கும்" என்று போனிரேயாகிலும், அயோக்யசானஉமக்குக் கிடைக் குமோ? என்ன - சோசுகு 'உர' இத்யாதி. "ஆராவமுதே, ஏரார்கோலம்" என்றத்தைப்பற்ற- ஹோக்யதையாலும் என்றது. "செந்தாமரைக்கண்ணு" என்றத்தைப்பற்ற - ஸௌந்தர்யாதிக ளாலும் என்றது. "உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னமுழுவேனோ" என்றத்தைப்பற்ற - இன் னமெத்தனை இத்யாதி. "யொநஹிப்யபிலீயெதெஸவாஸ்யிகிலஸ்வியிகாபு | ஸௌவ கீணெபூஜமத்யுயெ-சோசுகு 'உரொகிவக்யுதி' || ௧௨ || உகிபூநீவிஷ-ஸவாராணெவ ஹுஸெஸெ [௧௪].

[ஆராவமுதே] - எப்போதும் அதுமயிபாநின்றுதும் த்ருப்திபிறவாதபடி நிராதிஸயமோக்யமானவனே! [அடியேன் என்றதொடங்கி] - உன்பக்ததுண்டான ஸ்ரீ ஹாதிஸயத்தாலே அசேதநமான என்னுடைய ஸ்ரீமுக்குட அத்யந்த ஸ்ரீயிலமாய்ப்படி பண்ணுகிற அகிலிவேஸப்ரகர்ஷத்தையுடையவனே! இப்படி ஸ்ரீயில்பத்தை எனக்குப் பிறப்பிபாநின்றுவைத்து எட்டாதிருக்கிறவனென்றுமாம். [சொர்செந்நெல் என்றதொடங்கி] - மிகவும் கனக்கையாலே அசைந்துவருகிற செந்நெற்கதிர்கள் கவரிவிசிறுற்போலையாய்ப் பெருநிரையுடைய திருக்குடந்தையிலே என் னாயினான், அழகுசமைந்த ஒப்பினை நிறம்பெறும்படி கிடந்தருளினாய். அது காண்பதும் செய்கை, செழுநீரென்று - அழகியநீரென்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிருபாதிக ஸம்பந்தமடியாக உன்னழகாலே எனக்கு நிராதிஸயமோக்யபூதனாய் என்னை ஸ்ரீயிலமாய்ப்படி பண்ணுகின்றவனென்று திருக்குடந்தையிலே கண்வளரக்கண்டேனென்கிறார்.

எம்மானே - எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியானவனாய், (அத்தஸம்பந்தமடியாக), ஆர - (நிரந்தர அதுமயம்பண்ணுகின்றதும்) த்ருப்திபிறவாத, அமுதே - நித்யமோக்ய மூர்த்தனாய்க்கொண்டு, அடியேன் - (இப்போக்பதைக்குத்தோற்று அடிமைபுகுந்த) என்னுடைய, உடலம் - ஸ்ரீமானது, நிற்பால் - உன்பக்தல், அன்பரபே - + அன்புதானே தனக்குவேஷமாய், (அதடியாக), நீராய் - ஜலமயமாய்ப்படி கட்டுக்குகின்ற, அகிந்து - (ஒருநிலையில்நில்லாதே) வ்யாகுலமாய், கசைய - (ஆஸ்யமும்நெரிபாதபடி) கசையும்கடிப்படி யாக, உருக்குகின்ற - உருகப்பண்ணுகிற, நெடுமாலே - அபரிச்சிந்த மோக்யதா மா ஹாத்மயத்தையுடையவனே! சீர் - கனத்தாலே, ஆர் - விஞ்சின, செந்நெல் - செந்நெற்கதிர்கள், கவரிவிசம் - கவரிவிசிறுற்போலேயிருப்பதாய், (அதுக்கடியாக), செழு - ஸம்ருத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடையதான, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, ஏர் - அழகு, ஆர் - விஞ்சின, கோலம் - ஒப்பினையானது, திசுழ - விளங்கும்படியாக, கிடந்தாய் - கண்வளர்த்தருளினாய்; கண்டேன் - என்கண்ணிலேகண்டு அதுமயிக்கப்பெற்றேன். நினைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலேனென்று கருத்து. சீரென்று - அழகாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், உன்னழகாலே என்னை நீராக்காநின்றுள்ள உன்னைக் கண்வளரக்கண்டேன்; உணர்ந்து குளிர்நோக்குதல், அனைத்தல் செய்யக்காண்கிறிலேனென்கிறார்.

[ஆராவமுதே இப்பாதி] - “கிடைத்ததில்லை” என்று ஆறியிருக்கலாய்ப்படியோ உன்வடிவழகு. இத்திருவாய்மொழியில் இவருடையவிடாய்க்கெல்லாம் நிஷாமிது. அதுமயிபாநின்றுதும் பர்பாப்திபிறவாதபடி நிராதிஸயமோக்யமான விஷயத்தை இழந்திருக்கலோ, நாட்செல்லநாட்செல்ல விடாய்ப்பிறப்பிக்கும் விஷய மென்கை. “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாராவமுதமே”. தானே தன்னையதுமயிக்கப்பார்த்தாலும், தான்கொண்டிழியவேண்டியிறையிருப்பது; “ஸஹவ த்யூவிஸாராக்யூ”. ஸர்வாயி காமாய் ஸுஷானேவ்யமாய் வ்யஸிவர்த்தகமாயிறே இவ்வம்ருதமிருப்பது. லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளை இத்தேஸத்திலே பழைப்பித்த சொல்லிறே. அடியேனென்கிறது -

+ “பரிவுதானே” என்றும் பாடம் காண்கிறது.

“யவ்யூரவ்யூ” என்கிற வடிவத்தாலன்று; ஹோக்யதைக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறார். [அடியேனுடலம்]-ஜ்ஞாநமணகமான ஆத்மவஸ்து அழியுமளவன்றிக்கே, அசேதநமான ஸரீரத்தளவும் செல்லக் கரைகை. ஆத்மவஸ்து உத்தேஸ்யத்திலே ஈடுபட்டு அழியாமைக்குக் கட்டின கரையாயிற்று ஸரீரம், அதுவும் அழிந்ததென்கை. [நின்பால்] - சேதநாசேதநவிலாமற அழிக்கவல்ல உண்பக்களிலே. “ஸவ்யூக்ஷாஃவாரிஜாநாஃ - உவதவொபாஹாநாஃ”. [அன்பாயே] - அசித்தவ்யமன்றியே “ப்ரோமத்தையிட்டுச்செய்தது” என்னலாம்படியிருக்கை. அன்னமயமாயிருக்கையன்றிக்கே, ப்ரோமமயமாயிருக்கை, *காதற் குருகூர்ச்சடகோபணிதே. ஸரீரமானது கட்டுக்குலைந்து அன்பாய், அதுதான்போய் நீராவலென்றுகரையும்படி யுருக்கிற்று. [உருக்குகின்ற] - இத்தலையழியாநிற்க அத்தலைமுதலடி விட்டதில்லையாயிருக்கை. [நெடுமாலே] - ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல், ஹோக்யதையின் மிகுதியைச்சொல்லுதல், வ்யாமோஹாதியாயத்தைச்சொல்லுதல். இப்படி ஸாயில்யத்தைப் பிறப்பியாநின்றவைவத்து எட்டாதிருக்கிறவென்னுதல், தன்ஹோக்யதையாலே ஸாயில்யத்தைப்பிறப்பியாநிற்கையென்னுதல், தன்வ்யாமோஹாதியாயத்தைக்காட்டி, ஸாயில்யத்தைப் பிறப்பியாநிற்கிறவென்னுதல். [சீரார் இத்யாதி] - மிகவும் கனக்கையாலே அசைந்துவருகிற செந்நெற்கதிர்கள் கவரிவிசினாற்போலையிருக்கை. கண்வளருகிற விடத்தில் பரிசர்வையபண்ணுகிறாப்போலேயிருக்கை. ஸேஷவஸ்துவின்வ்யாபாரத்தை, உடையவன் ஸேஷவ்ருத்தியாக நினைத்திருக்கிறபடி. [செழுநீர்] - ஜலஸம்ருத்தியைச் சொல்லுதல், அழகியநீரென்னுதல். கண்வளருகிறவருடைய னைதமார்பத்துக்குச் சேரும் ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாகை. [ஏரர்கேலம்] - அழகுமிக்கவொப்பனை. [கேலந்திகழ] - இவ்வொப்பனையழகு நிறம்பெறும்படியாயிற்று கண்வளர்ந்தருளிற்று. அல்லாதார்க்குக் கிடந்தபோது வைருப்பமுறைத்திருக்கும், இங்கு அழகுறைத்திருக்கும்; “ஸூரியாவொயிதஸூரோநு”. [கிடந்தாய்கண்டேன்]-கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி கண்டேன். உணர்ந்து குளிரநோக்குதல் அனைத்தல் இவ்வுச்சொல்லுச்சொல்லுதல் செய்யப்பெற்றிலேன். கண்ணாலேகாணப்பெற்றேன், நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றிலேன். பரிமாற்றம்பெறாவிட்டால் ஆறியிருக்கலாயிற்றிறே ப்ராப்தியில்லையாகில். வடிவமுகோபாதி யும் ஸூரியாநின்றது ஸம்வந்யமும். ஸ்தநந்யயப்ராஜை ‘தாய்’ என்றுஅறிந்தால் ‘முலை முலை’ என்னுமாபோலே, ஸம்வந்யஜ்ஞாநமன்றோ கூப்பிடப்பண்ணுகிறது.

ந.தி. — முதற்பாட்டு. உன்னழகாலே என்னையுருக்குகிற உன்னைக் கண்வளர்ந்தருளக்கண்டேன், குளிரநோக்குதல், அனைத்தருளுதல் செய்யக்காண்கிறிலேனென்கிறார்.

முதற்பாட்டு - ஆராவமுதே இத்யாதி. “உருக்குகின்றநெடுமாலே” என்றத்தைப்பற்ற உன்னழகாலே இத்யாதி. “கிடந்தாய்கண்டேன்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - கண்வளர்ந்தருளக் கண்டேன் என்றது. தாத்பர்யம் - குளிரநோக்குதல் இத்யாதி.

ஆற்றாமைக்கெல்லாம் ஸீஜம் இப்பதமாயிற்று. [அடியேன்] - மயர்வறமதிநலமகுளப் பெற்ற ஸ்வசுபத்தால் சோல்லுகிறாரல்லர், ஹோக்யதைக்குத்தோற்றுப் புற்கவ்விச்சோல் லுகிறார். “வாவா நஸி” (பரவாநஸி) என்றவர், “மஹேனேஷ-காஸ்யேஷ-வாமதஃ” (குணீர்தாஸ்யமுபாகதஃ) என்றுப்போலே. [உடலம்நின்பாலன்பாயே] - சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வசுபமானால் தேஹம் அதுக்கு விரோயியாய் நிற்கும்நிலை குலைந்தது. “ஹஸ்ய” (அஹம்) என்றிருக்கக்கடவ இவர்தாம், அடியேனென்றது - விஷயத்தினுடைய ஹோக்யதாதிபஸ்யமிதே; அப்படியே ஸாரீரமும் விஷயாஸ்நமாக அழித்தபடி. சேஷத்வம் காரமான ஆத்மாவைத் தன்வழியேயிழுக்கைதவிர்ந்து, அதன்வழியே தானொழுகும்படி யாயிற்று. ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வசுபனான ஆத்மாவாதல், அதுக்குத்தோள்நீண்டியான ஜ்ஞாந ப்ரஸரத்வாரமான மநஸ்ஸாத லன்றிக்கே, இவற்றுக்கு அவ்வகான த்வங்மாம்ஸமே தோஸ்த்திமயமான ஸாரீரமும் அழியும்படியாயிற்று. [நின்பாலன்பாயே] - சேதநாசேதக லீஹாமமற அழிக்கவல்ல உன்பக்கலிலே, அன்புக்கு ஆஸ்ரயமாகைதவிர்ந்து அன்புதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிராநின்றது. [நீராயலைந்து] - உடலம் அன்பாய், அன்பு தான் நீராய்க்கொண்டு அலையாநின்றது. முந்தற ஸ்ரவணமாய், அநந்தரத்தில் மகநமாய், பின்னை ஹாவநையாய், அது ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்க்கொண்டு அவ்வடைவிலே வசு கிறதன்றே; விஷயமழிக்க அழிகிறதித்தனையிதே [நீராயலைந்துகையை] - நீர் தன்பக்கலி லகப்பட்டத்தைக்கரைத்துத் தான் கரையாதிருக்குமாயிற்று; இங்கு அங்ஙனன்று, நீர்தானா யிற்றுக் கரைகிறது. அன்பு நீராளுல், நீர்தான் கரையத்தட்டில்லையே. இத்தலையளவுஇது வானால் அத்தலைசெய்கிறதென்? என்னில்,—[உருக்குகின்ற] - அழிக்கைக்கடியிட்டவித் தனையாயிற்று. அழிப்பாளானவன் “ஆஹாநாதிகள்” என்றுபாராதே உருக்கியழிக்குமா

பா.—(அடிபேன்) சூரண்காணை [கதி] , பொலாநவிகாசுத

சுயவிஷயபாசகம்வழிதெ | ஸுயஜ்ஞாநாநொடுசெய்யதாரிதிராண்டி "எ||" .

சிவபிரகாசனே [௪] ஸஹஸ்யாவரொஜ் ரதாமுணெஷ-யஸூக்ஷ்வ
மத் | சூக்தியஸ்யவம்ஸ்யஸ்யுகோநாதீ நாரி தம் || ௧௨||.

யம்” என்றிருக்கிறவருக்கு, ஹோக்ஸதைக்குத்தோற்று - “அடியேன்” என்கிறவித சேருமோ? என்ன - வருவாருலு இதுயாதி. விசேஷியாய்கிற்கும் நிலைநிலைகக்கு நேமதுவேதென்ன: திருவட்டாரந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸஹஸ் என்றிருக்க இதுயாதி. “பேஷதவம் சூத் மகவுக்கு” இதுயாதிவாக்யவிவரணம் - பேஷதவகாரமான இதுயாதி. தானொழுதுகிபடியாயிற்று என்றவநந்தாம், ‘இதினுடைய ஹோக்ஸதை’ என்றபேஷதம். விசேஷியானஸரீரமும் அழியும் படியாயிற்று. என்கொருவாவமருளிச்செய்து, அசேதநமானஸரீரமும் அழியும்படியாயிற்றென்று தாற்பர்யநந்தாம் - ஜ்ஞாநநந்தம் இதுயாதி. ஆன்மையுடைத்தென்னுதே, “அன்பாயே” என்ற துக்குவாவம் - உட்பக்கலிலே இதுயாதி. அமுர்த்தமானவன்பு நீராகக்கூடுமோவென்ன; அசேத நமான தேதமம் விஷயவைவலக்ஷணயத்தாலே அன்பாளுப்போலே, அமுர்த்தமானவன்பும் நீராயிற் றென்கிறார்-உடலம் இதுயாதி. ஸாஸ்தாம் சொல்லுகிறபடியன்றிக்கே, உடலம் அன்பாய் அன்புநீராய் இப்படி அமர்யாதமாகக்கூடுமோ? என்ன - ழந்தற ஸ்வண்ணமாய் இதுயாதி. நீர்க்கையக்கூடு மோ? என்ன - அன்புநீரானல் இதுயாதி. வர்த்தமான நிர்த்தேஸத்துக்கு அர்த்தம் - அழிக்கைக்கு இதுயாதி. சூஹணம்போலே ஸ்வாக்யமான இவர்திருமேனியை யருக்கலாமோ? என்ன - அழிப் பாளன் இதுயாதி. அழிப்பாளன் - தட்டான். இவர்திருமேனி சூஹணமாயிருக்குமோ? என்ன-

போலேகாணும் இவனும் உருக்கியழிக்கிறபடி. *தேசமானவணிகலனு மீவர்கைகூப்புச் செய்கையிறே. ஆழ்வார்க்குள்ளவுடையுருக்கி யழிக்குமித்தனையோ? என்னில்,—[நெமோலே] - எதிர்த்தலையிலழிவுகண்டபின்பிறே இத்தலையிலழிவு. அவனுடைய வ்யாமோ லுத்தைப்பார்க்கில் இதோன்றும் போராதபடியாயிருக்கும். அவனுடைய அழிவுசொல் லும்போது இனி இவ்வடைவில் வாசகஸப்தமிட்டுச்செல்லவொண்ணாது, [நெமோல்] என்னி லென்னுமித்தனை. மாலென்று - வ்யாமோலும். நெமோலென்று - மிக்கவ்யாமோ லுத்தையுடையனாயிருக்கை. அன்றிக்கே, மாலென்று - பெரியோனென்றபடியாய், அது தானும் ப்ரஹ்மகுத்ராதிகளளவோ? என்னில்,—அல்ல, *மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவனென்கிறது. நெமோலென்று - ஸர்வஸ்வரனென்றபடி. அவனுடைய பெருமையும் இவரையழிக்கைக்கு உடலாமித்தனையிறே. [சீரார் இத்யாதி] - மிக்ககனத் தையுடைத்தான செந்நெற்குளிகளானவை கண்ணவளர்க்கருளுகிற அழகைக்கண்டு, பரி சர்யைபண்ணுமாண்போலே அசையாநிற்கும். சீர் - கனமும், அழகும் கவரிபோலே வீச. கவரி - சாஸம். அன்றிக்கே, செந்நெற்குள் சீர்மையாவது - சூராவமுதாழ்வார்க்கு அமுதுபடியாகிற சீர்மையாசிறுமாகிறது. அப்போது “சுகாமிக்” (அழகுமகம்) என்கிற சீர்மை. [கவரிவீசம்] - “சுகாமிக்” (அகாலபலிநோவ்குசுகா) என்னுமா போலே. அறுத்துநடலெண்டாபோலேகாணும். கருத்தறிந்து அடிமைசெய்வாரைப்போலே. ஸேஷவஸ்துவின் வ்யாபாரமடைய ஸேஷி தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்கிறபடி. [செழுநீர்] - கண்ணவளர்க்கருளுகிற ஸௌகுமாரியத்துக்குப்போரும்படி அழகிதான ஜலஸம் குத்தியை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே. செழுநீர் - பெருகீசென்றமாம். [ஏரார் கோலம் இத்யாதி] - அழகுசமைந்தவோப்பனை நிறம்பெறும்படி கண்ணவளர்க்கருளினாய். நாட்டார் உலாலித்திரியும்போது அவயவங்களைவண்ணான பொல்லாங்குகள் மறைந்து ஒன்றுபோலேயிருக்கும், ஒரிடத்தலே யிருத்தல் கிடத்தல்செய்தவாறே வைகுப்பயந்தோற் றிக்” கண்ணொண்டு பார்க்கவொண்ணாதுபடியிருப்பார்கள்; இங்ஙன அங்கனன்றிக்கே, “ஸேஷ யாவொயிதஸூதாது” (ஸமயரபோதிதஸூதாமாம்) என்று கிடத்தலைக்கு ஆஸத்தி

புது—(சீரார்சென்கெல்) யாவகாரண [கவ.அ] “சுகாமிக்” (அகாலபலிநோவ்குசுகா) ஸேஷவஸ்துவின் வ்யாபாரமடைய ஸேஷி தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்கிறபடி. [செழுநீர்] - கண்ணவளர்க்கருளுகிற ஸௌகுமாரியத்துக்குப்போரும்படி அழகிதான ஜலஸம் குத்தியை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே. செழுநீர் - பெருகீசென்றமாம். [ஏரார் கோலம் இத்யாதி] - அழகுசமைந்தவோப்பனை நிறம்பெறும்படி கண்ணவளர்க்கருளினாய். நாட்டார் உலாலித்திரியும்போது அவயவங்களைவண்ணான பொல்லாங்குகள் மறைந்து ஒன்றுபோலேயிருக்கும், ஒரிடத்தலே யிருத்தல் கிடத்தல்செய்தவாறே வைகுப்பயந்தோற் றிக்” கண்ணொண்டு பார்க்கவொண்ணாதுபடியிருப்பார்கள்; இங்ஙன அங்கனன்றிக்கே, “ஸேஷ யாவொயிதஸூதாது” (ஸமயரபோதிதஸூதாமாம்) என்று கிடத்தலைக்கு ஆஸத்தி

வழிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. “இவனுணரில் செய்வதென்” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. [கிடந்தாய்கண்டேன்] - “ஊ—ஊஊஊ” (ஊ—ஊஊஊஊ) என்கிறபடியே கிடையழகைக் கண்ணாலே காணப்பெற்றேன், நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றிலேன். † (என்னைப்பற்ற) எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உலாவுதல், “என்செய்தாய்” என்னுதல், அனைத்தல்செய்யப்பெறுகிறிலேன். [எம்மானே] - “இதுகம்மது” என்று இராதோழியப்பெற்றேனாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. வடிவோடொக்க ப்ராப்தியும் என்னை நலியாநின்றது. ப்ராப்தியையிட்டு இப்படி என்னை நலியலாமோ வென்கிறார். (க)

மலருண நீ என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளுகிறிலென்று அவஸந்நாய்,கிங்கத-வ்யுதா
சிவராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

[எம்மானே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு நாயனுமாய் என்றோட்டை ஸம்ஸ்
லேஷதயாரகஸ்வரூபனுமாய் விஸ்லேஷதஸாயிலும் நான் அவஸந்நாகாதபடி உன்
மணங்களாலே என்னை நிர்வஹிப்பதும்செய்து ஆஸ்திதர்க்கு ஈடாக டேவமதுஷ்யாதி
ஸஜாதீபமாய் அதிஸ்லாக்யமான எல்லாவடிவைபுமுடையபாகவல்லியுமாய், ஆஸ்தி
பரித்ராணம்பண்ணப்பெற்றதால் நிர்விஸ்பதீப்தியுத்தனுமாய் மேனாணித்திருக்குமவனே!
[செம்மாகமலம் என்றுமேனுக்கு] - சிவந்து பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூக்கள் பெரு
நீர்மேலே மலராரின்றுள்ள திருக்குடந்தையிலே அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற
திருக்கண்கள் அலரக்காண்கிறிலேன். நான்செய்வதென்?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்திதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணின நீ, உன்
கண்ணாலே புரட்டிப்பார்க்கிறிலே; நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

எம்மானே - (என்காரியம் நீயிட்டவழக்காம்படி) எனக்குஸ்வாமியாய், என் -
எனக்கு ஸத்த்வோடே புகம்பிறக்கும்படி, வென்னை - பரிஸுத்தமான, மூர்த்தி - வடிவை
யுடையபாய், (அவ்வடிவழகைக்காட்டி), என்னை - என்ஸத்தபழியாமல், ஆள்வானே
அதுமயிப்பித்துக்கொண்டுபோருமவனாய், எ - (இப்படி ஆஸ்திதார்த்தமாக டேவாதிக
ளான) எல்லாவகைகளைபுமுடைத்தாய், மா - ஸ்லாக்யமான, உருவும் - அவதாரவிக்ர
ஹங்களை, வேண்டுமாற்றால் - இச்சாப்ரகாரத்தாலே, ஆவாய் - அங்கீகரித்து நிற்குமவ
னாய், எழில் - அவ்வேவிக்ரஹங்களிலழகாலே * வுண்வாண்டிவிதிதாவஹாரத்தைப்
பண்ணி, ஏதே - செருக்கனாயிருக்குமவனாய்வைத்து, செம் - சிவந்து, மா - பெருத்த,
கமலம் - தாமரைகள், செழு - ஸம்ருத்தமான, நீர்மிசை - ஜலத்தின்மேலே, கண் - என்கு
மொக்க, மலரும் - மலருகிற, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, அ - அந்த, மா -
விஸக்ஷணமான, மலர் - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்கள், வளர்கின
னானே - வளரும்படி கிடக்கிறவனே! நான் - நான், (இதற்கு), என் - என், செய்கேன் -
செய்வேன்? எல்லாத்தாமரையும் மலரச்செய்தே, இவையிரண்டுதாமரை என்னினோக்கி
மலருகிறதிலெயென்று கருத்து. “அம்மாமலரென்றது - அழகியபெரியமலர்” என்றும்
சொல்லுவர்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கண்வளரக்கண்டேன், கண்களாலே குளிரநோக்
கக் காண்கிறிலேன் என்று முன்புபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

[எம்மானே] - நீ நினைத்தபடிசெய்யுமித்தண்ணபேரக்கி என்னுடைய ஸ்விதத்
துக்கு நான்கடவேனோ. உடையவன் நினைத்தபடியன்றோ உடைமை. [என்வெள்ளை
மூர்த்தி] - ப்ரயோஜநிரபேக்ஷமாக என்னை விஷயீகரித்தவனே! வெருப்பாலே ஸுஸி
பையினைக்கிறது. மூர்த்தி-ரூபமாய், ஸ்வஹாவத்தை நினைக்கிறது. ஸுஸிஸ்வஹாவன். எனக்
குத் தன்பேராகவுபகரித்தவன். [என்னைபாள்வானே]-உன்னைப்பிரிந்துமுடியும் டிஸாகளி
லே மணஜ்ஞாதத்தாலே ஜீவிப்பித்துப்போந்தவனே! [எம்மாவருவும்] [எ-உரு, மா-உரு]
எவ்வருவுகொண்டால் ஆர்த்தாஷ்ணம்தலைக்கட்டும், அவ்வருவைக்கொள்ளும்; அதுதான்
அப்ராக்ருத ஷிவ்யஸம்ஸ்யாசமாயிருக்கை. [வேண்டுமாற்றாலாவாய்] - இச்சையாலே

என்னுதல். ஆஸ்ரிதர்க் கிடாகவென்னுதல். [எழிலேறே] - நித்பஸூரிகள் நடுகிருப்பிற்
காட்டில், ஆஸ்ரிதர்கார்யம் செய்யப்பெறுகையாலே நிரதிஸய தீப்தியுத்தனாப் மேனணித்
திருக்கை. "பலபிறப்பாயொளிவருமுழுநலம்". [செம்மாகமலம்] - சிவந்து பெருத்தகம
லம். [செழுநீர்] - ஜலஸம்ருத்தியைச் சொல்லுதல், தர்ஸநீயமென்னுதல். [அம்மாமலர்க்
கண்வளாகின்றானே] - அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் அலரக்
காண்டிறிலேன். [அம்மாமலர்] - அவற்றோடு ஸஜாதீயமாயிற்றின இரண்டுபூ அலரக்
காண்டிறிலே எனென்றமாம். தம்பக்கல் விஸேஷகடாகூழம்பண்ணுகை - இவை மலருகை
பாவதென்றிருக்கிறார். [என்னுன்செய்கேனே] - இவையிரண்டுமலர்ந்தாலல்லது தரியாத
நான் என்செய்வேன். இவ்வூரில் புஷ்பங்களடைய மலர்ந்து வண்டிகள் மயுபாநம்பண்
ணிக் களிக்கச்செய்தேயும், இவையிரண்டும் மலர்ந்தால் அத்தேனைப்பருகவிருக்கிற நான்
பட்டினிகிட்டேபோமித்தனையோ.

ந.தி.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ப்ரதீவசநம்பண்
ணமையாலே, "உம்முடையகார்யம் நீரேசெய்யுமித்தனையன்றோ" என்றிருந்தானாகக்
கொண்டு, முன்புண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

[எம்மானே] - உடைமையோ! உடையவனே உடைமையைநிர்வஹிப்பார்.
"நீயே உன்கார்யம்செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்" என்கைக்கு வேறும் நானேயாயிருக்
தேனே. எம்மானே-என்னுதனே! [எம்மானேயென்வெள்ளைமூர்த்தி] - "வெகிவிழுவாய்",
(பதிவிலிவாய்), "யவ்யாஸி" (யஸ்யாஸி) என்கிற ப்ரமாணங்கொண்டறிந்தேனே.

இரண்டாம்பாட்டு, - எம்மானே இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாகூறித்து அவதாரி
கை - இப்படி இத்யாதி. உம்முடையகார்யம் நீரே செய்யுமித்தனையன்றோ வென்றது - மலம்
உம்மதானபின்பு அதுக்குத்தக்க ஸாயநாறுஷ்ட்டாநமும் நீரே செய்யுமித்தனையன்றோவென்றபடி.

"எம்மானே - என்னுன்செய்கேன்" என்று அக்வயத்தைவிகழித்து, ஸாயநாறுஷ்ட்ட
டாநம் பண்ணப்போகாதென்கிறவிடத்திலே ஸ்வாமித்வத்தைச்சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜனமே
தென்ன - உடைமையோ இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - ஸ்வம்மான என்னைப்பெறு
கைக்கு ஸ்வாமியானநீயே ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமத்தனை யென்றிறே, அத்தையருளிச்
செய்கிறார் - நீயே இத்யாதி. வேறும்நானேயாயிருந்தேனே-கேவலம் ஸ்வதந்த்ரானிருந்தேனே,
உமக்கு ஸ்வம்மன்றோவென்றபடி. இவ்விடத்திலே - "யெநாயவனொய்விமவகிவொகை
தெநாதகூய-பாணிஸூராமகை | காயெயுஷு-தஷாஹ்ரமவணிநாபாரெஸு
ஷு-புரையாராயியாயயாகை" என்கிறஸ்ரீலோகம் அதுஸந்தேயம். இது - பாண்டவர்கள்
நிமித்தமாக ஸாத்யகி நம்பிமூத்தபிரானைப்பார்த்துச்சொன்னது. அதாவது - ஆரண்யபர்வத்திலே
யயாதியினுடைய பெண்ணின்பிள்ளைகள் ஸைரப்பன்முதலானார் நாலுபேர்; இவர்கள், யயாதி ஸ்வர்
க்கத்திலேயிருந்து விழுந்தபோது தங்கள் ஸுக்ருதங்களைக்கொடுத்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றி
னார்களென்றுகதை. "எம்மான்" என்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் உபாஸகர் ஸ்வயத்நத்தாலே
தங்கன்கார்யம் செய்துகொள்ளவில்லையோ? என்ன,—"எம்மானே" என்கிறவிது - ஸாயநாறுஷ்ட்ட
டாநம்பண்ண ப்ராப்தியில்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்னுபிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் -
வெகிவிழுவாய் இத்யாதி. யவ்யாஸிநகரிகைரெதி, - யவ்ய - ஸாயநாறுஷ்ட்ட, டாலெஸா
ஸி, கட்டி, நாகரெதி - அதிகாரமிக்கிறேனல்லெனென்றபடி. "வெள்ளை" என்று - வெளுப்
பாய், ஸுத்தியைச்சொல்லி, "மூர்த்தி" என்று - ஸ்வரூபமாய், ஸுத்தஸ்வரூபனாகையாலே

பின்னை எங்ஙனே செய்தபடி? என்னில்,—ஸ=ஸ்வருபஞ்சையாலே, தன்படிகளி
லொன்றும் குறையாதபடி எனக்குத் தன்பேருகத் தானே காட்டக்கண்டேன். சிறிது
மயர்வுகிடக்க நீ யகுளிஞாயாகில் நான் ஆழியிருக்கலாயிற்றே. † (மூர்த்தி - ரூபமாய், ஸ்வ
ஹவத்தைநீனைக்கிறது. ஸ=ஸ்வஹவனே) [என்னைபாள்வானே] - காட்டுகிறபோது
நேசியக்காட்டி, பின்னை என்வழியேயாகக்கி என்னைக்கைவிட்டாயோ. * அஞ்சிறையமட
நாரை, * மாசறுசோதி தொடக்கமான வ்யஸநங்கனையும்போக்கி ம=மணஜ்ஞாதார்தாலே
பரிப்பித்துக்கொண்டுபோந்தபடி. [எம்மாவருவும்] - எனக்காகவும் ஆழிதர்க்காகவும்
நீபமேப்பாடு அறிவுதியே. எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமானவிக்ரஹம். அதாவது - “பு
கிஸ்வாஸ்யிஷாய” (பிரக்துதிம்ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய) என்கிறபடியே அப்ராக்குதலில்யஸம்
ஸ்யாகமாயிருக்கை. [வேண்டுமாற்றால்] - “தனக்குவேண்டுமென்கொண்டு” என்கிறபடியே
இச்சையாலேயென்னுதல், ஆழிதர் வேண்டுமாற்றாலென்னுதல். ‡ “தமருகந்ததேவ்வுருவ
மவ்வுருவந்தானே” என்னக்கடவதிறே. [எவ்வுருவும்வேண்டுமாற்றாலாவாய்] - “எந்நின்ற
யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்”, ஆழிதர்த்தமாக நீகொள்ளாதவடிவுண்டோ. [எம்மாவருவும்] -
எல்லாவடிவும் அவன்கொண்டதாகையாலே ஸ்லாக்யமாயிருக்கிறபடி. அதாவது - “சுவி
ஹ-ஹித” (ஆவிர்ப்பூதம்) என்கிறபடியே அப்ராக்குத லில்யஸம்ஸ்யாதத்தை இதா

ப்ர. — தீதாஸுததமே, என்னைவிலகலையுபாதுதாஹிதாநாஸிஸ
ரொஹிஷு. பு. — கிஸ்வாஸ்யிஷாயஸம்ஸ்வாஸ்யிதாராயபா 1௧1”.

ஸ்ரீவிஷ்ணுவாரணே வஜ்ஜெஹெ [௩] “ததொவிஷமதஜ்ஜெபா
யாயாது” தமாதுதா | டெவகிவ-ஹிஸ்யூயாஜாவிஹ-ஹிதாஹிதா 1௨1”

எனக்குத் தன்பேருக * மயர்வறமநிலமருளிணைன்கிரார் - ஸ=ஸ்வருபம் இத்யாதி.
“ஒன்றும்குறையாதபடி” என்றத்தை விவரிக்கிரார் - சிறிது இத்யாதி. “எம்மாவரு” என்ற
துக்கு மூன்றுபொருள்,—அதில் முந்தினது; “எம்” என்று - ஸ்வஹவசகமாய், அதக்கர்த்தம்-
‘எனக்காகவும் இத்யாதி. “எ” என்றதுக்கு - எவ்வகையாலும் என்று இரண்டாமர்த்தம் - எவ்
வகையாலும் இத்யாதி. எவ்வகையாலுமென்றது - அப்ராக்குதமாகையாலும், இச்சாரிவந்தாமா
கையாலும், பார்த்தமாகையாலுமென்றபடி. அவதாசலிக்ரஹத்துக்கு வைலக்ஷணயமுண்டோ?
என்ன - அதாவது இத்யாதி. வேண்டுமாற்றால் - இச்சித்தப்ராசாரத்தாலே இதிஸப்தார்த்தம்.
தான் இச்சித்தபடியேயென்னுதல், ஆழிதர் இச்சித்தபடியேயென்னுதல். ஆழிதர் வேண்டின
படியே விக்ரஹத்தக்கொள்ளுமோ? என்ன - தமருகந்தது இத்யாதி. “எ” என்றதுக்கு - எவ்
லாமானவென்று மூன்றுமர்த்தம் - எவ்வுருவும் இத்யாதி. அதில்பரமானம் - எந்நின்ற இத்யாதி.
ஸவஜ்ஜெபிஷிதம் அஹிர்ணானவனே இத்யர்த்தம். மாவரு - விலக்ஷணவிக்ரஹம். இது -
அர்த்தநாயகத்துக்குமுடிக்கும். “வேண்டுமாற்றால் - எம்மாவருவுமாவாய்” என்று அர்த்தத்யத்
திலும் அர்ஷிப்பது. இச்சித்தபடியே எங்களுக்காக விலக்ஷணமான அவதாசலிக்ரஹங்கனையு
டையனானவனென்று ப்ராபுமிகார்த்தம், இச்சையாலே எல்லாவகையாலும் விலக்ஷணமான
விக்ரஹங்கனையுடையவன் என்று இரண்டாமர்த்தம். அநேகமான விக்ரஹங்கனையுடையவனே
யென்று மூன்றுமர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. “வேண்டுமாற்றால்” என்றத்தைக்கடாகழித்து-
ஆழிதார்த்தமாக இத்யாதி. “மாவரு” என்றதுக்கர்த்தம் - எல்லாவடிவும் இத்யாதி. இந்த
வாக்யம் - திரியுதாலிலிக்ரஹங்கள் ஸ்லாக்யமாயிருக்குமோவென்கிற ஸங்கைக்கு பரிஹாசமாய்

† குண்டலிதம் ச்வாசிக்கம். ‡ முதல்திருவந்தாதி—சச.

ஸஜாதீயமாக்குமித்தனையிறே. “நாடுவெந்நாடுவெந்நாடு” (நாடுவெந்நாடுவெந்நாடு) என்
னுமித்தனையிறே. [வேண்மோற்றலாவாய்] - கர்மமடியாக இவன் பிறக்குமாபோலையிறே
அங்காஹமடியாக அவன்பிறக்கும்படி. இருவர்க்கும் பிறவியொக்கும். இவனுக்குக் கர்ம
ஹமயம்பிறக்க ஐந்தகஹமயம்பிறக்கும், இவன்கர்மம் அவன்காலிலே துனியப்போம்; அவ
னுக்கு நித்யமாய்ச்செல்லாநிற்கும். இனி அவனுக்குக் கர்மமென்னப்பார்க்கிறது - அங்கா
ஹத்தைதையிறே, அதுதானும் நித்யமிறே அவனுக்கு. இவனுக்கு இவன்தன்னளவிலே
பிறக்கவமையும், அவனுக்கு எல்லார்க்குமாகப் பிறக்கவேணுமே. இவனுக்குக் கர்ம
மடியாக வந்ததாக்கையாலே ஸ்வார்த்தமா யிருக்கும், அவனுக்கு அங்காஹ மடியாக
வந்ததாக்கையாலே பரார்த்தமாயிருக்கும். * “வெஹொகிடுவெஹொகிடு” (வெஹொகிடுவெஹொகிடு)
(பஹொகிடுமெவ்யதீதாநி ஐந்தாநிதவச) லிறே. தவது என்கிறது-உன்னுடையபிறவி மெய்யா
யிருக்குமாபோலே என்னுடையஐந்தமும் ஐந்தரஜாலிகமன்றுகாண். இப்படியிதாவன்று

தத்துவஜெஷ்டாங்கம் [௭]. ஸ்ரீஸகாயசுத்தயஜெஷ்டாங்கம் நுப்யக்ருதிநி
தாஃ ! ததிஸ்ராவணவெரவிஷ்வாநவிக்ருதேஷ்வரேஷ்வரே || ௭௦௧ ||

பிடுக்கிறது. “அவனுடையவிக்ரஹம் அப்ராக்ருதம்” என்கிறதுக்குப் பரமானம் - ருவிவநித்யுக்
இத்யாதி. “ஸுவிஸாரஸக்யஸெஸுதாந்யுபயதவ்யகிஷிதாஃ | ததிரஸாரவிவவெ
ருவிவ்யம் ருவிவநித்யுக்ருஜபஹஸு” ஐதிஷ்டெஷ்ட. “ஹேவகீவவிவபுஸ்யந்யாபா ரீவி
ஹ-ஃ-ரு தஃஹிமா தநா” ஐதிவத்யுஜெ. விஸாரவிவவெருவிவ்யு-விஸ்வத்திலுண்டான
ருபங்களைப்பற்றி விலக்ஷணமாயிருக்கும். இப்படி அழகாலே விலக்ஷணமாய் உபாஹாத்வயம்
ஒன்றாயிருக்குமோ? என்ன, சுந்யுக் - வேருயிருக்கும். அதாவது - அப்ராக்ருதமாயிருக்குமென்ற
படி. “ஆவாய்” என்ற வர்த்தமானத்துக்கு அர்த்தம் - கர்மமடியாக இத்யாதி. ஆனால் இருவர்க்கும்
வாசியேதென்ன-இருவர்க்கும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். கர்மக்ஷயம்பிறக்கைக்குறேதுவேதென்ன-
இவன்கர்மம் இத்யாதி. நித்யமாகச்செல்லுமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இனி அவனுக்கு இத்யாதி.
அதுநானும்நித்யம்நேதுபனுக்கு - ஆனப்படி, அதுக்காஹத்துக்கு முடிவில்லாமையாலே அதுக்காஹ
கார்யமான பிறவியும் நித்யமாய்ச்செல்லாநிற்கு மென்றபடி. அதுநானும் என்ற சஸப்தம் - ஸ்வருப
நித்யத்வத்தைஸமுச்சயிசுகிறது. நித்யமையாலே வ்யாவ்ருத்தியருளிச்செய்து, பார்த்தமையாலும்
வ்யாவ்ருத்தமென்கிரூர்-இவனுக்கு இவன்கன்னளவிலே இத்யாதி. இந்தஸ்வார்த்தபார்த்தத்தை
ருக்குறேதுவேதென்ன-இவனுக்குகர்மம் இத்யாதி. ஈஸ்வரனுடைய அவதாரங்கள் அஸங்க்யாத
ங்களாயிருக்குமோ? என்ன, -ப்ரமானம் - எபஹ-இநி இத்யாதி. “எபஹ-இநிஹேவ்யு-கீதாநி
ஜநாநி தவவாஜ-ஃ-பந | தாந்யுஹம்வெஹஸவ-ஃ-ஹி நஹ்வெஹ்வபாஹவ ||௫||”
ஐதிநீதாயாஹுதாஹெயு. ஸ்லோகார்த்தம் - தவவ இத்யாதி. ஜம்மஜாதனாயிருக்கிற
இப்படி அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுகிருயென்றால், இது ஜந்த்ராஜாலிகமொழிய ஸத்யமாகச்
கூடுமோவென்று அர்ஜுநன் ஸங்கிக்க; உன்னுடைய பிறவி எப்படிஸத்யம், அப்படி இதுவும்
ஸத்யமென்றபடி. “தவவ” என்கிறது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறது. இப்படியிராத
வன்று இத்யாதிவாக்யத்துக்குக் கருத்து - அவதாரங்கள் அஸத்யமானால், அவதாரங்களில் உக்
தங்களான “ஸக்யுஃ ஹவ” இத்யாதிஸ்லோகங்களும் அஸத்யங்களாகையாலே, அவ்வார்த்தை
களை விஸ்வலித்து நிர்ஹரனாயிருக்கக்கூடாதென்று. அன்றிக்கே, இப்படி அவன் அதுக்காஹத்
தாலே அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணாதபோது, இவனுக்கு “அவனேரக்ஷகன்” என்று விஸ்வ
லித்து நிர்ஹரனாயிருக்கவிரகில்லையென்கிரூர் - இப்படிஇராதவன்று இத்யாதி. ஆவாய் - ஆகிற

இவனுக்கு மார்லிலே கைவைத்துறங்கவொண்ணுதே. [எழிலேறே] - இப்படி ஆனீதார்த் தமாகப் பிறவாநின்றால் பழையபுகழ் குறைந்துவருமோ? என்னில்,—பண்டில்லாத வேழமுண்டாயிருக்கை. கர்மத்தாலேபிறக்கிலேறே நிறக்கேடாவது. *பலபிறப்பாயோளி வருமுமுநலமிறே. “ஸுஉஸ்யோயாநுஹவதிஜாயஜாநம்” (ஸுஉஸ்ரோயாந்புவதிஜாயமாநம்) ஸவஸவ என்கிறதிறே - எல்லார்க்கும் பிறக்கப்பிறக்கப் புகர் அழிந்துவரும், இவனொருவ னுக்கும் பிறவாநின்றால் புகருண்டாகாநிந்துமிறே. தேசமறியப்புகருண்டாய் நெஞ்சவேறுத் திருக்குமோ? என்னில்,—“பிறக்கப்பெற்றோம்” என்னும் மேனாணிப்பை யுடையனா யிருக்கும். “பட்டிமேயந்தோர்காசேறு” என்கிறபடியே. “வானிளவரசு” என்கிறபடியே அகம்படிவைத்த அசாயிருக்கும் அங்கு, அச்சேறுப்புத்தீர் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கப்போந்த விடமிறே இது, ஆகையாலே, அங்குநின்றும்போந்து பிறந்தபின்பாயிற்று எழிலேறாயிற்று. அடியறிவார் “ஹவாஹாராயணோடிவம்” (பவாந்காராயணோதேவம்) என்றால், அது

பா.—(எழிலேறே) யஜுஷி, [சுஷு - ந, ப - சு, ஸ - க] ‘யௌவாஸு வாலாஃபரிவீதசுமாநுஸ்யோயாநுஹவதிஜாயஜாநம்’ | தவீராஸ்கவயஉஹயநி ஸாயிபொநலாடிவயஹம்”.

யௌகாஸு [கஉ௦] ராவணவயாநஹரெ, “உத்யுதோதொகவா லெலெலுலாஜீதொகஸுராவலம் | சுஸுவீதிஸுஸுஜாநாநொயஜி-ஹுதாஃ வரம் || க௦ || சூதாநாநாஹுஜிதெநுராஜிஹுராஜாநுஜபு | பொஹம்பஸ்யுதஸூ ஹம்ஹவாஹுஜிவீதாஹி || க௧ || உதிஸு-வாண்காகு-ஸு-ஹாஸு-ஹவிஜாஃ வரம் | சுஸுவீதுணு-ஜிராஜிஸ-த்யுஸ-த்யவராசு || க௨ || ஹவாஹாராயணோ டிவஸுஜிராஸு-த்யு-யௌவாஸு-வரம் | வனகஸு-தொவராஹஸு-ஹ-த-ஹவஸவ-த- விஸ || க௩ ||”.

வனே. அதுக்கு தேதவேதென்ன - கர்மத்தாலே இத்யாதி. பிறக்கப்பிறக்கப் புகர் அபிஸ யிக்கைக்கு ப்ரமானம் - பலபிறப்பாய் இத்யாதி. “சூத்மாவைப்போலல்ல இவன்பிறவி” என்றதற்கு ப்ரமானம்- ஸுஉஸ்யோயாநு இத்யாதி. இத்தஸ்ருதியிலே - சேதநவ்யாவ்ருத்தி தோன்றுகிறதோ? என்ன - ஸவஸவ இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. “ஏறே” என்கிறபதத்துக்கு அவதாரிகை - தேசமறிய இத்யாதி. மேனாணிப்பு - மர்வம். அவதரித்த விடத்தில் வருஷஹம்போலே மேனாணித்திருக்கைக்கு ப்ரமானம் - பட்டி இத்யாதி. ஸ்வைர ஸஞ்சாரம்பண்ணி அத்தாலே அத்விதீயமான சறுத்த வருஷஹம்போலே மேனாணித்திருக்குமவ னித்யர்த்தம். நாய்ச்சியார்திருமொழி, பதினொலாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம் - வானிளவரசு இத்யாதி. வானிளவரசு-வருடமந்த்ரிகன்ஜே வாலசாஜாவானவன் வர்த்திக்கு மாபோலே, பரமபதத்துக்கு இளவரசாபுன்னவனித்யர்த்தம். பெரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றாம் பத்து, ஆரூந்திருமொழி, மூன்றாம்பாட்டு. . அகம்படி - பழையபடியார். செறுப்பு - ஸங்கோசம். ஸாஸை. “இதுவே இஷ்டமாய் மேனாணித்திருக்கும்” என்னைக்கு ஹவதுத்தியையருளிச்செய் திருர் - அடியறிவார் இத்யாதி. குழ்த்துக்கோடுக்கை - ஆணையிட்டிக்கொடுக்கை. “ஹவாஹா ராயணோடிவஸுஜிராஸு-த்யு-யௌவாஸு-வரம் | வனகஸு-தொவராஹஸு-ஹ-த-ஹவஸவ-த- விஸ || க௩ ||”.

அவற்றையமாய், “சூதாநஃநாநுஷஃநொ” (சூத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே) என்றும், “சுஹம்வொஷாநுநொஜாநஃ” (அஹம்வோபாந்தவோஜாநஃ) என்றும் சூழ்த்துக்கேசுதே கும்படியிறே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடிருக்கும்படி. [சேம்மா இத்யாதி]-அவதாரகாலத்தி லுதவாதார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடியிறே கோயில்களிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளு கிறது. [சேம்மாகமலம் இத்யாதி] - பரிமளம் முகத்தேவந்தலையெறிய அதுதானே தோடை குத்தக்கிடந் துறங்குகிறபடி. சீவந்த பெரியகமலங்களானவை, தர்ஸநீயமான நீரையமுக்கி மேலேயலகுகிறபோது, கடல்நிறமானவடிவையும் அங்குத்தை யவயவங்களையும் காட்டா நின்றன. [சேம்மாகமலம்] - அரைக்கணத்திலே செவ்விமாறுகிறதாமரை அங்குத்தைக் கொப்பாகாதிதே, வருந்திச்சொல்லும்போதும் இத்தனையெறிட்டுச் சொல்லவேணுங்காணும். [அம்மாமலர்க்கண் வளர்கின்றனே]-அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் அலரக் காண்கிறிலேன். [அம்மாமலர்] - அவற்றோடே ஸஜாதீயமாயிற்றின இரண்ட்பூ அலரக்காண்கிறிலேனென்றுமாம். [என்னான்செய்கேனே] - இவையிரண்டு மலர்ந்தால் லது யரியாதிருக்கிற நான் என்செய்கேன். திருக்குடந்தையிலே தாமரைகள் அலர்ந்தால் மயபாநம்பண்ணக்கடவ வண்கேள் மயபாநம்பண்ணிக்களியாநின்றன, இத்தாமரை கள் அலர்ந்தால் மயபாநம்பண்ணக்கடவவண்டு இங்ஙனே பட்டினிகிடந்துபோயித்த னையோ. [என்னான்செய்கேனே]-“இக்கூப்பீடு உருவச்செல்லும்” என்றிருக்கிறாயோ, சென் றற்றதுகிடாய். “இவையொழிய மயபாநம்பண்ணேனும்” என்னையிறே இவர்க்கு இங்ஙன் படவேண்டுகிறது. இனி இவையலருகையாவது-விசேஷகடாக்கம்பண்ணுகைகாணும். அவன்கண் விழியாதபோது இவர் கண்விழிக்கமாட்டாரே. (உ)

பா.—சூரிஷுபாநாரணவதுஜெஃஸொ [சுந] மொவய-நொநாரணா நதொ, “நாஹம்ஷெவொநமநுநெவ-நாநயகொநவடாநவஃ | சுஹம்வொஷாநுநொ ஜாநொநொநதஜிஷுஜெநாநயயா || ௧௨½ ||”.

ஸபதஜிஷு” உதி யுபகாரணஸபதஜிஷு. “சூதாநஃநாநுஷஃநொநாரிஷுபாநார யாதஜிஷு” இத்யாதி. “நாஹம்ஷெவொநமநுநெவ-நாநயகொநவடாநவஃ | சுஹம்வொ ஷாநுநொஜாநொநொநதஜிஷுஜெநாநயயா” உதிவதுஜெஃஸொ. கோயில்களிலே என் றிற வஹுவசரத்துக்கு-“நாகத்தணக்குடந்தை” இத்யாத்யதுஸந்தேயம். “சேம்மாகமலம்” என்றதுக்கு - ஹோத்யமாயிருக்குமென்று, ஹோத்யதைக்குறுப்பாகஹாவம் - பரிமளம் இத்யாதி. அவந்திருமேனிக்கும் திவ்யாவயவங்களுக்கும் போலியாயிருக்குமென்று உபமாநபரமாக ஹாவா த்தாம் - சீவந்த இத்யாதி. “சேம்மா” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - அரைக்கணத்திலே இத்யாதி. “அம்” என்று - அழகாகவர்த்தம் - அழகிய இத்யாதி. “அ” என்று பூர்வபராமர் பரியாச்சி அர்த்தாத்தாம் - அவற்றோடே இத்யாதி. “அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றனே, என் - செய்கேன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - திருக்குடந்தையிலே இத்யாதி. “நான்” என்றதுக்குஹாவம் - இக்கூப்பீடு இத்யாதி. அல்லாதபூக்களில் மயபாவப்பாநம்பண்ணவொண்ணுதே இவர்க்கென்ன - இவையொழிய இத்யாதி. “சுயஜிநுஜிஷு” என்னக்கடவதிறே. சென்றற்றதுகிடாய்-முடி யுமனவாயிற்று கிடாயென்றபடி. ஸ்வாபதேஸம் - இளியிவை இத்யாதி காமேணுவயி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னுன்செய்கேன்யாரோகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்
உன்னுல்லால்யாவராலும் ஒன்றும் துறைவேண்டேன்
கன்னார்மதிள் குழ்துடந் தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவானான்
சென்னுளொநாளாங்காள் உனதாள்பிடித்தேசெலக்கானே.

ஆ.—(என்னுன்செய்கேன்) என்னுளொருசெயலில்லை, நீயல்லது எனக்கு
மற்றொருமதியில்லை, என்னுடைய யத்நத்தாலே உன் திருவடிகளைப் பெறக்கடவனாகவோ !
பார்த்தருளுகிறது, உன்னுடைய கருபைடாலே உன் திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய
வேறொருபாயத்தால் பெறிலும்வேண்டா; ஆனபின்பு, இனி இவ்வாத்மா உள்ளகாலமும்
உன் திருவடிகளைப்பிரியாதேயிருக்கும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், இப்படி கூப்பிட்டவிடத்திலும் ஸ்வாக்ஷிபிதம்
பெறுமையாலே 'நம்முடைய நிர்வாஹம் நாமே செய்துகொள்வோம்' என்று பார்த்தருளி
னாகாதே! என்று நினைத்து; 'என்னுடைய அபேக்ஷிதங்கள் நீயே செய்தருளவேணும்'
என்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - உன் திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு என்னுற் செய்ய
லாவதொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லை; உன்னையொழிய வேறு நிர்வாஹகருண்டாக ஸம்மாவ
கையுமில்லை. என்னை நீயே விஷயீகரிக்கப்பார்த்தருளினாயோ? தானே பத்ரம்பண்ணிவரு
கிறானென்று விடப்பார்த்தருளினாயோ? [உன்னுள்ளன்றுமேலுக்கு]-நானே பத்ரம்பண்ணி
உன்னைப்பெற அமையுமென்று இருக்கிறாயாகில் என்னுடைய யத்நத்தாலேயாதல் ஹேத்
வந்தரங்காளாலேயாதல் வரும் ஒன்றால் யரிக்கும் ப்ரக்ருதிபல்லேன். 'ஸ்வோஷிகளுக்கு என்
புகருகிறதோ?' என்று அஞ்சவேண்டாதபடி செம்பாலேசெய்த திருமதின்குழந்த திருக்கு
டந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! என்னுடைய ஆத்மா உண்டாய்ச்செல்லும்கான்
எத்தனைநாளாண்டு? அத்தனைநாளும் உன் திருவடிகளைப்பெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்
தருளவேணும்.

ப.—அகந்தாம், அகிஞ்சநனா நான் உன்னையொழிய வேறொருவராலும்
அபேக்ஷையையுடையேனல்லேன்; இப்படியாக்கின நீயே, பாவதாத்மாவா உன் திருவடி
களிலே படிமைகொண்டருளப் பார்க்கவேணுமென்கிறார்.

நான் - (கர்த்தவ்யம் ஸ்வாய்நமல்லாத) நான், (ஸ்வாக்ஷணூர்த்தமாக), என் -
என்னப் ப்ரவ்ருத்தியை, செய்கேன் - பண்ணுவேன்; (வேறு, தந்தாங்காரியம் தாந்தாமறி
பாத சேதநரில்), களைகண் - ரக்ஷகராவார், யார் - ஆர், என்னை - (அஸக்தனா) என்னை,
என்செய்கின்றாய் - (அஸாஸகரபாயங்களிலே மூட்டநினைத்திருக்கிறாயோ, உனக்கே ஹ
மாக ஏறிட்டுக்கொள்ள நினைத்திருக்கிறாயோ), என்செய்யகிருக்கிறாய்? உன்னுல்லால் -
(ஸ்வாக்ஷணூப்ப்ராப்தனாய் ஸக்தனா) உன்னையொழிய, யாவராலும் - (அரக்ஷகராய்
அப்ராப்தராய் அஸக்தரானவர்கள்) ஆரேணுமொருவராலும், ஒன்று - ஒரு, குறையும் -
குறையும், (நிரம்புவதாக), வேண்டேன் - வேண்டியிரேன்; கன்-சிக்கெனவு, ஆர் - விஞ்சி

யிருக்கிற, மதிள் - மதிள், குழ் - குழந்த, குட்கைத - திருக்குட்கைதயிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனே! அடியேன் - உனக்கடியேனானான், அரு - ஆத்மவஸ்து, வாழ் - உஜ்ஜீவிக்கும், நாள் - காலம், செல் - அதுவர்த்திக்கும், நாள் - நாள், எ - எத்தனை, நாள் - நாள், அந்நாள் - அந்நாளெல்லாம், உன் - உன், தாள் - திருவடிகளை, பிடித்தே - அவலம்பித்துக்கொண்டே, செல் - நடக்கும்படி, காண் - பார்த்தருளவேணும். கண்னென்று - தொழிலுமாம். அருவென்று - அணுருபமான ஸ்வரூபம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், இப்படி உப்பிட்டவிடத்திலும் அபிமதம்பெருமை யாலே, “தானே ஸாயநா துஷ்டாநம்பண்ணிவருகிறான்” என்று கைவிட்டிருந்தான்” என்று நினைத்து, என்னபேக்ஷிதம் செய்தருளினான்மென்கிறார்.

[என்னுன் இத்யாதி] - உன் திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு என்னுற் செய்யலாவ தில்லை. எனக்கும் செயலுக்கும் என்னவேறுதலுண்டு. ஒரு ஊர்வலன்தலையிலே மலையை யெடுத்திடுப்போலே யிருக்கையிறே என்னை ஸாயநா துஷ்டாநத்திலே மூட்டுகையாவது. ஒரு ஊர்வலக்தி நிர்வஹிக்கும்த்தை நான்வெளியவோ. நீர் ஊர்வலரானால்வேறேசிலர் நிர்வாஹகரானாலோ? என்ன,—[யாரேகளைகளை] - ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஸக்தரானவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ, அமிழ்ந்துவார் அமிழ்ந்துவாரை எடுக்கவோ. என்னளவும் புராநில்லாதவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ. [என்னெயன் செய்கின்றாய்] - நீ உன்னைத்தரப்பார்த்தாயோ, உலாபாந்தரங்களைக்காட்டி யகற்றப் பார்த்தாயோ. “நெறி காட்டி நீக்குதியோ”. [உன்னுல்லால் இத்யாதி] - நானும் எனக்குக்கடவராய், பிறரும் ஸக்தரானவன்றும், உன்னுள்வரும் நீயொழிய என்னுள்வரும்நீயும் வேண்டா, பிறரால்வரும்நீயும் வேண்டாவென்கை. “கவனெவ்வாவாயமுகிதொடுகைவ”. [கன்னார் மதிள்] - செம்பாலேசெய்த மதிளென்னுதல்; கண்ணென்று - தொழிலாய், தொழில்பிக் கிருந்துள்ள மதிளென்னுதல். “என்புகருகிறதோ” என்று ஆஸ்ரிதர்க்கு அஞ்சவேண்டா திருக்கை. அவன்ஸக்தியை யநுபந்தித்துத் தமக்கு அவன் மதிளாக நினைத்திருப்பர், அவன் ஸௌகுமார்பத்தைப்பார்த்தால் மங்களாஸாஸனம்பண்ணுமித்தனைபிறே. மதிளுக்கு மதிள்கிறார். உபாயம் ஸந்நிஹிதமாய் ஸாரக்ஷிதமானால் கொள்ளப்புகுகிறகார்பம் என்? என்னில்,—[அடியேன் இத்யாதி] - என்னுத்மாவுண்டாய்ச் செல்லும்நான் எத்தனை நாளுண்டு, அத்தனைநாளும் உன் திருவடிகளைபே பெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்தருள வேணும். [அடியேனரு] - உனக்கு அந்யார்ஹஸேஷமான ஆத்மவஸ்து. தாம்நினைத்த பரிமாற்றம் கிட்டாமையாலே, “அதுக்கடியான அப்யுவஸாயங்குணிகிறதோ” என்று அஞ்சி, அதுகுலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறு சென்றுமாம். “உன்னுல்லால் பாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்” என்கிறது குலையாதபடி பார்த்தருளவேணும். அப்யுவஸாயமிது, ருசியில்வந்தால் பரமஹத்தியுத்தர், விளம்பத்துக்கு அடியென்? என் னில்,—ஹத்திபாகத்துக்காகவும், இவருடைய ப்ரேமம் வழிந்தசொல்லாலே நாட்டைத் திருத்துகைக்கும்.

சுரு.—மூன்றும்பாட்டு. இப்படி நசையற்றரூப்போலே துடித்துக்கிடந்து கூப் பிட்டவிடத்திலும், குளிரநோக்குதல் வினவுதல் செய்யாமையாலே, பேறு தம்மதானால் பேறுவார்க்கும் திலசெய்யவேணுமென்று இருந்தானாகக்கொண்டு; நான் என்காரியம் செய்கையென்று ஒன்றுண்டோ, நீசெய்து தலைக்கட்டித் தரவேணுமென்கிறார்.

[என்னுன்செய்கேன் யாரேகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்] - என்மேலே விட்டிருக்கிறாயோ? பிறர்மேலே விட்டிருக்கிறாயோ? நீயேசெய்யக்கடவதாக நீனைத்திருக்கிறாயோ? [என்னுன்செய்கேன்] - “நான்செய்வது எது” என்று கேட்கிறாரல்லர், நான் செய்து தலைக்கட்டுவதாக நீனைத்திருக்கிறவற்றுக்கும் எனக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. [யாரேகளைகண்]-அமிழ்ந்துகிறார் அமிழ்ந்துகிறாரையேக்கேவோ. *வொய்யகஃவரவூரபு பண்ணுகைக்கும் ஆளல்லாதவர்கள் என்கார்யம்செய்யவோ. [என்னையென்செய்கின்

பா.—(என்னுன்செய்கேன்)யீ தாலு—உயரெடு, உயி தூரெடு தவூ ரணாவொ யகஃவரவூரபு | கயபனுரோந்தி து—த—உயி உயரெடு உயி || சு ||”.

மூன்றும்பாட்டு.—என்னுன் இத்யாதி. “என்னுன்செய்கேன்”இத்யாதினைக்கடாகித்து அவதாரினை - இப்படி இத்யாதி. நசையற்றரூப்போலே - தம்முடையப்ராணனில் நசையற்றரூப் போலேயென்றபடி.

“என்னுன்செய்கேன்” என்று - தம்முடைய செயலறுதியும், “யாரேகளைகண்” என்று - பிறர் சகைகரல்லாமையும், “என்னையென்செய்கின்றாய்” என்று - அவனைக்கேட்கிறதுமான இம் மூன்றிலும் இவர்க்குண்டான ஹாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் - என்மேலே இத்யாதி. “இவன் தானே ஸாயநாறுஷ்ட்டாரம்பண்ணுகிறான், நாமென்” என்று என்மேலேயாக்கி முகங்காட்டா திருக்கிறாயோ, அஸ்ஸாயநாறுஷ்ட்டாரத்துக்கு நான் கஷமனல்லேனென்கிறவிது - என்மேலே விட்டிருக்கிறாயோ என்றதுக்கு தாத்பர்யம். “இவன் ஸாயநாறுஷ்ட்டார கஷமனல்லேனையாகிலும் பிறர் இவனை சகிக்கிறார்கள்” என்று அவர்கள்மேலேயாக்கி முகங்காட்டாதிருக்கிறாயோ, அவர் கள் சகிக்கமாட்டார்களென்கிறவிது - பிறர்மேலே விட்டிருக்கிறாயோ என்றதுக்கு தாத்பர்யம். “தன்நிலையும் பிறர்நிலையும் இப்படியானபின்பு நாமேயன்றோ உளோம்” என்று நீயே சகிக்கப் பார்த்தாயோ என்கிறவிது - நீயேசெய்யக்கடவதாக நீனைத்திருக்கிறாயோ என்றதுக்கு ஹாவம், என்னுன்செய்கேனென்றது - அதுவாதமன்றிக்கே ப்ரஃபநோக்தியுமன்றிக்கே, சேஷபோக்தியாய், அஜ்ஞனாய் அஸக்தனான நான் என்ன ஸாயநாறுஷ்ட்டாரம் பண்ணவேனென்றபடி. இத்தைக் காட்டுகிறார் - நான்செய்வது இத்யாதி. என்னசேர்த்தியுண்டு என்கிறவிடத்திலே - ஸ்ரீவசநமூ உணர்த்திலே, “என்னுன்செய்கேன் என்கிறவிடத்திலே இம்மூன்றுமூண்டு” என்றருளிச்செய்த அர்த்தத்யாயமும் விவகிதம். அதாவது - எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்திகண்டு இரங்கக்காணு மையாலே, தன்னைப்பெறுமிடத்தில் சில ஸாயநாறுஷ்ட்டாரம் பண்ணவேணுமென்று இருந்தா னாகக்கொண்டு; உபாயாந்தராறுஷ்ட்டாரத்துக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞனாய் அஸக்தனான நான் என்செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தந்தோமே? என்னில்,—நீதந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபபாரதந்தர் யத்தை புணர்ந்து “ஸாயநாறுஷ்ட்டாரம் அப்ராப்தம்” என்றிருக்கிற நான் என்செய்கேன்; ஸ்வ ரூபத்துக்குச்சேராதாகிலும் உன்னைப்பெறலாமாகில் அதுதன்னை அதுஷ்ட்டிக்கலாயிற்றிறே, ஜ்ஞாநமாத்ரத்தைத்தந்தாயாகில், ஹக்திருபாபநஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையும் அடை வுபட அதுஷ்ட்டிக்க கஷமனல்லாதபடி ஹக்திபரவஸானுனைன் என்செய்கேனென்றபடி. நீர் அஸக தானால், ஸக்தான தேவதார்தரங்கன் சகைகாணுலோ? என்ன - அமிழ்ந்துகிறார் இத்யாதி. அதா வது-அஸக்தனென்றபடி. எடுக்கமாட்டாவிட்டால் உசாத்துணையாவார்களோ? என்ன-வொய்யகஃ வொய்யகஃ இத்யாதி. அதாவது - அஜ்ஞனையாலும் என்கார்யம் செய்யமாட்டார்களென்றபடி. “என்செய்

“கோந்தஸூ—பா” (மாம்நமஸ்து) என்றால் எனக்கு ஸோகம்போகாதுகிடாய் பெறுவது உன்னையெய்யாகிலும் உன்னுலேபெறுமன்று வேண்டேவன், என்னாலும் பிறராலும் பெறும் உன்னையும் வேண்டேன். உன்னுலல்லால் என்கிறவித்தை - உபேயலிஷயமாகி, “உன்னையெய்யாகிலும் மற்றொன்றால் எனக்கொரு குறையில்லை” என்றுசொல்லுவாருமுண்டு [யாவராலும்] - யாவையாலுமென்றோதே, யாவராலுமென்கிறது - “உபாயலாவம் ஒருசேதநாலே” என்றிருக்கையாலே. [ஒன்றும்குறைவேண்டேன்] - அல்லாதவற்றிற்கும் அஹிமதஸிலியுண்டேயாகிலும், காலன்கொண்டு மோதிரமிமோபோலே ஸ்வரூபவிரோயியானது எனக்குவேண்டா. கடல்கடத்தப்பெறவிருத்தல், பித்துப்பெறவிருத்தல் செய்யாத பிராட்டியைப்போலே. அதாவது - இரண்டேதலையையும் அழிக்கையிறே. ஒருவராலும் ஒருகுறை நிரம்புவதாகவேண்டியிறேன். [கன்னார்மதில்குழ்துடந்தைக்கிடந்தாய்]- இருவருடைய உபாயம் அரண்செய்து கிடக்கிறபடி. “அவனே உபாயோபேயம்” என்று அறுதியிட்டவர்கள். அத்தலையில் பரிவாலே அவனைக்காக்கைபணியிறே; * செவ்வடி செவ்விதிருக்காப்பிறே. [கன்னார்மதிள்] - தொழில்மிக்க மதிளென்னுதல், செம்பாலே பெய்யப்பட்ட மதிளென்னுதல். கன்னென்று - தொழிலும், செம்பும், சிக்கெனவும். [அடியேனரு]- உனக்கு அந்நியார்ஹமாய்த்தனக்கு உரித்தல்லாத இவ்வாத்மவஸ்து. [வாணாள்சென்னாளாள்]-ஜீவித்துக்கொண்டுசெல்லும்நாள் யாதொருநாள். [அந்நாள்]-அவ்வளவும். [உனதாள்

உன்னையும் வேண்டேனென்கிறார் - நீ கோந்தஸூ—பா இத்யாதி. இந்த அர்த்தத்துக்கு “யாவராலும்” என்றது - யாவையாலுமென்றபடி. இரண்டாவது; “என்னுன்செய்கேன்” யாதோகளைகன்” என்கிற பதத்யதத்தையும் கடாஷித்து, உன்னுலேபெறும் உன்னையெய்யாகிலும் உபாயாந்தரங்களாலும், சாஸ்காந்தரங்களாலும் பெறும் உன்னையும் வேண்டேனென்கிறார் - பெறுவது உன்னையெய்யாகிலும் இத்யாதியாக்யதவயத்தாலே. “யாவராலும்” என்ற சமஸ்தத்தாலே - சாஸ்காந்தரங்களால் ஸாயிக்கப்போகாதது ஸாயிக்கப்பெற்றாலுமென்றபடி. மூன்றும்பொருள்; உம்மாலும் பிறராலும் ஸாத்யமல்லாத என்னையிட்டு, உஹயஸாத்யமான ஐஸ்வர்யாதிகளைப் பெற்றுப்போமென்ன - உன்னுலல்லால் என்கிறவித்தை இத்யாதி. சொல்லுவாருமுண்டு என்கையாலே - மூந்தினையோஜனாத்வயமே உபாயப்பாசனத்துக்குச் சேருமென்றபடி. மூன்றும்யோஜனையில், உன்னையெய்யாகிலும் மற்றொன்றாலென்றது - ப்ராப்யனான உன்னையெய்யாகிலும் வேறொரு ஐஸ்வர்யாதிகளாலென்றபடி. அசேதநமான ஐஸ்வர்யாதிகளை - “யாவராலும்” என்றது; “ப்ராப்யம் ஒரு பாசனசேதநம்” என்கிற வாஸனையாலே அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. மூந்தின அர்த்தத்திலே, யாவையாலுமென்று - அசேதநமாகச்சொல்லாதே, “யாவராலும்” என்று சேதநமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன - யாவையாலுமென்றோதே இத்யாதி. பெறுவது சம்மையானால் உபாயாந்தர சாஸ்காந்தரங்களாலே சம்மைப்பெற்றால் விரோதமெதென்ன - அல்லாதவற்றுக்கும் இத்யாதி இந்தவாக்யத்துக்கு - “பெறுவதுன்னையெய்யாகிலும்” என்கிறவாக்யத்தோடேஸங்கதி. காலன்கொண்டு - சாஸ்புருஷதாரம்வாங்கி. அப்படி “என்னாலும் பிறராலும் வருமவனும்வேண்டா” என்றிருந்தபேருண்டோ? என்ன - கடல்கடத்த இத்யாதி. திருவடி கடல்கடத்தவென்றபடி. தான் ஸபித்தென்றபடி. அப்படிசெய்தால் அவனுடைய சாஸ்கதவத்துக்கும் தன்னுடைய பாசதந்தர்யத்துக்கும் சேராதென்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. “கன்னார்மதிள்குழ்து” என்றதுக்குஹாவம் - இவருடைய இத்யாதி. அரண்செய்துகிடக்கிறபடி - அவிசால்யமாயிருக்கிறபடி. ஸ்வயந்த்ரவிருத்தரான இவர் அத்தலைக்கு சாஸ்கதேவானென்? என்ன-அவனே உபாய இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ராமானம் - செவ்வடி இத்யாதி. கன் - செயலும், செம்பும், பொன்னும். ஆர்தல் - மிருதி. உபாயம் ஸந்திஹிதமானால் கொள்ளப்புகிறகார்யமெதென்ன - அடியேனரு இத்யாதி. “உன்னுலல்லால்” இத்யாதியாலே - நீயே உபாயமென்றால், விரோயி

பிடித்தேசெலக்கானே] - உன் திருவடிகளையேபெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்தருளவேணும். காற்கூறும் விடாதபடி பார்த்தருளவேணும். “ஒன்றும் குறைவேண்டேன்” என்றவந்தரம் வந்து குறைநிரப்பக்கண்டிலர்; இனி அநுலம்பெற்றபோதுபேற, “உன்னுல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்” என்கிற இவ்வய்யுவஸாயம் குலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். அடிவிலி அய்யுவஸாயம் குலையுமே, அடியேபிடித்து ஜீவித்தவரத்தை விடாரே இப்போதாக. அய்யுவஸாயமிது, ருசியில்வந்தால் பரமகதியுத்தர், விளம்பத்துக்கு அடியேன்? என்னில், —ஊக்திலிணாகத்துக்காகவும், இருவகுடைய ப்ரேமம்வழிந்த சொல்லாலே நாட்டைத் திருத்துகைக்காகவும். (ரு)

நான்காம் பாட்டு.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லுங்கீர்த்தியாய்!
உலப்பிலானே! எல்லாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி!
நலத்தால்மிக்கார்துடந்தைக்கிடந்தாய்! உன்னைக்காண்பான்நான்
அலப்பாய் ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவன்தொழுவனே.

ஆ.—(செலக்காண்கிற்பார்.) சுருவயிகா திஸயாவஸெய்ய கஞ்ஞாணமுண்ண றெஹாடியியே, ஸர்வாத்மாக்களையும் உன்னழகாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொள்ள வல்ல திருவுடம்பையுடையவனே, நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக்கிடந்தாய், உன்னைக் காண்பான் நான் அலமந்து “சூரிகஜேந்தராமுவாணுக்கு வந்து தோற்றியருளினாப்போலே வந்து தோற்றாய்” என்றுகொண்டு ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன்தொழுவனென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரானுயிருந்துவைத்து சூழிதர்க்காதத் திருக் குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னை ‘காணவேணும்’ என்று அலமந்து காணப்பெறுமையாலே நோவுபடாநின்றே நென்கிறார்.

[செல என்றதொடங்கி] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டப்பரிச் சேதிக்கவொண்ணாதபடியிருந்துள்ள குணப்ரபையையுடையயாய் அவ்வளவுமன்றிக் கே உன்முண்ணில-ஒத்யாதிகளுக்கும் முடிவில்லாதவனே! [எல்லாவுலகுமுடையவொரு மூர்த்தி] - ஸமஸ்த லோகங்களையும் ஸேஷமாகவுடைய அத்விதீயனான ஸர்வேஸ்வரனே! ‘ஸர்வாத்மாக்களையும் தன் அழகாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொள்ளவல்ல விலகா ணமான திருவுடம்பையுடையவனே’ என்றும்சொல்லுவர். [நலத்தால்என்றுமேலுக்கு]- உன் திருவடிகளுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹிகளானவர்களைப் பிரியமாட்டாமைய அவர்கள்தான்

யைப்போக்கி கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்னுதே “உனதான்பிடித்தே செல்லும்படி பார்த்தருளவேணும்” என்பானென்? என்ன - ஒன்றும் குறைவேண்டேன் என்ற இத்யாதி. “உன தான்பிடித்தே செலக்கானே” என்றதுக்கர்த்தம் - காற்கூறும் இத்யாதி. இது - சாதி. உன தான்பிடித்தே செலக்கானேயென்றது - உன் திருவடிகளையேபிடித்துச் செல்லும்படி பார்த்தருள வேணுமென்றபடி. “பிடித்தே” என்ற அவயூரணர்த்தம் - அடிவிலி இத்யாதி. மே - “உன்னு லல்லால்” என்றதின் அர்த்தவயாநுணமாக அருளிச்செய்து, த்ருதீயார்த்தாநுணமாக ஹாவார்த்தம் - அடியேபிடித்து இத்யாதி. அதாவது - உன் திருவடிகளே ப்ராப்யமாகச் செல் லும்படி பார்த்தருளவேணுமென்றபடி. க்ரமேணுவயம். (உ)

திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருவினவனே! நினைத்தபடி அவஸந்தான நான் கண்ணேனுமென்று அலமந்து "இவ்வார்த்திக்கு வந்துதோற்றியருளாதொழிபான்" என்று பார்த்து வரஸம்மாவுள்ள ஆகாசத்தைநோக்கி எங்கும் காணாமையாலே அதிஸ்நேகிக்களைப்போலே அழுவதும்செய்வன், க்ருபணரைப்போலே தொழுவதும் செய்வன்.

ப.—அந்தாம், அபரிச்சிந்த மாறாதம்பததையுடைய ஸர்வேஸ்வரான உன்னை இந்த அர்ச்சாவதாரதையிலே நினைத்தபடி கண்டு அநுவிஷக்கவாசைப்பட்டு அலமந்து க்லேஸீயானின்றே நென்கிறார்.

செல - மேலேபோக, காண்டிற்பார் - காணவல்ல ஸக்தியையுடையவர்கள், காணாமலும் - காணவல்லவனவுக்கும், செல்லும் - அவ்வருகேபோம்படியான அனாதைதையுடைய, கீர்த்தியாய்-மூணவிலுதி ப்ரபுபையுடையவனாய், (அந்தருணகிஷ்கி திகளினுடைய கண்களுக்கு), உலப்பு - முடிவு, இலானே-இன்றியேயிருக்குமவனாய், எல்லாவலாகும் - ஸர்வலோகத்தையும், உடைய - அடிமைபாகவுடைத்தாய், ஒரு - அத்நிதீயமான, மூர்த்தி - ப்ராப்யனிக்ரஹத்தையுடையனாவத்து, நலத்தார்மிக்கார் - உன்பக்குல் ப்ராவண்யம் விஞ்சியிருப்பாருடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (அவர்களுக்கநுமாவ்யனாய்க்கொண்டு) கண்வளர்ந்தருவினவனே! உன்னை-(இப்படி ஸர்வாயுதனாய் ஸர்வஸூலனான) உன்னை, நான் -(அத்யந்தாஹிநிஷ்டனான) நான், காண்பான்-நினைத்தபடி கண்டநுவிஷக்கைக்காக, அலப்பாய்-அலமந்து, ஆகாசத்தை-(நீவரணம் ஹவணியுள்ள) ஆகாசத்தை, நோக்கி - நோக்கி, அழுவன் - ஹக்திபரவஸரைப்போலே யழுது, தொழுவன் - (ப்ரபத்திபரரைப்போலே) தொழுவதாகாநின்றேன். வாலரைப்போலே யழுவது, பக்வரைப்போலே தொழுவதாகாநின்றேனென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாவத்து ஆஸ்ரிதர்க்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸந்நிதிகளையிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம்பெறுமையாலே கோவுபடாநின்றேனென்கிறார்.

[செலக்காண்டிற்பார் இத்தபாதி] - அவ்வருகுபடக்காணவல்லவர்கள். எத்தனை யேனும் அளவுடைபார் காணினும் அவர்கட்கு அவ்வளவேபாய், நான் அபரிச்சேத்யமாயிருக்கும் மூணவத்தாப்ரபுபையுடையவனே. "உதிஷ்யாதிவக்யுனே". [உலப்பிலானே] - இப்படிப்பட்ட மூணவிலுதியாதிகளுக்குத் தொகையில்லாதவனே! [எல்லாவலகுமுடைய இத்தபாதி] - மைஸ்தலோகங்களையும் ஸேஷமாகவுடைய அத்நிதீயனான ஸர்வேஸ்வரனே! ஸர்வாத்மாக்களையும் எழுதிக்கொள்ளவல்ல அத்நிதீயனிக்ரஹத்தையுடையவனே பென்றுமாம். [நலத்தார்மிக்கார்] - க்ரமப்ராப்திபற்றாதபடி ஸ்நேகித்திருக்குமவர்கள். [குடந்தைக்கிடந்தாய்] - அவர்களான திருக்குடந்தையிலே, அவர்களைப் பிரியமாட்டாமையாலே உடம்போடேகண்டு அநுவிஷக்கலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [உன்னைக்காண்பான்] - ஆஸ்ரிதவதலைனான உன்னைக் காண்கைக்காக. அத்தலை இத்தலையாய், நீ என்னைக்காணப்பட்ட வளவன்று, நான் உன்னைக்காண்கைக்குப்பட்டது. [அலப்பாய்] - அலமந்து. [ஆகாசத்தைநோக்கி] - விஷயம் ஸந்நிதீதீமாயிருக்கச்செய்தே ஆகாசத்தைப்பார்க்கிறது - நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுமையாலே

௩.௫.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆனிரி தர்க்காகத் திருக் குடந்தையிலே ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் சீடையாமையாலே கோஷபடா நின்றேனென்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—சேல இத்யாதி. “எல்லாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி, குடத்தைக் கிடந்தாய், நானலப்பாய் ஆகாசத்தை” இத்யாதியைக்கடாக்வித்து அவதாரிகை-ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி.

“செல” என்றுதொடங்கி, “கீர்த்தியாய்” என்று - கீர்த்தியை வர்ணித்ததுக்குமாவம் - உன்னுடைய இதயாதி. “செலக்காண்கிற்பார்” என்றது - முன்புண்டானஜ்ஞாநம் போராது” என்று அதைதக்கழித்து மேன்மேலன ஜ்ஞாநாதிஸயத்தைஸம்பாதித்துக்கொண்டு காணவல்லார் என்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - எத்தனையேனும் இதயாதி. அவ்வருகே காணப்புக்காலென்றது - மேன்மேலன ஜ்ஞாநாதிஸயத்தைஸம்பாதித்துக்கொண்டு காணப்புக்காலென்றபடி. அவ்வளவுகளை புடையனாயிருக்குமென்றது - “காணுமளவும்செல்லும்” என்றதுக்கர்த்தம். “செலக்காண்கிற்பார்” இதயாதிக்கு - மேலேபோகக்காணவல்ல ஸக்தியையுடையவர்கள் காணவல்லவளவுக்கும் அவ்வருகேபோம்படியான கீர்த்தியையுடையவனென்று நிஷ்க்ருஷ்டமான ஸப்தார்த்தம். அப்படிக்காண்பார் காணுமளவாயிருக்குமோ? என்ன - பேசுவார் இதயாதி. மறுபாடுருவப்பேசுகைக்கு ஸக்தராயிருக்குமவர்கள், தங்கள் ஜ்ஞாநஸக்திகளைக்கொண்டு எவ்வளவுபேசவல்லார்கள், அவ்வளவேயாயிருக்கு மத்தனையல்லது, உள்ளபடி கண்டுபேசவொண்ணாது, தந்தவக்காஸுரனைமுடித்துப் பொகட்டவனுடையவடி வென்றபடி. முன்றுநீநுவந்தாதி, இருபத்தோராம் பூட்டி. வக்காண - தந்தவக்காண. வடிவென்றது - ஸ்வரூபகுணங்களுக்குமுபலக்ஷணம். இந்தப்பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - நீவ்யவிக்ஷஹ இதயாதி. ஸ்வரூபகுணங்கள் இதயாதிஸங்காவாக்யத்துக்கு மாவம்-ஸமுதாம் இச்சேதநாநுல் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதே யிருந்ததேயாகிலும் ஸுரூபவதிஃ பரிச்சிங்கமாயிருக்குமிதே; அப்படியே ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு பரிச்சேதமுண்டோவென்று, ஸங்கைக்குவுதயமுண்டென்றபடி. ஸங்காவாக்யத்திலே, ஸ்வரூபகுணங்கள் - என்றருளிச்செய்கையாலே, “கீர்த்தியாய்” என்கிறவிதத்துக்கு-கீ-க-ய-தி-தி-ஃ என்று, ஹோக்யதையாலே ஸர்வதா கீர்த்தநீயமான ஸ்வரூபகுணங்களைபுடையவனெ யென்றும் ஓரார்த்தம் கண்டு கொள்வது. “கீர்த்தி” என்றதுக்கு - முணவத்தாப்ரஸையென்றுமுந்தினவர்த்தம். “எல்லா

யறிவரியானிறே. [எல்லாவலகுமுடையவொருமூர்த்தி] - வடிவழகைக்காட்டி ஸர்வப்
ராணிகளையும் காற்கீழேயிட்டுக்கொள்ளக்கடவனாய். வடிவுகண்டபோதே, “இவனே
இதுக்கெல்லாம்கடவன்” என்று தோற்றும்படி யிருக்கும் மூர்த்திஸப்தந்தான் - விக்
ரஹத்துக்கு வாசகமாய், ஐஸ்வர்யத்துக்கும் வாசகமாயிருக்கும்; அப்போது, ஸகலலோகங்
களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் அத்விதீயனான ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. இத்தால் இவர்க்
குப் பேறு என்? என்னில், — உன்பெருமையை யழிக்கக்கிடாய் புகுகிறயென்னை; “நீர்
நோவுபடுகிறவிடம் என்னெல்லைக்குளன்று என்னவொண்ணாதே அவனுக்கு. [நலத்தால்
மிக்கார்துடந்தைக்கிடந்தாய்]-நீஸ்வரூபங்களால் விஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அங்கேயிருந்தா
யாகில் நான் ஆறியிரேனோ, உன்னுலல்லது செல்லாதாருடைய தேசத்தைவிரும்பி விடமாட்
டேதே படுகாடுகிடவாரின்றாய். [நலத்தால்மிக்கார்] - க்ரமப்ராப்திபற்றாதபடி ஸ்நேஹித்
திருக்குமவர்கள், நலம்-ஸ்நேஹம். [உன்னைக்காண்பான்நான்]-ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்
கையாயிருக்க, ஆஸ்ரீதரை விடமாட்டாதே திருக்குடந்தையில், கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்
னை, அத்தலை இத்தலையாய் நான்காணவாசைப்பட்டு அலமாவாரின்றேன். அத்யகிரிவிஷ்ட
னானான். [உன்னைக்காண்பான்நான்] - காண்கிறேன் நானன்றோ, காண்கிறது உன்னை
யன்றோ; ஆனபின்பு எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. [உன்னை] - கீழ்ச்சொன்ன ஷோக்யதை
யுடைய உன்னையென்றுமாம் [அலப்பாய்] - அலமந்து. கண்டபோது “கண்டுகொள்ளுகி
றோம்” என்று, சூது சதுரங்கம் பொருது ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. காணப்பெறுமை
யாலேவந்த துடிப்பு. [ஆகாசத்தைநோக்கி] - திருவடியுடைய த்வரி ஒருதிக்கிலையாயிருக்

வுலகுமுடையவொருமூர்த்தி” என்றதுக்கு மூன்றுபொருள்.—அதாவது; மூர்த்தியென்று - விக்
ரஹமாய், அத்தாலே - ஸௌந்தர்யத்தைவிவகித்து; விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தாலே எல்லாவலகங்
களையும் தோஷமாகக்கொண்டானென்னுதல்; அன்றிக்கே, மூர்த்தியென்று - விக்ரஹமாய், விக்
ரஹத்தைக்கண்டவாதே “இவனே எல்லாலோகங்களுக்கும்ஸேவி” என்று தோற்றும்படியிருக்
குமென்னுதல்; இந்தவர்த்ததவயுத்தையும் அடையேயருளிச்செய்கிறார் - வடிவழகைக்காட்டி இத்
யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “கண்டவாற்றால் தனதே புலகெனகின்றான்”, “ரூபஸூரியாவா
ஜபா” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். * மூர்த்திஸப்தம் - விக்ரஹவாசியோ என்கிறஸங்கையையும்
பரிஹரித்துக்கொண்டு மூன்றுமார்த்தம் - மூர்த்திஸப்தந்தான் இத்யாதி. ஐஸ்வர்யத்துக்கு வாசக
மானபோதைக்கு ஸப்தநிர்வாஹங்காட்டுகிறார் - அப்போது இத்யாதி. அப்போது - ஐஸ்வர்ய
வாசகமானபோதென்றபடி. உம்மைத்தவிரவிட்டால் நம்பெருமை யழிந்ததாகவேணுமோ? என்ன
நீர்நோவுபடுகிற இத்யாதி. - அவனுக்கென்றது - அவ்வுனக்கென்றபடி. பூர்வார்த்தத்தையெல்
லாம் கடக்கித்துமாவம் - நீஸ்வரூபநுப இத்யாதி. படுகாடு - வெட்டி விழுத்த காடு. “உன்னை”
என்றதுக்கு - ஸௌலப்யபரமாகமாவம் - ஸ்ரீவைகுண்டம் இத்யாதி. கலவிருக்கை - நெஞ்ச
பொருந்தியிருக்கை. அஹிமதமான வாஸஸ்த்தாநமென்றபடி. “நான்” என்றத்தையும்கடக்கித்து
“உன்னை” என்றதுக்கு-ப்ராப்யபரமாகமாவார்த்தம் - காண்கிறேன் நான் இத்யாதி. நானன்றோ -
* ஆராதகாதலையுடைய நானன்றோவென்றபடி. விவரணம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. கீழ்ச்
சொன்ன என்றது - “ஒருமூர்த்தி” என்றத்தையாதல் “ஆராவமுதே” என்றத்தையாதல். அலமரு
கிறதென்? என்ன - கண்டபோது இத்யாதி. ஆகையாலே - காணப்பெறுமையாலேவந்ததுடிப்பு
என்றபடி. “ஆகாசத்தைநோக்கி” என்றதுக்கு மூன்றுதாத்பர்யம், - முக்தினது ஆகாசத்தை இத்
யாதி. ஆகாசத்தைநோக்குகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - திருவடியுடைய இத்யாதி. கலவத்தாலே

கச்செய்தே “ஸா கியபு மஹிபு” (ஸாதிர்யகூர்த்வஞ்ச) என்று - பிராட்டி எங்குமோக்
கப் பார்த்தாளிறே. [உன்னை] என்னுந்நிற்கச்செய்தே, [ஆகாசத்தைநோக்கி] என்பா
னென்? என்னில்,—[அலப்பாய்] என்றதிறே, கலக்கத்தின் கார்யமிருக்கிறபடி. விஷயம்
ஸந்நிஹிதமா யிருக்கச்செய்தே ஆகாசத்தைப்பார்க்கிறது, நினைத்த பரிமாற்றம் பெருமை
யாலே. “புரீ மஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றிடுப்போலே தந்தஸையைப்பார்த்துத்
தோற்றுகிறோ” என்று பார்த்து. “[ஆகாசத்தைநோக்கி] - என்னுடைய நிராலம்ஸ
த்தைப்பார்த்து” என்று ஆண்டான்வார்த்தை. அன்றிக்கே, “மமநாஸக்யொஹந”
(ககநாஸக்தலோசந) என்கொண்டு, கண்களிலக்கில் தைக்கமாட்டாதபடியாயிற்றுச்
சென்றற்றபடி. [அழுவன்தொழுவனே]-ஸ்நேஹிகள் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், க்ரு
பணர்செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். சபலர்செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், வீரக்தர்
செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னைக் காணவேணுமென்றும் சாபலத்தாலே டய நீய்ப் ப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணியும் காணப்பெறுகிறிலேன்; நீயே உன் திருவடிகளை நான் பெறும்வழி பார்க்கவேணுமென்கிறார்.

[அழுவன் என்றுதொடங்கி] - அதிவாலரைப்போலே அழுவதும்செய்வன்; போநிலானரைப்போலே தொழுவதும்செய்வன்; சாபலத்தின் மிகுதியாலே என்செய்தால் கிடைக்குமென்று அறியாதே கூத்தாடிப்பார்ப்பன். பரவலாய்ப் பாடுவதும்செய்து அவ்வளவன்றிக்கே கூப்பிடுவதும்செய்வன். நீ வாராதொழிந்தாலும் என்னைவிடாதேயிருக்கிற அதிமாத்ரஸ்நேஹத்தாலே வரஸம்பாவனையுள்ள தேசத்தைப்பார்த்து வரக்காணாமையாலே என்செய்தோமானோமென்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்திருப்பன். உத்தியை 'வினை' என்பானென்? என்னில்,—அறிவீட்டாவஹமாகையாலே. [செழுவொண்பழனம் என்று மேலுக்கு] - பெருந்து அழகிதான நீர்நிலத்தையுடைய திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! அழகிய கண்களாலே நோக்கி ஹேயனான என்னை உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி பார்த்தருளவேணும். 'செந்தாமரைக்கண்ணா' என்றது, கண்களாலே நோக்கவேணுமென்றுக்கருத்தாலே.

ப.—அநந்தரம், உன் கண்ணழகாலே ஈடுபட்டு நானாயிடயநீய்வ்ருத்திகளைப் பண்ணுகிற நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி பார்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

அழுவன் - (கலக்கத்தாலே) அழுவது, தொழுவன் - (தெளிவாலே) தொழுவது, (ப்ரமத்தாலே) ஆடி - ஆடி; காண்பன் - பாச்ப்பது, பாடி - (குணபாவஸ்யத்தாலே) பாடுவது, அலற்றுவன் - (ஆர்த்ததியாலே) ப்ரலாபித்து அலற்றுவது, ('இவ்வவஸ்த்தையில் வாராதொழியக்கூடாது' என்றுவினைத்து), தழு - என்னைத்தழவி, (விடாதேநிற்கிற) வல்வினைபால் - காதலாகிறப்ரஹலபாபத்தாலே, பக்கம் - (அவன் வரஸம்மாவனையுடைய), பக்கங்களை, நோக்கி - பார்த்து, (அங்குக்காணாமையாலே), நாணி - (ஸ்வரூபமும் பெற்றிலேம், அஹிமதமும்பெற்றிலேம்' என்று) லஜ்ஜித்து, கவிழ்ந்திருப்பன் - கவிழ்ந்திருப்பன்; செழு - ஸம்ருத்தமாய், ஒண் - தர்ஸநியமான, பழனம் - நீர் நிலங்கனையுடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (ஆழிதார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், (அவர்களுக்கு ரகசகமும் ஹோக்யமுமாய்) செம்-சிவந்த, தாமரை-தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண்ணா - திருக்கண்களையுடையவனே! தொழுவனெனை - (அநந்யமதித்வத்தாலே) அத்பந்தக்ருபணான என்னை, உன் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, நான் - (ஹோக்யமான) திருவடிகளை, சேரும்வகை - சேரும்படி, (நீயே) குழ்கண்டாய் - ஒரு நல்விரு பார்க்கவேணும். தொழுவன் - தண்ணியன். குழ்ச்சி - விரகு

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சாபலத்தாலே டயநீய்ப் ப்ரவ்ருத்திகளைப்பண்ணின கிடத்திலும் காணப்பெறுகிறிலேன், உன் திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்க்கவேணு மென்கிறார்.

[அழுவன்தொழுவன்] - வாலர்செய்வதும் செய்பாரின்றேன்; அறிவுடையார் செய்வதும் செய்பாரின்றேன். [ஆடிக்காண்பன்] - 'என்செய்தால் அஹிமதம்கிடைக்கும்'

என்று அறியாமையாலே ஆடிப்பார்ப்பன். [பாடியலற்றுவன்] - வாய்விடாத மரம்மீர்ப்பம் குலைந்து கூப்பிடாநின்றேன். ப்ரேமம்வழிந்தசொல் - பாட்டு. அதுதான் அடைவுகெடக் கூப்பிடுகை - அலற்றுக்கை. [தழுவல்வினையால்] - உடன்வந்தியாய் ஒருத்தரால் போக்க வொண்ணாத ப்ரேமத்தாலே + “கிட்டாது” என்றாலும் விடாதேயிருக்கிற அதிமாத் ப்ராவண்யமென்கை. ஹத்தியை - பாபமென்கிறது, இக்கலேஸத்துக்கெல்லாம் அடியா கையாலே; அநிஷ்டாவஹமிதே - பாபம். [பக்கம்நோக்கி] - ஆர்த்தியே செப்பேடாக வரஸம்ஹாவணையுள்ள திக்கைப்பார்ப்பன். [நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - வரக்காணாமையாலே, ஆசைக்குவமலம் அழகிதாயிருந்தது என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்திருப்பன். “ஆசைப்பட்டார்க்கு அழகிதாக உதவினான்” என்று நாட்டார் சொல்லும் அவத்யத்துக்கு லஜ்ஜித்திருப்பனென்றுமாம். [செழுவொண்பழனம்] - பெருத்து தர்ஸநீயமான நீர்நிலங்கள். “ஆசைப்பட்டார்க்கு நெடுங்கைநீட்டாகவொண்ணாது” என்று காண்கைக்கு அண்ணிதாகவந்து கண்வளர்ந்தருளுகை. [செந்தாமரைக்கண்ணா] - ஸந்நியீயேயன்றிக்கே, ரக்ஷணபரிகரமுடையவனே. என்னுர்த்திநோக்குகைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்க, இழக்கவோ. அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளவேணு மென்கை. “சுவவொக நடிநெந”. [தொழுவனேனை] - க்ருபணனென்னுதல், ஹேயனென்னுதல். புறம்புபுகலற்று உன்னுல்லலது செல்லாதபடியான க்ருபணனான என்னை. ஹாஹபக் களிலேப்ரவணனாய் ஹேயனான என்னையென்றுமாம். உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி ஒரு விரகுபார்த்தருளவேணும். உன் திருவடிகளைப் பெறவேணும், அது நான் அறியாதபடி நீயே ஒரு நல்விரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

ந.தி — அஞ்சாம்பாட்டு. “உன்னைக்காணவேணும்” என்னம் சாபலத்தாலே டயநீயப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணினவிடத்திலும் காணப்பெற்றிலேன், உன் திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[அழுவன்தொழுவன்] வாலர்செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், வேதாந்தஜ்ஞானமுடையார் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். “மற்றவள்தனருள் நினைந்தேயழுங் குழலி” என்னக்கடவதிதே. [ஆடிக்காண்பன்] - கலியர் “இத்தனைசோறிகேரோம், ஆடவல்லையோ” என்றால் ஆமோபோலே, ஆடியும்பார்ப்பன். “என்பட்டால்பெறலாம்” என்றறியாரே. [பாடியலற்றுவன்] - ப்ரேமம்வழிந்தசொல்பாட்டாய், அதுதானும் அடைவுகெ

அஞ்சாம்பாட்டு. அழுவன் இத்யாதி “அழுவன் தொழுவன்” இத்யாதியையும், “உனதான்சேரும்வகையே” இத்யாதியையும்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-உன்னைக்காண இத்யாதி.

கீழ், காணப்பெறாமையாலே - “அழுவன் தொழுவன்” என்றார்; இங்கு, காணவேணுமென்று - “அழுவன் தொழுவன்” என்கிறார், ஆகையாலே புனருத்தியில்லை. “சுருஷிவ்யாஜா” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து; வேதாந்தஜ்ஞானமுடையார் இத்யாதி. வாலர் அழுவர்களை? என்ன-மற்றவள்தான் இத்யாதி. அந்தத்தாயினுடைய அருணைநினைந்தே யழுகிறகுழந்தையென்றபடி. பெருமாள்நீருமொழி, அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு - “நருதுயரம்” இத்யாதி. கலியர் - ஆமோப்போலே என்று அந்வயம். கலியர் - பசியர். ஆடுவன் என்னுதே, “காண்பன்” என்றதுக்குஹாவம் - என்பட்டால் இத்யாதி. அறியாரே - ஆகையாலே-பார்ப்பன்என்கிறுசென்று கூட்டுவது. “தழுவல்வினையால், காணப்பெறுதே” என்றத்யாஹர்த்தவ்யம். “தழுவல்வினையால் அழுவன்தொழுவன்” என்றுதொடங்கி அந்வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் -

டக்கப்பினைக - அலற்றுகை. [தழுவல்வினையால்] - இப்படி பட்டாலும் காணவோண் னாத்றே உடன்வந்தியானவல்லினை. என்னைத் தழுவலிடாதேநிற்கிற காதலாகிற ப்ரவல பாபத்தாலே. ஹத்தியை - பாபமென்கிறது, அநிஷ்டாவஹம் - பாபமாகையாலே. [பக் கம்நோக்கி] - "ஆர்த்தியேசெப்பேடாகவரும்" என்றிருக்கையாலே, வரஸம்ஹாவனையுள்ள திக்கைப்பார்த்து. [நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - அங்கு வந்து தோற்றக்காணாமையாலே, "ஆ சைப்பட்டு அழகிதாகவுண்டோம்" என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலையிட்டிருப்பன். அன்றிக்கே, [பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - "அருகுநின்றார் இவனைஎன்சொல்லுவார்களோ" என்றதுக்கு லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலையிட்டிருப்பனென்றாகவுமாம். "ஆசைப்பட்டார்க்கு அழகிதாக உதவினான்" என்று நாட்டார் சொல்லும் அவத்யத்துக்கு லஜ்ஜித்திருப்பன். [செழுவோண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய்] - பெருத்து அழகிதானநீர்நிலையையுடைய திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. [செந்தாமரைக்கண்ணு] - முவாந்தரத் தாலே என்ஜீவநமாய்க்கிடக்கிறாயல்லை. கையிலேநிதியுண்டாயிருக்க ஆர்த்தர்க்கிடாதா ரைப்போலே. என்ஜீவநம் ஒருமுகம் செய்துகிடக்கிறதன்றோ. [தொழுவனனை] - க்ரு பணனென்னுதல், ஹேயனென்னுதல். புறம்புகலற்று, உன்னுலல்லது, செல்லாதபடி க்ருபணனானவென்னை; ஹாஹயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஹேயனானவென்னை யென்னுதல். [உனதாள் இத்யாதி] - உந்திருவடிகளைக்கிட்வேதொருவிரகு, நான் அறியா தபடி நீயேபார்த்தருளவேணும். தம்மாற்றமை பேற்றக்குடலன்றிக்கே, அது ப்ரக்குதி யாய், "அவனாலேபேறு" என்றிருக்கிறபடி. [குழ்கண்டாய்] - அநந்யப்ரயோஜநர்த்றத்தில் கார்யசிந்தையும் அவனதாயிருக்கிறபடி.

(ரு)

ஆறும் பாட்டு.

குழ்கண்டாயென்தொல்லிவினையயறுத்து *உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே ஊராக்குழிநூர் த்து என்காளகன்றிருப்பன்
வாழ்தொல்புகழார் குடந்தைக்கிடந்தாய் வாணோர்கோமானே!
யாழினிசையே யமுதே அறிவின்பயனேயரீயேறே'

ஆ. - (குழ்கண்டாய்.) என்னுடைய ப்ரதிவம்பந்யகத்தைப்போக்கி உன் திருவடிகளைச் சேர்வதேதொருபாயத்தைச் செய்தருளவேணும்; செய்தருளமிடத்தில், நீ இப்படிபட்டாலும் இத்யாதி. வல்வினையென்று - ஆழ்வாரசுபிராயத்தாலே, பாபமென்கிறது தத்தவஸ்த்யிதி, ஹத்தியென்றபடி. உடன்வந்தியென்றது, போனபோனவிடமெல்லாம் ஒக்க வருகிறதென்றபடி. அழகிதாகவுண்டோம் - ஈன்றா ஹஜ்ஜித்தோமென்று வெறுப்பு. பழனம் - நீர்நிலங்கள் என்னுடைய ஆர்த்திநீர்க்கைக்கு பரிசும் உன்னையிலே யுண்டாயிருக்க நான் ஆர்த்த னாயிருக்க என்னைக்கடாகியாதே யிருக்கிறயென்னுமத்தை ஸந்திதர்ஸநமாகக்காட்டுகிறார் - கை யிலே இத்யாதி. முகாந்தரத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்தோடே ஸம்பந்தம் - என்ஜீவநம் இத்யாதி வாக்யத்துக்கு. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "தொழுவன்" என்றது - தொழும்பென்றபடியாய், ஹேயன் என்றபடி. உக்தார்த்ததவயவிவரணம் - புறம்பு இத்யாதி. தொழுவன் - கார்ப்பண்ய கார்யமென்றுவிவகித்து-உன்னுலல்லது, செல்லாதபடி க்ருபணனானவென்னை என்கிறார். சேரும் வகையைப்பார்என்னுதே, "குழ்கண்டாய்" என்றதுக்குஹாவம் - நான் அறியாதபடி இத்யாதி. குழ்ச்சியாவது - புறம்பு ஒருவரறியாதபடிபார்க்கும்விரகு. "அழுவன்தொழுவன்" இத்யாதியான வாற்றமை யுண்டாயிருக்க, "குழ்கண்டாய்" என்று - நீயேவிரகுபார்த்தருளவேணுமென்கிற தென்? என்ன - தம்மாற்றமை இத்யாதி. ஹலிதம் - அநந்யப்ரயோஜநர் இத்யாதி. சேரும்வகை யேகுழ்கண்டாய் - சேரும்படியே விரகுபார்க்கவேணுமென்று ஸந்தார்த்தம் க்ரமேணாவய? (ரு)

† வினையறுத்து என்று பாடாந்தரம்.

செய்தருளுகிற உபாயத்தையறிந்து அதில் அகப்படாதேதப்பிலும், நான் அறியாத தொகுபடி செய்தருளவேணுமென்று; அபேகித்தபடியே செய்தருளக்காணாமையாலே, ஆழித் வாத்தல்ய ஸௌஸ்ரீயஸௌலஹி ஹோக்யதாத்யபரிமித கல்யாண மூண்மணனா யிருந்த உன் திருவடிகளோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷமாகிற மஹாரஸத்தை யறிந்துவைத்தே, துஷ்பூரமான இந்திரியங்களாலே இந்தப் பராக்ருதவிஷயங்களை யே ஹஜித்து இன்னமெத் தண்காலம் உன் திருவடிகளை அகன்றிருக்கக்கடவே னென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஹோக்யதையிலே அகப்பட்டிருந்துள்ள எனக்கு இதரவிஷயங்களோடு சேருகிறதில்லைபாணபின்பு நீயே த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிஹ்ய கங்களையும் போக்கி உண்ணப்பெறுவதொருவிரகு அறியில் அதைத்தப்பிலும் நான் அறியாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[உன்னடி என்றுமேலுக்கு] - உன் திருவடிகளில் ஷாஸ்யரஸம் முறையென்னு மிடம் அறிந்துவைத்து துஷ்பூரமான இந்திரியங்களுக்கு இரைதேடியிட்டு இன்னம் எத் தண்காள் அகன்று இருக்கக்கடவேன்? [வாழ்தொல்புகழார் என்றுதொடங்கி] - அயர் வறுமமரர்க ளதிபதியா யிருந்துவைத்து ஒருநாளும் விஸ்லேஷ மந்தமின்றிக்கே என்றும் உண்ண ஹஜிக்கப்பெற்றார்களென்னும் இந்த ஸ்லாக்யமானபுகழை யுடையவர்கள்தான் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்வதும்செய்து அநுஹிப்பார்க்கு ஒருநாளும் விடவொண் னாதபடி நிரதிஸயஹோக்யனுமாய் அறிவினுடைய ப்ரயோஜனரூபனுமாய் முகக்கொள் ளவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனே!

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யஞ்சி நிரதிஸயஹோக்யனுன நீ என் விரோ யியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துகொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

வாழ் - (ஹகவதநுஹவமாகிற) வாழ்ச்சியாலே, தொல் - ஸ்வாஹாவிதமான, புகழார் - புகழையுடையவர்கள்தான், குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (அவர்களுக்கு அநுஹவ்யனாய்க்) கண்வளர்ந்தருளினவனாய், (அப்படியே), வரணோர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், கோமானே - (ஹோக்யனாய்க்கொண்டு) நிர்வாஹனாய், யாழின் - (மிடறுபோலேபோதுசெய்யாத) யாழின், இசையே - இசைபோலே (ஸ்ரவணஹோக்ய னாய்) அமுதே - நித்யஹோக்யமான அம்ருதம்போலே ஸ்துத்யாதிமுகததாலே நாக்குக்கு இனியனாய், அறிவின்பயனே - ஜ்ஞாநமலமாகையாலே மநஸ்ஸுக்கு ஹோக்யனாய், (இப் படி ஹாஹ்யாப்யந்தாரூப ஸர்வேந்திரியங்களாலும் அநுஹிபாரின்றுலும்) அரியேறே - வலிப்பஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே †வளாய்க் கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனணித்திருக்குமவ னே, (நான்) உன்-உன், அடி - திருவடிகளை, சேரும் - சேர்ந்து அந்யார்ஹனாயிருக்கும், ஹழ் - பழமையை, கண்டிருந்தே - கண்டிருந்தே, தூர - துஷ்பூரமான, குழி - தூர ஸையாகிறகுழியை, தூர்த்து - (தூர்விஷயங்களாலே) தூர்த்து, எனை - எத்தனை, நான் - நான், அகன்று - அகன்று, இருப்பன் - இருக்கக்கடவேன், (இதுக்கடியான) என் - என் னுடைய, தொல்லைவினையை - அநாதிபாபத்தை, அறுத்து-அறுத்து, உன்னடிசேரும்படி - ஸ்வரூபப்ராப்தமான உன் திருவடிகளைச்சேரும்படி, குழ்கண்டாய் - குழந்தருளவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன் ஹோக்யதையிலே யர்வயித்த எனக்கு விச்சேதம் நிறவாதபடி த்வத்ப்ராப்திப்ரதிஹ்யகங்களையும் போக்கி, உண்ணப்பெறுவதொருவிரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[சூழ்கண்டாய் இத்யாதி] - என்னுடைய ப்ராப்யகர்மங்களைப்பற்றி உன் திருவடிகளைக் கிடீவதொருவிரகு பார்த்தருளவேணும். காமத்திலே செய்கிறோமென்ன; அதுக்கு அவயிபென் என்கிறார். [உன்னடிசேரும் இத்யாதி]-உன் திருவடிகளைச்சேரும் முறைமைகண்டுவைத்தே, ஁ஷ்பூரமான இந்திரியங்களுக்கு இரைதேடிப்பிட்டு எத்தனை நான் அகன்றிருக்கக்கடவேன். இப்படி யாரியிருக்கப்பார்த்தால் முறையைப்பறிவித்த தென்? மயர்வறமதிரமருளிற்றில்லையாகில், நானும் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. “வெய்யென-உ வதாடிபெய்வென” என்று ஓர் அவதிபெறிலும் பெற்றத்தோடொக்கும். [வாழ் தொல்புசுழார்] - விஸ்வேஷமந்யமில்லாதபடி உன்னை யதுபலிக்கையாகிற ப்ரலாபமான புகழையுடையவர்களான திருக்குடந்தை, பழையதானபுகழென்றமாம். “எனைநாள கன்றிருப்பன்” என்ன வேண்டாதவர்கள். விஷயஸந்திதி தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒத்தி ருக்க; அவர்கள் வாழுகிறபடி எங்கு? என்னில்,—தம்மைப்போலே கடப்பிடாமையாலே “நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றார்கள்” என்றிருக்கிறார். [வானோர்கோமானே] - விஸ்வேஷ யோக்யதையும் இல்லாதவர்களைச்சொல்லுகிறது. அவர்களை நித்யாதுபவம்பண்ணுகின்ற வன்மீடர்! இங்கேவந்து ஸுலமனாயிருக்கிறான். [யாழினிசை இத்யாதி] - அதுவகிப்பா குடைய ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. மிடற்றோசை கர்மாறுமாண மாகப்போதுசெய்யும். அதை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [அமுதே] - ரஸனைக்கு ஹோக்யமா யிருக்கிறபடி. [அறியின்பயனே] - ஐஞ்சாதத்துக்கு ப்ரயோஜனரூபமானவிஷயம். மனஸ் ஁க்கு ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. [அரியேறே] - கண்ணுக்கு முகக்கொள்ளவொன் னாத ஹோக்யதையையுடையனே. இங்குள்ளார்க்கும் அங்குள்ளார்க்கும் உன்னை யது வகிக்கக்கொடுத்து நிரதிஸபஹோக்யமாதனாயிருக்க, நான் இந்திரியங்களுக்கு இரைபிட்டு எத்தனைகாலம் அகன்றிருக்கக்கடவேன்.

சுரு.--ஆளும்பாட்டு. உன்ஹோக்யதையிலே யங்வயித்த எனக்கு ஒருலிச்சேதம் வாராதபடி த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிவந்யகங்களாயும்போக்கி, உன்னைப்பெறுவதொரு விரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்

[சூழ்கண்டாயென்தொல்லிலினையையறுத்து] - என்னுடைய ப்ராப்தகமான கர்மங்களை ஸவாஸகமாகப்போக்கி, உன் திருவடிகளை நான்வந்து கிடீவதொருவழி நீயே பார்த்தருளவேணும். காமத்திலேசெய்கிறோமென்ன; அதுக்கவ்யியென்? என்கிறார். [உன் னடிசேருமூழ்கண்டிருந்தே] - நாட்டாரோபாதி உன்னையறியாதொழியப்பெற்றிலேன். உன் திருவடிகளைக்கிடீம் முறையை அறிந்துகொண்டிருந்தே. [தூராக்குழினார்த்து] - ஁ஷ்பூரமான இந்திரியங்களுக்கு இரையிட்டு. [எனைநாளகன்றிருப்பன்] - இன்னமும் எத் தனைநாள் இங்ஙனையிருக்கக்கடவேன். ஸ்ரீஹாதாழ்வான்போல்வார்க்கோ ஒருநாளிட்டேக்

ஆளும்பாட்டு. - சூழ்கண்டாய் இத்யாதி. “சூழ்கண்டாய்” என்றுதொடங்கி, “உன்னடி சேரும்” என்னுமளவும் கடக்கித்து அவதாரிகை - உன்ஹோக்யதையிலே இத்யாதி.

அதுவாதமன்றிக்கே, “உன்னடிசேரும்படி - சூழ்கண்டாய்” என்றும், “உன்னடிசேரும் ஁ழ்கண்டிருந்தே” என்றும், “உன்னடிசேரும்” என்றத்தை - கீழும்மேலும் கூட்டுவது. “஁ழ்” என்றது - ஸேஷஸேஷிஹாவமுறையென்றபடி. “இருந்தே” என்கிற அவயாரணத்துக்கு அர் த்தம் - நாட்டார் இத்யாதி. “எனைநாளகன்றிருப்பன்” என்கிறதென், நமக்கு “நாளிட்டிக்கொ டிக்கவேணும்” என்று நிர்ப்பந்தமுண்டோ? என்ன - ஸ்ரீஹாதாழ்வான் இத்யாதி. “வாழ்”

கொடுக்கலாவது. [வாழ்தொல்புகழார்துடந்தைக்கிடந்தாய்] - “பிரிந்திருக்கும் நாளேவ்
வளவு” என்றுகேட்க வேண்டாதவர்கள். அவன் கண்வட்டத்தில்வர்த்தித்து வாழப்
பெறுகையால் வந்த ஸ்லாக்யமான புகழையுடையவர்கள். பழையபுகழென்றுமாம் விஷ
யஸங்கியி தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருக்க, அவர்கள் வாழ்கிறபடி எங்ஙனே? என்
னில், - தம்மைப்போலேகூப்பிடாமையாலே நினைத்த பரிமாற்றம் பெற்றார்களென்றிருக்
கிறார். [வானோர்கோமானே] - அவர்கள் சிலவர் நாள்கடையாடாத தசத்திலேவர்த்திக்
கிறவர்கள்காணும். [யாழினிசையே] - மிடற்றேசைபோலே கர்மாநுபுண்ணமாகப் போது
செய்கையன்றிக்கேயிருக்கை. “யாழ்பயில்நூல்நரம்பின்முதிர்கவையே” என்னக்கடவ
திறே. [அமுதே] - செலிக்கதுவாய், காக்குக்கொன்று தேடவேண்டாதபடி ஹோக்யமா
யிருக்கை. [அறிவின்பயனே] - அறிவின் ப்ரயோஜன ஸுகம். மநஸ்ஸுக்கு ஹோக்யமா
யிருக்கிறபடி. [அரியேறே] - ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயதையால்வந்தமேனாணிப்பை யுடைய
வனே. கண்ணுக்கு முகக்கொள்ளவொண்ணாதஹோக்யதையுடையவனென்றுமாம். [ஸிம்
ஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே முகக்கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனாணித்திருக்குமவனே.]
இங்ஙுள்ளார்க்கும் அங்ஙுள்ளார்க்கும் உன்னை யஹுலிக்கக்கொடுத்து நிரதியாயஹோக்ய
னாயிருக்க, நான் இந்திரியங்களுக்கு இரையிட்டு எத்தனைகாலம் அகன்றிருக்கக்கடவேன்

எழாம் பாட்டு.

அரியேறேயென்னம்போற்குடரே செங்கட்கருமுகிலே
எரியேபவளக்குன்றே நால்தோளெந்தாயுனதருளே
பரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய் குடந்தைத்திருமாலே
தரியேனினியுன்சுணந்தந்து என்சன்மங் களையாயே.

என்றதுக்குஹாவம் - பிரிந்து இத்யாதி. *வாழ்ச்சியை ஹேதுவாக்கி, “தொல்புகழார்” என்ற
துக்கு அர்த்தம் - அவன் கண்வட்டத்தில் இத்யாதி. தம்மைப்போலே “எனைநாள்கன்றிருப்பன்”
என்றுநாளிட்டிக்கொடுக்க வேண்டாதே, நிரந்தரம் அஹுலித்துக்கொண்டிருப்பர்கள் திருக்குடந்
தையிலுள்ளவர்களென்றார் - கீழ்; அந்தகாலந்தானுயின்றிக்கே நிரந்தர ஹமவதஹவம்பண்ணு
வர்கள் நித்யஸூரிகளென்கின்றார் - மேல் - அவர்கள்மேல்பரி இத்யாதி. கண்டத்வநியைச்சொல்
லாதே, வீனாஸ்வரத்தைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - கர்மாநுபுண்ணமாக இத்யாதி. போதுசெய்
கையாவது - மொட்டிக்கையாய்; ஸ்லேஷ்மாதிகளாலே அபிஹூதமாம் தசையுண்டிறே கண்டத்
வரிக்கு, அதின்றிக்கேயிருக்கையென்றபடி. அவன் யாழினிசையோ? என்ன - யாழ்பயில் இத்
யாதி. செலிக்கதுவாயென்றது - செலிக்கு ஹாம் ஹோக்யமாயென்றபடி. ஒருவனே ஸர்வேந்
தரியவிஷயமாகச் சொல்லுகையாலே - ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயதையால்வந்த என்கிறது. த்வி
தீயார்த்தத்துக்கு, அப்ரத்ருஷ்யமான அரியேறபோலே பரிச்சேதித்து அஹுலிக்கவொண்ணாத
ஹோக்யதையை யுடையவென்றபடி. முகக்கொள்ள - பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்க. அரியேறு -
ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே யிருக்குமவென்னுதல், அரிபோலேயும் ஏறுபோலேயும் இருக்கும
வென்னுதல். “வாழ்தொல்புகழார்” என்று தொடங்கி, “எனைநாள்கன்றிருப்பன்” என்னு
மளவுக்கும் ஹாவம் - இங்ஙுள்ளார்க்கும் இத்யாதி. வாழ்தொல்புகழார் இத்யாசப்ய, அரியேறே
என் தொடல்லைவினை யறுத்து உன்னடிசேரும்படி - குழுகண்டாய்; உன்னடிசேரும் ஊழுகண்டிருந்
தே துராக்குழிதூர்த்து எனைநாள்கன்றிருப்பன் இத்யந்வயஃ.

(க)

ஆ.—(அரியேறே.) உன்னுடைய க்ருபையாலே உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தையே காட்டி என்னை ஆத்மாத்மாவைப் பாரதிபாதிப்பண்ணியருளினாய், இனி உன் திருவடிகளைப்பிழிந்து ஒரு கண்ணாமூலம் யரிக்கமாட்டேன்; ஆனபின்பு, முந்தற உன் திருவடிகளைத் தந்து, பின்னை என்னுடைய ப்ரதிவர்த்தனைப் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், வெறும் உன்க்ருபையாலே உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தையே காட்டி என்னை ஆத்மாத்மாவை அடிமையல்லது செல்லாதபடி பண்ணியருளினாய்; இனி உன் திருவடிகளையொழியச் செல்லாதானபின்பு திருவடிகளைத் தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - அழகியபொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியையுடையவாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்கண்களையும் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையவாய் எரியேயந்த பவளக்குன்றுபோலே உஜ்ஜவலனுமாய் நானுதிருத்தோனையும் காட்டி என்னை உனக்கு ஆக்கிக்கொள்வதும்செய்து உன்க்ருபையாலே என்னை ஆத்மாத்மாவை அடிமையென்கொள்வதும்செய்து அதுக்கடியாகப் பிராட்டியோடேகூடித் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே!

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விக்ரஹவலக்ஷணத்தையே காட்டி, என்னை அடிமையென்கொண்டபின்பு, உன் திருவடிகளைத் தந்து, விரோதியைப்போக்கவேணுமென்கிறார்.

அரியேறே - நிர்வாகஸம்வாதத்தீர்த்தாலே மேனாணித்திருப்பானாய், (கேவலஸ்வாதத்தீர்த்தமேயன்றியே), அம் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, பொன்-பொன்போலேயிருக்கிற, சுடர் - வடிவிலொளியை, என் - எனக்கு அதுமணிப்பிப்பானாய், (ஆழிதவிஷயத்தில் வாதஸம்வாதவர்த்திபானாய்), செம் - சிவந்த, கண்-திருக்கண்களையுடைத்தாய், கருமுகிலே - முன்புசொன்ன பொன்னொளிக்கு ஆஸ்ரயமான நீலதோபதரிமநிக்ரஹத்தையுடையனாய், எரியே - (ஆழிதவிஷயத்தில் «கவிதீவாவகொவழி» என்னும்படி) அக்ரிபோலே சிவந்த, பவளக்குன்றே - பவளக்குன்றென்னலாம்படி உத்துக்கமாய் ஸத்திரமான வடிவையுடையனாய், நால்தோள் - அந்த வடிவோடுசேர்ந்த நானுதோள்களையும் காட்டி, எந்தாய் - என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியாய், உனது - உன்னுடைய, அருள் - க்ருபையை, பிரியா - ஒருகாலும்பிரியாதபடி, (நிரந்தரமாக), அடிமை - வாசிகாதி கைங்கர்யங்களை, (என்னை), கொண்டாய் - கொண்டனனாய், அடிமைக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக, குடத்தை - திருக்குடந்தையிலே, திருமாலே - லக்ஷ்மீநாராயணனாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவனே! இனி - (இப்படி உபகாரகனான நீ பிராட்டியோடுகூட ஸந்நிஹிதனாய்) பின்பு, தரியேன் - ஆழிதிருக்கமாட்டேன். (எனக்கு ப்ராப்யமான), உன் - உன், சரணம் - திருவடிகளை, தந்து - தந்து, என் - என்னுடைய, சன்மம் - ஸரீரஸம்பந்தத்தை, களைபாய் - ஸவாஸநமாகப் போக்கவேணும். எரியேயென்று - ஸம்புத்தியாகவுமாய்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், உன்க்ருபையாலே உன்னைவலக்ஷணத்தையே காட்டி, அடிமையல்லது செல்லாதபடி பண்ணினபின்பு, திருவடிகளைத் தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[அரியேறே] - ஸ்வயம்பதிரித்தஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸேஷியாகையாலே மேனாணித்திருக்கிறபடி. இத்தலைக்கு வணக்கம் ஸ்வரூபமாகிருக்குமாபோலேயிறே. அவ

ஊக்கும் இறுமாப்பு ஸ்வரூபமாயிருக்கும்படி. அந்த இறுமாப்பிலே அல்லாதாருடைய
 ஸேஷத்வமும் தோற்றியிறையிருப்பது. [என்னம்பொற்சுடரே] - விலக்ஷணமானபொன்
 போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியையுடையவனே! வடிவில்வாசியை எனக்கு அறிவித்த
 வனே! அம்மேனாணிப்போபாதி இவ்வடிவும் “ஸர்வாயிதன்” என்னுமிடத்தைக் காட்டு
 கிறது. “ஸுபுக்ஷாமம்”. [செங்கட்கருமுதிலே] - வாத்ஸல்யம்ருத வர்ஷிபான திருக்கண்
 களையுடையவனே. [கருமுதில்] - கண்டபோதே கைலதாபங்களும்கெடும்படியாயிற்று
 வடிவிருப்பது. [எரியேபவளக்குன்றே] - எரியேய்ந்த பவளக்குன்றே. உகவாதார்க்கு அந்
 தரிமவநீயனாய் அதுகலர்க்கு ஒளஜ்ஜவல்பத்தாலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கை.
 [குன்றே] - அபரிஜேத்யனானவனே. [நால்தோளெந்தாய்] - திருவடிபகப்பட்டதிறை
 யிலேயாயிற்று இவரும் அகப்பட்டது. “சூயதாஸா”. ஹோக்யமுமாய் அபாய்ரயமுமா
 யிருக்கிற தோள்களைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. [உனதருள் இப்பாதி] -
 அருளாலேபென்னுதல்; அருளேய்ந்த - அருளோடேகடின என்னுதல். நிர்ஹேதுக
 க்ருபையாலே என்னை ஆத்மாந்தடிாஸ்யத்திலே ஸ்வீகரித்தாய். கைகர்யங்கொள்ளும்
 போது க்ருபைமுன்னாகவேண்டியிருக்கையாலே, அத்தோடேகடினவடிமைபென்றுமாய்,
 அடிமைகொள்ளுகைக்காகப் பிராட்டியோடேகடத் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்
 வளர்ந்தருளுகிறவனே. “ஒருதேஸவியேஸேஷத்திலே” என்னவேண்டாதபடி தேஸத்திற்
 குறைவில்லை, ஸ்ரீயப்பதியாகையாலே பராயத்திற்குறைவில்லை. “ஹவாஹுஹவஹவெ
 றெஹ்யா” என்ற இளையபெருமானைப்போலே பற்றுங்கூர். [தரியேனினி] - மாதாபிதாக்க
 கள் ஸர்வவிதரானபின்பு மாதாபிதாக்கள் ஸர்வதிறிற் பசிபொறுக்கலாம், ஸர்வயியுண்
 டானால் பசிபொறுக்கப்போகாதிறே. தரியாமை எவ்வளவுபாருமென்ன, —[உன்சரணம்
 தந்து என்சன்மங்களையாயே] - ஐம்மமைவ்யம்மற்று உன் திருவடிகளைப்பெறப்பற்றாது.
 முகிலையக்கொடுத்து சிவத்வரிப்பாராப்போலே, திருவடிகளைத்தந்து விரோதியைப்போக்
 கவேணும்.

நடு. — ஏழாம்பாட்டு. உன்க்ருபையாலே உன்னைவலக்ஷணயத்தைக்காட்டி
 அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியாக்கினபின்பு, உன் திருவடிகளைத்தந்து பின்னைஸம்ஸா
 ரத்தை யறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[அரியேறே] - ஸ்வவ்யதிரித்தங்களுக்கெல்லாம் தானே கடவனாகையால் வந்த
 மேனாணிப்பு. [என்னம்பொற்சுடரே] - அம்மேன்மைக்குச் சிறிதுஉள்ளாகப் பார்த்தவாறே
 ப்ரகாசித்துத்தோற்றுகிற தேஜஸ்ஸு - விலக்ஷணமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான
 ஒளியை யுடையவனே. அவ்வடிவில் வாசியை எனக்கறிவித்தவனே. [செங்கட்கருமு

ஏழாம்பாட்டு. - அரியேறே இத்யாதி. “அரியேறே” இத்யாதியையும், “உனதருளே”,
 இத்யாதி மேஷென்னவற்றையும் கடைசித்து அவதாரினை - உன்க்ருபையாலே இத்யாதி. “அரி
 யேறே” இத்யாதியைப்பற்ற - உன்னைவலக்ஷணயத்தை யென்றது.

“அரியேறே” என்றதுக்கு - தேஜ - ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயதையால்வந்தமேனாணிப்
 பென்று அருளிச்செய்து, இங்கே - ஸர்வவிதவாழ்க்கையால்வந்த மேனாணிப்பென்னையாலே
 புகருத்தியில்லை. “என்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவ்வடிவில் இத்யாதி. அதுக்கும் அடியான
 வென்றது - “அரியேறே” என்றமேன்மைக்குக் அடியானவென்னுதல், “அம்பொற்சுடரே”

கிலே] ஆம அடியான திருக்கண்களும் திருமேனியு யிருக்கிறபடி. [எரியேபவளக் குணம்] / எரி - கேட்டைமகசுத்தரம் நசுத்தரபதத்தளவாக ஒங்கின பவளக்குன்றே ஸமு தாயமருக்கிறபடி. எரியேயந்த பவளக்குன்றுபோலேயிருக்கை. அக்நிகல்பமான தேஜஸ் ஸையுடைய பவளக்குன்றே. இத்தால் நினைக்கிறது - ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஸ்ப்ருஹ ணீயதைதையும். உகவாதார்க்கு அந்நிஹவநீயனாய், அங்குலர்க்கு ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலே ஸ்ப்ருஹாலிஷயமாயிருக்கை. [குன்றே] - அபரிச்சேத்யனானவனே. [நால்தோளெந்தாய்] - கல்பகதரு பனைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களைக்காட்டி என்னை அந்யார்ஹ மாக எழுதிக்கொண்டவனே. திருவடிதோற்ற துறையிலேயாயிற்று இவரும்தோற்றது. [உனதருள் இத்யாதி] - உன்னுடைய கேவலக்குபையாலே என்னை ஆத்மாந்தடாஸ் யத்தைக்கொண்டாய். [அருளே] - அருளாலே. [குடந்தைத்திருமாலே] - அடிமைகொள் ளுனைக்காகப் பெரியபிராட்டியாரோடேகூடத் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தரு ளினனான. “ஒருதேசவிசேஷத்தே” என்னுதபடி தேசத்தில் குறையில்லை, ஸ்ரியபதி யானையாலே ப்ராப்யத்திற்குறையில்லை. “ஹவாஹாஹவஹவெவெவெவெவா” (பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா) என்ற இளையபருமானைப்போலே பற்றுசிறார் இவரும். [தரியேனினி] - அச்சோத்தி கண்டபின்பு என்னால் பிரிந்துயசித்திருக்கப்போகாது. மாதாபிதாக்கள் ஸந் நிதியுமாய் அவர்கள் ஸ்ரீமான்களுமாய் உதாரருமாயிருக்க, ப்ராஜ பசித்துநிரித்துக்கிடக்க வற்றே? யரியாமை எவ்வளவுபோருமென்ன, —[உன்சரணந்தந்து என்சன்மங் களை யாயே] - முகைகொடுத்து சிகிதஸிப்பாரைப்போலே, முற்படத்திருவடிகளைத்தந்து, பின்னை ஜந்மஸம்ஸந்தை யறுக்கவேணும். * புண்ணாராக்கையின் புணர்வினையிறே யறுக்கப் புகுகிறது; அதுக்கடியிலே யரிப்பித்துக்கொண்டு, பின்னை யறுக்கவேணுமென்கிறார் (எ)

என்ற தேஜஸ்ஸுக்கும் அடியான வென்னுதல். தேஜஸ்ஸுக்கு அடியாகையாவது - ஆஸ்ரயமா யிருக்கை. சிவந்தகண்ணையுடையனாய்க்கறுத்தமுகிப்போலே யிருக்கிறவனே என்று ஸப்தார்த தம். எரிபோலவும் பவளக்குன்றுபோலயிருக்கிறவனே என்றபடி. அதாவது; எரியென்று - கேட்டைமகசுத்தரமாய், எரியே - கேட்டைமகசுத்தரம்போலே யிருக்கிறவனே யென்றபடி. கேட் டைய த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னத்தால்ஹலிதம் ஸமுதாயமிருக்கிறபடி என்று. ஸமு தாயமென்றது-ஸமுதாயஸோஹயென்றபடி. எரிபோலவும் பவளக்குன்றுபோலவும் இருக்கிற ஸமுதாயஸோஹயை புடையவனென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, எரிபோலேயிருக்கிற பவளக்குன்றேஎன்று அர்த்தாந்தரம் - எரியேயந்த இத்யாதி. இத்தை விவரிக்கிறார் - அக்நிகல்ப மான இத்யாதி. “எரி” என்னையாலே - ஒளஜ்ஜ்வல்யம்; “பவளக்குன்று” என்னையாலே - ஸ்ப்ருஹணீயம். “சுயதாஸ்” இத்யாதி ப்ரலோகத்தைக் கடாஹித்து - திருவடிதோற்ற இத்யாதி. “அருளே” என்ற அவயாசணத்துக்கு அர்த்தம் - கேவலக்குபையாலே என்று. அருளே யென்று - அருளாலேயென்றபடி. யரித்திருக்கப்போகாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மாதா பிதாக்க * இத்யாதி. எவ்வளவுபோருமென்னவென்றது - ப்ராக்குதிஸம்ஸந்தைதயறுத்துத் திருவடிகளை ப்ராப்யம்மோ வென்னவென்றபடி. களையாயே - களையவேணும். இது புண்ணோ வென்ன - புண்ணாராக்கை இத்யாதி. புண்ணால் நிறைந்த ஸரீரத்தின ஸமஸ்யந்தையிறே யென் றபடி. அரியேயே இத்யாசஹு, க்ஷமேணாவயஃ. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.—கனேவாய் இத்யாதி. “புலகுஷயம் உரிபுகிஷெயம்” என்கிற
நியாயத்தாலே, இப்போது, “விஸ்வாஸம் குலையாதபடி பண்ணவேணும்” என்னைக்குப் பாஸங்க
மேதென்ன - நரியேனென்றதில்லை இத்யாதி. “இளையானைதான்” இத்யாதியைப்பற்றி - உல்திரு
வடிகளே நஞ்சுமேன்று இத்யாதி.

[களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்] - நீ உன்காரியம் செய்யிலும்சேய், தவிரலும் தவிரு; நான் குறைவற்றேன், “கூடுவொவாயபஹுதொடு ஹவ” (த்வமேவோபாய பூதோமேபவ) என்கிற அம்சத்தில்குறையில்லை; “ஹவ-ஹவ வெஹ்யோடுகாயிஷ்யாதி” (ஸர்வபாபேப்யோமோகாயிஷ்யாமி) என்னும் உன்கூறு செய்யிலும்சேய், தவிரலும்தவிரு. அப்படி சேய்கிறோம் என்னுமையாலே; என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கன்றோ இக்கிடையென்கிறார் - மேல். [வளைவாய்நேமிப்படையாய்] - பார்த்த விடமெங்கும் வாயான திருவாய்திரைய ஆயுபமாக வுடையவனே. களையாதொழிகைக்குச் சொல்லலாம் கண்ணழிவுண்டோ. என்னையில் ஆயுபத்துக்கு வாயல்லாத விடமுண்டோ. அது வாய்படைத்த ப்ரபோஜனம் பெறவேண்டாவோ. “பரிகாரமில்லை” என்போமோ. “கைகழிந்துபோயிற்று, இனிப் படைதிரட்டவேணும்” என்னும் கண்ணழிவுண்டோ. [நேமிப்படையாய் - களைகண்மற்றிலேன்] - அப்படியிருப்பது என்னையிலோராயுபமுண்டோ, பிறர்கையிலோராயுபமுண்டோ, உன்கையிலாயுபமில்லையோ. [குடந்தைக்கிடந்த மாமாயா] - நீ “மாம்” என்றதுக்குப்பின்பு இவ்வருதுள்ள ஏற்றமெல்லாம் பாராய். இத்தால்-அவதாரதஸையிலும் அர்ச்சாவதாரம் ஸ-ஹமமென்றபடி. திருக்குடந்தையிலவந்து ஆஸ்சர்யமான அழகோடே கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஆனிரிதர்க்காகவன்றோ. ஸக்திவைகல்யம் சொல்லவொண்ணாது. “ஸ-ஹமனன்று” என்னவொண்ணாது, “ருச்யுத்

ப்ர - (களைகண்மற்றிலேன்) கைகழிந்துபோய் நானொருபொருளாகியேனாகிடுமாயிடு.

கூடுவொவாயபஹுதொடுஹவவெகிபூராய-ஹநாதி. | ஸாரணாமதிரிக்யுதாரலா டெவெவலிநயயுஜ்யதாபு.

“துன்பம் - களைவாய், துன்பம் - களையாதொழிவாய்” என்றபடி. குறைவற்றப்காரத்தை விவரிக்கிறார் - கூடுவ இத்யாதி. அதாவது - சாமஸ்வோகபூர்வார்த்தப்ப்ரதிபாத்யாதிகாரிக்குத்யத்தில் குறையில்லையென்றபடி. நீபுன்காரியம் இத்யாதியின்விவரணம் - ஹவ-ஹவவெ ஹ்யு இத்யாதி. கூறு - பாகம். “குடந்தைக்கிடந்த” என்றதுக்கு அவதாரிகை - அப்படி இத்யாதி. “நேமிப்படையாய்” என்றதுக்கு ஹவம் - களையாதொழிகை இத்யாதி. கண்ணழிவு - குறை. “வளைவாய்” என்றதுக்கு ஹவம் - உன்கையில் இத்யாதி. “களையாதொழிகைக்கு” இத்யாதி விவரணம் - பரிகார இத்யாதி. “படையாய்” என்று நிருபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - கைகழிந்து இத்யாதி. “மற்றிலேன்” என்றதுக்கு ஹவம் - அப்படி இத்யாதி. “குடந்தைக்கிடந்த” என்று அர்ச்சாவதாரஸௌலப்யம் சொல்லுகையாலே-நீரோடு என்றதுக்கு இத்யாதி. இத்தால் - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி ரோடு என்றதுக்கு என்றது - க்ருஷ்ணாவதாரஸௌலப்யத்தைப்பற்ற ஏற்றமெல்லாம் - அர்ச்சகபராதீனனாயிருக்கிற ஏற்றமெல்லாமென்றபடி. “குடந்தைக்கிடந்த” என்றத்தோடே - “ரோரோயா” என்றத்தைக்கூட்டி ஹவம் - திருக்குடந்தையிலே இத்யாதி. “ரோரோயா” என்று - அழகால்வந்த ஆஸ்சர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மாமாயா - அந்யாஸ்சர்ய ஸௌந்தர்ய யுக்தனே இத்யர்த்தம். “நேமிப்படையாய்” இத்யாதி பதத்யயத்தையும் கடைசித்து ஹவம் - ஸக்திவைகல்யம் இத்யாதி. “தனரா” என்றது - தனர்தென்றபடி. கட்டுக்

பாதகனல்லன்” என்னவொண்ணுது. [தளராவுடலம்] - ஸரீரமானது கட்டுக்குலையா. தளரா - தளர. [எனதாவிசரிந்துபோம்போது] - என் ப்ராணனுனது முடிந்துபோமள வாயிற்றுக்கிடாய். [போம்போது] - போம்போதாயிற்று. இதுதான் அந்திமஸ்ம்குதியா னுலே? என்னில், — “காஷ்வாஷாணஸுதிமழ” (காஷ்ட்டபாஷாணஸந்ரிபம்) என்றும், “சுஹஸ்ஸராசி” (அஹம்ஸ்மராமி) என்றும் சொல்லுகிறது இவரறியாரன்றே; இவர்தாம் அவ்வயிகாரிகளும்ன்றே. விஸ்வேஷவ்யஸநத்தாலே ஸரீரமும் தளர்ந்து, ப்ராணனும் ஸரீ ரத்தைவிட்டுப் போம்தசையாயிற்று இப்போதென்கை. [இனையாது இத்யாதி] - அபே க்ஷிதம் பெற்றலேனையாகிலும், என்னபேக்ஷிதம் ஸித்திக்கும்படி உன் திருவடிகளைப் பற்றினபற்று நெகிழாமற்பண்ணியருளவேணும். அநுவம் கிடையாமையாலே, “அதுக் கடியான உபாயாத்யவஸாயமும் குகுகிறதோ” என்றஞ்சி; இது குலையாமல் பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். ஒருங்க - ஒருபடிப்பட.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இசைவித்தென்னையுந்தா னினைக்கீழிருத்துமம்மானே
அசைவிலமர்த்தலைவர்தலைவா ஆதிப்பெருமூர்த்தி!
திசைவில்லிகஞ்செழுமா மணிகள்செருக்திருக்குடந்தை
அசைவிலுலகம்பாவக்கிடந்தாய் கானவாராயே.

அ. — (இசைவித்து.) “இவ்வாத்மா உனக்கேயடிமை” என்னுமிடத்தை என் னை ஸம்வதிப்பித்து, என்னை கூறுரணாரவிநாயுமஹஸ்வஸ்தொஷவியொமெகஸுப

ப்ர. — (தளராவுடலமித்யாதி) ஸ்ரீவராமே, “ஹ்ரிதேநவரிஸா—ஹ்ரிஸு ஸரீரெஸாகியொநாஃ | யாதாஸாரொஹ்ரிஸுதே தஸு ததாவிஸாருவகுநாஜிஸு | தத ஸுந்திபுரணாந்தகாஷ்வாஷாணஸுதிமழ | சுஹஸ்ஸராசிஸு துநயாசிவரகா மகிஸு”.

குலையாவென்றது - கட்டுக்குலைந்தென்றபடி. போமளவாயிற்றுக்கிடாய் என்று மிதுக்கி யோஜிக் கிறதன்; இருந்தபடியே, அந்திமஸ்ம்குதி பார்த்தனையாகக்கொண்டாலோ வென்று ஸங்கிக் கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. அவ்வயிகாரிகளும்ன்றேயென்றது - உபாஸகரன்றேயென்றபடி; அபேக்ஷிதங்களான அநுவகைகங்கர்யங்களை பார்த்தியாதே. “உனதான்பிடித்தே” என்று - அத்யவஸாயத்தை பார்த்திக்கிறதென்? என்ன - அநுவபவந்கிடையாமையாலே இத்யாதி. ஒருபடிப்பட - விச்சேதமில்லாதபடி. எனதாவிசரிந்துபோம்போது - என் ப்ராணனுனது கிலை குலிந்து முடிந்துபோம்படியானபோதாயிற்று; இவ்வளவில், இனையாது - அத்யவஸாயம் நெகிழா மல், உன் திருவடிகளை உபாயமாக ஒருபடிப்பட பிடித்துப்போகும்படி கீயே யதமதிபண்ணி யருளவேணுமிதி ஸப்தார்த்தம் போத - போகும்படி. க்ரமேணுவயம். “சுஹஸ்ஸுபராயாநா நாரூபொகிசுநாமகிஃ | ததெவாவாயஹுதொஷ ஹவெகிஸுபாபுநாஜிகிஃ | ஸாரணாமகிரிசுதாஸாரொஹ்ரிஸுதாபுயாஜிசுதாபு”.

“காஷ்வாஷாணஸுதி மழ” உத்யாதி, ஸ்ரீவராமே.

(அ)

விளம்பிக்கிறதென்? [உன்தாளிணைக்கீழிருத்தும்] - பரகுபரகு என்றுதிரியாதபடி உன் திருவடிகளே விஷயமாம்படி பண்ணுமவனே என்னை; "நிழலுமடிதாறுமாணோம்" என்கிற படியே - மிதியடியாம்படி ஸ்ரீஸடகோபனாக்கி பெருங்காற்றிற்பூஸைபோலே *யாதானும் பற்றிநீங்கும்விரதமாயிறே முன்புவர்த்தித்தது. [அம்மானே]-இசைவேதொடக்கி இவர் கார்யம் தானே செய்வேண்டும் பார்ப்பதி. [அசைவில்இத்யாதி] - இவரை இசைவித்தா டிலும் அதுதல்பிணைக்கத் தான் குறைவானல்லன்கிடர். வருஷிஹ்ராஸாதிகளின்றிக்கே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவரான ஸேனைமுதலியார் போல்வார்க்குத் தலைவனான வனே. ஜமத்காரணம-இதனான ஸர்வாயிகனே. "காரணனா-பெய்யு" என்று உபாஸ கர்க்கு ஸாமாஸ்யமானவனென்கை. அங்குள்ளார்க்கு ஹோமஹேதுவாய், இங்குள்ளார் க்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கை. [இசையிலீசம்இத்யாதி]-நித்யஸூரிகளோபாதிஸம்ஸாரி களும் அதுமயிக்கலாம்படி. ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறபடி. திக்குக்களிலேசெல்ல ஒளிபரம்பா நிப்பதாய், ஸ்லாவுமாய்ப் பெருவிலையான ரத்னங்கள்சேரும் திருக்குடந்தை ஆராவமு தாழ்வாராதல், திருமழிசைப்பிரான்போல்வாராதல் புருஷரத்னங்கள்சேரும் ஊரா யிற்று. [அசைவிலுலகம்பரவ] - வருத்தமின்றிக்கே லோகமானது ஆஸ்ரயிக்கவென்னு தல்; நித்யஸூரிகள் நீர்மைக்குத்தோற்று ஏத்தும்படியென்னுதல். இடம்வலங்கொண்ட போதெல்லாம், திருத்திரையெடுத்தாப்போலே லோகமடங்க ஏத்தக்கிடந்தாயென்னுதல். [கிடந்தாய்காணவாராயே] - கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகை அதுமயித்தால், ஸடையழகை யதுமயிக்கவேண்டாவோ. அதீந்திரியமானவடிவைக் கண்ணுக்கிலக்காக்கின அருமை யுண்டோ நடக்கையில்.

ச.நி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸர்வஸமாஸ்ரயணீய னாகைக்காக இங்கே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு அடிமையாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணின நீ, கண்ணாலே காணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார்.

[இசைவித்தென்னை] - என்னை இசைவித்து நெனோள்விமுவனான என்னை அடிமையிலே இசைவித்து. இசையாத என்னை இசைவித்தவருமைவேணுமோ இசைந் திருந்த நீ கார்யம் செய்கைக்கு. [என்னை] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற என்னை. [உன்தாளிணைக்கீழிருத்தும்] - நித்யஸூரிகளடிமைசெய்கிற உன்திருவடிகளிலே இருத்தினவனே. பரகுபரகு என்று திரியாதபடி தன்திருவடிகளிலே விஷயமாம்படி பண் ணுமவனென்கை. "நிழலுமடிதாறுமாணோம்" என்கிறபடியே மிதியடியாம்படி ஸ்ரீஸட கோபனாக்கி. பெருங்காற்றில் பூளைபோலே * யாதானும்பற்றிநீங்கும் விரதமாயிறே முன்பு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—இசைவித்து இத்யாதி. "ஆதிப்பெருமூர்த்தி, உலகம்பரவ, காண வாராய்" இத்யாதிபதங்களைக்கடாகித்து அவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி. "உலகம் பரவ" என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாகைக்காக என்றது.

"காணவாராய்" என்றமாதாம் சொல்லவமைந்திருக்க, "இசைவித்தென்னை" என்கிற பதப்பயோகத்துக்கு ஹாவம் - இசையாத இத்யாதி. இசையாத என்னை என்கிறவிடத்திலே - "யானொட்டி" இத்யாத்யதுஸந்தேயம். இசைந்திருந்தநீயென்றது - "எதிர்குழல்புக்கு" என்கிறத் தைப்பற்ற. "அசைவிலமார்" இத்யாதியைக் கடாகித்து ஹாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. அசைவாவது - சலாமாய், இல்லென்று - இல்லாமையால், கல்பாவஸாதத்திலே நயரியாத அமா ரென்றபடி. "அமார்" என்றபோதே - நித்யத்வம் விரித்தமாயிருக்க, "அசைவில்" என்று விசே

வர்த்தித்தது. [அம்மானே] - பேறு இவரதாயிருக்க, அவன் இசைவிக்கவேண்டின் ப்ராப்திசோல்வகிறது. [அசைவிலமர்த்தலைவர்தலைவா] - அசைவில்லாத அமரருண்டு - நித்யஸூரிகள், அவர்களுக்குத் தலைவனான ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானுடைய கார்யமும் இவன் ஸ்ரீயாய்நமாயிருக்கிறபடி. அசைவில்லாமை யாவது - ப்ராஹ்மாதிகளுடைய அமரத்வம்போலே யாபேக்ஷிகமன்று. கல்பாவயியன்று என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோ உவிகாஸங்களை யுடையரன்றிககே யிருக்கையென்றுமாம். [ஆதிப்பெருமூர்த்தி] - இவ்வரு துள்ளாருடையவும் ஸத்தைக்கு ஹேதுஹ-ஓதனானவனே. ஜகத்காரணஹ-ஓதனான ஸர்வா யிகனே. மூர்த்தி - ஸ்வாமி. [திசைவில் இத்யாதி] - ஸத்தையைநோக்கி, மேலுள்ள திவர்கள் தாங்களே நிர்வஹித்துக்கொள்ள லிருக்கையன்றிக்கே, மேலுள்ளதும் தானே செய்வானாக நினைத்துவந்து கிடக்கிறபடி. திக்குக்களிலே தேஜஸ்ஸ-ஹ பரவாரின்றதாய், தர்ஸநீயமாய், பெருவிலையான ரத்நங்கள் சேராரிற்கிற திருக்குடந்தையிலே. வில் - தேஜஸ்ஸ-ஹ. [அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய்] - லோகமானது வருத்தமற்று ஆஸ்ரயிக் கும்படி கிடந்தாய். டேளர்லப்யஸங்கையால்வந்த அலைச்சல்தீர்ந்து. அன்றிக்கே, அசை வில்லாத லோகமுண்டு - நித்யவிஹதி, அங்குள்ளாரும்வந்து ஆஸ்ரயிக்கக்கிடந்தாய். அன் றிக்கே, அசைவுண்டு - இடம்வலங்கொள்ளுகை, அத்தைக்கண்டு லோகமானது பரவும் படி. கிடந்தாய். [கிடந்தாய்காணவாராயே] - சுண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுகண்டு அநுபவித் தேன், இனி நடையழகுகண்டு நான்வாழும்படி வரவேணும். [செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை] - "ஆராவமுதாழ்வார், திருமழிசைப்பிரான்போல்வார் புருஷரத்நங்கள் சேரும் திருக்குடந்தை" என்று நிர்வஹிப்பார்கள். (க)

வித்ததுக்கு ஹாவம் - அசைவில்லாமையாவது இத்யாதி. அம். ஷிசமன்றென்றது - நம்மிற்காட் டில் நாலுநான் சாவாதிருக்கிறத்தையிட்டு - அவர்களை, அமரரென்னுமின்றதிறே; அப்படியன் றென்றபடி. "அசைவில்" என்று - ஸ்வஹாவசலநராவாழித்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று விவ ஷித்து; அப்போது, "அமரர்" என்று - ஸ்வரூபம் நித்யமென்றபோதே, தத்ஸ்வஹாவஹ-ஓதஜ் ஞாநசலநராவாழித்யமும் வித்தமன்றே; அப்ரஸக்தநிஷேதம்பண்ணுகிறதென்? என்ன-ஹத்தய்யா வ்ருத்தயர்த்தமாக வென்கிறார் - ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. "மூர்த்தி" என்று - ஸ்வாமியாய், ஸர்வ காரணஹ-ஓதனாய் ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. "வில்" என்று - தேஜஸ்ஸ-ஹ. மூர் தினவர்த்தத்துக்கு, "அசைவில்" என்று - வருத்தமற்று என்றபடி. வருத்தமற்றென்றது - "அதித்த ரியனானவனை நாம் எங்கே யாஸ்ரயிக்கப்புகுகிறோம்" என்கிற ப்ரயாஸமின்றிக்கேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, அசைவிலென்று-ஜ்ஞாநஸங்கோ உமில்லாதவென்றபடி. ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நீர்மையை யதுஸந்யித்து நித்யவிஹதிவிஹன்னாரும் வந்து ஆஸ்ரயியாநிப்பர்களென்றபடி. மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, "அசைவில்" என்று - விஷயஸந்தமி. அசைவுவிஷயமாகப் பரவும்படி கிடந்தாயென்றபடி. "செழுமாமணிகள்" என்றது - புருஷரத்ந பரமானபோது, வில்விசகையாவது - இவர்களுடைய ஜ்ஞாநப்ரகாஸம் லோகமெங்கும் பரம்பி யிருக்கை. என்னை - இசைவித்து என்றுதொடங்கி அர்வயம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

வாராவருவாய்வருமென்மாயா மாயாமூர்த்தியாய்
ஆராவமுதாய் அடியேனுவியகமேதித்திப்பாய்
தீரவினைகள் தீரவேன்னையாண்டாய் திருக்குடந்தை
ஊராய் உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனோ.

ஆ.—(வாராவருவாய்.) கண்கள் உகக்கும்படிவாராதே என்னெஞ்சுக்குத்
தோற்றும்படி வருமவனே, உன்னுடைய நிரவியக ஸௌந்தர்யநியியான வடிவைக்காட்டி
எனக்கு நிரதிஸயமோக்யமானவனே, த்வதேகமோ மத்வவிரோயியாய் ஒருவராலும்
திர்க்கவொண்ணாத விரோயிகளைத் தீர்த்தருளினவனே, இப்படி அடியேனை விஷயீகரித்
தருளுகைக்கீடாகத் திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளினவனே, உனக்காட்பட்டும் அடியே
னின்னமுழல்வேனோ வென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருக்குடந்தையிலேபுகவே நம்முடைய ஸகலஜ—
வங்களும்போய் அஸேஷமநோயங்களும் பெறலாமென்று புக்க ஆழ்வார் அப்படி
பெறுமையாலே, 'இன்னம் எத்தனையிடம் தட்டித்திரியக்கடவேன்?' என்கிறார்.

[வாராவருவாய் வருமென்மாயா] - எனக்குப் புறம்புதோற்றாதே உள்ளநுல
விக்கலாம்படியிருக்கிற ஆர்ச்சரயபூதனே! எனக்குப் புறம்பு அநுலவிக்கவொண்ணாதபடி
யான அருவாய்க்கொண்டிவருமவனே! என்றுமாம். [மாயா என்றுதொடங்கி] - நித்ய
லித்தமான வடிவையுடையாய் நிரதிஸய மோக்யனாய்க்கொண்டு என் ன்ருதயத்
திலே தித்திக்குமவனே! [தீரா என்றுதொடங்கி] - உன்னை யநுலவிக்கைக்கு விரோயிபு
மாய் ஒருவராலும் தீர்க்கவொண்ணாதபடிருக்கிற வினைகளைத் தவிர்த்து என்னை ஆருவது
ம்செய்து என்னை விஷயீகரிக்கைக்காகத் திருக்குடந்தையிலேவந்து புகுந்தருளினவனே!

ப.—அநந்தரம், கண்டு அநுலவிக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலேநின்று நிர
திஸய ஸாரஸ்யத்தை விளைக்கிற உன்னை, அர்ச்சாவதார ஸ—லஹனாகப்பெற்று அடிமை
புகுந்துவைத்து எத்தனைகாலம் அலமரக்கடவேனென்கிறார்.

வாரா-கண்ணிட்டுக்கண்டு அநுலவிக்கலாம்படி வடிவழகோடே நடந்துவா
ராதே, அருவாய் - அருபியாய்க்கொண்டு, வரும் - என்னகவாயிலேவந்து தோன்றி, என்
மாயா - உன் ஆர்ச்சரயகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாஸிப்பிக்கிறவனாய், (அந்த அநந்தராத்மத்
வத்தனவன்றிபே), மாயா - அபக்ஷயவிநாஸாதிரஹிதமான, மூர்த்தியாய் - நித்யமங்கள்
விக்ரஹ யுத்தனாய்க்கொண்டு, ஆரா - அநுலவிக்க த்ருப்திபிறவாத, அமுதாய் - அம்ருதம்
போலே மோக்யம-இதனாய், அடியேன் - உனக்கு ஸேஷமான என்னுடைய, ஆவி - ப்ரா
ணார்ஸயமான, அகம - கெஞ்சுக்குள்ளே, தித்திப்பாய் - நிரதிஸய ஸாரஸ்யத்தை விளைப்
பானாய், (இந்த ஆந்தராநுலவத்துக்கு அநாதி ப்ரதிஸந்யகமாய்), தீரா - ஒருகாலும்
தீராத, வினைகள் - பாபங்கள், தீர - நசிக்கும்படியாக, என்னை - என்னை, ஆண்டாய் -
வாசிககைகந்தர்யங்கொண்டு போந்தவனாய், (அவ்வளவில் நில்லாதே கண்டு அநுலவிக்க
லாம்படி), திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையை, ஊராய் - அஸாயாரணதேசமாகவுடை
யையாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவனே, உனக்கு - (இப்படி ஸௌலப்ய ஸௌந்தர்ய

விபரிஷ்டனான) உனக்கு, ஆட்பட்டும் - அடிமைப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும், அடியேன் அந்நயர்ஹனாய் அந்நயமதியான நான், இன்னம் - இன்னம் மேலுண்டானகாலத்திலும், உழல்வேனா - நினைத்தபடி பரிமாறப்பெறாமல் அலமரக்கடவேனா? இன்னம் எத்தனை உகந்தருளின நிலத்திலே முகங்காட்டி, ஆசைப்பட்டபடி யதுபவிக்கப்பெறாதே க்லேஸிக் கக்கடவேனென்று கருத்து. வாராவருவாயென்று நித்யமான ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமி யாயென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “திருக்குடந்தையிலேசெல்ல நம்மநோரயன்களெல் லாம் விழிக்கும்” என்றுபுக, அப்படி பெருமையாலே; இன்னமும் எத்தனையிடம் தட் டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

[வாரா இதயாதி] - புறம்பு கண்ணுலகண்டு அதுமகிக்கவாராதே, மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலே அருவாய்க்கொண்டு ப்ரகாஸிக்கிற ஆச்சர்யமூ- தனே, அன்றிக்கே, வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகைக்கு வாராதே அருபியாய் வர்த்திக் கும் ஆச்சரியமூதனே யென்றுமாம்; “அடியேனானியகமே தித்திப்பாய்” என்று மேலே உண்டாகையாலே, முற்பட்டதுவே நிர்வாஹம். அநாஸரிதர்க்கு அதுமகிக்கவொண் ணாதே ஆஸரிதர்க்கு அதுமகிக்கவாயிருக்குமென்றுமாம். [மாயாமூர்த்தியாய்] - “ஸ ஹெகரூவாரூவாய” என்கிற நித்யமங்மள விக்ரஹத்தை யுடையயாய். நாட் செல்ல நாட்செல்ல பர்யாப்திபிறவாத லோக்யதாப்ரகர்ஷத்தை யுடையயாய். [அடியேன் இதயாதி] - உனக்கு ஸ்வம்மான என்னெஞ்சினுள்ளே உன் லோக்யதையை ஆவிஷ்க ரித்து அதுமகிப்பித்தவனே. [நீரானிகள்] - அதுமகிநாஸ்யமாய். உன்னையொழிய ஒருத்தராற்போக்கவொண்ணாதே த்வததுமகிநோயியான கர்மங்கள்நீர். [என்னையாண் டாய்] - அந்தகர்மங்களைப்போக்கி “அடியேனானியகமே தித்திப்பாய்” என்னும்படி புரூர நிறுத்தினவனே. [திருக்குடந்தையூராய்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்குத் திருக் குடந்தையிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனே. பரவ்யூஹவிமலங்களை வ்பாவர்த்திக்கிறது [ஊராய்] - அவ்வூரைத் தனக்கு நத்தமாகநினைத்திருக்கை, [உனக்காட்பட்டும்] - ஸம் ஸாரிகளை யதுமகிப்பிக்கவந்து விடக்கிற உனக்காட்பட்டும். பரமபதத்திலிருப்பிலையா தல், அவதாரங்களிலேயாதல் ஆசைப்பட்டேனா [அடியேன்] - ஆநடையவஸ்து இங் னனையலமந்துதிரிகிறது. இன்னமும் எத்தனை திருப்பதிகள் தட்டித்திரியக்கடவேன்.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. “திருக்குடந்தையிலேபுக, நம் மநோரயமெல்லாம் ஸித் திக்கும்” என்றுசெல்ல, மநோரயித்தபடி தாம் பெருமையாலே; இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

[வாராவருவாய்] - வாராதவருவாய். வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணவாராத அருபித்ரவ்யமாய். [வருமென்மாயா]-[அருவாய் - வருமென்மாயா] என்று, [அரு] என்கிற பதத்தை - இங்கேயுங் கூட்டிக்கொள்வது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலே யருவாய்க்கொண்டு ப்ரகாஸிக்கிற ஆச்சர்யமூ-தனே. [மாயாமூர்த்தியாய்] - நித்யமான

பத்தாம்பாட்டு.—வாரா இதயாதி. “உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனா” என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - திருக்குடந்தையிலே இதயாதி.

மேலே, “வருமென்மாயா” என்னுந்நிக, “வாராவருவாய்” என்கிறதென்? என்ன - வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம் இதயாதி. அகவாயிலேயருவாய்க்கொண்டு என்றது - அருவென்று - ஆத் மாவாய், அகவாயிலே தாரகனாய்க்கொண்டு என்றபடி. மாயா - நசியாதவென்றபடி. “மாயா”

திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையையாய். அல்லாதாருடைய தேஹங்களடைய உத்பத்தி
விநாஸங்களை யுடைத்தாயிறேயிருப்பது. [ஆராவமுதாய்]-நிரதி ரயலோக்யனாய்க்கொண்டு
எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனே. [அடியேனாலியகமேதித்திப்பாய்] - என்
றும் உனக்கு ஸ்வம்மான என்னெஞ்சினுள்ளே உன் லோக்யதையை யாலிஷ்கரித்து அநு
ஹவிப்பித்தவனே. [தீராவினைகள்தீர வென்னையாண்டாய்] - அநுஹவைகவிநாஸ்யமாய்,
உன்னையொழிய ஒருவரால் போக்கவொண்ணாத, த்வஹுவலவிரோயியான கர்மங்களைப்
போக்குவித்து, “அடியேனாலியகமேதித்திப்பாய்” என்னும்படி புரூர நிறுத்தினவனே.
“பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்” என்கிறபடியே - * தீர்ப்பாரையாமினி
இல்லினைகள் தொடக்கமானவற்றைப்போக்கி என்னை யடிமைகொண்டாயென்றுமாம்.
[திருக்குடந்தையூராய்] - என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்குத் திருக்குடந்தையிலேவந்து
ஸந்நிஹிதனானவனே. பரவ்யுஹவிஹங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நான் கிட்டாத அம்
ஸத்துக்கு நீ கிட்டவந்து கிடக்கிறவனே. ஒருநத்தமில்லாதானொருவனையோ நான் பற்றிற்று.
[உனக்காட்பட்டும்] - ஸம்ஸாரிகளை யஹவிப்பிக்க வந்துகிடக்கிற உனக்காட்பட்டும்.
[அடியேன்] - ஆருடையவஸ்து இங்ஙன் அலமந்துதிரிகிறது. [இன்னமுழல்வேனோ]-என்
ஸர்வஸ்வரத்தையும் உன்திருவடிகளிலேபோகட்டு, நீசெய்து தலைக்கட்டக்கடவையாக
நினைத்திருக்கிற நான், இன்னம் எத்தனை திருப்பதிகள்புக்குத் தட்டித்திரியக்கடவே
னென்கிறார்.

(க0)

பதினொராம் பாட்டு.

உழலையென்பில்பேய்ச்சிமுகியுடே அவளையிருண்டான்
கழல்களவையேசாணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்
குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
மழலைதீரவல்லார் காமர்மாணைய்நோக்கியர்க்கே.

ஆ.—(உழலை) ஆஸ்திதவிரோயி நிரஸநைகமோகனாயிருந்த எம்பெருமானு
டைய திருவடிமலர்களையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்,
வண்ணவரைப்பெருமாளுடைய திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் இனியவாகச்சொன்ன
ஆயிரத்துளிப்பத்தும் மழலைதீரவல்லார், மாணைய்நோக்கியர்க்கு ப்ரியதமர் லோக்யராமா
போலே, எம்பெருமானுக்கு லோக்யராவரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிபத்தும் பழுதறக்கற்கவல்லார் காமநிக
ளுக்குக் காமுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு லோக்யராவர் என்கிறார்.

என்ற விஸேஷிப்பானென்? என்ன - அல்லாதாருடைய இத்யாதி. விஸ்வேஷத்தில் கோவுபடா
சிறக, “ஆண்டாய்” என்கிறதென்? என்ன - அநுஹவைக இத்யாதி. “தீர” என்றது - தீரப்பண்ணி
யென்றபடி. த்வஹுவர்த்தத்துக்கு. “வினை” என்று - விஸ்வேஷதூஷம். விவரணம் - நான்கிட்
டாத இத்யாதி. நான்கிட்டாத அம்ஸத்துக்கு நீ கிட்டவந்து கிடக்கிறவனென்றது - நீ இருக்
கிற பரமபதத்தே நான் கிட்டவேண்டும்படியிருக்க, நானிருக்கிறவிடத்திலே நீ கிட்டவந்து கிடக்
கிறவனென்றபடி. “ஊராய்” என்றதுக்குஹாவம் - ஒருநத்தம் இத்யாதி. தட்டித்திரிகை - ப்ரதி
ஹதபலனாய்த்திரிகை. வாரா வருவாய் தொடங்கி அடைவே யவ்வயம்.

(க0)

[உழலை என்றதொடங்கி] - உழலைபோலேயிருக்கிற எலும்பையுடைய பூதனை யுடைய முலைவழியே அவளுடைய ப்ராணனை வாங்கின அவன் திருவடிகளை தம்முடைய இஷ்டங்கள்பூரிசுகைக்கு உபாயமென்று அத்பவவரித்த ஆழ்வார். தமக்குத் தத்ப்ராப்தி விரோதியிராஸம்பண்ணுவானும் அவனையென்று கருத்து. [குழலின்மலிய] - திருக்குழ லோசையிலுங்காட்டில் இனிதாக.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை மௌக்த்யுந்தீர்ந்து அப்யவரிக்க வல்லவர்கள் ஸமவதியர்க்குக் கமரீபராவரென்று மொத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

உழலை - உழலைகோத்தாற்போலேயிருக்கிற, என்பு - எலும்புகளையுடைய, போய்ச்சி - போய்ச்சி, முலையூதி - முலையின் கவர்ப்பாலை, அவன் - அவன், உயிருண்டான் - ப்ராணாஹாரப்பண்ணின விரோயி நிராஸம்ஸவமாவனான க்ருஷ்ணனுடையகவர்ப்பு, அவை - தமக்கு உபாயமாக முன்பு ப்ரகாசிப்பித்த, கழல்களை - திருவடிகளையே, சா னாக - அம்மதஸரித்திக்கு உபாயமாக, கொண்ட - வுத்திபண்ணிக்கொண்ட, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாரானவர், குழலில் - ஸப்தஸ்வரத் துக்கும் உத்பாதகமான வங்கியத்திலும், மலிய - நிக்ஷிபினிமையை யுடைத்தாம்படி, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்தான் - ஆயிரம் திருவாய்மொழி யினுள், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், மழலை - தங்கள்மௌக்த்யம், தீர - தீர்த்து, வல் லார் - வ்யாவருத்தியோடே சொல்லவல்லவர்கள், மாணேய் - மான்போலேயிருக்கிற, நோக்கியர்க்கு - நோக்கையுடைய * மதிமுகமடந்தையரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களுக்கு, காயர் - ப்ரஹ்மாலங்காரமுகத்தாலே கமரீபரம்படி யாதரிக்கப்படுவார்கள். மாணேய் நோக்கியர்க்குக் காமுகரைப்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆதரணியரென்று த்ருஷ் டாந்தாஹிப்ராயமாகவும் சொல்லுவர். குழல் - வங்கியம். இது - அறுசீராகிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அஹுவரிக்கவல்லார், காமினிகளுக்கு காமுக ரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்.

[உழலை இத்யாதி] - உழலைகோத்தாற்போலேயிருக்கிற எலும்பையுடையனான ஸுதனையுடைய முலைவழியே ப்ராணனை வாங்கினவன். அகவாயில் நீர்மையற்றிருக்குமா போலேயாயிற்று வடிவிலும் பசையற்றிருக்கும்படி. [கழல்கள் இத்யாதி] - விரோயி நிராஸஸரீலனுடைய திருவடிகளை இஷ்டவிரிபிக்கு உபாயம் என்று அய்யுவவரித்த ஆழ்வார். விரோயியைப்போக்குவானும் தன்னைத்தருவானும் அவனையென்கை. அவ யாரணத்தாலே - ஸஹகாரிகரபேக்த்யம் சொல்லுகிறது. “கவரெவொவாயஹு தொரெ”, “கோரெகழ”. [குழலின்மலிய] - திருக்குழலோசையுங்காட்டில் இனிதாக. இவர்பேச்சைக்கேட்டால் பசையரும் இரங்கவேண்டும்படியிருக்கை. ஆனால் அவன் இரங்கி முகங்கொடாதொழிவானென்? என்னில்,—“ஸுரீஹா தூஸுஹுஹு” என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை ஆசைப்பட்டுக்கொடுக்கிற இது அயனுக்கு ஆதரணியா யிருக்கையாலே. [மழலைதீரவல்லார்] - “அமுபனதொமுபன்” என்ற இவருடைய மாவ வருத்தியோடே கற்கவல்லவர்கள், மாணேய்நோக்கியர்க்கு காமுகரைப்போலே, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவர். த்ருஷ்டாந்தமல்லாதபோது, “அர்ப சாரகன்” “தூராக்குழிதூர்த்து” என்று முன்புசொன்னதற்கும் “பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ”

“கிறிசெய்தெண்ணிப் புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்று மேற்சொல்லப்படுகிற இவர்படிக்கும் சேராத. த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லாதொழிந்தது ஸர்வயா ஸத்ருஸ் மாகையாலே.

நடு.—நிகமத்தில் - இப்பத்தைப் பழுதறக்கற்கவல்லார், காமிரிகளுக்குக் காழுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்.

[உழலையென்பில் இத்யாதி] - உழலை கோத்தாற்போலேயிருக்கிற எலும்புகளை யுடைய பூதநைமுலைவழியே அவளுடையவுயிரையுண்டான். [கழல்களவையேசரணாகக் கொண்ட] - விரோயிரிஸநஸீலனுடைய திருவடிகளையே, அரிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபாயமென்று அத்யவஸித்த ஆழ்வார். விரோயியைப்போக்குவதும் அவனைத்தருவதும் திருவடிகளையென்கை - அவபாரணத்தால். [கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட] - பலியாவிட்டாலும் தம்மடிவிடாரீறே யிவர். [குழலில் மலிய] - திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் மிஞ்சி, கேட்டார் நோவுபடும்படியாயிருக்கை. * மரங்கள் நின்றும் மதுதாரைகள் பாயலிறே அங்கு, * மரங்களுமிரங்கும்வகை இங்கு; இனி, நாயிரங்குகிற விது தன்னேற்றமிறையிங்குத்தைக்கு அத்விதீயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும். [மழலைதீரவல்லார்] - இளமைதீரவல்லார். அதாவது - “வரிற்போகடேன், கேடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, இவர்கொன்ன ஆற்றமையோடே சொல்ல வல்லார். “அழுவன்தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன்” என்றிறே இவராற்றமை. [காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே]-மாணையுய்ந்த நோக்கையுடைய ஸ்திரீகளுக்குக் காழுகரைப்போலேயாவார். ஆவதென்? என்னில், —“தூராக்குழிதூர்த்து எனைநாளாகன்றி

நிகமம்.—உழலை இத்யாதி. “மழலைதீரவல்லார்” என்று தொடங்கி மேலைக்கடாசுநித்து அவதாரிகை - இப்பத்தை இத்யாதி. பழுதற - மௌக்த்யந்தீர.

உழலைகோத்தாப்போலே யிருக்கிற எலும்புகளையுடைய என்றதுக்கு தாத்பர்யம் - அகவாயில்மாத்ரமன்றிக்கே வடிவிலும் ஒருபசையில்லையென்று. பூதநைமுலையுண்டவன் திருவடிகளை உபாயமாகக்கொண்டதுக்கு ஹாவம் - விரோயிரிஸந இத்யாதி. அவயாரணத்துக்கு அர்த்தம் - விரோயியை இத்யாதி. கொண்ட - அத்யவஸித்தவென்றபடி. “கொண்ட” என்றதுக்கு ஹாவம் - மலியாவிட்டாலும் இத்யாதி “பூதநையை நிரவித்தவன்” என்று கீழேசொல்லி, “குழலில்மலிய” என்கையாலே, குழலென்கிறவிது - ஸாமான்யமேயாகிலும், க்ருஷ்ணன் திருக்குழலோசையென்று விவகரித்து அருளிச்செய்கிறார் - திருக்குழலோசை இத்யாதி. திருக்குழலோசையைப்பற்ற இதுக்கு ஆயிக்யமேதென்ன; ஸாமன்யகதநமுகேர ஆயிக்யமருளிச்செய்கிறார் - மரங்கள்நின்றும் இத்யாதி வாக்யத்தையெண். பாஸ்யஸ்ய ஸ்பஷ்டோர்த்தம். பெரிமாழ்வார்திருமொழி, மூன்றும்பத்து, ஆறந் திருமொழி, பத்தாம்பாட்டு, “கருங்கண்டொகை” இத்யாதி. தன்னேற்றமிறையென்றது - “மரங்கள்போல் வலியகெஞ்சம்” என்றத்தைப்பற்ற. இளமையாவது - ஒளடாஸீந்யம். ஒளடாஸீந்யப்ரகாரோபபாதநம் பண்ணுகின்றன்கொண்டு, அதின்றிக்கே கற்கையாவது - ப்ரமேயுத்தராயக் கற்கையென்கிறார் - வரிற்போகடேன் இத்யாதி. இவராற்றமையோடே சொன்னாரோ? என்ன - அழுவன் இத்யாதி. காழுகரைப்போலேயாவரென்றது - ஸ்திரீகளுக்குக் காழுகர்ஹோக்யராமாபோலே, ஸர்வரணுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ஹோக்யராவரென்றபடி. இது அவதாரிகைக்குச் சேர்ந்தவர்த்தம். ஆவதென்னென்னிலென்றது - இருந்தபடியே அர்த்தம் சொல்லாமல் த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுவானென்? என்னிலென்றபடி. ப்ரகரணவிரோயத்தாலே மிறுக்கி யோஜித்தோமென்று-தூராக்குழி இத்யாதிவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். ஆனபின்பு, முதல்சொன்

ருப்பன்” என்றவிவர் இது மலமாகச்சோல்லும்போது கீழோடே வ்யாஹதமாம். ஆனால் சோல்லிற்றாயிற்று என்? என்றால்,—“மேல் கொடிதானாகம்” என்னுந்ற்கச்செய்தேயும், விஷயப்ரவணர் அதுபாராதே மேல்விழுமாபோலே, இதுகற்றாரை எம்பெருமானும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் மேல்விழுந்து ஹோக்யராகக் கொள்ளுவர்கள். இங்ஙனன்றாகில், விப்ரஸம்பகர் வார்த்தையாயிற்றே. இவர் ப்ராமாணிக ரன்றிக்கேயொழிவரே. ப்ரகரணத் துக்கீடாயிற்றே தலைக்கட்டியிருப்பதும் அவர்களுக்குப்போல் என்றொருபத்தம் இங்குக் கண்டிலோமீ! என்னில்,—“முற்றுவமை” என்றொரு லக்ஷணமிருக்கிறபடி. த்ருஷ்டாந் தம் புக்கலிடத்தே தார்ஷ்டாந்திகமும் வரக்கடவது. “தாவியையங்கோண்ட தடந்தாம ரைகள்” என்னுந்ின்றதிற்றே.

ஆ.—(மானேய்நோக்கு.) திருக்குடந்தையிலே புக்கிடத்திலும் தம்முடைய அபேஷிதம் கிடையாமையாலே, திருவல்லவாழிலே செல்லத் தம்முடைய மனோபுங்கள் பூரிக்குமென்று அங்கேபோகப்புகு, வலஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், எம்பெருமானோடே விஸ்வேஷித்த ஒருபிராட்டி தசையையுடையாய்த் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, திருவல்லவாழ்க்கு அணித்தாகவிருந்த ஜூரில், திருச்சோலையும், அங்குத்தைப் பரிமளத்தைக்கொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும், அங்குத்தைச் சோலைகளிலே மயபாசமத்தமானவண்டுகளுடைய இனிதான மிடற் றோசைகளும், வைதிகக்ரியாகோலாஹலங்களும், ஜோரமயமங்களும், மற்றமுண்டான ஸம்ப்ரமங்களு மெல்லாம் உள்நுழுகப்பெறுதே யிருக்கிற தன்னை மிகவும்நவிய அவந்ருதும்நோவுபட்டு, திருவல்லவாழிலேபுகுப் பரிமாறவாசைப்பட்ட அவளைக் கண்டு “நீநினைக்கிறிது ஈடல்ல” என்று தோழிமார் நிரோப்யாநிற்க, தன் ஆர்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநய்யாநின்றகொண்டு, திருவல்லவாழிலேபுகு நினைத்தபடி பரிமாறவல்லேனென்று அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—திருக்குடந்தையிலேபுக்கிடத்திலும் தம்முடைய அபேஷிதம் கிடையாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், ‘இத்தசைக்கும் எம்பெருமான்திருவடிகளே ஸாணம்’ என்றுபற்றிச் சிறிது பூரித்து, ‘திருவல்லவாழிலேசெல்லத் தம்முடைய மனோபுங்கள் பூரிக்கும்’ என்று அங்கேபுகு, வலஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடையதசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே விஸ்வேஷித்துத் திருவல்லவாழ்க்கு அணித்தாக இருக்கிறொருபிராட்டி, ஏகதத்விதத்தரிதர்கள் ஸ்வேதத்தரிபத்திற் செல்லப்பெறுதே அங்குத்தைக்கு அணித்தாக இருந்து, அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக்கண்டு படுகிற ஸம்ப்ரமங்களைச் செவியாலேகேட்டு, கண்ணாஸ்காணப்பெறுதே தடிக்குமாபோல, திருவல்லவாழில் திருச்சோலையும், அங்குத்தைப்பரிமளத்தையும் கொண்டுபுறப்படுகிறதென்றலும், அங்குத்தைத்திருச்சோலைகளில் மயபாசமத்தமான வண்டுகளுடைய இனிதானமிடற்றோசைகளும், வைதிகக்ரியாகோலாஹலங்களும், ஜோரமயமங்களும், மற்றமுண்டானகாஸம்ப்ரமங்களு மெல்லாம், உள்புகப்பெறுதேயிருக்கிற தன்னை மிகவும்நவிய, அத்தாலும் மிகவும் நோவுபட்டு, திருவல்லவாழிலேபுகுத் தான் பரிமாற ஆசைப்பட்டபடியைக் கண்டு, “நீ நினைக்கிறிது ஈடல்ல” என்று தோழிமார் நிரோப்யாநிற்க, தன் ஆர்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநய்யாநின்றகொண்டு, ‘திருவல்லவாழிலே நான்நினைத்தபடியேபுகுப் பரிமாறவல்லேனே’ என்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - திருக்குடந்தையிலே ஆராவமுதாழ்வாரை அதுவிக்கத்தேடித் தாம் நினைத்தபடி பரிமாறப்பெறுமையாலே “இன்னமுழல்வேனோ” என்று ஆர்த்தரானவளவிலும் அவனையொழிய சகலகரில்லாமையாலும், உகந்தருளின திவ்யதேசமொழிய ப்ராப்யமில்லாமையாலும்; நிரதிஸயமோக்யமாய் ஸம்

ருத்தமான திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே முகங்காட்ட, அவனுடைய ஸ்வஹாவலிபோஷங்கனிலே வித்தராய்; திருபாதிகபோஷித்வத்தையும், தத்ஸித்தமான உபகாரகத்வத்தையும், அந்த உபகாரகத்வத்தினுடைய நைரந்தர்யத்தையும், உபகாரரூபமான நித்யார்ரிதஸம்ஸ்ரேஷத்தையும், நித்யநிரதிஸ்ரயஹோக்யதையையும், ஆஸ்ரிதோபகாரகமான அர்த்தித்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், வரையாமல் அங்கேரிக்கும் ஸீலாதிஸ்ரயத்தையும், ஆபித்யஸூசகமான ஆயுதவத்தையையும், அஸாயாரணஸம்பந்தத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்விரிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அதுஹவத்திலே அத்யந்தம் அஹிசிவிஷ்டராய், அவ்வதுஹவஸித்திக்கு அவன்திருவடியே உபாயமென்கிற விஸ்வாஸத்தையுடையாய்க்கொண்டு; அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற, நிரதிஸ்ரய ஸர்வப்ரகாரஹோக்யதையை யுடைத்தான திருவல்லவாழிலே சென்று அதுஹவிக்கக்கடுமோவென்று ஸுஹ்ருத்துக்களைக்குறித்து அருளிச்செய்த டாகரத்தை; அந்த நாயகனோடு கலந்து பிரிந்தாரொருநாயகி “அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்திலே புகப்பெறுவோமோ” என்று தோழிமாரைக் குறித்துத் தன்னாற்றமைகூறின பாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.— ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், திருக்குடந்தையிலே புக்கவிடத்திலும் தம்மபேக்ஷிதம்பெருமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், “இத்தசையிலும் அவன் திருவடிகளையுபாயம்” என்று அத்யவஸித்துச் சிறிதுபுரித்து, “உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்திருக்கிறவிருப்பு ஆஸ்ரிதார்த்தமாக” என்றிருக்கையாலும், தமக்குப்பேறு உகந்தருளினநிலங்களிலே என்றிருக்கையாலும் திருவல்லவாழிலேபோகப்புக்கு, ஸ்லஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாமையாலே நடுவேநோவுபடுகிற தம்முடையதசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே கலந்துபிரிந்தாரொருபிராட்டி, தன் ஆற்றாமையாலே புறப்பட்டுத் திருவல்லவாழுக்கு அனித்தாகச்சென்று கால்நடை தாராதேநோவுபடுகிறவளை, தோழி “அவன்தானேவாக்காணுமதோழிய நீபதற்கை ஸ்வரூபமன்று” என்று விளக்க; அவ்வூரிற்சோலையும், அதில்பரிமளத்தைக்கொண்டுவருகிற தென்றலும், மயுபாஸமத்தமான வண்டுகளினுடைய மிடற்றீறுசையும், வைதிகக்ரியாகோலாஹலமும், ஹோமயுமங்களும், நகரஸம்ப்ரமங்களும் அங்கேயாகர்ஷிக்க, ஏகதத்விதத்ரிதர்கள் ஸ்வேதத்விபவாஸிகள் அதுபவிக்கிற ஆவாஸத்தைக்கேட்டுத் தாங்கள் அதுபவிக்கப்பெறுமையாலே நோவுபட்டாப்போலே நோவுபட்டு, நிஷேயிக்கிற தோழிமார்களுக்குத் தன் ஆர்த்தியை யாவிஷ்கரித்து அவர்களை அதுவர்த்தியாகின்று கொண்டு, திருவல்லவாழிலேபுக்கு நினைத்தபடிபரிமாறவல்லேனெ பென்று அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

நடு.— திருக்குடந்தையிலே போய்ப் புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெருமையாலே திருவல்லவாழேறப்போக வொருப்பட்டு, தம்மவிமதம் ஸித்தியாதவோபாதி அங்கு முட்டப்போகவுங்கூட அரிதாம்படி தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். * மாசறுசோதியிலே - இவர்தாம் மடலெடுக்கப்புக்கு, “அவனுக்கு அவத்

மாணையேதாக்குப் பரவேஸோ, ஸங்க்ரஹஸங்கதி - திருக்குடந்தையிலே இக்கயாதி.

ஸ்வாபதேஸத்திலே ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - மாசறுசோதியிலே இக்கயாதி. அவனுக்கு அவத்யமென்று - அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு அவத்யமென்று என்றபடி. * ஊரெல்லாம் தஞ்சிப் பரவேஸத்திலே - ஆதீத்யன். அஸ்தமிக்கையாலே மடலெடுக்கை தவிரந்தாரென்று அருளிச்

யம்” என்று தவிர்ந்தார்; இங்கு-ஆற்றமைதோற்ற, கண்டதிருப்பதிகள்தோறும்புக்கு ஈழைந்து திரியாநின்றார்; இதுக்கடியேதும் தெரிகிறதில்லை. அங்கு - அவன்ஸ்வரூபம் பரிஹரித்தார், இங்கு - தம்முடையஸ்வரூபம் நோக்கப்பார்க்கிறார்; அங்கு - வடிவிலே யணையவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்; பின்பு இவ்வளவும்வர அவ்வடிவிலே அவ்ஹரித்தபடியாலே ஆற்றமைமுறுகி, + “கோம்மைமுலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர்துற்றேவல்” என்கிறபடியே அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார். இனி இவர்தமக்குத்தான் ஸம்ஸ்லேஷமாவது - மாநஸாநுலவ மென்றிறே ப்ரவேசத்திலே அடியிலே சொல்லிற்று; இங்ஙனையிருக்க, திருவல்லவாமேறப் புறப்பட்டுப்போகையாவதென்? ஐந்துவர்க்கம் நிஷேபிக்கையாவதென்? என்னில்,--அந்த மாநஸாநுலவந்தனக்கு ஒருகலக்கம்வரவமையுமிறே.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறுளோருபிராட்டி, தன்னுடைய ஆலிஜாத்யாதிகளையும் பாராதே திருவல்லவாமேறப் புறப்பட்டுப்போகப்புக, இத்தை யறியும் தோழிமார் வந்து “இதுகார்யமல்ல, நந்தலைமைக்குப் போராதுகாண்” என்று ஹரித்தஞ்சொல்லி மீட்கப்பாக்க, “இனி நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் நான்பெற்றதென்; அவ்வூரில் திருச்சோலையும், அங்குண்டான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு புறப்படுகிற

செய்தாரேயாகிலும், இங்கு - அவனுக்கு அவத்யம் என்று தவிர்ந்தாரென்று அருளிச்செய்கையாலே, இதுவு மொரு ஹேதவாகக் கண்டுகொள்வது. இதுக்கடியேதும் தெரிகிறதில்லை - என்கிற ஸங்கைமைய த்வேயா பரிஹரிக்கிறார் - அங்கு அவன் இயாதியாலும், அங்கு வடிவிலே இயாதியாலும். அவன்ஸ்வரூபம் பரிஹரிக்கையாவது-அவனுடைய திருபாதிக ரக்ஷாத்வத்துக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தி,விருத்தமாகையாலே, ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டாரென்றபடி. இங்குத் தம்முடையஸ்வரூபம் நோக்குகையாவது - அநுபவமில்லாதபோது ஸத்தைகிடவாமையாலே, திருப்பதிகள்தோறும் புக்காகிலும் அவனையறுபலித்து ஸத்தையை நோக்கப்பார்க்கிறு ரென்றபடி. இத்தால் - ஸ்வஸத்தையை யுண்டாக்கியே அத்தலையைநோக்கவேண்டுகையாலே, ஸ்வஸத்தாவித்தயர்த்தமாகத் திருப்பதிகள்தோறும்புக்கு அநுபலிக்கப்பார்க்கிறுரென்று பரிஹரித்தாராயிற்று. “மாசறுசோதியென்செய்யவாய்மணிக்குன்றத்தை” என்றத்தைப்பற்ற - அங்கு வடிவிலே யணையவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார் என்றது. ஆசைப்பட்டாரென்றது - ஆசைப்பட்டமாத்ரமாகையாலே “ததவஸ்யஸடிஸம்ஹவெசு” என்றிருக்கலாமென்றபடி. கோம்மைமுலைகளிடர்தீர - கோம்மைமுலை - பெரியமுலை. அதாவது - அநுபவாலாபத்தாலே லீங்கின முலையென்றபடி. இடர்தீர - இவற்றின்சுலேஸத்தீர. கோவிந்தற்கோர்துற்றேவல் - குற்றேவல் - அந்தரங்ககைக்கர்பம். +நாய்ச்சியார்திருமொழி,(கங். க.) “அடி கூடுவதென்றகொலோ” என்றத்தைப்பற்ற - அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார் என்றது. ப்ரவேசத்திலேயென்றது - ஈழைப் ப்ரவேசத்திலேயென்றபடி. புறப்பட்டுப்போகையாவதென் - என்றவந்தரம், ‘முடியப் போகமாட்டாதே புறச்சோலையிலே விழுந்துகிடக்கையாவதென்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. இரண்டுக்கும் உத்தரம் - அந்த இயாதி. அந்தமாநஸாநுலவந்தனக்கு ஒருகலக்கம் வரவமையுமிறே யென்றது - திருவல்லவாமேறப்போகிறது - மாநஸாநுபவமாய், முடியப் போகமாட்டாமல் புறச்சோலையிலே விழுந்துகிடக்கை - மாநஸாநுபவாவதத்தால் வந்த கலக்கமென்றபடி. ஐந்துவர்க்கம்நிஷேபிக்கையாவதென் - என்ற ஸங்கைக்கு பரிஹாரம் - ஸம்பந்த ஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாய. தஸாலபிஷ்டராய் திருபிக்குடளவில், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி, ததேகரக்ஷய ததேகபாதந்தர ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தயாய்த்தோற்றுகையாலே, ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயதசைகள் ஐந்துவர்க்க பென்கிறதென்று.

ப்ராஸங்கிகஸங்காபரிஹாரம்பண்ணி, அந்தரம் விஸ்தாஸங்கதி - எம்பெருமானோடே இயாதி. ஆலிஜாத்யாதிகளையும் - என்ற சஸப்தத்தாலே - அவனுடைய ரக்ஷாத்வாதிருணங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. இனிநீங்கள்-என்றவிடத்தில், இனியென்றது-வக்ஷ்யமானத்தைப்பற்ற. அவ்வூரில் திருச்சோலையும்-இயாதி பஞ்சகமும்-“தேனாச்சோலைகள்”, “தென்றல்மணங்கமமும்”, “பாண்குரல்வண்டு”, “பாடுகல்வேதவொலி”, “மண்ணுய்விண்ணும் தொழுகின்ற” என்றவற்றைப்பற்ற. “மாணையேநோக்குகல்

தேன்றலும், அங்கே மயப்பாநம்பண்ணிக்களித்துப் பாடாநின்றள்ள வண்கேளினுடைய இனிதானமிடற்றோசையும், ஊரிலுண்டான வைதிகக்ரியாகோலாத்தலங்களும், நகரஸம்ப்ரமங்களும், இவையெல்லாம், நீங்கள் எண்ணமீட்கநினைக்கிறவோபாதி 'அங்கேபோகு போரு' என்று அழையாநின்றது; ஆனபின்பு நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் பெற்றதேன்" என்று தன்னுர்த்தியை அவர்களுக்கு ஆலிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியாநின்றகொண்டு; திருவல்ல வாழிலே நான் நினைத்தபடியே போய்ப்புக்குப் பரிமாறவல்லேனெனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது. "இதுதான் நான் அநுலித்தேன்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்பட்டர்திருவடிகளை யாஸ்ரயித்துப் பின்பொருகால் மேல்நாட்டுக்கேழுந்தருளி மீண்டு பெரியத்வரையோடே 'திருநாளுக்குதவவேணும்' என்றவர, திருக்கரம்பன்துறையளவிலே வந்தவாறே அசீந்திதமாக ஆறு பெருகிக்கிடக்க; இராத்திருநா ளெழுந்தருளி இங்குண்டான ஸம்ப்ரமங்களெல்லாம் செலிப்பவேது, வந்துபுதரப்பெறுதொழிவதாய்க்கொண்டு "போரநோவுபட்டோம்" என்று அருளிச்செய்வர். ஏகதத்விதத்தீர்தர்கள் ஸ்வேதத்வீபத்தைச்சென்று கிட்டி, உள்ளுப்புதுகைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே புறம்பேநின்ற; அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக்கண்டு புகிற ஸம்ப்ரமத்தைச் செலியாலே கேட்டுநிற்பது, கண்ணால் காணப்போகா தொழிவதாய்க் கிடந்து பட்டாப்போலே † கிடந்து கூப்பிகிறாராயிற்று இவரும்.

முதற் பாட்டு.

மாணேய்நோக்குநல்லீர்! வைகலும்வினையேன்மேலிய
வானூர்வண்கமுகம் மதுமல்லிகைகமமும்
தேனூர்சோலைகள்குழ் திருவல்லவாழறையுங்
கோனரை அடியேனடிகுவேதென்றகோலோ?

ஆ.—அழகிய நோக்கையுடையீர், தன்னைப் பெறுதே துண்கப்படும்படி மதுர பரத்தைதப்பண்ணின நான் நாடோறும் உயஸநபரப்பரைகளாலே மிகவும் அஸந்நையாக, வானூர்வண்கமுகம் மதுமல்லிகைகமமும் தேனூர்சோலைகளாலே குழப்பட்ட திருவல்ல வாழிலே நிரந்தரவாஸப்பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன் போய்ப் புகுவதென்றேற வென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி, தன்னுடைய அவஸாதத்தைக்கண்டு மிகவும் காதரோக்ஷணைகளாய் 'உன்றருதயத்தில் ஓடுகிறதென்?' என்று கேளாநின்றிருந் துள்ள தொழிமாரைக்குறித்து, திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன் போய்ப்புகுவது என்றோ? என்கிறாள்.

லீர்", "என்னலத்தொழிமீர்கான்" என்றத்தைப்பற்ற - அவர்களை அநுநயியாநிற்குகொண்டு என்றது அங்குத்தை வ்யாபாரங்களும் செலிப்படாநிற்கக் கிட்டப்பெறாமல் ஸமீபத்திலே நோவுபட்டமைக்கு த்ருஷ்டாந்தத்தவயம் - இதுதான் இப்பாதி. இதுதானென்றது - அங்குத்தை ஸம்ப்ரமங்கள் செலிப்பாநிற்க, ஸமீபத்திலே கிட்டப்பெறாமல் நோவுபடுகிற இதுதானென்றபடி. திருக்கரம்பன்துறை - உத்தமர்கோயில் துறை. "கரம்பனூருத்தமனை" என்னக்கடவதிறே. ஏகதத்விதத்தீர்தர்கள் - ப்ரஹ்மாவின் பரஸுபுத்தாரான ருஷிகள்.

† 'கெத்தபடுகிறாராயிற்று' என்று பாடாந்தாம்.

[மாணேய் என்றுதொடங்கி] - அழகியநோக்கையுடையீர்! தன்னைப்பெருதே துக்கப்படுப்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் நான்தோறும் வ்யஸநபரம்பரைகளி னாலே மிகவும் அவஸந்நையாக ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணமாப்படிவளர்ந்து கண்ணுக்கினி தான கமுகிற் பூம்பாளையும் மயு-வையுடைத்தான மல்லிகையும் கமழ்வதும்செய்து தேன் மிக்கிருந்துள்ள திருச்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியை. மாணஜிதையாய் 'அடியேன்' என்கிறான்.

ப.—முதற்பாட்டில், திரிபுரயலோக்யமான சோலையையுடைய திருவல்ல வாழிலே யெழுந்தருளிநிற்கிற நிருபாதிகஸ்வாமிதிருவடிகளைக் கிட்டுவதென்றோ வென்று தோழிமாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

மான் - மானின்னோக்கோடு, ஏய் - சேர்ந்த, நோக்கு - நோக்கையுடையீர்க ளாய், நல்லீர் - என்பக்கல் நலமே நிருபகமாயிருக்கிறவர்களே! வினையேன் - (நினைத்த படி அவனைக்கிட்டிப் பரிமாறவொண்ணாத) பாபத்தையுடையேனான நான், வைகலும் - எப்பொழுதும், மெலிய - மெலியுப்படியாக, வான் - ஆகாசமெல்லாம், ஆர் - நிறையும் படியாய், வண் - (தன்னோடு சேர்ந்த மல்லிகைக்கொடிக்குத் தன்னுடம்பைக்கொடுக்கும்) வண்மையையுடைய, கமுகும் - கமுகும், மது - (அத்தோட்டைச்சேர்த்தியாலே) மயு- ஸ்யந்தியான, மல்லிகை - மல்லிகையும், கமழும் - பரிமளித்ததாய், தேன் - மயு-பரிமளா க்ருஷ்டங்களான வண்டிகளாலே, ஆர் - நிறைந்த, சோலைகள் - சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, கோனா - நிருபாதிக ஸோஷியானவரை, அடியேன் - அவருடைய மேன்மைக்குத் தோற்ற) அடியேனான நான், அடி - திருவடிகளிலே, கடுவது - சேர்வது, என்று கொலோ - என்றாயிருக்கிறதோ? வினையேன்மெலிய என்றவிடம் - வண்கமுக்கோடே கூட்டவுமாம், திருவல்லவாழையு மென்றவிடத்தே கூட்டவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழிமாரைக்குறித்து, திருவல்லவாழிலேநின்றரு ளினவனுடைய திருவடிகளிலே சென்றுகிட்டுவதென்றோ வென்கிறான்.

[மாணேய்நோக்குநல்லீர்] - மாணேய்ந்த நோக்கையும், என்பக்கல் பரிவையு முடையவர்களே! [நல்லீர்]-ருபவைலக்ஷணயம்சொல்லிற்றுகவுமாம். காரியப்பாட்டாலே விலக்குகிற தங்கள்படியையும், அவ்வூரில்லோக்யதையிலே ப்ரவணையாய் மீளாதபடியான இவள்படியையுங்கண்டு, "என்னாகப்புகுகிறதோ?" என்று காதரோக்ஷணங்களாயிருக்கிற படி. "நான் அவ்வூரிலேபுகும்படி கண்ணாலேகுளிரநோக்கவேணுமென்கிறான்" என்று பிள்ளான்நிர்வஹிக்கும். [வைகலும்வினையேன்மெலிய] - தன்னை விஸ்வலேஷிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான், நான்தோறும் வ்யஸநபரம்பரையாலே அவஸந்நையாக. ஒருநாள்மெலியப்பொறுக்கமாட்டாத ம்ருதுப்ரக்ருதியானவள்கிடர்! நெடுநாள் நோவுபடுகிறான். "உரோகிலிதகெஸாநாஸ்தவசூ திரெஷக்ஷணாழ்வஸுவாஹபூரஃ டுஃவிதாஃ டுஃஷுரோகிலிவ்யூயிதஃநஃ" என்று - ஒருநாத்ரியில் வ்யஸநம் திருவடி பொறுக்கமாட்டிற்றில்லனிறே. விலக்ஷணவிஷயத்தைப்பிரிந்தால் ஜீவிக்கவுமொண்ணாது, முடியவுமொண்ணாது. [வானார்வண்கமுகும்] - ஆகாசாவகாசமடையும்படிவளருகை. [மெலிய-வானார்வண்கமுகும்] என்னுதல்; [மெலிய-திருவல்லவாழையு] என்னுதல். அவ்வூரில், பாமசேதநோடு அசிக்கல்பமானஸ்த்தாவரங்களோடு வாகியில்லை மெலிவே

நீராகப்பல்குகைக்கு. இவள் மெலியமெலிய அவை மேலேமேலே பணையாநிற்கை. இவ
 னிருந்தசேலை * சுவிவூகூர், அவன்வர்த்திக்கிறசேலை * சுகாவகூர்நொவூகூர்.
 [வீண்கமுது] - தர்ஸநீயமானகமுது. அன்றிக்கை, உராமானகமுது. * குலையார்ந்த பழக்
 காயும் பசுங்காயும் பாளைமுத்தும் தலையார்ந்தவிளங்கமுக்கிறே. தன்னோடுசேர்ந்தகொடிக்
 குத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொடுநிற்கை. கமுது இறையத்தல், கொடி தொடர்ந்துகிட்ட
 வேண்டும்படியிருத்தல் செய்யாதிருக்கை. [மதுபல்லிகை]-கொடியடங்கப் பரப்புமாறப்
 பூத்துத் தேன்வெள்ளமிடுகை. [கடமுது] - அதின்பரியளம் இவளிருந்தவிடத்தேவந்து
 அலையெறியாநிற்கை. [தேனார்சேலைகள்குழம்]-தேன் வெள்ளமிடுகிற சேலைகள். நித்ய
 ஹோக்யமான சேலைகள். அவ்வூரில் நிற்கிறவன்றன்னோபாதியும் உத்தேச்யமாயி
 ருக்கை அவ்வூரில்ஸ்த்தாவரங்களும். பாம்பதத்தைவிட்டு ஆஸ்ரிதர் உகந்த தர்வயத்தை
 பதிஷ்டித்து இங்கேவந்து அவதரிக்கையாலே, அங்குள்ளாரும் இவனுக்கு அநுருபமாக
 ஸ்த்தாவரஸாரீரமாக வர்த்திக்கிறார்களென்றிறே இவர்கள் நினைத்திருப்பது. உகந்தருனின
 நிலங்களை விடமாட்டாத அடியார்கள்குழாங்களும் அவனுக்கிடாக அங்கேவர்த்திக்கிற
 படி. இவை கால்வாக்காதேநிற்கிறபாதே, அங்குத்தை “நவபு நராவதபுதே”
 என்கிற ஆகாரமும் ஜீவிக்கிறபடி. [வினையென்மெலிய-திருவல்லவாமுறையும்கோனாை] -
 என்னையொழிய ஹோகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே சேலையில் ரஸமதுலவிக்கிறவரை.
 ஹோகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே தனியேயிருப்பதே. [உறையும்] - அங்குத்தை
 ஹோக்யதையாலே நித்யவாஸப்பண்ணுகிறவரை. ஹோகத்தால்வந்த வலஹாநியாலே
 நான்செல்லமாட்டாதிருக்க, பரிதியாலே அவர் வாமாட்டாதிருக்கிறாரிறே. [கோனாை
 யடியேன்] - யீரோதாதநாயகர் அவர், அவர்பெருமையிலே தைர்யலிங்கம்பிறந்தவன்
 நான். கோனாையென்று - நாராயணஸப்தார்த்தம்; அடியேனென்று - ப்ரணவார்த்தம்.
 பிராட்டியானதசைபோடு தாமானதசைபோடு வாகியற இவர்க்கு ஸோஷத்வம் ஒரு
 படிப்பட்டிருக்கிறபடி. [அடிகடுவது] - “அனைக்கவேணும்” என்னும் ஸ்த்தானத்
 திலே [அடிகடுவது] என்கிறாரிறே. பிண்டாத்பவஸ்த்தைகளில் ம்ருதர்வ்யாது
 வ்ருத்திபோலே, இவருடைய லாவவ்ருத்திகளெல்லாவற்றிலும் இவர்க்கு ஸோஷத்
 வம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். “ஷெஹீநிக்யூரீவய்யோயம் ஷெஹைவய்யூலயாநத”
 என்று - தேவாதிஸாரீரப்ரவேஸம்பண்ணுகிற, தேஹியானவன் ஒருபடிப்பட்டிருக்கு
 மாப்போலையாயிற்று இவரும் ஆனானபோதோடு பெண்ணானபோதோடு வாகியற
 ஸோஷ-உதராயிருக்கிறபடி. [என்றுகொலோ] - “பதினாலாண்டு” என்று அவயிபெற்ற
 பின்பும் ஆனாமாய் பிதாவுமான சக்ரவர்த்தி ஜீவித்திலன்; ப்ரணயிரியுமாய் அவையுமான
 நான் என்கினே ஜீவிக்கக்கடவேன். அடிகடுவதென்கிறது - சதுர்த்த்யார்த்தம். என்று
 கொலோவென்கிறது - ப்ராப்யத்வரையாலே வாக்யஸோஷத்தால்வந்த ப்ரார்த்தத்தனை.

நடு.—முதற்பாட்டு. தோழிமாரைக்குறித்து, திருவல்லவாழிலே நின்றருளின
 ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளைக் கிட்டப்பெறுவதென்றே வென்கிறாள்.

[மாணையோக்குநல்லீர்] - “நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப்புகும்படி உங்கள்

முதற்பாட்டு — மாணையோக்கு இய்யாதி. “திருவல்லவா முறையும்கோனாையடியே னடி
 கடுவதென்றுகொலோ” என்றத்தைகடாகூறித்து அவதாரிகை-தோழிமாரை இய்யாதி.

“நோக்கு” என்றத்தை - கடாஷ வாக்யமாக்கி, தோழிமாருடைய நோக்கை வர்ணித்ததுக்கு
 லாவம் - நான் திருவல்லவாழிலே இய்யாதி. “நோக்கு” என்றதுக்கு - நேத்ரவாக்யமாக அர்த்

கண்ணுலே குளிரநோக்கிப் பாஸாதிக்கவேண்டுமென்கிறாள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். [மானேய் நோக்கு நல்லீர்] - மாணேயெய்ந்த நோக்கையுடையீராய் எனக்கு நல்லவர்களே. “பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபட்டும், சோலையழகிலே ஈடுபட்டும், நம்முடைய ஹிதவசந்தாலே தளர்ந்துமிருக்கிற இவளுக்கு நம்முடைய நிஷேதவசநம் செலிப்பமோகில், இவள் மோஹிக்கு” என்று நிஷேதகார்யம் தோற்றம்படி காத ரேசுஷணைகளாய்க்கொண்டிருக்க, [மானேய்நோக்கு நல்லீர்] என்கிறாள். இவள்தனக்கு “**சுதவஸூயவெ**” (அநஸூயவே) என்று இவ்வளவேயிறே வெண்ணேவது. “**ஐஷணு தெமஹுதஸூ ப்ரவக்ஷாதி**” (இதந்துதேகுஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷயாமி) - வைப் பாகவைத்தவையுமெல்லம் சோல்லாநின்றேன்கேள். “**சுதவஸூயவெ**” (அநஸூயவே)- அத்தலை குறையற்றபின்பு இனி இத்தலை கிடக்குமோ. [வைகலும்வினேயென்மெலிய] - ஒரு கால் மெலிந்து யரித்திருப்பார்க்கன்றோ பிரிவாற்ற லாவது. [வைகலும் - மெலிய] - காலங் கழியக்கழியக் காதல் கழியும்படியிறே விஷயாந்தரங்களை யாதரிப்பார்க்கிருப்பது ; மருகட் பண்ணி, லாவநையாய், பின்பு தர்ஸநமாய், ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்பு ஸாரவியோ கம் பார்த்திருப்பார் படியிறேயிது. “**தவஸூ**” (தஸ்ய) - மே; “**சுதவஸூயவெ தெ**” (அதஸம் பத்ஸ்யே) என்கிறமேலி லுத்தமனோடே கூடவேண்டுமே. “**தாவதேவதிரா**” (தாவதேவதிராம்)-எனக்கு அவ்வளவேகிடாய் விளம்பம், **யாவதேவதிரா** “**சுதவஸூயவெ தெ**”

ப்ர:—(வைதலும்வினையேன்மெனிய) — மாரொடொழிஷஷபூவாங்கெ
[கச] “கஸு தாவடிவலிராயாவணவிரோகெதுசயஸம்பதெது”. ககெதுவ[அ-
கஉ] “வளஷஸம்பூலாடொலாஹுரீராதுசய வரொது ராகிராயஸம்பதெது
வெலநர-டுவெணாவிநிஷதெது”.

தரதேரம் - பிரிவாற்றுகையாலே இத்யாதி. ஈக்ஷணஸப்தம்போலே, “கோக்கு” என்கிறதும் - பார்வைக்கும் கண்ணுக்கும் வாசகமாயிருக்கும். கண்ணுக்கு வாசகமானபோது; மாணாது ஹயத்தாலே கலங்கினகண்ணையுடைத்தாயிருக்குமாபோலே, என் துரிகம் கண்டு கலங்கின கண்ணையுடையவர்களைன்று ஸப்தார்த்தம். பார்வைக்கு வாசகமானபோது; மாணாது ஸ்நேஹமாகத் தவ் பைத்துக்களைப் பார்த்துமாபோலே, என்னையும் ஸ்நேஹமாக கோக்கவேணுமென்றாகக்கடவது. நிவேதனகார்யம் தோற்றம்படி யென்றது - நிவேததத்தாலேவந்த வ்யஸகம் தோற்றம்படியென்னை. காதரோக்ஷணம் - மரணபோல் பார்வை. நிவேததியாதே தத்கார்யம் தோற்றம்படி யிருக்கிறவர்களை, அப்ரதிவேததமாத்ரத்தாலே “நல்லீர்” என்று கொண்டாடக் கூடுமோ? என்ன - இவள்தனக்கீது இத்யாதி. ஸ்லோகார்த்தம் - ஐடினா இத்யாதி. “ஐடினா தெமஹுதகிம் ப்ரவக்ஷ்யாஜிநஸுநிபவெ | ஜ்ஞாந்விஜ்ஞாநஸுஹிதம் யஜாந்வாஜிநஸுநிபவெ || ௧ ||” ஐதி மீதாபாநவபெ.

அந்திலே இயாதிவாக்யத்துக்கு தாற்பார்யம் - அதிகாரியான நீ குறையற்றபின்பு நான் வெறுமனே யிருப்பனுவென்று. “வைகலும் - மெலிய” என்றதுக்கு பாவம் - ஒருகால் இயாதி. விஷயாத் தாங்களைப் பிரிந்தவர்கள் ஆறியிருக்கவில்லையோ, அப்படி இவரும் யுரித்திருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - காலங்கழிய இயாதி. அதாவது - விஷயாந்தாங்கள் அல்பபோக்யங்களாகையாலே அவர் களுக்கு ஆறியிருக்கலாம், அங்ஙனன்றிக்கே நிரதிஸ்யபோக்ய விஷயத்தை ஆதரிக்கையாலே இவர்க்கு யுரித்திருக்கப்போகா தென்றபடி. பின்னை இவருடைய பக்தியிருக்கும்படி யென்னென்ன - மந்தம் இயாதி. இது - இவருடையபக்தி. ‘ஸரீரவியோகம்பார்த்திருப்பார்கள்’ என்றதுக்குப்ரமாணம் - தவ்யுபே இயாதி. மே என்று - ஸ்ருதியில்லாதத்தைக் கூட்டுகிறதுக்கு உபபத்தி - சுயலுப

தைக் கண்ணெறியிட்டாற்போலே யிருக்கை. இவளிருக்கிற விடம் * ஊவியுஷாஃ
வாரிஜாஃ, அவளிருக்கிற விடம் * ஊகாலுமலிகொவ்யுஷாஃ. [வண்கமு
கும்] - தர்ஸநீயமாயிருக்கை. §“தலையார்ந்த பழுக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும்
தலையார்ந்தவிளங்கமுது” என்னுமாபோலேயிருக்கை. [வண்கமுது] - கோடி தொடர
வேண்டாதே, தான் கோடிக்கு உடம்புகொடுத்துநிற்கிற ஒளதார்யமென்றுமாம். மெய்யே
கொடுக்கிற ஒளதார்யமிறேயிது. [மதுமல்லிகைகமமும்] - மலட்டுக்கொடியாயிராதே!
பூகத்தோடே அணைகையாலே. பரப்பும் பூவாயிருக்கை. மதுவையுடைத்தான மல்
லிகைகளின் பரிமளம் இவளிருந்தவிடத்தேவந்து அலையேறிகை. [தேனார்சோலைகள்
குழ்] - இதுக்கு முன்பு சொன்னவையெல்லாம் ஆஸ்ரயமாத்ரமேயாய்த் தேனேயிக்
கிருக்கை. வானார் வண்கமுதுகள் தேன்வெள்ளத்திலே யலைந்து, ப்ரளயகாலத்திலே
மார்க்கண்டேயன் பட்டதெல்லாம் படாநின்றது. தேன்வெள்ளமிகிற சோலைகள் ஆழந்த
திருவல்லாவாமுறையும் கோனாரை - இருவருங்கூட மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கவேண்டி
யிருக்க, நான் மெலியத் தாமே மதுபாநம்பண்ணி வர்த்திக்கிறவரை. பாலியேன், இவ்வள
வில் “கஹவியஸுவெவதே” (நசாபிமதுஸேவதே) என்னவேண்டாவோ. இவர் இவ்
வாற்றாமையோடேயிருந்து சோலையைக் கவிபாடுகிறது-உள்ளுநிற்கிறவனோடொக்க இவை
யும் லோக்யமாயிருக்கையிறே. உபாஸ்யவஸ்து, மநஸ்ஸை ப்ரத்யக்விஷயமாக்கி யநுலவிக்க
மாட்டாதார்க்குக் கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்கொண்டு நிற்கிறுப்போலேகாணும் இவையும். ப்ரா
ப்யனுவனுடைய உபாயலாவத்தில் நிலைபோலே, நித்யப்ராப்யனாய்க்கொண்டு அங்கேயிருக்
கிறவன், ஆபுரிதர் உகந்ததோரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு முகங்கொடுத்துக்

யென்றது - தேசந்தையாதல், கோனாரையாதல். “மெலிய - வண்கமுது” என்று கூட்டிவாவம் - அவ்
வூரில் இத்யாதி. “ஆர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஆகாசத்தை இத்யாதி. கண்ணெறியிட்டாப்போலே-
கபளிகரித்தாப்போலே. இவற்றை இப்படி வர்ணிக்கைக்கு, தானிருக்கிறவிடம் இப்படி இருக்கவில்லை
யோ? என்ன - இவளிருக்கிற இத்யாதி. அழகாவதேதென்ன - தலையார்ந்த இத்யாதி. ஒருகுலை
யிலே நிறைந்த பழுக்காயும், ஒருகுலையிலே பசங்காயும், ஒருகுலையிலே நிறைந்த பாளைமுத்தும் தலை
நிறைய வுடைய விளங்கமுதுகளையுடைய பெரியசோலையையுடைய திருநறையூரென்றபடி. சீதிரமொழி,
ஆரம்பத்த, ஒன்பதாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. * வண்மைக்கு அர்த்தாந்தரம் - கோடிதொடர
இத்யாதி. சாடு - மெய்யே இத்யாதி. மெய் - ஸரீரமும், ஸத்யமும். மல்லிகையானது மதுவை
யுடைத்தாம்போது, புஷ்பஸம்ருத்தியுண்டானு லொழியக் கூடாமையாலே யருளிச்செய்கிறார் - மலட்
டுக்கொடி இத்யாதி. மதுவை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - பாப்பும்பூவாயிருக்கை யென்
றது. “மதுமல்லிகைகமமும்” என்றுவைத்து, “தேனார்சோலைகள்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் -
இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. இதுக்குமுன்பு சொன்னவையெல்லாமென்றது - கமுகையும் மல்லிகையை
யும். “தேனார்” என்றத்தால் பலித்தஹாவம் - வானார்வண்கமுதுகள் இத்யாதி. சோலையென்றது -
கமுகஞ்சோலை. “மெலிய” என்றத்தை - “வானார்” என்றத்தோடே கூட்டி. ஒருதாற்பர்யமருளிச்
செய்து, இங்கே, “மெலிய - திருவல்லவாமுறையும்” என்று கூட்டி ஹாவம் - இருவரும் இத்யாதி.
இத்தவாக்யம் - “இத்தலைமெலியமெலிய” இத்யாதிவாக்யவிவரணமாகக் கண்டுகொள்வது. வில்லேஷ
வ்யஸநத்தாலே நோவுபடுகிறவர் சோலையை வர்ணிப்பானென்? என்ன - இவர் இவ்வாற்றாமை இத்
யாதி. அவனோபாதி லோக்யமாயிருக்கையாலே வர்ணிக்கிறாரென்று - சீழ் அருளிச்செய்து, நித்ய
ஸூரிகள் இவையாய்வந்து நிற்கையாலும் இச்சோலையை வர்ணிக்கிறாரென்று ஹாவாந்தரம் - உபாஸ்ய
வஸ்து இத்யாதி. உபாஸ்யவஸ்து - நிற்கிறுப்போலே என்று அவ்யயம். “கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்
கொண்டு” என்றதின் விவரணம் - ப்ராப்யனான இத்யாதி. ப்ரபத்திக்கடைத்த நிலம் அர்ச்சாவதார
மாகையாலே - உபாயலாவத்தில்நிலை என்கிறார். சீழ்வாக்ய விவரணம் - நித்யப்ராப்யனாய் இத்யாதி.
நித்யஸூரிகள் இவையாய் நிற்கிறதற்கு ப்ரமாணமாக, “கஹவியஸுவெவதே” இத்யாதி

கொண்டு நிற்கிறுப்போலே, அங்குள்ளாரும் இங்கேபோந்து ஸ்த்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயும் திரியக்குக்களாயும் அவனைவிடமாட்டாதே நிற்கிறபடி. நித்யரும் முக்தரும் வெத்தரில் ருசியுடையாரும், உகந்தருளின நிலங்களை பற்றியிறே கிடப்பது;† (“**ஊமரூதஸஹஜாஸ்யாஃ**” (அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யாஃ) இத்யாதி). ராமாவதாரத்திலு மோருலக்ஷ்மணாதிகள், வானரத்வங்களை யடைந்தார்கள், விபீஷணாதிகள் பற்றிக்கிடந்தார்கள்; அதுபோலே. அதிலும் நடைபாடித் திரிவார்க்குப் போகைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே, அதுவுமில்லையிறே ஸ்த்தாவரங்களுக்கு. ஜநநாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே ஒருமரம்வெட்டப்புக, அத்தை எம்பார்கேட்டு “அல்லாளப்பெருமானே, ஈஸ்வரவிபூதியை அழிக்கப்பார்த்தாயோ” என்ன, இவர் சோல்லும்வார்த்தைகேட்கைக்காக, “**ஈஸ்வரவிபூதியல்லாதவிடமுண்டோ**” என்ன, “அவை போலன்றுகாண் இவை; ஸார்வலோளமனானராஜாவும் மஹிஷியுமாக முற்றாட்டாகக் குடகீர்வார்த்துஆக்கும்சோலைபோலே, பெருமானும் பெரியபிராட்டியாருங்கூடக்கைதொட்டாக்கு மவைகாண்” என்று அருளிச்செய்தார். உகந்தருளின நிலங்களிலே மெய்யே ப்ரதிபத்தி விளைந்தார்க்கு அங்குள்ளவையெல்லாம் உத்தேஸ்யமாய்த்தோற்றமிறே. கால்வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் ததீயத்வாகாரத்தாலே ஒருகால் உத்தேஸ்யமாகாநின்றதிறே. ப்ரமாணத்தில் பிறக்கும் ப்ரதிபத்திபோலன்றிறே கண்ணுக்கிலக்கானால் இருப்பது, முக்த ரோபாதி ப்ரத்யக்ஷஸமானமிறேஆழ்வார்க்கு ததீயத்வாகாரம். ப்ரமாணிகனுக்குஇங்ஙனல்லது ப்ரதிபத்தி யில்லையிறே. நல்லான் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தை யாஸ்ரயித்து நெடுங்காலம்ஸேவித்து, பின்பு அந்திமதசையிலே பட்டர் எழுந்தருளி, “என் நினைத்திருந்தாய்” என்ன, “ஒரு ஸர்வஸக்தியுபகரிக்கும்போது இங்ஙனே கனக்கவாகாதே யுபகரிக்கு மது” என்று நினைத்திருந்தேன்” என்ன, “அதுவேன், உன் தேசத்தைவிட்டு வந்துக்களைவிட்டு நெடுந்தூரம் போந்து இங்ஙனே நோவுபட்டுத் திருவடிசேரக்கிடந்தாயாகில் இங்குபகாரமென்” என்ன, “தேசாந்தரத்திலே யிருந்து அப்ரஸித்தனாய் விழுந்துபோகக்கடவ என்னை இவ்வளவும்

ஸ்லோகத்தைவிவகித்து, அதுக்கு அர்த்தம்-நித்யரும் இத்யாதி. ஸ்ருஷ்யஸ்யாஃ - சிஷ்யாஃ. விபீஷ வரூபேஹி - உறாஃ - வெத்தரில் ருசியுடைய முமுக்ஷுக்களென்றபடி. “**ஈஸ்வரன் அவதரித்தவிடத்திலே நித்யஸூரிகன்முதலானார் அவதரிப்பார்கள்**” என்றதுக்கு அநுவட்டாகம் காட்டுகிறார் - ராமாவதாரத் திலும் இத்யாதி. லக்ஷ்மணாதிகள் - நித்யர். வானரத்வங்களையடைந்தார்கள் - தேவர்கள். விபீஷணாதி கள் - முமுக்ஷுக்கள். லக்ஷ்மணாதிகளைப்போலே அவதரியாதே ஸ்த்தாவரங்களாய் அவதரிப்பானென்? என்ன - அதிலும்நடையாடி இத்யாதி. நித்யமுத்தாவதாரமாகையாலே உத்தேஸ்யமென்று - மே அருளிச்செய்து, லகவதபிமதமாகையாலும் உத்தேஸ்யமென்று விவகித்து, அதுக்கு ஐதிஹ்யம் - ஜநநாத இத்யாதி. திருமுடிக்குறை - பெருமானுடைய பரிசோஹாகப்ரதேஸமான உமையகாவேரீ மத்ய ப்ரதேஸம். அல்லாளப்பெருமானேயென்று - ஜநநாதப்ரஹ்மராயரை ஸம்போதித்தபடி. முற்றாட்டாக - பூர்ணமாக. எல்லார்க்கும் இப்படி ப்ரதிபத்தி பிறவாமைக்கடியேதென்ன - உகந்தருளின இத்யாதி. ப்ரமாண முகே - மெய்யே ப்ரதிபத்திவிளைந்தார்க்கு என்றபடி. “உத்தேஸ்யமாய்த்தோற்றம்” என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கால்வாங்கியல்லது இத்யாதி. உத்தார்த்தத்தை கைமுதிக ந்யாயத் தாலே மொலப்பிக்கிறார் - கால்வாங்கி இத்யாதி என்னுதல். உத்தேஸ்யமாகாநின்றதிறே - முக்தர்க் கென்றபடி. ஆனால் இவர்க்கும் நமக்கும் வாசியேதென்ன - ப்ரமாணத்தில் இத்யாதி. அதாவது - நமக்கு ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேணும், அது இவருக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோற்றம்; ஆனபின்பு, ப்ரமாணஜ்யபரோக்ய ஜ்ஞாதத்தைப்பற்ற ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாகம் வ்யாவ்ருத்தமென்றபடி. ப்ரமாணத் தாலே ப்ரதிபத்தி விளையக்கண்டவிடமுண்டோ? என்ன; ஐதிஹ்யம் காட்டுவாராக அபிஷ்ட்டிகை - ப்ரமாணிகனுக்கு இத்யாதி. அப்ரஸித்தனாயென்றது - அவஸ்தவாயென்றபடி. “**ஓரஃஸூரஸ்யு**

† குண்டலித்ரந்தம் வ்யாக்யாதத்துக்குச்சேராத; க்வாசிந்தம்.

அழைப்பித்து, உம்முடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கப்பண்ணி ருசியை விளைப்பித்து, இத் தேசத்திலே உம்முடைய கண்வட்டத்திலே ஸாரலியோகமுண்டாம்படி பண்ணினானே” என்ன, “ஆனாலும், தானாகவலிமரித்த ஸாரம் போகாநிற்க நீ இங்ஙன் நினைத்திருந்த தென்கொண்டு” என்ன, “ப்ரமாணங்கொண்டு நினைத்திருந்தேன்” என்றான். கண்ணழி வற்ற வேளிச்சிறப்புடையார்க்கு இங்ஙனையிறையிருப்பது. [தேனார்சோலைகள்குத்திருவல்ல வாழறையும்கொனாரை] - இருவராய்க்கொண்டு பரிமாறவேண்டும் தேசத்திலே தனியே நின்றவர்க்கிடர். [உறையும்] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதொழிகை. [கொனாரையடியேன்] - நாராயண ஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்போலே. அவனைச்சோல் லும்போது தம்மையிட்டல்லது சோல்லப்போகாது; தம்மைச் சோல்லும்போதும் அவனை யிட்டல்லது சோல்லவொண்ணாது. கோனாரையென்றவிடம் - நாராயணஸப்தார்த்தம், அடியேனென்றவிடம் - ப்ரணவார்த்தம். ப்ரணவம் - ஜீவப்ரயாகம், நாராயணஸப்தம் - ஈஸ்வரப்ரயாகம். அடிகூவேதென்றுகொலோ என்கிறவிடம் - சதுர்த்தயார்த்தம்; என்று கொலோவென்று - ப்ரார்த்தனையோடே தலைக்கட்டுகிறதிறே. [கொனாரையடியேன்] - நாயகன் ஸீரோதாத்தநாயகன், இவள் ஸையர்யமழிந்தவள். [அடியேனடிகூவேதென்று கொலோ] - ஸ்வரூபத்துக்கீடாக விலக்தியிலர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறபடி. எல்லாவள விலும் ஸ்வரூபமழியாதிறே. தாமாகவுமாம், பிராட்டிமார்தசையை ப்ராப்தராகவுமாம், அதுக்கும் அவ்வருகே சில அவஸ்த்தைகளை யுடையராகவுமாம், ஸர்வகாலமும் ஸ்வரூபம் மாறாது; பிண்டத்வ வுடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்த்தாந்தரங்களை லஜித் தாலும் ம்ருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லையிறே. தாமானதன்மையில் “அடிதொழு தேழு” என்பர்; பரோபதேஸத்தில் “திண்கழல்சேர்” என்பர்; தூதுவிடப்புக்கால் “திரு வடிக்கீழ்க்குற்றேவல்” என்பர்; பிறரைச் சோல்லப்புக்கால் “தாட்பட்டதண்டுழாய்த்தாமம்

லுளகமாடி-68” இத்யாதி ப்ரமாணங்கொண்டு நினைத்திருந்தேன் - என்றபடி. “ஆசார்யாங்கீசா ரத்தாலே மோகும்” என்று சொல்லுகிற ப்ரமாணந்தானே, “ஸ்வயத்கமூலமானமக்தியாலே மோகும்” என்று சொல்லுகையாலே, நிர்வயஜ்ஞாநம் பிறக்கமாட்டாதிறேயென்ன - கண்ணழிவற்ற இத்யாதி. “இருவருக்கூட மதுபாநம்பண்ணிக்களிக்க” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இருவராய்க்கொண்டு இத் யாதி. நாராயணஸப்தம் - ஈஸ்வரவாசியாய், ப்ரணவம் - சேதநவாசியாயிருக்கையாலே, நாராயணஸப்த தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்போலே - என்கிறார். ஆனால், ஈஸ்வரவாசகமான நாராயணஸப்தம் - சேதநனையும், சேதநவாசகமான ப்ரணவம் - ஈஸ்வரனையுஞ் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தேதென்ன? இவை ப்ரதியோகியைவிட்டிராமையாலே யென்கிறார் - அவனைச்சோல்லும்போது இத்யாதி வாக யத்வயத்தாலே. “நாராயணஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - கொனாரை இத்யாதி. இது சதுர்த்தயார்த்தமானபடி யென்னென்ன - என்றுகொலோ இத்யாதி. நாயகியிருந்த விடத்தே நாயகன்வந்து மேல்வீழுகையொழிய, நாயகி த்வரிக்கலாமோ? என்ன - நாயகன் இத்யாதி. ப்ரணவார்த்தம் சொன்னவந்தரம் சதுர்த்தயார்த்தம் சொல்லுவானென்? என்ன - ஸ்வரூபத்துக்கு இத் யாதி. ஸேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்கென்றபடி. வல்லமையானவன், அவனை யணையவேணுமென்றோதே, “அடிகூவேதென்றுகொலோ” என்பானென்? என்ன - எல்லாவளவிலும் இத்யாதி. விவரணம் - தாமாகவும் இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிண்டத்வ இத்யாதி. “தாமாகவுமாம்” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - தாமானதன்மையில் இத்யாதி. மாணைய்தோக்கு இத்யாதி க்ரமேணாகவயி, “மெலிய” என்றத்தை - * வானூர்வண்கமுகோடே கூட்டுதல், “உறையுப்கொனார்” என்றத்தோடே கூட்டுதல். அதாவது - மெலியும்படி வானூர்வண்கமுகென்னுதல், மெலியும்படி திருவல்லவாழறையும் கொனாரையென்னுதல். வண்கமுகும் மதுமல்லிகையும் பரிமளியாகிறதிற, தேனார்சோலை

காழற்றையே” என்பர்; கலங்கி மடலெடுக்கு மளவானாஹு” “தலையில்வணங்கவுமாங் கோலோ” என்பர்; பித்தேறிச்சோல்லம்போதும் “கண்ணன்கழல்கள் விரும்புமே” என்னு தல், “ஏறியித்தினோடு எல்லாவுலகும் கண்ணன்படைப்பு” என்னுதல் சோல்லமித்தனை.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்றுகோல்தோழிமீர்காள்! எம்மைநீர்நலிந்தேன்செய்தீரோ?
பொன்திகழ்புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணவித்
தேன்றல்மணங்கமழும் திருவல்லவாழ்நகருள்
நின்றபிரான் அடிநீறடியோங்கோண்டுசூடுவதே.

ஆ.—(என்றுகோல்.) என்பாக்குதியை யறிந்திருக்கிற நீங்கள் என்னை யாஸ்வஸிப்பியாதே நலிந்து என்ன ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறீர்கள். பொன்திகழ் புன்னை புகழ் புதுமாதவிமேலே யணைந்து தென்றல் மணங்கமழும் திருவல்லவாழிலே நின்றரு ளின மஹோபகாரகனுடைய பாதரோணுவைச் சூடுவதென்றோ வென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்னுடைய உத்யோகத்தை இசையாதேயிருக் கிற தோழிமாரை அறியித்து நான் திருவல்லவாழிலேபுக்கு அவன்பாதரோணுவைச் சூடுவது என்று? என்கிறாள்.

[தோழிமீர்காள் எம்மைநீர்நலிந்து என்செய்தீரோ] - என்பாக்குதியை அறிந் திருக்கிற நீங்கள் என்னை யாஸ்வஸிப்பியாதே நலிந்து என்னப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறி கோள்? [புதுமாதவி] - புதியதாக அலர்ந்த குருக்கத்தி. [மீதணவி]-மேலேயணைந்து. [மணங்கமழும்] - மறுநாற்றம்நாறுகிற. [நின்றபிரான்] - இவ்வார்த்திக்கு அணித்தாக வந்துநின்றருளின மஹோபகாரகன்.

ப.—அந்ந்தாம், நிகேஷமுகத்தாலே தன்னை நலிகிறவர்கள் தங்கனையே பார்த்து, புஷ்பவ்ருக்ஷஸம்ஸ்லேஷத்தாலே தென்றல் பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற திரு வல்லவாழிலே நிற்கிற உபகாரகனுடைய பாததுளியை ஸிரஸாவஹிப்பதென் மென் கிறாள்.

தோழிமீர்காள் - (ஸமாஸங்குதுக்கைகளான) தோழிமீர்காள்! எம்மை - (என் அமிதத்துக்கு உங்களைத் துணையாக நினைத்திருக்கிற) எம்மை, நலிந்து - (நிகேஷ தித்து) நலிந்து, (உங்கள்பேற்றுக்கும் இழுவாப்படி), நீர் - நீங்கள், என் - என்னகாரி யம், செய்தீர் - செய்கிறீர்களோ; பொன் - பொன்போலே, திகழ் - விளங்கினதாதுகளை

என்று ஸப்தார்த்தம். “நகோஸாராவவொமொஹுநவாவிஸயஸவகெ | வந்யு ஸுவிஹிதாநித்யுஸகஸூகிவஞ்சிடி” ஐதி ஸுந்நாகாணு ஸீதாஹிசிராஸு திஃ. “சஹுதஸஹஜாஸ்யாஸுராயஸஸுஸுதாஃ விஸவாஸிஷெஹா ஐத்யீரஹ யாஸி | விஸிதகமுகிரயுகாவரஸாஸுயகெ ஸுநியத விஹிஸு ப்ராஹுரெ ஹோநஸிஸாஸ” ஐதி ஸ்ரீரஹாஜஸுவெ.

யுடைத்தாயிருக்கிற, புண்ணை - புண்ணை, மகிழ் - மகிழ், புது - அபிநவமான, மாதவி - குருக்கத்தி, மீது - இவற்றின்மேலிற்பூவோடே, அணவி - அணைந்து, தென்றல் - தென்றலானது, மணம் - பரிமளத்தை, கமழும் - பாப்பாநிற்கிற, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழாகிற, நகருள் - நகரத்துக்குள்ளே, நின்ற-நின்ற, பிரான் - உபகாரகனுடைய, அடிநீறு - அடிப்பொடியை, அடியோம் - அவன் ஸந்திஹிதான உபகாரத்துக்கு அடியோமான நாம், கொண்டு - போஷத்வாது ரூபமாக ஸ்விகரித்து, குடுவது - ஸிரஸாவஹிப்பது, என்றுகொல் - என்றோ? எம்மையென்று - ஆத்மநிஷஹுவசனம். அடியோமென்று - தோழிமாரையுங்கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “அதிப்ராவண்யமாகாது” என்று தன்னை நிஷேயிக்கிறதோழிமார்தங்களுையே, அவன்பாதரேணுவை நாம்குடுவது என்று? என்கிறாள்.

[என்றுகொல்தோழிமீர்காள்] - “அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது” என்று நிஷேயிக்கிறவர்களுைய தன்பேற்றுக்கு நான் அவயியிட்டத்தருவார்களாகக் கேட்கிறாள். அவர்கள் ஸோகாபவாதத்தைப்பற்றி நிஷேயிக்கிறார்கள், இவள் தன்பேறு தங்கள்பேறுக நினைத்திருக்கு மைககண்ட்யத்தாலே கேட்கிறாள். [எம்மைநீர்] - அவ்வூரில்புக்கல்லது யரிக்கமாட்டாத என்னை, எனக்கு ப்ரியமேசெய்துபோந்த நீங்கள். [நலிந்தென்செய்திரோ] - நலிந்து என்னப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறீகோள். உங்கள்ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரச் செய்கிறீகோளோ, என்ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரச் செய்கிறீகோளோ. [பொன்திகழ் இய்யாதி] - பொன்போலே திகழாநின்றள்ள புண்ணையென்ன, அதின்படியையுடைத்தான மகிழென்ன, அப்போதலர்ந்த செவ்விக் குருக்கத்தியென்ன, இவற்றின்மேலே யணைந்து பரிமளத்தைக்கொய்துகொண்டு தென்றலானது ஸஞ்சரியாநிற்கை, அவ்வூரில்தென்றல் அங்கே ஆகர்ஷிபாநின்றது, நீங்கள் மீட்கப்பாராநின்றீகோள்; தென்றலுக்காவேனோ, உங்களுக்காவேனோ. [எம்மைநீர்நலிந்தென்செய்திரோ] - அவ்வூரில் தென்றலை நலியமாட்டிகோளோ. பொன்திகழ்புண்ணைமகிழென்று - சகஷுநீர்த்நிபத்துக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [தென்றல்மணங்கமழும்] - ஸ்பர்ஸாந்த்ரியத்துக்கும் க்ராணைந்த்ரியத்துக்கும். என்னுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களும் அங்கே அபஹ்ருதமென்கை. “வடிஸுளமஸிகவஹடி”. [திருவல்லவாழ் இய்யாதி] - கலங்காப்பெருகரத்தையிட்டு, நமக்குமுகங்காட்டுகைக்கு அணித்தாகவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். [அடிநீறு] - திருவடித்தாமரைகளில் தாதையுதிர்த்து அத்நை ஸிரஸாவஹிப்பதென்றோ வென்றூப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [அடியோங்கொண்டுகுடுவதே] - இப்போது நிஷேயிக்கிறவர்களை, அடியோமென்று - அதுவியத்திலே கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள். குடுவது என்கையாலே - பூச்சூட மயிர்கழுவிருப்பாரைப்போலே, லோக்யதையைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. நிஷேயிக்கிற தோழிமார்கள்தங்களுையே, அவன்பாதரேணுவை நான் குடுவதென்றேன்கிறாள்.

[என்றுகொல்தோழிமீர்காள்] - “அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது” என்று நிஷேயிக்

இரண்டாம்பாட்டு.—என்றுகொல் இய்யாதி. “அடிநீறுஅடியோங்கொண்டுகுடுவது - என்றுகொல்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நிஷேதிக்கிற இய்யாதி.

அதிமாத்ர இய்யாதி முதல்வாக்யம் - ஸங்கையிலேயும், மேலிரண்டுவாக்யமும் - அதுக்கு

பரிமளத்தைக்கொண்டு போருகை. அத்தலையிலுள்ளதடங்கக் கொண்டு, தந்தாமதோன்றும் கொடாதேபோருகை அந்நிலத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வலாவங்கிடர். [பொன் திகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணலித் தேன்றல்மணங்கமழும்] - கலம்பகன்ல்லது சூடப் போருத ஸுகுமாரரைப்போலேகாணும் தேன்றலின்ஸ்வலாவம். செருக்கராயிருக்கும் ராஜ புத்ரர்கள் முலைசரிந்தாரை “ஸோகயோக்யைகளன்று” என்று கழிக்குமாபோலே, கழிய அலர்ந்தவற்றைக் கடாசுழியாதே போருகிறபடி. பூவில் பரிமளம் தேவோரைப்போலேகா ணும் இது பரிமளத்தில் கலம்பகன் தேகேறபடி. [தேன்றல்மணங்கமழும்] - கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று நலியாமையாலேகாணும் “நோவிலை” என்றிருக்கிறது. இவர்களுக்கு லாலா லாலம் ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், ஹிதவுத்திவர்த்திக்கையாலே இவை நெஞ்சிற்படாதிறே. “நீங்கள் தாங்களங்வயத்தில் கூடாவிட்டால் வ்யதிரேகத்திலும் கூடலாகாதோ” என்று கா ணும் இவள்ளினைத்திருக்கிறது. இவர்களுக்குப் பேரிழவு ஒத்திருந்தாலும், இவர்கள் இவள்தா னைகமாட்டார்களே, இவளுக்கேவருமவையிறே இவையெல்லாம். [பொன்திகழ்புன்னைமகி ழென்று] - சகஷுபரிந்தரியத்துக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [தேன்றல்மணங்கமழும்] - ஸ்பர் ஸோந்தரியத்துக்கும் க்ராணேந்தரியத்துக்கும். [திருவல்லவாழ்ககருள்நின்றபிரான்] - அவ னத்தனைவ்வேதும் செய்திலன். நான் நோவுபடாநிற்க, இவ்வளவிலே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருக்கை யன்றிக்கே, திருவல்லவாழிலே புருந்து கிட்டலிருக்கு மிதுக்குமேற்பட உபகார முண்டோ. “வெஹதக” (பஹ்வேதத்) என்னுமாபோலேகாணும் இவ்வளவில் ஆஸ்வா ஸம். “வனகாயாணரிசிராஸிதள” (ஏகாம்தாணிமாஸுதிதேள) இறே. “வாஹிவாத”

ப்ர:—(திருவல்லவாழ்ககருள்நின்றபிரான்)— யுலகாணெ [இ] “வெஹ தகதாராநஸ்யுஸாக்யெதெநஜீவிதமு” । யடிமலம்லாஹவாரொருருகாயாணி ராபுரிதளாகா”

இத்யாதி. “வெஹதகதாராநஸ்யுஸாக்யெதெநஜீவிதமு” । திஸ்தாஸஹவலீதாயா வாதிவாயுபுருஷொஹார:” உதீ கிஷிஸாகாணெ. சேஸரங்கனிலே மேலே ஸ்பர்ஸித்த வந்தாப்போலே, இத்தென்றலும் மீதணலிவந்ததென்றபடி. “ஸுலுஷு” என்றதுக்கு அர்த தம் - மேலெழந்தபரிமளத்தை என்ற. “மணங்கமழும்” என்றதுக்குஹாவம் - அத்தலையில் இத் யாதி. பலவ்ருஷங்களைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - கலம்பகன் இத்யாதி. கலம்பகன் - காசுபுஷ்பங் களால் தொடுத்தது. “புது” என்றதுக்கு ஹாவம் - செருக்கராய் இத்யாதி. “புன்னை” இத்யாதியின் “மணங்கமழும்” என்றதுக்குஹாவம் - பூவில் இத்யாதி. பரிமளத்தில் கலம்பகன் - காசுபரிமள ஸமுதாயம். எங்களுக்கு கலியக்காண்கிறே மில்லையென்ன - கண்ணுக்கு இத்யாதி. கண்ணுக்குத் தோற்றுவிழலும், க்ராணேந்தரியத்துக்கு விஷயமாய் ஸூதகமாகாதோ? என்ன - இவர்களுக்கு இத் யாதி. ஹிதபுத்திவர்த்திக்கையாலே தென்றலால் வந்தஸூத நெஞ்சிற்படாதே யிருக்கிறவர்கள் தனக் குக் கூட்டாவர்களோவென்ன - நீங்கள் இத்யாதி. தென்றல் ஸூதகமாகைக்கு ஹேதவந்தரம்-இவர் களுக்குப்பேறு இத்யாதிவாக்யதவயம். அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷப்யக்த ஸுகதுகிதபா யாயம் இவளுக்கேயாய், இவளையிட்டு வருமவையிறே தோழிமார்க்கென்றபடி. இவையெல்லாமென் றது - ஸுகதுகிதகனை. விஸ்லேஷித்திருக்கிறவனை - “பிரான்” என்கிறதென்? என்ன; தானிருந்த பூமியிலே அவனிருக்கையால் வந்த ஆஸ்வாஸங்கொண்டென்கிறார் - அவனத்தனை இத்யாதி வாக்யத் வயத்தாலே. ஸம்ஸ்லேஷமின்றிக்கேயிருக்க, இம்மாத்ரத்தையுபகாரமாகக் கொன்னலாமோவென்ன; பெருமான் பிராட்டியைப் பிரிந்திருக்கச்செய்தேயும் தாமிருந்தபூமியிலே அவனிருக்கையடியாக ஆஸ் வலித்தாப்போலேயென்கிறார் - வெஹதக இத்யாதி. “வெஹதகதாராநஸ்யுஸாக்யெதெ

மூன்றாம் பாட்டு.

குமேலர்க்குமுலர் ! துயராட்டியேனைமேலியப்
பாடுநல்வேதவொலி பரவைத்திரைபோல் முழங்க
மாயேர்ந்தோமப்புக்கைகமமும் தண்திருவல்லவாழ்
நீடுறைகின்றபிரான்கழல் காண்டுங்கொல்நிச்சலுமே?

ஆ. — (குமேலர்.) “நாங்கள்நோவுபடி இவள்மிகவும்நோவுபடும்” என்று தரிப்புத்தோற்ற ஒப்பித்திருக்கிற உங்கள்ஸந்நிதியும் என்னை நலியாநின்றது. பண்டே தூக்கப்படுகிற நான் மெலியும்படி பாடாநின்றதுள்ள ஸாமவேதத்வநி கடலில் திரைபோலே முழங்க, பார்ஸ்வங்களில் பாகங்களிலே உயர்வெழாநின்றதுள்ள ஹோமயமும் நாவதும் செய்ய நிரதிராயலோக்யமான திருவல்லவாழிலே, எத்தனையேனும் பிற்பட்டார்க்கும் அதுஹவிக்கலாம்படி நித்யமாக வர்த்திக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளை பென்று காணவல்லோமென்கிறான்.

ஒ. — மூன்றாம்பாட்டில், தேழிமரகாக்குறித்த, ‘திருவல்லவாழிலே நின் தருணின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை என்றுகாணவல்லோமோ?’ என்கிறான்.

[குமேலர்க்குமுலர்] - நாங்கள்நோவுபட்டுக்காட்டில் பிராட்டி மிகவும் நோவு படுமென்று தங்கள்தரிப்புத்தோற்ற ஒப்பித்திருக்கிறவர்களைக்கண்டு உங்களைப்போலே தரித்திருக்கவல்லேனே என்கிறான். ‘எம்பெருமான் சாத்தினபடியேதந்தருணின மலர் களைக் குழல்களிலே குடியிருக்கிற உங்கள் ஸந்நிதியும் என்னை நலியாநின்றது’ என்றும் சொல்லுவர். [துயராட்டியேனை என்றுதொடங்கி] - பண்டேதூக்கப்படுகிறான் மெலியும்படி பாடாநின்றதுள்ள ஸாமவேதத்வநி கடலில் திரைமுழங்குமாபோலே முழங்க, பார்ஸ்வங்களில் பாகங்களிலுண்டாய் உயர்வெழாநின்றதுள்ள ஹோமயமும் நாவதும் செய்து நிரதிராயலோக்யமான திருவல்லவாழிலே எத்தனையேனும்பிற்பட்டார்க்கும் அதுஹவிக்கலாம்படி காலமுள்ளதனையும் வர்த்திக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளை.

ப. — அநந்தரம், வேதவ்யோஷமும் வைதிக க்ரியாயமமும் மாறாத திரு வல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நிரந்தரோபகாரத்தைப் பண்ணுமவன் திருவடிகளை நித்யாதுவம் பண்ணக்கடுமோ வென்கிறான்.

குறி - குடப்பட்ட, மலர் - மலையையுடத்தான, குமுலர் - மயிர்முடியைய யுடையோனவர்களே! துயராட்டியேனை - விஸ்வேஷதூஷிதபானவென்னை, மெலிய - மெலியும்படியாக, பாடு - பாடப்படுவதாய், நல் - (“ஸாநிவெஷாஸி” என்று அங்குவர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வானுக்குத் திருமேனியோபாதிபாம்படி) நன்மையையுடைய, வேத வெணை - ஸாமவேதத்வநியானது, பரவை - ஸமுத்தத்தினுடைய, திரைபோல் - திரைக் கிளப்பம்போலே, முழங்க - முழங்காநிற்க, மாடு - பரிஸரங்களிலே, உயர்ந்து - பாகங்களிலே கிளம்பி, ஒம்புகை - ஹோமயமமானது, கமமும் - ஹவிக்கந்தத்தைப்பாப்புவதாய், தண் - ஸாமஹமான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நீடுறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகன், கழல் - திருவடிகளை, நிச்சலாக் காண்டுக்கொல் - நித்யாதுவம்பண்ணக்கடுமோ?

இ.—மூன்றும்பாட்டில், தோழிமாணைப்பார்த்து, நாம் அவனை நித்யாநுலவம் பண்ணப்பெறுவதென்றே வென்கிறாள்.

[குமேலர்க்குமுலீர்] - “நீங்கள் மயிர்முடியும் மாலையுமாயிருக்கக் காணவல்லேனே” என்று பிள்ளான். தாங்களேரோவுபட்டுக்காட்டில் இவள் மிகவுமேரோவுபடுமென்று தரிப்புத்தோற்றவிருக்கிறபடி யென்கை. முன்பு அவன்விரும்பினபோது குடினபடியே கழித்துக்கொடுப்பது அவர்களுக்காயிற்று, அது ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றதென்கிறாளென்றுமாம். [பாடுகல்வேதவொலி] - ஈஸ்வரனைப்பாடுகிற பழம்புணர்ப்பான வேதமென்னுதல், ஸாதத்தையுடைத்தான ஸாமவேதமென்னுதல். [சல்வேதம்] - “உளன்கடர்மிருகருதியுள்” என்று ப்ரமாணந்தரங்களில் உத்கர்ஷமாதல், ‘வெடாநாஸாரிவேடொலி’ என்னும் உத்கர்ஷமாதல். [துயராட்டியேனைமெலியப்பாடுகல்வேதவொலி] - பண்டைக் லேசுப்படுகிற என்னை மெலியும்படி பாடாநின்றாள் ஸாமவேதத்வநி, கடலில்திரை போல்முழங்க. அவ்வூரில்பாஹ்மணர் ஸ்திரீயாதுகரோ! அய்யதவேடாரானவர்கள் இப்போது பாராயணம்பண்ணுகிறது தன்னைநலிகைக்கென்றிருக்கிறாள். [மாடுயர்ந்து இதுபாதி]-பார்ப்பவங்களிலே உயரஎழாநின்றாள் ஹோமயு-அமங்கள் கமழாநின்றது. வேத பாராயணம்பண்ணுவாரும், வேத்யாநுஷ்டாதாக்களுமாயிருக்கும். [நீடுறைகின்றபிரான்]-அவதாரம்போலே தீர்த்தம்ப்ராஸாதியாதே, பிற்பாடர்க்கும் உதவும்படி, ஸ்ராமஹாமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றபின்பு நாமும் நித்யாநுலவம்பண்ணப்பெறுவல்லோமோ.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. தோழிமாணைப்பார்த்து, நான் அவனை நித்யாநுலவம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்று ? என்கிறாள்.

[குமேலர்க்குமுலீர்] - “உங்களைச் குமேலர்க்குமுலாராக நான் காண்பதென்றே” என்று பிள்ளான். அதாவது - இவள்பூவுக்கிரயுக்க, அவர்கள் பூச்சுடியிரார்களிறே என்றாயிற்று அலிப்ராயர். அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தான் வந்து இவள்பக்கல் லாவஸைந்தமுறைக்க வுறைக்கக் கொண்டாவேது இவர்களை யாகையாலே, பெரியதிருநாளேஸேவித்தார் இரட்டைகள் அழுக்காளுவும் மடி குலையாமை வைக்குமாபோலே, இவர்களுக்கும் அவன்கொடுத்த மாலையிற் செவ்வி யழிந்ததேயாகிலும் மாறாதே வைத்துக்கொண்டிருப்பார்களிறே; அது இவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. தென்றலுக்குப் பிழைக்கிலும் இவர்களுடைய தர்ஸநத்துக்குப் பிழைக்கப்போகிறதில்லை. காலொருகையும் மயிரோரு கையுமாகப் பிடித்து நலிகிறதுகாணும். அவன்தான் வந்தாலும் இவளுக்கு முன்னே விரும்புவதுஇவள்ஸம்பந்தமுடையவர்களுயிறே. ‘ததுகாஷாயிநி’ (தத்ரகாஷாயிநி)-தந்தாமைப்பேணுமவர்களல்லாமை

மூன்றும்பாட்டு. — துடு - இய்யாதி. “நீடுறைகின்றபிரான் கழல்காண்டுக்கொல் நிச்சலம்” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - தோழிமாணை இய்யாதி.

குமேலர்க்குமுலாரானமை வர்த்தமாரகமாக ஸப்தமிருக்க, ஹவிஷ்யத்தாக நிர்வஹிப்பானென் ? என்ன - அதாவது இய்யாதி. வர்த்தமாரகமாக அர்த்தாந்தரம் - அங்ஙனன்றிக்கே இய்யாதி. “மலர்க்குமுலீர்” என்று நிருபகமாகச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - தென்றலுக்கு இய்யாதி. சாடுவுக்கு, காலென்றது - சீழிற்பாட்டிற்சொன்ன தென்றலை. மேலொருஸம்வாதம் காட்டுவாராக உத்தத்தையறுவதிக் கிறார் - அவன்தான்வந்தாலும் இய்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - தது இய்யாதி. “ததுகாஷாயிநொவ்யுஷாநெதுவாணிநுஸுஷுதாநு । டிடிஸுலிஷிதாநுஷாரிஸுயு

யாலே அழுக்குச்சட்டையும் தாங்களுமாயிறே யிருப்பது. “வ்யாக்யாந” (வருத்தாந்)-தொண் ணாற்றஞ்சுவயஸ்ஸுக்குமேலாய் வீதரா-ராயிருப்பாரையிறே அந்தப்புரங்களுக்குவைப்பது. “வெசுதவாணீந” (வேத்ரபாணீந்)-பெருமாள் விற்பிடித்தாப்போலே அவர்கள் பிரம்பு பிடித்தபடி. விற்பிடித்து ரக்ஷகரா யிருப்பாரும் பிரம்புபிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாருங்காணும். “ஸுஸுஜுதாந” (ஸ்வலங்க்ருதாந்.) - பேணாத பரிவட்டங்களையுடையராய் வருத்தருமா யிருந்தார்களாகில் இவர்களுக்கு அலங்காரமாவதென்? என்னில்;—பெருமாள் சக்ரவர்த்தி மாளிகையிலே போய்த் திருமஞ்சனம்பண்ணி யழுதுசெய்து மீண்டு தீவ்யாந்தப்புரத்திலே எழுந்தருளும்போது, சக்ரவர்த்தியோபாதி, பழையராகையாலும் தங்கள் பரிவாலுமாக இவரை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சியை மோந்துவிடுவார்கள்; அத்தாலே குங்குமக்குழம் பும் கோயிற்சாந்துமாயிருப்பார்கள். பெருமாளுடையவும் பிராட்டியுடையவும் ஒப்பனையோ லன்று இவர்களோப்பனை. அப்படியே இவர்களும் [சூடுமலர்க்குழலர்] என்னும்படியா யிருக்கிறபடி. [துயராட்டியேனைமேலியப் பாடுநல்வேதவோலி] - எனக்குத் துயரைவிளைக் கைக் கித்தனையோக்கி, ப்ராஹ்மணர் வேண்டிச் செய்கிறார்களன்றே. ப்ராஹ்மணராகில் யார்மிகராயிருக்கவேண்டாவோ, ஸ்த்ரீவயம்பண்ணலாமோ. [துயராட்டியேனை] - நலி வார்க்கு ஆஸ்ரயம் வேண்டாவோ. நலிகைக்குத் தென்றலே யமையாதோ. திருவடி மத்ய ராத்ரத்திலே சென்று பிராட்டியைக்கண்டு சிலவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்ய, அவள் இவ னை “இன்னான்” என்று அறுதியிடமாட்டாதே; “முன்பு ஸந்த்யாஸிவேஷங்கொண்டு அவர் பக்கல்நின்றும் பிரித்தாய், இப்போது வாநரவேஷங்கொண்டு சிலவார்த்தைகளைச்சொல்லி நலியாநின்றாய், இவையெல்லாம் உனக்காகாகாதுகாண்”, “ஸுஸுஜுதாந” (ஸந்தாபம்தந்நஸோபநம்) - வாராய், நீயும் உன்னையுந்நாரைப் பிரிந்து நோவுபடுவதிகிடாய். [மேலியப்பாடும்] - கர்த்தவ்யமானாலும் சிலர்க்கு நலிவானால் தவிரவேண்டாவோ. எல்லா

கூறாவுஸுஸுஜுதாந” உத்யுயொய்யாக்யாநே (கக). இந்தஸ்வேலாகத்தில், “ஸுஸு ஜுதாந” என்றபதம் இங்குவேண்டுவது. இப்படியிருக்கிறதெதுக்கென்ன - விற்பிடித்து இய்யாதி. தந்திருமாளிகையிருக்க, சக்ரவர்த்திமாளிகையிலே - அழுதுசெய்து என்னிறதுக்கு நியாமகமே தென்ன; “ஆடியமுதுசெய்யப்பனுமுண்டிலன்” இய்யாதியுண்டென்று கண்டுகொள்வது. “ஸு” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பெருமாளுடைய இய்யாதி. “மேலியப்பாடும்” என்றதுக்குமாவம் - எனக்கு இய்யாதி. “மேலியப்பாடும்” என்றதுக்கு ஹார்த்தமாவம் - ப்ராஹ்மணராகில் இய்யாதி வாக்யத வயமும். “துயராட்டியேனை” என்றதுக்குமாவம் - நலிவார்க்கு இய்யாத்வாக்யதவயமும். துயர் - து: கம். இரண்டாலும் நலிவிவிடுமதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - திருவடி இய்யாதி. “ஸுஸுஜுதாந” என்றதுக்கு அர்த்தம் - வாராய் இய்யாதி. “ஸுஸுஜுதாந” (ஸந்தாபம்தந்நஸோபநம்) - வாராய், நீயும் உன்னையுந்நாரைப் பிரிந்து நோவுபடுவதிகிடாய். [மேலியப்பாடும்] - கர்த்தவ்யமானாலும் சிலர்க்கு நலிவானால் தவிரவேண்டாவோ. எல்லா

உத்கர்ஷமாதல். ஸ்வரத்திலே வைகல்யமுண்டாதல், “வெஷாநாஸாஸிவெஷாவஸி” (வேதாநாம்ஸாமவேதோஸ்மி) என்கிறபடியே அந்தரங்கமான வேதமன்றிக்கே யொழிதல் தான் செய்ததாகில், நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. [வேதவொலி பரவைத்திரைபோல் முழங்க] - ஒதங்கிளர்ந்த கடல்போலேகாணும் ஸாமத்வநி யிருக்கிறபடி. [முழங்க] - அதில் பர்வமொழிந்தநாள்களும் பகலு மாறியிருக்கலாயிற்றே. [மாயேர்ந்தோமப்புக்கைகமழும்] - ஒத்துச்சோல் லிச் சோல்லாதவிடமெல்லாம் வைதிகச்சரியைகளையாய்க்கிடக்குமித்தனை. மாடு - பர்யந்தம். [உயர்ந்தோமப்புக்கைகமழும்] - ஆகாசமடங்கலும் இடமடைத்து, வைமானிகரை முகம்பார்த்து அநுபவிக்கவொட்டாதபடியேழாநின்றது. [மாயேர்ந்தோமப்புக்கைகமழும்] - “கரிபுணெவ வலிவஸ்வலிவிசாவலிதாஜநகாடிய” (கர்மணைவலிஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதாஜநகாதய) என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தில் தலைநின்றவர்களிறே; இனிமலாலிஸந்திபண்ணி யறுஷ்ட்டித் து மலவ்யாப்தமானவாறே மீளுமவர்களன்றே. [கமழும்] - ஹோமய-மமும், ஹலிஸ்ஸ-க் கோள்ளவந்துநிற்கிற எம்பெருமானுடைய மாளிகைச்சாந்துமாகக் கமழுகிறபடி. [திருவல்ல வாழ்நிறைகின்றபிரான்] - அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே பிற்பாடர்க்கு உதவும் படி ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன். [கழல்காண் னெங்கொல்நிச்சலுமே] - அவன் இங்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றால், காழும் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசத்தில்போய்ப் பெறக்கடவபேற்றைப் பெறவல்லோமே. அங்கும்போனால் வசுஷவஸூணியிறே. (௩)

ஹுடைய யோவாமென்று ஸப்தார்த்தம். “பாடு” என்கையாலே - ஸ்வரவைகல்யமிக்கையென்றபடி. கல்வேதம் - ஸாமவேதம். இதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - ஸ்வரத்திலே இய்யாதி. “திரையோடேகடின - பரவையொலிபோலே - பாடுகல்வேதவொலி - முழங்க” என்றவயித்துஅர்த்தம் - ஒதங்கிளர்ந்த இத் யாதி. ஸமுத்ரயோஷத்துக்கு காலவச்சேதமுண்டு, இதுக்கததானு மிக்கையென்கிறார் - அதில் இத் யாதி. இது - “முழங்கும்” என்கிற வர்த்தமானத்துக்கு அர்த்தம். அதில் - ஸமுத்ர யோஷத்தி லென்றபடி. ஆனால், அநத்யயநங்களிலே ஒதலாமோ? என்னில்; - தர்ஸபூர்ணபாஸங்களிலும் யஜ்ஞ க்ரியாஸேஷமானவை சொல்லலாமென்றபடி. “மாடு” என்றதற்கு அர்த்தம் - ஒத்துச்சோல்லி இய்யாதி. மலம் வர்த்தமானால் கர்மாறுஷ்ட்டாகாநிவ்ருத்தராகார்களோ, “கமழும்” என்ற - வர்த்த மாகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன; - ஜ்ஞாநாதிகராகையாலே மலாயிஸந்தி யிலையென்கிறார் - கரிபுணெவவலி இய்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஸப்தார்த்தம் - ஹோமதூமமும் இய்யாதி. எம்பெருமா ஹுடைய மாளிகைச்சாந்தென்றது - ஹார்த்தலாவம். “நிச்சலும் - கழல்காண்டெங்கொல்” என்றதற்கு மாவம் - அவன்தங்கே இய்யாதி. காண்கிறமாத்ரம்போருமோ? என்ன - அங்கும்போனால் இய்யாதி. சீழிற்பாட்டு - “சீழியசி-பயபூநசிவஜநிஷ்யதி” என்றதினர்த்தம்; இப்பாட்டு - “கஷாநாஸா க்ஷாநாஸாஸிவகஷாநாஸா” என்றதினர்த்தம். “காவ்யாராஜாபணங்குஷ்டீ விகாபாஸா ரிதங்கிஹி. வளவஸூயயதிகெதுவவகாரவரிதவ து||எ||” உகி வாகுகாணெ(ச). “வெஷாநாஸாஸிவெஷாவஸிவெஷாநாஸிவலிவாஸவ: | உஜிபாணாங்கிநஸாவலிவ: | கானாஸிவெதநா||உஉ||” உகி மமவஜீதாயாந் டுஸகெ. கடுகுருவகபூசீபெ, “கரிபுணெவவலிவஸ்வலிவிசாவலிதாஜநகாடிய: | வெகாஸம்முஹகெவாலி வஸ்வ ஸூருகதபூங்கிஹி||உஉ||” உகி. கர்மணைவய: (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நிச்சலுந்தோழிமீர்காள் ! எம்மைநீர்நலிந்தேன்செய்தீரோ ?
பச்சிலைநீள்கமுகம் பலவுந்தெங்கும்வாழைகளும்
மச்சணிமாடங்கள்மீதணவும் தணிதிருவல்லவாழ்
நச்சரவினணைமேல் நம்பிரானதுநன்னலமே.

ஆ.—(நிச்சலும்.) பச்சிலைநீள்கமுகம் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும் மச்சணிமாடங்களின்மேலே யணவாநின்ற ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே நின்றருளின் எம்பெருமான், திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அந்நயார்ஹமாக்கிக்கொண்டான், தோழிமாரானநீங்கள் நித்யமாக என்னை யலைத்து என்னப் ப்ருத்திபண்ணுகிறீர்களென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், 'இங்ஙனமே மோடியினைக் கட்டி' என்று நினைத்திடுகிற தோழிமாரைக்குறித்து, 'என்னுடைய நற்சீவன் அவன்பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தம்' என்கிறாள்.

[நிச்சலும் என்றுதொடங்கி] - விபரிதமேபலித்துவாராநிற்க, தோழிமாரான நீங்கள் நித்யமாக என்னை அலைத்து என்னப் ப்ருத்தி பண்ணுகிறீர்கள் ? [பலவு] - பலா. [மச்சணிமாடம் என்றுதொடங்கி] - பலநிலமான அழகிய மாடங்களின்மேலே அணவாநின்ற ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே நின்றருளித் திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அந்நயார்ஹமாக்கிக்கொண்டவனதாயிற்று.

ப.—அநந்தாம், சோலைகளோடுகூடின மாடங்களை யுடைய திருவல்லவாழிலே நித்யாபூதித ஸம்ஸரிஷ்டனாய் வர்த்திக்கிற உபகாரகன்பக்கலிலே என்னுடைய ஸ்ரே ஹமாயிருக்க, நீங்கள் நலிந்து என்னப் ப்ரோஜநமுண்டென்கிறாள்.

தோழிமீர்காள்-(ப்ரியபரத்வமே ஸ்வரூபமான) தோழிமீர்காள் ! எம்மெ - (உங்களறிமதம் ஹரியாதவவள்த்தையையுடைய) எம்மை, நீர் - (ஜீவத்வாக்ஷயகளல்லாத) நீங்கள், நிச்சலும்-நிரந்தரமாக, நலிந்து-நிஷேதித்துநலிந்து, என் - என்னகாரியம், செய்தீர்-செய்கிறீர்கள் ? பசு-பசுத்த, இலை-இலையையுடைத்தாய், நீள்-நீண்ட, கமுகும்-கமுகும், பச்சிலைநீள்-அப்படிப்பட்ட, பலவும்-பலவும், தெங்கும்-தெங்கும், வாழைகளும்-வாழைகளும், மச்ச-மச்சக்களின், அணி - நிரையையுடைத்தான, மாடங்கள்-மாடங்களின், மீது-மேலே, அணவும் - (அவ்வோநிலங்களுக்கு நிழல்செய்யுப்படி) அணவின, தண்-குளிர்ந்த, திருவல்லவாழ்-திருவல்லவாழிலே, நஞ்சு-(அநாபூதிதர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி) நஞ்சையுமிழ்கிற, அரவினணைமேல்-திருவரவணையின்மேலே கண்வளர்த்தருளுகிறபடியை, நம் - நமக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த, பிரானது - மஹோபகாரகனிடத்து, (என்னுடைய), நல்-மிகுந்த, நலம் - நலமானது. நற்சீவனென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "இங்ஙனம் மோடியினைக் கட்டி" என்று நினைத்திடுகிற தோழிமாரைக்குறித்து ; என்னுடைய நற்சீவன் அவன்பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தமென்கிறாள்.

[நிச்சலுந்தோழிமீர்காள்] - “கழல்காண்டுங்கொல்நிச்சலும்” என்று - எனக்கு நித்யகைங்கர்யத்திலுள்ள ருசி போரும் உங்களுக்கு என்னைமீட்கையிலுண்டான ருசி. [தோழிமீர்காள்] - உங்களை யாராகவினைத்துத்தான் நிஷேபிக்கிறீர்கள். தாய்மார்செய்யக்கடவதைத் தோழிமாரானரீங்கள் செய்யக்கடவீர்களோ. [எம்மை] - உங்கள்சொற்களாத என்னை. [நீர்]-உங்கள்சொல்லீயாதிருக்கிற நீங்கள். [நலிந்தென்செய்திரோ] - அத்தலைக்கு என்னப்பயோஜனங்கொள்ளுகிறீர்கள். செய்துதலைக்கட்டலாவதி லேயன்றோ ப்ரவர்த்திப்பது. [நிச்சலும் - நலிந்தென்செய்திரோ] - “மாசறுசோதியெதொடங்கி விலகிப்போருகிறீர்கள், என்னப்பயோஜனம்பெற்றீர்கள்” என்று பிள்ளான். [பச்சிலை இப்பாதி] - பசுமையுடைய இலைகளையுடைத்தாய் ஒங்கியிருந்துள்ள கமுகுகளும். அவன் ஸந்தியில் வர்த்திப்பார்க்கு பசுமையும் ஒக்கமும் மாறுகிருக்குமென்கை; தனக்கு வைவரண்யமும் உருவுதலுமாயிரே யிருக்கிறது. [பலவு]-பலா. [மச்சணிமாடங்கள்] - பலநிலமான மாடங்களின்மேலே யணவாநிற்கக்கடவதாய். மானிகைக்கு நிழற்செய்தாப் போலேயிருக்கை. [தண்டிருவல்லவாழ்] - ஸ்ராமஹரமானவூர். [நச்சரவு] - ப்ரதிகுலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி அரணுண்டாயிருக்கை. “திமுகத்துநாகனை” என்று கிலாய்க்கிறுளாகவுமாம். திருவநந்தாழ்வான்மேலேசாய்ந்த அழகைக்காட்டி என்னை அநயார்ஹமாக்கினவன் பாடது என்னுடைய நற்சீவன். திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அநயார்ஹமாக்கினவ னென்றுமாம். அவன்பக்கலிலே நற்சீவனாயிருக்க கேவல ஸார்த்தத்துக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிற இத்தால் ப்ரயோஜனமென் ? அவன்பக்கலிலேசென்று ஹிதஞ்சொல்லுங்கோள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. “இங்ஙன் மனோரூபத்தை ஈடன்று” என்று நிஷேபிக்கிற தோழிமாரைக்குறித்து; என்னுடைய நற்சீவன் அவன்பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தமென்கிறான்.

[நிச்சலுந்தோழிமீர்காள்] - தோழிமார் “உனக்கு இத்தனையாகாதுகாண்” என்று பலகாலும் சொல்லுவார்களே, அது வலியாதிருக்கச்செய்தேயும், இவ்வாயிழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்துத் திரியவும் சொல்லத்தொடங்கினார்கள்; நீங்கள் நலிகைதவிரி கோளாகில், நானிருந்தவிடத்தேபோய் நலியுங்கோளென்கிறான். என்னுடைய நற்சீவனானது அவன்பக்கலிலே யானபின்பு, நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் என்னப்பயோஜனமுண்டே. எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும்ஆசை நித்யமாய்ச்சேல்லுகிறுப் போலே, உங்களுக்கும் “என்னைமீட்கவேணும்” என்கிற இவ்வவியஸந்தி மாறுதே செல்லுகிறபடி. [தோழிமீர்காள்] - நீங்கள் நீங்களாய்ச்சொல்லுகிறீர்களோ, தாய்மாராய்ச்சொல்லுகிறீர்களோ. இத்தனை ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார் உண்டாயிற்றே. ஒன்றுசொல்லுவார்

நாலாம்பாட்டு.—நிச்சலும் இப்பாதி. “ஈப்பிரானதுநன்னலம்” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை-இங்ஙன் இப்பாதி.

“நிச்சலுந்தோழிமீர்கள் எம்மை நீர்நலிந்தென்செய்திரோ” என்றதுக்கு ப்ரஸத்தியருணிச் செய்கிறார் - தோழிமார் என்றதொடங்கி, திரியவும்சொல்லத்தொடங்கினார்கள் என்னுமையும். “ஈப்பிரானதுநன்னலம்” என்றத்தைக்கடாகித்து, “எம்மைநீர்நலிந்தென்செய்திரோ” என்றதுக்கு ஹாவம் - நீங்கள் இப்பாதி. ஏதத்விவரணம் - என்னுடைய இப்பாதி. “கழல்காண்டுங்கொல்நிச்சலுமே” என்றவநந்தாம், “நிச்சலும் - நலிந்து” என்றதுக்கு ஹார்த்தமாவம் - எனக்கு அவனை இப்பாதி. “தோழிமீர்காள் - நலிந்தென்செய்திரோ” என்றதுக்கு ஹார்த்தமாவம் - நீங்கள் இப்பாதி.

தம்மையறிந்தன்றோ சொல்லுவது. [எம்மைநீர்] - உந்தாடையழியமாறியும் என்னுடைய ஜீவநமே எண்ணக்கடவநீங்கள், உங்கள் ஹிதவசனம் நெஞ்சிற்பட்டால் ஜீவியாத என்னை. [நலிந்தேன்செய்தீரோ] - நான்ஜீவிப்பனாயோ! உங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்தோ. [நிச்சலும்தோழிமீர் இத்யாதி] - “* மாசறுசோதிதோடங்கி இவ்வளவும்வர ஹிதஞ்சொல்லுகிற நீங்கள் என்னப்ரயோஜனம் பெற்றீர்களா” என்றுபிள்ளான். [தோழிமீர்காளெம்மைநீர் நலிந்தேன்செய்தீரோ] - தாந்தாம் நலிவுபட்டேம் பிறரைநோக்குவார், தாங்களே பிறரை நலியவும்பார்ப்பரோ. [என்செய்தீரோ] - ஒன்றுசெய்வது ஒரு ப்ரயோஜனத்தளவுமன்றோ, லாஹாலாஹமறிந்தாலும் கைவாங்கவேண்டாவோ. [எம்மைநீர் நலிந்தேன்செய்தீரோ] - ப்ராவண்யத்துக்கு முற்பாடரானால் ப்ராப்திக்கு முற்பாடராகவேண்டாவோ. [பச்சிலை இத்யாதி] - அந்நிலத்திலே யகப்பட்டாரையும் சிலர் மீட்கநினைப்பரோ. ஹிதஞ்சொல்லுவார் பசுமையுள்ளவிடத்தேயன்றோ சொல்லுவது, இங்கு விவர்ணமாயிதே கிடக்கிறது. பிரியாதிருப்பார்க்குப் பசுமைமாறாதிதே. [பலவும்] - பலா. “[நீள் - கமுகும்] என்றப் போலே, பலவும் - தெங்கும், வாழைகளும்” என்று (பச்சிலைநீள் என்கிறத்தை - ‘அவற்றிலேயும்) உய்ந்தபிள்ளை கூட்டேம்புகாணும்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். [மச்சணி மாடங்கள்] - பலநிலங்களையுடைத்தாகையாலே அலங்க்ருதமான மாடங்கள். [மீதணவும்] - செல்வப்பிள்ளைகளுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலேகாணும் கலிந்துகொண்டுநிற்கிற படி. [தண்திருவல்லவாழ்] - ஸ்ரமஹ்ராமாம்படி சோலைசெய்தவூர். பசுமைமாறாத இலைகளையுடைத்தாய் நீண்டகமுகும், அப்படிப்பட்டபலவும், தெங்கும், வாழைகளும், மச்சக்களின் நிரையையுடைத்தான மாடங்களின்மேலே, அவ்வோநிலங்களுக்கு நிழல்செய்யும்

ஹைவசுத்தத்துக்குஹாவம் - இத்தனை இத்யாதி. இத்தனையென்றது - இத்தனைபேரென்றபடி. “நீங்கள் நீங்களாய்ச்சொல்லுகிறீர்களோ” என்றதென்பலிதம் - ஒன்றுசொல்லுவார் இத்யாதி. “எம்மை” என்றது - ஆதாரிஹைவசுதமாகையாலே - என்னை என்கிறார். என்செய்தீர் - என்னப்ரயோஜனம் பெற்றீர்களென்றபடி. “என்செய்தீரோ” என்றதுக்குஹாவம் - நான்ஜீவிப்பனாயோ இத்யாதி. “நிச்சலும்” இத்யாதிக்கு ஹாவாந்தாம் - மாசறுசோதி இத்யாதி. ஆக, “நிச்சலும்” என்றதுக்கு - இத்தத்திருவாய்மொழியிலே பலகாலும் ஹிதஞ்சொல்லி என்செய்தீரோவென்னுதல், * மாசறுசோதி தோடங்கி இவ்வளவும் ஹிதஞ்சொல்லி என்செய்தீரோவென்னுதல். “நீர்நலிந்து” என்றதுக்குஹாவம் - தாந்தாம்நலிவுபட்டேம் இத்யாதி என்னுடைய ஸத்தாநாமொழிய வேறொருப்ரயோஜனமில்லையென்ற - கீழ் அருளிச்செய்து, உங்கள் ஹிதவசனத்துக்கு நான்மீனாதபின்பு உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லையென்ற ஹாவாந்தாம் - ஒன்றுசெய்வது இத்யாதிவாக்யம். விவரணம் - லாபாலாபம் இத்யாதி. நலியப்ராப்தியில்லையாகில், ஏதுக்குப்ராப்தியுண்டென்ன - ப்ராவண்யத்துக்கு இத்யாதி. ப்ராவண்யத்துக்கென்றது - ப்ராவண்யத்தை விளைக்கைக்கென்றபடி. “பச்சிலை” என்றதொடக்கி - அவ்ஜூரை வர்ணிக்கிறதற்கு ஹாவம் - அந்நிலத்திலே இத்யாதி. “பச்சிலை” என்றதற்கு ஹாவம் - ஹிதஞ்சொல்லுவாந் இத்யாதி. இங்குப்பசுமையிலையோ? என்ன - இங்குவிவர்ணமாய் இத்யாதி. அங்குப்பசுமையுண்டாகைக்கு வேறுவேறென்ன - பிரியாதிருப்பார்க்கு இத்யாதி. ஸர்வாநிப் பிரியாதிருக்கிறமாதங்களுக்கென்றபடி. பிரியாதிருப்பார்க்கென்றது - பிரிவாக்வரும் வ்யஸகமின்றிக்கே யிருப்பார்க்கென்றபடி. “பலவும்” என்றது - பலாமாமென்றபடி. உய்ந்தபிள்ளைநிர்வாஹத்துக்கு, * நீட்சி கமுகுக்கு விஸேஷணமாணப்போலே, பலவுமென்ற - ஹைவசுதமாய், பலவானதெக்கும் பலவானவாழைகளுமென்னுதல்; அன்றிக்கே, பச்சிலைநீளென்றது - * கமுகுக்கு விஸேஷணமாணப்போலே, “பச்சிலைநீள் - பலவும், பச்சிலைநீள் - தெங்கும், பச்சிலைநீள் - வாழைகளும்” என்று கூட்டுதலென்றபடி. பலநிலங்களாவது - தளத்தின்மேல்தளம், மச்சை, தணியாக - அலங்காரமாகவுடைத்தான, க்ருதங்களுண்டு ஸப்தார்த்தம். மச்ச - மேல்தளம், அணி - அலங்காரம். மேல்தளமென்று

படி யணவின குளிர்ந்த திருவல்லவாழிலே. [நச்சரவினணைமேல்] - மேலும்சுற்றும் சோலையுண்டானால் கீழும் சோலையுண்டாகவேணுமோ. இஃதும் ஸைத்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யங்களால் குறையில்லையே. [நச்சரவு] - படுக்கையும் தானையாய்க்காத்துட்ட வும் வற்றாயிருக்கை. பச்சிலையித்யாதிக்கு - ஹோதிகளாயிருப்பார் விடாதே வர்த்திக்கலாம், தேசம். [நச்சரவு] - இனையபெருமாள் கையும்வில்லுமாய் வேளிக்காவல்நிற்க, பெருமானும் பிராட்டியுமாய்க் காட்டிலே ரமித்தாப்போலே. * ராஜாணாவதே நத்யுயஃ இமே, அப் படியே இங்கும் காவலுண்டாயிருக்கிறபடி. அநந்தமுகமான காவலிமே. பெருமானும் இனையபெருமானும் பிராட்டியும் ஸ்ருங்கிவேரபுரத்திலே விட்டருளினவன்று ப்ரீதஹப் பெருமாள் இனையபெருமானைப்பார்த்து, “பெருமானும்பிராட்டியும் கண்வளராரின்றார்கள், உமக்கீடாம்படி திருவடிகளிலே தலையாம்படி படுக்கைபடுத்தேன்; நாங்கள் காடராய் அங்கேயிங்கேதிரிகையாலே எங்களுக்கு உறக்கம்வாராது, நீர் ராஜபுத்ரராகையாலே ஸுகு மாரர்; ‘ஹரதாதிகள் வருவர்கள்’ என்றஞ்சவேண்டா, நானும் என்பரிகரமுமுண்டு, நீர் கண் வளர்ந்தருளும்” என்ன, — “கயமஹாஸாநயஸாஹஸித்யா” (கதம்தாஸாரதௌபூமௌஸாயானேஸஹஸீத்யா) - வாரீர், மஹாராஜானை சக்ரவர்த்தி அறு பதினாயிரமாண்டு அநபத்யனாய் வருந்திப்பெற்ற ஸுகுமாரரான பெருமாள் தறைக்கிடை கிடக்க, எனக்குக்கண்ணுறங்குமோ; அவர்தாம் வஸிஷ்ட்டாதிகள் கீழே தறையிலேயிருந்து மறிவர், அதுவுமின்றிக்கேயிருக்கிற பிராட்டியோடேகூடக் கிடக்கிறபடிபாரீர்; ஆனபின்பு, எனக்கு உறக்கமுண்டாய் அதுபோகைக்கு அவிஸந்திபண்ணியிருக்கிறேனல்லேன்காணும், உறக்கம் தேட்டமாய்க்கிடையாமையாலேயிருக்கிறேன். [நம்பிரானதுநன்னலமே] - ‘ஸவ்யாஹேவ்யாநதவ்யவ்யிநுதவ்யவாஸ்யாஹஸித்யா’ (அஸ்யாதேவ்யாமநஸ் தஸ்மிந் தஸ்யசாஸ்யாம்பரதிஷ்டிதம்) என்னும்படியே யிருந்ததாகில் நான் ஆறியிரேனோ இரண்டும் அங்கே யொருதலைத்தயின்பு நான் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. [நம்பிரானது

ப்ர:—(நச்சரவினணைமேல்)—ஸஜெ வெ, ‘ராஜ்யிராவஸ்யாஹஸித்யாநாஜிராணாவதே நத்யுயஃ | ஹேவ்யாநதவ்யவ்யிநுதவ்யவாஸ்யாஹஸித்யா’

சொன்னபோதே - பலநிலங்களென்று அர்த்தாத்வித்தம். மீது - மேல். அனுக்கன் - குடை. “மீதணவும்” என்று - மேற்சோலையைச்சொன்னபோதே, சுற்றும் என்று அர்த்தாத்வித்தம். அரவைச் சோலையாகச்சொல்லுகைக்கடியேதென்ன; குணஸாம்யத்தாலேயென்கிறார் - இங்கும்ஸைத்ய இத்த்யாதி. “அரவினணை” என்றும், “நஞ்சு” என்றும் விஸேஷித்ததுக்குஹாவம் - படுக்கையும் இத் த்யாதி. காத்துட்டவும் வற்றாயிருக்கையென்றது - விரோதிகள் வாராமல் காத்துஹஜிப்பிக்கவும் வற்றா யிருக்கையென்றபடி. பச்சிலை இத்த்யாதிக்கு - தாத்தபர்யமிதிஸேஷஃ. காத்துட்டினதுக்கு த்ருஷ்டாந் தம் - இனையபெருமாள் இத்த்யாதி. உத்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ராஜிராணா இத்த்யாதி. இனையபெரு மாள் காத்தப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - பெருமானும் இத்த்யாதி. “காவல்” என்றப்ரஸங்கத்திலே யரு ளிச்செய்கிறாராதல். “ராஜே” என்னுதே, “ஹாஸாநயஸா” என்றதுக்குஹாவம் - மஹாராஜானை இத்த்யாதி. “ஸ்யா-நிஷ்ரா-ஹஸ்ய-கய்ய-ஸக்யா” என்று அவ்வித்தஹாவம் - ஆனபின்பு இத் த்யாதி. அவிஸந்தி - நினைவு. தாத்தபர்யம் - ஸவ்யாஹேவ்யா இத்த்யாதி. அதாவது - பிராட்டிக்கு மகஸ்ஸு அவர்பக்கலிலேயாய், ப்ராணன் அவர்பக்கலிலேகிடத்திறே; எனக்கு அங்கனன்றிக்கே, ப்ராணனும் மகஸ்ஸும் அவர்பக்கலிலேயானபின்பு ஆறியிருக்கப்போமோவென்றுகருத்த. இரண்டும் அங்கே யொருதலைத்தயின்பென்றது - பிராட்டிக்குப்போலே, “ஸநவ்யவ்யிநு” என்று - மனோமாந்ரா

நன்னலமே] - திருவநந்தாழ்வான்மேலேசாய்ந்த வடிவழகைக்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹ
மாக்கினவன்பாடது என்னுடையநற்சீவன். திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அந்
நயார்ஹமாக்கினவ னென்றுமாம். அவன்பக்கலிலே நற்சீவனாயிருக்க, கேவலஸாரீரத்துக்கு
ஹிதஞ்சொல்லுகிற இத்தால் ப்ரயோஜனமென்; அவன்பக்கலிலேசேன்று ஹிதஞ்சொல்லுங்
கோள் வேணுமாகில். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு:

நன்னலத்தோழிமீர்காள் ! நல்லவந்தணர்வேள்விப்புக்கை
மைந்நலங்கோண்டேர்விண்மறைக்கும் தண்திருவல்லவாழ்
கன்னலங்கட்டிதன்னைக் கனியையின்னடிதந்தன்னை
என்னலங்கோள்குடரை என்றுகோல்கண்கள்காண்பதுவே

ஆ.--(நன்னலம்.) நான் ஒன்றை யாசைப்பட்டால் அதைமுடிக்கும் ஸ்வ
லாவமன்றோ உங்களது. [நல்லவந்தணர்] - அந்நயப்ரயோஜனமான ப்ராஹ்மணருடைய
யாகங்களிலே கறுத்தெழுந்த ஹோமயுமங்கள் ஆகாஸாவகாஸமெல்லாம் மறைக்கும்
படியான திருவல்லவாழிலேயிருந்து நிரதிராயபூரக்யனுமாய் என்னை ஸர்வஸ்வஹாரணம்
பண்ணின அழகையுமுடையவனை என்னுடையகண்கள் விடாய்தீரக் காணப்பெறுவ
தென்றோ வென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் செய்கபடி செய்ய, என்னுடைய கண்கள்
விடாய்தீரக்காணப்பெறுவது என்று? என்கிறாள்.

[நன்னலத் தோழிமீர்காள்]-நான் ஒன்றை யாசைப்பட்டால் அதை முடிக்க
வும் ஸ்வலாவமன்றோ உங்களது? [நல்ல அந்தணர் என்று தொடங்கி]-அந்நய ப்ரயோ
மன்றிக்கே, ப்ராணனும் அங்கே யொருநிலைத்தபின்பென்றபடி. “நன்னலம்” என்று - நற்சீவனும்,
“ப்ராணன் நம்பிரானது” என்றபோதே - மநஸ்ஸு அங்கே ப்ரவணமாயிற்றென்று அர்த்தாத்வித்தம்.
அன்றிக்கே, “நன்னலம்” என்று - ஸ்வேஹமாய், ததார்ப்ரயமானமநஸ்ஸைலகழித்து, “நம்பிரானதே
நன்னலம்” என்று அந்வித்துமாவம் - ஸுஸ்யூரெவ்யூ இத்யாதி என்னுதல். அதாவது - இவன்
திருவுள்ளம் அவனிடத்திலேயாய் அவன்திருவுள்ளம் இவனிடத்திலேயா யிருக்கையன்றிக்கே, இரண்
டும் அங்கே யொருநிலைத்தபின்பென்றபடி. “நச்சரவினைமேல் நம்பிரானதுநன்னலம்” என்றதுக்கு
ஸப்தார்த்தம் - திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவழகைக்காட்டி என்னை யந்நயார்ஹமாக்கினவ
னிடத்தது என்னுடைய நற்சீவனென்னுதல்; அன்றிக்கே, திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை
யந்நயார்ஹமாக்கினவென்னுதல். “நம்பிரானதுநன்னலம் - எம்மைநீர்கலிந்தென் செய்திரோ” என்று
அந்வித்துமாவம் - அவன்பக்கலிலே இத்யாதி. இத்தால் - நற்சீவன் அவன்பக்கலிலேயாயிருக்க,
கேவலஸாரீரத்துக்கு ஹிதஞ்சொல்லி என்னப்ரயோஜனமென்றபடி. தோழிமீர்கான், நீர் - எம்மை -
நிச்சலும் - கலிந்தென்செய்திரோ இத்யாரப்யாஹ்வயஃ. “கஸ்யோரெவ்யூரநஸுலிநுதஸ்யுலாஸ்யூர்ப்ரகி
ஹலீதயா । ஸக்யாநிடி ரியாஸுபூஜீவிதவாலஸுவாநிவா(கூ)” உத்யுயொ
ஜ்யாகாஸு மஹம்ப்ரகிஷ்ணஃ. “ஸுஸ்யூரெவ்யூரநஸுலிநுதஸ்யுலாஸ்யூர்ப்ரகி
லிதழ் । தெநெபஸ்யபரீபூதாரீஹமுகபூரிவிஜீவகி||ருஉ||” உகி ஸுந்ரா
காஸு [கரு] ஹநுகிராநு. (ச)

ஐயராஜன் ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் கறத்து எழுதினேஹாமய உமங்கள் ஆகாஸாவ
காஸத்தையெல்லாம் மறைக்கும்படியான திருவல்லவாழியிலே யிருப்பதும்செய்து நி
திஸாயலோக்யனுமாய் என்னை ஸர்வஸ்வஹாரணம் பண்ணின அழகையுடையவனை.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணமான வைதிகாக்ரேஸரருடைய அக்ரிஹோத்ர
ய உமமானது ஆகாசத்தைமறைக்கும் திருவல்லவாழியில் நிதிஸாயலோக்யபூதனானவனை
நங்கள்கள் காண்பதென்றேவென்கிறாள்.

தன்னலம்-என்னிலும் எனக்குமிகவும்நல்ல, தோழியீர்காள் - தோழியீர்காள்!
நல்ல - அந்நயப்ரயோஜநாய் அதிப்ரவணரான, அந்தணர் - வைதிகருடைய, வேள்வி-உக
வதாராதருபமான அக்ரிஹோத்ராதிகர்மங்களில், புறக - தூமங்களானவை, மை-மையி
னுடைய, நலம் - நன்றானநிறத்தை, கொண்டு - கொண்டு, உயர் - உயர்ந்த, வின்-ஆகா
சத்தை, மறைக்கும் - தன்னிறமேயாம்படிமறைத்து சீழகைச்செய்கையாலே, தண் -
குளிர்த்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழியிலே வர்த்திப்பானாய், கன்னல்-சரும்பினுடைய,
அம் - கோதற்ற, கட்டிதன்னை - கட்டிபோலே வாஹ்யாயந்தரவிவாகாஹிதாஸத்தை
யுடையனாய், கனியை - அப்போதே நுகரவேண்டும் பக்வமலம்போலே இனியனாய்,
இன் - இனிமைக்குமேலே, அமுதந்தன்னை - இழந்தஸத்தையையுண்டாக்கும் அப்ருத
ருபனாய், (என்னோடு ஸம்ஸலேஷித்தகாலத்தில்), என்-என், நலம் - ஆத்மகுணத்தோடு
ருபகுணத்தோடுவாசியற, கொள் - புஜித்து, சுடரை - அத்தாலேயொளிபெற்ற வடிவை
யுடையனானவனை, கண்கள் - என்னிலும்பெருவிடாய்ப்பட்டகண்கள், காண்பது - தன்
னிலைவுக்கிடாகக்கண்டு அநுவிசிப்பது, என்றுகொல் - என்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான்செய்தபடிசெய்ய, என்கண்களின்விடாய்தீரக்
காணப்பெறுவது என்று?என்கிறாள்.

[தன்னலத்தோழியீர்காள்]-என் அலிமதஸித்திக்கு என்னிற்காட்டில் அலிநி
வேஸரித்துத் தலைக்கட்டுமவர்களன்றோ நீங்கள். [நல்லவந்தணர் இத்யாதி] - அந்நயப்ர
யோஜநான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் ஹோமய உமமானது, வெளிநகழிந்தாப்
போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைத்தாய், அந்தரிக்ஷத்தளவன்றியே ஸ்வரூபத்தளவும்
செல்லமறைக்கும். அந்நயப்ரயோஜநருடைய ஹோமய உமமாகையாலே, ப்ரயோஜநாத்
தரபார் அப்ஸாஸ்ஸுக்களும்தாங்களுமாய் முகம்பார்க்கவொண்ணாதபடி மறைக்கை.
[திருவல்லவாழ்கன்னலங்கட்டிதன்னை] - “சிறுமகையன்” என்னுமாப்போலே. [கன்ன
லங்கட்டி] - அழகிய கன்னங்கட்டி. [கனியை] - கண்டபோதே நுகரலாம்படியிருக்கை.
[இன்னமுதந்தன்னை] - ஸஸத்துக்குமேலே, போனவையிரை மீட்கவற்றுகை. என்னை
ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. என்னை யெழுதிக்
கொண்டவழகையுடையவனை யென்றுமாம். [என்றுகொல் இத்யாதி] - “நான்பட்டது
பட ப்ராஜஜ்ஜிவிப்பதுகாண்” என்பாரைப்போலே, என்கண்களின்விடாய் திருவது
என்றோ? என்கிறாள். * முடியானேயிற்காரணங்களிறே, “காணவிரும்புமென்கண்களே”
என்று கண்களும்நாமும் தனித்தனியே விடாய்க்கும்படியிறே இவருடையவிடாய்.
என்னலங்கொள்குடரை என்கண்களின்விடாய்தீரக் காணப்பெறுவதென்றோ?

சுரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நான் செய்தபடிசெய்ய, இக்கண்களின்விடாய்தீர்க்கணப்பெறுவதென் றென்கிறுள்.

[நன்னலத்தோழிமீர்காள்]-நன்னலமாவது-இவள்பக்கல் இவர்களுக்குண்டான ஸ்நேஹம். தங்கள் கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே யிருக்கை. ஆனபின்பு, “தாய்மார் பழிசொல்லுவார்கள்” என்று அஞ்சி என்வழியே உங்களுக்கு ஒழுகாதிருக்கப்போமோ ‘வா நராரணா நராரணா க்ஷு க்ஷு காலீ து காலீ’ (வாநராணம்நராணஞ்சகதமா ஸீத்ஸமாகம்) - குருகுலவாஸம்பண்ணாத தீர்யக்குக்களுக்கும், வஸிஷ்ட்டஸிஷ்யர்களான ராஜபுத்ரர்களுக்கும் இதோருசேர்த்தியுண்டானபடி யெங்ஙனே; ஸாஸ்த்ரவ்யஸ்யரிதே குருகுல வாஸத்துக்கு யோக்யர். மேல் இதுக்குஅடிசொல்லுகிறுள் “நா நஸு ஸீ வயொ ரொ க்யு டெ வெ வு வம் வஸிஜா ய த” (ராமஸு க்ரீ வயோ ரை க்யம் தே வ்யே வம் ஸமஜாயத) - தங்களையும் அறியாதே எங்களையும் அறியாதே இங்ஙனே விழுந்துகொடுநிற்கக்கண்டோமித்தனை. அதாவது- இளையபெருமாள் கையும்வில்லுமாய் உணர்ந்துகொண்டு நின்றனோச்சக்கடவ அந்தப்புரகார்யத்துக்கு அடியேன் வரும்படியன்றோ அவர்கள் ஸங்ஸ்தானபடி. இளையபெருமாள் அடிமையில் தப்பிநின்றவளவுக்கும் திருவடியைக்கொண்டு இழையிடவேண்டும்படியாகவிதே அவர் நிலவரானபடி, இளையபெருமாள்பேரநிற்கையிதே பிரியவேண்டிற்று. “வனவம்வஸிஜா ய த” (ஏவம்ஸமஜாயத) - தங்களளவிலும் பெருக்கப்பார்த்தார்கள். ஐஸ்வர்யம் அவனுக்குக் காடுபடும்படியிதேபார்த்தது. இப்படியிதே ஸக்யமிருப்பது; இவர்களும் தோழிமாரிதே. [நல்லவந்தணர்] - அந்நயப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். அவர்கள்கண்டிகோளே அத்தலைக்கு ஈடா

அஞ்சாம்பாட்டு.—நன்னலம் இத்யாதி. “என்றுகொல்கண்கண்காண்பதுவே” என்றததைக்கடாகழித்து அவதாரிகை - நான்செய்தபடி இத்யாதி.

“நலம்” என்றதுக்குஹாவம் - இவள்பக்கல் இத்யாதி. “நல்” என்றதுக்குஹாவம் - தங்கள் கார்யம் இத்யாதி. “நன்னலம்” என்று - ஸ்வப்ரயோஜநத்தை யபேக்ஷியாத ஸ்நேஹத்தையுடையவர்கள் என்றவளுடைய ஹார்த்தஹாவம் - ஆனபின்பு இத்யாதி. தோழிமார்க்கும் இவனுக்குமுண்டான ஸ்நேஹத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வா நராரணா டு இத்யாதி. தீர்யக்குக்களுக்கு குருகுலவாஸ யோக்யதையில்லையோ? என்ன - ஸாஸ்த்ரவ்யஸ்யரி இத்யாதி. இதுக்கடியென்றது - எமாகமத்துக்கடியான, “வனவம்வஸிஜா ய த” என்றநிர்ஹேதுகத்வமென்றபடி. “வனவம்வஸிஜா ய த” என்றதுக்கு மூன்றுஹாவம். தங்களையும் இத்யாதிவாக்யத்வயம் - முந்தினது. அதாவது - அந்தப்புரகார்யத்துக்கு அடியேன் வரும்படியன்றோ ஸங்கதானபடி யென்றுகருத்து. தங்களையும் அறியாதே - இத்யாதிக்கு - தங்கள்பெருமையையும் நங்கள்சிறுமையையும்பாராதே அசித்திதமாகச்சேரவிழுந்ததென்றபடி. அடியேன்வரும்படியன்றோவென்றது - “கி து ஶ்ரு க்யு வர க்ஷு ணா வலி ஸு ஸீ வஸஹி ய ண” என்கிறபடியே எல்லாரிலும் தாழ்ந்தான் வரும்படியன்றோவென்றபடி. “வனவம்வஸிஜா ய த” என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹாவம் - இளையபெருமாள் அடிமையில் இத்யாதி. அதாவது-ப்ராதாவான இளையபெருமாளுடைய அபராதத்தையும் நான் ஸமிப்பிக்குப்படியென்றுகருத்து. நிலவர் - அந்தரங்கர். இளையபெருமாள் அடிமையில் தப்பநின்றாரோ? என்ன - இளையபெருமாள் போநிற்கையிதே இத்யாதி. மூன்றுஹாவம் - தங்களளவிலும் இத்யாதி. அதாவது - தங்களுடைய ஐஸ்வர்யத்தைப்பற்றவும் அதிகமானவஸ்வர்யத்தையுடையராம்படியென்றுகருத்து. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி. காடுபடும்படியென்றது - ஸம்ருத்தமாம்படியென்னுதல், காட்டுக்கெல்லாம் அயிபத்யாம்படியென்னுதல்; “ஸு ஸீ வஸிகரொ து கி” என்னக்கடவதிறே. “நன்னலத்தோழி மீர்காள்” என்றவந்தரம், “நல்லவந்தணர்” என்றதுக்குஹாவம் - அவர்கள்கண்டிகோளே இத்யாதி.

ஆளும் பாட்டு.

[illegible]

ஆ.—(காண்பது.) [வினையேன்கனிவாய்மடவீர்] - இப்போது நான் நோவு படாநிற்க, நீங்கள் உறுவுதல்தீர்ந்து பண்டுபோலேயிருப்பதே. மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையையுடைய வண்டுகளோடுகூட எங்கும் இளந்தென்றலுண்டாய், அத்தாலே அறவுயர்ந்த பணிகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு வளராநின்றள்ள அழகிய சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய மிகவும் ஸ்ப்ருஹ ணீயமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோவென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருவல்லவாழிலே நின்றருளுகிற ஸ்ரீவாமநனுடைய மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை நான் காண்பது என்றோ? என்கிறாள்.

[கனிவாய் மடவீர்] - இப்போதை உறுவுதல் தீர்ந்து பண்டுபோலே நீங்கள் புஷ்டிகளாயிருக்கக் காணவல்லேனே யென்று கருத்து. [பாண் என்று தொடங்கி]-மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையோடுகூடி வண்டுகளோடுகூட எங்கும் இளந்தென்றல் உண்டாய் அத்தாலே அற உயர்ந்த பணிகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு வளராநின்றள்ள அழகிய சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலே.

ப.—அநந்தரம், பாடுகிறவண்டும் புதுத்தென்றலுமான கடற்கரைச்சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலேநிற்கிற, ஆபுநிதார்த்தமாக வர்த்தியான ஸ்ரீவாமநனுடைய ஹோக்யமான திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ வென்கிறாள்.

பாண் - மாநருபமான, குரல் - மிடற்றோசையையுடைய, வண்டுகொடு-வண்டுகளோடே, பசுந்தென்றலும் - புதுத்தென்றலும், ஆக-ஆய், ௧ எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், சேண்-உயர்ந்த, கிணை-பணிகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு, ஓங்கு-வளருகிற, மாய்-மாங்களையுடைய, செழு-தர்ஸநீயமான, காணல் - கடற்கரைச்சோலையையுடைத்தான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலேநிற்கிற, மாண்-(அர்த்தித்வப்ரகாசமாகமான) ப்ரஹ்மசர்யத்தையும், குறள் - வாமநத்வத்தையுமுடைத்தான, கோலம் - தர்ஸநீயவிக்ரஹத்தையுடையனா, பிரான் - மஹோபகாசனுடைய, மலர்-மலர்த்தியையையுடைய, தாமரை - தாமரைபோலே ஹோக்யமான, பாதங்கள் - திருவடிகளை, கனி - கனிபோலேபழுத்த, வாய் - அதரஸோபையையுடையாரம்படி முகமலர்ந்து, மடவீர் - எனக்கு வினையைகளாய்ப்போக்தவர்களே! வினையேன்-(என்னினைவுக்கீடாகப் பரிமாறப்பெறுத) பாபத்தையுடையேனான் நான், காண்பது-காண்பது, எஞ்ஞான்றுகொலோ - எந்நாளாயிருக்கிறதே?

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருவல்லவாழிலேநின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய ஹோக்யமான திருவடிகளை நான்காணப்பெறுவதென்றோ? என்கிறாள்.

[காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ] - பிறர்க்கும் “ஐயோ!” என்னும் தசையோ விது, கண்கள்செய்தபடிசெய்ய, நான்காணப்பெறுவதென்றோ வென்கிறாள். கன்றுவேறு, தாய் வேறுக்கும் விஷயமிதே. “ப்ராஜைபட்டதுபடுகிறது, நான் பசிதீரும்வழியென்” என்பாரைப்போலே. [வினையேன்] - கண்கள் விடாய்க்கன்றிக்கே, என்விடாய்க்கன்றிக்கே அலமாக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [கனிவாய்மடவீர்] - இப்போதை யுறுவுதல்தீர்ந்து பண்டுபோலே உங்களைக் காணவல்லேனெனயென்றுகருத்து. “வண்ணந்திரிவுமணங்குழைவும்” என்று, இவள் துவண்டிருக்க தத்காலீநவிஸோஷணமாகக்கூடாதிதே. [பாண்குரல் இத்யாதி] - பாண்-பாட்டு. மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையையுடைய வண்டோடே, இயலைக்கற்று இசையோடேகூட்டுகையன்

றிக்வே, பாட்டாயிருக்கை. [பசுந்தென்றதுமாயியெங்கும்] - சோகையெங்கும் இளந் தென்றல் ஸஞ்சரிக்கை. பசுந்தென்றல் - கலப்பற்ற தென்றலென்றுமாம். “வடிவெ லுரலுலுவுஷ்டாவுகூடாநாவிநிஸ்யுதஃ । திராஸுலவலீதாயாவாதிவாயுபு . நொஹாஃ” . [சேன்சினையோங்குமாம்] - மழையாலே மரங்கள் பனைக்குமாப்போலே. தென்றலாலே உயர்ந்த பனைகளையுடையவாய்க்கொண்டு வளரானின்றள்ள மரங்களை யுடைத்தாகை. பனைக்கு ஒக்கம் - சுத்திலேவளருகை, மரத்துக்கு ஒக்கம் - மேலே வளருகை. [செழுங்கானல்] - தர்ஸாயமான கானல். கானலென்று - கடற்கரைச்சோலை யாதல், நெய்தல்நிலமாதல். [மாண்குறள்கோலப்பிரான்] - தன்னுடைமைபெறுகைக் குத்தானாயியாய் வடிவைக் குறுகவிட்டு மிக்கவழகையுடையனாய், ஸௌலப்பத்தையும் அழகையும் திருவல்லவாழிலே ஆஸ்ரிதரையதுவிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுடைய நிசநியலோக்யமான திருவடிகளை - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலே. மலர்த்தாமரை - அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரை.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய லோக்யமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றேவேன்கிறாள்.

[காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோலினையேன்] - ப்ரஜைகள்செய்தபடிசெய்ய, நான் முன்னம் என்பசிதீர்வதென்றே. [வினையேன்] - லோகவிஸஜாதீயமான பாபத்தைப் பண் ணினேன். காணுமைக்குப்பாபம்பண்ணினாருங்கடக்காணும்படியான விஷயத்தை, காண் கைக்கு யோக்யதையுண்டாய்வைத்தே காணுதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். * மாண்குறட்கோலப்பிரானிறே. [காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோலினையேன்] - நீங்கள் காட்டு கைக்கு த்வரிக்க ஆறியிருக்கக்கடவநான், இன்று “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்னும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [கனிவாய்மடவீர்] - உங்களை நான் பண்டுபோலே காண்பதென்றே. “வியொஹிஜாநிநொத்யுபுபு” (ப்ரியோஹிஜாநிநொத்யர்த்தம்)

ப்ர:—(கனிவாய் மடவீர்) ஹவஸ்தீதாஸுலவஸ்துசெ, “தெஷாஜாநீநித்ய புகவனகஹகிவிபுஸரிஷ்யதெ । வியொஹிஜாநிநொத்யுபுபுஷமலுலுபுபுபு” .

ஆறும்பாட்டு.—காண்பது இய்யாதி. “மாண்குறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப்பாதல் கன் - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்றத்தைக்கடாஹித்து அவதாரிகை - திருவல்லவாழிலே இய்யாதி.

தீழ் - கண்களின்விடையைச்சொல்வி, அநந்தரம் தம்விடையைச்சொன்னதுக்கு லாவம் - ப்ரஜைகள் இய்யாதி. தீருவது - தீர்த்துக்கொள்வது. விவரணம் - காணுமைக்கு இய்யாதி. பாபம் பண்ணினாரென்றது - மஹாபுலிபோல்வாரை. அப்படி பாபம்பண்ணினவர்களும் அவனைக்கண்டார் கனோ? என்ன - மாண்குறள் இய்யாதி. “வினையேன்” என்றதுக்கு லாவாந்தரம் - நீங்கள் இத் யாதி. அன்றிக்கே, காணுமைக்கு இய்யாதிவாக்யமும் - ஓரர்த்தமாய், இது - மூன்றாமர்த்தமாதல். இப்பகூத்தில், முந்தினவர்த்தத்துக்கு, லோகவிஸஜாதீயமானவென்றது - * சுழிபமிக்கதோர்காதலா யிருக்கை. “கனிவாய்மடவீர்” என்றத்தை - தக்காலீநவிஸேஷணமாக்காதே ஸவிஷயத்தாக நிர்வஹிக் கிறதுக்கடியேதென்ன; இவளதாம் விவரணமாயிருக்க, அவர்களதாம் செவ்விபெற்றிருக்கக்கடாமை யாலே யென்பாராக நினைத்து; இவள்விஷயத்தில் இவர்களுக்குண்டான ஸ்நேஹத்தை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - வியொஹி இய்யாதி. அதாவது - ஜ்ஞாநியானவன்விஷயத்தில் ஈஸ் வரன் மிகவும் ஸ்நேஹித்திருக்குமாபோலே, இவர்களும் இவள்விஷயத்திலே அதிஸ்நிக்தைகளாயிறே

என்னும்படியே அவர்களிருப்பது. இவள் * மாகடையுடம்போதேலையுலறி வாய்ப்புறம்
வேளுத்திருக்க அவர்கள் தங்களைப்பேணியிரார்களே. அவர்கள் பண்டுபோலேயிருக்கக்காண்
கையும் இவளுக்குப் பாராத்மமானபடி. [பாண்தரல்வண்டினொடு] - இவற்றின் த்வரியில்
வேள்ளோசையாய்க்கழியுண்பதில்லை, பரப்படங்கலும் பாட்டாயிருக்கும். அதாவது-இயல்
கற்று இசையோடேகூட்டிற்றன்றே அவற்றுக்கு, பேச்சேதோடங்கி யிசையிறே. “தேன்
போலேஇனியபாட்டு” என்னக்கடவதாயிருக்குமதுபோய், வடிவேதேனாய் அதுக்குமேலே
பாட்டுமோனல் மிகவும் இனிதாயிருக்குமிறே. பாண்தரல்-அநருபமானமிடற்றேசை. [பசுந்
தேன்றலுமாகி யெங்கும்] - கலப்பற்றதேன்றலுமாயிருக்கை. பலவிடங்களிலே காலிட்வோ
ராதே + தாய்தலையாயிருக்கை. [பசுந்தேன்றல்] - இளந்தேன்ற லென்றுமாம். [சேண்சினை
இத்யாதி] - கவகௌனவை சுற்றிலேபனைத்திருப்பனவாய் மேலோக்கத்தையுடைத்தான
மரங்கையுடைத்தாகையாலே, அழகியசோகையையுடைய. [சேழுங்கானல்]-தர்ஸநீயமான
கானல். கானலென்று - கடற்கரைச்சோகையாதல், நெய்தல்நிலமாதல். சேண் - உயர்த்தி.
சினை - கவடு. பனைக்கு ஓக்கம்-சுற்றிலேவளருகை. மரத்துக்கு ஓக்கம்-மேலே. [மாண்துறள்
கோலப்பிரான்] - தன்னுடைமைபெறுகைக்குத் தான் அர்த்தியாய், பெருவிலையானவடி
வைச் சிறுகவிட்டு மிக்கவழகையுடையவனாய், ஸௌலப்யத்தையும் அழகையும் திருவல்ல
வாழில் ஆபுரிதரையநுலுவிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுடைய நிரதிஸயலோக்யமான திரு
வடிகளை - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ. [மலர்த்தாமரைப்பாதங்கள்] - அப்போதலர்ந்த
தாமரைபோலே நிரவதிகலோக்யமான திருவடிகளை. அடியிலே இவர்க்குத் தானேயிறே

யிருப்பதென்றபடி. இப்படி அதிஸ்நிக்கைகளாகையாலே, இவளதரம் விவரணமாயிருக்க அவர்களைதரம்
நிறம்பெற்றிருக்கக்கூடாதென்கிறார் - இவள் மாகடை இத்யாதி. இவள் அவனைப்பிரிந்த ஸமயத்திலே
அவர்களைதரம் உருவினவுறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள்பண்டு இத்யாதி. மாகடை இத்யாதி.
ஸ்நானமின்றிக்கே அழுக்குடையவுடம்போடே தலையிரையுமுதறி அதாமும்வெளுத்து ஏகபுத்தமாய்க்
கொண்டு என்றபடி. உலறி - உதறி. அதாவது - பயிரைப்பேணுதே யென்றபடி. குலென்னுதே,
“பாண்தரல்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குஹாவம் - இவற்றின் இத்யாதி. வேள்ளோசையாய்-அஸார
மாய். வேள்ளோசை - அஸாரம்ஸம். பாண் - மாகம். பாட்டாயிருக்குமென்றது - அநமாயிருக்கு
மென்றபடி. பேச்சேதோடங்கி இசை என்றத்தால்பலிதம் - நிரதிஸயலோக்யத்வமென்று விவ
க்ஷித்து, அதின் சாமாவதி - தேன்போலே இத்யாதி. தேனென்று - வண்டுக்குப்பேர். “எங்கும் -
பாண்தரல் வண்டினொடு, எங்கும்-பசுந்தேன்றலுமாகி” என்றுகூட்டுவது. பசுந்தேன்றல்-செவ்வித்
தேன்றல் என்ற அர்த்தம்விவக்ஷித்து, அதுக்குச்செவ்வியேதென்ன-கலப்பற்ற இத்யாதி. “கலப்பற்ற”
என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பலவிடங்களிலே இத்யாதி. பலவிடங்களிலே காலிட்வோராதேயென்
றது - உலர்நீரக்களிலேபட்டு அந்ததர்க்கந்தம் கலசுவாராதேயென்றபடி. தாய்தலைத்தேன்றலா
யிருக்கையென்றது - மேல்வருகிற தென்றலுக்கெல்லாம் தாயாய், முந்திவருகிறபோதே இங்கேவரும
தாயிருக்கையென்றபடி. சினை - கவடு. ஸாலை இத்யர்த்தம். சேண் - உயர்த்தி. உயர்த்தபனைசனை
யுடைய வன்றபடி. நெய்தல்நிலம் - ஸமுதர்பார்த்தம். ஸௌலப்யத்தையும் அழகையுமென்றது -
“மாண்” என்றத்தையும், “கோலம்” என்றத்தையும்பற்ற. வாமகனைச்சொன்னதுக்குஹாவம் - தமக்குத்
திருவடிகளிலே ருசிபிறந்தது அவன்கருபையாலேபென்று திருவுள்ளம்பற்றி-அடியிலே இவர்க்குத்
தானேயிறே ருசியையுண்டாக்கினான் என்கிறார். பலபாட்டுக்களிலும் திருவடிகளைச் சொன்னதுக்கு
ஹாவம் - அடிகள் இத்யாதி. கனிலாய்படலீர், எங்கும் - பாண்தரல்வண்டினொடு - எங்கும் - பசுந்
தேன்றலுமாகி என்றதொடங்கி, பாதங்கள் - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ வினையென் இத்யவ்ய:

† ‘தாய்தலைத்தேன்றலாய்’ என்று பாடாந்தரம்.

ருசியையுண்டாக்கினான். “அடிகள், அடிகள்” என்று வாய்புலற்றும்படியிதே திருவடிகளில் லோக்யதையிருப்பது. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கோல்?பாவைநல்லீர் !
ஒதநெடுந்தடத்துள் உயர்தாமரைசெங்கழுநீர்
மாதர்கள்வாண்முகமும் கண்ணுமேந்துந்திருவல்லவாழ்
நாதனிஞ்ஞாலமுண்ட நம்பீரான்தன்னேநாடொறுமே.

ஆ.—(பாதங்கள்.) தன்மனோராயத்தை நிஷேடியாமையாலே தோழிமாரை உகந்து ஸம்போதிக்கிறாள். கடல்போலே பெருத்திருந்துள்ள பொய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும், ஸ்த்ரீகளுடைய அழகியமுகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படியான திருவல்லவாழுக்கு நாயகனாய், ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளி, அவ்வளவுமன்றிக்கே ஆபுரிதர்க்கு மிகவும் உபகாரகனானவனுடைய திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழுவல்லோமோ வென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திருவல்லவாழில் நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழுவல்லோமே வென்கிறாள்.

[பாவைநல்லீர்] - தன்மனோராயத்தை நிஷேடியாமையாலே தோழிமாரை உகந்து ஸம்போதிக்கிறாள். [ஒதநெடுந்தடம் என்று தொடங்கி] - கடல்போலே பெருத்திருந்துள்ள பொய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும் ஸ்த்ரீகளுடைய அழகிய முகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படியான திருவல்லவாழுக்கு நாயகனாய் ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயகாலத்தில் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரித்தருளினவன், அவ்வளவுமன்றிக்கே ஆபுரிதர்க்கு மிகவும் உபகாரகனானவனை.

ப.—அநந்தரம், தர்ஸனீய தடாகங்களையுடைய திருவல்லவாழுக்கு நிர்வாஹகனான ஆபத்ஸகன் திருவடிகளிலணிந்த பூவையாகிலும் தொழக்கூடுமோவென்கிறாள்.

ஒதம்-ஸமுத்ரம்போலே, நெடு-பெருத்த, தடத்துள் - தடாகங்களுக்குள்ளே, உயர்-உயர்ந்த, தாமரை - தாமரையும், செங்கழுநீர் - செங்கழுநீரும், மாதர்கள் - மாதருடைய, வாள்-ஒளியையுடைத்தான, முகமும்-முகத்தழகையும், கண்ணும்-கண்ணழகையும், ஏர்தும்-ஹிக்கும்படியான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழுக்கு, நாதன் - ஸ்வாமியாய், இ-இந்த, ஞாலம் - ஜகத்தை, உண்ட-ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின அபஹத்தாலே, நம்-நமக்கு, பிரான்தன்னை - உபகாரகனென்றுதேவதேவருக்கிறவனை, நாடொறும் - நித்யமாக, பாவை-பாவைபோலே, நல்லீர்-அவயவங்களினுடைய வகுப்பழகையுடைய விலக்ஷணஸ்வஹாவைகளே! பாதங்கள் - திருவடிகளின், மேல்-மேலே, அணி-அணிந்த, பூ-பூவையாகிலும், தொழ-தொழ, கூடுங்கோல்-கூடுமோ?

“தெஷாஹ்ஜாநீநித்யயுகவணகவகிவிபுரிஷ்யதே । ஓபி யொஹிஜாநிநாதயிபுரிஷஹஸ்யபிபுரிஷ்ய:” இதி ஹவதீதாஸு ஸஷபே. (க)

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன்திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவைபணிந்து தொழுவல்லோமோவென்கிறான்.

[பாதங்கள் இத்யாதி]—“பாதங்கள்மேலே நித்யமாகப் பூவைபணிந்து தொழக் கூடவற்றே” என்று நிர்வஹிப்பர் ஜீயர். அணி-அணிந்து. பூ-பூவை. “பாதங்களைப் பூ மறைத்ததில் அப்பூவையாகிலும் தொழவற்றே” என்று ஒருதமிழன். “ஸ்வாவாகி க மாணவழகுக்குமேலே அழகிதாக அலங்க்ருதமான திருவடிகளைக் கூடவற்றே” என்று அருளிச்செய்வர் பிள்ளை. பூ-அழகு. அணி-அலங்காரம். மேலே - பூ-அணி-பாதங்களை. [பாவைநல்லீர்] - இவள்தசையைக்கண்டு விழுதி ஶ்ஷயக்ஷமைகளன்றிக்கே ஸ்திமிதைகளா யிருந்தபடி. நிஷேடியாமையாலே யுகந்து ஸம்போயிக்கிறாளென்றுமாம். [ஓதம் இத் யாதி] - கடல்போலே பெருத்தபொய்கைகளிலே யடியுயரத்தாலேயுயர்ந்த தாமரை களும் செங்கழுநீரும், ஸ்த்ரீகளுடைய ஒளியையுடைத்தான முகத்தையுங்கண்ணையும், ஏந்தும் - ப்ரகாஸிப்பியாகின்றதென்னுதல், தோற்பிக்கு மென்னுதல். [திருவல்லவாழ் வாதன்] - பூவைகுண்டநாதனிலேற்றம். ஒருவர்குறை யெழுவருடுக்கிற தேஸத்திலே தரிசறவிருக்கிற இடமிதே இங்கு; குறைவற்றவர்களுக்கு ஸந்தியிபண்ணின மாத்ர மிதே அங்கு. [இஞ்ஞாலமுண்ட] - தன்மேன்மை பாராதே ஆபத்துக்களிலே தளர்ந்தார் தாவளம். [நம்பிரான்] - நம்மை ஸம்ஸாரார்ணவம் கொள்ளாமல் எடுக்குமவன். நம்பி ரான் தன்னை ந்ரடொறம் - பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கடுங்கொல்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன்திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவைபணிந்து தொழுவல்லோமே யென்கிறான்.

[பாதங்கள்மேலணிபூந்தொழக்கடுங்கொல்] - திருவடிகளின்மேலே புஷ்பங் களையணிந்து நமக்குத்தொழக்கூடவற்றே. [பாவைநல்லீர்] - இவளை நிஷேயிக்கைக்குக் க்ஷமைகளன்றிக்கே ஸ்திமிதைகளாயிருந்தபடி. எழுதினபாவைபோலே யிருந்தார்கள். நிஷேடியாமையாலே யுகந்து ஸம்போயிக்கிறாளாகவுமாம். [ஓதம் இத்யாதி] - கடல் போலேபெருத்திருந்துள்ள தடாகங்களினுள்ளே, ஓக்கத்தையுடைத்தான தாமரைசெங்கழு நீரானவை, அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய ஒளியையுடைத்தான முகத்தையும் கண்ணையும் யரியாகின்றன. † (ப்ரகாஸிப்பியாகின்றதென்றபடி.) அன்றிக்கே, திருவோலக்கத்திற்படியே

ஏழாம்பாட்டு.—பாதங்கள் இத்யாதி. “நாடொறம் - பாதங்கள்மேலணிபூந்தொழக்கடுங் கொல்” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - அவன்திருவடிகளிலே இத்யாதி.

“பாவைநல்லீர்” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம். அதில் மூந்தினது - இவளை இத்யாதி. அதாவது - மாப்பாவைபோலே நிஷேதிக்கக்ஷமைகளன்றிக்கேயிருக்கிற நல்லீரென்றபடி. இரண்டாவது - எழுதினபாவை இத்யாதி. அதாவது - கொல்லிமலையிலெழுதினபாவைபோலே அவயவங்களினுடைய வகுப்பழகையுடைய நல்லீரென்றபடி. மூன்றாவது - நிஷேடியாமையாலே இத்யாதி. அதாவது - பாவைபோலே பாதத்தாரகனான நல்லீரென்றபடி. நல்லீர் - விலக்ஷணஸ்வஹாவைகளே. இது அர்த்ததாயத்துக்குமொக்கும். பாவை - மாப்பாவையாதல், கொல்லிமலையிலெழுதினபாவையாதல். பாவை - ப்ரதிமை, பாவை என்று - ஸ்த்ரீகளுக்கும்பேர். இப்போது, பெண்களில் நல்லரானவர் களே யென்றபடி. இது மூன்றாமர்த்தத்துக்குச்சேரும். அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியே பாவை போலே பாதத்தாரகனான நல்லீரென்னுதல்; பாவைகளில் - பெண்களில், நல்லரானவர்களேயென்னு தல். ஏந்துகை - யரிக்கை. அதாவது - ஸாத்ருய்யத்தைவஹிக்கை. தவீதீயார்த்தத்துக்கு, ஏந்துகை -

அவற்றைத்தள்ளும்படியாயிருக்கை. ‡ (திருவோலக்கத்தில் அலங்காரார்த்தமான தாமரை களை நிராகரிக்குமென்றபடி.) [யாதர்கள் வாண்முகமும் கண்ணுமேந்தும்] - ஊருக்கும் வயலுக்கும் வாசிதேரிகை அரிதாயிருக்கை. [திருவல்லவாழ்நாதன்] - ஸ்ரீவைகுண்டநா தனிலேற்றம். ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குக் கடவனாயிருக்கிறது - அந்தப்புரத்துக்குக்கடவ னென்கிறமாத்ரமிறே, * ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப இருக்கிறவிடமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, ஒருவர்கூறையை யெழுவருடுக்கிறதேசத்தில் தரிசறவிருக்கிறவிட மிறே. [இஞ்ஞாலமுண்ட] - மேன்மைபாராதே தளர்ந்தார்தாவளமாயிருக்கும். ஆபத்தே செப்பேடாக வயிற்றிலேவைத்துநோக்கும். அது கதையில் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ, [நம்பிரான்] - ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்து இவ்வளவாக்கி யுபகரித்தவன். நாடொறும் - பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கோல். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாடொறும்வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கோல்? நன்னுதலீர்!
ஆடுறதீங்கரும்பும் விளைசெந்நெலுமாகியேங்கும்
மாடுறுபூந்தடஞ்சேர் வயல்குழ்தண்திருவல்லவாழ்
நீடுறைகின்றபிரான் நிலந்தாவியநீள்கழலே.

ஆ.—(நாடொறும்.) [நன்னுதலீர்] - பூணாதி வாண்டுவ வராயபூ லலாடைகளாக உங்களைக்காண்பதென்றோ. எப்போதும் பக்வலமமாய் அருகேயிருக் கிற பூத்தபொய்கைகளோடுசேர்ந்த வயல்குழ்த் து மாமஹாமான திருவல்லவாழிலே, அதுக்காஹஸீலனாய்க்கொண்டு நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிறவனுடைய, குறைகுணநிரூபணம் பண்ணாதே எல்லாரையும் அங்கீகரிக்கக்கடவதாய், ஆபுரிதரிருந்தவிடத்திலேசெல்லும் திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே தொழக்கூடவற்றோடுவென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக் கூடவற்றோ? என்கிறாள்.

[நன்னுதலீர்] - பூணாதிவாண்டுவவராயபூலலாடைகளாக உங்களைக்கா ண்பதுஎன்றோ? [ஆடுறதீங்கரும்பும்விளைசெந்நெலுமாகி] - எப்போதும் பக்வலமமாயி ருக்கை. [மாடு என்றுதொடங்கி] - அருகேகிட்டியிருக்கிற பூத்தபொய்கைகளோடு

தன்னுகை. திருவோலக்கத்திற்படியாவது - பரிஷ்டர்களைலக்கத்திலே அபரிஷ்டர்கள்வந்திருந்தால், க்ரமேண கடத்திவிடுகை. முத்தினவர்த்தத்துக்குவமிதம் - ஊருக்கும் இத்யாதி. அதிஸயமேதென்ன - ஸ்ரீவைகுண்ட இத்யாதி. தரிசு - பாழ்கிடக்கிறநிலம். தனிகர் என்றுபாடமாகில், தனிகர் - குறும்பர். தாவளமென்று - க்ருஹமாய், ஆதாரமென்றபடி. விவாணம் - ஆபத்தே இத்யாதி. பாவவசல்லீர் இத்யாரப்ய, நம்பிரான் தன்னுடைய - பாதங்கள்மேல் - நாடொறும் - பூவை - அணித்து - தொழக் கூடுங்கோல் இத்யர்வயி. ஒருவர்கூறையை யெழுவருடுக்கையாவது - கலஹத்திலே ஒருவர்புடை வையை ஏழுபேர் பறித்துடுக்கையாதல், தாரித்யத்தாலே ஒருத்தன்புடைவையை ஏழுபேருடுக்கை யாதல். (எ)

சேர்ந்த வயல் சூழ்ந்து ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே அதுகா ஹஸீலனாய்க்கொண்டு நிரந்தரவாஸம்பண்ணியருளுகிறவனுடைய குணகுணநிருபணம்பண்ணுதே எல்லாரை யும் அங்கீகரிக்கக்கூடவதாய் ஆபுநிதர் இருந்தவிடத்திலேசெல்லும் திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், அழகியவிளைநிலங்களாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனுடைய, ஸகலஸம்ஸாரேஷு ஸ்வபாவமான திருவடிகளை நிரந்தராத்மாவம் பண்ணக்கூடுமோவென்கிறாள்.

எங்கும் - ஸர்வப்ரதேஸத்திலும், ஆடு-ஆடுதலை, உறு-உறும்படி, தீ-இனிய, கரும்பும் - கரும்பும், விளை-முதிர்விளைந்த, செந்நெலும் - செந்நெலும், ஆகி-ஆய், மாடு-பரிஸரத்தை, உறு-அணுகின, பூத்தடம் - பூத்ததடாகங்களை, சேர் - சேர்ந்த, வயல்-வயலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, தண்-குளிர்ந்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நீடுறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, நிலம் - பூமியை, தாவிய - அளந்துகொண்டு, நீள் - எல்லார்தலையிலும் சென்றுபொருந்தும்படி வளர்த்தியையுடைத்தான, கழல்-திருவடிகளை, நல்-தத்ப்ரணாமத்தாலே தர்ஸாயமாய்ப்படியான, துதலீர் - துதலையுடையவர்களை! நாடொறும் - நாடொறும், வீடு - கூணவிச் சேதம், இன்றியே - இன்றியே, தொழக்கூடுங்கொல் - தொழக்கூடுமோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலஹனானவன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

[நாடொறும் இத்யாதி] - நாடொறுமென்று - தர்ஸபூர்ணமாஸாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. விடின்றியேயென்று - நித்யாக்நிஹோதரத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி" என்றிறே இவர்ப்ரார்த்திப்பது. ஆசார்யோபதேஸத்தை விர்வஸித்து அபேக்ஷிக்கிற நம்மைப்போலேயன்றியிலே, தாஸ்யம்வலித்து ராமத்தாலே யபேக்ஷிக்கிறாரிறே. [நன்னுதலீர்] - அவன் வந்தவுபகாரத்துக்கு அவன் திருவடிகளிலேவிழுந்து பூணாசீவாஹஸுஹவராயபூஜலாடைகளான உங்களைக்காண வல்லேனே. துதல்-நெற்றி. இவளுக்குக்கைகங்கர்யத்தில் உகப்புப்போலே, இவள்பேறே தங்களுக்கு உகப்பாயிருக்குமவர்களிறே. நீங்களும் உங்கள் ஸ்வரூபம்பெற்று, நானும் என் ஸ்வரூபம்பெறுவதென்றே. [ஆடுறுதீங்கரும்பும்] - கரும்புகளும் ஆட்ப்ராப்தமாயிருக்கும். தீ-தித்திப்பு. செந்நெலும் அறுக்கப்ராப்தமாயிருக்கும். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் எப்போதும் பக்வஹமாயிருக்குமென்கை. [மாடு இத்யாதி] மாடு-பர்யந்தம். பர்யந்தத்திலேகிட்டின பூத்ததடாகங்களும், அத்தோடுசேர்ந்த வயலையுடைத்தாய் ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். பரமபதத்திற் போலே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு அடிமையிலே யபேக்ஷிப்பிறந்தபோது அதுவிக்கைக்கு நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம். குணகுணநிருபணம்பண்ணுதே, ஸேஷபூதநிருந்த விடமேயெல்லையாக வளரும் திருவடிகளை - நாடொறும்விடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலஹனானவன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

எட்டாம்பாட்டு.—நாடொறும் இத்யாதி. "நீடுறைகின்றபிரான் நிலத்தாவியநீள்கழல் - நாடொறும்விடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்" என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸுலப னான இத்யாதி.

[நாடோறும் இத்யாதி] - நாடோறுமென்று - தர்ஸபூர்ணமாஸாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. வீடின்றியேயென்று - நித்யாக்நிஹோத்ரத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “ஒழிவில்காலமெல்லாம்” என்கிறபடியேயே இவர் ப்ரார்த்திப்பது. ஆசார்யோபதேஸத்தை விஸ்வஸித்து அபேக்ஷிக்கிற நம்மைப்போலன்றியே, தாஸ்யம்ரஸித்து ராமத்தாலே யபேக்ஷிக்கிறாரே. [நன்னுதலீர்] - அவன்வந்தவுபகாரத்துக்கு அவன்திருவடிகளிலே விழுந்து பூணாசைவாஸம் உபாசய்யுமடைகளாக உங்களைக்காணவல்லேனோ. “தலையில் வணங்கவுமாங்கோலோ” என்று தோழக்கடவளே, அப்போது இவர்களும் தோழுவர்களே; இவளுக்குக் கைங்கர்யத்தில் உகப்புப்போலே, இவள்பேறே தங்களுக்கு உகப்பா யிருக்குமவர்களே. [ஆறேதீங்கரும்பும்] - கரும்புகள் எப்போதும் ஆகையிலே யுற்றிருக்கை. தீ - தித்திப்பு. சேந்நெலும் எப்போதும் அறுக்கைக்குப் பக்வமாய் விளைந்து கிடக்கை. அங்குள்ளவையடைய பக்வமலமாய்க்காணு மிருப்பது. [மாமேபூவித்யாதி] - அருகேயுற்றிருப்பதாய்ப் பூக்களையுடைத்தான தடாகங்களைச்சேர்ந்த வயல்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய் ஸ்ரமஹமான திருவல்லவாழிலே. ஊரைத் தடாகங்கள்கூழ்ந்து, தடாகங்களை வயல்கள்கூழ்ந்திருக்க, இப்படிகளாலே குளிர்ந்துகாணும் ஊர்தானிருப்பது. [நீடு இத்யாதி] - குணகுணநிருபணம்பண்ணாதே எல்லார்தலைமேலும் பொருந்தும்படி ஸமலமானதிருவடிகளைக்கொண்டு, அவதாரம்போலே தீர்த்தம்ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரமே இங்குத்தைக்குத்தன்னேற்றம். நிலந்தாவியநீள்கழல் - நாடோறும் வீடின்றியேதோழக்கூடுங்கோல்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கழல்வளைபூரிப்பயாங்கண்டு கைதோழக்கூடுங்கோலோ ?
குழலென்னயாமுமென்னக் குளிர்சோலையுள்தேனருந்தி
மழலைவரிவண்டுகளிசைபாடும் திருவல்லவாழ்
கழலின்மலிசக்கரப்பேருமானது தோல்லருளே.

ஆ. — (கழல்வளை.) குளிர்ந்தசோலையிலேபுக்கு மயுபாநத்தைப்பண்ணி, குழலேசையென்னவும் யாமோசையென்னவுமாய்படி, முக்யமாய்க் கண்ணுக்கு அழகிய

தர்ஸபூர்ணமாஸம் - பக்ஷத்தோறுமிஷ்டி. ‘யாவஜீவதிஜெஹா துஃஜம்ஹம்யாதா பஃபூராத’ ; இது - நித்யாக்நிஹோத்ரம். ஒருகால்தொழுதாற்போராநோ, “நாடோறும்வீடின்றி” என்கிறதென்? என்ன - ஒழிவில் இத்யாதி. நமக்கு இப்படி யபேக்ஷை பிறக்கவில்லையேயென்ன - ஆசார்ய இத்யாதி. தன்நசையைக்கண்டு உறவியிருக்கிறவர்களை - “நன்னுதலீர்” என்னக்கூடுமோ? என்ன - அவன்வந்த இத்யாதி. தோழிமார் வணங்குவர்களோ? என்ன - தலையில் இத்யாதி. ஆறே - ஆலையாடுகைக்கு பக்ஷமாயிருக்கை. ஆடுகையிலே யுற்றிருக்கையென்றது - ஆலையாடுகையிலே யொருப் பட்டிருக்கை. மலிதம் - அங்குள்ளவை இத்யாதி. அதாவது - நாம் சேருகையேதாமஸம், அவன் நம்மையறுவிலிப்பிக்குமென்றபடி, மாடுறு - பர்யந்தத்திலேகிட்டியிருக்கை. தன்மைக்குறேது - ஊரை இத்யாதி. குணகுணேத்யாதி வாக்யத்துக்குக் கருத்து - ஸௌஸ்ப்யம் வாமகனுக்கும் இவனுக்கும் ஸமாகம், நீடுறைகின்றதே இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமென்று. ஆடுறு இத்யாரப்ய, நீள்கழல் - நன்னுதலீர் - நாடோறும் வீடின்றியேதோழக்கூடுங்கோல் இத்யந்வயி.

(அ)

வானவண்டுகள் ப்ரீத்யதிராயத்தாலே இசைபாடாநின்றள்ள திருவல்லவாழிலே, ப்ரதி
கூலநிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்றுவாராநின்றள்ள திருவாழியை யரித்துக்
கொண்டுநின்ற ஸர்வேஸ்வரனை, நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூர்ணமாகக் கண்டுதொழ
லாம்படி அவனருள்கடவற்றேயென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூர்ணமாம்படி அவ
னைக்கண்டுதொழலாம்படி அவனருள்கடவற்றே யென்கிறாள்.

[குழல் என்றதொடங்கி] - குளிர்ந்த சோலைகளிலேபுக்கு மயபாநத்தைப்
பண்ணி, குழலேசையென்னவும் யாழேசையென்னவுமாம்படி முக்யமாய் கண்ணுக்கு
அழகியவான வண்டுகள் ப்ரீத்யதிராயத்தாலே இசைபாடாநின்றள்ள திருவல்லவாழிலே
நின்றருளுவதும்செய்து ப்ரதிகூலநிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்றுவாராநின்றிருந்
தள்ள திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [சுழலின்மலிசக்கரம்] - சுழலுவது
போலத் துளங்காநின்றள்ள சக்கரமென்னவுமாம். [தொல்அருள்] - ஸ்வாமிநிகமான
அருள்.

ப.—அநந்தரம், மயபாநமத்தமான வண்டுகளாகும் திருவல்லவாழில் கையுந்
திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபையானது, நாம் அவனை யதறிவிக்கும்படி
லப்யையாகவற்றேயென்கிறாள்.

குளிர் - குளிர்ந்த, சோலையுள் - சோலையிலே, தேன் - மதுவை, அருந்தி -
பாநம்பண்ணி, மழலை - முத்தங்களாய், வரி - வரியையுடைத்தான, வண்டுகள் - வண்டு
களானவை, குழலென்ன - குழலென்றுசொல்லும்படியாகவும், யாமென்னவும் - யா
மென்றுசொல்லும்படியாகவும், இசை - இசை, பாடும் - பாடாநிற்கிற, திருவல்லவாழ் -
திருவல்லவாழிலே நிற்பானாய், சுழலில் - ஸ்வதேஜோப்ரமணத்தாலே, மலி - மிகைத்
திருக்கிற, சக்கரம் - திருவாழியையுடையனான, பெருமானது - ஸர்வேஸ்வரனுடைய,
தொல் - ஸ்வாமிநிகமான, அருள் - க்ருபையானது, கழல் - கழலுகிற, வளை - வளை
கள், பூரிப்ப - பூரிக்கும்படி, யாம் - நாம், கண்டு - அவனைக்கண்டு, கைதொழ - கை
தொழும்படியாக, கூடுங்கொலோ - கிடவற்றே? அருளென்று - உதவியாய், அவ
னுடைய உபகாரத்தைக்கண்டு நாம்கைதொழக்கடுமோவென்றமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூரிக்க அவனைக்
கண்டு தொழலாம்படி அவனருள்கடவற்றே யென்கிறாள்.

[கழல்வளை இத்யாதி] - கையில்தொங்காதே கழலுவது இடுவதாகிற வளை.
அவன்வந்த ஹர்ஷத்தாலே பூர்ணமாம்படி, விடாய்ப்பட்ட நாம் கண்டுதொழும்படி அவன்
இரங்கக்கடவற்றே. விஸ்வலக்ஷத்தில் வளைகழலுவது தனக்கையானாலும், காட்சி எல்லார்க்
கும் ஒத்திருக்குமிதே. [குழல் இத்யாதி] - குழலென்னவும் யாமென்னவுமாநிருக்கை.
“விஷ்ணுநாலடிபெராவீரோ” என்றுப்போல ஸர்வயாஸத்ருஸமில்லாமையாலே -
கதிர்வொறுக்குகிறாள். நாட்டில் இனியவற்றெல்லாம் சேர்க்கேட்டாப்போலேயிருக்கும்.
குளிர்சோலையிலே குளிருக்கு பரிஹாரமாக மயபாநம்பண்ணி. அருந்தல் - உண்டல்.
[மழலைவரிவண்டுகள்] - முக்யமாய் தர்ஸநியமான வண்டுகள் ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப்
பாடாநின்றள்ள திருவல்லவாழ். கூட்டும்சொலவுமின்றிக்கே இசையைப்பாடும். [சுழலின்
மலிசக்கரப்பெருமான்] - விரோயினிரஸநத்வரையாலே மிகவும்சுழன்றுவருகிற திருவாழி

கைக் கையிலேயுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. கழல்வதுபோலத்துளங்கா நின்றள்ள சக்
கரமென்றுமாம். ஸ்வாஹவிகமான அவன்ப்ரஸாதத்தாலே - கழல்வளைபூரிப்ப யாக்
கண்டுக்கொழுகுகொடுங்கொலோ. அவ்வண்டுகள்போலே களித்து அதுமவிக்கவல்லோமோ.

சுதி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்முடைய கழலுகிறவனாகள் பூரிக்க அவனைக்
கண்டுதொழும்படி அவனருள்கூடவற்றேயென்கிறான்.

[கழல்வளைபூரிப்ப] - “வேள்வளை” என்னுமாபோலே, கழல்வளையென்று -
வளைக்கு விசேஷணமாய்விட்டதுகாணும். இவளைக்கைவினையாலேயே இதுவிசே
ஷணமாகவேண்டிற்று. பூரிப்ப - பூர்ணமாக. அவன்வரில் கைமேலேகாணலாமே
யிவற்றை. [யாங்கண்டுக்கொழுகுகொலோ] - இதுக்குமேலே கரியை. [யாம்] -
வீஸ்வேஷத்தில் வளைகழலுவது தனக்கேயானாலும் காட்சி எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்குமே.
[குழலென்னயாமுமென்ன] - குழலென்னவுமாய் யாமென்னவுமாயிருக்கை. நாட்டிலினிய
வற்றையெல்லாம் சேர்க்கேட்டாப்போலேயிருக்கும். “விஷ்ணு - தாலசுரேஸாவீரேஸ்வ
ரேஸ்வரவிஜயபுர - து” (விஷ்ணுநாஸத்ருசோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஸந்) என்னு

மாபோலே. [குளிர்சோலையுந்தேனருந்தி] - ஸ்ராமஹரமானசோலையிலே குளிருக்குப் பரி
ஹாரமாகத் தேனைப்பருகி. அருந்தல் - உண்டல். [மழலைவரிவண்டுகள்] - முக்யமாய்
தர்ஸநீயமான வண்டுகள், பரிதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடாநின்றள்ள திருவல்லவாழ்.
இதிலேநிற்பானாய் [இசைபாடும்] - சேருக்குமாய் ஸுதமாரருமாயிருப்பார், “மரம்”
என்று சந்தநத்தைக்கழித்துப் புழுகுநெய்யையேறிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, இவையும்
இயலைவிட்டு இசையையேபாடும். [கழல் இத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்வரையாலே மிக
வும் கழன்றுவாராநின்றள்ள திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். [கழலின்மலிசக்கரம்] -

ப்ர:—(குழலென்னயாமுமென்ன) — ஸுஷ்ருவ, “விஷ்ணு - தாலசுரேஸாவீரேஸ்வ
ரேஸ்வரவிஜயபுர - து” । காலாதிஸுரேஸா? குரோடிய க்ஷிரபாவ்யபிவீ
ஸா: || க. 11”

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கழல்வளை இத்யாதி. “கழல்வளைபூரிப்பயாக்கண்டுக்கொழுகுகொலோ - பெரு
மானதுதொல்லருள் - கூடுங்கொலோ” என்றந்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

விசேஷணமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவளை இத்யாதி. இவளைக் கைவினையாலே
யென்றது - இவளை அவன் கைவினையாலேயென்னுதல், இந்தவளை கையைவினையாலேயென்னு
தல். அது பூரிக்கைக்குஹேதுவேதென்ன - அவன்வரில் இத்யாதி. இதுக்குமேலே கரியையென்
றது - இந்தகரியைக்குமேலே யவ்வயமென்றபடி. யாழ் - வீணை. குழலென்னவுமாய் இது - குழல்
போலேயும் வீணைபோலேயுமிருக்கையென்றபடி. “குழலென்னயாமுமென்ன” என்றந்தரல்மலிதம்-
நாட்டில் இத்யாதி. ஒன்றுக்கு அநேகத்ருஷ்டாந்தம் சொன்னவிடமுண்டோ? என்ன - விஷ்ணு - தா
இத்யாதி. “கழலின்மலிசக்கரம்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதில் மலி - கழலில் - சக்கரம் -
மிகவும் கழன்றுவாராநின்றள்ள சக்கரமென்னுதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிகூல இத்யாதி.
இரண்டாவது, உபமார்த்தேபஞ்சமியாய்; கழல்வதுபோல், மலி - துளங்காநின்றள்ள, சக்கரமென்னு
தல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - கழல்வதுபோல இத்யாதி. மலிதல் - துளங்குதல். துளங்குகை
யாவது - சலித்தலும், வீணக்குதலும். “தொல்லருள்” என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே ஓரார்த்தம்,
பாட்டின்முடிவிலே ஓரார்த்தம். அவதாரிகைக்குச்சேர; கழல்வளைபூரிப்ப யாக்கண்டுக்கொழுகுகொலோ -
மழலைவரிவண்டுகள் - குளிர்சோலையுந்தேனருந்தி - குழலென்ன யாமுமென்ன - இசைபாடும் இத்யா

கழல்வதுபோலத் துளங்காநின்றள்ள சக்கரமென்னவுமாம். [தொல்லருள்] - ஸ்வாவாலிக
மான ஞானாலே - கழல்வளைபூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக்கூடவற்றே. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

தொல்லருள்நல்வினையால் சோலக்கடுங்கோல்?தொழிமீர்காள்!
தொல்லருள்மண்ணும்விண்ணும் தொழநின்றதிருநகரம்
நல்லருளாயிரவர் நலனேந்துந்திருவல்லவாழ்
நல்லருள்நம்பெருமான் நாராயணன்னாமங்களே.

ஆ.—(தொல்லருள்.) தொழிமீர்காள், தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரமும் திருநாமெனக்க அதுவிக்கலாம்படியான திருநகரியாய், எம்பெருமான் தன்னிற்காட்டில் அதுக்காஹரீலான ஆயிரவர்தன்னுடைய கல்பாணருணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலே நின்றருளி, நல்லருளையுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை, அவனுடைய ஸ்வாவாலிகக்ருபையாலே நாம் ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லக்கூடவற்றேவென்கிருள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸ்வாவாலிகமானக்ருபையாலே அவன் தன்னைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதராய்க்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே என்கிருள்.

[தொல்லருள் என்றுதொடங்கி] - தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரமும் திருநாமம் ஒக்க அதுவிக்கலாம்படியான திருநகரியாயுள்ளது. [நல்லருள் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் தன்னிற்காட்டிலும் அதுக்காஹரீலான ஆயிரவர்தன்னுடைய கல்பாணருணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலேநின்றருளி நல்லருளையுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய நாமங்களை.

ப.—அநந்தாம், விலகாணபுருஷவாஸந்தத்தாமான திருவல்லவாழில் திருபாதிகஸம்பந்த விரிஷ்டனான நாராயணன் திருநாமங்களை, அவன் க்ருபையாலே நாம் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிருள்.

தொல் - ஸ்வாவாலிகமான, அருள் - அவனுடைய உபகாரகத்வத்தை, மண்ணும் - ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரோடு, விண்ணும் - பரமபதத்திலுள்ளாரோடுவாசியற, தொழ - அதுவித்துத்தொழும்படி, நின்ற - அவன்வந்துநின்ற, திரு - ஸ்ரீமத்தான, நகரம் - நகரமாய், நல் - ஆபூரிதவிஷயத்தில் அவனிலும்விஞ்சின, அருள் - அருளையுடையான், ஆயிரவர் - ஆயிரம்புருஷர்கள், நலன் - ஹகவதஜ்ஞாநப்ரேமாதிருபமான நன்மை, ஏத்தும் - யரிக்கும்படியான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நல் - நன்றான, அருள் - அருளையுடையனாய்க்கொண்டு, நம் - நம்மை யதுவிப்பிக்கும், பெருமான் -

ரப்ய, தொல்லருளானது - கூடுக்கொலோ என்று அவ்யமாதல்; தொல்லருளாலே - கழல்வளைபூரிப்ப யாங்கண்டுகைதொழக்கூடுக்கொலோ என்று அவ்யமாதல். “விஷ்ணுநாஸாஹுஸொரவீரெய்ய”, உத்யாதி ஸுஷெ. வெ. (க)

ஸ்வாமியாப்; நாராயணன்-ஸமஸ்தகுணவிஹிதயுக்தனான நாராயணனுடைய, நாமங்கள் - தந்தத்தகுணவிஹிதவிவாசகமான திருநாமங்களை, தோழியீர்கள் - (திருநாமோச்சாரணத் துக்கு உகந்திருக்கும்) தோழியீர்கள்! (அவனுடைய), தொல் - ஸ்வாலோகமான, அருள் - அருளாகிற, நல்லிணையால் - ஸுக்ருதவிஸேஷத்தாலே, சொல்க்கும்கொல் - நாம்சொல்லக்கூடுமோ? அருளென்று - உபகாரமாய், அதடியான அவனுடைய நல்ல செயல்களாலே சொல்லி ஏத்தக்கூடுமோவென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸ்வாலோக க்ருபையாலே திருநாமங் களைச் சொல்லக்கூடவற்றேயென்கிறான்.

[தொல்லருள் இத்யாதி] - ஸ்வாலோகக்ருபையாலேயுண்டான ஸுக்ருதத் தாலே அவனைக்கண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே வென்னுதல்; ஸ்வாலோ கிக்ருபையாலே அவனைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே யுகந்துகொண்டு திருநாமத் தைச்சொல்லக்கூடவற்றே வென்னுதல். நல்லிணை - உகப்பு. [தொல்லருள் இத்யாதி]- தன்னுடைய ஸ்வாலோகமானநீர்மையை உபயகிபூதியும் அதுவிக்கும்படி பழை பதாகவிரும்பிவர்த்திக்கிறதேதகம். நித்யஸூரிகளும், ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகம்கொடு த்துகிறதே ஸீலவத்தையை இங்கேவந்து அதுவிப்பார்கள். [நல்லருளாயிரவர்] - “ஐக்ஷணவ்யூஹயீதஃ” என்கிறபடியே ப்ரஜாசக்திவர்த்தில் அவன் தன்விதகாட்டி லும் அதுக்ரஹஸீலராயிருக்குமவர்கள். [நலனைத்தும் திருவல்லவாழ்] - அவனுடைய கல்பாணகுணத்தைக் கொண்டாடி வர்த்திக்கு முரென்னுதல், ப்ரேமத்தாலே மங்களா ஸாஸகம்பண்ணி வர்த்திக்கு முரென்னுதல். [நல்லருள் நம்பெருமான்] - நல்ல அருளை யுடையனாய் நமக்கு ஸ்வாமியுமாயிருக்குமவன். நல்லருளாகிறது - வாத்ஸல்யம். வாத் ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும் - நாராயணஸப்தார்த்தம். அர்த்தத்தைபருளிச்செய்து, பின்னே ஸப்தத்தைபருளிச்செய்கிறார் [நாராயணன் நாமங்களே] - நாராயணஸப்தம்- யுர்மிநிர்ஜேஸம், இஸ்ஸ்வலாவங்களாலே நிருபித்த வஸ்துவுக்கு உண்டான முனை சேஷத்தங்களுக்கு வாசகம் - அல்லாத திருநாமங்கள்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்வாலோக க்ருபையாலே அவனைக் காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதாய்க்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே யென்கிறான்.

[தொல்லருள் இத்யாதி] - அவனுடைய ஸ்வாலோகமான அருளாலே. [நல் லிணையால்] - அதாவது - அவனைக்காணப்பெற்று, அப்ப்ரீதியாலே, சொல்லக்கூடவற்றே. ஸ்வாலோக க்ருபையாலே அவனைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே யுகந்துகொண்டு திரு நாமத்தைச்சொல்லக்கூடவற்றேவென்னுதல்; நல்லிணை - உகப்பு. அன்றிக்கே, ஸ்வாலோ கிக்ருபையாலுண்டான ஸுக்ருதத்தாலே அவனைக்கண்டு திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூட

பத்தாம்பாட்டு.—தொல்லருள் இத்யாதி. “தொல்லருள் நல்லிணையால் - நாராயணன் நாமங் கள் - சொல்க்கும்கொல்” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி.

“தொல்லருள் நல்லிணையால்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். முந்தினது - தொல்லருளாலே அவனைக்காணப்பெற்று, அத்தால்வந்த ப்ரீதியாலே திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூடுமோவென்று; இத்தை பருளிச்செய்கிறார் - அவனுடைய ஸ்வாலோக க்ருபையாலே இத்யாதி. “தொல்லருளாலே,” அவனைக்காணப்பெற்று என்று அத்யாஹரிப்பது. இத்தயோஜனையில், “நல்லிணை” என்ற - ஸந்தர்ம.

வற்றோவேன்னுதல். “நா, நீரற்றிருக்கை பாபமலமிதே, நா நீருண்டாய்த் திருநாமம் சொல்லவல்லோமே யென்கிறுள்” என்று அம்மங்கியம்மாள் வாக்யார்த்தமாகச்சொல்லும்” என்று அருளிச்செய்வார். [தொல்லருள் இத்யாதி] - தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரும் நித்யவிபூதியிலுள்ளாரும் தொழுகின்ற மஹானகரம். [நல்லருளாயிரவர்] எம்பெருமானிலும் ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் அங்கரஹஸீலராயிருக்கிறவர்கள். [நலன் இத்யாதி] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைக்கொண்டாடி வர்த்திக்குமுரென்னுதல், ப்ரோமத்தாலே மங்களாஸாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமுரென்னுதல். [நல்லருள்கம் பெருமான்] - நல்ல அருளையுடையனாய் நமக்கு ஸ்வாமியாயிருக்குமவன். நல்லருளாகிறது - வாத்ஸல்யம். வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வங்கள் - நாராயணஸப்தார்த்தம். அர்த்தத்தையருளிச் செய்து பின்னை ஸப்தத்தையருளிச்செய்கிறார் [நாராயணன்நாமங்களே] - நாராயணஸப்தம் - யர்மிநிர்ஜேஸம். இஸ்ஸ்வபாவங்களாலே கிருபிதவஸ்துவுக்குண்டான குணசேஷத்தங்களுக்கு வாசகம் - அல்லாத திருநாமங்கள். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல்
சேமங்கோள்தேன்குருகூர்ச் சடகோபன்தேரிந்துரைத்த
நாமங்களாயிரத்து ளிவைபுத்துந்திருவல்லவாழ்
சேமங்கோள்தேன்னகர்மேல் செப்புவார்சிறந்தார்பிறந்தே.

மாய், தத்வமலமான ப்ரீதியைலகிக்கிறது. இரண்டாமர்த்தம் - தொல்லருளாகிற நல்வினையாலே காவுக்குநீர்வந்து திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூடுமோவென்று; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நா நீரற்றிருக்கை இத்யாதி. அதாவது - நா நீரற்றிருக்கை பாபமலமானால், நா நீர்வருகை புண்யமலமானாலே, அவனுடையக்ருபையாகிற ஸூக்ருதத்தாலே நா நீருண்டாய்த் திருநாமம் சொல்லவல்லோமோவென்றபடி. நல்வினை - ஸூக்ருதம். தொல்லருள் - ஸ்வாஹாவிக்க்ருபை. அருளென்னுதே, “நல்லருள்” என்று விஸேஷித்ததுக்குபாவம் - எம்பெருமானிலும் இத்யாதி. “நலன்” என்றது - நலமாய், அத்தால் - குணஸமுஹத்தைச்சொல்லி; ஏத்துகையாவது - யுரிக்கையாய், அவன்குணங்களைக்கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கையென்று முந்தினவர்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, நலனென்று - நலமாய், அதாவது - ப்ரோமமாய், ஏத்துகையாவது - ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாய், ப்ரோமத்தாலே அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தைத் தாங்கள் ஏறிட்டுக்கொண்டு அவனுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிற ஊரென்று ஸப்தார்த்தம். நாராயணஸப்தம் பாஸ்துதமனாலே அர்த்தகதந நிர்ப்பந்தமுண்டாகையாலே, நாராயணஸப்தார்த்தமாக யோஜிக்கிறார் - நல்லருளாகிறது இத்யாதி. வாத்ஸல்யம் - பெறுவாரீஷி யிலே, ஸ்வாமித்வம் - தத்புருஷனிலே. நாராயணஸப்தமும் திருநாமமன்றோ, இத்தைப் ப்ரயாகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - நாராயணஸப்தம் இத்யாதி. யர்மிநிர்ஜேசமென்றது - ஸ்வரூபகிருபைமென்றபடி. இஸ்ஸ்வஹாவங்களாலேயென்றது - வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வங்களாலேயென்றபடி. குணங்களில்வைத்துக்கொண்டு ஜ்ஞாநாகத்தாமலத்வாதிகள் நிரூபகங்களாய், அல்லாதகுணங்கள் இவற்றாலே கிருபிதமான ஸ்வரூபத்துக்கு விஸேஷணமானாப்போலே; திருநாமங்களிலும் நாராயணஸப்தம் ஸ்வரூபநிரூபகமாய், அல்லாததிருநாமங்கள் இந்தத்திருநாமத்தாலே கிருபிதமான வஸ்துவுக்குண்டான குணசேஷத்தங்களுக்கு வாசகமாயிருக்குமென்றபடி. தொழிமீர்கான், நலனெத்தம் - நல்லருளாயிரவரை யுடைத்தாய் - தொல்லருள் மண்ணும் விண்ணும் தொழுகின்றதிருநகரமான - திருவல்லவாழில் நல்லருள் நம்பெருமான் நாராயணன் நாமங்களை - தொல்லருள் நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல் என்று அந்வயம். (க0)

ஆ.—(நாமங்கள்.) நாமங்களாயிரத்தையுமுடையனாய் ஸர்வேஸ்வரத்வேந
ப்ரஸித்தனானவன் திருவடிகளிலே, தமக்கு ரக்ஷைபார்த்துக்கொண்ட ஆழ்வார் ஆராய்ந்
தருளிச்செய்த ஆயிரத்திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான
ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைத் திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென்
னகரிலே கூட்டிச் சொல்லவல்லவர், ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே எல்லாரிலும் சிறந்தா
ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே எல்
லாரிலும் சிறந்தார் என்கிறார்.

[நாமங்கள் என்றுதொடங்கி] - நாமங்களாயிரத்தையுமுடையனாய் ஸர்வேஸ்
வரத்வேந ப்ரஸித்தனானவன் திருவடிகளிலே தமக்கு ரக்ஷைபார்த்துக்கொண்ட ஆழ்வார்
ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த. [நாமங்களாயிரத்து என்றுமேலுக்கு] - எம்பெருமானுக்குத்
திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திருவாய்
மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியைத் திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென்
னகரிலேகூட்டிச் சொல்லவல்லவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லவல்லவர்கள் ஹவதறுஹவ
யோக்ய ஐம்மத்தையுடையவர்களென்று ஹலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாமங்களாயிரமுடைய - ("பேராயிரங்கொண்டதோர்பிடுடையன் - நாராய
ணன்" என்கிறபடியே ப்ரயாநநாமமான நாராயணர்ப்பத்தினுடைய அம்ஸமான) நாம
ஸஹஸ்ரத்தையு முடையனாய், எம்பெருமான் - (அவற்றை யதுபவித்து) "நம்ஸ்வாமி"
என்று ஸர்வரும் பற்றும்படியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடிமேல் - திருவடிகளின்
மேலே, (நினைத்தபடி யதுபவிக்கப்பெறுத அநிநிலேசம் நடக்கச்செய்தேயும்), சேம்ம்-
சேஷமகாத்வ புத்திருப வ்யவஸாயத்தை, கொள் - உடையராய், தென்-கட்டளைப்பட்ட,
குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சுடகோபன் - ஆழ்வார், தெரிந்து - ("இத்திரு
வடிகளே ரக்ஷகம்" என்று) ஆராய்ந்து விஸ்வஸித்து, உரைத்த - அருளிச்செய்த, நாமங்
கள் - அவனுக்குத் திருநாமங்கள்போலே வாசகமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்,
இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழாகிற, சேமம்
கொள் - ரக்ஷாயுத்தமான, தென்-அழகிய, நகர்மேல் - திருநகரிலிஷயமாக, செப்புவார் -
செப்பவல்லவர்கள், பிறந்து - ஸரீரஸம்பந்தத்தோடே யிருந்துவைத்து, சிறந்தார்-ஹவ
தறுஹவமாகிற சிறப்பையுடையவர்கள். இது - கவித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லார், ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே
ஹவதறுஹவத்தாலே எல்லாரிலும்சிறந்தவர்களென்கிறார்.

[நாமங்கள் இப்பாதி]-"ஹெவொநாஸிஹஸு வாநு" என்கிறபடியே மூண
சேஷ்டிதங்களுக்குவாசகமான திருநாமங்களுையுடையனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாக ப்ர
ஸித்தனானவன். [அடிமேற்சேமக்கொள்] - அவனைப்பெறுதே நோவுபடநோவுபட
அவன் திருவடிகளேரக்ஷகமாகப் பற்றும் ஆழ்வார். பிராட்டி ஆற்றமைமிக்கவிடத்திலும்
ராவணனைப்பிராதே, பெருமாள்வரவைப் பார்த்திருந்தாப்போலே. [தெரிந்துரைத்த
நாமங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்] - அவனுக்குத்திருநாமங்கள்போலே மூணசேஷ்
டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் ஆராய்ந்துரைத்த இப்பத்தையும், திரு

வல்லவாழாதி சேமமுடைத்தான தென்னகரிலே கூட்டிச் சொல்லுவார். [தென்னகர்] - ஈராவையிட்டு - தென்னகரென்னுதல், தெற்குத்தித்தில் ஈரென்னுதல். [சிறந்தார் பிறந்தே] - ஒருவனுக்குப் பிறக்கைபோக்கித் தாழ்வின்னிக்கேயிருக்க, லகவததுமவம்புன் னப்பெறுகையாலே இவர்கள் சீரியர்கள். “சேனையேதொழுவார்விண்ணுளாரினும் சீரி யோ” - அவனுக்கு உறுப்பாகையாலே முத்தாரீரத்தினும் ஸ்லாக்யம். ஆஸ்ரிதார்த்த மான லகவததுமவம்போலே ஸ்லாக்யமென்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத் திலே யிருந்துவைத்தே லகவத்துணவலவத்தாலே எல்லாரினும் சிறந்தவர்களென்கிறார்.

[நாமங்கள்இத்யாதி]-“**ஐவொநாநிவஹஸு வானு**” (தேவோநாமஸஹஸ்ர வாக்) என்கிறபடியே, குணசேஷிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை யுடையனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாக ப்ராஸித்தனாவன். நம் - ப்ராஸித்தி. பெருமான் - ஸர்வேஸ் வரன். [அடிமேல்சேமங்கோள்] - புறம்புள்ள காற்கட்டிக்களைவிட்டு, அவன்திருவடிகளே தமக்கு ரக்ஷகமாகப் பற்றின ஆழ்வார். [தேசீந்துரைத்தநாமங்களாயிரத்து எரிவைபத் தும்] - அவனுக்குத் திருநாமங்கள்போலே குணசேஷிதாதிகளுக்கு ப்ராதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் ஆராய்ந்துரைத்த. ஆயிரத்திருநாமங்களைச்சொன்னால் அவன்துணங்கள் தோற்று மாப்போலேயிறே இவற்றுக்கும் அவன்துணங்கள் தோற்றம்படி. இவை பத்தையும், திருவல்லவாழாதி சேமமுடைத்தான தென்னகரிலே கூட்டிச் சொல்லுவார். தென்னகர் - அழகியநகரி. [சிறந்தார்பிறந்தே] - ஒருவனுக்குப் பிறக்கைபோக்கித் தாழ்வின்னிக்கே யிருக்க, அவனுக்கு * பலபிறப்பா யொளிவருமாப்போலே, இவர்களும் இங்கே லகவ

ப்ரா:—(நாமங்களாயிரமுடைய) — சிவாஜாரதெ, “**லகவஸுயரீஷ்டு: வுராவெஷாயு வொவ்யுஷ்ஸுநாதத: | லகவஸு ரஸுலகவஸு ரக்ஷஸகவஸு வர ணொலிம: | லகவஸு வாகமஸுலவபுஜெர ஐவொநாநி லகவஸு வானு | லகவஸு சிவபெடாஐவொ விஸ்வாடுவொ சிவாடியு: ||**”

நிகமம்.—நாமங்கள் இத்யாதி. “இவைபத்தும் - செப்புலார் சிறந்தார்பிறந்தே” என் தத்தைக் கடாக்கித்த அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

“நாமங்களாயிரமுடைய” என்கிறவிது - தேவதூதர்ப்ப விஸேஷணமென்ற திருவுள்ளம் பற்றி - திருநாமங்களையுடையனாகையாலே என்கிறார். “நம்” என்று - ப்ராஸித்தியைச் சொல்லு கிறது. “பெருமான்” என்று - ஸர்வேஸ்வரன். ஆயிரம்பாட்டுக்களில் இவைபத்தென்னுதே, “நாமங் களாயிரத்துஎரிவைபத்தும்” என்பானென்? என்ன,—“நாமங்களாயிரமுடைய” என்றத்தை ஹருதி கரித்து லாகம் - ஆயிரத்திருநாமங்களை இத்யாதி. தோற்றம்படி - ஆகையாலே திருநாமங்களான ஆயிரமென்னக் குறையில்லை என்று அந்யாதமார்யம். கேமம் - திருமதின் முதலான ரகை. கூட்டிச் சொல்லுகையாவது - ப்ராதிபாதகமென்கிற நினைவோடே சொல்லுகை. “பிறந்தே - சிறந்தார்” என்று அகவயிப்பது. ஜம்மத்தையுடையாராயிருக்கச்செய்தே ஸ்லாக்யராயிருப்பார்கள். பிறவியில் ஸ்லாக்யதை கூடாதென்னுமத்தையும்; இப்படிக்கொத்த ஜம்மத்தையுடையார யிருக்கச்செய்தே, ஈஸ்வானுக்குப் பிறக்கப்பிறக்க குணங்கள் புரப்பெற்ற வருமாபோலே, இவர்களும் லகவததுமவம்புன் னுனையாலே ஸ்லாக்யராயிருப்பார்களென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்திருர் - ஒருவனுக்கு இத்யாதி. ஒருவனுக்கு - ஸம்ஸாரிசேதானுக்கு. பிறக்கைபோக்கி - பிறக்கையைப்பற்ற. ஜம்மத்தைக்காட்டிலும் தாழ்வின் னிக்கே யிருக்கென்றபடி. “இக்கேலகவததுமவம்புன்னுனையாலே அவர்கள் சீரியர்” என்றதுக்கு

ஆ—(பிறந்தவாறு.) இப்படி சிர்வரமங்கலாகச் .திருக்குடந்தைத் திரு வல்லவாழ்களில் எம்பெருமானோடு ய்யாமகோராயம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறுமையாலே அவஸந்நராய் ஆழ்வார்; எம்பெருமான் ஸ்ரீமதுசாயிலவந்து வஸுதேவர்திருமகனாய்ப் பிறந்தருளினபடியையும், ஸகலமதுஜயகவிஷயதாக்கதனாய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளின படியையும், அதேசாஷ்டமகோராயத்தாரியாய் அதிதேவாதிமாறுஷமான திவ்யசேஷடிதங் களைப் பண்ணினபடியையும், மற்றும் மதஸ்பகர்மாதிருபேண அவதீர்ணனாய்ச் செய்தரு ளின திவ்யசேஷடிதங்களையும் காணப்பெற்றிலேன்; இனி “அவற்றைபறுஸந்திக்க வேணும்” என்றுபுக்கு மிகவும் ஸியிலனாகுகின்றேன்; அந்தஸாயில்பத்தைப்போக்கி, அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று எம்பெருமானை ஸாணமாகப் பற்றிமுடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், திருவல்லவாழில் எம்பெருமானோடே பரி மாறவேண்டியிருக்கிறபடி களை நெடும்போது மகோராயித்து அப்படிபெறுதே மிகவும் அவஸந்நராய், திருவடி ராமாவதாரத்தில் ஸக்தனாயிருக்குமாயேபாலே ஸகவத்குணசேஷ டிதாதிகள எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே ஸக்தராகையாலே ஸ்கேகத்தில் திருவடியிற் காட்டில் விலகாணரான ஆழ்வார், ஆஸ்ரிதர் வாழும்படியும், அவர்களுக்கு விரோதிகள் மண்ணுண்ணும்படியுமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும், மற்றும் எம்பெருமானுடைய திவ் யாவதார சேஷடிதங்களையும், ஜகதஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் அதுஸந்திக்கவென்று புக்கு மிகவும் ஸியிலராய்; அந்தஸாயில்பத்தைப் போக்கியருளி, தரித்துநின்று தேவரீரை அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று எம்பெருமானை ஸாணமாகப் பற்றி முடிக்கிறார். ஆழ்வார்தாம் எம்பெருமானை விஸ்லேஷித்திருக்கிறதசையிலே க்ருஷ் ணாவதாரகுணசேஷடிதாதிகளும் மற்றமுண்டான எம்பெருமானுடைய குணசேஷடி தாதிகளும் ஸுத்திஸ்த்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய, அவற்றாலே மிகவும் அவஸந்நராய்; இவ்வவஸாதம் தீரும்படி உன் திருவடிகளிலே வந்துசேர்வது என்றென்று எம்பெருமானைக் குறித்துக் கூப்பிடுகிறார் என்றமாம்.

ப.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், இப்படி திருவல்லவாழிலே பறுவனிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே ஆர்த்தராய், “நினைந்திருந்தேசமந்தீர்த்தேன்” என்கிறபடியே அவனுடைய ஸர்வாவதாரஸித்தமான குணசேஷடிதங்களை பறுஸந் தித்து, யரிக்கப்பார்த்து; க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி வ்ருத்தார்த்தத்தையும், அலி மதவிஷயவ்யாபாரத்தையும், வாலசேஷடிதங்களையும், த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க் கத்தினுடைய அந்தர்ப்பேதத்தையும், அதிமாறுஷசேஷடிதங்களையும், ஸ்த்தித்யாஸந ஸயகாதி வ்யாபாரத்தையும், ஆந்தாமாகவும் ஸாஹ்யமாகவும் ப்ரகாஸாப்ரகாஸகாத்வத் தையும், ஸர்வாயுகத்வ ஸூசகமான ஸ்ருஷ்டிவ்யாபாரங்களையும், அர்த்தியாயும் தன் னபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளு மாகாரத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அருந்தொழில் செய்து உபகரிக்கும்படியையு மறுஸந்தித்து, அவைதானே அப்ராப்திதசையில் ஸாயில் பாவஹமாகையாலே ஆர்த்தராய், “உன்னுடைய சேஷடிதாதிகளை நான்நிலைநின்று அது ஸகிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்” என்று அபேக்ஷித்து, அவன் திருவடிகளிற்பிறந்த

உபாயவிஸ்வாஸம் யாவத்ப்ராப்தி யநுவர்த்தித்தபடியை யருளிச்செய்து, இப்படி உபாய லுத்தனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்மயத்தை நிரூபித்துத்தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், “திருவல்லவாழிலேபுகவேணும், பரிமாற வேணும்” என்று மனோராயித்தபடி பெருமையாலே மிகவும் அவஸ்காரஞ்செய்து நின் றது-மீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - அவனுடைய குணசேஷத்தாதினை யநுஸந்திக்கப் புக்கு ஸித்திலாஸவர்த; இம்மையாயித்தபடிப் போகியருளி, நரித்துவின்ம அநுஸந்திக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று ஸாணம்புகுகிறார். திருவடி ராமாவதாரத் திலே ஸக்தனாயிருக்குமாபோலே, இவர் எல்லாவதாரத்திலுமுண்டான குணசேஷ திதிகளிலும் ஆழங்காற்படவல்லராயிருப்பார்; “மண்ணுமுன்படைத்துண்டுமிழ்ந்து கடந்திடத் துமணந்தமாயங்கள்” என்றாரிதே. திருவடியைப்போலன்றியே, லகவத்ப்ரா ஸாதமடியாகவந்த ஐஞாநாதிக்யத்தையுடையராகையாலே, திருவடியிற்காட்டில் கிலகந ணர் இவர். அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்மபேஷிதம் பெறகினைத்தவர், அங்குக்கிடையாமையாலே அவதாரங்களிலே போகிறார். விவகங்களிலுமிழந்தார்க்கு இழவுதிர்க்கிற விடமாயிருக்க, அவதாரங்களிலே போருகையாவதென்? என்னில்,—அர்ச்சாவதாரத்தில், அதிந்தரியனுனதன்னை ஸம்ஸாரிகள்கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும ஸர்வாபேஷிதங்களை யுங் கொடுக்கையுமொழிய, குளிரகோக்குதல் வினவுதல்செய்யக்கடவதன்றா ஸங்கல்பித் திருக்கையினாலே, “ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பங்குலையும்படி அதிநிர்பந்தம்பண்ணக் கடவோமல்லேம” என்று, “ஹம்ஸுஸ்யாகுஷ்யவஹீ த்யாவம்மாஸம்வாரிஷஸுஜெ” என்ற க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போந்தார் ப்ரத்யாஸத்தியாலே. அதுவும் தீர்த்தம்ப்ராஸாதிக் கையாலே, “பல்லிலேபட்டுத் தெறித்தது” என்றுகூப்பிடுகிறார். இது ஆழ்வான்நிர்வா ஹம். “உண்ணப்பிரிந்து கோவுபுகிறஸமயத்திலே உன்னுடைய குணசேஷத்தாதிகள் ஸம்ருதிவிஷயமாய்கின்ற ஸவியாசின்றது, இவ்வவஸாதந்திரும்படி உன் திருவடிகளிலேவந்து சேருவது என்றென்கிறார்” என்று பிள்ளை திருநதைபூரையருள்ளிட்டார்நிர்வா ஹம்.

ஈதி.—“திருவல்லவாழிலே போய்ப்புகு அங்குநிற்கிறவனோடே பரிமாறவே ணும்” என்று மனோராயித்துக்கோண்டேபோக, கால்நடைதாராமல் நவேழியிலே விழந்து கிடந்து கூப்பிட்டார்; இனி “இவ்வளவில் குணநலவம்பண்ணியாகிலும் யசிப்போம்” என்று பார்க்க, அதுதானும் பேற்றோபாதிபரிதாம்படி ஸைத்யத்தையினைப்பிக்க; ஸர் வாவஸ்த்தைகளிலும் - உண்ணப்பிரிந்துகின்றனலும் யரித்துகின்ற குணநலவம்பண்ணவல் லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவன் திருவடிகளிலே ஸாணம்புகுகிறார்.

ருஷிகளுக்குண்டான ஸம்ஸாரலயத்தோபாதியும்போருமாயிற்றுஆழ்வார்களுக்கு லகவத்விரஹத்தால்வரும் க்வேஸம்; அவர்கள் தந்தாம்பெற்றுக்குத் தாந்தாம் சிலயத்நம்

பிறந்தவாறுப்ரவேசே, திருவல்லவாழிலேயென்றுதொடங்கி கூப்பிட்டார் என்னுடைய வும் உத்தாநுவாதம். இனி இவ்வளவில் என்ற தொடங்கி, ஸாணம்புகுகிறார் என்னுடையவாக ஆழ்வான் நிர்வாஹத்திலே ஸங்க்ரஹஸங்கதி. குணநலவம் பண்ணியாகிலும் என்ற விடத்திலே- “கோவிர்தன் குணம்பாடி-ஆவிசாத்திருப்பேனே” என்றத்தையும், “சூஸம்ஸெயம்ஹரிபெருஷு ஸிப்யுஹம்ஸுபாஸுதெவகிஃ இயாதியையும் அநுஸந்திப்பது. “ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும்” என்றதின் விவரணம் - பிரிந்துகின்றனலும் என்றது.

மற்றும் லகவத்விஷயத்திலே ஸைவத்திருப்பார் பலருமுண்டே, அவர்களுக்கு இவ்வாற் றுமை காண்கிறிலோமே? என்ன - ருஷிகளுக்கு இயாதி. இத்தால் - ருஷிகள் முதலானார்க்கு ஸம்ஸார

செய்வதென்? இவர்கள்; அக்காலத்திலே உணர்ந்துகொக்கப்பெற்றிலர்கள், அவ்விழவுக்கு இன்றிருந்து நோவுபடுகிறார்கள். அவர்களிலே யொருவரானவிவர் சொல்லுகிறபடியேயேயு-
 3. “தேரிந்துணர்வு இய்யாதி” - மாயாநுகத்தின்பின்னேபோய் இளைத்து மீண்டெழுந்தரு-
 ளினபோது அடிசட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே தழைக்காமுறித்துப்போகட்டு அவற்-
 றிலே நின்று ஆறியெழுந்தருளினார் என்று கேட்டு, பாவியேன்! அன்று உதவி அத்திருவடி-
 களிலே எந்தலையை மடுக்கப்பெற்றிலேன், வயர்த்தமேபோயிற்றே அநாதிகாலமெல்லாம்
 என்று நொந்தாரிறே. இப்படியேயேயே போனதுக்கு இவர்கள் வயிறெரியும்படி. † “திருநீல-
 மணியார்மேனியோடு என்பனம்குழவருவாரே” என்றும் வயிறுபிடித்தாரிறே இவர்.

“இவர் அவனுடைய அவதாரங்களையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும்,
 † “தாயர்மகிழ வொன்றார்தளரத் தளர்நடைநடந்த” என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதரவாழ்விக்க-
 வும் அநாபுரிதரையுழியச்செய்யவும் அடியிட்டு அப்படி வளர்ந்தருளின க்ருஷ்ணாவதாரத்தை
 யும் அநுஸந்தித்து மிகவும் சரிசிலரானவிவர்; யரித்துநின்று உன்னை யநுஸந்திக்கவல்லேனாம்
 படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனைசாரணம்புகுகிறார்” என்று ஆழ்வான்பணிக் கம்.
 அன்றியே, “விஸ்வலேஷஸமயத்திலே உன்துணங்கள் புத்திஸ்த்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய,
 அத்தாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகைதவிர்ந்து, உன்திருவடிகளிலேவந்துசேர்ந்து உன்னைக்
 கிட்டி யநுலவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்”

எனாம் அதீதகாலங்களிலேயன்றோ, அதுக்கு இப்போது நோவுபடுகிறதென்? என்ன - அக்காலத்-
 திலே இய்யாதி. அப்படி அதீதகாலபதாரத்துக்கு நோவுபட்டார்களோ? என்ன - அவர்களிலே இத்-
 யாதி. இதுவென்றது - வக்யபமாணத்தை. பாட்டுக்குவாவும் - மாயாநுகத்தின் இய்யாதி. போன-
 துக்கு வயிறெறிகைக்கு இவர்தாம் அப்படி பரிவரோ? என்ன - திருநீலமணியார் இய்யாதி.

ப்ராஸங்கிகங்களை யருளிச்செய்து தலைக்கட்டினவந்தாம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மூன்றநிர்-
 வாகுமருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளப்பற்றி. மூன்ற இத்திருவாய்மொழி ப்ரமேயங்களையெல்லாச்சேரப்-
 பிடித்துக்கொண்டு ஆழ்வான் நிர்வாகுததை யருளிச்செய்கிறார்—இவர் அவனுடைய இய்யாதி “கொப்-
 பூழ்ச்செந்தாமரைமேல்” இய்யாதியைப்பற்ற - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் என்றது. ஒன்-
 னார் - ஸத்ருக்கன். “உதுவைவார்த்தையுள்” இய்யாதியைப்பற்ற - ஆஸ்ரிதரவாழ்விக்கவும் இத்-
 யாதி. பரிசுடிலரானஇவரென்றது-விவாகுததையில் அநுஸந்தாகமையாலேயோதகமாக, பரிசுடிலரானவ-
 ரென்னுதல்; “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும்நெஞ்சிடித்துதம்” என்றுஹோக்யதையாலே நடுபட்டு
 பரிசுடிலரானவரென்னுதல். “நாகணையிசைம்பிரான்” இய்யாதியைப்பற்ற - சாணம்புகுகிறார் என்-
 றது “நின்றநின்றநினைகின்றேன்” இய்யாதியைப்பற்ற - ஆழ்வான்நிர்வாகுத. “என்கண்கட்டுத்-
 தின்கொள்ள” இய்யாதியைப்பற்ற - எம்பார்கிர்வாகுதம். “செய்துபோனமாயக்களும்” என்றத்தைப்-
 பற்ற - பிள்ளான்நிர்வாகுதம். ஸம்ஸுஸ்ய இய்யாதி - “வெலாவெய்யுநயுஜவஜ்ரஸ்குதவி-
 வெநவபாணிநா | ஸம்ஸுஸ்யாகுஷ்யவஜ்ரஸ்குதவாஸுமாவரிஷஸுஜெ” உதி-
 வணுஜெஸெ. தேரிந்துணர்வு இய்யாதி - பெரியதிருவந்தாதி, என்பத்திரண்டாம்பாட்டு. [தேரிந்-
 துணர்வொன்றின்மையால்] - “மமவதிஷயஜெபரஜெஸுஸ்ய” என்றிருக்கத்தக்க விஸத-
 ஜ்ஞாநம் ஏகதேசமுமில்லாமையாலே. [நினையேன்] - அதுபவத்தாலே யடிக்கழஞ்சுபெறக்கடவ-
 காலத்தைப் பாழேபோக்குகைக்கேடான துஷ்கர்மத்தைப்பண்ணின நான். [கர்த்தருலில்மனை] -
 மறைத்த ராகுஸுருபத்தையுடைய மாயாநுகத்தை. காக்கை - மறைக்கை. உருவில - ரூபத்தை
 யுடைய. அம்மனை - அந்தமனையென்றபடி. [அஞ்ஞான்ற] - பிராட்டி “பிடித்துத்தாவேணும்”

‡ பெரியதிருவந்தாதி, அஉ. † திருவாய்மொழி - அ, ந, க.

‡ பெரியாழ்வார் திருமொழி - க, எ, கக.

என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸர்வேஸ்வரன் க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளாரின்றான்” என்றகேட்டு, ‘அங்கே யயோம்நோரயம் நமக்குக் கலந்து பரிமாறலாம்’ என்று தேற்குத்திருவாசலாலே சென்றுபுக, ‘இப்போது இங்ஙனே வடக்கிற்றிருவாசலாலே புறப்பட்டு தன்னுடைச் சோதியேறவேழுந்தருளினான்’ என்றகேட்டு விழுந்துகிடந்து கூப்பிடுகிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார்.

முதற் பாட்டு.

பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும் பேரியபாரதங்கைசெய்து ஐவர்க்குத்
திறங்கன்காட்டியிட்டேச் செய்துபோனமாயங்களும்
நிறந்தணாடுபுக்கேன தாவியை நின்றநின்றருக்கியுண்கின்ற இச்
சிறந்தவான்குடரே! உன்னையென்றகொல்சேர்வதுவே?

ஆ.—அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து ஆபுரித ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக அப்
பாக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடேகூட வந்து அவதரித்ததும்; பூதநாதிப்ராதிபக்ஷங்
கள் மாயும்படியாகவும், நவரீத்சௌர்யாதி திவ்யசேஷத்தங்களாலே அநுகூலர் வாழும்படி
யாகவும், வளர்ந்தபடியும்; பாண்டவர்களுக்காக அபரிச்சேத்யமான ஸாரதஸேனையை
பணிவகுத்தும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும்,
தூத்யஸாரத்யாதிகளைப்பண்ணியும், இப்படிசெய்த சீர்மையறியாத துர்த்தேசத்திலே
யிராதே யெழுந்தருளின ஆர்ச்சரங்களும்; விரஹவ்யஸநத்தாலேயறவவஸந்நமான என்
னுடைய ஆத்மாவை மர்மத்திலே புக்கு விடாதேயின்று ஸ்ரியிலமாக்கி முடியாரின்றது;
அபரிச்சேத்யமான அழகையுடைய உன்னைக் கிட்டுவதென்றோவென்று எம்பெருமானைக்
குறித்துக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே
தொட்டு ஸ்ரியிலமாக்காரின்றன, இந்தஸாயில்யம் நீங்கி யரித்துநின்று உன்னை அநுபவிப்
பது என்றென்று, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ராதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண
அருளிச்செய்கிறார்.

[பிறந்தவாறும் என்று தொடங்கி] - அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து ஆபுரித
ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக அப்பாக்குத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தோடேகூடவந்து திருவவதாரம்

என்று அர்த்தித்த அக்ஷாலத்திலே. [பின்தொடர்ந்த] - பின்பற்றிப்போன. [ஆழியங்கையம்பாரணை] -
கைகேயிவரத்திலகப்படாத அருகாழிமோதிரத்தோடேகூடின அழகியதிருக்கையையுடைய ஸர்வேஸ்
வரணை. [ஏத்தாதயர்த்த] - இனையபெருமானும் உதவப்பெறுதநனிமையிலேயுதவி மங்களாஸாஸனம்
பண்ணி ஸ்துதிக்கப்பெறுதே யறிவுகெட்டு. [கீழ்காள்எனல்லாம்] - கீழ்க்நின்ற அநாதிகாலமெல்லாம்.
[வானாவிருந்தொழிந்தேன்] - வ்யர்த்தரேயிருந்துவிட்டேனியர்த்தம். திருநீலம் இய்யாதி - ஸௌக
தர்ய ஸௌகுமார்யாதி ஸம்பத்தையுடைத்தாய் நீலாத்மபோலேயிருக்கிற திருமேனியோடேகூட,
“இவ்வடிவழகுக்கு என்னநிங்குவருகிறதோ” என்று என்மகன்ஸானது ப்ரமிக்கும்படி ஸம்ஸாரத்
திலேவருவாரோ இய்யர்த்தம். தாயர்மகிழ இய்யாதி - பேரியாழ்வார்த்திநமோழி. பெற்றதாயான
யசோதையும் அவனோபாதி ஸ்கேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதாரம்படியாகவும், சம்ஸாதிகளான ஸற்குக்கள்
நவரீத்கும்படியாகவும் தளர்நடைபடந்தவென்றபடி.

பண்ணினபடியாலும், பூதநாதிப்ரதிபக்ஷம் மாய்ந்துபோகும்படியாகவும் நவரீதசௌர்யாதி திவ்யசேஷ்டிதாதிகளாலே அதுகலர்வாழும்படியாகவும் வளர்ந்தருளினபடியாலும் பாண்டவர்களுக்காக அபரிச்சேத்யமான ஹாரதஸேனைபை அணிவகுத்து 'ஆயுதமெடேன்' என்றுவைத்து ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், தூத்யஸாரத்யாதிகளைப்பண்ணியும், இவ்வழிகளாலே ஆஸ்ரிதர்பக்கல் நீயிருக்கும்படிகளைக்காட்டி இப்படிசெய்து உன் சீர்மை யறியாத துரீதஸாத்திலிராதே எழுந்தருளின ஆர்ச்சர்யங்களாலும். [நிறந்த னூடுபுக்கு என்றுமேலுக்கு] - விரஹவ்யஸாதத்தினாலே அற அவஸந்நமான என்னுடைய ஆத்மாவை மர்மத்திலேபுக்கு விடாதேநின்று ஸிபிலமாக்கிமுடியாநிற்பதும்செய்து அபரிச்சேத்யமாய் சிறந்திருந்துள்ள இவ்வழிகை யுடையவனே! பிரியாதபடி கட்டுவது என்றென்கிறார் என்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி சேஷ்டிதங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

பிறந்த - ("கஜாயோமஃ", "நாராயணாஃ", "சுஜோவிலஸு" என் திறப்படியே அகர்மவ்யஸாய்வைத்து அஜஹத்ஸ்வஹாவனாய் ஆபுரிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனாய்ப்) பிறந்த, ஆறம் - ப்ரகாரமும், வளர்ந்த - (கைக்கீழே காற்கீழே விஜோதிகளழியும்படியாகவும், ஆபுரிதரலிமரித்த த்ரவ்யமே யாகமாய்ப்படியாகவும்) வளர்ந்த, ஆறம் - ப்ரகாரமும், பெரியபாரதம் - மஹாஹாரதத்திலே, கைசெய்து - படை யைக்கைவகுத்து, ஐவர்க்கு-பாண்டவர்களை வர்க்கும், நிறங்கள்-விஜயோபாயப்ரகாரத்தை, காட்டியிட்டு - ப்ரதர்ஸிப்பித்து, செய்து - (ஆபுரிதர்க்கு உபகரித்தும், அநாபுரிதரை வழியச்செய்தும்) அவதாரகார்யம் சமைந்து, போன-^{*} தன்னுடைச்சோதியேறப்போன, மாயங்களும் - ஆர்ச்சர்யப்ரகாரங்களும், நிறந்தன் - மர்மமான ஹ்ருதயப்ரதேஸாத்துக்கு, ஊடு - உள்ளே, புக்கு - ப்ரவேஸித்து, எனது-என், ஆவியை - ஆத்மாவை, நின்று நின்று - க்ஷணந்தோறும் நின்றநின்று, உருக்கி - த்ரவத்ரவ்யமாக்கி, உண்கின்ற - க்ரஸியாநின்றன; இ-எனக்கு நித்யஸந்நிஹிதமாய், சிறந்த - அதுருபமாய், வான் - அபரிச்சேத்யமான, சுடரே - தேஜஸ்ஸை யுடையவனே! (இந்தஸ்வஹாவங்களை ஸிபிலனாகாமல் நின்று அதுவிக்கலாம்படி), உன்னை - உன்னை, என்றுகொல் - என்றோ, சேர்வது-சேர்வது.

இ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே நலியாநின்றன, யரித்து உன்னை யறுஸந்நிப்பதென்று? என்று, இத்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[பிறந்தவாறும்]-இவர்க்குமுன்று அவஸாதமுண்டு-"எத்திறம்" என்றும், "பிறந்தவாறும்" என்றும், "கண்கள்சிவந்து" என்றும். "முன்றிலும் அவ்வாறுமாஸம்மோஹித்துக் கிடந்தார்" என்றப்ராஸித்தம். "சூலிஹபு-௮-த௦ ௪ ஹா து நா" என்று-தோஷஸ்பர்ஸத்தைப் பற்ற ருஷிசொன்னான்; ஆஸ்ரிதர்க்காக கர்வவாஸம்பண்ணினானென்கிற மஹாகுணத்தை இழக்கவொண்ணாதென்று - இவர், பிறந்தவாறு என்கிறார். அகர்மவ்யஸாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதாதுக்ரஹமேஹேதுவாகப் பிறந்தபடி. அப்ராக்ருஸம்ஸ்த்தாரத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கினபடி. அஜஹத்ஸ்வஹாவனாய் வந்துபிறந்தபடி. அவதாரங்களில் ஈடுபடுவாரளவுடையவர்களிறே, "தஸ்யுயோரஃவரிஜாநணியொயிழ". "பிறந்தவாறு" என்றால்,

“வளர்ந்தவாறு” என்னமாட்டாதே அதுதன்னையே ஆவர்த்தித்து ஈடுபடுகை - வாரிஜா நனியிதே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு, பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழுங்குமாபோலே, அவனுக்கேயிதே ஒளிவிஞ்சிவருவது; “ஸூஉபெருபாநுஸவதி ஜாயிராநஃ”, “ஜநகரிபுவரெடிவ்யூ” என்று அவன்றானும் மதித்திதேயிருப்பது. [வளர்ந்தவாறும்] - பூதநாதிப்ராதிபக்ஷம் மாயவும், நவரீதசௌர்யசேஷ்டிதாதிகளாலே அறுகூலர் வாழவுமிதே வளர்ந்தது. பூதநாதிகளுயிர் மாளவும், யசோநாதிகள்வெண்ணெய் மாளவுமிதே வளர்ந்தது. ப்ராதிபக்ஷம் உயிரும், அறுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள தரவ்பமுமே யாரகமாகவளர்ந்தபடி. [பெரியபாரதம்] - வால் யத்தில் தன்னையோக்கினான், பக்வனானபின்பு ஆஸ்ரிதரைநோக்கித்திரிந்தான். பிறந்து வளர்ந்து பெரியபாரதம்மைசெய்தென்னுதொழிந்தது - தனித்தனியே ஆழங்காற்படுகிற படி தோற்றுக்கைக்காக. [பெரியபாரதம்] - மஹாபாரதமென்கிறார். [கைசெய்து] - அபரிச்சேத்யமான மாரதஸேனையை கையுமணியும்வகுத்து யுத்தம்பண்ணுவித்தபடி. [ஐவர்க்குத்திறங்களுக்காட்டியிட்டு] - “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலே இரவாக்கியும், எதிரிகள்மர்மத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தும், தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியும், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் நீபண்ணியிருக்கும் ஓரங்களை வெளியிட்டும். [செய்துபோன மாயங்களும்] - உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படியாகவும், உகந்தார் உன்படிகளையதுவ வித்துவாழும்படியாகவும் பண்ணி; உன்சீர்மையை யறியாதே ஸஜாதீப்புத்திபண்ணும் துர்தேஸத்திலிராதே, போன ஆஸ்ரீசர்யசேஷ்டிதங்களும். அவதரித்தவோபாதி ப்ரியம் போரும் இவர்க்கு எழுந்தருளினதுவும். “கூஷாஸாராவதாரணம் வ்யூயிவ்யூஃ வ்யூயம் வொவநஃ | ரோஹலிக்ஷாஜமதவ்யூமதஃஸூஸூநஃ | துரிபூ” [பிறந்தனுபுக்கு] - தோற் புரையேபோகாதே மர்மத்திலேபுக்கு. துர்யோயநாதிகள்ஸரித்துப்போனார்கள், பாண்டவர் கள்ராஜ்யம்பெற்றுப்போனார்கள், இவரை அந்தமூணசேஷ்டிதங்கள் மர்மத்திலேநலியா சின் தது. [எனதாவியை] - விரஹத்தாலே அவஸந்நமான என்னுத்தமாவை. எல்லாரும் மஹா மாரதத்திலேகேட்டு யரிக்கிறதிதே. [நின்றுநின்ற] - இடைவிடாதே நின்று. [உருக்கி உண்கின்ற] - ஸியிலமாக்கி முடிக்கின்ற. முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவுமொட்டாதே நலிகிறபடி. [இச்சிறந்தவான்கடரே] - நாட்டுக்கு “பரமபதத்தேறப்போனான்” என்று பேராய், இவருள்ளேபுகுந்தான். தகுதியாய் அபரிச்சேத்யமான அழகையுடையவனே. [உன்னை இதுபாதி] - உன்குணசேஷ்டிதாதிகளாலே யழிகிறவென்னை, நினைத்து யரிக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்னுதல்; பிரியாதபடி கிட்டுவதென்றென்னுதல். பிறந்தவாறென்றுதொடங்கி - எனதாவியை - உருக்கிஉண்கின்ற என்று நிர்வஹித்துப் போருவது. ஒருதமிழன், [பிறந்தவாற்றானும் என்றுதொடங்கி - செய்துபோனமாயங் களாலும் - உருக்கியுண்கின்ற - இச்சிறந்தவான்கடரேயென்று] - அவன்பக்கலிலேயாக்கி நிர்வஹித்தான்.

ஈடு.— முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ராதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங் க்ரஹேண அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டே; உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத் திலேதொட்டு ஸியிலமாக்காநின்றன, இஃஸையில்யம் நீங்கி உன்னை யரித்துநின்ற நான் அநுஸந்திப்பதெப்போதென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.— பிறந்தவாறும் இத்யாதி. “பிறந்தவாறும்” என்று தொடங்கி, “உருக்கி யுண்கின்ற; உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே” என்கிறவற்றைக்கடாகித்து அவதாரினை - இத் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி.

[பிறந்தவாறு] - மாதாபிதாக்களுக்குக் காற்கட்டறும்படியிறே பிறந்தது. தன்னைப் பெற்றவர்களுடைய வந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டேவந்து பிறப்பாருமுண்டோ. “இவனிறே நமக்குக் காற்கட்டானான்” என்றிருந்தார்கள் அவர்கள்; அது பொறுக்கமாட்டாமை, “உங்களுடைய வந்தம் நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்றுவிட்டான். * தந்தைகாலில் விலங்கறவினே வந்து தோன்றிற்று - பிறக்கிறபோதே மாதா பிதாக்கள் காலில் க்ரந்தியை சிதித்ஸித்துக்கொண்கோணும் பிறந்தது. [பிறந்தவாறு] - பிள்ளாய்! பிறக்கிறபோதும் ஒரு விளக்கெரிந்தாலாகாதோ, தானே விளக்காகவினே பிறந்தது. * ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும்மணிவிளக்கிற்றே. [பிறந்தவாறு] - அகர்மவஸ்யனான தான் கர்மவஸ்யரோ டொக்கப்பிறப்பது, பிறந்தால் ஆபுதிதஸம்ரக்ஷணமே தனக்கு ப்ரயோஜனமாயிருப்பது, அவர்கள் ஆபத்துப்பமேகாலமே தனக்குப் பிறக்கைக்கும் காலமாவது, பிறவாநின்றால் தன் ஐஸ்வர்யத்திலொன்றும்மதுறையாமற் பிறப்பது, அப்ரார்குத ஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதாஸஜாதீய மாக்காநிற்பது, தனஜந்மத்தை யதுஸந்தித்தாருடையஜந்மங்கள் போமபடியாயிருப்பது, இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. “நமக்காக இவர்கள் பிணைபட்டுச் சிறையிருக்கும்படி இவர்களுக்கு இங்ஙனேபிறப்பதே” என்று ஈடுநடாநிற்பதான படிக்கையெல்லாம் நினைக்கிறது. [பிறந்தவாறு] - “சூவிஹபு-உ-கபு” என்கிறத்தைக்கொண்டு, தோற்றினவாறுமே என்னுதொழிவானேன்? என்னில், - ஸம்ஸாரிகள் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுவர்

மேன்மைதோற்றவந்து பிறந்தானென்கிறார் - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. மேன்மை தோற்றவந்து பிறக்கையாடல் ஈடுபாட்டுக்குடலாக அருளிச்செய்கிறார் - தன்னைப்பெற்றவர்கள் இத்யாதி. இது - “பிறந்தவாறு” என்கிறவருடைய ஜார்ஜதயாவது. அதாவது - எல்லாரும் தங்களைப் பெற்றவர்களுக்குப் பாசத்தை யுண்டாக்குவார்களெழிய, பாசத்தை யறத்துக்கொண்டு வந்து பிறப்பாருண்டோ வென்றபடி. “மாதாபிதாக்கள்” இத்யாதி முந்தினவாக்யவிவரணம் - இவனிறே இத்யாதி வாக்யத்வயம். மாதாபிதாக்கள்காற்கட்டு அறும்படி வந்து பிறந்தானே? என்ன - தந்தைகாலில் இதுத்யாதி. * திருமொழி, எட்டாம்பத்து. அஞ்சாந்திருமொழி, முதறபாட்டு. ஸ்ரீவஸுதேவர்காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்தவிதயர்த்தம். எடுத்தபாசரத்துக்கு ஈஸோகதியாக அர்த்தம் - பிறக்கிறபோது இதுத்யாதி. காதீதி - முடிச்சு. நீர்மையும் தோற்றப்பிறந்தானென்கிறார் - பிள்ளாய் இத்யாதி. பிள்ளா யென்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஈடுபாட்டிலே. வேருருவிலக்கிலையோ? என்ன - தானே இத்யாதி. அவன்தான் வனக்கோ? என்ன - ஆயர் இத்யாதி. பாசாஸ்ய ஸ்டஷ்டோர்த்தம். பிறந்ததுமென்னுதே, “ஆறம்” என்றதற்கு ஐாவம் - அகர்மவஸ்யனான இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தில் - “நகிராங்கரிபூணி விபிணி”, “வாரித்ராணாய”, “யதாயதாஹியரிபூஸ்ய”, “சுஜெகாவிஸஹவ்யபாது”, “ஜநகரிபூகெரிவிபூ” இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் அறஸந்தேயம். இவர்வந்தம் பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கெஞ்சு நொந்திருக்கும்பகாரத்தை இப்பதத்திலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - நமக்காக இத்யாதி. இந்தவாக்யம் - நான்பொறுக்கமாட்டேனென்றுவிட்டான் என்றவகந்தாம் அறஸந்தேயம். அன்றிககே, “தன்னைப்பெற்றவர்களுடைய” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - நமக்காக இத்யாதி என்னுதல். ஆயர்ப்பூதமென்கிறத்தைக்கொண்டு என்றது - “சூவிஹபு-உ-கபு” என்று ருஷிசொன்னுப் போலேயென்றபடி. தோற்றினவாறுமென்னுதொழிவானேன் - இல்லாதபிறவையிட்டு குண தாமம்பண்ணலாமோவென்றகூட்டுவது. பரிஹாரம் - ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி. அதாவது - ருஷி, “சூவிஹபு-உ-கபு” என்றது - அவதாரம் ஐச்சிகமென்னைக்காக; இவர், பிறந்தவாறுமென்றது -

வளருகிறபோது நாட்டாரோடொக்க வளரத்தான் பெற்றதோ. [வளர்ந்தவாறு] - பூதநாதி களுயிர்மாளவும், யசோநாதிகளுடைய ஸ்நேஹம் வளரவுமிறே வளர்ந்தது. “தாயர்மகிழ வொன்றார்தளரத் தளர்நடைநடந்து” என்கிறபடியே. * மீடறுமெழுமெழுத்தோட வெண் ணெய் விழுங்கிப்போய்ப் படிபலசெய்திப்பாடியெங்கும் திரியவிறே அவர்கள் உகந்திருப் பது. [வளர்ந்தவாறு] - இவன் கால் நெகேநெகே, ப்ரதிகூலருடலும் மாண்டது, அங்கூலருடலும் மாண்டது; § “பொட்டத்துற்று” என்றும், ¶ “வெண்ணெய்விழுங்கிவெறுங் கலத்தைவெற்பிடைபிட்டு” என்றும் அங்கூலருடலையிறே மாண்டது. இப்படி ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணவும், தான் நெய்யுண்ணவும், அங்கூலர் கண்ணுண்ணவுமிறே வளர்ந்தரு ளிற்று. [பெரியபாரதம்] - “மஹா ஸாரதம்” என்றிறே ப்ரஸித்தி. [கைசெய்து] - கையு மணியுமாக வதக்கைதோடக்கமான பூசலுள்ளதெல்லாம் நினைக்கிறது. [ஐவர்க் குத்திறங் கள்காட்டியிட்டு] - அறிவுபிறப்பதற்குமுன்பு ஸத்தையே ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்குடலாயிற்று, ஸஹாவஸ்த்தாநமில்லையிறே திரிதேஹஸ்ஸுபக்களுக்கு; பருவம் நிரம்பினபின்பு அங்கூலர்க்குக் கையாளானபடி. [திறங்கள்காட்டியிட்டு] - தூதுபோயும், ஸாரத்யம்பண்ணி யும், “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேடுத்தும், பகலையிரவாக்கியும், எதிரிகள் உயிர்நிலை களைக் காட்டிக்கொடுக்கை தோடக்கமானவற்றையெல்லாம் சொல்லுகிறது. [செய்து] - இப்படிசெய்து. [போனமாயங்களும்] - ஆபுரிதரகூணத்துக்காக வந்து பிறந்து அவர்க ளுடைய ஆபத்துக்களைப்போக்கி யுபகரித்தால், “இது நமக்காகச் செய்தானிறே” என்று இருக்கையன்றிக்கே, இவன்தன்னோடே - எதிரிமேம்படியான ஸம்ஸாரத்திலேயிராதே,

வளர்ந்ததுமென்றதே, “ஆறம்” என்றதுக்குவாவம் - பூதநாதிகள் இத்யாதி. உகந்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-தாயர் இத்யாதி. பூதவிபரவனவாயெபூலிவிதிஃ. தீம்புகனாலே தாய்மார்த்து ஸ்நேஹம் வளருமோ? என்ன - மீடறுமெழுமெழுத்து இத்யாதி. * பெரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றும்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, ஆறும்பாட்டு. ஓதநாபூபாதிசன்போலன்றிக்கேமிடற்றிலுறத்தாமல் மெழு மெழுத்துள்ளேயோடும்படி வெண்ணெயை யமுதுசெய்து, புறம்பேபோய்த் தீம்புகன்பலவுச்செய்து இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும் திரியவித்யார்த்தஃ. படிபு - தீம்பு. பூதநாதிகளுயிர்மாள என்றத்தையும், யசோநாதிகளுடைய ஸ்நேஹம்வளரவும் என்றத்தால்ஹலிதமான கவந்தகூயத்தையும் ரஸோக்தி யாக அருளிச்செய்கிறார் - இவன்கால்நெகே இத்யாதி. உடலென்ற - ஸரீரமும், உற்பத்தியும், ஐய் வர்யமும். ப்ரதிகூலருடல் மாண்டதோ? என்ன - பொட்டத்துற்று இத்யாதி. § பெரியாழ்வார்திரு மொழி, மூன்றும்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு இது. ¶ இரண்டாம்பத்து, ஒன்பதாந்திரு மொழி, முதற்பாட்டு - வெண்ணெய்விழுங்கி இத்யாதி. [அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர் வாலியும் நெய்யளறுமடங்கப்பொட்டத்துற்று] - ஆக்கிக்குவித்தசோற்றுபர்வதமும், அதின்மேலேவிட்ட தயிரோடையும், நெய்ச்சேறுமுதலானவற்றையடங்கச் சடக்கெனவமுதுசெய்து இத்யார்த்தஃ. பருப் பதம் - பர்வதம். பொட்ட - சீக்ரமாக. துற்று - அமுதுசெய்து. [வெண்ணெய்விழுங்கிவித்யாதி] - தாழிகளில்வெண்ணெயை யமுதுசெய்து, அதிருத்தபாற்ரத்தைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்தென்றபடி. வெற்பு - கல்லு. கண்ணுண்ணகையாவது - கண்ணுலேயறுவிக்கை. பெரியபாரதம்கைசெய்து - மஹாஸாரதத்திலே படையைக் கைவகுத்தென்ற ஸப்தார்த்தம். கைவகுக்கையாவது - வ்யூஹம் பிரிக்கை. கையுமணியும்வதக்கை - ஸேனையில் வ்யூஹம்பிரிக்கை. ஸத்தாமாந்ரமே ப்ரதிகூலநிரஸந ஹேதுவாமோ? என்ன - ஸஹாவஸ்த்தாநம் இத்யாதி. “பெரிய” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - பரு வம்நிரம்பின இத்யாதி. “திறங்கள்” என்றவஹுவசகார்த்தம் - தூதுபோயும் இத்யாதி. “திறம்” என்றது - ப்ரகாரம். விஜயோபாய ப்ரகாரமென்றபடி. “செய்து” என்றது - சீழ்ச்செய்தசெயல்களை.

ஓரளவிலே இங்குநின்றும்போன ஆர்ச்சயசேஷிதங்களும். “கூர்ச்சாலாராவ
தாரணம்புயிவ்யா? வ்யாபுலோவத? | ரோஹயிதாஜமதவம்மதஹி
வ்யாதததத || ” (க்ருத்வாபாராவதாரணம் ப்ருதிவ்யா? ப்ருதுலோசந? - மோஹயித்
வாஜகத்ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாநமுத்தமம்) - வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, அங்குலர்
கார்யங்களடையத் தலைக்கட்டி; ப்ரதிகுலரையடைய முடகோலுக்கு இரையாக்கி, அங்
கூலரையடையக் கண்ணுலேலிழலிட்டே, உலயகோடியையும் நோவுபடுத்தி; இங்கு
நின்றும் போய்த் தப்பப்பெறுவதே! என்கிறது. “வ்யாபுலோவததத || ” (ஸ்வம்ஸ்த்
தாநமுத்தமம்)-இங்குள்ளாரடங்களும் எதிரம்புகோக்குமாபோலேயிறே அங்குள்ளாரடங்களும்
எதிரேற்கப் போனபடி. [நிறந்தனுபேக்கு] - தோல்புரையேபோமதன்று, நிறத்திலே -
மர்மத்திலே, நலிகிறபடி. [எனதாவியை] - அல்லாதாரடங்களும் இவற்றைக்கேட்டு உண்
டுத்துக் காலம்போக்கித் திரியாரின்றாரர்களிறே. [ஆவியைநின்றாரின்றருக்கி] - * அச்சேத்யமு
மாய் அதாஹ்யமுமாயிருக்கிற ஆத்மாவை இடைவிடாதே ஸி, திலமாக்காரின்றன. [நின்ற
நின்றருக்கியுண்கின்ற]-அது ஒருகால்செய்து போகச்செய்தேயும் இது உருவநின்ற நலியாரின்
றது. [இச்சிறந்தவான்கடரே] - தகுதியாய் அபரிச்சேத்யமான இவ்வழகையுடையவனே.
வஸ்து பிறக்கப்பிறக்கவாயிற்றுத் தேஜஸ்ஸு உஜ்ஜ்வலமாவது. [இச்சிறந்த] - லுதகாலமா
யிருக்கச்செய்தேயும், இவர்க்கு இது ஸமகாலம்போலேயும் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கிற
படி. வான்கடர் இங்கே வந்தபின்பு சிறந்ததென்றமாம். பிறந்தவாற்றாலும், வளர்ந்த
வாற்றாலும், பெரியபாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள்காட்டியிட்டேச் செய்துபோன
மாயங்களாலும், நிறந்தனுபேக்கு எனதாவியை - நின்றநின்ற உருக்கியுண்கின்ற - இச்
சிறந்தவான்கடரே என்று, அவன்தனக்கு விசேஷணமாக்குதல்; உருக்கியுண்கின்றவென்று -
முண்பரமாக்குதல். அதாவது - பிறந்தவாறென்றதோடங்கி, மாயங்களும் உருக்கியுண்கின்
றன வென்றபடி. இதுவே நிர்வஹித்துப்போருமது. [உண்ணெயென்றகால் சேர்வதுவே]-
நான் ஸரித்துநின்ற அனுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிறார். அன்

ஓரளவிலே - ஓரவஸரத்திலே. அவதரித்தது குணமொழிய, போனது குணமாய் ஸைதிக்யஜகமாகக்
கூடுமோ? என்ன; பரிவராகையாலே குணமாய்த்தோற்றுகிறதென்கிறார் - ஆர்ச்சயசேஷிதங்கு இத்
யாதி. உத்தத்துக்குப்ரமாணம் - கூர்ச்சா இயாதி. “கூர்ச்சாலாராவதாரணம்புயிவ்யா?
வ்யாபுலோவதத? | ரோஹயிதாஜமதவம்மதஹிவ்யாததத || ” உதி ரோஹார
தெ. “மதஹிவ்யாதத” என்றதிலேநோக்கு. முடகோலுக்கிரையாக்கியென்றது - “ஹாராவத
ரணங்கூர்ச்சா” என்றதிலே விர்த்தம். “வ்யாபுலோவதத-ஜமதவம்மதஹிவ்யா” என்ற
துக்கர்த்தம் - அங்குலரையடைய இயாதி. “உததத” என்றதுக்கு அர்த்தம் - இங்குள்ளார் இத்
யாதி. “உண்கின்ற” என்றவர்த்தமாகார்த்தம் - அதோருகால் இயாதி. அதென்றது - “பிறந்த
வாறும்” என்றதோடங்கிக் கீழ்ச்சொன்ன சேஷிதங்களெல்லாவற்றையும். “சிறந்த” என்றதுக்கு -
தகுதி என்று கீழ் அர்த்தமருவரிச்செய்து, மிகுதியாகவர்த்தாந்தரம் - வஸ்து பிறக்க இயாதி. “கடர்”
என்று - அழகும், தேஜஸ்ஸும். “இச்சிறந்த” என்று - ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் -
ஹுதகாலமாய் இயாதி. “வான்” என்றதுக்கும், “இ” என்றதுக்கும் அர்த்தாந்தரமாதல்,
“வஸ்துபிறக்க” இயாதிவாக்யவிவரணமாதல் - வான்கடர் இங்கே இயாதி. குணபரமான
போது, - இச்சிறந்தவான்கடரே - பிறந்தவாறும்என்றதோடங்கி, உருக்கியுண்கின்ற; ஆகையாலே,
உண்ணெயென்றகால் சேர்வதுவே இயங்கவய? கீழ் - மாநஸமாகச் சேருகையை யருவரிச்செய்து,
எம்பாரநிர்வாஹத்திலே, காயிகமாகச்சேருகையை யருவரிச்செய்திறார் - அன்றிக்கே இயாதி. நிறத்

நிக்கே, சேருகையாகிறது - இரண்டேதலையும் சேருகையாய், நான் அங்ஸந்தித்து ஸ்ரீகுல னாகை தவிர்க்கு உன்னைப் பிரியாதபடி கிட்டப்பெறுவது என்று? என்கிறாராகவுமாம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு:

வதுவைவார்த்தையுளேறுபாய்ந்ததும் மாயமாவினவாய்ப் பிளந்ததும்
மதுவைவார்துழலார் தாவைபினைந்தகுழதும்
அதுவிதுவுதுவேன்னலாவனவல்ல என்னையுன்செய்கைநவிக் கும்
முதுவையமுதல்வா! உன்னையென்றுதலைப்பேய்வனே?

ஆ.—(வதுவை). விவாஹப்ராஸங்கத்திலே ஏறுகளிலே பாய்ந்தபடியும், வஞ்சகமாய்வந்தகுதிரையை வாய்பிளந்தபடியும், மயு-ஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்களோடே திருக்குரவையிலே கலந்தகலப்பும்; உன்செயலாகையாலே, எல்லாச்செஷ்டிதங்களும் உன்குணப்ராஸங்கத்திலே கையும்ப் பரக்ருதியான என்னை மிகவும் ஸ்ரீகுலமாக்காநின்றனப் ப்ரளயத்திலமுந்தின ஜகத்தை யுண்டாக்கினுற்போலே என்னை யுரிப்பித்து, உன்னை யதுவு விக்கவல்லேனும்படி பண்ணிபருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஏறுபாய்ந்ததொடக்கமான ஸகலசெஷ்டிதங்களும் என்னை ஸ்ரீகுலனாக்காநின்றன. நான் உன்னை யுரித்துகின்று அதுவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[வதுவை என்றுதொடங்கி] - விவாஹப்ராஸங்கத்திலே ஏறுகளிலே பாய்ந்த படியும், வஞ்சகமாய்வந்த குதிரைவாய் பிளந்தபடியும், மயு-ஸ்யந்தியான குழலையுடைய வர்களுடைய மாலையிலே அவர்களுக்குப்பிரிந்தால் யுரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தகலப்பும். [அது என்றுதொடங்கி] - உன்செயலாகையாலே எல்லாச்செஷ்டிதங்களும் உன்குணப்ராஸங்கத்திலே கையும்ப் பரக்ருதியான என்னை மிகவும் ஸ்ரீகுலமாக்காநின்றன. [முதுவையம் என்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் அழிந்த ஜகத்தை உண்டாக்கினுற்போலே யுரித்து உன்னை அதுவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்று கருத்து.

ப.—அகந்தாம், அலிமதவிஷயத்தில் உன்னுடைய வ்யாபாரங்கள் என்னை ஸ்ரீகுலனாக்காநின்றதென்கிறார்.

வதுவைவார்த்தையுள் - வதுவைகல்பாணவார்த்தை பிறத்தவளவிலே, ஏறு - ஏறுகளை, பாய்ந்ததும் - மேல்விழுந்துகொன்றதாவும், மாயம் - அஸுரானிஷ்டமாய்க்ருத்ரிமமான, மாவினை - கேசரிபாகிறகுதிரையை, (யோபிமார் அஞ்சாதபடி), வாய்-வாயை, பிளந்ததும் - பிளந்ததாவும், மதுவை - மயு-வை, வார்-வாரானிகிற, குழலார் - குழலை

தனாபுக்கு - மர்மமானஹ்ருதயப்ராதேஸங்களுக்குள்ளே புக்கென்றபடி. நிறம் - மர்மம். நின்று நின்றுருக்கியுண்டின்ற - கடினத்தோறும் இடைவிடாதேறின்று த்வத்ரவ்யமாக்கி க்ரவியாநின்றன. கலியாநின்றதென்றபடி. ஆவி - ஆத்மா. "பிறத்தவாண்டோ" என்றவகந்தாம், யுரித்துகின்றென்று கூட்டிக்கொள்வது. (க)

யுடையபாண பெண்களுடனே, குரவை - குரவை, பிணைந்த - கோத்து, குழகும்-இனிய வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினதுவும், அது-அது, இது-இது, உது-உது, என்னலாவன - என்றுவிசேஷித்துச்சொல்லலாவன, அல்ல-அல்ல, என்னை - (உன்னளவில் அதிப்ரவண னான) என்னை, (நிரதிபாயபோக்யமான), உன்-உன், செய்கை - செயலானவை, நைகி கும் - ஸியிலனாகக்காநிற்கும்; வையம் - ஜகத்துக்கு, முதுமுதல்வா - ப்ரயாகாரணபூத னானவனே! உன்னை-உன்னை, என்று-என்று, தலைப்பெய்வன் - கிட்டுவேன்? அழிந்த ஜகத்தையுண்டாக்கினாநீ ஸியிலனாகிறவென்னை ஸ்த்திரனாக்குவதென்றென்று கருத்து. வதுவை - விவாஹம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “ஐயிகிஹிஸிஸிவாஹெ கிங்காயபூவீத யாதி” என்கிறவாஸனையாலே, ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டு என்று - ஆப்ரிதர்க்கு உதவினபடிசொல்லிற்று, கீழ்; இங்கு பிராட்டிமார்திறத்துச்செய்த செயல்களைச்சொல்லி; அவை என்னை ஸியிலமாக்காநின்றன. நான்யரித்துநின்று அது^யவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[வதுவை இத்யாதி] - வதுவை - விவாஹம். [வார்த்தையுள்] - “எருதுக ளேழையும் நிரஸித்தார்க்கு இவனைக்கொடுக்கக்கடவோம்” என்றுபிறந்த ப்ரஸித்தி. [ஏறுபாய்த்ததும்] - எருதுகள்மேலேவிழுந்தபடி, இவர்க்கு ம்ருத்யுவினவாயிலே விழுந் தாப்பேரலேயாயிற்றிருக்கிறது; பொய்கையிலே பாய்ந்தாப்பேரலேயிராநின்றது அவ னுக்கு. கருமாரிபாய்ந்தாலாகாதேதா என்னும்படியிற்றே இவன்^யலோக்யதை. [மாயமாவினை வாய்பிளந்ததும்] - கப்ஸப்ரோசிதமாய் க்ரித்ரிமவேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, சிற்றத்தாலே அங்காந்தது; சிறுபிள்ளைகள் த்வாரங்கண்டால் கைகீட்டும்வாஸனையாலே கையைகீட்டி னான், அபூர்வதார்பரத்தாலே விம்மிற்று, பூரித்தவாதே இரண்டுகூறிய்விழுந்தான். ஸ்ரீராத மகவான், “ஜமடிஸூதிதழ்” என்றுவந்துவிழுந்தாப்பேரலேயாயிற்று இவர்க்கிருக்கிறது. “வ்யாதிதாஸெய்யாதிஹாஸாஜெஸூஸாஸா^யஹா^யநா^ய நிவவாதகியாஹா^ய கொவெடி^யதெநயயாஜ^யஹி^ய”. இத்தால்-ஸ்ரீப்ருந்தாவரத்துக்கு வழியிசங்கும்படி பெண்களுக்கு வன்னியமறுத்துக்கொடுத்தபடி. [மதுவைவார் இத்யாதி] - மயுஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்கள். குரவைக்கத்திலேயவர்களோடேதன்னையும் ஒருவனாகக்கோத்தபடி. மதுவார்குழலார் என்னவமைந்திருக்கச்செய்தே, மதுவைவார்குழலாரென்றது - “கண்ண யுண்ணீர்மல்க” என்றுப்போலே. [குழகும்] - அவர்களுக்கு, பிரிந்தால் யரிக்கவொண் னாதபடி கலந்தகலப்பு. தன்மேன்மைபாராதே தாழ்வுசொல்லிக் கீழ்மைசெய்து கலக்கை. [அதுவிது இத்யாதி] - அந்தச்செயல் இந்தச்செயல் உந்தச்செயலென்று விசேஷிக்க கொண்ணது. நானாகையும் உன்னுடையசேஷ்டிதங்களாகையும் அமைபும் என்னை நோவு படுத்த. அதுவே ப்ரயோஜனம். “இப்பாட்டிற்சொன்ன விரோயி ரொஸதத்தையும், ஆப்ரி தஸம்ரகூணத்தையும், ஸாமாந்யரகூணத்தையும் - அதுவிதுவுகிறவென்றுசொல்லுகி றது” என்றுபிள்ளான். [முதுவையமுதல்வா] - ப்ரவாஹாநுபேண நித்யமாய், ப்ரஸய காலத்திலழிந்த ஜகத்தை யுண்டாக்கினவனே! அழிந்தவஸ்துவையுண்டாக்கின அருமை யுண்டோ உள்ளவஸ்துவை யரிப்பிக்கைக்கு. அழிந்தவஸ்துவையுண்டாக்கினாப்பேரலே, ஸியிலனான என்னை யரித்துநின்று அது^யவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணும். [உன்னை இத்யாதி] - உன்னை என்று கிட்டுவதென்றமாம்.

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. ஏறடர்க்கைதோடக்கமான உன்சேஷ்டிதங்கள் என்னை ஸ்ரீலமாக்காரின்றன. நான் யரித்துநின்று அநுலிக்கும்படி பண்ணவேணுமென் கீறார். இனி, அல்லாதவவதாரங்களையும் ஆராய்ந்தால் இத்தன்மையவாயிருக்குமிறே, ஆகையாலே அவ்வருகு போகமாட்டார், அடியில் இழியமாட்டார், இனி வளர்ந்தவாறேறப் போய்த்தனையிறே; “சீராற்பிறந்து” இத்யாதி. பிறந்தவாறு அவனேசெய்கையாலே இவர்க்கு அங்குச் செய்யலாவதில்லை, இனி அநுகூலர்க்குக் கண்டு பரிகைக்கு விஷயமுள் ளது வளர்ந்தவாற்றிலேயிறே, அவ்வளர்ந்தவாறுதான் இருக்கிறபடிசொல்லுகிறார்.

[வதுவைவார்த்தையுள்] - வதுவை - விவாஹம். [வார்த்தையுள்] - “எருதுக ளேழையும் நிரஸித்தார்க்கு இவனைக் கோடுக்கக்கடவோம்” என்றுபிறந்த ப்ரஸித்தி. [ஏறு பாய்ந்ததும்] - ஏறுகளின்மேல் விழுந்தபடிகளையும். இவர்க்கு ம்ருத்யுவின்வாயிலே விழுந் தாப்போலையாயிற்றிருக்கிறது, பொய்கையிலேபாய்ந்தாப்போலே யிராநின்றது அவனுக்கு. கருமாரிபாய்ந்தாலாகாதோ என்னும்படியிறே அவளுடையலோக்யதை. [மாயமாலினை வாய்பிளந்ததும்] - கம்ஸப்ரேரிதமாய் க்ருத்ரிமவேஷங்கொண்டு வந்ததாயிற்று. க்ருத்ரிம

இரண்டாம்பாட்டு.—வதுவை இத்யாதி. “ஏறுபாய்ந்ததும்” இத்யாதி மேலெல்லாம் கடா கழித்து அவதாரிகை - ஏறடர்க்கை இத்யாதி. பிறந்தவாற்றிலேயாதல் அவதாராந்தரங்களிலேயாதல் போகாதே, வளர்ந்தவாற்றிலேபோவானென்? என்ன - இனிஅல்லாத இத்யாதி. இத்தன்மையவா யிருக்கும் - இந்தஸ்வஹாவத்தையுடைத்தாயிருக்கும். அதாவது - இப்படியே பரியவேண்டியிருக்கு மென்றபடி. அவ்வருகு - அவதாராந்தரங்களில். அடியில் - பிறந்தவாற்றில். அடியில் இழியமாட் டார் - மோஹிப்பிக்கையாலேயென்றுகருத்து. “அவதாராந்தரங்களும் இத்தன்மையவாயிருக்கும்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - சீரால் இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி, பதினாறாம்பாட்டு. [சீராற்பிறந்து சிறப்பாவளராது] - சீர்மையோடேபிறந்து உபலாஸத்தோடே வளராது. அதாவது - சக்ரவர்த்தி வஸுதேவாதிகள் அஸ்வமேதமந்தவ்ரதம் முதலானவற்றை அநுஷ்டிப்பித்து, தத்வமலமாகச் சீர்மை யோடேவந்துபிழந்து, அவர்கள் ஸ்நேஹோத்தரமாக உபலாஸித்துவளர்க்க வளர்ந்தாப்போலே பிறந்து வளராதுயென்றபடி. [பேர்வாமனாகாக்கால்] - பேரும் “ஸ்ரீயதபதி” என்றாப்போலன்றிக்கே, சிறு மைக்குவாசகமான வாமனென்னும் திருநாமத்தையுடையயாகாதொழிந்தால். [மார்பாரப்புல்கியுண் டெழிந்தபூமிநீரேற்பரிதே] - நீ அலிநிலேஸத்தோற்ற மார்வாரவணத்து வயிராவுண்டு வெளிகாடு காணவுமிழ்ந்த பூமியானது, நீரேற்றிரந்து வாங்கிக்கொள்ளக்கிடையாதோ. [பேராளா] - ஜகத்கூணத் தில் நிரவதிகவ்யாமோஹத்தையுடையவனே. [யாமறிய] - நாங்கள் யதாவாக அறியுப்படி. [நீ] - ஸர்வஜ்ஞனாக. [குழந்து - சொல்லு] - இத்தை நன்றாக ஆராய்ந்த அருளிச்செய்யவேணு மித் யர்த்தம். மோஹிப்பிக்கையாலே அடியில் இழியமாட்டாரென்று - கீழேயருளிச்செய்து, அவனைன் றிக்கே, பிறந்தவாறு அவனேசெய்ததாகையாலே பரியவிஷயமில்லாமையாலும் அடியிலிழியமாட்டா ரென்கிறார் - பிறந்தவாறு அவனே இத்யாதி. அவனே என்கிற ஏவகாரத்தாலே - கம்மத்தை வ்யவச் சேதிக்கிறது. இங்குப்பரியத்தக்கதுண்டோ? என்ன - இனிஅநுகூலர்க்கு இத்யாதி.

“ஏறு” என்று - ஜாத்யேகவசநம். ‘பாய்ந்ததும்’ என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம்-இவர்க்குஇத்யாதிவாக் யத்வயம். அதாவது - அவன்என்னகுமார்யத்தையும் அவற்றின் க்ரௌர்யத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே ம்ருத்யுவின்வாயிலேவிழுந்தாப்போலேயிருந்தது இவர்க்கு; அவனுக்கு அவனோட்டைச்சேர்த்திக்குஹேது வாகையாலே, பொய்கையிலே பாய்ந்தாப்போலே ஸுகரூபமாய்த் தோற்றிற்றென்றபடி. ஸுகரூப மாய்த்தோற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கருமாரி இத்யாதி. கருமாரிபாய்கையாவது - காமாகழிய னுடைய ஆலயத்திற்குளத்தில் சுங்குத்வயாத்யேவிழுகை. மாயமாலினை - மாயமாவை. க்ருத்ரிமவான குதிரையை. மர - குதிரை. அஸுரன் குதிரையாய் வருகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - கம்ஸ இத்யாதி. இவனை நிரவர்த்திகையில் ஸொலக்ரீடபோலே அகையாஸந நிரவர்த்திக்கும்படியை யருளிச்செய்

மாகக் குதிரைவடிவைக்கொண்டு வாயையங்காந்துகொண்டு ஓர் அஸுரன்வந்துதோன்ற, சிறுபிள்ளைகள் த்வாரங்கண்டலிடத்திலே கைநீட்டும்வாஸகையாலே அதின்வாயிலேகையை நீட்டினான்; அபூர்வதர்ஸந்தாலே கைவிடமிற்று, பூரித்தவாறே இரண்டுகூறும்விழந்தான். ஸ்ரீநாரதலகவான் “ஜமடிவாசிதடி” (ஜகதஸ்தமிதம்) என்றவந்துவிழந்தாப்போலே இவர்க்கு இப்போதிருக்கிறது. “வ்யாதிதாஸ்யோமவாஸாஸுரர்க்குஷ்ணபாஹுநா | நிபபாதத்விதாபூதோவைத்யு தேநயதாத்ருமஃ” இத்தால் - ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்துக்கு வழியிசங்கும்படி பெண்களுக்கு வன் னியமறுத்துக்கொடுத்தபடி. [மதுவைவார் இத்யாதி] - மயஸ்யந்தியான குழலையுடையவர் கள். மதுவைவார்குழலாரேன்றது - மதுவார்குழலாரேன்றபடி. சோற்பாடு. குரவைகோப் பிலே தன்னையும் ஒருவனாக்கித் தொடுத்தபடி. [குழகும்] - அவர்கள் அலிஸந்தியைக் குலைத்து லக்நாலிமானைகளாகப்பண்ணி, அவர்களோடொக்கத் தான் கலந்தபடி. அதா வது - வேற்றாள் என்னவொண்ணாதபடி, இவர்களிலே ஒருவனென்னலாம்படி புக்கு நின்றாளுயிற்று. [அதுவிதவுதுவேன்னலாவனவல்ல] - அதுவாகவுமாம், இதுவாகவுமாம், உதுவாகவுமாம், எனக்கு இதிலொரு நிர்வந்தமில்லை. [என்னையுன்செய்கைகளைவிக்கும்] - அச்செயலாகவுமாம், இச்செயலாகவுமாம், உச்செயலாகவுமாம், அதில் எனக்கொரு தாத் பர்யமில்லை; உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களாகையும், நாளுகையுமே எனக்கு நோவுபடு கைக்குவேண்டேவது. “இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - இப்பாட்டில் முன்றர்த்தம் சொல்லா நின்றது, அதாவது - அநுகூலஸம்ஸ்லேஷமும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும், மத்யஸ்த்தரகூஷணமு

கிரூர் - கிருத்ரிமமாக இத்யாதி. “வ்யாதிதாஸ்யுஃ” என்றத்தைப்பற்ற - வாயையங்காந்து கொண்டு என்றது. வுத்திபூர்வமாக நிர்வசிப்பார் இரண்டுக்கையாலே நிர்வசிக்கவேணுமே, அப்படி சொல்லாதே “கூஷணவாஹுநா” என்ற ஏகவசமாகச்சொல்லுகையாலே - அதின்வாயிலே கையைநீட்டினான் என்கிரூர். விம்மிற்று - பருத்தது. அவன் பட்டுப்போயிருக்க, “மாயமா” என்கிற தென்? என்ன - ஸ்ரீநாரத இத்யாதி. அப்படி க்ருமாய்வந்ததோ? என்ன - வ்யாதித இத்யாதி. வண்பெரிஞ்சொ. கீழ்-சப்பின்னைக்கு உதவினபடிசொல்லிற்று; இங்கு - பெண்களுக்கு உதவினபடி சொல்லுகிறதென்கிரூர் - இத்தால் இத்யாதி. இசங்கும்படி - நடக்கும்படி. வன்னியம் - குறம்பு. விரோதமென்றபடி. “மதுவை” என்றதில், ஐகாரம் - அவ்யயம். சோற்பாடு - சொல். அதாவது - அகூரஸங்க்யாபூரணமென்றபடி. “குழகும்” என்றதுக்கு - மேன்மைதோற்றாதபடி ஸஜாதியனாய்க் கலந்தானென்கிரூர் - குரவைகோப்பிலே இத்யாதி. அன்றிக்கே, விடவ்யாபாரத்தாலே பெண்கள் நெஞ்சில் மறத்தைப்போக்கி வரிகரித்துக்கலந்தானென்றர்த்தாந்தரம் - அவர்கள் அலிஸந்தி இத்யாதி, அலிஸந்தியாவது - ப்ரணயரோஷத்தால்வந்தநினைவு. முந்தின அர்த்தவிவரணம் - அதாவதுஇத்யாதி. அதாவதென்றது - அவர்களோடொக்கத் தான் கலக்கையாவதென்றபடி. வேற்றாள் - பான். அர்த்தத் வயத்துக்கும், “குழகு” என்று - ஸாமர்த்த்யம். குழகு - விரகும், லீலாவ்யாபாரமும், ஹவ்யதையும். “அதுவிதவுது” என்றதுக்கு - அல்பாகல்பமத்யமவ்யாபாரமாக அருளிச்செய்கிரூர் - அதுவாகவுமாம் இத்யாதி. “அதுவாகவுமாம்” இத்யாதியின் விவரணம் - அச்செயலாகவுமாம் இத்யாதி. அர்த்தாந் தரம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தாலென்றது - “அதுவிதவுது” என்றவித்தாலென்றபடி. மத்யஸ்த்த ரகூஷணமுமென்றது - சப்பின்னையைப்போலே அந்தரங்கைகளுன்றிக்கே, கேயிரையப்போலே ப்ரதி கூலைகளுமன்றிக்கேயிருக்கிற மதுவைவார்குழலாருடைய ரகூஷணத்தை. அதுவிதவுது என்ற விசேஷ விதித்துச்சொல்லலாவனவல்லவென்று ஸுப்தார்த்தம். “என்னையுன்செய்கைகளைவிக்கும்” என்றவக

மானலிவற்றை - அதுலிதுவது என்கிறது" என்னும்பிள்ளான். [முதுவையமுதல்வா] - இவர்தம்மதும் அவ்வளவாகாதேதான். ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தோபாதியாகாதே இவரும் அழிந்தபடி, இத்தோடொக்க இவரையும் அடிதோட்டும் உண்டாக்கவேண்டியிருக்கிறபடி. பழையதான பூமிக்குக் காரணமென்னுதல், பூமிக்குப் பழையகாரணமென்னுதல். [உன்னை யென்றுதலைப்பெய்வனே] - உன்னையநுஸந்தித்து ஸ்ரீலிளாகாதே, யரித்துநின்ற அநுஸந் திக்கும்படி பண்ணவேணும். உன்னை வந்துகிட்டப்பெறுவதென்றே என்ருமாம். தலைப் பெய்கை - கிட்டுகை. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பெய்யும்பூங்குழற்பெய்முலையுண்ட பிள்ளைத்தேற்றமும் பேர்ந்தோர்சாடி
செய்யபாதமொன்றால் செய்தநின்சிறச்சேவகமும் [றச்
நெய்யுண்வார்த்தையுள்ளனேகோல்கோள்ள நீயுந்தாம்ரைக்கண்கள்நீர்
பையலேநிலையும்வந்து என்னெஞ்சையுருக்குங்களே. [மல்க

ஆ.-(பெய்யும்பூங்குழல்.) பூப்பெய்தகுழலையுடைய பூதலையுடைய முலை யுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே யுண்டாயிருக்கிற ரணஜ்ஞாமும்; அதுக்குமேலே அஸுராவேஸுத்தாலே ஊருகிறதொருஸகடத்தை சிவந்ததிருவடியொன்றுலே உதைத்த சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும்; நெய்யைக்களவுகண்டான் என்னும் வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே ஸ்நேஹிநியான தாயார் கையிலே யொருதுரும்பைக்கொள்ள, அத்யந்தஸுந்தரானநீ, உனக்குத்தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் அச்சத்தினாலே நீர்மல்கும்படி, "அடிபடுகிறது" என்றபேகணித்து நின்றநிலையும் வந்து என்னைஞ்சை நீராக்காநின்றனவென்கிறார்.

ஒ. - மூன்றாம்பாட்டில், உன்னுடைய வாலசேஷத்தங்கள் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறார்.

[பெய்யும்பூங்குழல் என்றுதொடங்கி] - தன்னை அறியவொண்ணாதபடி யஸோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒப்பித்துவந்த பூதலையுடைய முலையுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே உண்டாயிருக்கிற ரணஜ்ஞாமும். பூப்பெய்தகுழலையுடைய - பிள்ளையென்றுமாம். [பேர்ந்து என்றுதொடங்கி] - அதுக்குமேலே அஸுராவேஸுத்தாலே உயிர்பெற்று ஊருகிறதொரு ஸகடத்தை சிவந்த திருவடியொன்றுலே உதைத்த சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும், நெய்யைக்களவுகண்டானென்னும் இவ்வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே ஸ்நேஹிநியான தாயார் கையிலே ஒருதுரும்பைக்கொள்ள ஆத்யந்தஸுந்தரானநீ உனக்

தரம், "முதுவையமுதல்வா" என்று - காரணதவம்சொன்னதுக்கு மூலம் - இவர்தம்மதும் இய்யாதிவாக்யதரயம். பூர்வலிவரணம் - ப்ரளய இய்யாதிவாக்யதவயம். அடிதோட்டும் - அடியேதொடங்கி, ஸந்தையேதொடங்கியென்றபடி. "முது" என்றது - * லையத்துக்கு விஸேஷணமாதல். * முதல்வனுக்கு விஸேஷணமாதல். இத்திருவாய்மொழியில், கிட்டுகைக்கு வாசகங்களான ஸப்தங்களெல்லாம் - ஆழ்வான் நிர்வாஹத்தில், மாநஸாநுஸந்தாநபாங்கள்; எம்பாநிர்வாஹத்தில், காயிகமாகக் கிட்டுகையென்று கண்டுகொள்வது. (உ)

குத்தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் அச்சத்தினாலே நீர்மல்கும்படி 'அடிபடுகிறது' என்று பேசுவித்து நின்றநிலையும் வந்து என்னெஞ்சை நீராக்காநின்றன.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய ஸ்ரீலக்ஷ்மிதங்களானவை என்னெஞ்சை உருகப்பண்ணுநின்றனவென்கிறார்.

(யசோதைவடிவுகொண்டு ஒப்பித்துவருகையாலே), பெய்யும் - வைத்ய, பூ - பூவையுடைத்தான, குழல் - மயிர்முடியையுடைய, பேய் - பேயின், முலை - முலையை, உண்ட - உண்ட, பிள்ளை - பிள்ளைத்தனத்திலே, தேற்றமும் - வேற்றுமுலையையறிந்த தெளிவும்; ஓர் - அஸுராவிஷ்டமாய்நலியவந்ததொரு, சாடு - சகடம், பேர்ந்து - பேர்ந்து போய், இற - முடியும்படியாக, செய்ய - சிவந்த, பாதம் - திருவடி, ஒன்றால் - ஒன்றாலே, செய்த - செய்தருளின, நின் - உன்னுடைய, சிறச்சேவகமும் - ஸ்ரீபராக்ர மமும்; நெய் - நெய், உண் - அமுதுசெய்த, வார்த்தையுள் - வார்த்தைபிறந்தவளவிலே, அன்னை - தாயானயசோதை, (பரிவாலே கையிலே), கோல் - கோலை, கொள்ள - கொள்ள, நீ - (எல்லாரையும் உன்கோற்கீழே நடத்தும்படி ஸர்வஸக்தியான) நீ, உன் - உனக்கு அநுருபமாய், தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்கள் - கண்களானவை, நீர் - நீர், மல்க - மல்கும்படி, பைய - ஓதனுய்க்கொண்டு ஒடுங்கிநிற்கும், நிலையும் - நிலையும், வந்து - (முற்காலத்திலே செய்துபோனவை இன்று என்னளவும்) வந்து, என் - என்னுடைய, நெஞ்சை - சபலமானநெஞ்சை, உருக்குங்கள் - உருக்காநின்றன.

இ.—முன்றும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸ்ரீலக்ஷ்மிதங்கள் என்னை நலியா நின்றதென்கிறார். பாதிகுலருடைய ப்ராணனுர், ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ளத்ரவ்யமுமே யாகமாக வளர்ந்தானென்று - 'வளர்ந்தவாறு' என்றுசொன்னவிடத்தை விவரிக்கிறது இங்கு.

[பெய்யும் இத்யாதி] - பேயின்முலையுண்ட - பெய்யும்பூங்குழல் - பிள்ளையென் னுதல்; பெய்யும்பூங்குழல் - பேயென்னுதல். திருமஞ்சனம்பண்ணி ஒப்பித்து முலைகொடுத்து வளர்த்திவைத்தபிள்ளையென்னுதல்; தன்னை அறியவொண்ணாதபடி, இவன்சொம்பாதபடி எப்போதும் ஒப்பித்திருக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒப்பித்துவந்த பூதகையென்னுதல். [பிள்ளைத்தேற்றமும்] - ஐஸ்வரமான ஜ்ஞாந மின்றிக்கே, "தாய்முலையன்று, வேற்றுமுலை" என்றறியுந்தெளிவு. அத்யந்தஸாஸவத் திலும் பிள்ளைகள் முலைவாசியறிவர்களிறே. பிள்ளைத்தனத்தின்மெய்ப்பாட்டினாலே வரும் ரஸஜ்ஞாமும். "ஸ்யாகர்" என்றறியுவுமாம், அறியாதொழியவுமாம், ரத்ருக் கங்கிட்டினால் முடியக்கடவதானவஸ்துஸ்வஸாவத்தாலே முடிந்தானித்தனை. [பேர்ந்து] - அதுக்குமேலேயென்னுதல்; [ஓர்சாடித - பேர்ந்தென்று] - அவன்தன்னோடேயாதல். அஸுராவேஸத்தாலே உயிர்பெற்று வருகிற சகடம் துளாம்படிபேர்ந்து. [செய்ய பாதம்] - சிவந்ததிருவடிகள். என்னுடைய ஜீவநத்தைக்கொண்டுகிடர் விரோயியைப் போக்கிறதும். [ஒன்றால்] - கருவிச்செய்கையன்றிக்கே அநாஉரமிருக்கிறபடி. சிறுமையி லுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும், ராமாவதாரத்தில் சிறுச்சேவகமும், ஆயுயஸ்ரமம் பண்ணியும் விஸ்வாமித்ராதிகளோடே மந்தரஸ்ரவணம்பண்ணியுமிதே; அதிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கிறபடி. [நெய்யுண் இத்யாதி] - "நெய்யைக்களவுகண்டான்" என் னும்வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே, ஸ்ரீஹாரதியாயத்தாலே தாயார் கையிலே கோலையெடுத்

தாள். எதிரிகளஞ்சும்படி கோல்கொள்ளுமவன்கிடர்! இவள்கையிற் கோலுக்கு அஞ்ச
 கெறன். சாத்தருக்களை அஞ்சப்பண்ணும், ஆஸ்ரிதர்க்குத் தான் அஞ்சும். “தாயெடுத்த
 சிறுகோலுக்கு” என்னக்கடவதிறே. [நீ]-வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்
 அழகையுடையநீ, ஸர்வசுத்தியானநீ யென்றுமாம். [உன்தாமரைக்கண்கள்] - உனக்
 குத்தகுதியான கண்கள். [நீர்மல்க] - கண்ணிற்பரப்படங்க நீரிலேநிறையும்படி.
 [பைபலேவிலையும்] - அஞ்சி முகத்தைப் பாராநிற்கச்செய்தே, தெரியாதபடி பின்னே
 கால்வாங்கிநிற்குமென்னுதல்; பேகணித்து நின்றதிலேயென்னுதல். [வந்தென்னெஞ்
 சையுருக்குக்களை] - “ஹூதகாலத்திற்செய்துபோனது” என்றிருக்கவொண்ணாகபடி
 புக்கவிடம்புக்கு என்னெஞ்சை நீராக்கநின்றன.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. உன்வாலசேஷ்டிதங்கள் என்னை நலியாநின்றதென்
 கிறார்.

[பெய்யும்பூங்குழற்பேய்முலையுண்ட] - பாதிகூலருடையப்ராணனும் ஆபுரித
 ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமுமே யாரகமாக வளர்ந்தானென்று - “வளர்ந்தவாறு” என்று
 சோன்னவிடத்தை விவரிக்கிறது இங்கு. பிள்ளையைத் திருமஞ்சனம்செய்து ஒப்பித்துக்
 கண்வளர்ப்பண்ணிக் கடக்கின்றாள் யசோதைப்பிராட்டி, அவ்வளவிலேவந்துகிட்டினாள்
 பூதனை. [பெய்யும்பூங்குழல்] - பிள்ளை என்று அங்கேசோல்வதல்; அன்றிக்கே, [பெய்
 யும்பூங்குழல்] - பேய் என்று பூதனையோடேகூட்டுதல். பிணக்கோலமாக ஒப்பித்து
 வந்தாள்காணும். “பிள்ளையனுங்கவொண்ணாது” என்று தாய்மார் எப்போதும் ஒப்பித்த
 படியே இருப்பார்களாயிற்று, இவளும் அப்படியேவந்தாளாயிற்று; * பெற்றதாய்போல்வந்த
 பேய்ச்சியிறே. வைத்தபூவையுடைய மயிர்முடியுடையபேய். [பேய்முலையுண்டபிள்ளைத்
 தேற்றமும்] - ஐஸ்வரயமான ஜ்ஞாநமின்றிக்கே, “தாய்முலை” என்றும், “வேற்றுமுலை”
 என்றும் அறியும்தேளிவு. அத்யந்தஸாஸுவத்திலும் பிள்ளைகள் முலைவாசியறிவார்களிறே.
 இவனும் “தாய்” என்றேநினைத்து உண்டான்கிடர். [பிள்ளைத்தேற்றமும்] - ஷால்யத்தில்
 தேளிவிருக்கிறபடி. அதாவது - யசோதைப்பிராட்டி முலைகொடுக்க ப்ரீதியினாலேபண்ணும்
 முக்யஜல்பிதங்களை இவள்பக்கலிலே பண்ணினாளுயிற்று. “ஷாயுகர்” என்று அறியவு
 மாம், அறியாதிருக்கவுமாம், சாத்தருக்கள்கிட்டினால் முடியக்கடவதான வஸ்துஸ்வலாவ
 மிருக்கிறபடி. [பேர்ந்து] - அதுக்குமேலே. [ஓர்சாடிற்] - “ப்ரதிகூலம்” என்று ஸங்கிக்
 கவுமொண்ணாதுகிடர். பூதனையை, “இன்னாள்” என்று ஆராய்கைக்காகிலும் விஷய
 முண்டு, இது ரகசிகமாகவைத்ததுகிடர். யசோதையைக் கண்டவாறே “இவளார்”
 என்று ஆராய்ச்சிப்படுமிறே. [ஓர்சாடு] - ஷாயுகத்தில் கொமைக்கு இத்தோடொப்பதில்லை

மூன்றும்பாட்டு.—பெய்யும் இத்யாதி. “பெய்யும்பூங்குழல்” இத்யாதியைக்கடாகித்து
 அவதாரிகை - உன்வாலசேஷ்டிதங்கள் இத்யாதி.

பெய்யும்பூங்குழல் - வைத்தபூவையுடைத்தான மயிர்முடியையுடையவென்று ஸப்தார்த்தம்.
 “பெய்யும்பூங்குழல்” என்றத்தை - * பிள்ளைக்கு விசேஷணமாக்குவாராக ப்ரயோஜனக்காட்டுகெறார் -
 பிள்ளையை இத்யாதி. இவள் ஒப்பித்தவருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - பிள்ளையனுங்க இத்யாதி.
 அனுக்கம் - ஷால்யவாதி. தாயாய்வந்ததுக்குப்ரமாணம் - பெற்றதாய் இத்யாதி. பாஸுரஸ்வஸ்பஷ்
 டோர்த்தம். “உண்ட” என்றதுக்குமாவம் - இவனும்தாய் இத்யாதி. பிள்ளையானால் தேற்றமே
 தென்ன - பால்யத்தில் இத்யாதி. “தாய்” என்றே நினைத்துண்டானாகில், அவன்முடியக்கூடுமோ?
 என்ன - ஷாயுகர் இத்யாதி. “ஓர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பாதிகூலமென்று இத்யாதி. இது
 பூதனைக்கும் ஒவ்வாதோ? என்ன - பூதனையை இத்யாதி. விஷயமென்றது - யோக்யதையென்றபடி.
 யோக்யதையெப்படியுண்டு? என்ன - யசோதையை இத்யாதி. ஆராய்ச்சிப்படும் - விசாரிக்கப்

கிடர். [இற] - முறிய. “தளர்ந்தும் முறிந்தும்” இத்யாதி. [செய்யபாதம்] - சிவந்ததிருவடிகள். என்னுடையஜீவநத்தைக்கொண்டேகிடர் விரோதியைப்போக்கிற்று. இவர்க்கு ஜீவநம் அடியிலே கல்பித்திறைகிடப்பது. [ஒன்றால்] - “இன்னதிருவடி” என்று நியதியில்லையிறே. கருவிச்செய்கிறானன்றே. [செய்தநின்சிறுச்சேவகமும்] - நீ சேவகம்செய்யவடியிட்டபடியும். ராஜகுமாரனாய்ப்பிறந்து, பருவம்நிரம்பி, ஆயுதஸ்ரமம்பண்ணி, வயிஷ்ட்டாதிக்களைப்பின்சென்று, விஸ்வாமித்ராதிகள்பக்கவிலே அஸ்த்ரலாலமுண்டாய், பிராபிறே தாடகாமாசஸுபாஹுக்களை நிரஸித்தது; அதெல்லாம் பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்னே, வாயாலும் காலாலுமாயிருக்கிறபடி இங்கு. வாயால் வலியார்க்குத் தாயாரும்வேண்டாவாயிற்றுகாணும். இவனைப்போலே கால்கடியாரில்லை, ஆகையிறே காலிலே கொடிகட்டிவைக்கிறது. “யுஜாரவிநாஜுஸவஜ்ஜுரஜாநடி | த்ரிவிசுசுவஜ்ஜுரணாஸுஜஜயடி” (த்வஜாரவிந்தாங்குஸவஜ்ஜுரலாஞ்சகம் | த்ரிவிசுரமத்வச்சரணம்புஜத்வயம்) என்கிறபடியே. அப்போதும் * அவுணனுள்ளத்து எண்மதியுங்கடந்து அண்டமீதுபோயிற்றதும் கடுகித் திருவடிகளிறே. [நெய்யுண் இத்யாதி] - பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்பு தான் ப்ரதிகூலரை யஞ்சப்பண்ணுமாபோலேகாணும் பருவம் நிரம்பநிரம்ப அங்குலர்க்குத் தான் அஞ்சும்படியும். [நெய்யுண்வார்த்தையுள்] - நெய்யைக்குறியிட்டேக்கடக்கவைத்துப்போய் அநந்தரத்திலேவந்துபார்த்தாள், குறியழிந்துகிடக்கையாலே “நெய்களவு போயிற்று” என்றாள்; அவ்வளவிலே பையாக்க விழிக்கத்தொடங்கினான் [அன்னைகோல்கொள்ள] - “மாதாவிநேயேத்தாள்” என்னும்விலாகமறிகிறிலன்; அவள்வார்த்தையிறே “உந்தமடிகள்முனிவர்” - வாரீர்பிள்ளாய், உங்கள்தமப்பனார் கேட்பராகில் உம்மைப்போடிவர்; “உன்னைநான் என்கையிற்கோலால் நொந்திடமோதவுங்கில்லேன்” - இதுதான் இருக்கிறபடிகண்டரே; இதைக்கொண்டு இனி நீர் ஒன்றும் செய்யாதபடி பண்ணிக்கொள்ளலாமிறே வல்

படும். ஸாயுகத்தில்கொடுமைகீது இத்யாதி வாக்யாநந்தரத்திலே, பாதிகூலமென்றுசங்கிக்க இத்யாதிகாலவாக்யங்களும் அநுஸந்திப்பது. “ஓர்சாடு” என்றது - அத்விதியமானசாடுன்றுவிவகித்து, அதுக்கு அத்விதியந்வமேதென்ன - ஸாயுகத்தில் இத்யாதி. முறித்ததுக்குப்ரமாணம் - தளர்ந்தும் இத்யாதி. “இற” என்றவநந்தரர், “செய்யபாதம்” என்கிறவருடையஸாவம் - என்னுடைய இத்யாதி. ரஸோக்தி - இவர்கீது இத்யாதி. நியதியில்லாமைக்குஹேது - கருவி இத்யாதி. அதாவது - “இதுநிரஸ்தமாகவேணும்” என்னும்கருவுதலாலே யுதைக்கில், வலத்திருவடியாலே யுதைக்கவேணும்; அக்வணன்றிக்கே, அனந்தலிலேயுதைக்கிறானாகையாலே, ஏதேனுமொன்று அமையுமென்றபடி. சிறுசீசேவகம் - ஸூல்யத்திலுள்ளாய். இவ்விரண்டையும் ஸூல்யத்திலேசெய்கையாலே ராமாவதாரவ்யாவ்ருத்தி - ராஜகுமாரனாய் இப்பாதி. இவ்விடத்திலே, வயிஷ்ட்டாதிக்களைப்பின்சென்று அஸ்த்ரலாலமுண்டாய் தாடகையை; விஸ்வாமித்ராதிகள்பக்கவிலே அஸ்த்ரலாலமுண்டாய் மாசஸுபாஹுக்களை என்று ஆந்வயித்துக்கொள்வது; விஸ்வாமித்ராஸ்த்ரப்ரதாநம் தாடகாநிரஸநாநந்தரமாகையாலே. “வாயாலும்” என்றத்தை ரஸோக்தியாலே விவரிக்கிறார் - வாயால்வலியார்க்கு இத்யாதி. கொடி - த்வஜம், இதுக்குப்ரமாணம் - யுஜாரவிநா இத்யாதி. திருநெடுந்தாண்டகப்பாசுரத்தையுட்கொண்டு, “த்ரிவிசுரம” என்றதுக்குஹாவம் - அப்போதும் இத்யாதி. அப்போதும் - அந்தவவதாரஸமயத்திலும். அவுணனுள்ளத்து இத்யாதி - ஸஹாபலியினுடைய ஹ்ருதயத்திலுண்டான மனோரதருபஜ்ஞாநத்தை அதிக்ரமித்து அண்டபித்திக்கு மவ்ருகேபோயித்யர்த்தம். பையாக்க - மயத்தோற்ற. அன்னை கோல்கொண்ட வநந்தரத்திலே இவன் கண்ணீர்விழவிட்டது ப்ராந்திகார்யமென்கிறார் - மாதாவிநே இத்யாதி. ப்ராந்திகார்யமென்கிறதென், அவளடியாளோ? என்ன - அவள்வார்த்தை இத்யாதி. “உந்த

லார்க்கு, நான் அதுக்கு ஸக்தையாகிறிலேன். * தாயெடுத்த சிறுகோலுக்குளைந்தோடியிறே -
 “அச்சமுறுத்துகிறபடியிது, பட்டாலும்னோவாது” என்றறிகிறிலன். தமப்பனார் எடுத்தாராதி
 லும் சிறிது ஆறலாங்காணும், ஹிதகாமராகையாலே அதுப்ராப்தயிறே; உகப்பேயின்செல்
 லக்கடவ இவள் பொடிந்தால் பின்னைப் பொறுக்கப்போகாதிறே. இவள்தான் இப்படி
 செய்வானென் ? என்னில்,—ஸ்நேஹமின்றிக்கேயொழிந்தால் இன்னாரென்றுண்டோ கல்
 லும் தடியும் கொள்ளுகைக்கு. [நீயுன் தாமரைக்கண்கள்கீர்மல்க] - வெறும்புறத்திலே
 ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியிருக்கிற நீ, அதுக்குமேலே கண்களும் கோட்புக்கால் பொறுக்
 கப்போமோ. †(கோட்புதுகையாவது-வாலகுதாதிகள் அவிநவமாக ஹலவத்துக்களாகை.)
 [உன்தாமரைக்கண்கள்] - “நாவவொஹபுதிவெவெஹீ” (ராகவோர்ஹதிவை
 தேஹீம்) என்கிறபடியே உனக்குத்தகுதியானகண். “தக்கதாமரைக்கண்” என்னக்கடவ
 திறே. [பையவேநிலையும்] - “அடிக்க” என்று அவள் கோலையெடுத்தாள்; அவளைப்
 பார்த்துநின்று கண்ணீரைவிழவிடாநிற்பது, உடம்புவெருப்பதாய்ப் பேசணித்துநின்ற
 நிலையும். அன்றிக்கே, அஞ்சி அவள்முகத்தைப்பார்த்து நிற்கச்செய்தே பின்பே கால்வாங்கக்
 கணிசித்துமாட்டாதொழிவது, ஊன்றநிற்கமாட்டாதொழிவதாய்த் தறையில் கால்பாவாத
 படி, பொய்க்க அடியிட்டேக்கொண்டுநின்ற நிலைகாணும். பைய - மெள்ள. [வந்து இத்
 யாதி] - அச்செயல்கள் என்னை நலியாநின்றன. உனக்கானால் தப்பியாகிலும்போகலாம்,
 அதுவுமொண்ணாதபடி புக்கவிடம்புக்கு வடிம்பிட்டேநலியாநின்றன. [பையவேநிலையும் வந்
 தென்னெஞ்சையுருக்கும்] - என்னை ஓரடிபோகவோட்டாதே காற்கட்டாநின்றதென்கிறார்.
 [நெஞ்சையுருக்கும்] - இவர்கஞ்சிலையடியிட்டபடி. [உருக்கும்] - முதல் நெஞ்சையுருக்க
 வடியிட்டது. (௩)

மடிகன்” இயாதிக்குஅர்த்தம் - வாரீர் இயாதி, ஸக்தையாகிறிலேன் என்னுமனவும். மேத -
 அடிக்க. இது திருமொழி, பத்தாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. தாய் கோலெடுத்தால்
 இவன்ஹயப்படுமோ? என்ன,—ப்ரயாணம் - தாயெடுத்த இயாதி. உளைந்தோடி - நடுபட்டோடி.
 ஹயப்பட்டோடியென்றபடி. எட்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு, “வாயெடுத்த”
 இயாதி. “எடுத்த” என்றதுக்குபாவம் - அச்சம் இயாதி. “சிறுகோல்” என்றதுக்குஹாவம். பட்
 டாலும் இயாதி. சிறுகோல் - வைக்கோல், “தாயெடுத்த” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - தமப்பனார்
 இயாதி. ரஸோத்தி - ஸ்நேஹம் இயாதி. ஸ்நேஹம் - கெய். கோட்புதுகையாவது - தூதநமாக
 புஷ்பிதமாகை. அப்படி தகுதியாயிருக்குமோ? என்ன - தக்க இயாதி. “பைய” என்றது -
 பொய்க்க என்றபடி. பொய்க்க - மெள்ள. தறையில் கால்பாவாதபடி மெள்ளவடியிட்டென்றபடி.
 இவ்விடத்திலே - “மொவ்யாடிஹேயாயிகுதாமலி” இயாதி குந்திவசகம் அறுஸந்தேயம்.
 “உருக்குக்கன்” என்கிறவெஹுவாகார்த்தம்-அச்செயல்கள் இயாதி. “உந்து” என்றதுக்குஹாவம்-
 உனக்கானால் இயாதி. தப்பியாகிலும்போகலாமென்றது - யஸோதை அஸலையாகையாலே தொடர
 மாட்டானென்றபடி. சாடு - என்னைஓடி இயாதி. காலானது நெஞ்சைக்கட்டாநின்றதென்று
 ஸ்வஹாவார்த்தம்; நெஞ்சழிந்தால் தப்பப்போகாதிறேயென்றதவகி. வர்த்தமாணர்த்தம் - முதல்நெஞ்சை
 இயாதி. காமேணர்வடி: “நாவவொஹபுதிவெவெஹீ” தகணையலிகெகணா”
 உதி ஸுஹாரகாணெ, ஹந-ஓரோது. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கள்ளவேடத்தைக்கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாறும் கலந்தகரரை
உள்ளம்பேதஞ்செய்திட்டு உயிருண்டவுபாயங்களும்
வேள்ளநீர்ச்சடையானும் நின்னிடையேறலாமைவிளங்கின்றதும்
உள்ளமுள்துடைந்து என்னுயிரையுருக்கியுண்ணுமே.

ஆ. - (கள்ளவேடத்தை.) கண்டாருடையநெஞ்சை அபஹரிக்கும்படியான
அழகியவேஷத்தைக்கொண்டு த்ரிபுரத்திலேபுக்கபடியும், அஸுரரோடேசேர்ந்து வைதிக
ஸ்ரத்தைகளைப்போக்கி அவர்களுக்குப் ப்ராணஹாதிபண்ணினவிரகுகளும், கங்கையை
யரித்த ருத்ரன் த்வயநென்றுப் ப்ராஸித்தமாய்ப்படி நின்றதுவும், அந்தக்ரணத்தை
யுள்ளேபுக்குக் குடைந்து என் ஆத்மாவை நீராக்கி முடியாநின்றனவென்கிறார்.

ஒ. - நாலாம்பாட்டில், வெளத்தாவதாவ்ருத்தார்த்தம் மிகவும் என்னை நலியா
நின்றது என்கிறார்.

[கள்ளவேடத்தை என்றுதொடங்கி] - கண்டாருடையநெஞ்சை அபஹரிக்
கும்படியான அழகிய வேஷத்தைக்கொண்டு த்ரிபுரத்திலேபுக்கபடியும், அஸுரரோடே
சேர்ந்து வைதிகஸ்ரத்தைகளைப்போக்கி அவர்களைப் ப்ராணஹாதிபண்ணின விரகுகளும்,
கங்கையினுடைய நீர்வெள்ளத்தை ஐடையிலேயரித்தப் ப்ரலாவதத்தையுடைய ருத்ரனும்
“விஷ்ணுராஜா” இதுயாதிப்ரக்ரியையாலே த்வயநென்று என்னுமிடம் ப்ராஸித்தமாய்ப்படி
நின்றதுவும். [உள்ளம் என்று தொடங்கி] - அந்தக்ரணத்தை உள்ளேபுக்குக் குடைந்து
என் ஆத்மாவை நீராக்கிமுடியாநின்றன.

ப. - அந்தரம், த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க்கத்தை அந்தர்வேஷதிகள்
பண்ணிமுடித்தப்ரகாரம் என்னுத்மாவை ஸரியிலமாக்காநின்றதென்கிறார்.

(வேதைகவேத்யனாய்வைத்து); கள்ளவேடத்தை - (வேதவாஹ்ய ஸுத்தருப
மான) க்ருத்ரிமவேஷத்தை, கொண்டு - கொண்டு, போய் - (அழகாலும் பக்வதையாலும்
ஆப்தபுத்திபிறக்கும்படி) போய், புரம் - த்ரிபுரத்திலே, புக்க - புக்க, ஆறும் - ப்ரகாரமும்;
அகாரை - அங்குத்தையஸுரகார, கலந்து - உட்புக்குச்செறிந்து, உள்ளம்பேதம் -
சித்தபேதத்தை, செய்திட்டு - பண்ணி, (அவர்களுக்கு உபாஸ்யனானருத்ரன்தன்னிலை),
உயிர் - அவர்கள்ப்ராணனை, உண்ட - அபஹரித்த, உபாயங்களும் - விரகுகளும், வெள்
ளம் - ஸம்ருத்தமான, நீர் - கங்காஜலத்தை, சடையானும் - ஐடையிலேயுடையருத்ரனும்,
நின்னிடையே - உன்பக்கல், வேறலாமை - (“விஷ்ணுராஜாமவதொமவஸு”) என்று
ஸரீரஸரீரிவாவத்தாலே) அப்ருதக்ஸித்தப்ரகாரமானபடி, விளங்க - ப்ரமாணப்ராஸித்த
மாக, நின்றதும் - நின்றதுவும், உள்ளம் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, உள் - ஜ்ஞாநவ்ருத்தி
கள்தோறும், குடைந்து - அவ்ராஹரித்து, என் - என், உயிரை - ஆத்மாவை, உருக்கி -
நீராகவுருக்கி, உண்ணும் - காஸித்துவிடாநின்றன.

இ. - - நாலாம்பாட்டில், வெளத்தாவதாவ்ருத்தார்த்தம் மிகவும் என்னை நலியா
நின்றதென்கிறார். அதுகலவிஷயத்திற்களவுநொல்லிற்று, இனிப் ப்ரதிகூலவிஷயத்தில்
தன்னைக்களவுகண்டபடி சொல்லுகிறது.

அர்த்தமில்லை” என்று, கேட்டார். நெஞ்சிலே தேறும்படியிறே வடிவையிட்டு மயக்கினபடி [போய்] - அதாவது - “காலுக்குட்பட்ட சுஷுத்ரபதார்த்தங்கள் நோஷபடுகிறது” என்னும் ஸ்யந்தோற்றப் போய்க்க அடியிட்டுக்கொண்டு போனபடி. அவர்கள் தாங்கள் ஸாஸ்த்ர விரோஃபமானவற்றை ப்ரவர்த்தியாகிற்கச்செய்தேயும், முகப்பில்நின்று ஒன்றுபோலேயிருக்க, “பரஹிம்ஸைபண்ணலாகாது, நிஷித்தத்ரவ்யஸேவைபண்ணலாகாது, க்ருத்ரிமஹாஷணம் பண்ணக்கடவதன்று, விஷயப்ராவண்யமாகாது” என்றாப்போலே, சிலசொல்லுவார்களா யிற்று; அவையெல்லாம் தோற்றம்படிக்கீடாகப் போனபடி. பெருமாள், “வனத்துக்கேழுந் தருள்” என்று புறப்பட, ஜாவாலிகன் மீண்டு புகுரும்படிக்கீடாகச் சிலவற்றைச்சொல்ல,

ப்ர:—(பெருமாள் வனத்துக்கு எழுந்தருள் என்று புறப்பட ஜாவாலிகன் மீண்டும் புகுரும்படிக்கீடாகச் சிலவற்றைச்சொல்ல)— சுயொஜ்யாகாணெ ந வொதூர ஸாதகஜெ ‘ஸாயாராவவஜாஹுதெ வுஜிரெவம் நிரயிபுகா | ப்ராக்யதஸ்ய நரஸெஸ்யவஹ்யாயபுஷுஜெபிநஸ்யிநஃ || ௨ || சுஜஸ்ய வுரூஷொவநயுஃ கிரிவ்யுக்ஸ்யுகெநலிசு | யஜெகொ ஜாயதஜஹுரெகவனவ விநஸ்யுகி || ௩ || தஸூநாதாவிதாவெதி ராஜிஸஜெதயொநரஃ | உநதஜவஸஜெயொ நாலித கஸிசிகஸ்யுகி || ௪ || யயா மாரிஹாஹுநஸ்யுகி || ௫ || வனவஜெவ சிநுஷ்யாணா விதா ரிதா மூஹவஸு | சுவாஸரிதூ காகுதஸஜெநா சுவஜநா || ௬ || விசூராஜ்யம் வஜுதஜ நாமபுலிகம் நரொதஜ | சுவாநா காவபு டுஃவ்விஷஜி வஹுகணகம் || ௭ || ஸஜிபாபாஜெயாஜ்யாபாஜாதா சிவிஷெ வய || ௮ || ” உத்யாதி.

(பெருமாள் சிவிட்கென்று செவியைப் புதைத்து)—[கஞ்சு] ஜாவாஸெஸு வஹுஸூகாராஜிஸத்யவராகுஜி | உவாவவரயாஹுத்யா வுஷுஜ்யாவாவ ஹயா || ௧ || ஹவாநெஸ்யி யகாரிபுஷு வஹந்யஜெஹாகவாநு | சுகாயபுகாயபு ஸஜாஸரிவய்யுஹவய்யுஸஜிகம் || ௨ || ”

(உன்னைக்கொண்டு கார்யங்கொண்ட ஐயரையன்றோ வெறுப்பது)—[கஞ்சு] ‘நிநாஜிஹம் சுஜிவிதாஃக்யுதந்தஜஸூரிமூஹாஜிஷிஸுஷுஜிபி | வுஷுஜா நயெவவ்விதயாவரஹம் வுநாலிகம் யஜிபவாஜெவதம் || ௩ || ”

ஸௌந்தர்யத்தாலே அவர்களை வில்வலிக்கும்படி மயக்குகைக்காக சத்ருஸவேஷத்தை பரிக்ரஹித்தா னென்றபடி. கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு புரம்புக்கவாறுமென்னுதே, “போய்” என்று விஸேஷித்த துக்குஹவம் - காலுக்குட்பட்ட இயாதி. போய்க்க - மெள்ள, அவர்கள் வைதிகஸ்ரத்தையைக் குலைக்கப்புகுகிறானாகில், அந்நிம்ஸாதியுர்மம் தோற்றப்போவானென்? என்ன - அவர்கள் இயாதி. அவர்களென்றது-பொளத்தரை. அவைதிகமதஸ்த்தாபகாவதாரசேஷடிதம் இவரை சுடுபடுத்தக்கடுமோ? என்ன,— ஆஸ்ரிதவ்ரோநிரஸநார்த்தமாகையாலே கூடுமென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்தேவ ஜநிஹ யம் - பெருமான் இயாதி. இவ்வாச்யத்தால் - “ப்ரதிகு வ்விஷயத்தில் களவுகண்டபடிசொல்லுகிறது”

பெருமாள் சிலிட்டுச் சென்று செலியைப்புதைத்து, “வாராய், என்முன்னேநின்று யர்மருசிதலை யும்படிக்கீடாக நாஸ்திகவாதம்பண்ணுவதே, உன்னைவெறுக்கிறதென்; உன்னைக்கொண்டு கார்யங்கொண்ட ஐயரையன்றோவெறுப்பது” என்ன; “நாயன்றே, நீர் மீண்டெழுந்தருளித் திருவலிஷேகம்பண்ணியருளி புரீஸாதாழ்வான்கண்ணிலே கண்ணீரைமாற்றினவாறே, நான் நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படிபாரீர்” என்ன; அவ்வளவிலே இவனை “ஜாவாலிஸுபூஹணைரதூதே” (ஜாபாலிப்பராஹ்மணேத்தம) - என்றார்களிறே, நாங்களுடெல்லாம் நூலிட்டிருக்கையாலே, பராஹ்மணரென்று கொள்ளுமித்தனை; ஸுஹ வஸ்வஸீ - ஸுஹணை? இறே, பராஹ்மணனாகிறான் - பராஹ்மஸம்பந்தியானவனிறே; அதுள்ளது இவனுக்கேயிறே, இவ்வளவிலே லோகாயதமதத்தை உபந்யஸித்தானொருவ னிறே. [புரம்புக்கவாறும்] - ஊரைக்கிட்டினபின்பு பண்ணின நியதிகளையெல்லாம் நினைக்கிறது. அதாவது - வையவ்ஹிம்ஸையையும் ஸாமான்யவ்ஹிம்ஸையோபாதி யாக்கப் புதுகிறவனாகையாலே, பசும்புல்லும்சாவ மிதியாதே கூசியடியிட்டேப் புக்கபடி. [கலந்து] -

(நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படி பாரீர் என்ன)—[கஞ்சு] “உகி ஸுஹவஸ்வஸுதம் ஸரொஷுஸாராஃ சிஹாதாநசிஜீநஸுதம் । உவாஸுதய்யம் வுந ராலிகஹஸுத்யம் வஸுஸாநுநயஹலிபு: ॥ ௩௭ ॥ நநாலிகாநாந வஸுதம்ஸு வீஜீஹம் நநாலிகொஹம் நயநாலிகிஹந । ஸஜீக்ஷுகாலம் வுநராலிகொ ஹம் ஹவெயகாஹெ வுநரெவநாலிகு: ॥ ௩௮ ॥ ஸவாலிகாஹெய சிவாத யுநெயபுயா சியாநாலிகவாமுஜீரிதா । நிவதபுநாயபு: தவராசிகாரணாக் ப்ரஸாநாயபுஹ சிவெயதஜீரிதபு ॥ ௩௯ ॥”

என்றத்தை ஸ்த்திரீகரித்தபடி. சிலவற்றைச்சொல்ல வென்றது - “வாராய்ராவவசோமருதெ து வுஜீரெவம்நிரயிபுகா” இயாத்யநுஸந்தேயம். செலியைப்புதைத்தென்றது - “சுகாயபுங்கா யபுஸாநா சிவய்யுபய்யஸுஜிதபு” இயாதியைப்பற்ற. ஐயரையன்றோ வெறுப்பதென்றது - “நிநாஜீஹம்சுஜீவிதம்:கூதம்:கஜுஸாசுஜுஹாசிஷசிலுஸுஹிபு । வுஹுந நெயவம்வியபாஹுந ஸுநாலிகம்பசுபயாஹவெதபு” என்றத்தைப்பற்ற. நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படிபாரீர் என்றது - “நநாலிகாநாவஸுதம் ஸவீஜீஹம் நநாலிகொஹம்நயநாலிகிஹந । ஸஜீக்ஷுகாலம்வுநராலிகொஹம் ஹவெயகா ஹெவுநரெவநாலிகு:” இயாதியைப்பற்ற. “சுபூரஸயஹம்ர தம் ஜாவாலிஸுபூ ஹணைரதூதே: । உவாஸுராரிபசுஜ்யபூவெதஜிஹவஸு:” உத்யுபாஜுகா ணெ ஸஷுஸாதகஜி. எடுத்தஸ்வோகத்துக்கு அர்த்தம் - நாங்களும் இயாதி. இவனுக்கு பராஹ்மஸம்பந்தமேதென்ன - இவ்வளவிலே இயாதி. இவ்வளவிலேயென்றது - பெருமாள் “நாம் திருப்புவதில்லை, மீண்டுமெருமளவும் ராஜ்யத்தைகொக்கிக்கொண்டிருக்கும்” என்று புரீபரதாழ்வானை ஆஸ்வஸிப்பிக்கிறவளவிலேயென்றபடி. “புக்கவாறும்” என்றபாசாரமேதென்ன - ஊரைக்கிட்டின இயாதி. இவ்வர்த்தத்தையென்றது - ஜாவாலியுபந்யஸித்த வெளத்தமதத்தை யென்றபடி. கலக்க

இவர்களிலே யொருவனாய்ப்புகுநின்ற இவ்வர்த்தத்தை உபந்யஸித்தபடி. தன்வார்த்தையை விஸ்வஸிக்கக்காக இவர்களோடே ஒருநாய்க்கலந்து பரிமாறினபடி. [அகரணையுள்ளம்பேதம்செய்திட்டு] - ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளான இவர்களுக்கு அவைதிகமதத்தை யுபந்யஸித்து வைதிகஸ்ரத்தையைப்போக்கினாயிற்று. இவர்களுக்கு வைதிகஸ்ரத்தை யுண்டோ? என்னில், — “**ஊழிஹோத்ராஸுவேதாஸு ராக்ஷஸாநாம்புஹேம**” (அக்ரிஹோத்ராஸுவேதாஸ்சராக்ஷஸாநாம் க்ருஹேக்ருஹே) இறே. எல்லார்க்கும் சிலவுண்டாகை தவிராதிறே. யர்மருசியுள்ளவையுண்டாகிலும் குலைந்துபோம்படி. அதி ஹேதங்களைப் பண்ணினாயிற்று. [உயிருண்டவபாயங்களும்] - இவர்களுடைய உயி ரைப்போக்கின உபாயங்களும். இவர்களுடைய வைதிகஸ்ரத்தையைப்போக்கி ஸ்வ ப்ராயரம்படிபண்ணி, நின்றனோரு லிஷுகனுக்குங்கூட மேல்விழலாம்படி அவர்களை யடியறுத்து, “**நான்செய்தேன்**” என்று கவிபாடுவித்துக்கொள்ளலாம்படி பண்ணினபடி. “**அவன்செய்தான்**” என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் இச்செயலொன்றும் அவன்தலையில் அந்வயியாதபடி சொன்னபடிபாரீர்! “**விஷுஸாராதாஸவதேதாஸவஸுராதித தெஜஸஃ | தஸுரஜதாஜபூரஸம்பூஸவிலேஷெஹேஹேஸுரஜ**” (விஷ்ணு ராத்மாபகவதோபவஸ்யாமிததேஜஸஃ - தஸ்மாத்தநுர்ஜயாஸம்ஸ்பர்ஸம்ஸவிஷேஹேமஹேஸ் வரஃ) - என்கிறபடியேயிறே - சேதநனைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டத்தோடு, அசேதநத் தைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டத்தோடு, வாசியில்லை. ருத்ரான்தன்னோடு அவன் கையில்லில்லோடு வாசியில்லை இவனுக்கு. காரணாவஸ்த்தையில் சித்சித்துக்களைக் கொண்டு கார்யங்கொண்டவோபாதி யாயிற்று. முன்பு அவன்தானே செய்வானாகக்கொண் டேத்துப்பார்த்தானிறே; அதுமுடியாதொழிய, பின்பு இவன் உள்ளீடாய் நிற்கையிறே செய்து தலைக்கட்டவல்லாயிற்று. பண்டு ஒருராஜா, “**ருத்ரதத்த்வமே பரதத்த்வம்**”

வேண்டுவானென்? என்ன - தன்வார்த்தையை இத்யாதி. வைதிகஸ்ரத்தையைக் குலைக்கக் கடியென்? என்னில் - “**ஊஸதாஸபிபூஸஜமஸு.தாஸவதாஸகாரணம் | உபொலித**

ஸுய்யாஸுய்யவாரணம்பஸுஸாரணம்” என்றருளிச்செய்வார். “**ஊழிஹோத்ராஸுவேதா ஸுராக்ஷஸாநாம்புஹேம**” உயி ஸுராக்ஷஸாநாம்புஹேமபிபூஸஜமஸு.தாஸவதாஸகாரணம். நாமநலிஷுதே”.

இவனோ ஸம்ஹரித்தான், ருத்ரான்னோஸம்ஹரித்தவன்? என்ன - இவர்களுடைய இத்யாதி. அடி யறுத்தென்றது - ஸ்வஹாரியைப்பண்ணியென்றபடி. நின்றனோருபிஷுகனுக்குங்கூட - இன்ன னென்று பேருரில்லாத பிஷுகனுக்குங்கூடவித்யர்த்தஃ வ்யாக்யாசாவின் ஈடுபாடு. அவன்செய்தான் இத்யாதி. “**ருத்ரன்செய்தான்**” என்ற ப்ரமாணம்சொல்லாநிற்க, ஸர்வேஸ்வான் த்ரிபுரதஹாம் பண்ணினுனென்கிறது என்கொண்டென்ன; ப்ரமாணங்கொண்டென்கிறார் - விஷுஸாராதா

இத்யாதி. “**விஷுஸாராதாஸவதேதாஸவஸுராதிததெஜஸஃ | தஸுரஜதாஜபூர ஸம்பூஸவிலேஷெஹேஹேஸுரஜ**” உதி ஸுராவாரதே (கண்டுவவபுணி).

சேதநனாகையாலே ருத்ரனுக்கும் இதில் அந்வயமில்லையோ? என்ன - சேதநனை இத்யாதி. விவர ணம் - ருத்ரான்தன்னோடு இத்யாதி. சித்சித்விவாகமறக் காரியங்கொன்னக் கண்டவிடமுண்டோ? என்ன - காரணாவஸ்த்தை இத்யாதி. “**தஸுரஜ-ஸவிலேஷெஹே**” ன்றதுக்கார்த்தம் - முன்பு அவன் இத்யாதி. “**தஸ்மாத்**” என்றதின் அர்த்த ஸாமார்த்தத்தாலே - முன்பெடுத்துப்பார்க்க, முடியா தொழித்தது விர்த்தம். “**இவன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலே செய்தான்**” என்றத்தால் மலிதமான ருத்ரோச்ச்ராயஸகவத்யுதேவத்துக்கு ஐதிஹ்யம் - பண்டோருராஜா இத்யாதி. ஒருவரென்றது - ஆழ்

ஐந்தாம் பாட்டு.

உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரோருப்படுத்தவடிசிவண்டதும்
வண்ணமால்வரையையேடுத்து மழைகாத்ததும்
மண்ணைமுன்படைத்துண்டுமீழ்ந்து கடந்திடந்துமணந்தமர்யங்கள்
எண்ணுந்தோறுமென்னெஞ்சு எரிவாய்மெழுகோக்கும்நின்றே.

ஆ.—(உண்ண.) உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரோருப்படுத்தவடிசிவண்டதும்; இந்தான் க்ருஷ்ணாய்வர்ஷிக்க, நாகாவர்ணமான பெரியமலையைபெடுத்து மழைகாத்ததும்; ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினதும், இப்படிசெய்தருளின ஆர்ச்சர்யங்களை யதுஸந்திக்குந்தோறும் என்னுடையமகஸ்ஸு, நெருப்பிலேபுக்க மெழுகுபோலே ஒருகாலேமுடியாதே நின்று உருகாநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆர்ச்சிதவிஷயமாகச்செய்த சேஷ்டிதங்களும் அதுஸந்திக்குந்தோறும் என்மகஸ்ஸு அறவழியாநின்றது என்கிறார்.

[ஒருப்படுத்த] - சமைத்த. [வண்ணமால்வரையையெடுத்து மழைகாத்ததும்] - இந்தான் க்ருஷ்ணாய் வர்ஷிக்க நாகாவர்ணமான பெரியமலையை எடுத்து மழை அவர்கள்மேல்படாமே காத்ததும். [மண்ணை என்ருதொடங்கி] - ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுவதும்செய்து ஐகதஹிமாதியான பிராட்டியோடு ஸம்ப்ரலேஷித்து இப்படி செய்தருளின ஆர்ச்சர்யங்களை அதுஸந்திக்குந்தோறும் என்னுடைய மகஸ்ஸு நெருப்பிலேபுக்க மெழுகுபோலே ஒருகாலே முடியாதே நின்று உருகாநின்றது.

ப.—அநந்தாம், அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்திக்குந்தோறும் என்னெஞ்சு, அக்ரிஸகாபாத்தில் மெழுகுபோலே யாகாநின்றதென்கிறார்.

வானவர்கோனுக்கு - ஸபரிகாண இந்த்ரனுக்கு, உண்ண - ஹஸ்திகைக்காக, ஆயர் - (பகாக்ஷணதத்பாரான) இடையர், ஒருப்படுத்த - ஸோத்யோகராய்ச்செய்த, அடிசில் - அடிசிலை, உண்டதும் - (கோவர்த்தகருதியாய்க்கொண்டு) அமுதுசெய்ததும், வண்ணம் - யாதுக்களாலே நாகாவர்ணமாய், மால்-பெருத்திருக்கிற, வரையை - மலையை, எடுத்து-எடுத்து, மழை-(ஆராதகமங்கத்தாலே க்ருத்தான இந்த்ரன் ப்ரவர்த்திப்பித்த) மழையை, காத்ததும் - தடுத்ததும், (இப்படி விஸேஷவிஷயமன்றியே), மண்ணை - (பூப்ய பலகிதமான) ஐகத்தை, முன்-ப்ரதமத்திலே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - ப்ரளயம்வந்தவாறே வயிற்றிலேவைத்துகோக்கி, உமிழ்ந்து - (அநந்தரத்திலே) உமிழ்ந்து, கடந்து-(அந்யாவிமாரம்தீரும்படி) அளந்து, இடந்து - (அவாந்தரப்ரளயத்திலே வராஹ ரூபியாய்) இடந்து, மணந்த - ப்ரளயோத்த்ருதையான பூமியோடே ஸம்ப்ரலேஷித்த, மாயங்கள் - ஆர்ச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களுமானவிஷய, எண்ணுந்தோறும் - இத்தையதுஸந்திக்கும் காலந்தோறும், என்-என், நெஞ்சு-நெஞ்சானது, நின்று-ஒருபடிப்பட, எரிவாய்-அக்ரிபிடத்தில், மெழுகொக்கும் - மெழுகுபோலே நாவியாநின்றது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆர்ச்சிதவிஷயமாகவும் ஸர்வவிஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யதுஸந்திக்குந்தோறும் என்மகஸ்ஸு அழியாநிற்குமென்கிறார்.

[உண்ண இத்தயாதி] - ஸபரிக்கான இத்தாறுக்கு ருஜுக்களான கோபர் சமைத்தவடிசிலை, “மொவகிபுமொவகி” என்று அமுதுசெய்ததும். “முன்னிருந்துமுற் றத்தான் துற்றியதெற்றெனவும்”. மஹிஷியைப் பிறர்க்குக்கொடுத்தாப்போலையாயிற்று ஆர்யதஸ்பர்யமுள்ளதாய்துக்கு தேவதாந்தாஸ்பர்யம். இத்தான் கருவியை வர் ஷித்தான்; அநுகூலனுக்கு காதாசித்தமரகவந்ததாயையாலே, ராவணைகளைப்போலே அழியச்செய்திலன். [வண்ணமால்வரை] - யாதுக்களாலே நாராவர்ணமான பெரியமலை. இவர்தாம் அதிலே ஈடுபடுகிறார். “பசிக்ரஹத்தாலே வர்ஷித்தானாகில் தானேவிடுகிறான்” என்று ஆந்ருபம்ஸ்யத்தாலே மலையையெடுத்து, ரக்ஷயவர்டும் நோவுபடாமல் காத் ததுவும். [மண்ணைஇத்தயாதி] - “வேண்டா” என்றாலும் தேவதாந்தாஸ்பர்யம் தவிர அறியாதவர்கள் விஷயத்திற்செய்யுமவை சொல்லுகிறது. அர்யிதவாதிரிபேசுமரக ஜகத்தைப் பாதமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயாபத்துவந்தவாதே எடுத்துத் திருவயிற் றிலேவைத்துநோக்கி, வெளிநாடுகரண உமிழ்ந்து, மஹாவலியபஹரிக்க எல்லைகடந்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்பு அவாந்தரப்ரளயங்கொண்ட ஹுமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்து, அநெல்லாம் ஹுமிக்கு அபிமானியான பிராட்டிக்காகையாலே அவள்விரும்பி யணைக்க அவளோடுஸம்ஸரலேஷித்து, இப்படிசெய்தருளின ஆர்யசர்யசேஷ்டதங்களை. [எண்ணுந்தோறும்]-எண்ணப்புகுவது, முடியஅறுஸந்திக்கமாட்டாதொழிவதான பரிவ் ருத்திகேதோறும். [என்னெஞ்சு] - நாட்டார் இதடங்க அறுஸந்தித்து உண்டுடுத்துத் திரிய, நினைத்தவாதே ஸரியிலமானெஞ்சானது அக்தியையணைந்தமெழுகுபோலே நின்று உருகாநிற்கும். முடிவதும்செய்யாதே தரிப்பதும்செய்யாதே நிற்கை. எண்ணுகைக்கு அவஸாசமில்லாமையாலே உருகுகைக்கும் அவஸாசமில்லை.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதவிஷயமாகவும் ஸர்வவிஷயமாகவும்பண்ணின சேஷ்டதங்களை யறுஸந்திக்குந்தோறும் என்மநஸ்ஸுப மிகவும் அழியாநின்றதென்கிறார்.

[உண்ண இத்தயாதி] - வானவர்கோனுக்கு-உண்ண - ஆயரோருப்படுத்தவடிசி லுண்டதும். தான் பிறந்துவளருகிறவூரிலே சிலர் வர்ஷார்த்தமாக இத்தாறுக்குச் சமைத்த அடிசிலைத் தான் புதுந்து புலித்த அதுவும். “நாம்பிறந்துவளருகிறவூரிலே வேறே யும் ஓராஸ்ரயணீயவஸ்துவுண்டாகையாவதென்?” என்று பொறுமையாலே; “வாரிகோள், இத்தாறுகிறுனெவன், கண்டறியாதானெருவனோ! நமக்கு உபகரிக்கப்புகுகிறான்; ஆன பின்பு, மேகங்களும்வந்து பணியுட்படிக்கீடாய், புல்லுந்தண்ணீருமுடைத்தாய், பசுக்க ளுக்கும் இடங்கொடுத்துநிற்கிற மலையன்றோ நமக்கெல்லாம்கடவது” என்று சொல்ல, இடையராகையாலே சொல்லிற்றறக்கேட்பார்சிலோ, இனி இவன்தானே சோன்னவை

அஞ்சாம்பாட்டு — உண்ண இத்தயாதி. “அடிசிலுண்டதும், மழைகாத்ததும்” இத்தயாதி களைக்கடாகித்து அவதாரிகை - ஆஸ்ரித இத்தயாதி.

“ஆயர் - வானவர்கோனுக்கு - உண்ண - ஒருப்படுத்த அடிசிலுண்டதும்” என்று அந் வயிப்பது. ஸப்தார்த்தம் - தான்பிறந்து இத்தயாதி. இத்தாறுக்கு இட்டத்தைத் தான் புலிக்கைக்கு ஹேதவேதென்ன - நாம்பிறந்து இத்தயாதி. ஒருப்படுத்த - ஸோத்யோகராய்ச்சமைத்த இய்யர்த்தம் எவன் - ஒருவனில்லையென்று கேட்பத்திலே. இதுக்குஹேது - கண்டறியாதான் என்றது. காணப் படாதவென்றபடி. இவன் எஸ்திகமாகச்சொன்னால் கேட்கிறதென்? என்ன, - ஹேதுதவயம் - இடையராகையாலே இத்தயாதி, இனிஇவன்தான் இத்தயாதி. இத்தாறுக்கு இடையரிடுகிறவித்தால்

மறுக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்குமே; “இம்மலையின்முன்னேயிருங்கோள்” என்ன, அங்கே கோவேந்து குலித்தார்கள்; அதைத் தான் புக்கிருந்தமுதுசெய்தான். தனக்கு அஸாதாரண ராயிருப்பாருடைய த்ரவ்யத்தை வேறேசிலர்க்குக் கொடுக்கையாவது, மஹிஷீஸ்வேதத்தைப் பிறர்க்குக்கொடுத்தமாத்ரமிதே. அவன்தன் பரிகரத்தோடுங்கூட இதுகொண்டுத்ருப்தனாக விருக்க, இத்தைத்தான் கைக்கொண்டானாயிற்று. அவன் க்ரோதத்தாலே வர்ஷிப்பிக் கத்தோடங்கினான் [வண்ணமால்வநர இத்யாதி] - அடைகொண்டு பாழ்போக்குவானொரு வனன்றே. “நம்மலிமதம்பெற்றோமாகில் என்செய்தால் நல்லது” என்று பொகட்டுப் போகாதே, நாநாவான பாதுக்களையுடைய த்ரவ்யம் ஒருவரால் கணிசிக்கவொண்ணாத பெரிய மலையை, ஸுகுமாரமான கையைக்கொண்டு ஏழநாள் ஒருபடியேயுரித்து, ஒருபசுவின் மேலேயாதல் ஓரிடையன்மேலேயாதல் ஒருதுளிவிழாதபடி காத்ததும். அவனை நிரஸிக்க லாயிருக்கச்செய்தேயும், “தேவப்ரக்ருதியான இவனை நலிகிறதென், பசிக்ராஹத்தாலே செய் தானாகில் தானே கையோய்ந்துவிடுகிறான், அவ்வளவும் நம்மரக்ஷயவர்க்கத்தை நாம் கட கிட்டுநோக்குவோம்” என்றுஆந்ருபம்ஸ்யங்கொண்டாடிவிட்டான். “நம்மலிவிதியைஇவன் நோக்கவல்லன், இவன்கண்ணுடையன்” என்றிறே இவனைத் தான் இங்குத்தைக்கிட் டது, இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இவன்கண்ணையர்செய்வதைச் செய்தான். [மண்ணை இத்யாதி] - “வேண்டா” என்றாலும் தேவதாந்தரலஜநம்தவிராதார் ஓர் ஊரளவன்றிக்கே, இருக்கிற ஜகத்திலுள்ளார்விஷயத்திற்செய்யு மவற்றைச் சொல்லுகிறது. அர்த்தித்வாதிரி பேசுகமாக இவற்றையுண்டாக்கி, ப்ரளயாத்யாபத்துக்கள்வர இவைநோவுபடாதபடி வயிற் றிலேவைத்துநோக்கி, “உள்ளேகிடந்து மறைந்துபோகவொண்ணாது” என்றுபார்த்து வேளி நாகோணப் புறப்படவிட்டு, பின்பு மஹாஸலிபோல்வார் அபஹரிக்க எல்லையுடந்து மீட் டேக்கொடுத்து, பின்பு அவாந்தரப்ரளயங்கொண்டபூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்துக்கொண் டேறி, இவையெல்லாம் பிராட்டிப்படுக்கைப்பற்றுகையாலே அவளுக்கு ப்ரியமாகச்செய்து அவளோடேஸம்ஸலேஷித்த ஆஸர்யமான சேஷ்டிதங்களை. [மணந்த] - ஸம்ஸலே ஷித்த. [எண்ணுந்தோறும்] - அவனுடைய ரக்ஷணத்திலும் பரப்புண்டாகாதே இவ ருடையபாரிப்பு. எண்ணமாட்டார், எண்ணாதிருக்கமாட்டார், ரக்ஷணத்துக்கு அவன் சமைந்தாப்போலேகாணும் அழிகைக்கு இவர்சமைந்தபடி. [என்னெஞ்சு] - இத்தையறு

தனக்குஹாநிபேது, “அவர்களிடால் இட்டுப்போகிறார்கள்” என்றிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - தனக்குஅஸாதாரண இத்யாதி. இத்தரென்னுதே, “வானவர்கோன்” என்றதுகுபாவம் - அவன் தன்பரிகரத்தோடும் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவன்க்ரோத இத்யாதி. தன்களையமானால் “பட்டதுபடுகிறது” என்றிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - அடைகொண்டு இத்யாதி. அடைகொண்டு பாழ்போக்குவான் - “ரக்ஷிக்கிறோம்” என்று கைக்கொண்டு கைவிடுவானென்றபடி; யதவா, ஒரு வன்கேதரத்தை யாக்கிப் பாழேபோக்குவானென்னுதல்; அடையென்று - இலட்சியமாய், அக்ஷயவஸ தவைக்கைக்கொண்டு கைவிடுவானென்னுதல். ஸப்தார்த்தம் - நாநாவான இத்யாதி. மலையையென்க ஸப்தஞானவன் ஸாபராதினைநிரஸிக்கலாகாதோ? என்ன - அவனைநிரஸிக்கலாய் இத்யாதி. பசிக்ராஹம் - பசிக்கோலம்; கடகிட்டு - பரிசையையிட்டு. கடகு - பரிசை. ஆத்ருஸம்ஸ்யங்கொண் டாடுகைக்கு இவன்செய்தவுபகாரமென்ன - நம்மவிபுதி இத்யாதி. கண் - கண்ணும், தையையும், இது சாடு. கண்ணறையர் - அத்தாடி, க்ருபா ரஹிதாஸ்ச. “மாயங்கள்” என்றது - மாயங்களையென்ற படி. எண்ணும்போதென்னுதே, “எண்ணுந்தோறும்” என்றதுக்கு பாவம் - உவ்றுடைய இத்யாதி. அதாவது - ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான வ்யாபாரம் அகேசமானாப்போலே, அவற்றைப்பற்றிவருகிற இவர்பாரிப்பும் அகேசமென்றபடி. பாவாந்தரமாதல், கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - எண்ணமாட்டார் இத்

ஸந்தித்தே நாட்டார் உண்டுத்துக் காலம்போக்கா நின்றார்களிறே. [எரிவாய்மெழுகோக் கும்] - அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுதபோலே உருகாரின்றது. [நின்றே] - அது ஒருகாலே யுரு த்தல் கரிதல்செய்யுமிறே, இது உருகின்படியே இராரின்றது. (3)

ஆறாம் பாட்டு.

நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்நினைப்பரியன
ஒன்றலாவுருவாய் அருவாயநின்மாயங்கள்
நின்றநின்றநினைகின்றேன் உன்னையெங்ஙனம்நினைகிற்பன்?பாவி
ஒன்றுநன்குரையாய் உலகமுண்டலோண்கடரே! [யேற்கு

ஆ.—(நின்றவாறும்.) ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் நின்றருளுகை தொடக் கமாயுண்டான சேஷ்டிதங்களையும், மற்றும் நினைக்கவரியவாய் அநேகப்ரகாரமாய் எனக் குத் தேற்றாதிருக்கிற உன்னுடைய ஆர்ச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையும், நினைக்கும்படி நின்றபின்று ஆராயாநின்றேன்; உன்னை எங்ஙனேநினைப்பன். ப்ரளயத்தில் ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தைநீக்கி உஜ்வலனான நீ, உன்னுடைய குணப்ரஸங்கத்திலே ஸிபிலனாகக் கிடான. பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய சைஷ்யில்யம்போய் நான்யதரிப்பதொரு நல்விசாகுசொல்லவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், உன்னுடைய ஸகலசேஷ்டிதங்களும் காணப்பெறுத னான் அவற்றைநினைக்கவும் கூடமனாகிறிலேன், யரித்துநின்று அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[நின்றவாறு என்றுதொடங்கி] - ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களிலும் உகந்தரு ளின கோயில்களிலும் நின்றருளுகை தொடக்கமாக உண்டான சேஷ்டிதங்களையும் மற் றும், நினைப்பார்க்கு சைஷ்யில்யதேஹாவாகையாலே நினைக்க அரியவாய் அநேகப்ரகாரமாய் எனக்குத் தேற்றாதிருக்கிற உன்னுடைய ஆர்ச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையும். [நின்று என்று தொடங்கி] - வருந்தி உன்னை நினைக்கப்புகுவன் நினைக்கமாட்டுகிறிலேன். உன்னை நினைக்கும்படி நின்றபின்று ஆராயாநின்றேன். உன்னை எங்ஙனே நினைப்பேன் என்று மாம். [பாவிவேற்கு என்றுதொடங்கி] - ப்ரளயார்ணவத்திலே இஜ்ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரித்தருளி “இதுசெய்யப்பெற்றோம்” என்னும் ஹர் ஷப்ரகர்ஷத்தாலே உஜ்வலனான நீ ஜகத்துக்குவந்த ஆபத்தை நீக்கினும்போலே உன்னு டைய குணப்ரஸங்கத்திலே ஸிபிலனாகக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னு டைய சைஷ்யில்யம்போய் நான் யரிப்பதொருநல்விசாகு அருளிச்செய்யவேணும்.

ப.—அகந்தாம், ஸத்தித்யாஸநஸாயநாதிவ்யாபாரங்கள் ஒருபடிப்பட நினைக் கலாயிருக்கிறதில்லை, நான் நினைக்கவல்லனும் ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

யாதி. அதாவது - ஈடுபாட்டால் வந்த சைஷ்யில்யத்தாலே யதுஸந்திக்கமாட்டார், அதுஸந்தியாதபோது தரித்திருக்கமாட்டாமையாலே எண்ணாதிருக்கமாட்டாசென்றபடி. “என்” என்றதுக்குபாவம் - இத்தை இய்யாதி. காமேணாவயதி. (4)

(திருவூரகம், திருப்பாடகம் திருவெஃகா இவற்றிலே), நின்றவாறும் - நின்ற படியும், இருந்தவாறும் - இருந்தபடியும், கிடந்தவாறும் - கிடந்தபடியும், (அப்படி ஆழ்ந்த நுதயங்களிலே "திஷ்டு" என்றும் "சூடுஷு" என்றும் "ஸெதெ" என்றும் ப்ர மாணஸித்தமாம்படி வர்த்தித்தபடியாகவுமாம்), நினைப்பு - நினைக்கைக்கு, அரியன - அரியவாயிராநின்றன; (இப்படி), ஒன்று-ஒருபடி, அலா-அல்லாத, உருவாய்-ஆகாததை யுடையவனாய், அருவாய - எனக்கு அதுவிக்கைக்கு உருத்தெரியாத, நின் - உன்னு டைய, மாயங்கள் - ஆர்ச்சர்ப்சேஷ்டிதங்களானவற்றை, நின்றநின்று - ஸரியிலமான நெஞ்சை ஸாயில்பந்தோறும் நின்றநின்றவருத்தி, நினைக்கின்றன் - முட்டநினைக்கப் பாராநின்றேன்; உன்னை - (ஸைதில்யாவஹ்சேஷ்டிதனான) உன்னை, எங்ஙனம் - எங்ங னே, நினைகிற்பன் - ஒருபடிப்பட நினைக்கவல்லேனாவேன்? பாலியேற்கு - (ஸத்திர சிந்தைபண்ணமாட்டாத) பாபத்தையுடையேனான எனக்கு, உலகம் - ப்ரளயாபத்திலே யழிகிறஐகத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்துகொக்கி, ஒண்கடரே - அத்யுஜ்ஜ்வலனான வனே! (ஸாயில்யார்ணவத்தில் அமுந்தாதபடி "வ்யுதொவ்யி" என்னும்படியாக), ஒன்று - அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, நன்கு - விலகாநேனாபாயம், உரையாய் - அருளிச் செய்யவேணும். நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமென்று - க்ருஷ்ணவ தாரத்திலே தொட்டிலுக்குள்ளே நின்ற இருந்து கிடந்தபடியையுஞ்செல்லுவார்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸகலசேஷ்டிதங்களையும் காணவாசைப் பட்டான், அவற்றைநினைக்கவும் கூடமனாகிறிலேன்; ப்ரளயாபத்தில் ஐகத்தாஷித்தாப் போலே, அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[நின்ற இத்யாதி] - "சுவஷ்டுஷுவிஷ்டுஷு", "உடஜெராஜிராவீநு", "வ்யாஹுஹுஜமஹாமாஹு" என்று திருக்குறையிலேநின்றும், பெண்களோடே கழகமிருந்தும், அவர்கள்மடியிலே சாய்ந்தும், அர்ச்சாவதாரத்திலும், "நின்றதென்னை யூகத்து" இத்யாதி. "நிற்பதுமோர்வெற்பகத்து" நின்றமிருந்துங்கிடந்தும் உண் டானசேஷ்டிதங்களையும், அவன்நிலையை அதுஸந்தித்தபோது "நிலைபாராநின்றான்" என் பர்கள்; இருப்பை அதுஸந்தித்தபோது "பிராணிருந்தயைகாட்டினீர்" என்பர்கள்; கிடையை அதுஸந்தித்தபோது "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்பர்கள். [நினைப்பரிய] - உபக்ரமத்திலே ஸாயில்யதேஹதுவாகையாலே நினைக்க அரியனவாய். [ஒன்றாவரு வாய்] - அநேகமான ப்ரகாசங்களாய். [அருவாயநின்மாயங்கள்] - எனக்குத்தோன்று திருக்கிற, நின்மாயங்கள் - உன்னுடைய ஆர்ச்சர்ப்சேஷ்டிதங்களையும். [நின்றநின்று இத் யாதி] - உபக்ரமத்திலே, ஸரிதிலனாய் வருந்திவருந்தி நினைக்கிற நான், உன்னை எங்ஙனே நினைத்துத்தலைக்கட்டும்படி. நினைக்கும்படியை நின்றநின்று ஆராயாநின்றேன், உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பெனென்றுமாம். நினைப்பதிருக்கமாட்டார் விஷயவைலகூண்பத்தாலே, நினைக்கமாட்டார் ஸாயில்பத்தாலே. [பாலியேற்கொன்றுநன்குரைபாய்] - உன்குணப்ர ஸங்கத்திலே ஸரியிலனும்படி பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு, யரித்துநின்று அதுவிக்க கைக்கு ஒருநல்லிரகுசொல்லாய், நினைக்கவும்வல்லதாய் அத்தாலே அபிமதங்களையும் பேருநின்றதிறே நாடாக. [உலகமுண்டவெண்கடரே] - அபேகையுமின்றிக்கே உப காசம்நுதியுமின்றிக்கே யிருக்கிற பூமியை ராஷித்து, அது உன்பேருக உகந்தவுகப் பாலே உஜ்ஜ்வலனானவனே.

தம்-ஸாபா) - வாலிவதம்பண்ணிக் கையும்வில்லுமாய்க்கொண்டு வென்றிபுனைந்துநின்ற பெருமானாயும், அவரையிலேவித்துக்கொல்லுவித்த தம்பியாரையும், இருவரையும் அறுவர்த் தித்து முடிசூடவிருக்கிற மஹாராஜரையுங்கண்டவிவள் “நமக்குஸாத்தருக்கள்” என்றிராதே, ஸாபஹ்ருதையையானாள் அவர்பக்கல் ஸாங்கத்தாலே. இனித்தான் தண்ணீர்குடிக்ககல் லின ஏரியிலே கல்லைக்கட்டிக்கொண்டு விழுந்துமுடிந்துபோவா நரப்போலே, ஆஸாரப்ர க்ருதியானவாறே முடிந்துபோனவாலை; இவர்கேய்தகுற்றமுண்டோ? என்றிருந்தாள். அவர் தம்முயிர்நிலையிலே நலிந்தாரைவிட்டுவைப்பரோ. [இருந்தவாறும்] - “உடஜேராசி ராவீ நடி” (உடஜேராமமாஸீநம்) என்றிருந்தலிருப்பும். [கிடந்தவாறும்] - “ஹ்ருதிஹ்ருதி ஸாபா” (அஞ்சலிஹ்ராங்கமுகக்ருத்வாப்ரதீபிஸ்யோமஹோததே) என்கிறபடியே, கடற்கரையிலே கிடந்தகிடையுமீ. ஹ்ருதிஸீஸ்யோ என் கிறதிறே - ஒருகடலோடே யொருகடல் ஸ்பர்த்தித்துகிடந்தாப்போலே யிருக்கையாலே; “கருணையென்னுங்கடல் கருங்கடலைநோக்கிக்கிடந்ததே” என்றானிறே. அதாகிறது - பின்பு விடக்கடவதாகத்தோத்த அம்பு முன்புவிடமாட்டாமையிலையிறே; அப்படிப்பட்ட அம்பிருக்க, தந்தோள்வலிகிடக்க, தரம்போராதார்முகங்காட்டாதேயிருக்கப் போறுத்துக் கிடந்த கிடையைச்சொல்லுகிறது; நின்றுமிருங்கும்கிடந்து’ என்று திரளச்சொல்லவமைய மாயிருக்க, நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமென்கிறாரிறே - தனித்தனியே உளுக் கினபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, கோவர்த்தநோத்தாரணம்பண்ணி நின்றநிலையாதல், திருக்குர வைக்கு முற்சாமமாகப் பெண்களோடே கழகமிருந்தலிருப்பாதல், ஓரோருத்தர் மடிகளிலே சாய்ந்தபடியாதல், நின்றானாகில் “நிலையாரின்றான்” என்பார்கள் - “நின்றவன் இருத் தல்சாய்தல் செய்யிற் செய்வதென்?” என்று வயிறுபிடிக்கவேண்டும்படியிறே அதிருப்பது; இருந்தானாகில், “பிரானிருந்தனம்காட்டினீர்” என்னும்படியிருக்கும்; கிடந்தானாகில், “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்பார்கள். “நிற்பதுமோர்வெற்பகத்திருப்பலிண்கிடப்பதும் நற் பெருத்திரைக்கடலுள்” என்கிறபடியே, திருமலையிலே நின்றபடியும், பரமபதத்திலே இருந்த

புருஷகாரபூதராயிருக்கை. ஸாங்கம் - பகாபாதமும், வில்லும். கீழ்க்கையும்வில்லுமானவழகைக்கண்டு ஸாங்கத்தாலே சுபஹ்ருதையையானாளுென்று அருளிச்செய்து, ஆஸ்ரிதபகாபாத ஸாபாஹ்ருதையையானா ளாலே சுபஹ்ருதையையானாளுென்று பாவாந்தரம்-இனித்தான் இத்யாதி. “உடஜேராசி ராவீ நடி” [ரா-ச-க-க] உகிவித்ரு க-உடெ. [உகி] “ததஸாமரவெவாபாஹ்ருதாநாவீய-ராவவஃ” [ஹ்ருதிஹ்ருதி ஸாபா] “ஹ்ருதிஹ்ருதி ஸாபா” [உக] அவரையும்கடலாகச்சொன்ன விடமுண்டோ? என்ன - கருணையென்னும் இத்யாதி. இந்தக்கம்பன்கவிக்கு அர்த்தம் - அதாகிறது இத்யாதி. உளுக்கினபடி - சுபெட்டபடி. கழகம் - ஒலக்கம். தனித்தனியே உளுக்கினபடியைக் காட்டுகிறார் - நின்றானாகில் இத்யாதி. கிடந்ததோர்கிடக்கையென்பார்கள் என்னுமனவும். நிலையார என்றதுக்கு இரண்டுபொருள் - நின்றவன் இத்யாதி. அதாவது - நின்றவன் இருந்தாற்செய்வதென் என்றும், சாய்ந்தருளிச்செய்வதென் என்றும் இரண்டுபொருள். நிலையாரநின்றான் - நிலைபடியின் றான். நிலைபொருந்தநின்றானென்றபடி. இந்தப்பாகரம் திருமொழியில், “குலையார்த்தபழங்காயும்” என்கிறபாட்டிலே. இருந்தமை - இருந்தபடியை. இருப்பிலழகையென்றகருத்து. கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டு—திருமலை, இருபத்துமூன்றும்பாட்டு, “கங்கையில்” இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - “ஒருக்கணித்தோ மல்லாதோ கண்வளர்ந்தருளுகிறது” என்ற தெரியாதபடி இருப்பதொரு கிடந்த கிடையழகைக்கண்டு என்றபடி. நிற்பதுமோர் இத்யாதி - அத்விதீயமானதிருமலையிலே நிற்பதுவும்,

படியும், திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளின்படியுமாகவுமாம். “நிற்பதுமிருப்பதுங்
கிடப்பதுமென்னெஞ்சுளே” என்கிறபடியே, இவர்திருவுள்ளத்திலே * திகழுமணிக்குன்ற
மொன்றேயொத்து நின்றபடியும்; “செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த வவ்வாயன்றி
யானறியேன்” என்னும்படி இருந்தபடியும்; “நின்றமிருந்துங்கிடந்தும்” என்கிறபடியே,
தந்திருவுள்ளத்திலேநின்றபடியும் இருந்தபடியும் கிடந்தபடியுமென்னுதல். அன்றிக்கே, திரு
வூரகத்திலே நின்றபடியும், திருப்பாடகத்திலே இருந்தபடியும், திருவேங்காலிலே கிடந்த
படியுமாதல். “நின்றவாறுமிருந்தவாறுங்கிடந்தவாறும்” என்று ஆழ்வார்பாடாநிற்க, “இவை
யெல்லாம் தோட்டிலிலே” என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தோட்டிற்பழவைப்
பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்படியும், தரித்துநிற்கமாட்டாமை விழுந்திருக்கும்படியும், அது
தான் பொறுக்கமாட்டாமை சாய்ந்துகிடக்கும்படியுஞ் சொல்லுகிறது. அதவா, [நின்ற
வாறுமிருந்தவாறுங்கிடந்தவாறும்] - * போரார்வேற்கண்மடவாள்போந்தனையும் பொய்
யுறங்கி, அவள்போனவாறே எழுந்திருந்துநின்றவாறும்; அடியோசைப்பட்டவாறே வந்திருந்த
படியும், நிழலாடினவாறே முன்கிடந்ததானத்தேயோராதவன்போல் கிடந்தவாறுமென்று
மாம். [நினைப்பரியன்] - அது ஒருகால் செய்துபோகச்செய்தேயும் இவர்க்கு இன்றுங்கூட
நினைக்கவும் அரிதாயிராநின்றது. “இமையோர்தமக்கும் - செவ்வேகெஞ்சால் நினைப்பரி
தால் வெண்ணெயுணென்னுமினச்சோல்” என்றாரிறே முன்பே. [ஒன்றலாவுருவாய்] -
இவர்தமக்கு ஒன்றே போருமாகாதே யுள்ளதனையும் கோவுபடுகைக்கு. ஒன்றல்லாத ப்ரா
காரங்களையுடையவாய். [அருவாயநின்மாயங்கள்] - கண்ணுக்கு அவிஷயமாயிருக்கிற உன்
னுடைய ஆர்ச்சாயமான சேஷத்தங்களை. [நின்றநின்றநினைகின்றேன்] - நினைத்துத்தலைக்
கட்டமாட்டார், நினையாதிருக்கமாட்டார். வருந்தி உன்னைநினைக்கப்படுவன், நினைக்க

விண்ணிலே - பாம்பத்திலே இருப்பதும், கண்ணுய்ப் பாப்பையும் அலைகளையுமுடைய திருப்பாற்
கடலிலே கண்வளர்த்தருளுவதுமென்றபடி. திருச்சிந்தவிருத்தம், அறுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. திகழு
மணிக்குன்றமொன்றேயொத்துநின்ற விளங்காநிற்கிறதொரு மாணிக்கமலைபோலே நின்றவென்றபடி.
செவ்வாய் இத்யாதி - சிவந்திருப்பவனத்தின் முறுவலோடு என்னெஞ்சுக்குள்ளேயிருந்த அந்த
வாகாத்தையொழிய வேறொராகாத்தை அறியேனென்றபடி. நின்றமிருந்துங்கிடந்துமென்கிற
படியே இத்யாதி - பெரியதிருவந்தாதி, முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இந்தவாக்யத்தில், கிடந்தும் என்
றதுவே இவ்விடத்துக்குவேண்டுவது. ஆழ்வார் என்றது - ஆழ்வார்திருவாங்கப்பெருமானைய
சொன்றபடி. பழவை - தோட்டிற்சட்டத்தை. போரார்வேற்கண் இத்யாதி - சிறியதிருமடல்.
இதுக்கு அர்த்தம் - யுத்தோர்முகமான கூர்மையுடைய வேல்போன்ற கண்களையுடைய யசோதைப்
பிராட்டிபோந்தனையும் பொய்யாகநிந்தாபண்ணி. ஜார் - கூர்மை. முன்கிடந்ததானத்தே - முன்பு
கிடந்த ஸ்தலத்திலே. ஓராதவன்போல் - அறியாதவன்போலென்றபடி. ஆக, “நின்றவாறும்”
இத்யாதிக்கு ஏழு தாற்பரியம். நினைக்கவும் அரிதோ? என்ன - இமையோர் இத்யாதி. நித்யவூரி
களுக்கும் சேரே நெஞ்சால் பரிச்சேதித்துநினைக்கவரிது, வெண்ணெயை யமுதுசெய்தானென்று
சொல்லுகிற அபக்ருஷ்டவசனம் இத்யர்த்தம். திருவிருத்தம், தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு, “துநீசா
முனிவரும்” இத்யாதி. நேவுபடுகைக்கு என்றவகத்திலே, “அகேகமாஞல் சொல்லவேணுமோ”
என்று கூட்டிக்கொள்வது. உரு - பாகாரம். மாயங்கள் - மாயங்கள். “நின்றநின்றநினைகின்றேன்”
இத்யாதிக்கு இரண்டுபொருள் - நினைப்பரியனவொன்றலாவுருவாயருவாயநின்மாயங்களான - நின்ற
வாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமான இவற்றை - தரித்துநின்ற அநுஸந்திக்கலாமோவென்று
வருந்தியநுஸந்திப்பன்; அவை எனக்கு ஸரதில்யத்தை வினைக்கையாலே உன்னை என்னெனையதுஸந்
திக்கவல்லேன்; என்னால் உன்குணங்களை தரித்துநின்ற அநுஸந்திக்க முடியாதென்று ஒருபொருள்.
இத்தையருளிச்செய்கிறார் - நினைத்துத்தலைக்கட்டமாட்டார் இத்யாதி காலுவாக்யத்தாலே, நினைத்

மாட்கீழிலேன். அன்றிக்கே, நினைக்கைதான் தேட்டமாய் “நினைக்கலாவதோருவழி யேதோ” என்று ஆராயாநின்றேன். [உன்னையெங்ஙனம்நினைகிற்பன்] - ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமான நீ, நான் உன்னையினைக்கலாவதோரு வழியிட்டேத்தாவல்லையே. “தோண்டெல்லாம் நின்னடியே தோழுதுய்யுமா கண்டு” - சேஷவர்க்கமடங்கலும் - ஐஸ்வர்யார்த்திகள், ஆத்மப்ராப்திகாமர், பகவத்ப்ராப்திகாமர் இவரடங்கலும் சேன்றுகிட்டித் தந்தாம் ப்ரயோஜநங்களைப்பெற்று மீளுகிறபடியைக்கண்டு, “தான்கணபுரந்தோழப்போயினான்” - நமக்கும் கலந்து பரிமாறி மீளலாமென்றுபோனான்; “தான்” - விஷயத்தையே பார்க்குமித்தனையோ, தந்தாமையும் பார்க்கவேண்டாவோ. ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகப்போவார்க்கன்றோ அதுகொண்டு மீளலாவது, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப்பற்றிப்போவார்க்கு மீளவிரகுண்டோ. இப்படியேயிறே பகவத்ப்ராவண்யமுடையார்படி. [பாலியேற்கு] - என்னையொழிந்தாரடங்கலும் நினைப்பாரும் அபிமதம்பெறுவாருமாய்க்கிடர்! சேல்லுகிறது. “ஸூபுதொய்யுகிஸொஹகழ” (ஸம்ருதோயச்சதீஸோபநம்) என்கிறபடியேயிறே நாடடங்கலும். [ஒன்றுநன்குநரையாய்] - அர்ஜுநனுக்குச்சொன்னாற்போலே எனக்கும் ஒரு நல்லார்த்தை சொல்லவல்லையே. அவ்வளவாகாதே இவர்தம்மதும். இனி “ப்ராப்திக்கும் விரோதிபோகைக்கும் கடவேன்னான்” என்றானிறே. அவ்வளவேயிறே வேண்வேது, பின்புலருமவை தன்னடையேவருமவையிறே. ஸ்வஸ்வரூபஸித்தியிறே ப்ராப்யம், ப்ராப்தி

துத்தலைக்கட்டமாட்டாரென்றது - “நின்றநின்றநினைகின்றேன்” என்றதுக்கர்த்தம். நினையாதிருக்க மாட்டாரென்றது - “உன்னை எங்ஙனம்நினைகிற்பன்” என்றதுக்கர்த்தம். இக்குணங்கள் ஈடுபடுத் துகையாலே நினைத்துமுடிக்கமாட்டார், அக்குணங்களையொழியச்செல்லாமையாலே நினையாதிருக்க மாட்டாரென்று - நினைத்துத்தலைக்கட்டமாட்டார் இப்பாதிவாக்யத்வயத்துக்கும் தாற்பர்யம். இத்தை விஸதிகரிக்கிறார் - வருந்தி இத்யாதி. ஒன்றலாவுருவாயருவாயின்மாயங்களான - நின்றவாறும் இருந்த வாறும் கிடந்தவாறும் ஸிதிலமாகப்பண்ணுமவை; ஆகையாலேநினைப்பரியன; “உன்னை யரித்து நின்ற அதுபவிக்கும் உபாயமேது” என்று பலகளும் விசாரியாநின்றேன், அது நீயே நிச்சயித் தருளிச்செய்யுமத்தனைபோக்கி, நான் எங்ஙனே நிச்சயிக்கப்புகுகிறேன் என்று இரண்டாமர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கேநினைக்கைதான் இத்யாதி. “உலகமுண்ட” என்கிறதிலே - “மேல்ப்ரளயம்வரப்போகிறது” என்று ஏற்கவே விசாரித்தாகழிக்கையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வம் தோன்றா நின்றது; சிறியவயிற்றிலே பெரியலோகங்களை யடக்குகையாலே, ஸர்வஸக்தித்வம் தோன்றாநின்றது; அதைப்பற்ற - ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமானநீ என்கிறார். “நின்றநின்றநினைகின்றேன்” என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்” இத்யாதிக்கு - யரித்துநின்ற நினைக்கும்படி சொல்லவேணுமென்றபடி. லோகத்தார் அவனைநினைத்து கார்யங்கொள்ளாநிற்க, இவர்க்கு நினைக்கைதேட்டமாவானென்? என்ன - தோண்டெல்லாம் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - சேஷவர்க்கமடங்கலும் இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரயோஜநாத்ரபாரானவர்களுக்கு ப்ரயோஜநார்த்தமாக நினைக்கலாம், அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு ஈடுபாட்டுக்குடலாகையாலே நினைக்கப்போகாதென்றபடி. மேவாக்யவிவரணம் - ஒருப்ரயோஜநத்துக்காக இத்யாதி. தோண்டெல்லாம் இத்யாதி - இப் பாகசம் தீருமொழி, எட்டாம்பத்து, இரண்டாங்கிருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. உய்யுமாகண்டு - உஜ்ஜீ விற்கும்படிகண்டு. அதாவது - தந்தாமபிமதம்பெறக்கண்டென்றபடி. அர்ஜுநனுக்குச் சொன்னாற் போலேயென்றது - அர்ஜுநனுக்கு “மாஸூச” என்று சொன்னாற்போலேயென்றபடி. ஆனால், அர்ஜுநனைப்போலே இவர்க்கு ஸோகமுண்டோ? என்ன - அவ்வளவு இத்யாதி. அவ்வளவாகாதே யென்றது - அவ்வளவன்றோவென்றபடி. அர்ஜுநனுக்குச்சொன்னதென்ன - இனிப்ராப்திக்கும் இத்யாதி. இனியென்றது - அவன்ஸோகித்தவநத்தாமென்றபடி. சாமஸ்ஸோகத்திற் “விராக்யயி ஷ்யாதி” என்று - விரோதிநிவ்ருத்தியன்றோ சொல்லிற்று, ப்ராப்திசொல்லவல்லையே; ஆனபின்பு

பலமான கைங்கர்யம் சொல்லவேண்டாவே, ப்ராப்தியளவுமிறே ப்ரமாணம்சொல்லுவது. அவ்வருகுள்ளது ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமன்றே. அப்படியே “உனக்கும்நானேகடவேன்” என்று ஒருவார்த்தை சொல்லவல்லையே. [உலகமுண்டவொண்கடரே] - உண்டியுடல் காட்டேமே. நினைக்கை குற்றமாய்விட்டதோ. நினைவுங்கூடத் தேட்டமானால் நீயேசெய்து தலைக்கட்டவேண்டாவோ. இவை ஆபத்துங்கூடவறிவிக்கமாட்டாத ஸமயத்திலே நீயே யறிந்து வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, இவ்வுபகாரம் இவையறியாதொழிய, “இது உன்பேறு” என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலேதோற்றலிருப்பானொருவனல்லையோ. [உலகமுண்டவொண்கடரே] - “உன்பேறுக ரக்ஷித்தாய்” என்று மெய்யேயன்றோ சொல்லுகிறது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒண்கடரோடி ருளுமாய்நின்றவாறும் உண்மையோடி ன்மையாய்வந்துஎன்
கண்கொளாவகை நீகரந்தேன்னைச்செய்கின்றன
எண்கொள்சிந்தையுள்ளைகின்றேன் என்கரியமானிக்கமே / என்கண்கட்
திண்கொள்ளவொருநாள் அருளாயுன்திருவுருவே. [குத்

ஆ.—(ஒண்கடர்.) ஆழிநிதர்க்கு மெய்யனாய்த்தோற்றியும், அநாழிநிதர்க்குப் பொய்யனாய்க் கைவாராதேயிருக்கிறபடியையும், ஹ்ருதயத்திலே ஸந்திவிதனாய்

இவர்க்கும் அவ்வளவுபோருமோ? என்ன, - அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைச்சொன்னால் - இஷ்டப்ராப்தி அர்த்தவித்தமாய்வருகையாலே சொல்லிற்றிலையென்கிறார் - அவ்வளவேயிறே இதயாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அவ்வளவேயிறேவேண்டுவதென்றது - விரோதிபோயனவேயிறே வேண்டுவதென்றபடி. பின்புவருமவை ஏதென்ன - ஸ்வஸ்வரூப இத்யாதி. ப்ராப்யமென்றது - ப்ராப்தியென்றபடி. இத்தால் - ப்ராப்தியும் சாமஸ்ஸோகத்தில் அர்த்தாத் உக்தமென்றுகருத்து. ப்ராப்திமாந்தரகதகம் போருமோ, கைங்கர்யம்சொல்லவேண்டாவோ? என்ன - ப்ராப்திபலமான இத்யாதி. அதாவது - ராமப்ராப்தமானகையாலே ப்ரீதிகாரிதமாய்த்தன்னடையே வருமென்றபடி. அபரிச்சித்தத்தோடு ப்ரமாண விஷயமானகையாலும் சொல்லவேண்டாவென்று பரிஹாரந்தரம் - ப்ராப்தியளவுமிறே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “உலகமுண்டவொண்கடரே”-லோகந்தையமுதுசெய்து அத்யுஜ்ஜ்வலஞ்ஞவனே இதி ஸப்தார்த்தம் உலகமுண்டால் ஒண்கடராகவேணுமோ? என்ன - உண்டி இத்யாதி. உண்டி போஜனத்தை. “வவா-ராவு-கி-ஹாஜ-நம்” என்னக்கடவதிறே. “உலகம்” என்ற அசேதந னுமாதிக்கு, “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” என்றதின் முன்றினவார்த்தத்துக்குச்சேர பாவம்—நினைக்கை இத்த்யாதி. அதாவது - நினைக்கமாட்டாதேயிருக்கிற லோகத்தை ரக்ஷித்தாய், சேதநஞ்ஞவனக்கு நினைக்கிறவென்னை ரக்ஷித்தாலாகாதோ என்றுகருத்து. “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” என்றதின் தவ்நியார்த்தத்துக்குச்சேர பாவம் - நினைவுங்கூட இத்யாதி. “உலகமுண்டவொண்கடரே” என்ற துக்கு ஸப்தார்த்தம் - இவையாபத்துங்கூட இத்யாதி. சாஷுக்காக டதோபாதாகம்பண்ணி யருளிச் செய்கிறார் - உன்பேறுக இத்யாதி. மெய் - சரீரமும், ஸத்யமும். நினைப்பரியனவாய் - நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறாய்க்கொண்டு - ஒன்றலாவருவாயருவாய நின்றாயங்களை நின்றுநின்று நினைகின்றேன், உன்னைஎக்வனம் நினைகிற்பன், உலகமுண்டவொண்கடரே, பாவியேற்கு ஒன்று நன்குரைப்பாய் இத்தய்க்வயம். “சூயாவஸுரணெகொஸ்யஸூகொயவகிஸொஹநிழி : வாவ க்ஷயஸாவகிஸுரதாந்தகிஹநிழி” உகி ஸ்ரீவிஷ்ணுவொராணெ, கஸு-ராஹபு காநு புகி புகாடி.

வைத்தே என்கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதபடி மறைந்து என்னை நலிகிறநலிவுகளையும் மனோராயிக்குற மனோராயத்திலே ஸ்ரீதிலனாகாசின்றேன். உன்வடிவழகை எனக்கு புஜிக்கத்தந்தருளின நீ, நான் த்ருடமாகக் காணலாம்படி என்னுடையகண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாள் அருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், கண்ணாள் காணப்பெறுதே, ஆந்தராதஸந்தானமே யாய் ஸ்ரீதிலனாய்ப்போகாதே கண்ணாலேகண்டு யரித்து அதுமகிக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[ஒண்சுடர் என்றதொடங்கி] - ஆர்ரிதர்க்கு மெய்யனாய்த் தோற்றியும் அராரரிதர்க்குப் பொய்யனாய் கைவாராதேயிருக்கிறபடியையும் ஹ்ருதயத்திலே ஸந்திவிதனாய் வைத்தே என்கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதபடி மறைந்து என்னை நலிகிறநலிவுகளையும், [என்கொள் என்றதொடங்கி] - மனோராயிக்குற மனோராயத்திலே ஸ்ரீதிலனாகாசின்றேன். உன்வடிவழகை எனக்கு ஸுஜிக்கத்தந்தவனே! த்ருடமாகக் காணலாம்படி என்னுடைய கண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாள் அருளவேணும்.

ப—அகந்தாம், வொஹ்யஸம்ஸ்ரீலக்ஷம்பண்ணி நினைத்தபடி அதுமகிக்கப் பெறுதே மானஸாதுவமேயாய் க்லேஸரியாதபடி, என்கண்கள் ஸத்திராதுபவம்பண்ணும்படி உன்வடிவைக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

உண்மையோடு - என்னகவாயிலே ப்ரகாஸித்து உளனாகிற ஆகாத்தோடே, இன்மையாய் - புறவாயில் ப்ரகாஸத்தினுடையவில்லாமையை யுடையனாய்க்கொண்டு, வந்து - வந்து, ஒண்-ஒள்ளிய, சுடரோடு - தேஜஸ்ஸோடே ஸஹாவஸ்த்திதமான, இருளுமாய் - இருளென்னலாம்படி, நின்ற - நின்ற, ஆறம்-ப்ரகாஸமும், (அப்ப்ரகாஸத்திலே), என்-என், கண்-கண், கொளாவதை - உன்னையதுமவிபாதபடி, காந்து - உள்ளே மறைந்து நின்று, நீ—,என்னை - என்னை, செய்கின்றன - செய்கிறவிவற்றை,என்-எண்ண வேணுமென்று, கொள் - கொள்ளுகிற, கிந்தையுள் - கெஞ்சோடே, நைகின்றேன் - ஸ்ரீதிலனாகாசின்றேன்; என்-என்னுடைய, இந்தஸூதில்யத்துக்கு ஹேதுவாய், கரிய மாணிக்கமே - நீலரத்தம்மோலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனே, உன்-உன்னுடைய, திரு-ப்ரபத்தமாய் போக்யமான, உரு-ருபத்தை, (காணவாசைப்பட்ட), என்-என், கண் கட்டு-கண்களுக்கு, தின்-திண்மையையுடைத்தாக, கொள்ள - காணும்படி, ஒருநாள்-ஒருநாள், அருளாய் - அருளவேணும். கலந்தென்றுபாடமாய் - கலசியென்றுமாய்.

இ—ஏழாம்பாட்டில்,மானஸாதுவமேயாய் ஸ்ரீதிலனாய்ப்போகாமே, கண்ணாலேகண்டு அதுமகிக்கலாம்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[உண்மையோடிண்மையாய்வந்து - ஒண்சுடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும்] - எனக்கு உண்மையோடே ஒண்சுடராயிருக்கும் ஹார்ஜமாக; இன்மையோடே இருளாயிருக்கும் வொஹ்யாதேபகையிலே. அன்றிக்கே, ஆர்ரிதர்க்கு உண்மையோடே ஒண்சுடராயிருக்கும், அராரரிதர்க்கு இன்மையோடே இருளாயிருக்கும். [என்கண்கொளாவகரீகரந்துஎன்னைச்செய்கின்றன] - தன்திறத்திற்சொன்ன இரண்டையும் சொல்லுகிறது. என்கண்ணுக்கு விஷயமாய், மறக்கவொண்ணாதபடி கெஞ்சிலே விபாதமாகநின்று என்னை நீசெய்கிறவற்றுக்கு அவயியில்கூ. [என்கொள்கிந்தையுள் நைகின்றேன்]-நினைக்க

மகேரதிக் கிறவளவிலே ஸிதிலஞகாநின்றேன். [என்கரியமாணிக்கமே] - ஸைதில்யத்
தைப்பார்த்து மீளவொண்ணாத வடிவமுது. அவ்வடிவை எனக்கு முற்றாட்டாக் கினவனே.
[என்கண்கட்டு] - தமக்குமுன்னே “என்றுகொல் கண்கள்காண்பது” என்னும்படி
விடாய்க்கும் கண்கள். [கிண்கொள்ள] - த்ருமமாகக் காணலாம்படி ஸ்வப்நதர்பாநம்
போலே மாநஸாநுலவமா த்ரமன்றிக் கே ஸுத்ரப்ரத்யக்ஷமாம்படி. [ஒருகாள் நாய்] -
விடாயன். “ஒருகால் காக்கு கண்கள்கலேனும்” என்னுமா போலே. [உன்கிருவுருவே] -
அப்ராப்த விஷயத்தையோ நான் ஆசைப்படுகிறது. “ஊதாநாடி” என்கிறவடிவை
யன்றோ.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. மாநஸாநுஸந்தானமேயாய் ஸிதிலஞய்ப்போகாமே, கண்
ணலேகண்டு அநுபவிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[உண்மையோடிண்மையாய்வந்து - ஒண்கடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும்] - என
க்கு உண்மையோடே ஒண்கடராய் நிற்கும் ஹார்த்தமாக; இண்மையோடிருளாயிருக்கும்
பாஹ்யாபேகையில். அன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்படிகளிலொன்றும் குறையாதபடி
காட்டிக்கொடுத்து, அவர்களுக்கு “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி ப்ரகாஸித்து
நின்றபடியும்; அநாஸ்ரிதர்க்குத் தன்படிகளிலொன்றும் தெரியாதபடி பண்ணி, அத்தாலே
அவர்களுக்கு “இல்லை” என்னும்படி இருளப்பண்ணிக்கொடு நின்றபடியும். ஆஸ்ரிதர்க்கு
ஒண்கடரோடு உண்மையாய்நின்றும், அநாஸ்ரிதர்க்கு இருளோடு இண்மையாய் நின்றும்.
[வந்தென்கண்கொளாவகைகாரந்தென்னைச்செய்கின்றன] - இவையெல்லாம்தவிர, என்
பக்கல்பரிமாறுகிற வேறுபாடும். ஒண்கடராதல் இருளாதல், இரண்டத்தொன்றாகப்பெற்றி
லேன்; நடுவேநின்று க்லேஸியாகின்றேன். முக்தர்க்குக்கூட்டல்லர், ஸம்ஸாரிகளுக்குக்கூட்
டல்லர், அந்தரப்பட்டு நிற்கிறாரிதே இவர்தாம். என்னெஞ்சிலேவந்துபுகுந்து என்கண்ணுக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—ஒண்கடர் இத்யாதி. “என்கொன்சின்தையுன்னகின்றேன், என்கண்கட்டுத்
கிண்கொள்ள” இத்யாதியைக்கடாக்வித்து அவதாரிகை - மாநஸாநுஸந்தானமேயாய் இத்யாதி.

“உண்மையோடு - ஒண்கடராய், இண்மையோடு - இருளாய்” என்று அங்வயித்து, எவ
விஷயமாக அருளிச்செய்கிறார் - எனக்கு இத்யாதியாலே. உண்மையோடொண்கடரும், இண்மை
யோடே இருளுமாகிறவிரண்டும் ஏகாய்ரயகதமாகக்கூடாமையாலே, அதுகூடுகைக்காக - ஏறார்த்த
மாக என்றும், பாஹ்யாபேகையில் என்றும் அருளிச்செய்தது. ஆஸ்ரிதர்க்கு உண்மையோடொண்
கடராய், அநாஸ்ரிதர்க்கு இண்மையோடிருளாய் என்று அங்வயித்து. ஆஸ்ரித அநாஸ்ரிதவிஷயமாக யோஜ
கார்த்தம் - அன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்படிகள் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. தன்படிகளென்றது -
ஸேஷித்வாதிகள். கீழே ஸ்வவிஷயத்திலே, ஏறார்த்தமாக என்றும், பாஹ்யாபேகையில் என்றும்
இவர் அருளிச்செய்கைக்கடி - “என்கண்கொளாவகை கீகாரந்தென்னைச்செய்கின்றன” என்றுஸுத
மாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தவிது. ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயமாகவே, கீழ் அங்வயித்தபடியன்றிக் கே அங்வய
பேதே த்ருதீயதாற்பர்யமாதல்; த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல் - ஆஸ்ரிதர்க்கு ஒண்கடரோடு இத்யாதி
வாக்யத்வயம், ஒண்கடர் - ஒன்றியகடர். அழகியகூடொன்றபடி. “ஒண்கடர்” இத்யாதியின் த்விதீ
யார்த்தத்துக்குச்சோ அர்த்தம் - இவையெல்லாம் இத்யாதி. இவையெல்லாமென்றது - ஆஸ்ரித
விஷயத்தில் ப்ரகாஸிக்கையும் அநாஸ்ரிதர்க்கு ப்ரகாஸியாமையுமென்றபடி. விவரணம் - ஒண்கடராக
தல் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஆஸ்ரிதர் - முக்தர். அநாஸ்ரிதர் - ஸம்ஸாரிகள். இத்தால் - ஆஸ்ரிதர்க்கும்
அநாஸ்ரிதர்க்கும் கூட்டல்லவென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்னெஞ்சிலே இத்யாதி. “ஒண்கடரோடு”

அவிஷயமாம்படி மறையநின்று நீ என்னை நலிகிறவற்றையும். கண்கொளாவதை - கண்
க்ரஹியாதபடி. [எண்கொள்சிற்தையுள் நைகின்றேன்] - பெற்ற வம்சங்கொண்டு கார்யங்
கொள்ளமாட்டுகிறிலேன். கைப்புதுந்ததுகொண்டு மேலுள்ளதுபேற விரகு பார்க்கமாட்டு
கிறிலேன். எண்ணப்புக்கு, மனோரதமாத்ரத்திலேஸிதிலனாகாநின்றேன். [என்கரியமாணிக்க
மே] - சக்ஷுர்விஷயமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு நான் காலம்போக்கமாட்டாமே,
உன்வடிவின்சுவட்டை அறிவித்தாயே. [என்கரியமாணிக்கமே] - “இவ்வடிவைப்பிரிந்
தார்க்கு ஜீவிக்கவுமாம்” என்று தோற்றியிருந்ததோ. [என்கண்கட்கு] - இவற்றின்விடாய்
உனக்குத் தெரியுமிறே; “நான்பெற்றேன்” என்றாலும் ஆறியிராதவையன்றோ? வேறென்
றிட்டு மறைக்கலாமவையன்றே. [தின்கொள்ள] - மாநஸாநுபவத்தை ப்ரத்யக்ஷஸமானா
காரமாகப் பண்ணினோமே” என்று நீ சொல்லுமது எனக்குவார்த்தையன்றுகிடாய். [தின்க
கொள்ள] - ஸ்வப்நாநுபவம்போலே மாநஸாநுபவமாகவொண்ணாது, ப்ரத்யக்ஷிக்கவேணும்
த்ருடமாக. இங்ஙன் செய்யப்போமோ? என்னில், - சிலர்க்கு ஸதாதர்ஸநயோக்யனாகாநின்
றாயே. [ஒருநாளருளாய்] - ஒருநாளமையும்மென்கிரரல்லர், விடாயின்பெருமை சொல்லு
கிறார்; தாபார்த்தன் “ஒருகால் நாக்குநனைக்கவமையும்” என்றற்போலே. “கிட்டினால்
பின்னைவிடும்படிசொல்லுகிறோம்” என்று. [உன்திருவுருவே] - இதேதேனுமுன்னதோ!
நோக்கிக்கொண்டு கிடக்கைக்கு, * நகெதர உவடி - ஸகூதாடி அன்றே. (எ)

இத்யாதியில் ஸ்வவிஷயமான முந்தினவர்த்தத்துக்கும், “என்கண்கொளாவதை நீகாந்தென்னைச்செய்
கின்றன” என்றதுக்கும் அர்த்தபேதமில்லாமையாலே, அதுவாதமாகக்கொள்ளுவது. “நைகின்றேன்”
என்றதுக்குபாவம் - பெற்றவம்சம் இத்யாதி. பெற்றவம்சமாவது - மாநஸாநுபவம். காரியம்
கொள்ளமாட்டுகிறிலேனென்றது - “இதுண்டாயிற்றே, மேலும் ச்ரமத்திலேபெறுகிறோம்” என்று
அவ்வளவும் ஆறியிருக்கமாட்டுகிறிலேனென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - கைப்புதுந்தது இத்யாதி.
கைப்புதுந்ததென்றது - மாநஸாநுபவத்தை. ஸப்தார்த்தம் - எண்ணப்புக்கு இத்யாதி. கீழே, நலிகிற
வற்றையும் என்றதுக்கு - எண்ணப்புக்கு என்கிறவித்தோடேஸம்பந்தம். என்கொள் - என்னைக்
கொள்ளுமனவில். எண்ணப்புக்கென்றபடி. சிற்தையுள் - மனோரதமாத்ரத்திலே இத்தார்த்தம். “என்”
என்றதுக்குபாவம் - சக்ஷுர்விஷயமான இத்யாதி. “கரியமாணிக்கம்” என்றதுக்குபாவம் - இவ்
வடிவை இத்யாதி. “என்கண்கட்கு” என்றதுக்குபாவம் - இவற்றின் இத்யாத்வாக்யத்வயம். தெரியு
மிறையென்றது - ஹருஷ்கேஸானுகையாலே தெரியுமிறையென்றபடி. பெற்றேனென்றாலும் - பெற்றே
னென்றபாவித்தாலும் கண்களின்விடாயின் சமாவதியாதல், மேலுக்கு அவதாரிகையாதல் - வேறென்
றிட்டு இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஸ்வப்நாநுபவம் இத்யாதி. “ஒருநாள்” என்றதுக்கவதாரிகை-
சிலர்க்கு இத்யாதி. சிலர்க்கென்றது - நித்தஸூரிகளுக்கென்றபடி. ஆதாம் அல்பமாய் ப்ரார்த்திக்
கிறாரோ? என்ன - ஒருநாளமையும் இத்யாதி. விடும்படி - விட்டுப்போகிறபடி. “உன்” என்ற
துக்கு பாவமாதல், பிரிநிலையேகாரமாகி பாவமாதல் - இதேதேனும் இத்யாதி. உண்மையோடிண்மை
யாய்வத்து - ஒண்குடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும், என்கண்கொளாவதை நீகாந்தென்னைச்செய்கின்றன
என்கொள்சிற்தையுள் நைகின்றேன்; என்கரியமாணிக்கமே, உன்திருவுருவு - என்கண்கட்குத் தின்
கொன்ன ஒருநாளருளாய் இத்யங்க்யம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருவுருவுகிடந்தவாழம் கொப்பூழ்ச்சேந்தாமரைமேல் திசைமுகன்
கருவுள்வீற்றிநுந்து டடைத்திட்டகருமங்களும்
பொருவிவூன்றனிநாயகமவை கேட்குந்தோறுமென்னெஞ்சம் நின்று
அருவிசோருங்கண்ணீர் என்செய்கேனடியேனே. [நெக்கு

ஆ.—(திருவுருவு.) அழகியவடிவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தரு
ளின்படியும், திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாகிற அதிஷ்டாகத்தினுள்ளே வீற்றி
நுந்து ஸ்ருஷ்டித்த க்ரமங்களும், ஒப்பின்றிக்கே விஷஜாதியமான உன்னுடைய குணசேஷ
தங்களைக் கேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நிற்பதும்செய்து, கண்ணீர்
அருவிபோலே சோராரின்று தென்கிறார்.

ஒ — எட்டாம் பாட்டில், உன்குணசேஷத்தாதிகளைக் கேட்குந்தோறும்
ஸ்திரிதலனாகாநின்றேன், என்செய்கேனென்கிறார்.

[திரு என்றதொடங்கி] - அழகிய உருவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்
தருளின்படியும் திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாகிற அதிஷ்டாகத்தினுள்ளே வீற்றி
நுந்து ஸ்ருஷ்டித்தசெயல்களும். [பொருவில் என்றதொடங்கி]-ஒப்பின்றிக்கே விஷஜா
தியமான உன்னுடைய குணசேஷத்தங்களைக் கேட்குந்தோறும் என் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து
நிற்பதும்செய்து கண்ணீர் அருவிபோலே சோராரின்று.

ப. — அந்தரம், உன்னுடைய ஸர்வாதிகத்தவ ஸ்சிகமமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி
வ்யாபாரங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாம் என்னெஞ்சநெகிழ்ந்து கண்ணீர்சோராரின்று,
நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

(காரணமான ஏகார்ணவஜலத்திலே), திரு-அழகிய, உருவு-திருமேனி, கிடந்த
வாழம் - கண்வளர்ந்தபடியும், கொப்பூழ் - அந்தவடிவிற்கொப்பூழில், செம் - சிவந்த,
தாமரைமேல் - தாமரைமீன்மேலேயுண்டான, திசைமுகன் - சதுர்முகனாகிற, கருவுள்-
கருவுக்குள்ளே, வீற்று - அந்தராத்மாவான வேறுபாடுதோன்றும்படி, இருந்து-இருந்து,
டடைத்திட்ட - ("அவன்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினான்" என்னும்படி நீ ஜகத்தை) ஸ்ருஷ்டித்த,
கருமங்களும் - வ்யாபாரங்களுமாகிற, பொரு-எதிர், இல்-இல்லாத, உன்-உன்னுடைய,
தனிநாயகம் - அத்விதீயநாயகத்வ ப்ரகாஸகமான, அவை-அவற்றை, கேட்குந்தோறும்-
(ப்ரமாணமுகத்தாலே) கேட்குந்தோறும், என்-என், நெஞ்சம் - நெஞ்சு, நின்று - ஒரு
படிப்பட நின்று, நெக்கு - கட்டுக்குலைந்து நெகிழ்ந்து, கண்ணீர் - கண்ணீரானது,
அருவி - அருவிபோலே, சோரும் - விழாநின்றது; அடியேன்-(நீயிட்ட வழக்காம்படி
பாதந்தானை) நான், என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன். ஸம்பந்தமுண்டாகை
யாலே விடமாட்டுகிறிலேன், ஸாயில்யம்பிறவாதபடி யத்திக்கமாட்டுகிறிலேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்குணசேஷத்தாதிகளைக் கேட்குந்தோறும் ஸ்திரி
தலனாகாநின்றேன், என்செய்கேனென்கிறார்.

திரு - காந்தி. (மிகக்) அர்த்தவிர்த்தம். உருவு - விக்ரஹம். விவரணம் - தர்ஸநீயமான இய்யாதி. மேலே “கொப்பூழ்” இய்யாதிக்குச்சேர - ஏகாந்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும் என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் - பார்வமஸ்ருஷ்டியளவும் இய்யாதி. “கருவுள்வீற்றிருந்து” என்னை யாலே - அவன் தன்னைத்தனக்காதாமாகக்கொண்டு என்றது. அதிஷ்ட்டித்ததுக்குப் பரமணத்வயம் - ஸ்ருஷ்டித்வம் ததஃ, வனதளபுள இய்யாதி. “ஸூஷிந்தக்ஃ காரிஷ்யாதி தாரிவிஸ்யுஷிஜாவ தெ । ததஸூஷிஸூரபுஷொஹரிஸாஹிவிஹதஃ” இதீஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. “வனதள புளவிஸூயபெஸூஷுளபூஸாஹிஸூரபுஷுளபூஸுதள । ததாஹரிபூதவதூநளஸூஷி ஸுஹிஸாரஸாஸுதள” இதிகாராயணீயே நாமநிர்வசநாத்யாயே. “கருவுள்வீற்றிருந்து” என்றதுக்கு

ஸ்ரேஷ்டேள) “இன்ன ஆசனத்தையுடையனாய்க்கொண்டு” என்றற்போலே. [வீற்றிருந்து]-
தன்னைச் சுவர்யத்தால் உள்ள மேன்மை தோன்றலிருந்தபடி. பொற்குப்பியில் மாணிக்கம்
போலே.† (அழகியதிருமேனியோடே கண்வளர்ந்தபடியும், அந்தவடிவில் கொப்பூழில் சிலந்த
தாமரையின்மேலேயுண்டான சதுர்முகன் கருவுக்குள்ளே அந்தராத்மாவான வேறுபாடு
தோன்றும்படியிருந்து). [படைத்திட்டகருமங்களும்] ஸ்ருஷ்டித்தவ்யாபாரங்களும். [பொரு
வில் இத்யாதி]-ஒப்பின்றிக்கே யத்விதீயமாய் ஐஸ்வர்யப்ரகாசகமான உன்குணசேஷி
தங்கள் கேட்குந்தோறு மென்னெஞ்சானது மலைநெகிழ்ந்தாப்போலே நெகிழ்ந்து, கண்ணீர்
ருவியாய் ப்ரவஹியாநின்றது.

[என்செய்கேனடியேனே]-பரதந்த்ரனான கார்யம்செய்து கொள்ளப்பார்த்
திருக்கிருயோ. வேறென்றலேபோதுபோக்கித் தரித்திருக்கவோ, நானேத்தைச்செய்வேன்?

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அடியைமுன்றையிரந்தவாறும் அங்கேநின்றாழ்கடலுமண்ணும்விண்ணும்
முடியவீரடியால் முடித்துக்கொண்ட முக்கியமும்
நொடியுமாறவைகேட்குந்தோறும்என்னெஞ்சமின்றனக்கேகரைந்துகும்
கொடியவல்வினையென் உன்னையென்றுகொல்கூடுவதே?

ஆ. - (அடியை) மஹாபலி பக்கலிலே முன்றடியை யிரந்தபடியும், அங்கிலை
யிலேசின்றே யிரண்டடியாலே தரைலோக்யத்தை யகப்படுத்திக்கொண்டு நீநினைத்தத்தை
முடித்துக்கொண்ட வேண்டப்பாடும், அவற்றைச்சொல்லக் கேட்குந்தோறு மென்னு
டைய வந்தகேரணம் உன்னுடைய ப்ரஸ்தாவமாத்ரத்திலே கரைந்துகும், உன்னையறு
ஸந்தித்தால் ஸியிலனாகக்கிடான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னை யென்று
யரித்ததுபவிப்பதென்கிறார்.

ஒ. - ஒன்பதாம் பாட்டில், தரைவிக்ரம வ்ருத்தாந்தாறுஸந்தாநத்தாலே மிக
வும் ஸிதிலனாகசின்றேன். நான் யரிப்புடையேனாய் உன்னை அதுபவிப்பது என்று
என்கிறார்.

[அடியை என்றுதொடங்கி] - மஹாபலியை முன்றுஅடியை இரந்தபடியும்,
அங்கிலையிலேசின்றே இரண்டடியாலே தரைலோக்யத்தை அகப்படுத்திக்கொண்டு நீ
நினைத்ததை முடித்துக்கொண்ட வேண்டப்பாடும். [நொடியும் என்றுதொடங்கி] -
அவற்றைச்சொல்லக் கேட்குந்தோறும் என்னுடைய அந்தகேரணம் உன்னுடைய ப்ரஸ்த

பாவம் - இன்ன ஆசனத்தை இத்யாதி. “வீற்றிருந்து” என்றதுக்கு - பாபாகத்தால்வந்த வழகாக
பாவாந்தரம்—பொற்குப்பியில் இத்யாதி. பொற்குப்பியில்மாணிக்கம்போலே - தன்னைச் சுவர்யத்தால்
உள்ள மேன்மைதோன்றலிருந்தபடி என்றவயித்துக்கொண்டு ஏகதாற்பர்யமாகவுமாய். “தனிகாயக
மவை”-ஐஸ்வர்யப்ரகாசகமான வந்தகுணசேஷிதங்களையென்று சப்தார்த்தம். “நெக்கு” - நெகிழ்ந்து.
“அடியேன் - என்செய்கேன்” என்றகூட்டிபாவம்-பரதந்த்ரனான இத்யாதி “அருவ்சோருகண்ணீர் -
என்செய்கேன்” என்றகூட்டிபாவம் - வேறென்றலே இத்யாதி. க்ரமேணாக்யம். (அ)

தாவமாத்ரத்திலே கரைந்து உரும். உன்னை அநுஸந்தித்தால் ஸிதிலஞ்சைக்கடோன மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னை என்று யரித்து அநுபவிப்பது.

ப.—அந்தரம், அர்த்தியாயிருந்து மபேகிதம் தலைக்கட்டிக்கொண்ட வுன் னுடைய வபநாநங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாமென்னெஞ்சுஉருகாநின்றது, ஸ்த்திரசித்த னுப்படி உன்னைக்கடுவதென் றென்கிறார்.

(தாராலோக்யத்தையு மபேகியாதே,) மூன்று - மூன்று, அடியை - அடியை, இரந்த - "தாவேணும்" என்று அவன்மருதபடி அபேகித்த, ஆறும் - ப்ரகாரமும், அங்கு - அவனிசைந்து உதகம்பண்ணின பஜ்ஞவாடந்தன்னிலே, நின்றே - நின்றே, ஆழ் - அகாதமான, கடலும் - சமுத்திரங்களையும், மண்ணும் - சப்தத்விபையான பூமி யையும், விண்ணும் - ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமான ஆகாசத்தையும், நாடியால் - இரண்டடி யாலே, முடிய - முடியும்படியாக, முடித்துக்கொண்ட - தன்னினைவுதலைக்கட்டிக்கொண்ட, முக்கியமும் - ப்ராதாந்யமுமாகிற, அவை - அவற்றை, கொடியும் - சொல்லும், ஆறு - ப்ரகாரம், கேட்குந்தோறும் - கேட்குந்தோறும், என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, நின்றனக்கே - அவாப்தஸமஸ்தகாமனுபவைத்து ஆபுநிதார்த்தமாக அர்த்தியான உன்னு டைய ஸீலஸ்வரூபத்திலே, கரைந்து - கரைந்து, உரும் - ஒழுகிப்போகாநின்றது; வல் - ஒரு ப்ராயஸ்சித்தஸாத்யமன்றியே, கொடிய - அநுபவித்துக்கழிக்கவொண்ணாதே, வினை குலைப்படாதபடி) நிலைநின்றதுபவிக்கும்படியாக, உன்னை - உன்னை, என்றுகொல் - என்றோ? கூடுவது - கூடுவது. (நொடிதல் - சொல்லுதல்.)

இ - ஒன்பதாம்பாட்டில், த்ரைவிக்ரமவ்ருத்தாந்தாநுஸந்தானத்தாலே மிக வும் ஸிதிலஞ்சைக்கடோன, தரித்துன்னை யநுபவிப்பதென் றென்கிறார்.

[அடியையரித்யாதி] - இந்தாநிழந்தது த்ரைலோக்யமிதே. "த்ரைலோக்யத் தையும்தா" என்றால் இசையான், 'அடி' என்றால், உதாரஞ்சைக்கடோன யிசையக்கூடும். என்று அடியையரிந்தான். ஓரடிக்குச்சிறையிட்டுவைக்க நினைக்கிறஞ்சைக்கடோன மூன்றை யரிந்தான். [இரந்தவாறும்] - தன்னைத பவனதாக்கித் தானர்த்தியானபடியும். [அங்கே நின்று] - நிரேற்றவிடந்தன்னிலேநின்று. போய்ப்புகுரில், "அக்காலும்வடிவுமன்று" என்று வழக்கு பேசுவார்களிறே. [ஆழ்கடவித்யாதி] - அபரிச்சேத்யமான கடல்களையும், பஞ்சாஸாத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியையும் ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசலோகங் களையும் இரண்டடியாலே முடியும்படியாகத் தலைக்கட்டிக்கொண்ட வேண்டப்படும். முக்கி யம் - ப்ரயாநமானசெயல். ஸ்வவ்யதிரித்தங்களையும் திருவடிகளின்ஜீழ யகப்படுத்துகை யால் வந்த ப்ராதாந்யந்தோற்றநின்றபடி. [நொடியுமித்யாதி] - அவைநொடியுமாறு கேட் குந்தோறும். நொடிதல் - சொல்லுதல். நான்சொல்லவேண்டா, குணகயநம்பண்ணுவார் பாஸாரக்கேட்குந்தோறும். [என்னெஞ்சு நின்றனக்கே கரைந்துகும்] - அவாப்தஸமஸ்த காமனாந ஸீ ஆபுநிதார்த்தமாக அர்த்தியானநீர்மையை யநுஸந்தித்து, என்மன்ஸஸு "இதென்னநீர்மை" என்று த்ரவித்து ஸிதிலமாகாநின்றது. [கொடியவல்வினையேன்] - ப்ராயஸ்சித்த ஸாத்யமன்று, அநுபவவிநாயமன்று. ஸாயில்யதேஹதுவான ப்ரேமத் தையிறே - பாபமென்கிறது. "யணாஸிஸுஜீகபுநதொ ரிஹாமபாதிபோகூரோ வெபூகி" என்கிறதிறே யிவர்க்கு லயஸ்தாநமாயிற்று. உன்னைதரித்ததுபவிப்பதென்றோ?

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. த்ரைவிக்ரமாபதாந்தையங்ஸந்தித்து அத்தாலே ஸியி

திலனாகிற நானுன்னையரித்து நின்றநுபலிப்பதென் றென்சிறார்.

[அடியைமுன்றையிரந்தவாறும்] - இவையபேசுதிக்கமாட்டாதவன்யும் இவற் றின் ஸ்ரீதசீந்தை பண்ணுமளவேயோ, இவையுண்டானாலும் சிறியத்தைத் பேசியது நலி யாதபடி நோக்குவானவனென்கிறது. [அடியைமுன்றையிரந்தவாறும்] - நேராய்ப்போகாமே முன்றையிரந்தபடி. இரண்டடியிரந்தானாகி லவனைச்சிறைசெய்யவிரகில்லையே. [அங்கே நின்ம] - கடக்கநாலடிபோனாகில் “க்ருத்ரிமம்பண்ணினான்” என்று அவனுக்கு வழக் குப்பேசலாமிறே. [ஆழ்கடலித்யாதி] - இவருடையநெஞ்சைக் கரைக்கவடியிகிறபடி. பூம்யந்தரிசுநாதிகளடங்கலு மிரண்டடியிலேயடங்கும்படிக்கீடாக அளந்து தலைக்கட்டிக் கொண்டபடியும். [முக்யமும்] - முக்யமும் வேண்டப்பாடும். அதாவது - ஆஸிதார்த்த மாகப்பண்ணினவஞ்சனையால் வந்தவேண்டப்பாடிருக்கிறபடி. அன்றியே, ஸ்வய்யதி ரித்தங்களுக்கும் தன்றிருவடிகளின்கீழே யகப்படுகையாலே வந்தவேண்டப்பாடும். [நொடியு மாற்றியாதி] - நொடிதல் - சொல்லுதல். திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தை வ்யாசாதி கள் சொல்லாநிற்பார்கள், அவர்கள் சொல்லும் ப்ரகாரங்களைக் கேட்குந்தோறும். நான் சொல்லவேண்டா. [என்னெஞ்சம்நின்றனரீகேகரைந்துகும்] - மஹாபலியைப்போலே ஓளதார்யம் கொண்டாகிறேனல்லேன், இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யமாளுகிறேனல்லேன், என்னுடையமநஸ்ஸானது உன்பக்கலிலே சிதிலமாய் மங்காநின்றது.

[கொடியவல்லினையேன்] - “யஹாஸுஹீர நதொஹாஸ்யாஸிஜோக்ஷ ராஜெஸ்தி” (யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோமஹாபயாத்விமோமக்ஷமாப்நோதி) என்கிறபடியே திருநாமஸங்கீர்த்தநம் மஹாபாதகங்களையும் போக்குமென்று சொல்லாநிற்க, அநுநானே ஸுபூல்யஹேதுவாம்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணினேன். [உன்னையென்றுகொல்கு லேவதே] - உன்னையான் தரித்தநுபலிப்பதென்றோ - அநுபலிப்பவந்துகிட்டேவதென்றோ. (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அடியை இய்யாதி. “அடியைமுன்றை” இய்யாதினையும், “என்னெஞ் சம் நின்றனக்கேகரைந்துகும். உன்னையென்றுகொல்குலேவது” என்கிறபதங்களையும் கடாக்கித்தவ தாரிகை - த்ரைவிக்ரம இய்யாதி. அபதாநம் - வருத்தமானசேஷ்டிதம்.

சீழிற்பாட்டோடேஸங்கதி இவையபேசுதிக்க இய்யாதி. கோராய் - சமமாய். இரண்டடி யிரந்தால் கோராய்ப்போமோவென்ன - இரண்டடியிரந்தானாகில் இய்யாதி. ரசோக்தி இவருடைய இத் யாதி. “முடிய” - (அடங்கும்படி) “முடித்துக்கொண்ட” - (தலைக்கட்டிக்கொண்ட). வேண்டப்பாடு - பெருமை. “அவை” என்றது - (திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தை) “கொடியுமாறு” - (சொல் லும்ப்ரகாரங்களை) “கேட்கும்” என்றதுக்குபாவம் - நான்சொல்லவேண்டாவென்று. நான்சொல்ல வேண்டாவென்றது - * என்னெஞ்சுகளைக்கு நான்சொல்லவேண்டா, கேட்பமர்த்தித்திலேயுருகு மென்றபடி. “நின்றனக்கே” என்கிற வவதாரணர்த்தம் - மஹாபலியை இய்யாதி. * கரைந்துகு லைக்குஹேது கொடியவல்லினையென்றுவிவகித்து, திருநாமஸ்வணத்தாலேயுருகை பாபபலமோ வென்ன-எந்நாம இய்யாதி. “யஹாஸுஹீர நதொஹாஸ்யாஸிஜோக்ஷ ராஜெஸ்தி நஸாஸ யாநாஸு | ஸஸவபுஜெஸ்காதிபுஹரொநபுகெஸுஸீரோஸுஸுபுஜெஸுவிவபுபெஹரிஸு” இதிஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மங்கல்யஸ்தவே. காமேணவ்யதே. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதந்தேவருண்ணவசுரரை
விடும்வண்ணங்களேசெய்துபோனவித்தகமும்
ஊடுபுக்கேனதாவியையுருக்கியுண்டுகின்ற நின்தன்னை
நாடும்வண்ணஞ்சொல்லாய் நச்சுநாகணையானே!

ஆ.—(கூடிநீரை) அசுரர்களோடே கூடிநின்று கடலைக்கடைந்தருளின்படியும்; அதின்பலமான அம்ருதத்தை தேவர்கள்புஜிக்க, அசுரர்களத்தையிடும்படியாக ஒரு வடிவைக்கொண்டுபோன விஸ்வமயமு முள்ளேபுக்குள்ளுத்தமாவையுருக்கி முடிக்கின்றன. திருவநந்தாழ்வா னுன்னோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமாபோலே நானுன்னைப் பூர்ணமாக யரித்து நின்றதுபவிக்கும் விரகுசொல்லவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், உண்ணுடைய ஸமுத்ரமதநவைதிரியத்தை அது ஸந்தித்து ஸிதிலனாகாநின்றேன், யரித்து நின்று உன்னை அதுபவிக்கும்விரகு சொல்ல வேணுமென்று பார்த்திக்கிறார்.

[கூடிநீரை என்றுதொடங்கி] - அசுரர்களோடே கூடிநின்று கடலைக் கடைந்தருளின்படியும், பலருபமான அம்ருதத்தைத் தேவர்கள்புஜிக்க அசுரர்கள் அந்த அம்ருதத்தை விடும்படியாக அவர்கள்எதிரே ஒருஸ்தீர் வேஷத்தைக்கொண்டு அவர்கள்தொடரப்போன விஸ்வமயமும். [ஊடுபுக்கு என்றுமேலுக்கு] - உள்ளேபுக்கு என்ஆத்மாவை உருக்கிமுடிக்கிற உன்னை, திருவநந்தாழ்வான் உன்னோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுமாபோலே, பூர்ணமாக யரித்துநின்று அதுபவிக்கும் விரகு சொல்லாய்.

ப.—அநந்தரம், ஆபூதிதார்த்தமாகவருந்தொழில் செய்துபகரித்த அம்ருதமதநவ்ருத்தாந்தங்களானவை என்னை சிதிலமாக்காநின்றது, உன்னை நிலைநின்றதுபவிக்கும்படி யருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

கூடி - தேவாசுரர்களிருவரோடுங்கூடிநின்று, நீரை-கூடிநீர்வஜலத்தை, மததும் கயிறுமாதாரமும்முதலான சம்விதாநங்களைப்பண்ணி, கடைந்த - கடைந்த, ஆறும்-ப்ரகாரமும், அமுதம் - அங்குத்தோற்றினவம்ருதமானது, தேவர் - தேவர்கள், உண்ண - உண்ணும்படி, அசுரரை - அசுரர்களை, விடும் - விடுவிக்கும், வண்ணங்கள் - ப்ரகாரங்களையுடையஸ்திரீவேஷபரிக்காஹாதிகளை, செய்துபோன - பண்ணிப்போன, வித்தகமும் - விஸ்வமயரீயாகாரமும், ஊடு - உள்ளே, புக்கு - புக்கு, எனது - என், ஆவியை - ஆத்மாவை, உருக்கி - நீர்ப்பண்டமாகவுருக்கி, உண்டிடுகின்ற - க்ரஸித்துவிடாநின்றன; நஞ்சு-அதுபவவிரோதிகளை, (அழியச்செய்யும் விஷத்தையுடையனான), நாகம்-திருவநந்தா வாழ்வானோடே, அணையானே - நித்யஸம்ஸ்லேஷ்டனானவனே, நின்றன்னை - உன்னை, நாடும் - நித்யாதுபவப்பண்ணும், வண்ணம் - ப்ரகாரம், சொல்லாய் - அருளிச்செய்ய வேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸமுத்ரமதநவைசித்ரீயத்தை யநுஸந்தித்து ஸரியில
னாகாநின்றேன், உன்னை யரித்து நின்றதுபவிக்கும் விரகு சொல்லவேணுமென்று பிரார்த
திக்கிறார்.

[கூடி]- “மலமொக்கக்கொள்ளக்கடவோம்” என்று அஸுரர்களைக் கேட்குடி,
தேவாஸுரர்களுக்கு விரோதமேபோகி ஸௌஹார்டியிலேயே. “ஸநாநகிலு
ரெஃகுகூயா” [நீரைக்கடைந்தவாறும்]-கூராய்ந்தியையே நிறைந்தது. மலவேளையிலே
தேவர்களுப்ருதத்தை புஜிக்க, அஸுரர்களம்பருதத்தைவிட்டுப் போம்படிசெய்து. [போன
வித்தகமும்] - ஒருஸ்தீர். வேகத்தைக்கொண்டு அவர்கள் தொடர்ப்போனவிஸ்மயனீய
மானசெயலும். “அம்ருதத்தைநாய்க்கிடாய்” என்று பிந்தொடரும்படியான வடிவைவா
யிற்றுக்கொண்டது. “மாயயாமோஹயிசுவாதாநுவிஷ்ணுவிஷ்ணுவிஷ்ணு” [மாய
யாமோஹயிசுவாதாநுவிஷ்ணுவிஷ்ணுவிஷ்ணு]

புக்கு] - தோற்புரையேபோகாத மர்மத்திலேபுக்கு. “கருவெஹ்யாபகிஷ்ணுயாம்”
என்கிற வாத்மவஸ்துவை. [உருக்கியுண்டிடுகின்ற]-தாவதாவ்யமாக்கி, முடித்துவிடாதே
யொழுகிறவுன்னை. “புருஷோத்தமனிப்படி செய்வதே” என்கிற குணப்ராஸங்கத்திலே
ஸரிதிலனாகாநின்றேன், யரித்ததுபவிக்கும்படி ஒரு நல்லிரகு சொல்லவேணும். [நச்ச
நாகணையானே] - நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற திருவநந்தாமுவாணிப்போலே யரித்து
நின்றதுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதநவைசித்ரீயத்தை யநுஸந்தித்து ஸரியிலனாகா
நின்றேன், உன்னை யரித்துநின்றதுபவிக்கவல்லேனும்படி விரகுசொல்லவேணுமென்
கிறார்.

[கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும்] - “நாம் சமலிபாகம்பண்ணி புஜிக்கக்கடவோம்”
என்று அசுரர்களோடேகூடி சமுத்ரத்தைக்கடைந்தபடியும். கடைந்துபிடித்துக்காணு மீவ
ருடைய ஆலியையுருக்கிற்று. [அமுதம்தேவருண்ணவித்யாதி]-மலவேளையிலேவந்தவாறே
ப்ரயோஜனரூபமான அம்ருதத்தை யநுகூலவர்க்கமான தேவஜாதியேபுஜித்து, ஆசுரப்ரக்குதி
கள் “அம்ருதத்தைநாய்க்கிடு” என்று அதைவிட்டு அவர்கள்பிந்தொடரும்படிக்கீடாக
தர்ஸனீயமான ஸ்திரீவடிவைக்கொண்டுபோன விஸ்மயனீயமான செயலும். “மாயயாமோ
ஹயிசுவாதாநுவிஷ்ணுவிஷ்ணுவிஷ்ணு” (மாயயாமோஹயித்வாதாந்விஷ்ணுஸஸ்

பத்தாம்பாட்டு. —கூடி இத்யாதி. “கூடிநீரை” என்றதொடங்கி “நின்றன்னை காரும்
வண்ணம் சொல்லாய்” என்னுமளவும் கடாகித்தவதாரினை - ஸமுத்ரமதநேத்யாதி.

“கூடி” என்றவிடத்திலே - “ஸநாநகிலுரெஃகுகூயாபதவனொஃகுகூயெதவ
வநு” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். தேவர்களுக்குமசுரர்களுக்கும் பாஸ்பாசங்கி பிந்திக்கேயிருக்க,
கூடுகையாவதென்னென்ன; கார்யார்த்தமகக்கூடியென்கிறார் - நாம் இத்யாதி. நீரை—சமுத்ரத்தை.
“நீர்” என்று - சமுத்ரத்துக்கும்பேர். சாடு கடைந்துபிடித்து இத்யாதி. கடைத்து வெண்ணெயைப்
பிடித்துருக்கவேணுமென்று சாடுவந் கார்த்தம்; ஸமுத்ரத்தைக்கடைந் தம்ருதத்தை யெடுத்த செயலாலே
மீவருடைய ஆலியையுருக்கி - யென்று பாச்சுதார்த்தம். ப்ரயோஜனரூபமான - சாராம்சமான. “மீடும்”
என்றது - விடுமென்றபடி. ஸ்திரீவடிவைக்கொண்ட. துக்கு ப்ரமாணம் - மாயயாஇத்யாதி. “மாயயா
மோஹயிசுவாதாநுவிஷ்ணுவிஷ்ணுவிஷ்ணு” : ஈடாகவெஹ்யாபகிஷ்ணுவிஷ்ணுவிஷ்ணு

திரீருபமாஸ்த்திதஃ) “வானவரைப்பெண்ணாசியமுதாட்டேம்பெருமானார்”. கடைந்தவாற்றாலும் வித்தகத்தாலும். [ஊபுக்கு] - தோற்புரையேபோகாதே மர்மத்திலேபுக்கு. [எனதாவியை] - “ஊபுஷோத்தமணிப்படிசேய்வதே” (அத்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்) என்கிற ஆத்மவஸ்துவை. [உருக்கியுண்டுகின்றநின்றனை] - தாவதாவ்யமாக்கி, முடித்துவிடாதேயொழுகிற உன்னை. “புருஷோத்தமணிப்படிசேய்வதே” என்று இக்குணப்ரஸங்கத்திலே சிதிலனாகா நின்றேன், தரித்தநுபவிக்கும்படி நல்லிரகுசொல்லவேணும், உம்மை தரிப்பிக்கப்போமோ நம்மாலைன்ன; ஒருவன் பரமபோகியாய்கின்ற யரித்து உன்னை யநுபவிக்கப்பண்ணிக் கோத்திலையோ; அப்படியேநானும் யரித்துன்னையநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்.

பதினொராம் பாட்டு.

நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரணமக்கேன்றநாடொறு
மேகசிந்தையனாய்க்குருகர்ச்சடகோபன்மாற
னாகநூற்றவந்தாதியாயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத்தும்வல்லார்
மாகவைகுந்தத்துமகிழ்வெய்துவர்வைகலுமே.

ஆ.—[நாகணைமிசை] சரணம்புக்காரை எம்பெருமானுபேபகிக்க நினைக்கிறது முபேபகிக்கவொட்டாதே விஷயிகரிக்கப்பண்ணும் ஸ்வபாவனா திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்து, ஆஸ்ரிதவிஷயத்தி லுபகாரகனுபிநுந்துள்ள எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்குசரணமென்று நான்தோறு மிதொருமேசாரதமேயுடையான ஆழ்வார், தாமுளராகைக்காக பகவத்குண ப்ரேரிதராய்க்கொண்டுசொன்ன ஆயிரத்தினுமிப் பத்தும்கற்றார், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோ யெம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்திஸ், இப்பத்தும்கற்றார் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் எம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

[நாகணை என்று தொடங்கி] ஸரணம்புக்காரை எம்பெருமான் உபேபகிக்க நினைக்கிறும், உபேபகிக்கவொட்டாதே விஷயிகரிக்கப்பண்ணும் ஸ்வபாவனா திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதும்செய்து. ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உபகாரசீலனா யிருந்துள்ள எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்கு ஸரணம் என்று. [நாதேரமம்

டிளபுநஃ” இதிப்ரதமேம்ஸே கவமே. “உருக்கியுண்டுகின்ற - நின்றனை” என்று - அவனுக்கு விசேஷணம். வர்த்தமானிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - தாவதாவ்யம் இய்யாதி. உருக்கும் பாகா த்நைதக்காட்டுகிறார் - புருஷோத்தமணி இய்யாதி. அதாவது - “நச்சகாகணையான்” என்று - ஸர்வாதி கத்வம் ருசிதமானாகயாலே, “புருஷோத்தமணிப்படி ஸ்திரீருபத்தை பஜிப்பதே” என்று சிதிலனாகா நின்றேனென்றபடி. நச்சகாகணையானே, உடிகீரைக்கடைந்தவாற்றாலும், அமுதமென்றுதொடங்கி, வித்தகத்தாலும் ஊபுக்கென்றுதொடங்கி, உண்டுகின்ற நின்றனைகாரும் உண்ணம் சொல்லா யித்யவ்யஃ.

என்றுதொடங்கி] நாள்தோறும் இதொரு மனோரதமேயுடையான ஆழ்வார் தாம் உள
ராகைக்காக பகவத்குணப்போரிதராய்க் கொண்டு சொன்ன ஆயிரம் திருவாய்மொழி
யிலும்.

ப.—அனந்தராம், இத்திருவாய்மொழிக்குமலமாக பரமபதத்தி லாநந்தப்பாய்
தியையருளிச்செய்கிறார்.

நாகணைமிசை - திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின, நம் - நம்
முடைய, பிரான் - ஸ்வாமியானவன், சரணே - திருவடிகளே, சரண் - உபாயம், நமக்கு-
நமக்கு, என்று - என்று, நாடொறும் - என்றுமொக்க, ஏகசிந்தையனாய் - மனோரதத்தை
யுடையாய்க்கொண்டு, குருகூர்ச்சடகோபன்மாதன் - ஆழ்வார், ஆக - தாமுளராகைக்கு,
நூற்ற - அருளிச்செய்த, அந்தாதி - அந்தாதிபான், ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் -
அத்விதீபமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், வல்லார் - அப்யசிக்கவல்லவர்
கள், மாகம் - பரமாகாசமான, வைகுந்தத்து - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, வைகலும் - பாவ
நாதம்பரவியானகாலமெல்லாம், மகிழ்வெய்துவர் - ஆனந்தநிர்ப்பராயிருக்கப்பெறுவார்கள்.
நூற்கை - பண்ணுகை. இது - ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் பரமபதத்திலேபோய் நித்யாநுபவம்
பண்ணப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[நாகணை மிசை நம்பிரான்] - அனந்தஸாயித்வம் ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷண
மாகையாலே, ஸர்வாயிகனேஸாரண்யனென்கிறது. திருவநந்தாழ்வானுடைய புருஷ
காரபாவம் சொல்லுகிறதென்றுமாம். படுக்கையைச்சொல்ல - படுக்கையையுடையாரைச்
சொல்லிற்றுமிதே. [நம்பிரான்] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உபகாபஸீலனுனவன். [சரணே
சரணநமக்கென்று] - நமக்குத்திருவடிகளேஉபாயமென்று, அவதாரணத்தாலே உபாய
நைரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறது. ஸாம்ஸாரிகஸ்வபாவங்கள் மேலிட்டு விபரீதமேபனியா
கின்றனும், இதொழியவேரொன்றில் கால் தாழாதொழிகை - மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது.
[நாடொறும் இப்பாதி] - நாள்தோறுமிதுவே மனோரதமானவாழ்வார், பகவத்குணப்போ
ரிதராய்க்தாமுளராகைக்காக வருளிச்செய்த ஆயிரத்துளியையுமோர் பத்தும்வல்லார்.
[மாகம்] - பரமாகாசம் என்னக்கடவதிதே. [வைகலும்-மகிழ்வெய்துவர்] - குணங்களை
நினைத்து ஸிதிலனாகிறவெண்ணப்போலேயன்றியே, யரித்தங்கே நின்றநித்யநுபவம்
பண்ணப்பெற்று, பரமபதத்திலே ஆனந்தநிர்ப்பராகக்கடவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம்பண்
ணப்பெறுவரென்கிறார்.

[நாகணையித்யாதி] - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன்
திருவடிகளே நமக்குபாயம் என்று. அனந்தஸாயித்வம்- ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகை
யாலே, ஸர்வாதிகனே சரண்யனென்கிறது. (திருவநந்தாழ்வானுடைய புருஷகாரஹாவம்

நிகமம். நாகணை இப்பாதி. “இப்பத்தும்வல்லார் மாகவைகுந்தத்து” இப்பாதியைக்
கடாசித்தவதாரிகை - இப்பத்தும்கற்றார் இப்பாதி. ஸந்தார்த்தம் - திருவநந்தாழ்வான் இப்பாதி.
அவனை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கும்போது த்வயத்திற்போலே புருஷகாரபுரஸ்ஸமாகவேண்டாவோ

சோல்லுகிறதென்றுமாம்.+) இவனுடையவ்யபாயவாவத்தில் புருஷகாரமாகவல்லார் அவள் பரிகரத்திலுள்ளாராகாதே. படுக்கைகிடப்ப தந்தஃபுரத்திலேயே. [நம்பிரான்] - ஆஸிதவிஷ யத்திலுபகாரசீலனானவன். [சரணேசரண் - என்று] அவதாரணத்தாலே - உபாயநைரபேஷி யஞ்சோல்லுகிறது. ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்கள் மெலிட்டு விபரீதமே பலியாரின்றாலு மப்படி யடிக்கழிவு செய்வாரோருவரல்லரேயிவர். இதோழிய வேறென்றில் கால்தாழாதோழிகை - மஹாலிஸ்வாஸமாகிறது. இத்தால் - * ஏகபதத்திலர்த்தம் சோல்லுகிறது. [நாடொருமேக சிங்தையனாய்] - புறம்புண்டானசிந்தனைபோய், இவ்விஷயத்திலே ஏகாகாரமான மனோ ரதமுடையராய். அர்த்தார்ஜுனம்பண்ணப்போவாரோரு சிராயைவிஸ்வஸித்து நாலாண்டு பதிறுண்டிழியாரின்றார்களிறே, பேற்றின்சீர்மையைப்பார்த்தா லஸ்வளவாகிலும் வேண் டாலோ இவ்விஷயத்தில். ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தால் வ்யஸநபரம்பரைகள் வந்தாலும் வ்யவ சாயங்குலையாமே போருமதிறே ஸ்வரூபமாவது. [குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்] - அதுக் கெல்லாவற்றுக்கு மடியான பிறப்பிருக்கிறபடி. [ஆகநூற்றவந்தாதி]-தாமுளராகைக்காகச் சோன்னவந்தாதி ஆயிரத்திலு மிப்பத்தை அப்யசிக்கவல்லார். [மாகமித்யாதி] - மஹா காசமென்று பேரையுடைய புரீவைகுண்டத்திலே. [வைகலும் - மகிழ்வெய்துவர்] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நித்யாநுபவம்பண்ணப்பெறுவர். “அநுசந்தாநத்துக்கு விச்சே தம்வாராதபடி பண்ணியருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்மும்படியானஸம்ஸாரத்தை விட்டு, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேத மொருநாளுமில்லாத பரமபதத்திலே புக்கநுபவிக்கப் பெறுவர். மா வேன்று - மஹத்தை. கம் என்று - ஆகாசம். (கக)

வேன்ன; அதுவுமுண்டென்கிரார் - இவனுடைய இய்யாதி. இத்தால் - திருவந்தாழ்வானே புருஷ காரமென்றுகருத்து. இவன்பிராட்டிபரிகாரமோவேன்ன - படுக்கை இய்யாதி. “சரணே” என்கிற வவதாரணத்துக்கிரண்டர்த்தம் - உபாயநைரபேஷ்யமாதல், தம்முடைய மஹாலிஸ்வாஸமாதல், முந் தினவர்த்தம் - சரணேசரண் இய்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - ஸாம்ஸாரிக இய்யாதி விவரணம் - இதோழிய இய்யாதி. முத்தினவர்த்தவிவரணம் - இத்தாலேகபதேத்யாதி. இத்தனையருமையுண்டா னால் ‘பித மாவெந’ என்றும், “தொழுத - என்னுமிதுகிகை” என்றும் - ப்ரபத்தியை ஸிஸக மாகச்சோல்லுவானென்னென்ன - அர்த்தார்ஜுந இய்யாதி. சிராய் - மரச்சக்கை. அத்தால் - கப்பலைச் சோல்லுகிறது. “நாடொருமேகசிந்தையனாய்” என்றத்தால்பலிதம் - ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தால் இத் யாதி. இத்தால் இது ஸ்வரூபமானையாலே சாதகத்தி லவ்யயாதென்றபடி. “குருகூர்” என்ற விசே ஷித்ததுக்குபாவம் - அதுக்கெல்லாவற்றுக்கும் இய்யாதி. “ஆக” - (தாமுளராகைக்காக) “நூற்ற” - சொன்ன “மாகவைகுந்தம்” என்ற புருத்திபரிஹாரம் பேரையுடையவேன்று இத்திருவாய்மொழி யின் ப்ரமேயாநுருணமாக பலமருளிச்செய்கிரார் - அநுசந்தாநத்துக்கு இய்யாதி. “வைகலும்” என்ற பதத்துக்குவாசனை - பகவதநுபவத்துக்கு இய்யாதி. வைகலும் - யாவத்காலமும். மகிழ்வெய்துவர் - ஆர்த்தத்தையுடையவர்களென்று சந்தார்த்தம். மகிழ்ச்சி - ஆனந்தம். எய்துகை - ப்ராபிக்கை. (கக)

தாவியோபநிஷத்ஸங்கதி. — சுயபூ னுள்ள நரியதாடிவஹாயஸள
 ரொ ராவயொய்யுவிவவெவம் நராமதொலள 1 விதவ்யுதம் மணவ்யுரண
 திவ்யு செய்யுவிவ்யுதம் தரியாவகாஜெய ॥

தரவிடோபதிஷத்தாத்தபர்யரத்தாவலி. — பூரணமாவாழி வு
 தெருவுஷணடிநாதுகுதநாஸாதநாடுஷெரொஹாயுண்டுகுதெரு
 ரிவாஹநவீகுகெஸாநமெஷெ : । தெஜோயானாஹிவாஜகதியிஸயநாதி
 ஷணாஷெஷிவடி : லீயகுஷஸுஸாநாடுஷெஸியிஸயகிஹரிஸீயஹு
 வெதுயெயெவெ.

உத்காராணுநிஷ்டாஸிரிகஹரஜநம்பெருமீசுவந்தாமரம் கொகா
நாங்குதிதாரம் ஸ்பூகிலிஷயசிஹம்மாபநாமொவரஹ । தீநாநாம்ஸஹரணும்
ஸ்வரஸகப்தநிஜபெருவுதாவாஜ்ஜி-குமெப்ராஷம் சாகிப்படி ப்ரீவகிரிஹஸாதகெ
ஸ்ரையஸாடுகெஹதாழ்

திருவாய்மொழி
நூற்றத்தாதி.

பிறந்துலகங்காத்தனிக்கும்பேராருட்கண்ணுவுன்
சிறங்குணத்தாலுருகுஞ்சிலத் - திறந்தவிர்ந்து
சேர்ந்தபுபவிக்குநிலைசெய்யென்றசீர்மாறன்
வாய்ப்தபதத்தேமனமேனைவகு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேபாணம், ஏம்பெருமானார் திருவடிகளேபாணம், சீயார் திருவடிகளேபாணம்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஐந்தாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada